

ARTHUR HAILEY

aeroportul

ARTHUR HAILEY

•

AEROPORTUL

Coperta de *Mihai Mănescu*

AIRPORT

Arthur Hailey

Pan Books Ltd. London

ARTHUR HAILEY

AEROPORTUL

În româneşte de VERONICA ŞUTEU

Editura UNIVERS

Bucureşti • 1972

PARTEA ÎNTÎI

6.30 p.m. — 8.30 p.m.

Capitolul I

LA ORELE OPTSPREZECE ŞI TREIZECI, într-o vineri din luna ianuarie, aeroportul Lincoln International, Illinois, încă mai funcţiona, deşi cu anevoie.

Ca toată jumătatea de vest a Statelor Unite, aeroportul se afla sub comoţia celui mai aprig viscol din cîte se pomeniseră de şase ani încoace. Vremea rea dura de trei zile şi, în urma ei, ieşiseră la iveală tot felul de suferinţe locale, asemenea bubelor ce erup pe un trup uzat şi vlăguit.

Un camion al Companiei Aeriene United, transportînd două sute de porţii de mîncare pentru pasageri, fusese dat dispărut — probabil, înzăpezit pe undeva prin apropierea aeroportului. Echipa trimisă în căutarea lui, prin viscol şi întuneric, nu izbutise să dea nici de urma vehiculului, nici de a şoferului. Cursa 111 de Los Angeles, a companiei United — un avion Dacota 8, cu zbor fără escală, căruia îi erau destinate gustările din camionul rătăcit — înregistrase o întîrziere de cîteva ore, la care urmau să se mai adauge şi altele, pricinuite de încurcătura cu alimentele. Întîrzieri similare, din cauze diferite, afectau cel puţin o sută de curse, aparţinînd altor douăzeci de companii aeriene care se foloseau de aeroportul Lincoln International.

Pista treizero devenise impracticabilă, blocată de un avion cu reacţie Boeing 707, al companiei Aéreo-Mexican, împotmolit la margine, în pămîntul apos, de sub zăpadă.

Se muncise din greu, dar fără rezultate; colosul metalic rămăsese neclintit. Iar după epuizarea resurselor proprii, Compania Aéreo-Mexican apelase acum la sprijinul liniei aeriene Trans-World.

Stînjenit de blocarea pistei treizero, controlul traficului aerian dirija fluxul de avioane după cum o cerea situaţia de moment, refuzînd cursele ce veneau de la centre aeriene apropiate, ca Minneapolis, Cleveland, Kansas City, Indianapolis şi Denver. În ciuda

acestei măsuri, deasupra aeroportului se roteau aproape douăzeci de avioane, unele cu combustibilul aproape pe sfîrşite.

Jos, pe pămînt, cam de două ori mai multe se pregăteau să decoleze. Dar pînă la remedierea aglomerării aeriene, se amîna în continuare plecarea altor curse. Între timp, numărul avioanelor parcate, a celor de pe căile de rulare şi din zonele de aşteptare se înmulţea, multe din ele cu motoarele gata pornite.

Depozitele companiilor aeriene erau ticsite cu mărfuri stocate în tranzit, dar cu termene mult depăşite din pricina viscolului. Şefii de magazii urmăreau îngrijoraţi produsele perisabile — florile de seră din Wyoming, cu destinaţia Noua Anglie ; tone de brînză din Pennsylvania, în drum spre Anchorage, Alaska ; mazărea congelată pentru Irlanda, homarii vii, aduşi cu vaporul din răsărit şi aşteptaţi în Europa.

A doua zi, homarii urmau să apară pe meniurile restaurantelor din Edinburgh şi din Paris etichetaţi ca „produse din apele teritoriale", iar turiştii americani aveau să-i savureze fără a le cunoaşte adevărata provenienţă.

Viscol sau vreme bună, contractele impuneau ca produsele perisabile să sosească repede şi proaspete la destinaţie.

Pentru serviciul mesagerie, principala neliniştе o constituia expedierea celor cîteva mii de pui de curcă, de puţine ore ieşiţi din incubatoare. Asemenea unui ordin complex de luptă, planul exact, privind perioada de incubare şi de transport, fusese întocmit cu săptămîni înainte. Se prevăzuse ca puii să ajungă vii pe Coasta de Apus, într-un interval de patruzeci şi opt de ore de la apariţie — ceea ce reprezenta limita de rezistenţă a acestor minuscule făpturi lipsite de hrană şi de apă. În mod firesc, aranjamentul acesta le asigura supravieţuirea într-un procent de nouăzeci la sută. Un amănunt important — o dată ce li se dădea hrană pe drum, infestau avionul cu un miros neplăcut ce stăruia zile de-a rîndul şi după evacuarea lor. Or planul de transport înregistrase de pe acum un decalaj de cîteva ore. Se hotărîse însă ca pentru transportul lor să se recurgă la un avion de pasageri, astfel că, în aceeaşi seară, puii de curcă urmau să se bucure de prioritate faţă de orice şi de oricine — inclusiv personalităţile oficiale.

În aerogara principală domnea haosul. Sălile de aşteptare gemeau de miile de pasageri adunaţi în urma întîrzierilor şi a anulării curselor. Peste tot, mormane de bagaje.

Vasta incintă a aerogării oferea dubla imagine a învălmăşelii de pe un stadion de fotbal şi cea oferită de magazinul Macy, într-un

ajun de Crăciun. Sus, pe acoperiş, prezumțiosul motto al aeroportului — „Lincoln International, Răscrucea Aviației Mondiale" — fusese în întregime acoperit de omăt. „Lucru de mirare că încă ne mai continuăm activitatea", cugeta Mel Bakersfeld.

Mel, directorul general al aeroportului — un tip slab, deşirat, dar dotat cu o energie inepuizabilă și riguros dirijată, şedea în picioare, lîngă pupitrul de comandă al lucrărilor de deszăpezire, instalat sus, în turnul de control al zborului. Privirea lui scruta întunericul de afară. În mod normal, din această încăpere cu pereți de sticlă, întregul complex al aeroportului, cuprinzînd pistele, căile de rulare, aerogările, circulația aeriană şi terestră, se oferea privirii într-o perfectă aliniere de clădiri şi circuite, cu siluetele şi agitația din jur limpede conturate pînă şi noaptea, în bătaia luminilor. Exista doar o singură priveliște mai cuprinzătoare — cea de la Controlul traficului aerian — cu un etaj mai sus. Dar în noaptea aceasta, doar un fascicol slab de lumină de la reflectoarele mai apropiate pătrundea dincolo de cortina, aproape opacă, a zăpezii răscolite de vînt. Mel se gîndea de pe acum că o asemenea iarnă va furniza, ani de zile, teme de discuții pentru adunările meteorologilor.

Viscolul se stîrnise cu cinci zile în urmă, la adăpostul munților Colorado. La început, depresiunea atmosferică cuprinsese o zonă redusă — nu mai mare decît o colină de la poalele munților — și cei mai mulți meteorologi fie că n-o menționaseră în buletinele pentru aviație sau, pur şi simplu, îi ignoraseră existența. Jignită, parcă, de omisiunea lor, furtuna a prins a se învolbura ca un duh necurat de proporții uriaşe şi, cu o furie mereu crescîndă, s-a năpustit mai întîi spre sud-est, apoi către nord. A străbătut Kansasul şi Oklahoma, a făcut apoi popas în Arkansas, pasămite să-şi mai alăture niscaiva duhuri rele. În ziua următoare, monstruoasă şi cu forțe sporite, a trecut bubuind peste valea Mississippi. În cele din urmă, s-a aruncat asupra statului Illinois, aproape paralizîndu-l cu vînturile-i tăioase, cu înghețul şi stratul de două palme de zăpadă, aşternut într-o zi şi o noapte. Chiar înainte de a se depune omătul, la aeroport ninsese într-una dar moderat.

Acum, ninsoarea se întețise, biciuită de vînturi năprasnice ce-o prefăceau în noi troiene, pe măsură ce plugurile le curățau pe cele mai vechi. Echipele care munceau la zăpadă erau aproape istovite. Datorită surmenajului, oamenii fuseseră trimişi acasă, deşi între timp se mai odihniseră în dormitoarele de la aeroport, anume amenajate pentru stări excepționale.

La centrul de dirijare a lucrărilor de deszăpezire, unde se afla şi Mel, Danny Farrow, subdirectorul aeroportului devenit peste noapte şeful acestui centru, vorbea la telefon cu secţia operativă.

— Pierdem spaţiile de parcare, avertiza el. Am nevoie de alte şase camioane şi de o echipă „banjo“ la pista Y-şapte-zero.

Danny se afla la pupitrul de comandă, care, de fapt, nu era decît o consolă lată, reglabilă în trei poziţii.

În faţa lui şi a celor doi asistenţi care-l flancau de-o parte şi de alta, se înşirau o mulţime de telefoane, teleautografe şi aparate radio. Iar de jur împrejur, tot soiul de grafice, scheme şi buletine, arătînd locul şi starea fiecărei piese din utilajul de deszăpezire, precum şi dispunerea oamenilor şi a supraveghetorilor în teren. Pentru echipele „banjo“ — muncitori înarmaţi cu lopeţi şi în continuă deplasare — se întocmise un panou separat. Centrul de dirijare a lucrărilor de deszăpezire îşi reluase activitatea doar pentru misiunea sezonieră. În restul anului, încăperea ce-o ocupa acum rămînea goală, şi cufundată în tăcere.

Pe capul pleşuv al lui Danny luceau broboanele de sudoare, aşa cum şedea aplecat, făcînd însemnări pe o reţea gradată. Repetă mesajul către secţia operativă, împrumutîndu-i inflexiunile unei rugăminţi personale şi disperate — ceea ce, de fapt, poate că şi era. Se presupunea că aici, sus, la centru, şeful trebuia neapărat să aibă o viziune de ansamblu a aeroportului, să răspundă cum ştie nevoilor, folosind mijloacele în ordinea urgenţelor. Danny se lovea totuşi de o greutate şi încă de una care, fără îndoială, îl şi făcea să asude ; cei de jos, luptîndu-se să-şi ducă mai departe activitatea, nu prea împărtăşeau punctul lui de vedere în privinţa întîietăţilor.

— Fireşte. Fireşte. Încă şase camioane, se auzi tunînd în dictafon un glas tăios, de la secţia operativă, aflată în partea opusă a aeroportului. Să i le cerem lui Moş Crăciun. Trebuie să fie pe undeva, pe-aici. Se aşternu o pauză, după care, aceeaşi voce continuă pe un ton mai agresiv : Mai aveţi şi alte idei trăsnite ?

Mel clătină din cap, aruncînd o privire fugară spre Danny. Recunoscuse glasul din dictafon ; era al unui şef de echipă care, probabil, de la ivirea viscolului nu contenise cu munca. În asemenea ocazii oamenii îşi mai pierdeau stăpînirea de sine — şi pe bună dreptate. Exista tradiţia ca după o iarnă de luptă aprigă cu zăpada, serviciul de întreţinere şi cel administrativ să organizeze o petrecere de bărbaţi, o aşa-zisă „seară a îmbrăţişărilor şi a împăcării“.

Evident că şi în acest an se impunea aşa ceva.

Danny vorbi cumpănit:

— Am trimis patru vehicole în căutarea camionului cu mîncare rătăcit. Cu siguranţă, şi-au terminat treaba sau, în orice caz, nu mai au mult.

— Ar fi putut ei s-o termine dacă dădeau de camion...

— Cum, încă nu l-au găsit ? Dar ce faceţi fraţilor ? Dansaţi şi benchetuiţi cu damele ?

La gălăgioasa ripostă primită prin dictafon, Danny întinse mîna spre aparat să-i micşoreze volumul.

— Ia ascultaţi, porumbeilor. În nenorocita aia de colivie a voastră, aveţi cumva idee cum e pe-afară, pe cîmp ? Poate n-ar strica să vă mai scoateţi cînd şi cînd nasul pe fereastră. Ori la Polul Nord, ori aici — tot una-i.

— Şi tu mai suflă-ţi în palme, Erni, îl sfătui Danny. Poate ţi le mai încălzeşti niţel, şi nici nu mai da atîta cu gura.

Tăcut, Mel Bakersfeld înregistrase schimbul de amabilităţi, recunoscînd în sine că cele spuse în legătură cu vremea răspundeau întrutotul realităţii. Cu o oră înainte, el însuşi fusese cu maşina pe afară. Folosise căile obişnuite de deservire şi, deşi cunoştea aeroportul ca în palmă, îşi găsise drumul cu anevoie şi în cîteva rînduri era cît pe-aci să se rătăcească. Plecase să inspecteze secţia operativă unde, şi-atunci ca şi acum, activitatea era în toi. Dacă centrul lucrărilor de deszăpezire îndeplinea rolul unui punct de comandă, secţia operativă putea fi pe drept considerată un adevărat stat major.

Aici se perindau într-una muncitorii şi supraveghetorii osteniţi, cînd asudaţi de trudă, cînd îngheţaţi de frig. În sprijinul lor venise şi personal auxiliar — dulgheri, electricieni, instalatori, funcţionari, poliţişti — scoşi din posturile obişnuite şi, cu un plus de salariu, aduşi să lucreze aici pînă la terminarea luptei cu zăpada. Cu toţii ştiau ce au de făcut, datorită instrucţiei, ca la cazarmă, pe care o executau vara şi toamna, pe pistele şi căile de rulare.

Uneori era o distracţie, nu alta, pentru privitori să-i urmărească făcînd exerciţii cu pluguri şi utilaje de deszăpezire pe-o zi însorită şi încinsă de vară. Iar dacă se întîmpla ca vreunul din spectatori să se arate mirat de amploarea acestor preparative, Mel Bakersfeld îl informa prompt cum că a curăţa zăpada din zona operativă a aeroportului ori de pe o porţiune de şapte sute de mile de şosea era de fapt unul şi acelaşi lucru.

Ca şi centrul de care depindea, secţia operativă funcţiona numai pe timp de iarnă. Instalată deasupra garajului de camioane, într-o încăpere imensă, cu aspect de peşteră, secţia era condusă de un dispecer. Dar judecînd după glasul din dictafon, Mel era înclinat să creadă că nu acesta vorbise şi că probabil fusese învoit pentru un scurt răgaz de odihnă în „Odăile albastre“ — cum li se spunea în glumă barăcilor pentru echipele de deszăpezire.

Dictafonul prinse din nou viaţă.

— Şi noi sîntem îngrijoraţi, Danny, din cauza camionului. S-ar putea să îngheţe amărîtu-ăla de şofer pe-acolo, pe unde o fi. Deşi, dacă are un strop de minte, de foame n-o să moară.

Cu aproape două ore în urmă, camionul cu pricina pornise din faţa bucătăriei companiei aeriene pe care o deservea, îndreptîndu-se spre aerogara principală. Pentru ruta ce-o avea de parcurs, în mod normal îi trebuia un sfert de oră. Cum însă nici acum nu ajunsese la destinaţie, era limpede că şoferul se rătăcise înzăpezindu-se pe undeva, pe la marginea aeroportului. La început, compania United trimisese în căutarea lui propria-i echipă dar fără succes. Acum, cercetările fuseseră preluate de administraţia aeroportului.

— A decolat cursa companiei United, nu-i aşa ? se interesă Mel. Fără mîncare la bord...

Danny Farrow îi răspunse evitînd să ridice privirea.

— Căpitanul aud că a stat de vorbă cu pasagerii. Le-a spus că ar mai avea de aşteptat o oră pînă să se facă rost de-un alt camion ; că în avion li se oferă filme şi băuturi iar în California e soare. Toţi au fost de acord s-o întindă. Aşa cum aş fi făcut-o şi eu.

Mel dădu din cap, aprobativ, stăpînindu-şi dorinţa de-a lua asupra sa cercetările pentru găsirea camionului şi a şoferului dispărut. Într-un fel, ar fi însemnat şi o terapie binevenită. Frigul din ultimele zile, plus umezeala, îi iritaseră vechea rană, căpătată în război, care îl necăjea din nou — ca în clipa de faţă. Îşi schimbă poziţia, lăsîndu-şi întreaga greutate a trupului pe piciorul sănătos. Alinarea nu dură mult. Aproape imediat durerea reveni şi în noua poziţie. În minutele ce urmară, se felicită însă că nu intervenise. Danny proceda ca la carte, intensificînd cercetările, dirijînd oamenii şi plugurile din zona aerogării spre şoseaua de perimetru a aeroportului. Nu de locurile de parcare trebuia să se preocupe acum, deşi abandonarea lor momentană avea să stîrnească o ploaie de reclamaţii. Dar mai înainte de orice, trebuia găsit şoferul.

Între un telefon şi altul, Danny îl preveni :

— Pregătește-te sufletește, Mel, să înfrunți și mai multe nemulțumiri. Cercetarea noastră o să blocheze căile de trecere. Vom opri toate camioanele cu alimente pînă vom da de băiatul ăla.

Mel își arătă acordul printr-o înclinare a capului.

Pentru un director de aeroport, reclamațiile erau un lucru curent. În cazul de față, așa cum prevedea Danny, companiile aeriene, odată informate de blocarea camioanelor cu mîncare — indiferent de rațiunea acestei măsuri — aveau să răspundă printr-un potop de proteste.

Unora le va fi greu să conceapă că la un centru civilizat — ca un aeroport — un om era amenințat să piară — și totuși, posibilitatea nu era de loc exclusă. Pe-o asemenea noapte, zonele mărginașe și mai izolate ale aeroportului nu erau locuri de hoinărit fără țintă. Iar dacă șoferul hotărîse să nu părăsească vehicolul, și pentru a avea căldură, nu-i oprise motorul, în scurtă vreme risca să fie acoperit de zăpadă, iar în cabină să invadeze ucigătorul monoxid de carbon. Cu o mînă, Danny folosea un telefon roșu, iar cu cealaltă răsfoia instrucțiunile speciale — inițiate de Mel și redactate cu grijă, anume pentru ocazii ca aceea de-acum.

Telefonul roșu asigura legătura cu șeful serviciului de pompieri. Danny îl informă sumar despre toate cele întreprinse.

— De îndată ce găsim camionul să și trimitem o ambulanță într-acolo, vorbi el ; poate va fi nevoie de un inhalator sau de un radiator — ori de amîndouă. Dar e mai bine să n-o porniți pînă nu știm în ce direcție anume. Să nu ne trezim, cumva, că trebuie să vă scoatem și pe voi de sub nămeți.

Pe creștetu-i pleșuv, strălucea tot mai abundentă sudoarea. Mel știa că Danny nu se împăca prea bine cu conducerea acestui centru, că fusese mai fericit cu îndeletnicirile sale de economist, studiind amănunțit dotarea și perspectivele de dezvoltare ale aviației. Acestea se proiectau din timp și pe îndelete, cu răgazul gîndirii, nu în zăpăceală și la moment, ca măsurile din astă seară. Se gîndi că așa cum unii oameni trăiesc cu gîndurile în trecut, pentru Danny Farrow refugiul era viitorul. Dar chiar așa, nemulțumit și năpădit de transpirație, Danny se descurca admirabil.

Întinzînd o mînă peste umărul lui, Mel apucă un telefon care comunica direct cu Controlul traficului aerian. Îi răspunse supraveghetorul turnului de zbor.

— Ce se mai aude cu avionul mexican 707 ?

— Tot acolo, domnule Bakersfeld. S-a lucrat cîteva ore bune ca să-l mișcăm din loc. Dar degeaba.

Neajunsul de care vorbeau se ivise la puțin timp după căderea nopții cînd, un căpitan de la compania Aéreo-Mexican, executînd rularea pentru decolare, trecuse, din greșeală prin dreapta și nu prin stînga semnalizatorului albastru. Din păcate, în partea aceea pămîntul, acoperit de obicei cu gazon, avea o canalizare defectuoasă, urmînd să fie remediată la sfîrșitul iernii. Între timp, în ciuda zăpezii căzută din abundență, dedesubt se formase un strat de noroi în care, la numai cîteva secunde după virajul greșit, roțile avionului de o sută douăzeci de tone se împotmoliseră aparent iremediabil. Se încercase mai întîi urnirea din loc a avionului încărcat, așa cum era ; dar tentativa eșuase. Și atunci s-a recurs la evacuarea pasagerilor îmbufnați care, ajutați să treacă prin noroi, au fost urcați în autobuze somate în pripă. Acum, la mai bine de două ore, colosul era tot înțepenit, blocînd cu fuselajul și coada pista treizero.

— Calea de rulare și pista continuă să fie impracticabile, nu-i așa ?

— Întocmai, îl informă supraveghetorul din turn. Toate avioanele care urmează să plece sînt ținute la parcare, apoi sînt dirijate pe drumuri ocolite către alte piste.

— Merge încet treaba ?

— La jumătate, față de ritmul normal. Chiar acum avem zece curse care-și așteaptă autorizarea de rulare, iar o altă duzină sînt gata să pornească motoarele.

„O dovadă în plus cît de acută e nevoia de piste și de căi de rulare suplimentare", reflectă Mel. De trei ani cerea cu insistență să se mai facă o pistă, în paralel cu cea blocată, precum și alte amendamente. Dar consiliul de conducere al aeroportului, sub presiunea politică a celor din oraș, nu-și dăduse aprobarea. Presiunea fusese exercitată de consilierii municipali care, din motive personale, căutau să evite un nou împrumut de stat, necesar pentru finanțarea lucrărilor.

— Un alt neajuns reluă supraveghetorul din turn, e că fără pista treizero, sîntem nevoiți să dirijăm decolările spre zona Meadowood. De pe acum au început să curgă reclamațiile.

Mel scoase un geamăt. Comunitatea din Meadowood, situată la extremitatea de sud-vest a aeroportului însemna un ghimpe permanent pentru el, ca director, și un impediment în calea zborurilor. Cu toate că aeroportul fusese creat cu mult înainte de apariția acestei așezări, locuitorii din Meadowood se plîngeau într-una și cu vehemență de zgomotul avioanelor ce treceau pe deasupra. Ca urmare a polemicii stîrnite, numărul plîngerilor s-a înmulțit,

alături de aspre rechizitorii la adresa aeroportului şi a administraţiei sale. În cele din urmă, după lungi negocieri din care nu lipsiseră aspectul politic, o publicitate intensă şi, după părerea lui Mel Bakersfeld, o grosolană denaturare a faptelor, aeroportul şi conducerea Aviaţiei Federale consimţiseră ca aterizarea şi decolarea turboreactoarelor în imediata proximitate a zonei Meadowood să fie permise numai în cazuri excepţionale. Şi cum încă dinainte aeroportul avea prea puţine piste, deficienţele create de acest statut au fost considerabile.

Mai mult chiar ; se căzuse de acord ca avioanele ce decolau în direcţia Meadowood să aplice, aproape imediat după ridicarea în aer, măsurile de reducere a zgomotului. La rîndul ei, această hotărîre stîrnise protestul piloţilor, care vedeau în ea un mare pericol.

Şi totuşi, companiile aeriene — cunoscînd furia publicului şi unitatea lui de idei — ordonaseră piloţilor să se conformeze.

Dar nici aşa nu izbutiseră să-i mulţumească pe localnicii din Meadowood. Conducătorii lor bătăioşi îşi continuau protestele organizînd, aşa cum se zvonise în ultima vreme, adevărate acţiuni de hărţuire.

Mel reluă dialogul cu supraveghetorul din turn : „Cîte telefoane primise ?“ Dar chiar înainte de a auzi răspunsul supraveghetorului, se încruntă la perspectiva orelor pe care avea să şi le irosească zilnic cu delegaţii, cu argumentări şi cu reeditarea unor discuţii sterile.

— Cel puţin cincizeci, la care s-a răspuns ; pe altele, le-am lăsat să sune în pustiu. După fiecare decolare sîntem luaţi cu asalt pînă şi la telefoanele cu numere secrete. Mult aş da să aflu de unde dibuiesc ei numerele...

— Presupun că le-ai vorbit despre situaţia specială în care ne aflăm — furtuna, pista paralizată...

— Noi le dăm explicaţii. Dar nimeni nu le ascultă. Ce vor ei e să nu mai treacă avioanele pe deasupra. Ba unii spun că indiferent de greutăţi, piloţii trebuie să respecte instrucţiunile de reducere a zgomotului — lucru pe care nu-l fac astă seară.

— Dumnezeule mare ! Să fiu pilot, aş proceda la fel. Cum poate un om cu judecată, se întrebă în sine, să le pretindă piloţilor, pe o asemenea noapte cumplită, să reducă puterea motoarelor imediat după decolare, şi apoi să execute un viraj strîns, după instrumente — aşa cum prevedeau măsurile de reducere a zgomotului.

— Nici eu n-aş face-o, declară supraveghetorul. Deşi, depinde de pe ce poziţie judeci. Dacă aş trăi şi eu în Meadowood, poate-aş gîndi ca ei.

— Asta-i cu neputinţă. Mai întîi, tu ai fi ţinut seama de avertismentele pe care le-am dat oamenilor, cu ani în urmă, să nu-şi construiască locuinţe acolo.

— Aşa o fi. Apropo, am auzit că în seara asta vor ţine o întrunire.

— Pe-o asemenea vreme ?

— Pare-se că da, şi, din cîte ne-au ajuns la urechi, mai pun ceva la cale.

— Orice ar fi, o să aflăm curînd.

„Totuşi — reflectă Mel — dacă se ţine adunarea la Meadowood, ar fi păcat să le furnizăm muniţii proaspete într-un fel atît de comod. Aproape cu siguranţă presa şi politicienii locali vor fi prezenţi, iar trecerea avioanelor, chiar pe deasupra lor, oricît de inevitabilă pentru moment — le-ar oferi o temă copioasă pentru discuţii şi polemică".

Astfel stînd lucrurile, cu cît va fi redată mai repede pista treizero, cu atît mai bine pentru toţi cei vizaţi.

— Peste puţin timp mă voi duce personal să văd ce se întîmplă pe afară, îl anunţă pe supraveghetor. Am să te informez care-i situaţia.

— Perfect.

Apoi trecu la alt subiect.

— E de serviciu fratele meu astă seară ? întrebă Mel.

— Da. Keith e la controlul radar, în pătratul de vest.

Aşa cum ştia şi Mel, era munca cea mai grea şi cea mai încordată din turnul de zbor, dat fiind că presupunea dirijarea tuturor avioanelor sosite în perimetrul vestic. Mel avu o ezitare, dar, amintindu-şi de îndelungata lui colaborare cu supraveghetorul din turn, continuă :

— Cum se simte, Keith ? Arată surmenat ?

Răspunsul veni cu o oarecare ezitare.

— Da, arată ostenit. Aş zice chiar mai mult ca de obicei.

Amîndoi ştiau deopotrivă că în vremea din urmă fratele mezin al lui Mel le cam dăduse griji.

— Sincer să fiu, reluă supraveghetorul, tare-aş vrea să-i mai uşurez munca. Dar n-am cum. Sîntem puţini oameni şi toţi în focuri. Se opri puţin şi pe urmă adăugă : inclusiv eu.

— Ştiu asta, şi apreciez grija pe care i-o porţi.

— Păi, cu slujba asta, fiecare ne resimţim la un moment dat de pe urma eforturilor. Mel îşi dădu seama că interlocutorul lui îşi căuta cuvintele. Cîteodată oboseala se manifestă la cap, alteori moraliceşte. Oricum ar fi, cînd apare, încercăm să ne ajutăm între noi.

— Mulţumesc, zise Mel. Dar discuţia nu-i slăbise îngrijorarea. Mai tîrziu s-ar putea să trec pe la dumneata.

— Bine, sir.

Şi supraveghetorul închise telefonul. Cuvîntul „sir“ nu fusese decît o strictă amabilitate. Mel nu avea nici o autoritate asupra controlului traficului aerian, subordonat doar Conducerii Aviaţiei Federale, cu sediul în Washington. Dar raporturile dintre supraveghetori şi administraţia aeroportului erau bune, şi Mel făcea totul să le menţină nealterate.

Un aeroport, ca orice aeroport, era o complexitate ciudată de comenzi suprapuse. Nimeni nu deţinea o autoritate supremă ; după cum nu exista nici sectorul cu o autonomie deplină. În calitatea sa de director general, Mel întrunea cele mai multe răspunderi, cu toate acestea, existau domenii în care nici el nu se amesteca. Controlul traficului aerian era un lucru, pe cînd administraţia interioară era cu totul altul. Mel avea dreptul, şi intervenea chiar, în chestiuni care afectau aeroportul în ansamblul lui, sau interesele oamenilor care se foloseau de el. Putea porunci, de pildă, unei companii aeriene să scoată de pe uşă un anunţ care genera erori sau contravenea regulamentului interior al aerogării.

Dar ceea ce se petrecea dincolo de această uşă, era, în limite rezonabile, treaba companiei respective — şi numai a ei.

Pentru aceste motive, se impunea ca directorul unui aeroport să nu fie doar un administrator destoinic, ci şi un abil tactician. Mel repuse receptorul în furcă. La un alt telefon, Danny Farrow argumenta cu şeful spaţiilor de parcare, un tip hărţuit, care de zile în şir era asaltat de reclamaţiile furibunde ale posesorilor de automobile, porniţi în pribegie. Aceştia vociferau : „Oare cei de la conducerea aeroportului nu ştiu că ninge ? Ori dacă ştiu, de ce nu catadicsesc să cureţe zăpada, pentru ca omul să se poată mişca cu maşina în orice moment şi în orice direcţie, conform dreptului său democratic ?“

— Spune-le că am instaurat un regim de dictatură, ripostă Danny. Treburile se cer rezolvate în ordinea urgenţelor, susţinu mai departe, aşa că spaţiile de parcare să mai aştepte. Se vor trimite oameni şi utilaje cînd se va putea.

Fu întrerupt de un alt telefon : era tot supravegetorul din turn. Noul buletin meteorologic prevedea schimbarea direcției vîntului într-un interval de o oră. Cum asta impunea o remaniere în planul de folosire a pistelor, puteau fi expediate, în grabă, pluguri, la pista unu-șapte ? Danny răspunse că va face tot ce-i stă în puteri. Va lua legătura cu șeful echipei Congo și va informa turnul de zbor despre cele aranjate.

De trei zile și trei nopți — de cînd se stîrnise furtuna — se lucra într-o neslăbită încordare. Iar faptul că oamenii îi ținuseră piept, făcea ca biletul pe care Mel îl primise cu un sfert de oră înainte, să sune și mai deplasat. În el se spunea :

m —

consider o obligație să te previn. comitetul pentru deszăpezire al companiilor — (îndemnat de vern demerest...
...de ce nu te iubește cumnatul tău ?) scrie un raport critic. deszăpezirea pistelor și a căilor de rulare ineficientă, proastă... (susține v.d.) raportul învinuiește aeroportul de amînările avioanelor... pretinde că 707 nu se poticnea dacă se curăța la timp și mai bine calea de rulare... toate companiile suferă pierderi etc. etc. pe tine cad toate, ca un troian de zăpadă... pe unde te afli ?... sub omăt ? ieși de acolo și comandă-mi o cafea. cu drag

t

Litera „t“ era inițiala Tanyei Livingston — șefa serviciului „Relațiile cu publicul“ al companiei Trans America, și totodată o bună prietenă de-a lui Mel. Destinatarul mesajului îl mai citi o dată. Tanya, care pe lîngă relațiile cu publicul avea și datoria să descopere și să înlăture orice sursă de neplăceri, era o inamică declarată a majusculelor („nu am dreptate, Mel ? dacă am desființa majusculele, am avea mult mai puține necazuri, privește numai la paginile ziarelor“). De fapt, ceruse secției tehnice a companiei Trans America să înlocuiască toate literele mari la mașina ei de scris. Unul din șefi, după cum auzise Mel, făcuse mare tărăboi pe această temă, invocînd regulamentul și prevederile sale în legătură cu distrugerea bunurilor din dotarea companiei. Dar Tanya ieșise basma curată așa cum i se întîmpla mai întotdeauna. Vern Demerest cel menționat în bilet era căpitan și lucra tot la Trans America. Pe lîngă faptul că se număra printre angajații cei mai vechi ai companiei, Demerest mai activa și ca membru în Asociația Piloților Civili, iar de curînd fusese cooptat și în Comitetul pentru des-

zăpezirea aeroportului Lincoln International, al cărui rol era de a inspecta pistele şi căile de rulare în perioadele de ninsoare şi a le declara apte sau nu pentru folosire. Conform unei tradiţii, în componenţa comitetului figura şi un căpitan de aviaţie.

Intîmplarea făcea ca Vernon Demerest să fie şi cumnat cu Mel, fiind căsătorit cu sora cea mare a directorului — Sarah. Prin precedentele create şi prin căsătorii, clanul Bakersfeld avea rădăcini şi ramificaţii în aviaţie, întocmai cum, pe vremuri, familiile mai vechi deţinuseră în navigaţie. Cu toate astea, între Mel şi cumnatul său nu putea fi vorba de-o afecţiune, dat fiind că Mel îl socotea un îngîmfat şi un arogant, părere care, după cîte ştia, era împărtăşită şi de alţii.

Nu de mult, avuseseră o ciocnire violentă la adunarea direcţiei aeroportului, unde Demerest reprezentase Asociaţia Piloţilor. Mel bănuia că raportul critic cu deszăpezirea — iniţiat, pare-se, de cumnatul său — venea ca o revanşă a celor petrecute atunci. Mel nu-şi făcea însă griji prea mari pe seama lui. Oricare ar fi fost păcatele aeroportului în alte privinţe, în lupta cu troienele se descurcau la fel de bine ca oricare altă instituţie. Şi totuşi, raportul însemna o pacoste. In mod inevitabil, companiile aveau să primească o copie, după care imediat începeau chestionările telefonice şi scrise, cerîndu-se explicaţii. In concluzie, reflectă Mel, se impunea să fie la curent, ca şi pînă acum, cu tot ce se întîmplă, spre a fi pregătit pentru orice. De aceea hotărî să meargă să vadă cu ochii lui cum stau lucrurile cu pista blocată de turboreactorul mexican, şi deszăpezirea.

La pupitrul de comandă, Danny Farrow vorbea din nou cu serviciul de întreţinere. Mel profită de o mică pauză şi strecură cîteva vorbe :

— Mă găseşti în aerogară, apoi afară, în cîmp.

Intre timp, îşi amintise că Tanya în bilet îl rugase să bea o cafea împreună. Se va opri mai întîi în biroul lui, iar apoi, în drum spre aerogară, va trece pe la Trans America, s-o vadă. Şi la gîndul acesta se simţi dintr-o dată înviorat.

2

PENTRU A COBORÎ DIN TURN la mezaninul administrativ, Mel folosi un lift care funcţiona cu o cheie specială. Deşi secţia lui era cufundată în tăcere — pupitrele stenografelor erau goale şi maşinile de scris acoperite — luminile ardeau. Intră în camera sa de lucru. Dintr-un dulap, de lîngă biroul masiv de mahon la care şedea în timpul zilei, scoase o şubă şi o pereche de ghete îmblănite. În seara aceasta nu avea obligaţii deosebite la aeroport. Cum era de altfel şi firesc. Ceea ce-l reţinuse aici aproape de cînd se declanşase furtuna fusese gîndul de a fi prezent în cazul ivirii unor complicaţii. Altminteri, cugetă el, în timp ce-şi punea ghetele şi le strîngea şireturile, la ora asta ar fi fost acasă, cu Cindy şi cu copiii.

Sau poate că nu ? !

„Oricît ai încerca să fii obiectiv, îşi zise, e greu să-ţi defineşti adevăratele imbolduri."

De nu era furtuna, s-ar fi ivit, poate, altceva care să-i justifice rămînerea pe loc. De fapt, în vremea din urmă, absentările de acasă deveniseră o obişnuinţă. O cauză o constituia, desigur, natura serviciului. Îi furniza tot soiul de motive să întîrzie peste orele obişnuite, ca de pildă greutăţile din ultima vreme, independente de vacarmul din astă seară. Dacă judeca însă cinstit, aeroportul însemna şi o evadare de la interminabilele certuri ce păreau să se dezlănţuie ori de cîte ori se întîlnea cu Cindy.

— La dracu ! exclamă el, şi cuvintele spintecară tăcerea din jur.

Se apropie de birou, păşind greoi din pricina ghetelor îmblănite. O privire fugară, aruncată pe notiţa dactilografiată, lăsată de secretară, îi confirmă ceea ce tocmai îşi amintise. În aceeaşi seară, avea loc unul din festinurile plicticoase, cu titlu de binefacere, de la care Cindy era nelipsită. Cu o săptămînă în urmă, şi împotriva voinţei sale, îi făgăduise că o va însoţi. Era vorba de un cocteil

urmat de-o masă (după cum se scria în notiță), ambele la Lake Michigan Inn — un restaurant de mare gomă, în centrul orașului. Care anume era scopul caritabil, nu se specifica în bilet și chiar dacă-i fusese cumva menționat, Mel îl uitase. Dar asta nu avea importanță. Cauzele cărora li se dăruia Cyndy Bakersfeld erau exasperant de asemănătoare între ele, unica lor atracție fiind — după cum socotea ea — înaltul rang social al colegelor din comitet.

Din fericire pentru liniștea lui cu Cindy, cocteilul începea tîrziu — cam peste aproape două ore de acum încolo, poate chiar și mai mult, ținînd seama de viscol. Avea deci răgazul să ajungă și el, cu tot controlul ce-i rămînea de făcut pe cîmpul aeroportului. O dată întors în birou, putea să se bărbierească, să se schimbe pe loc, și să ajungă în centru aproape la țanc. Totuși, era poate mai bine s-o prevină pe Cindy.

Folosind un fir direct cu orașul, formă numărul telefonului de acasă.

Îi răspunse Roberta fiica lui cea mare.

— Bună, începu el. Aici e babacul.

— Da, știu, se auzi glasul indiferent al Robertei.

— Cum a mers azi la școală ?

— Ai putea să fii mai explicit, tată ? Am avut mai multe materii. Care din ele te interesează ?

Mel oftă. Erau zile cînd simțea că întreaga lui viață familială se năruie. Roberta avea una din ieșirile ei „nesuferite" cum le numea Cindy. Oare pentru toți tații din lume vine un moment cînd se văd izolați de fiicele lor ajunse la treisprezece ani ? Mel își iubea cu pasiune cele două fete — pe Roberta și pe sora ei mezină, Libby. Uneori își dădea seama că datorită lor, și numai lor, își menținuse menajul cu Cindy. Se așteptase el ca Roberta, ajunsă la adolescență, să alunece spre preocupări pe care nu le va putea împărtăși și nici înțelege ca părinte. Pentru așa ceva fusese pregătit sufletește. Dar nu prevăzuse că se va rupe de el, sau că-l va trata cu o răceală oarecum respectuoasă. Firește, adîncirea conflictului dintre el și Cindy nu adusese nimic bun — mai ales copiilor, atît de receptivi la asemenea treburi.

— N-are importanță, răspunse Mel. Mama e acasă ?

— A plecat în oraș. Mi-a lăsat vorbă, dacă telefonezi, să-ți spun că trebuie neapărat să vă întîlniți în oraș și măcar de data asta să încerci să fii punctual.

Mel își stăpîni iritarea. Fără îndoială, Roberta nu făcea decît să repete întocmai cuvintele rostite de Cindy pe care aproape că o și auzea.

— Dacă telefonează spune-i că s-ar putea să întîrzii puțin, deși fără voie. Pauza care se așternu îl făcu să întrebe: m-ai auzit?

— Da, zise Roberta. Mai vrei să-mi spui ceva, tată ? Eu am lecții...

Mel o întrerupse enervat :

— Da, mai vreau. Să faci bine să-ți schimbi tonul, domnișoară, și să arăți mai mult respect. Iar conversația o vom încheia cînd cred eu de cuviință.

— Cum dorești, tată.

— Și mai termină o dată cu „tată" !

— Bine, tată.

Auzind-o, mai că-i veni să rîdă, dar socoti că lucrul cel mai cuminte era să se stăpînească. Așa că o întrebă :

— E totul bine, pe-acasă ?

— Da. Numai că Libby vrea să-ți vorbească.

— S-aștepte o clipă. Începusem mai înainte să-ți spun că din cauza viscolului s-ar putea să nu vin la noapte acasă. Sînt o mulțime de treburi pe la aeroport. Așa că poate mă voi întoarce să dorm aici.

O nouă pauză, ca și cînd Roberta cumpănea dacă să-i trîntească sau nu o replică usturătoare cum ar fi fost : „Și mă rog, ce-i nou în asta ?" Dar renunță, și în locul ei zise :

— Acum vrei să vorbești cu Libby ?

— Da, vreau. Noapte bună, Robbie.

— Noapte bună.

La capătul firului se auzi o mică forfotă, receptorul fu smuls de alte mîini, apoi glasul subțiratic, gîtuit, al lui Libby.

— Tati, tati ! Ia ghicește ce-i !

Libby era veșnic cu sufletul la gură ca și cînd la cei șapte ani ai ei, viața era o goană amețitoare căreia ori îi ținea pasul, ori o pierdea din urmă.

— Stai să mă gîndesc, zise Mel. Am ghicit. Ai tras o joacă grozavă în zăpadă, astăzi.

— Da, i-adevărat. Dar nu-i asta.

— Atunci mă dau bătut. Va trebui să-mi spui tu.

— Ei bine, învățătoarea noastră, domnișoara Curzon, ne-a dat ca lecție o compunere cu toate bucuriile la care ne așteptăm în luna viitoare.

Mel se simți năpădit de afecțiune. Cît de bine înțelegea entuziasmul Libbyei. Pentru ea, aproape orice lucru era bun și plin de atracție, iar pe cele puține care i se păreau altfel, le dădea la o parte și le uita în grabă. „Oare cît mai putea să dureze fericita ei inocență ?" se întrebă în sine.

— Asta-i frumos, vorbi el. Îmi place și mie.

— Tati, tati ! Vrei să mă ajuți ?

— Dacă pot.

— Îmi trebuie o hartă a lunii februarie.

Mel zîmbi, înțelegînd că e vorba de o agendă. Dar Libby avea o juxtă a ei, specială, de multe ori mai expresivă decît cuvintele convenționale. Fără voie se gîndi că nici lui nu i-ar strica o asemenea hartă cu bucuriile preconizate pentru luna februarie.

— Vezi colo, în vizuină, adică în biroul meu, e un calendar.

Nici nu apucă bine să-i explice unde să-l caute, cînd o și auzi fugind, cu pașii ei mărunți, uitînd cu totul de telefon. Roberta fu aceea care, după presupunerea sa, repuse binișor receptorul în furcă.

Din birourile direcției generale, Mel o porni spre serviciul executiv, instalat tot la mezanin, pe toată lungimea aerogării principale. Își luă și șuba cu el.

Se opri din mers și privi în jos, în holul ticsit, care, în jumătatea de oră ce trecuse, părea că se aglomerase și mai mult. Un puhoi de oameni, printre care mulți militari, luau cu asalt standurile presei și cabinele de informații. În fața ghișeelor companiilor aeriene se formaseră cozi imense, unele încîlcite pe după colțuri, de unde nu se mai vedeau. În spatele ghișeelor, casierii și supraveghetorii, suplimentați numeric de colegii din tura cealaltă, cercetau orarele și registrele biletelor vîndute pe care le aveau înșirate dinainte ca pe niște partituri de orchestră.

Amînările și modificările rutelor, impuse de furtună, puneau la grea încercare atît programele de zbor cît și răbdarea oamenilor.

Chiar sub privirea lui Mel, la ghișeul companiei Braniff, un tînăr cu părul lung, blond, și cu un fular galben, vocifera :

— Aveți impertinența să-mi spuneți că trebuie să trec prin Kansas City ca să ajung în New Orleans ? Dumneavoastră denaturați geografia. Vi s-a suit autoritatea la cap !

Casiera din fața lui — o brunetă drăguță, de vreo douăzeci de ani — își trecu mîna peste frunte, înainte de a-i răspunde, cu răbdarea specifică profesiei :

— Vă putem aranja o călătorie directă, sir, dar fără să vă precizăm cînd anume. Datorită condițiilor meteorologige cea mai lungă rută va fi și cea mai rapidă — deși la același preț.

În spatele bărbatului cu fularul galben, o mulțime de pasageri se îmbulzeau nerăbdători.

La ghișeul companiei United, se juca o mică pantomimă. Un călător — tip de afacerist bine îmbrăcat — se aplecase înainte, și vorbea calm. După expresia fizionomiei și după gesturi, Mel putu ghici cam ce spune.

— Țin foarte mult să plec cu proxima cursă.

— Regret, sir, dar toate locurile sînt date. Plus că avionul așteaptă de mult, gata de plecare...

Dar înainte ca funcționarul să-și termine fraza, își ridică privirea. Pasagerul își așezase servieta pe marginea ghișeului și, fără ostentație, suficient de vizibil, ciocănea cu degetul în eticheta de plastic din colțul servietei cu emblema Clubului „100 000 de mile". Aceste etichete erau emise de compania United pentru clienții favoriți — o elită interioară creată și întreținută de fiecare societate aeriană. La vederea însemnului, expresia funcționarului se schimbă ca prin farmec și vorbi pe un ton scăzut, confidențial.

— Cred că vom putea aranja ceva, sir.

Apoi, plimbîndu-și creionul peste lista de călători, tăie numele unui pasager înscris mai devreme și, în locul lui, îl trecu pe al noului venit. Incidentul trecu neobservat de lumea din jur.

Mel știa că asemenea lucruri se petreceau pretutindeni la ghișeele oricărei societăți aeriene. Numai naivii și cei total lipsiți de experiență își imaginau că reținerile se fac după criteriul unei stricte imparțialități.

Din locul său observă apariția unui nou grup de călători, sosiți probabil din centrul orașului. Pe măsură ce pătrundeau în incinta aerogării, își scuturau zăpada de pe haine și, judecînd după înfățișarea lor, vremea se înrăutățise și mai mult. Curînd, noii veniți se pierdură în gloata generală.

Foarte puțini dintre cei aproximativ opt mii de pasageri, cîți se perindau zilnic prin aeroport, își aruncau vreodată privirile spre mezaninul ocupat de administrație, iar în noaptea asta și mai puțini își dădeau seama de prezența lui Mel, stînd acolo, deasupra, și urmărindu-i.

Pentru majoritatea oamenilor, aeroportul însemna doar companii aeriene și avioane.

Multora, pasămite, nici nu le trecea prin minte că există funcționari sau un aparat administrativ — nevăzut, dar complex, cu sute de oameni într-o perpetuă activitate, asigurînd buna funcționare a aeroportului.

„Dar poate că e mai bine așa", cugetă Mel, în timp ce cobora cu liftul. O dată ce oamenii pătrund în miezul lucrurilor, descoperă, cu timpul, și anumite carențe și primejdii ale aeroportului, și pornesc la drum cu inima strînsă.

Ajuns în holul principal, Mel o luă spre aripa ocupată de compania Trans America. Un supraveghetor în uniformă îl interpelă în dreptul ghișeelor de control :

— Bună, domnule Bakersfeld. O căutați pe doamna Livingston ?

Oricît de mare ar fi agitația în aeroport, tot se mai găsește vreme și pentru cancanuri, își zise Mel, întrebîndu-se, totodată, pînă unde se ajunsese oare cu asociațiile între numele lui și al Tanyei.

— Da, răspunse. Pe ea o căutam.

Supraveghetorul făcu un semn cu capul spre o ușă cu inscripția : *Intrarea permisă numai angajaților aeroportului.*

— O găsiți acolo, domnule Bakersfeld. A avut tocmai o neplăcere, pe cale de rezolvare...

3

ÎNTR-UN HOLIȘOR PARTICULAR, folosit uneori pentru personalitățile oficiale, o tînără îmbrăcată în uniforma companiei aeriene Trans America, plîngea în hohote.

Tanya Livingston o conduse spre un scaun.

— Așază-te cum îți vine bine, o îndemna Tanya, cu simțul ei practic. Nimeni nu te zorește. Ai să te simți mai bine și, cînd crezi că poți, vom sta și de vorbă.

Ea însăși se așeză, netezindu-și fusta strîmtă cu o croială impecabilă. În cameră nu mai era nimeni și, în afară de bocetul fetei, singurul zgomot, de-abia perceptibil, era zumzetul instalației de aer condiționat. Între cele două femei, exista o diferență de vîrstă de cincisprezece ani. Fata nu trecuse de douăzeci, pe cînd Tanya depășise treizeci și cinci. Dar privind-o, Tanya avu sentimentul că distanța dintre ele e și mai mare.

Poate datorită anilor ei de căsnicie — deși era o experiență scurtă și de mult încheiată. Fără voie, se gîndi că pentru a doua oară, în aceeași zi, avea complexul vîrstei. Mai întîi de dimineață cînd, pieptănîndu-se, descoperise cîteva fire argintii, denunțătoare, în părul roșu aprins, tăiat scurt. Se înmulțiseră față de acum o lună, sau cam așa ceva, cînd se privise ultima oară cu atenție, și atunci, ca și acum, îi amintiseră că pînă la patruzeci de ani — vîrsta cînd orice femeie s-ar cuveni să știe încotro merge, și pentru ce, — îi rămînea mai puțin decît i-ar fi plăcut să-și închipuie. Îi veni apoi un alt gînd : peste numai cincisprezece ani, propria ei fiică va avea vîrsta tinerei ce plîngea acum.

Fata, cu numele de Patsy Smith își șterse ochii înroșiți, cu batista mare dată de Tanya, și vorbi anevoie, înghițindu-și lacrimile.

— Acasă nu s-ar purta așa... atît de urît și de brutal... cu soțiile lor...

— Te referi la călători ?

Fata dădu din cap, afirmativ.

— Ba unii o fac, o contrazise Tanya. S-ar putea s-o constaţi chiar tu, Patsy, cînd ai să fi măritată, cu toate că nu ţi-o doresc. Sînt însă de acord cu tine că-şi dau în petec mai ales cînd li se răstoarnă proiectele de călătorie.

— Am făcut tot ce mi-a stat în puteri... la fel ca ceilalţi colegi... toată ziua de azi... de ieri... de alaltăieri... Dar felul în care îţi vorbesc oamenii...

— Vrei să spui că se comportă de parcă tu ai fi stîrnit furtuna, anume ca să-i încurci pe ei, nu ?

— Da... Şi-apoi acesta din urmă... Pînă la el, totul mersese bine...

— Ce anume s-a întîmplat ? Am fost chemată cînd totul se terminase.

Fata începuse să-şi recapete controlul.

— Păi... avea bilet pentru cursa 72, care şi-a anulat zborul din cauza vremii. I-am făcut rost de un loc pentru cursa 114, pe care a pierdut-o. Zicea că fusese în restaurant şi n-a auzit anunţîndu-se plecarea.

— Nici nu avea cum, pentru că nu se anunţă în restaurant, completă Tanya. De altfel există un avertisment în sensul acesta, cu litere de o şchioapă, afară de menţiunile tipărite pe meniuri.

I-am explicat asta, doamnă Livingston, cînd s-a întors de la ieşirea pe pistă. Dar nu l-am liniştit. Ţipa într-una, de parcă eu eram vinovată că a pierdut cursa — nu el. Zicea că sîntem cu toţii nişte incapabili şi nişte adormiţi.

— L-ai chemat pe supraveghetor ?

— Am încercat, dar avea treabă. La fel ca noi toţi.

— Şi atunci ce-ai făcut ?

— I-am făcut rost de un loc de clasa întîi, în avionul 2122.

— Şi ?

— Voia să ştie ce film se dă în această cursă. L-am informat şi mi-a răspuns că-l văzuse. Şi iar a început să vocifereze. Filmul pe care ţinea el să-l vadă era programat pentru prima cursă, cea anulată. M-a întrebat dacă pot să-i dau un bilet într-un alt avion, unde să vadă filmul programat pentru prima cursă. În tot acest răstimp mai erau şi alţi pasageri care se îmbulzeau la ghişeu. Unii comentau, în gura mare, că sînt mocăită. Ei bine, cînd am auzit povestea cu filmul, am simţit... Fata ezită. Am simţit că se rupe ceva în mine.

Tanya preciză.

— În momentul acela ai aruncat orariul ?

Patsy Smith clătină din cap dezolată. După expresia feţei, era gata, gata să izbucnească din nou în lacrimi.

— Da, recunoscu ea. Nu ştiu ce m-a apucat, doamnă Livingston... Am aruncat cu el peste ghişeu, spunîndu-i să-şi aranjeze singur călătoria.

— Sper că l-ai şi lovit — asta-i tot ce pot să-ţi spun, zise Tanya.

Fata îşi înălţă ochii spre ea. În locul lacrimilor, apăru un zîmbet sfios.

— Asta da, l-am pocnit. Reflectă puţin şi-apoi chicoti : Să-i fi văzut mutra !, Era năucit. Redeveni serioasă şi continuă : După aceea...

— Ştiu ce s-a-ntîmplat. Ţi-ai pierdut controlul — ceea ce era firesc să se întîmple. Ai fost trimisă aici, să poţi plînge în voie, iar acum că ai terminat, o să pleci acasă, cu un taxi.

Fata părea nedumerită.

— Vreţi să spuneţi că asta e tot ?

— Fireşte că da. Te aşteptai să te concediem ?

— Nu... nu eram sigură.

— Oricît de mult ne-ar displace, Patsy, s-ar putea să ajungem şi la asta dacă se mai repetă scena de azi. Dar cred că nu se va mai întîmpla, nu-i aşa ? Niciodată !

Fata dădu din cap cu hotărîre.

— Nu, n-o să se mai întîmple. Nu pot să vă explic, dar mi-e de ajuns o singură experienţă de genul ăsta.

— Atunci considerăm incidentul încheiat. Dacă nu cumva ţi-ar place să afli ce s-a mai petrecut după plecarea ta...

— Da, vă rog.

— Unul din bărbaţi a ieşit din rînd spunînd că a fost martor la tot ce s-a petrecut, că are şi el o fiică de vîrsta ta, şi că, dacă domnul cu pricina i-ar fi vorbit fiicei sale aşa cum făcuse cu tine, l-ar fi tras un pumn în nas. Şi-a lăsat numele şi adresa cu rugămintea să-l anunţăm dacă apare vreo reclamaţie din partea scandalagiului pentru a veni şi a relata exact cum s-au petrecut lucrurile. Tanya surîse. După cum vezi, mai sînt şi oameni de treabă.

— Ştiu asta, răspunse tînăra. Nu sînt mulţi, dar cînd întîlneşti cîte unul care se poartă frumos şi e în toane bune îţi vine să-l iei de gît şi să-l pupi.

— Din nefericire n-o putem face, după cum nici să aruncăm cu orariile nu ni se permite. Datoria noastră este să ne purtăm cu toţii la fel şi să fim amabili cu pasagerii, chiar cînd ei nu sînt.

— Da, doamnă Livingston.

Va merge bine treaba cu Patsy Smith, își spuse Tanya cu convingere. După cîte se părea, nici prin gînd nu-i trecuse să-şi lase slujba, cum făceau alte tinere, puse în faţa unor neplăceri similare. O dată cu învingerea emoţiei, Patsy dobîndise acea elasticitate care avea s-o ajute atît de mult în viitor.

Dumnezeu ştie — reflectă Tanya — cît de maleabil trebuie să fii, chiar puţin insensibil, cînd ai de-a face cu pasagerii, indiferent unde lucrezi.

De pildă, la agenţia de bilete, în centru. Cei de acolo munceau într-o şi mai mare tensiune decît la aeroport. În mod cert, de la declanşarea furtunii, funcţionarii agenţiei dăduseră mii de telefoane, informînd călătorii în legătură cu întîrzierile şi schimbările survenite în programele curselor. Era o treabă detestată de toţi angajaţii, fără excepţie, deoarece la telefon dădeau numai de oameni nervoşi şi, deseori, brutali. Ai fi zis că întîrzierile avioanelor au darul să stîrnească în cei vizaţi un soi de sălbăticie, pînă atunci adormită în ei.

Bărbaţii răspundeau telefonistelor pe un ton jignitor, şi chiar aceia care în alte ocazii se arătaseră plini de politeţe şi de răbdare, deveneau irascibili şi dezagreabili. Lucrurile se complicau şi mai mult cînd era vorba de cursele spre New York. Nu o dată se întrebase Tanya, oare ce morb intra în pasagerii cu această destinaţie de-i făcea atît de nerăbdători să se vadă ajunşi acolo ? !

Oricare ar fi fost cauzele, un lucru era cert pentru ea şi anume că, la capătul acestei stări excepţionale, va ploua cu demisiile atît în rîndurile funcţionarilor de la agenţia de voiaj, cît şi din alte compartimente. Întocmai cum se întîmplase şi în alte dăţi... În plus, perspectiva unor astenii nervoase, mai ales printre angajatele tinere, mai puţin deprinse cu grosolănia şi toanele pasagerilor. Afişarea unei politeţi constante presupunea o încordare greu de îndurat chiar şi de către cei cu o îndelungată practică în acest sens.

Se bucură însă că Patsy Smith nu se va număra printre victimele în perspectivă.

Auzi un ciocănit, după care uşa se deschise şi în cadrul ei, apăru silueta lui Mel Bakersfeld. Avea ghete căptuşite cu blană de oaie, iar pe braţ ţinea o şubă.

— Eram în trecere, vorbi adresîndu-se Tanyei. Pot reveni mai tîrziu, dacă vrei.

— Te rog să rămîi, îl opri ea, cu un zîmbet de bun sosit. Sînt aproape pe sfîrşite.

Îl urmări cu privirea cum traversă camera, îndreptîndu-se spre un scaun. „Arată ostenit“, constată Tanya în tăcere. Apoi, revenind la preocuparea de mai înainte, completă un formular pe care i-l întinse tinerei angajate.

— Dă-i-l dispecerului de la serviciul de taxiuri, Patsy, și te va trimite acasă. Odihnește-te bine la noapte, iar mîine te așteptăm să vii veselă și optimistă.

După plecarea ei, Tanya se răsuci cu scaunul ca să-l poată privi pe Mel în față.

— Bună, îi zise plină de vioiciune.

Lăsă ziarul peste care își aruncase privirea și-i răspunse zîmbind :

— Bună !

— Ai primit biletul meu ?

— Da, și am venit să-ți mulțumesc. Deși poate și fără el ajungeam pe-aici. Făcu un gest spre ușa prin care dispăruse fetișcana și întrebă :

— Ce s-a-ntîmplat ? Istovirea luptei ?

— Da.

Și Tanya îi relată cele petrecute.

Mel rîse amuzat.

— Și eu mă simt ostenit. Ce-ai zice să mă expediezi într-un taxi ?

Tanya îl privi întrebătoare. Ochii ei — de un albastru pur și luminos — exprimau deplină sinceritate. Așa cum își ținea capul înclinat, lumina de deasupra împrumuta părului reflexe de un roșu aprins. O siluetă suplă, deși cu rotunjimi, pe care uniforma strînsă pe corp le scotea în evidență. Ca și în alte dăți, Mel era pe deplin conștient de atracția și căldura ei.

— S-ar putea să-ți iau în serios propunerea, răspunse Tanya, cu condiția ca taxiul să meargă acasă la mine, iar tu să mă lași să-ți pregătesc cina. Ce-ai zice de o friptură de miel înfundată ?

Mel ezită, cumpănindu-și obligațiile contradictorii, apoi clătină din cap și, împotriva inimii, spuse :

— Tare-aș dori s-o pot face. Dar avem cîteva buclucuri pe-aici, iar mai tîrziu trebuie să mă duc în oraș. Se ridică de pe scaun. Oricum, hai să bem o cafea.

— De acord.

Mel ținu ușa deschisă și amîndoi ieșiră în holul principal, plin de zarvă și lume.

La ghişeul companiei Trans America îmbulzeala era şi mai mare decît la venirea lui.

— Nu pot lipsi prea mult, îl anunţă Tanya. Mai am încă două ore de serviciu.

În timp ce-şi croiau drum prin mulţime şi prin grămezile din ce în ce mai numeroase de bagaje, Tanya îşi acordă pasul ei sprinten la ritmul mai greoi al lui Mel. Şchiopăta mai tare ca de obicei, observă ea şi, dintr-o dată, simţi dorinţa să-l apuce de braţ şi să-l ajute ; dar un alt gînd îi spuse că e mai bine să n-o facă. Purta încă uniforma societăţii Trans America. Iar clevetcala se întindea, şi-aşa, destul de repede, fără a mai fi stimulată de fapte. În vremea din urmă, fuseseră văzuţi mult împreună şi era sigură că maşina de fabricat bîrfă a aeroportului, care funcţiona după legile junglei şi cu viteza rachetelor balistice, fusese la timp alimentată. Se făceau probabil presupuneri că devenise amanta lui Mel ; ceea ce, întîmplător, nu corespundea totuşi realităţii.

O apucară spre braseria „Zburătorii peste nori", din holul central.

— Apropo de mielul acela înfundat, reluă Mel. Nu l-ai putea face în altă seară ? Poimîine, să zicem.

Invitaţia spontană a Tanyei, îl mirase. Deşi se mai întîlniseră în cîteva rînduri — la o băutură sau la mese — pînă acum nu-l lăsase să întrevadă perspectiva unei vizite la ea acasă. Fireşte, oferta ei se putea rezuma la o cină — şi nimic mai mult. Dar chiar aşa, rămînea, oricum, o portiţă deschisă.

În ultima vreme, Mel îşi dăduse seama că dacă vor continua să se vadă în oraş, evident se vor apropia şi mai mult unul de altul. Pînă acum se purtase cu prudenţă, ascultînd de instinctul ce-l prevenea că o legătură cu Tanya nu va fi o simplă aventură, ci o dragoste, cu implicaţii profunde pentru amîndoi. O parte din rezervă îi fusese impusă şi de complicaţiile lui cu Cindy. Ştia că soluţionarea lor — în cazul fericit cînd ar ajunge vreodată la asta — îi va da multă bătaie de cap, iar ca să înfrunte o mie de încurcături deodată era peste puterea unui om.

„Ciudat lucru, se gîndi el, e mai uşor să te strecori cu o aventură cînd ai o căsătorie solidă, decît atunci cînd se clatină." Totuşi, invitaţia Tanyei era mult prea ispititoare ca s-o treacă cu vederea.

— Poimîine e duminică, reluă ea. N-am să lucrez. Şi, dacă te poţi descurca, am şi eu mai mult timp la îndemînă.

Mel surîse.

— Te pregăteşti, deci, în chip sărbătoresc ? !

La semnificația zilei de duminică se gîndi mai puțin. Oricum, la aeroport tot trebuia să vină ; chiar dacă se potolea furtuna, rămîneau consecințele ei. Iar în ce o privea pe Cindy, nu numai într-o duminică plecase și ea de acasă, fără să-i deo vreo explicație.

Pentru moment se rupse de Tanya, care se feri în lături din calea unui bărbat rumen și zorit, urmat de un hamal ce împingea un cărucior împănat cu valize, vrăfuite cu bețe de golf și rachete de tenis. Asemenea bagaje o făceau întotdeauna să se gîndească cu jind la Sudul îndepărtat, care le era destinația.

— Ne-am înțeles, preciză ea o dată ce reveni lîngă Mel. Pregătiri sărbătorești.

La intrarea în braserie, Mel fu recunoscut de o chelneriță dezghețată care-l conduse, luînd-o înaintea altora, spre o masă retrasă cu marcajul „rezervat“, deseori folosită de oficialitățile aeroportului. Cînd să se așeze pe scaun, Mel se împiedică și se prinse de brațul Tanyei. Chelnerița, care era numai ochi, îi măsură pe amîndoi cu un zîmbet de-abia schițat.

„Mecanismul bîrfei culegător de date pentru un buletin proaspăt“, își zise Tanya. În timp ce, cu glas tare, rosti :

— Ai mai pomenit asemenea îmbulzeală ? De cînd mă știu nu am trăit zile mai agitate ca acestea trei, din urmă.

Mel își roti privirea prin braserie — un adevărat pandemonium de glasuri, punctate de zăngănitul veselei. Arătă cu capul spre ușa prin care se vedea un furnicar de oameni, în plină forfotă.

— Dacă-ți închipui că ceea ce vezi acum e o aglomerație peste măsură de mare, te-nșeli. Așteaptă numai pînă vor intra în serviciu avioanele Lockheld L-500.

— Îmi dau seama ; de abia mai facem față și tipurilor 747, dar mi-te cînd vor sosi la poarta de control o mie de pasageri deodată. Dumnezeu cu mila ! Și, spunînd acestea, Tanya se scutură. Poți să-ți imaginezi cam cum o să fie la preluarea bagajelor ? Nici nu vreau să mă gîndesc...

— Și alții fac la fel ca tine, deși s-ar cuveni să se gîndească ; și chiar acum.

Îl amuza faptul că discuția alunecase pe tărîmul aviației. Avioanele și liniile aeriene o fascinau pe Tanya și îi plăcea să vorbească despre ele. Ca și lui Mel. De altfel acesta era unul din motivele pentru care se și simțea bine în preajma ei.

— Cine nu se gîndește ?

— Cei care răspund de aeroport și de traficul aerian. Majoritatea acționează de parcă turboreactoarele de astăzi vor zbura veș-

nic. Probabil cred că, dacă stau liniştiţi şi nu mişcă un deget, noile avioane, gigantice, îşi vor vedea de drum fără să le dea dureri de cap şi fără să necesite amenajări corespunzătoare.

Tanya vorbi gînditoare :

— Dar se construieşte mult pe aeroporturi. Oriunde mergi, constaţi acest lucru.

Mel îi oferi o ţigară, dar ea îl refuză printr-un semn cu capul. Şi-o aprinse pe-a lui înainte de a formula un răspuns.

— Cele mai multe construcţii nu sînt decît cîrpeli — modificări şi adaosuri la ceea ce s-a clădit în decada dintre 1940—1950 şi in primii ani ai lui 1960. Puţini sînt cei care gîndesc în perspectivă, ca tipii din Los Angeles, din Tampo, Florida şi din Dallas-Fort Worth. Aceştia vor avea primele aeroporturi din lume, gata pregătite să primească uriaşele turboreactoare şi supersonicele de mîine. Kansas-City, Houston şi Toronto se prezintă bine, San Francisco are ceva proiecte, deşi nu-i exclus să fie torpilate pe criterii politice. Şi cu asta am enumerat tot ce avem mai bun în partea de nord a Americii.

— Ce zici de Europa ?

— Nimic special, în afară de Paris. Noul aeroport din nord, care-l va înlocui pe Le Bourget, se va număra printre cele mai izbutite din cîte s-au creat pînă acum. La Londra domneşte acea harababură specifică englezilor. Se opri o clipă să cumpănească. Dar ce să ne mai legăm de alte ţări, cînd aici, la noi, lucrurile stau destul de rău. New York-ul e înspăimîntător ; chiar cu modificările ce se fac la Kennedy, deasupra New York-ului nu există pur şi simplu suficient spaţiu aerian. De altfel, cînd va fi să mă duc într-acolo, intenţionez să merg cu trenul. La Washington D.C., lucrurile merg prost şi greoi — aeroportul National e o hurubă. Dulles-ul rămăsese de mult de coada căruţei iar Chicago se va trezi într-o bună zi că a rămas cu vreo douăzeci de ani în urmă. Îşi luă încă un răgaz de gîndire. Ţi-aduci aminte, cu cîţiva ani în urmă, cînd au început să zboare avioanele cu reacţie, cum era pe aeroporturile proiectate anume pentru DC-4 şi Constellation ?

— Da, îmi amintesc. Chiar lucram pe unul din ele. In zilele normale de-abia ne puteam mişca din cauza aglomeraţiei ; în cele de vîrf, nu puteai să-ţi tragi sufletul. Parcă se ţineau campionate mondiale pe un pămînt mişcător — aşa spuneam între noi.

— După 1970 va fi mai rău, prezise Mel, cu mult mai rău. Şi nu numai gloata ne va sufoca. Ci şi altele —

— Ce anume ?

— Pistele și controlul traficului, pe de o parte, dar asta e o întreagă poveste. Lucrul cu adevărat important, și pe care majoritatea specialiștilor nu l-au sesizat încă, este că ne îndreptăm, și încă fulgerător, spre ziua cînd transportul aerian al mărfurilor va depăși volumul traficului de pasageri. E un fenomen care s-a putut observa la toate mijloacele de transport — începînd cu pirogile. S-a pornit întotdeauna de la transportul oamenilor, plus o încărcătură minimă ca, după puțină vreme, să se constate că încărcătura depășea volumul pasagerilor. În aviație ne-am apropiat de această fază mai mult decît se recunoaște, în general. Cînd transportul mărfurilor va trece pe primul plan — după cum se va întîmpla în viitorii zece ani, sau cam așa — multe din concepțiile noastre actuale legate de aeroporturi se vor dovedi perimate. Iar dacă vrei o dovadă în sprijinul teoriei mele, urmărește-i pe tinerii care dau năvală la serviciile administrative. Nu e mult de cînd aproape nimeni nu voia să lucreze la serviciile de mesagerie, socotite periferice, marea atracție manifestîndu-se pentru cele cu transportul pasagerilor. Azi lucrurile stau altfel ! Băieții deștepți trag spre transportul aerian de mărfuri, știind că aici le surîde viitorul și ascensiunea profesională.

Tanya rîse.

— Sînt o demodată și, deci, rămîn cu pasagerii. Oricum, mesageria...

Între timp, apăru chelnerița.

— Specialitatea casei s-a terminat, anunță ea, și dacă va continua să curgă cu clienți, nici din celelalte feluri n-o să rămînă cine știe ce.

Comandară cafele, pesmeți cu scorțișoară pentru Tanya, și un sandviș cu ouă, pentru Mel.

După plecarea ei, Mel zîmbi.

— Pare-mi-se că mă lansasem într-un discurs. Te rog să mă ierți.

— Poate nu ți-ar strica puțin antrenament. Îl cercetă atentă. În ultimul timp, nu ai ținut prea multe discursuri.

— Nu mai sînt președintele Consiliului Administrativ al aeroportului. Nici la Washington sau în alte părți nu mă duc cine știe cît.

Totuși, argumentele sale nu motivau în întregime lipsa discursurilor și aparițiile, din ce în ce mai rare, în ochii publicului. Și poate că Tanya nu era străină de acest lucru.

Ciudat, dar începutul prieteniei lor se datorase tocmai unui discurs de-al său. La una din rarele întruniri mixte ale companiilor aeriene, Mel vorbise despre perspectivele de dezvoltare ale avia-

ții și despre rămînerea în urmă a instalațiilor terestre, în comparație cu progresele făcute în tehnica aeronautică. Folosise prilejul ca un preambul la un discurs pe care urma să-l țină la o săptămînă, sau mai tîrziu, înaintea unui for național. Tanya se numărase printre reprezentanții Companiei Trans America, iar în ziua următoare îi trimisese unul din biletele ei fără majuscule :

dl.b.,
discursul grozav. vă felicităm, truditorii de pe pămînt.
bine le-ați zis-o planificatorilor că sînt niște adormiți, cineva trebuia să le-o spună. permiteți o sugestie ? mai puține cifre și mai mult accent pe oameni. ar căpăta mai multă viață. o dată intrat în burta avionului (sau a balenei, vă amintiți de Iona ?) pasagerul se gîndește numai la el, nu la sisteme, pariez că orbill sau wilbur au făcut la fel cînd s-au văzut în aer. nu-i așa ?

t l.

Pe lîngă partea lui amuzantă, biletul l-a făcut să gîndească. Și-a dat seama că, într-adevăr, se axase mai ales pe date și pe sisteme, neglijînd aproape total factorul „om". Își revizui deci discursul, schimbîndu-i ponderea după sugestia Tanyei. Drept rezultat a fost cea mai izbutită prezentare din întreaga sa carieră de pînă atunci, care i-a adus o seamă de elogii și o publicitate internațională. Pe urmă i-a telefonat Tanyei să-i mulțumească. Și așa au început să se vadă. Gîndul la primul ei bilet, îi reaminti și de notița pe care o primise în seara aceea.

— Îți mulțumesc pentru informația în legătură cu raportul comitetului de deszăpezire, dar sînt curios să aflu cum de-ai izbutit să-l vezi înaintea mea.

— Nu e nici un mister. S-a bătut la mașină în birouri la Trans America. L-am surprins pe căpitanul Demerest revăzîndu-l și jubilînd.

— Ți l-a arătat Vernon ?

— Nu, dar il ținea dinainte, iar eu pot să citesc și pe de-a-ndoaselea. Apropo, nu mi-ai răspuns la întrebarea mea : de ce nu te are la inimă cumnatul ?

Mel zîmbi, strîmb.

— Bănuiește, cred, că nici eu nu prea mă dau în vînt după el.

— Dacă vrei, i-o poți declara chiar acum, îl anunță. Iată-ți personajul în carne și oase. Făcu un semn cu capul spre casierie și Mel își întoarse privirea într-acolo.

Căpitanul Vernon Demerest de la Trans America își încasa restul de la plata consumației. Cu silueta-i aparte — înalt, cu umerii lați — îi domina pe cei din jur. Deși îmbrăcat neceremonios, cu o jachetă de tweed și o pereche de pantaloni de tăvăleală, șifonați nu mai mult decît trebuie, își păstra aerul autoritar al unui general activ, îmbrăcat ocazional în haine civile, după cum observă Mel. Pe trăsăturile-i energice, aristocrate, nu străbătea nici urmă de zîmbet, în timp ce-i vorbea ofițerului cu patru galoane, de la Trans America, ce-l însoțea.

Judecînd după aparențe, Demerest dădea instrucțiuni, iar interlocutorul dădea din cap, aprobativ. La un moment dat, rotindu-și privirea prin braserie, dădu cu ochii de Mel și Tanya, spre care schiță un salut scurt, cu capul. Pe urmă se uită la ceas și, cu un ultim cuvînt adresat însoțitorului, ieși din local, mergînd cu pași mari.

— Părea grăbit, comentă Tanya. De altfel, oriunde s-ar duce, prea mult nu poate zăbovi. Chiar în noaptea asta pleacă la Roma, cu cursa.

Mel zîmbi.

— Cu „Golden Argosy ?"

— Nici mai mult nici mai puțin.

Ca și alte milioane de admiratori ai planșelor colorate, apărute pe pagini duble în „Life", „Look", „Post" și alte reviste, Mel știa că avionul „Golden Argosy", de la Trans America, era piesa de rezistență și de prestigiu a companiei. Mai știa că întotdeauna fusese comandat de piloții cei mai versați ai acestei societăți.

— Pare un fapt unanim recunoscut că Vernon se numără printre cei mai buni piloți activi, remarcă el.

— Într-adevăr. Activ și arogant. Și, după o clipă de ezitare, trecu la altă mărturisire. Dacă ai chef de o mică bîrfă, află că nu ești singurul care nu se omoară după acest cumnat al tău. Nu de mult, l-am auzit pe unul din mecanici exprimîndu-și regretul că nu mai există avioane cu elice ; „altfel, zicea el, poate s-ar fi nimerit și căpitanul Demerest pe lîngă vreuna, în mișcare".

Mel ripostă vehement.

— Un gînd cam sălbatic...

— De acord. În ce mă privește, mă raliez afirmației domnului Joungquist, președintele nostru. După cîte mi-a ajuns la urechi, cam așa spunea despre Demerest : „țineți-l cît mai departe de mine pe îngîmfatul ăsta, dar la drum, rezervați-mi loc în avioane pilotate de el".

Mel rîse pe înfundate. Cunoscîndu-i pe cei amintiţi, putea să jure că citatul e absolut autentic. Îşi dădea seama că n-ar fi trebuit să se lase antrenat într-o discuţie despre Vernon Demerest, dar vestea raportului bătăios cu deszăpezirea, cît și consecințele lui blestemate, îl usturau la inimă.

Se întrebă nepăsător încotro îl duceau paşii pe cumnatul lui, oare spre una din numeroasele aventuri amoroase, despre care auzise ? ! Îl căută cu privirea prin holul central, dar Demerest se pierduse, înghiţit de mulţime.

De cealaltă parte a mesei, Tanya îşi netezi fusta cu un gest spontan, unduios, pe care-l mai surprinsese la ea şi îl admirase. Era o deprindere feminină, care-i aminti că pe foarte puţine dintre colegele ei le avantaja uniforma ; ba multora le știrbea din farmecul feminin. La Tanya, însă, efectul era tocmai contrar.

Unele companii aeriene îngăduiau funcționarilor superiori să nu poarte uniforma, dar Trans America ţinea la autoritatea impusă de albastrul aprins şi auriul ţinutei de serviciu.

Cele două cercuri gălbui, cu margini albe, de pe manșetele Tanyei, îi desemnau funcţia şi rangul. Ca şi cînd i-ar fi citit gîndurile, Tanya zise :

— S-ar putea ca în curînd să nu mai port uniforma.

— De ce ?

— Directorul serviciului de transport a fost transferat la New York. Va fi înlocuit de ajutorul său, iar eu am cerut să fiu numită în locul acestuia.

Mel o privi cu un amestec de admiraţie şi de curiozitate.

— Credința mea e că-l vei obține. Și că vei urca și mai sus.

Tanya îşi arcui sprîncenele, întrebătoare :

— Crezi c-o să mă descurc ca vicepreşedinte ?

— Fireşte, dacă e o treabă care-ți place, adică să ai o funcție executivă şi răspunderi de genul ăsta.

Ea îi răspunse cu un glas molatic :

— Nu ştiu dacă e ceea ce-mi doresc...

Sosi şi chelneriţa cu comanda. După plecarea ei, Tanya continuă :

— Uneori, noi, funcţionarele, nu prea avem de ales. Dacă nu te împaci cu slujba pe care o ai şi nu vrei să stai pe loc pînă la pensionare — ceea ce se întîmplă frecvent — nu-ți rămîne decît să urci în scara ierarhiei.

— Excluzi căsătoria ?

Tanya îşi alese un biscuit.

— Nu, n-o exclud. Dar așa cum n-am avut o dată noroc, s-ar putea să n-am nici a doua oară. Afară de asta, nici nu sînt mulți amatori, dintre cei acceptabili, pentru o văduvă cu copil.

— S-ar putea să întîlnești o excepție.

— Tot așa cum s-ar putea să cîștig lozul cel mare. Din proprie experiență, te pot asigura, dragul meu, că bărbații preferă femei fără complicații. Întreabă-l pe fostul meu soț, în ipoteza că-l găsești, pentru că eu, una, n-am putut da de el.

— Te-a părăsit imediat după nașterea copilului ?

— Ferească Dumnezeu ! Asta ar fi însemnat o răspundere de șase luni pentru Roy. Cred că era într-o joi cînd l-am anunțat că sînt însărcinată — și am făcut-o fiindcă mi-era cu neputință să mai păstrez secretul doar pentru mine. Vineri, cînd m-am întors acasă, îi dispăruseră hainele. Și Roy împreună cu ele.

— Nu l-ai mai văzut de atunci ?

Tanya clătină din cap.

— În ultimă instanță, gestul lui — adică părăsirea de domiciliu — a simplificat mult divorțul — scutindu-mă de complicațiile pe care le au alte femei. Totuși, trebuie să fiu cinstită și să recunosc că nu a fost un ticălos. La plecare, n-a luat și banii cu el, deși ar fi putut-o face. Uneori mă întreb dacă i-a lăsat din mărinimie, sau pur și simplu a uitat de ei. Oricum, am rămas cu optzeci de dolari.

— Niciodată n-ai pomenit de asta.

— Oare trebuia ?

— Poate... ca să-ți cîștigi simpatia oamenilor.

Tanya scutură capul.

— Dacă te-ai gîndi puțin, ți-ai da seama că ceea ce mă face s-o spun acum e tocmai faptul că nu mai e cazul să fiu compătimită. Totul s-a aranjat de minune. Se opri și zîmbi. Ba chiar e posibil să devin vicepreședinta unei companii aeriene. Doar singur ai spus-o.

La o masă alăturată, o femeie exclamă :

— Dumnezeule ! Ia te uită cît e ceasul !

Instinctiv, Mel își aruncă ochii pe orologiu. Trecuseră trei sferturi de oră de cînd îl lăsase pe Danny Farrow la pupitrul lui de comandă. Se ridică de la masă, explicîndu-se :

— Așteaptă-mă aici. Trebuie să dau un telefon.

La telefonul de la casă, formă unul din numerele secrete ale centrului pentru deszăpezire. Îi răspunse Danny :

— Rămîi o clipă pe fir, îi zise, iar după cîteva momente continuă : tocmai aveam de gînd să te chem. Am fost informat în legătură cu turboreactorul împotmolit.

— Te ascult.

— Știai că Aéreo-Mexican a cerut ajutor companiei Trans World ?

— Da.

— Ei bine, au venit la fața locului cu camioane, macarale și mai știu eu cîte. Pista și calea de rulare sînt în întregime blocate, iar blestematu ăla de avion tot n-a fost urnit. După ultimele informații, Trans World a trimis după Joe Patroni.

— Mă bucur de acest lucru, care trebuia făcut mai din vreme.

Joe Patroni — parcă anume născut pentru descoperirea și remedierea încurcăturilor — conducea serviciul de întreținere a avioanelor, al companiei Trans World. Un tip dinamic cu picioarele pe pămînt, și un prieten apropiat de-al lui Mel.

— Pare-se c-au încercat să-l pună imediat la treabă pe Patroni, relată Danny, numai că tipul era acasă și de-abia l-au putut anunța. Se zice că multe linii telefonice au fost distruse de furtună.

— Dar l-au găsit pînă la urmă ? Ești sigur de asta ?

— Așa zic cei de la Trans World și susțin că Patroni ar fi pornit-o încoace.

Mel făcu un calcul. Știa că Joe Patroni locuia la Glen-Ellyn, la aproape douăzeci și cinci de mile de aeroport, și că drumul de acolo cerea patruzeci de minute, chiar în condiții ideale de mers cu mașina. Ori într-o noapte ca asta, cu șoselele înzăpezite și cu ritmul încetinit al circulației, ar fi fost colosal chiar dacă șeful serviciului de întreținere izbutea să-l facă într-un interval de timp de două ori mai mare.

— Dacă va reuși cineva în noaptea asta să urnească avionul din loc, acela va fi numai Joe, preciză Mel. Dar pînă la sosirea lui nu e cazul să se stea cu mîinile încrucișate. Lămurește-i pe toți că avem nevoie de pista treizero și asta urgent de tot.

Cu gîndul la recuperarea ei, Mel își aminti, cu strîngere de inimă, că datorită actualei blocări, avioanele erau constrînse să decoleze și să zboare peste zona Meadowood. Oare localnicii tot mai țineau întrunirea de care-i pomenise șeful turnului de zbor ? !

— Le-am și spus acest lucru, îi confirmă Danny dispozițiile. Dar o să le repet. Și-acum, și o veste bună — am găsit camionul rătăcit, cel cu alimentele.

— Șoferul e bine ?

— Zăcea inconştient, sub zăpadă. Motorul mergea şi invadase cabina cu oxid de carbon, aşa cum am bănuit. Dar i-am aplicat un aparat de respiraţie artificială şi o să-şi revină.

— În regulă ! Acum ies pe cîmp, în control. Am să comunic cu tine prin radio.

— Înfofoleşte-te bine, îl sfătui Danny. Aud că-i o noapte de groază.

La întoarcere, o găsi pe Tanya tot la masă, dar pregătindu-se şi ea de plecare.

— Aşteaptă-mă, o rugă. Vin şi eu.

Tanya făcu semn spre sandvişul lui neatins.

— Ce faci cu cina, dacă se poate numi astfel ?

— Mi-ajunge pentru moment. Înfulecă sandvişul, sorbi grăbit din cafea şi îşi luă şuba. Oricum, am să cinez în oraş.

În timp ce Mel achita consumaţia, în braserie apărură doi funcţionari de la Trans America. Unul era supraveghetorul care vorbise mai devreme cu Mel. Observînd-o pe Tanya, se îndreptă către ei.

— Scuzaţi-mă, domnule Bakersfeld... Vă caută directorul transportului, doamnă Livingston. Are ceva de rezolvat.

Mel vorbi vîrîndu-şi restul, primit de la casă, în buzunar.

— Lasă-mă să ghicesc eu ce e. A mai lovit careva pe vreun pasager, cu un orar de zbor...

— Nu, sir, rînji funcţionarul. Iar dacă va mai fi să arunce cineva cu unul, în seara asta, cred că eu voi fi acela. E vorba de un pasager clandestin, în cursa 80, din Los Angeles.

— Asta-i tot ? se arătă Tanya mirată.

Deşi toate companiile aeriene aveau de-a face cu pasageri clandestini, rareori se făcea caz pe o temă ca asta.

— După cîte am auzit, e vorba de un caz mai special, zise funcţionarul. S-a primit o comunicare radio din partea comandantului avionului. Acum s-a pus o pază, pentru primirea cursei. În fine, oricare ar fi necazul, pe dumneavoastră vă cheamă directorul, doamnă Livingston.

Cu un salut amical, de-abia schiţat cu capul, angajatul se îndepărtă, mergînd spre însoţitorul lui.

Părăsind braseria, Mel şi Tanya intrară în holul central. Se opriră la liftul care avea să-l ducă pe Mel la garajul de la subsol, unde-şi ţinea maşina.

— Să conduci cu atenţie, îl povăţui ea. Să nu ieşi în calea avioanelor...

— Dacă o voi face, negreşit o să afli şi tu. Se strînse în pufoaica groasă. Pasagerul tău clandestin pare interesant. Înainte de a pleca în oraş încerc să trec pe la tine să aflu de toată istoria. Ezită o clipă, apoi adăugă : În felul acesta voi avea un pretext să te mai văd astă seară.

Şedeau aproape unul de altul şi, instinctiv, îşi întinseră amîndoi braţele şi se prinseră de mînă.

— Cine are nevoie de pretext ?, întrebă Tanya aproape în şoaptă.

Iar Mel continuă să-i simtă moliciunea caldă a pielii şi să-i audă glasul tot timpul cît coborî cu liftul.

4

AŞA CUM FUSESE informat Mel Bakersfeld, Joe Patroni nu mai era la locuinţa sa din Glen Ellyn, ci în drum spre aeroport.

Falnicul şi vînjosul american de origine italiană, aflat în fruntea serviciului de întreţinere al aeroportului, ca angajat al companiei Trans World, părăsise vila sa rustică din afara oraşului, plecînd cu maşina cam cu douăzeci de minute în urmă. Înaintarea era extrem de anevoioasă — după cum se aşteptase şi Mel. Chiar în momentul acela, Buickul lui se înţepenise într-o aglomeraţie de maşini. Înainte şi în spate, cît putea desluşi prin întuneric, se vedeau înşirate numai vehicole.

În aşteptare, Patroni îşi aprinse un trabuc proaspăt, în lumina lanternelor maşinii din faţă.

În jurul lui Joe Patroni se creaseră o seamă de legende — unele cu substrat profesional, altele legate de viaţa sa intimă.

Îşi începuse cariera ca gresor într-un garaj. Dar nu peste mult timp, la un joc de noroc, Joe cîştigă de la patron garajul, astfel că, la sfîrşitul partidei, rolurile dintre el şi proprietar se inversaseră. O dată cu garajul, moştenise şi unele complicaţii, printre care, un avion WACO, bimotor, învechit, într-o stare jalnică. Cu spiritul lui descurcăreţ şi cu reala-i iscusinţă în ale mecanicii, l-a reparat şi a început să zboare pe el fără vreo lecţie prealabilă — pe care, de altfel, nici n-ar fi avut cu ce s-o plătească.

Absorbit cu totul de avion şi de tainele sale tehnice, hotărî să-l atragă pe fostul stăpîn într-o nouă partidă de joc, în care, în mod deliberat îl lăsă să-şi recîştige garajul.

Pe urmă, Joe, l-a părăsit cu totul şi s-a angajat ca mecanic de avioane. A urmat o şcoală serală, s-a calificat ca maistru — apoi a devenit şef de echipă, cu faimă de mare expert. Şi, într-adevăr, echipa lui înlocuia un motor mai repede decît ar fi recunoscut însuşi fabricantul avionului că se poate — şi totul în condiţii de de-

plină siguranță. Cu timpul, oriunde se ivea o urgență sau o reparație dificilă, auzeai spunîndu-se : „chemați-l pe Joe Patroni“.

Ceea ce explica într-o bună măsură succesele lui, era faptul că nu-și irosea vremea cu formalisme, ci mergea direct la obiect, fie în discuțiile cu oamenii, fie în mecanica avioanelor. De asemenea, nu se lăsa impresionat de rangul social, păstrîndu-și aceeași simplitate și naturalețe față de oricine, inclusiv șefii companiilor aeriene.

O dată, după cum discutau colegii din aviație cînd se lăsau furați de evocări, Joe o tulise de la serviciu și, fără să spună cuiva un cuvînt sau să ceară un sfat, se urcase într-un avion și plecase la New York. Avea cu el un pachet. Ajuns la destinație, o porni cu autobuzul și cu metroul către sediul Companiei Aeriene Olympian din centrul Manhattanului — unde, fără nici un anunț sau introducere prealabilă se duse drept la președinte. Desfăcu pachetul și depuse pe imaculatul birou prezidențial un carburator făcut bucăți și plin de ulei. Președintele, care în viața lui nu auzise de Joe Patroni și nici nu primea pe nimeni neanunțat, fu cît pe aci să damblagească, pînă cînd Joe prinse glas și îi spuse :

— Dacă vreți să pierdeți cîteva avioane în cursă, dați-mă afară. Dacă nu, stați jos și ascultați-mă.

Președintele s-a așezat pe scaun — timp în care Joe și-a aprins un trabuc — și l-a ascultat. L-a chemat apoi la el pe vicepreședintele însărcinat cu latura tehnologică și acesta, prompt, a dispus o modificare tehnică legată de carburatorul folosit la aparatele lor, modificare cerută de Patroni luni în șir — dar fără succes — la foruri mai mărunte.

Au urmat elogiile oficiale la adresa lui Patroni, în timp ce incidentul în sine, prefăcut în legendă, s-a adăugat celorlalte, create pe seama sa.

N-a trecut mult și a fost numit supraveghetor șef, pentru ca la puțini ani să i se încredințeze importantul post de șef al unui serviciu de întreținere de pe aeroportul Lincoln International.

În privința vieții lui intime, se spunea că aproape noapte de noapte Joe face dragoste cu nevastă-sa — Marie — așa cum alți bărbați savurează o băutură, înainte de masă. Și asta era adevărul. Chiar în seara cînd primise telefonul despre turboreactorul Aéreo-Mexican, cu așa ceva se îndeletnicea.

Aceleași guri rele pretindeau că Patroni făcea dragoste ca oricare alt lucru — strîngînd în colțul gurii un trabuc lung și subțire. Asta însă nu era adevărat ; sau cel puțin nu mai era acum. Marie,

care la începutul căsniciei se luptase cu mai multe perne aprinse — aplicîndu-şi cunoştinţele de stingerea incendiilor însuşite ca stewardesă la Trans World Airlines — i-a interzis categoric să se mai suie în pat cu ţigara, iar Joe s-a supus fără cîrtire — pentru că îşi iubea soţia. Şi avea de ce. Cînd se căsătorise cu el, era poate cea mai frumoasă stewardesă şi cu cea mai mare faimă din toată aviaţia ; chiar acum, după doisprezece ani de căsătorie şi trei naşteri, încă se mai putea măsura cu aproape oricare din succesoarele ei. Unii se mirau cum de Marie — care fusese asaltată de căpitani şi ofiţeri superiori — se oprise cu alegerea asupra lui Joe Patroni. Numai că Joe — un simplu şef de echipă, aşa cum era cînd o cunoscuse pe Marie — avea de pe atunci felul lui special de a fi şi ştiuse s-o mulţumească în toate privinţele.

O altă trăsătură de-a lui era că în nici o împrejurare nu-şi pierdea cumpătul. Dimpotrivă ; analiza şi aprecia fulgerător situaţia, îi stabilea gravitatea şi hotăra dacă era cazul s-o rezolve pe loc sau mai întîi să-şi termine ce avea de făcut. În cazul avionului împotmolit, instinctul îl prevenea că e vorba de o criză moderată cu tendinţe de acutizare, ceea ce însemna că-i rămînea de ales fie să sfîrşească cu treaba începută, fie să cineze — dar în nici un caz şi una şi alta. Aşa că Joe renunţă la mîncare. Nu după mult timp, Marie, înfăşurată într-un halat, alerga spre bucătărie să-i facă la repezeală niscaiva sandvişuri să le aibă pe drum. La unul din ele ronţăia acum, în maşină. Faptul că fusese rechemat la aeroport, după o zi întreagă de muncă, nu era o noutate pentru el, în schimb nu-şi amintea să fi apucat vreodată o asemenea vreme. Efectele celor trei zile de viscol se vedeau pretutindeni şi făceau din condusul maşinii o îndeletnicire riscantă şi teribil de obositoare. De-o parte şi alta a drumurilor, se înălţau troiene uriaşe şi prin întuneric ningea într-una. Pe arterele principale şi cele secundare, circulaţia era extrem de înceată sau pur şi simplu stagnase. Chiar şi cu cauciucuri antiderapante, aşa cum avea Buickul lui Patroni, puterea de tracţiune era foarte redusă. Ştergătoarele şi mecanismul de dezgheţare al parbrizelor de abia mai luptau cu zăpada viscolită de afară şi aburul interior, iar farurile frontale iluminau doar o porţiune minimă înaintea maşinii. Vehicolele blocate, dintre care unele părăsite de conducătorii lor, transformaseră şoseaua într-o adevărată cursă cu obstacole. Evident, pe-o asemenea noapte numai cei cu motive temeinice o porneau la drum.

Patroni se uită la ceasul de pe mînă. Trecuseră cîteva minute de cînd nici maşina lui, nici cea din faţă nu se mişcaseră din loc. Mai

încolo, şi tot înainte, se vedeau altele oprite, iar în dreapta lui un al doilea şir, în aceeaşi situaţie. În plus, de cîtăva vreme nu apăruse nimic din direcţia opusă, era limpede, deci, că ceva se întîmplase de vreme ce toate culoarele şoselei — patru la număr — erau blocate. Dacă şi în următoarele cinci minute nu se ivea o schimbare, era hotărît să coboare, să facă unele cercetări, deşi uitîndu-se afară la mocirla, la troienele şi ninsoarea necontenită, nădăjduia totuşi că nu va fi silit să le înfrunte. O dată ajuns la aeroport, cu siguranţă îi rămîneau destule ceasuri de tremurat şi de chin, pînă la ziuă.

Între timp, deschise aparatul de radio, potrivit la un post cu muzică de jazz, şi ascultă pufăind din trabuc.

Trecură alte cinci minute. În faţă vedea oameni coborînd din automobile, pornind pe şosea, şi se pregăti să le urmeze exemplul. Îşi luase cu el o şubă ; şi-o strînse în jurul trupului şi îşi trase gluga pe cap. Întinse mîna după lanterna puternică fără de care nu pleca niciodată la drum. Cum deschise portiera, vîntul şi zăpada se năpustiră înăuntru. Se strecură binişor pe uşă şi o închise cît putu mai repede. Păşea cu greutate în timp ce auzea alte portiere de maşini trîntindu-se şi glasuri care întrebau : „Ce s-a întîmplat ?"

Cineva striga cît îl ţinea gura :

— S-a produs un accident. Ce-ncurcătură a dracului !

Pe măsură ce înainta, întrezărea licăriri de lanterne şi umbre ce se mişcau, se resfirau şi se strîngeau în pîlcuri. Un alt glas se auzi spunînd :

— Ascultaţi-mă pe mine ; n-or să curețe ei mormanele astea, cu una cu două. Ore în şir o să rămînem înţepeniţi aici.

La un moment dat, desluşi o umbră mătăhăloasă şi mai întunecată, parţial luminată de pîlpîirile roşiatice ale lanternelor. Era o remorcă masivă, trasă de un tractor, care se răsturnase într-o parte. Stînjenitorul vehicul cu şase roţi, zăcea de-a curmezişul drumului, blocînd orice trecere. O parte din încărcătură, constînd se pare din lădiţe cu conserve — se împrăştiase pe şosea, iar cîţiva apucători, înfruntînd viforniţa, adunau lădiţe şi se precipitau cu ele spre maşinile lor. La locul incidentului sosiseră două turisme ale poliţiei de stat. Poliţiştii îl chestionau pe şofer, care părea că scăpase nevătămat.

— Am atins doar nenorocita de frînă, protesta el gălăgios, şi-n clipa aia, s-a îndoit din şale şi s-a rostogolit ca o căţea în călduri.

Unul din poliţişti consemna declaraţia într-un carnet în timp ce o femeie şoptea bărbatului de alături :

— Crezi că-şi notează şi partea de la urmă ?

Alta ţipă :

— Asta nu ne ajută la nimic. Vocea ei se auzea stridentă, în şueratul vîntului. Mai bine, voi, poliţiştii, aţi da la o parte namila asta din drum.

Unul din cei vizaţi traversă şoseaua venind spre ea. Aproape toată uniforma îi era albită de zăpadă.

— Dacă puneţi şi dumneavoastră umărul ca s-o mişcăm din loc, vă ajutăm bucuroşi, doamnă.

Cîţiva se hliziră în vreme ce o altă spectatoare scrîşni printre dinţi : „Poliţişti isteţi, nevoie mare !“

Dinspre extremitatea opusă a porţiunii blocate, se vedea, apropiindu-se încet, un camion de depanare al cărui semnalizator clipea cu luminiţe de culoarea chihlimbarului. Şoferul se angajase pe culoarele rămase acum libere, ceea ce în condiţii normale ar fi fost cu totul ilegal. Se opri din mers, coborî din cabină, şi, cînd văzu dimensiunile şi poziţia remorcii răsturnate, clătină din cap, cuprins de îndoieli.

Joe Patroni se îmbrînci printre oameni şi-şi făcu loc în faţă. Pufăia din trabucul care lucea roşiatic în bătaia vîntului şi, o dată ajuns lîngă un poliţist, îl bătu zdravăn pe umăr :

— Ascultă fiule, zise. Cu un singur camion, n-o să urniţi în veci baragladina asta. E ca şi cum aţi înhăma un piţigoi la o cărămidă, s-o tragă după el.

Poliţistul se întoarse.

— Cum e, cum nu e, domnule, vă previn că s-a vărsat benzină pe jos. Aşa că, aţi face mai bine să vă stingeţi ţigara.

Patroni îi ignoră avertismentul, aşa cum proceda cu orice instrucţiune privind fumatul. Flutură trabucul în direcţia remorcii răsturnate, şi continuă imperturbabil :

— În plus, fiule, e o pierdere de vreme pentru toţi, inclusiv pentru mine şi dumneata, să-ncerci să pui acum pe picioare ditai grămada de fiare vechi. Va trebui s-o trageţi de o parte, ca să dăm drumul la circulaţie ; or pentru asta mai aveţi nevoie de încă două maşini de depanare ; una aici, ca să împingă, iar două acolo, să tragă.

Incepu să dea tîrcoale remorcii, folosindu-se de lanternă, s-o poată studia din mai multe unghiuri. Ca întotdeauna cînd analiza o situaţie, era complet absorbit. Gesticulînd din nou cu trabucul adăugă :

— Pe două le vom ancora în trei puncte ca să smucim mai întîi cabina — şi cît mai repede. Asta o să redreseze vehicolul. Pe a treia...

— Staţi puţin, îl opri poliţistul. Şi strigă peste capetele oamenilor către unul din colegii săi : Hank, am lîngă mine un tip care pare-se că ştie ce trebuie făcut.

Zece minute mai tîrziu, colaborînd cu poliţiştii, Joe Patroni preluase conducerea operaţiunilor. La sugestia lui se ceruseră prin radio încă două maşini de depanare. În aşteptarea lor, şi la îndrumarea lui Patroni, şoferul, care venise, ancora lanţuri la axele vehicolului răsturnat. Situaţia depăşise faza de impas şi evolua în mîini sigure — lucru caracteristic în orice împrejurare unde intervenea energicul şef al serviciului de întreţinere de la Trans World.

În ce-l privea pe Patroni, nu o dată îşi reamintise cu îngrijorare motivul ce-l pusese pe drumuri în noaptea aceea şi că, pînă acum, s-ar fi cuvenit să fie de mult la aeroport. Ajutînd însă la descongestionarea şoselei — socotea el — îşi asigura mijlocul cel mai rapid de a ajunge la destinaţie. Evident, nici una din maşini, inclusiv a lui, nu putea să înainteze pînă nu se îndepărta obstacolul din mijlocul drumului. Dar nici să se întoarcă şi s-apuce altă cale nu avea cum, deoarece, în spate, circulaţia era blocată pe mile întregi — după cum îl informase cu certitudine poliţistul.

Se întoarse la maşină să comunice cu aeroportul prin telefonul instalat la sugestia administraţiei, şi tot de ea subvenţionat. Chemă serviciul de întreţinere să-şi anunţe întîrzierea şi totodată primi mesajul lui Mel Bakersfeld în legătură cu nevoia urgentă de recuperarea pistei treizero.

Dădu la rîndul său cîteva îndrumări, deşi perfect conştient că lucrul esenţial era să se vadă el însuşi ajuns acolo — şi cît mai grabnic.

Cînd părăsi pentru a doua oară Buickul, ningea cu aceeaşi intensitate. Ocoli mormanele de zăpadă, formate de-a lungul şirului de maşini înţepenite în aşteptare, şi merse încet, cu anevoie, pînă la porţiunea blocată unde, spre mulţumirea lui, constată că primul din cele două vehicule aşteptate, sosise.

5

LIFTUL ÎN CARE SE SUISE MEL BAKERSFELD, după ce se despărţise de Tanya, îl duse pînă la subsolul aerogării. Maşina lui de serviciu — galbenă muştar şi cu instalaţie radio — era parcată într-un loc ferit, la o distanţă foarte mică.

Se urcă în ea şi o porni afară, unde îl întîmpină viscolul, pe fîşia dintre clădire şi rampa de parcare. O dată ce părăsise adăpostul aerogării, vîntul şi vîrtejurile de zăpadă se năpustiră sălbatice în parbriz. Şi, cu toată pendularea lor vertiginoasă, la dreapta şi la stînga, ştergătoarele de-abia puteau menţine curată o palmă de geam, atît cît să vadă prin ea. Printr-o fereastră întredeschisă pătrunse înăuntru o rafală de zăpadă şi ger. Mel se grăbi să ridice geamul. Trecerea bruscă de la atmosfera îmbietoare a aerogării la asprimea nopţii de afară, îl umplea de fiori.

Chiar în faţa lui se înşirau avioane parcate în aşteptare. Printre vîrtejurile de zăpadă din jurul clădirilor aflate în zona de îmbarcare, Mel întrezări interioarele luminate ale cîtorva avioane, în care pasagerii îşi şi ocupaseră locurile. Evident, mai multe curse erau gata să-şi ia zborul.

Urmau să primească doar autorizarea pentru pornirea motoarelor, care întîrzia din pricina pistei blocate. Mai încolo, pe cîmp şi pe piste, se profilau, neclare, conturul şi luminile de navigaţie ale altor avioane de curînd sosite şi cu motoarele încă în funcţiune. Acestea erau ţinute în zona de aşteptare — aşa-zisa cutie de pedeapsă cum o numeau piloţii — de unde se apropiau pe măsură ce se făcea loc de parcare pe platformă. Desigur, aceste lucruri se petreceau şi în celelalte şapte zone de încărcare, grupate în jurul aerogării. Staţia radio din maşină, acordată la frecvenţa controlului la sol, dădea semne de intrare în emisie.

— Turnul de zbor către Eastern şaptesprezece, vorbi controlorul de trafic. Poţi să te îndrepţi către pista douăzeci şi cinci. Schimbă frecvenţa pentru primirea autorizării de rulare.

Urmă o explozie de paraziţi atmosferici în aparat.

— Aici Eastern şaptesprezece. Am înţeles.

O voce mai energică, interveni pe un ton iritat :

— Aici Pan Am cincizeci şi patru, către controlul la sol. Mă aflu pe calea de rulare exterioară, mă îndrept spre pista douăzeci şi cinci. Am în faţă un Cessna particular — o broască cu două motoare. Folosesc frînele la maximum ca să mă ţin în urmă.

— Pan Am cincizeci şi patru, rămîi pe recepţie.

După o pauză infimă, controlorul de trafic, reluă.

— Controlul la sol către Cessna şaptezeci şi trei. Ia-o la dreapta la prima intersecţie, opreşte şi lasă-l pe Pan American să te depăşească.

Cu totul neaşteptat, răspunse o voce plăcută de femeie.

— Cessna şaptezeci şi trei, către controlul la sol. Execut virajul. Ia-o înainte, Pan Am, că mare şi grozav mai eşti !

Se auzi un rîs pe înfundate. Apoi :

— Mulţumesc, iubito. Cît stai pe loc, ai timp să te şi rujezi.

Controlul de trafic interveni cu un aer dojenitor :

— Turnul de zbor către toate avioanele. Limitaţi-vă comunicările la chestiunile strict oficiale.

În ciuda calmului obişnuit, studiat, Mel sesiză nervozitatea controlorului. Dar oare cine era altfel în noaptea aceea, cu circulaţia şi condiţiile existente ? Se gîndi iar, îngrijorat, la fratele lui, la Keith, care lucra într-o tensiune infernală la controlul sosirilor în pătratul de vest.

Dialogurile între turnul de zbor şi avioane continuă fără pauză. La capătul unei asemenea convorbiri, deschise şi Mel microfonul.

— Maşina directorului, către controlul la sol. Mă aflu la punctul de parcare şase-cinci, mă îndrept către pista treizero unde s-a împotmolit 707.

Rămase pe recepţie pînă se dirijă rularea altor două curse, proaspăt aterizate. Apoi, se auzi chemat de controlorul de trafic :

— Turnul către maşina directorului. Am înţeles. Luaţi-vă după Air Canada DC 9 care porneşte chiar din faţa dumneavoastră. Evitaţi pista doiunu.

Mel confirmă primirea mesajului. Cît despre avionul Air Canada îl vedea părăsind punctul de parcare, cu coada-i înaltă, graţioasă şi silueta lui zveltă şi ascuţită.

Mai zăbovi în zona de îmbarcare, conducînd cu grijă şi urmărind atent „paraziţii pe roate", cum erau poreclite vehiculele auxiliare din jurul avioanelor. În afara celor obişnuite, în seara aceasta apă-

ruseră şi cîteva aşa-zise „culegătoare de cireşi“ autocamioane dotate cu platforme înalte şi reglabile, montate pe articulaţii de oţel. Cocoţate pe platforme, echipele cu întreţinerea avioanelor curăţau zăpada de pe aripi şi le pulverizau cu Glycol, pentru a întîrzia formarea stratului de gheaţă. Astfel expuşi, înşişi lucrătorii erau acoperiţi de zăpadă.

Mel frînă brusc, ca să evite „cisterna cu miere“ în goană spre punctul de vidanjare a celor patru sute de galoane de materii fetide, provenite din toaletele avioanelor. La locul de descărcare — o clădire ocolită de angajaţii aeroportului — acestea erau ejectate într-o maşină de dezintegrare şi apoi pompate către sistemele de canalizare ale oraşului. De obicei, operaţiunea decurgea fără complicaţii, dar se iveau şi cazuri — cam o dată sau de două ori pe zi — cînd pasagerii reclamau unele obiecte pierdute — scăpate din greşeală în toaletă, cum ar fi : danturi, portofeluri, portvizite şi chiar pantofi. Atunci se începea căutarea lor şi fiecare n-avea decît o singură nădejde — aceea de a găsi cît mai repede lucrurile pierdute. Chiar şi fără complicaţii, noaptea se anunţa laborioasă pentru echipele sanitare, cugetă Mel. Aşa cum ştia din experienţă, pe măsură ce se înrăutăţeau condiţiile atmosferice, creştea şi afluenţa la toaletele aeroportului şi la cele din avioane. Oare cîţi oameni aveau idee că şefii echipelor sanitare îşi stabileau planul de activitate şi normele de aprovizionare în funcţie de buletinele meteorologice ce li se trimiteau din oră în oră ? !

Turboreactorul companiei Air Canada, din faţa lui Mel, fusese autorizat să se îndrepte spre aerogară, aşa că-şi mări viteza de rulare. Cum ştergătoarele de-abia reuşeau să cureţe zăpada de pe parbriz, trebuia să-şi păstreze ca reper lumina din spate a avionului DC 9. Prin oglinda retrovizoare, zări conturul unui alt turboreactor, mai masiv, venind din urmă.

Controlul traficului de zbor avertiză prin radio :

— Atenţie, Air-France, patru-zero-patru ; ai un vehicul de deservire între dumneata şi cursa Air-Canada !

Cam un sfert de oră i-a trebuit lui Mel ca să ajungă la intersecţia cu avionul mexican blocat.

Dar încă dinainte se strecurase din împresurarea avioanelor care se pregăteau să decoleze de pe cele două piste alăturate, încă utilizabile. Opri maşina şi coborî. În bezna şi pustietatea de aici, furtuna părea şi mai hibernală, şi mai sălbatică decît în preajma aerogării. Peste pista părăsită, vîntul se rostogolea mugind. „Într-o noapte ca asta n-ar fi de mirare să apară şi lupii“ îşi zise Mel.

O siluetă slab conturată, îl interpelă cu un glas de stentor:

— Dumneata eşti, Patroni ?

— Nu, nu e Patroni. Şi spunînd acestea, observă că şi el trebuise să strige spre a se face auzit peste urletul vîntului. Joe Patroni e pe drum, mai adăugă.

Celălalt se apropie. Era înfăşurat într-o şubă şi avea faţa învineţită de frig.

— Mare bucurie o să fie pe noi cînd l-om vedea sosit. Cu toate că, să mă ia dracu dacă am idee ce-o să facă. Am încercat aproape tot ce e omeneşte posibil ca să urnim pacostea asta din loc. Arătă cu mîna spre silueta imprecisă, întunecată, a avionului din spatele lor. S-a înţepenit în noroi, şi pace bună !

După ce îşi spuse numele, Mel îl întrebă :

— Dar dumneata cine eşti ?

— Ingram, sir. Sînt şeful secţiei de întreţinere de la Aéreo-Mexican. Numai că acum aş da nu ştiu cît să fiu altcineva.

În timp ce vorbeau, se apropiară de avionul împotmolit, căutînd instinctiv adăpostul aripilor şi al fuselajului de deasupra lor. Sub pîntecele imens al turboreactorului, se aprindea ritmic o luminiţă firavă. Mel vedea parcă aevea noroiul de sub zăpadă, în care se afundaseră roţile. Pe pista şi calea de rulare alăturată se strînseseră ca nişte cumetre grijulii, puzderie de autocamioane, vehicule de serviciu, o cisternă de benzină, vagonete de bagaje, o dubă a poştei, două autobuze pentru transportul echipajului şi un grup electrogen care funcţiona zgomotos.

Mel îşi ridică şi mai mult gulerul şubei, strîngîndu-l în jurul gîtului.

— Avem nevoie urgentă de pistă. Ce-aţi întreprins pînă-acum ? se interesă el.

În ultimele două ore, îl informă Ingram, se aduseseră de la aerogară cîteva rampe de descărcare mai învechite, manevrate manual, folosite la coborîrea pasagerilor. Procesul fusese anevoios şi ceruse timp, pentru că nici n-apucai să cureţi bine treptele, şi iar îngheţau. O bătrînică fusese coborîtă pe braţe de doi mecanici. Copiii, înfăşuraţi în pături, trecuseră din mînă în mînă. În sfîrşit toţi pasagerii plecaseră în autobuze şi, împreună cu ei, stewardesele şi ofiţerul secund. Comandantul şi un alt ofiţer rămăseseră pe loc.

— Aţi încercat să mişcaţi avionul după evacuarea călătorilor ?

Ingram dădu din cap, afirmativ.

— De două ori s-au pornit motoarele. L-a ambalat căpitanul cît l-a ţinut cureaua. Dar degeaba ! În loc să se urnească parcă s-afundă şi mai tare !

— Acum ce faceţi ?

— Mai scoatem încărcătură din el în nădejdea c-o să ajute la ceva. Mai tot combustibilul s-a pompat în cisterne — o cantitate serioasă, fiindcă i se făcuse plinul, ca de plecare. S-au golit şi compartimentele de bagaje şi mărfuri. Sacii cu corespondenţă au fost băgaţi într-o dubă poştală.

Mel încuviinţă printr-o mişcare a capului. Serviciul poştal al aeroportului urmărea îndeaproape fiecare cursă. Se ştia precis amplasarea sacilor cu scrisori, iar cînd se iveau întîrzieri, se proceda la trecerea lor rapidă dintr-un avion în altul.

În consecinţă, corespondenţa aflată în avionul mexican avea, oricum, perspective mai bune de călătorie decît pasagerii. În maximum o jumătate de oră, urma să-şi continue drumul pe o altă cursă sau, la nevoie, chiar şi pe o altă rută.

Mel se interesă în continuare.

— Aveţi la îndemînă tot ce vă trebuie ?

— Da, sir, pentru ce putem face deocamdată. Am chemat aproape toţi tehnicienii de la Aéreo-Mexican — o duzină de oameni. Jumătate din ei sînt în drum către noi, cu autobuzul. Patroni s-ar putea să aibă nevoie de mai multe ajutoare — în funcţie de planul lui de acţiune. Ingram se întoarse şi privi încruntat la avionul învăluit în tăcere. Dacă mă-ntrebaţi însă pe mine, continuă el, cred că va fi o treabă de durată, şi o să avem nevoie de macarale solide, de pîrghii, poate chiar de saci pneumatici, ca să-i ridicăm aripile de la pămînt. Ori pentru toate astea trebuie să aşteptăm pînă dimineaţa. Una peste alta, e posibil să lucrăm toată ziua de mîine.

Mel îi răspunse tăios :

— Nici vorbă de ziua de mîine ; nici chiar de noaptea asta. Pista trebuie să fie degajată...

Dar se opri brusc, scuturat de un frison atît de năprasnic încît se sperie. Şi apoi un altul. Asta ce mai era ? Ca să se liniştească se gîndi la vreme, la vîntul aspru, sălbatic, ce biciuia aeroportul şi răscolea zăpada în vîrtejuri.

Şi totuşi, ciudat ; în intervalul de cînd ieşise din maşină se adaptase la frigul de afară.

Dinspre capătul opus al aeroportului şi dincolo de vuietul vîntului se auzi un bubuit de motoare cu reacţie. Zgomotul crescu vertiginos, pînă cînd, la un moment dat, scăzu brusc, semn că avionul

se desprinsese de la pămînt. Îi urmă altul, și încă unul. Prin urmare în partea aceea totul decurgea normal.

Dar aici ? Senzația pe care o avusese — acea premoniție fulgerătoare fusese doar o realitate... O intuire de-o clipă ; semnalul unei primejdii ce se apropie. Firește, s-ar fi cuvenit să n-o ia în seamă ; emotivitatea, presentimentele nu aveau ce căuta într-o administrație cu caracter practic. O dată, însă, de mult, i se întîmplase ceva cu totul similar — presimțise apropierea unor evenimente cu totul neprevăzute, dar catastrofale. Iar amintirea acelui deznodămînt, pe care nu reușise să-l evite în întregime, îi stăruia și acum în memorie. Își întoarse din nou privirea spre avionul 707 care, sub omătul care se așternuse între timp, de abia se mai deslușea.

Afară de paralizarea pistei și neplăcutele zboruri pe deasupra zonei Meadowood, nu exista nici o primejdie, judecă Mel la rece. Nu era vorba decît de o complicație — fără accidente și fără pagube reale. Asta era, și nimic mai mult.

— Să mergem în mașina mea, îl chemă el pe șeful echipei de întreținere de la Aéreo-Mexican. Luăm legătura radio și aflăm ce se mai întîmplă. În drum spre mașină, își reaminti că nu peste multă vreme Cindy îl va aștepta nerăbdătoare, în oraș. La plecare, lăsase caloriferul mașinii deschis, așa că înăuntru se făcuse o căldură plăcută. Ingram mormăi ceva, în sens apreciativ. Își desfăcu haina și se aplecă înainte să-și încălzească mîinile la jetul de aer cald.

Mel potrivi radioul pe frecvența serviciului de întreținere al aeroportului.

— Mașina directorului, către centrul de deszăpezire. Danny, mă aflu la intersecția blocată a pistei treizero. Cheamă serviciul de întreținere Trans World Airlines și informează-te asupra lui Joe Patroni. Unde se află ? Cînd sosește ? Am încheiat transmisia.

Vocea lui Danny Farrow răsună vioaie în microfonul instalat pe bara de lîngă volan.

— Centrul de deszăpezire către mașina directorului. Mă voi informa. În plus, te-a căutat soția, Mel.

Mel apăsă pe butonul microfonului.

— Ți-a lăsat cumva vreun număr ?

— Da.

— Atunci cheam-o tu, Danny, te rog, și spune-i să mă scuze dacă am să întîrzii puțin. Dar mai întîi interesează-te de Patroni.

— Am înțeles. Rămîi pe recepție.

Și aparatul amuți.

Mel băgă mîna în buzunarul interior al şubei de unde scoase un pachet de Marlboro. I-l oferi mai întîi lui Ingram.

— Mulţumesc.

Îşi aprinseră ţigările, urmărind legănarea ritmică a ştergătoarelor. Arătînd cu capul spre carlinga iluminată a turboreactorului Aéreo-Mexican, Ingram spuse :

— Colo, sus, amărîtul de comandant şi-o fi umplut chipiul de lacrimi. De acum înainte se va uita cu sfinţenie la semnalizatoare, ca la lumînările din altar.

Mel îl chestionă.

— Voi, mecanicii, sînteţi mexicani sau americani ?

— Sîntem cu toţii americani. Numai nişte apucaţi ca noi pot munci pe-o vreme nenorocită ca asta. Cunoaşteţi, cumva, destinaţia avionului cu pricina ?

Mel dădu din cap negativ.

— Acapulco ; îl informă celălalt. Înainte de buclucu-ăsta mi-aş fi dat şase luni de viaţă, trăind ca un sihastru, numai să mă văd şi eu la bordul lui. Se opri din vorbă şi rîse. Închipuiţi-vă numai — să fii tolănit în fotoliu şi, dintr-o dată, să ţi se spună : dă-te jos. Trebuia să-i fi auzit pe pasageri cum înjurau ; mai ales femeile. Am mai învăţat şi eu cîte ceva, în seara asta.

Aparatul radio reintră în emisie.

— Centrul de deszăpezire către maşina directorului, se auzi Danny Farrow. Am discutat cu Trans World Airlines în legătură cu Joe Patroni. Au primit veşti de la el. S-a înţepenit într-o aglomeraţie de maşini. Mai întîrzie cel puţin o oră. A trimis un mesaj. M-ai auzit bine ?

— Da, confirmă Mel. Ce se spune în mesaj ?

— Patroni ne avertizează să nu vîrîm şi mai mult avionul în noroi. Se poate întîmpla uşor, zice el. Aşa că dacă echipajul de pe Aéreo-Mexican nu e sigur de ceea ce face, mai bine să renunţe la orice încercare, pînă la venirea lui.

Mel privi într-o parte, spre Ingram.

— Ce spun angajaţii de la Aéreo-Mexican ?

Şeful de echipă clătină din cap.

— Patroni e liber să încerce ce vrea. Noi îl aşteptăm.

Danny Farrow interveni iar :

— M-ai auzit ? E clar ?

Mel apăsă pe butonul microfonului.

— E limpede.

— În regulă. Vreau să-ţi mai spun că Trans World Airlines adună nişte echipe, în sprijinul vostru. Şi încă ceva, Mel. Te-a căutat din nou soţia şi i-am predat mesajul.

Mel sesiză ezitarea lui Danny care ştia că discuţia lor poate fi ascultată şi de alţii, cu aparatele acordate la frecvenţa serviciului de întreţinere al aeroportului.

— Nu prea s-a bucurat, aşa e ? îl întrebă.

— Cred că nu. Şi iar tăcere. Bine ar fi s-o chemi cînd ai o leacă de timp.

Cert lucru, Cindy fusese mai tăioasă cu Danny ca de obicei, dar din prietenie acesta nu i-o mărturisise.

Cît despre avionul Aéreo-Mexican 707, era limpede că nu se putea face nimic pînă la sosirea lui Joe Patroni. Sfatul lui de-a nu complica şi mai mult lucrurile era plin de înţelepciune.

Ingram îşi puse mănuşile şi se încheie la şubă.

— Vă mulţumesc pentru căldură.

Apoi ieşi în vîntul şi zăpada de afară, închizînd repede uşa în urma lui. La cîteva minute, Mel îl revăzu înotînd prin omăt către vehiculele adunate pe calea de rulare.

La radio, centrul de deszăpezire vorbea cu serviciul de întreţinere. Mel aşteptă sfîrşitul convorbirii, după care apăsă pe butonul microfonului său.

— Vorbeşte directorul aeroportului. Danny, plec spre echipa „Conga".

O porni cu viteză redusă, croindu-şi drum cu atenţie prin întunericul şi zăpada învălmăşită, şi folosind ca reper doar luminile de pe piste, destul de distanţate între ele. În momentul acela, echipa de dezăpezire, „Conga", primul eşalon şi cel mai mobil în sistemul de deszăpezire, lucra la pista unu-şapte, din perimetrul stîng. În numai cîteva minute, reflectă Mel iritat se va convinge dacă raportul căpitanului Demerest privitor la deszăpezirea aeroportului, conţinea adevăruri sau numai răutăţi.

6

CATALIZATORUL GÎNDURILOR LUI MEL — căpitanul Vernon Demerest, de la Trans America — se afla în acel moment cam la trei mile distanță de aeroport. Își conducea Mercedesul decapotabil, tip 230 SL, de două locuri și, în comparație cu drumul pe care-l făcuse mai devreme de la el de acasă la aeroport, acum înainta destul de ușor, pe străzile proaspăt curățate de pluguri. Continua să ningă din plin și vîntul puternic risipea zăpada, astfel că stratul ce se așternuse era încă destul de subțire ca să împiedice circulația.

Demerest se îndrepta spre grupul de blocuri cu cîte trei etaje situat nu departe de aeroport și denumit în limbajul familiar al piloților „cuiburile stewardeselor".

Aici, locuiau o mulțime se stewardese, de la toate companiile aeriene, dar care țineau totuși de Lincoln International. Fiecare apartament era ocupat de două sau trei fete, iar cei cu drept de acces găsiseră o poreclă și pentru aceste menaje de celibatare. Li se spunea „cuiburile stewardeselor". Nu o dată, în orele de răgaz, „cuiburile" deveneau sediul unor petreceri îndrăcite sau al întîlnirilor amoroase, reeditate la intervale precise, între piloți și stewardese.

Luate în ansamblu, „cuiburile stewardeselor" nu erau cu nimic mai deocheate decît apartamentele altor tinere solitare. Unica deosebire consta în aceea că, mai tot ce transpira în afară în privința aventurilor ce se perindau prin ele arunca o lumină nefavorabilă asupra personalului din aviație. Un lucru de altfel firesc. Pentru că, atît stewardesele, cît și vizitatorii lor, piloți cu grade superioare, erau, fără excepție, oameni cu calități deosebite. Toți ajunseseră în funcții pizmuite de mulți alții, în urma unui minuțios și aspru proces de selecție în care cei mai slab înzestrați erau sortiți eșecului.

Puținii rămași erau cei mai inteligenți și dotați, formînd la un loc un amestec de personalități viguroase, cu vederi largi, cu dragoste

de viață și cu un pronunțat simț al valorii, trăsături ce-i apropiau și-i făceau să se prețuiască.

Multe fuseseră stewardesele pe care Vernon Demerest le „prețuise" la vremea sa, bucurîndu-se de aceeași „prețuire" din partea lor. Adevărul e că legăturile pe care le avusese cu june frumoase și inteligente ar fi putut fi jinduite — deși fără sorți de succes — pînă și de un monarh sau de un star de cinema.

Pe de altă parte, stewardesele cunoscute de Vernon și de colegii săi și care de obicei le deveneau iubite, nu erau niște ușuratice oferindu-se primului venit. Ci fete tinere, pline de viață, de sensibilitate și dornice de dragoste, care apreciau „calitatea" și nu se dădeau în lături cînd li se oferea atît de fățiș și fără prea mari complicații.

Printre cele care „prețuiseră" — ca să spunem așa — „calitatea" lui Demerest și părea dispusă s-o aprecieze în continuare, se număra și Gwen Meighen, o englezoaică brună, frumoasă și plină de viață.

Fiică de fermieri, plecase cu zece ani în urmă de acasă — la optsprezece primăveri — hotărîtă să vină în Statele Unite. Înainte de a se angaja la Trans America, fusese, pentru scurt timp, prezentatoare de modele în Chicago. Poate tocmai această tranziție explica acea îmbinare între temperamentul ei vulcanic — așa cum îl arăta în pat — și eleganța și distincția ce le etala o dată ce cobora din el. Spre apartamentul ei gonea acum Demerest. Peste cîteva ore, în aceeași noapte, plecau împreună la Roma, cu cursa Trans America. Căpitanul Demerest în cabina de comandă, Gwen Meighen ca șefă stewardesă, în compartimentele pasagerilor. O dată ajuns la Roma, echipajul făcea „o haltă de ajustare" de trei zile, interval în care avionul era readus la Lincoln International de un alt echipaj, aflat de pe acum în Italia, în „haltă de ajustare".

Expresia intrase de mult în limbajul oficial al companiilor aeriene, ca o formulă banală. Se pare totuși că inițiatorul ei nu fusese lipsit de duh ; oricum, echipajele plecate în cursă îi împrumutau pe lîngă sensul oficial, și unul practic. Iar Demerest și Gwen Meighen intenționau să-i confere de astă dată o accepțiune cu totul personală.

După sosirea la Roma, hotărîseră să plece imediat la Neapole, unde să rămînă patruzeci și opt de ore numai în doi. O perspectivă aureolată, idilică, ce-l făcea pe Demerest să zîmbească încîntat. Mai avea puțin pînă la „cuiburile stewardeselor" și la amintirea

altor „succese" repurtate de el în aceeaşi seară, zîmbetul i se arcui şi mai generos.

Venise devreme la aeroport, după ce se despărţise de Sarah, soţia lui, care, placidă ca întotdeauna, îi urase călătorie plăcută. Cu ani în urmă, în lipsa stăpînului de acasă, poate s-ar fi îndeletnicit cu broderiile şi cu tricotatul. Acum, însă, cu siguranţă că nici nu-l văzuse bine plecat şi se şi repezise la club să se dedea picturii sau jocului de cărţi — principalele puncte de sprijin ale existenţei ei.

Placiditatea lui Sarah Demerest, şi implicita lipsă de vervă erau însuşiri pe care soţul ei ajunsese să le accepte, ba chiar să le şi aprecieze, într-un fel pervers. Între curse şi aventuri cu femei captivante, îi mai fugea gîndul şi la popasurile pe acasă, pe care, faţă de amicii apropiaţi, le denumea : „şederi în hangar, la refacere".

Căsătoria lui mai prezenta un avantaj. Atîta vreme cît se menţinea, puteau ele, iubitele, să-i vină cu lamentări şi pretenţii, dar să le ia de neveste n-aveau cum să i-o ceară. În felul acesta era ocrotit cînd jăraticul pasiunii îl împingea la fapte necugetate. Cît despre legăturile lui intime cu Sarah, o mai îndatora cînd şi cînd, aşa cum i-ai arunca mingea, în joacă, unui cîine bătrîn. Sarah răspundea supusă, cu clasicile unduiri de trup şi răsuflări întretăiate, izvorîte, după cum o suspecta el, mai mult din obişnuinţă decît din pasiune, dar dacă ar fi încetat total viaţa sexuală cu ea, nu ar fi mîhnit-o prea mult. La fel de sigur era că Sarah îl bănuia de infidelitate — dacă nu din fapte, cel puţin din instinct. Dar cu firea ei, prefera să simuleze o totală ignorare — formulă la care Vernon Demerest aderase pe deplin fericit.

Un alt lucru ce-i făcuse mare plăcere în aceeaşi seară fusese raportul întocmit pentru Comitetul ce răspundea de deszăpezire, o lucrare care-l lovise din plin pe împăunatul lui de cumnat, Mel Bakersfeld.

Ideea raportului defăimător îi aparţinea în întregime. La început, reprezentanţii celorlalte două companii aeriene susţinuseră că, în condiţiile excepţionale existente, administraţia aeroportului se achitase în mod onorabil. Demerest se arătase însă de altă părere. Pînă la urmă, îi cîştigase de partea lui şi fusese lăsat să redacteze singur raportul, imprimîndu-i întreaga răutate de care era capabil.

De acurateţea, sau invers, de inexactitatea învinuirilor aduse, nu prea se sinchisise ; în definitiv, cu atîta zăpadă în jur, cine mai era sigur de ceva ? În schimb, avusese grijă ca această hîrtie de largă circulaţie să-l calomnieze şi să-l irite la culme pe Mel. În momentul de faţă, se lucra la multiplicarea documentului care

urma să fie trimis atît vicepreşedinţilor regionali cît şi sediilor din New York şi din alte oraşe. Şi cum ştia dinainte că fiecare se bucură să se găsească un ţap ispăşitor pentru întîrzierile şi neajunsurile survenite, parcă şi auzea zumzetul şi zbîrnîitul teleimprimatoarelor şi al telefoanelor pornite pe lucru, după primirea raportului.

O lecţie destul de blîndă dar binevenită, reflectă Demerest satisfăcut. Poate pe viitor, şchiopul de cumnatu-său va cugeta mai mult înainte de a-i crea o atmosferă neplăcută în Asociaţia Piloţilor — după cum îndrăznise s-o facă cu două săptămîni în urmă.

Căpitanul Demerest viră Mercedesul la locul de parcare al unui bloc. Opri lin maşina şi coborî din ea. Sosise mai devreme, observă el ; mai erau cincisprezece minute pînă la ora fixată pentru a o lua pe Gwen şi a o duce la aeroport. Oricum, hotărî să urce la ea.

Intră în bloc cu şperaclul dat de Gwen, fredonînd încetişor, ca pentru sine ; cînd îşi dădu seama că fredona *„O sole mio"* zîmbi. Şi la urma urmei, de ce nu ? Se potrivea de minune ! Neapole ! O noapte caldă, în locul viscolului, priveliştea de peste golf în lumina stelelor şi în muzica dulce a mandolinelor ; Chianti la masă şi Gwen Meighen alături... Şi de toate nu-l mai despărţeau decît douăzeci şi patru de ore. Da *„O sole mio" !* Asta mergea ! Şi cîntă mai departe.

În timp ce suia cu liftul, îi mai veni în minte un amănunt îmbucurător. Zborul la Roma era un fleac pentru el. Deşi el comanda cursa 2 — „The Golden Argosy" — în noaptea asta era scutit de mai toate obligaţiile curente. Motivul — zbura în calitate de instructor. Un alt căpitan — Anson Harris — cu patru galoane, şi cam aceeaşi vechime ca şi el, urma să ocupe scaunul din stînga, al pilotului comandant. Pe cînd, lui, îi revenea locul din dreapta, cel al ofiţerului secund, de unde putea urmări şi raporta asupra felului cum îşi executa misiunea căpitanul Harris. Zborul de control se hotărîse o dată cu transferul căpitanului Harris de la cursele interne la cele internaţionale. Mai înainte însă de a deveni comandant pe rutele internaţionale, trebuia să facă două curse transoceanice, însoţit de un pilot de comandă care era totodată şi instructor. Calitate pe care Vernon Demerest o îndeplinea.

După două zboruri — şi cel din astă noapte era ultimul — căpitanul Harris mai avea de trecut o probă finală, în faţa unui inspector de zbor şi, de abia pe urmă, intra în circuitul internaţional.

Aceste teste, precum şi zborurile de control la care piloţii erau supuşi de două ori pe an, aveau drept scop verificarea capacităţii lor profesionale. Cum ele se executau în cadrul curselor obişnuite, singurul amănunt ce le puteau trăda faţă de pasageri era prezenţa celor doi comandanţi — în loc de unul singur — în cabina de pilotaj.

În ciuda faptului că verificarea se făcea între colegi cu grade egale, probele în sine — atît cele obişnuite cît şi cele speciale — presupuneau o mare seriozitate şi exigenţă. Înşişi piloţii ţineau la lucrul acesta. Prea multe erau în joc — securitatea pasagerilor, prestigiul lor profesional, — ca să se îngăduie un control de mîntuială sau să se treacă peste greşeli. Pilotul verificat era conştient că trebuie să corespundă tuturor cerinţelor — fără excepţie. Orice eşec se solda pe loc cu un raport negativ, care, în funcţie de seriozitatea nereuşitei, putea duce la o verificare şi mai riguroasă, făcută de un pilot şef al companiei aeriene, sau chiar la primejduirea slujbei candidatului.

Cu toate acestea, pînă la terminarea controlului, cei în cauză erau trataţi cu deosebită politeţe de către colegii care-i verificau. Singurul care dezminţea această regulă era Vernon Demerest. Faţă de orice pilot — inferior sau superior în grad — Demerest avea aceeaşi atitudine; de director de şcoală faţă de un elev recalcitrant. Ba mai mult; în postura de instructor, Demerest adopta un aer oficial, arogant, condescendent şi sever. Nu făcea un secret din convingerea sa că nici un coleg nu-l întrece în pricepere.

Cei trataţi ca atare turbau de mînie, dar nu aveau încotro şi trebuiau să-l accepte. În schimb, îşi jurau ca în ziua cînd le va pica Demerest în mînă, să-l supună la cel mai afurisit control din cîte se pomeniseră. Lucru pe care îl şi făceau, numai că, de fiecare dată, Vernon Demerest se achita impecabil, anulînd astfel orice posibilitate de critică.

Un fapt tipic pentru el, în după amiaza aceea îşi anticipă zborul de control printr-un telefon dat acasă căpitanului Anson Harris.

— E o noapte infectă de zburat, îi spuse acestuia fără altă introducere. Vreau ca echipajul meu să fie punctual; aşa că te poftesc s-o porneşti din vreme spre aeroport.

Anson Harris care, în douăzeci şi doi de ani de activitate la Trans America nu întîrziase o dată, se simţi atît de vexat, încît mai că-şi pierdu răsuflarea. Noroc că Demerest îi închise telefonul înainte de a fi apucat să mai sufle o vorbă.

Încă furios, dar grijuliu să nu-i dea prilej de gîlceavă, căpitanul Harris sosise la aeroport cu aproape trei ore înainte de plecarea în cursă, în loc de o oră, cum se obişnuia. Demerest, care tocmai atunci îşi terminase argumentarea cu Comitetul pentru deszăpezire, îl întîlnise pe Harris în braseria „Zburătorii peste nori“. Purta încă o jachetă sport şi pantalonii de tăvăleală, urmînd să se schimbe mai tîrziu în uniforma pe care-o ţinea de rezervă în dulăpiorul de la aeroport. Căpitanul Harris, acest veteran cărunt, căruia mulţi piloţi mai tineri i se adresau cu „sir“, era în uniforma companiei Trans America.

— Noroc, Anson, îl salutase Demerest, încălecînd pe un scaun alăturat, în faţa barului. Văd că mi-ai urmat sfatul cel bun.

Harris îşi încleştă mîna pe ceaşca de cafea, dar nu răspunse decît printr-un „Bună seara, Vern“.

— Vom începe informarea de zbor cu douăzeci de minute mai devreme ca de obicei, continuă Demerest. Vreau să controlez carnetele de bord.

Slavă Domnului, se gîndi Harris, că numai cu o zi înainte soţia i-l revizuise adăugînd şi instrucţiunile mai recente. Totuşi, nu strica să se uite şi în firida pentru corespondenţă, de la dispecerat. Nenorocitul ăsta era în stare să-l penalizeze şi pentru un amendament comunicat în aceeaşi după-amiază şi deci încă netrecut în carnetul de bord. Ca să-şi ocupe mîinile — prin care simţea furnicături — Harris îşi umplu pipa şi-o aprinse.

Nu-i scăpă însă ochiul critic cu care-l măsura Demerest.

— Văd că nu porţi cămaşa reglementară.

Pentru moment, Harris nu putu crede că i se vorbise serios. Dar pe măsură ce-şi dădu seama că nu era vorba de-o glumă, se aprinse la faţă ca para focului.

Cămăşile reglementare erau o pacoste nu numai pentru piloţii de la Trans America, ci şi de la alte companii aeriene. Distribuite pe căi oficiale, costau nouă dolari bucata şi deseori erau prost croite şi de o calitate dubioasă. Deşi interzis prin regulament, se puteau totuşi procura cămăşi şi din surse particulare, calitativ superioare, mai ieftine cu cîţiva dolari şi mult mai aspectuoase. Ceea ce, majoritatea piloţilor şi făceau. Inclusiv Vernon Demerest. Nu o dată Anson Harris îl auzise ponegrind cămăşile reglementare şi lăudînd calitatea celei pe care o purta el.

Căpitanul Demerest făcu semn către o chelneriţă să-i aducă o cafea, după care se întoarse spre Harris şi îl linişti.

— Fii pe pace. N-am să te reclam că vii pe aici în cămaşă nereglementară ; cu condiţia să ţi-o schimbi înainte de a pleca cu mine în cursă.

„Stăpîneşte-te ! îşi porunci Anson Harris. Dumnezeule mare, dă-mi putere să nu explodez aşa cum ar vrea să mă vadă capsomanu-ăsta nenorocit. Dar de ce oare ? Ce urmăreşte ? Mă rog. Fie şi-aşa !“ Jignit sau nu, îşi va pune cămaşa reglementară, hotărî el. Şi nu-i va da satisfacţia să-l aibă la mînă cu o abatere cît de mică. Îi va fi greu s-o găsească la iuţeală. Va trebui, poate, s-o împrumute de la alt căpitan sau de la un ofiţer superior. Şi cînd le va spune motivul, mai că n-or să-i dea crezare. Aşa cum de altfel şi lui i se părea aproape de necrezut. Dar lasă, c-o să-i vină rîndul şi lui Demerest, la viitorul control şi la toate cîte le va avea. Şi atunci o să vadă el ! ! ! Anson Harris avea prieteni buni printre instructorii de zbor. N-avea decît să poarte, domnul Demerest, cămăşi reglementare ; să facă paradă cît i-o plăcea de regulamente şi alte panglicării. Dar de primit tot îşi va primi lecţia, ipocritul, îşi făgădui Harris, încruntat. De asta va avea el grijă !

— Hei, Anson, vorbi Demerest cu aer amuzat. Vezi că-ţi sfărîmi pipa în dinţi...

Ceea ce nu era departe de realitate. La amintirea acestui incident, Vernon Demerest chicoti de unul singur. Într-adevăr zborul din seara aceea va fi un fleac... pentru el.

Liftul se opri la etajul trei, readucîndu-i gîndurile la clipa prezentă. Ieşi în coridorul acoperit cu mochetă şi, cu un aer familiar, o coti la stînga, către apartamentul ocupat de Gwen, împreună cu o colegă de la compania United. Aceasta, aşa cum îl informase Gwen, era plecată într-o cursă de noapte. Bătu la uşă după tradiţionalul consemn — ti-ti-ti-ta-ta-ti-ti — corespunzător iniţialelor sale în limbaj Morse, după care intră, folosind aceeaşi cheie cu care pătrunsese în holul blocului.

Gwen făcea duş. Se auzea apă curgînd. Cînd să intre în dormitor, se auzi strigat din baie : „Tu eşti, Vernon ?“ Şi chiar în întrecere cu sunetul apei, glasul ei — cu impecabilul accent englezesc, pe care i-l îndrăgea aşa de mult — suna catifelat, îmbietor.

La ce să-l mai mire succesul imens pe care-l avea Gwen la pasageri, îşi zise în sine. Îi văzuse doar cu ochii lui cum parcă se topeau — în special bărbaţii — cînd îşi punea ea farmecele în joc.

— Eu sînt, iubito ! îi răspunse.

Pe pat erau înşirate lenjuri străvezii: chiloţi fini, de nylon, sutien transparent de culoarea pielei, portjartier în aceeaşi nuanţă, combinezon din mătase franţuzească, brodat de mînă.

Putea Gwen să poarte uniformă stas, dar pe dedesubt nu renunţase la o personalitate costisitoare.

Simţi cum i se aprinde sîngele şi se forţă să-şi strămute privirea în altă parte.

— Mă bucur c-ai venit mai devreme, o auzi vorbindu-i din nou. Vreau să avem o discuţie înainte de a pleca.

— Desigur, timp avem.

— Dacă ai poftă, fă un ceai.

— De acord.

Îl convertise la obiceiul englezesc de a bea ceai la orice oră din zi, cu toate că, înainte de-a o fi cunoscut pe Gwen, aproape nici nu-l gusta. Acum, însă, deseori cerea ceai şi acasă, ceea ce o mira peste măsură pe Sarah, mai ales cînd mai şi insista să fie corect pregătit — întîi, să se încălzească ceainicul, cum îl învăţase Gwen, iar apa să clocotească în clipa cînd e turnată peste ceai.

Se duse în bucătăria minusculă, pe unde ştia rostul, şi puse un ceainic pe foc. Dintr-un bidon, din frigider, turnă lapte într-o cană şi, înainte de a pune la loc bidonul, sorbi cîteva înghiţituri din el. Ar fi preferat un gin, dar, ca majoritatea aviatorilor, douăzeci şi patru de ore înainte de orice cursă nu consuma alcool. Dintr-o obişnuinţă, îşi aruncă privirea la ceas: mai erau cîteva minute pînă la opt. Chiar acum, se gîndi el, la aeroport i se pregătea sclipitorul turboreactor Boeing 707, de cursă lungă, pe care-l va călăuzi în zborul său de cinci mii de mile, la Roma.

Auzi duşul oprindu-se şi, în tăcerea care se lăsă, începu iar să fluiere fericit „*O SOLE MIO !*"

7.

VÎNTUL, GĂLĂGIOS ȘI ASPRU, se rostogolea peste aeroport mai năprasnic ca oricînd, împroșcînd înainte zăpada ce continua să cadă din belșug. În mașină, unde se găsea, Mel fu străbătut de un fior.

După ce inspectase pista paralizată de turboreactorul mexican, pornise spre alta, din perimetrul stîng, pe care plugurile tocmai o curățau.

Oare frisonul lui se datorase frigului de afară — se întrebă Mel — sau amintirilor răscolite de sumbra presimțire de adineauri, și de sîcîitoarea durere pricinuită de vechea sa rană de la picior ?

O căpătase cu șaisprezece ani în urmă, în apele coreene, pe cînd lupta ca pilot al forțelor navale executînd misiuni de pe port-avionul Essex. Cu douăsprezece ore înaintea accidentului, așa cum își amintea limpede și acum, intuise apropierea unei primejdii. Nu teamă simțise atunci — cu teama se învățase să trăiască — ci mai degrabă o convingere că se îndreaptă inexorabil către ceva hotărîtor, poate chiar fatal. A doua zi, într-o luptă pe viață și pe moarte cu un MIG-15, avionul lui — un aparat de vînătoare F-9F-5 — fusese doborît în mare.

Și-a salvat viața printr-o aterizare forțată, dar în decursul ei și-a prins piciorul într-un palonier blocat. În timp ce avionul său se scufunda cu repeziciune — știut fiind că F-9F-5 se menține la suprafață precum cărămida — Mel, cu cuțitul din trusa de salvare, sfîrteca palonierul cu deznădejde și sălbăticie vrînd să-și degajeze piciorul încarcerat. Într-un tîrziu, îl simți liber, sub apă. Pradă unei dureri atroce, pe jumătate înecat, reveni la suprafață. Opt ore a plutit pe mare, fără cunoștință, înainte de a fi găsit.

Pe urmă, de-abia, a aflat că-și tăiase mai multe ligamente de pe fața anterioară a gleznei încît laba îi atîrna în jos, în linie aproape dreaptă cu gamba.

Cu timpul, şi îngrijit de medicii forţelor navale, piciorul s-a vindecat, dar n-a mai zburat ca pilot. Mînuind maşina cu prudenţă şi privind mereu în jur, să nu se rătăcească prin întuneric, avînd o vizibilitate atît de redusă, se apropie de pista unu-şapte, din perimetrul stîng. După cum comunicase şeful turnului, pe folosirea ei miza Controlul Traficului o dată ce avea să survină schimbarea în direcţia vîntului, anunţată în următoarele ore.

Pentru moment, aeroportul se servea doar de două piste : de unu-şapte, din perimetrul drept, şi de doi-cinci. În total însă, Lincoln International dispunea de cinci piste, formînd o adevărată linie de front în lupta dată cu viscolul în ultimele trei zile şi trei nopţi.

Dintre ele, cea mai importantă ca dimensiuni era pista treizero, momentan paralizată de avionul mexican (Dar cu schimbarea aşteptată în direcţia vîntului şi eventuala apariţie a unui avion din partea opusă, era ameninţată şi pista unudoi. Cifrele indicau direcţii de 300 şi de 120 de grade, pe compas)..

Pista incapacitată avea o lungime de trei kilometri şi jumătate, o lăţime egală cu faţadele unui grup de clădiri citadine şi cu o asemenea curbură de nivel încît, aşa cum circula o glumă pe la aeroport, nici naiba n-o putea cuprinde cu ochii de la un capăt la altul.

Restul de patru piste erau cam cu opt sute de metri mai scurte, şi mai puţin întinse în lăţime. De cînd se stîrnise viscolul, suprafeţele lor, însumînd kilometri întregi, erau într-una curăţate, aspirate, periate şi presărate cu nisip. Utilajele de deszăpezire — *disele* zgomotoase, valorînd cîteva milioane de dolari — nu se opreau decît pentru realimentare cu combustibil şi la schimbarea echipelor. O activitate pe care călătorii nu aveau cum s-o surprindă în plină desfăşurare, deoarece avioanele nu se angajau pe o pistă recent curăţată decît după un control prealabil, care stabilea dacă este sau nu aptă de folosire. Normele de control erau deosebit de stricte. Pe pistele utilizate de turboreactoare, nu se admitea mai mult de un centimetru de noroi sau de şapte centimetri de zăpadă apoasă. Tot ce depăşea aceste limite se absorbea în motoare, primejduind avionul o dată ce se ridica în aer. Păcat că publicul nu putea urmări mai îndeaproape felul în care decurgeau operaţiile de deszăpezire — cugetă Mel. Era o privelişte magnifică, impresionantă ! Chiar aşa, surprinse din spate, pe viscol şi prin întuneric, atîtea utilaje strînse la un loc creau o imagine izbitoare. În partea dreaptă, se aruncau jeturi imense

de zăpadă care, în cădere, formau un fel de arcade cu o deschidere de aproape cinci metri. În lumina reflectoarelor din jur şi a celor aproape douăzeci de semnalizatoare rotative — cîte unul pe acoperişul fiecărui vehicul din dotarea echipei — arcadele împrumutau nuanţe de curcubeu. Fiecare grupare de utilaje şi oameni forma aşa-zisul „lanţ Conga" cum îl porecliseră cei de la aeroport.

Compusă dintr-o avangardă, corpul propriu-zis, o ariergardă şi utilaje auxiliare, formaţia evolua pe pistă cu precizia unui ansamblu coregrafic.

Avangarda era asigurată de însuşi şeful echipei — un maistru cu vechime de la secţia de întreţinere a aeroportului. Instalat la volanul unui vehicul de deservire de culoare galben deschis — ca de altfel tot restul utilajelor din înzestrarea convoiului — el era cel care imprima ritmul de activitate, îndeobşte foarte alert. Folosindu-se de două instalaţii radio, păstra în permanenţă legătura cu punctul de control al zăpezii de pe pistă, precum şi cu turnul de zbor. Printr-un sistem de semnalizări luminoase, îi dirija pe mecanici, indicîndu-le prin verde, „accelerarea ritmului", prin galben „menţinerea" lui, prin roşu „încetinirea" iar prin portocaliu „sistarea operaţiilor".

Tot el trebuia să aibă bine întipărită în minte schiţa topografică a aeroportului, pentru a şti cu precizie unde se află, chiar într-o noapte scufundată în beznă, ca cea de acum.

În spatele său, ca un prim eşalon de atac, venea plugul numărul unu, de astă dată un Oshkosh uriaş, cu o lamă frontală şi alte două laterale, asemenea unor aripi. Imediat după el, în dreapta, înainta plugul numărul doi. Primul îngrămădea zăpada la margine, următorul o împingea mai departe.

În aceeaşi aliniere, urma aşa-zisul „pulverizator de zăpadă" un mecanism de şase sute de cai putere. Datorită preţului ridicat — şaisprezece mii de dolari — într-un fel, el reprezenta Cadillacul echipei. Cu aspiratoarele sale puternice, înghiţea zăpada adunată de ambele pluguri proiectînd-o, apoi, într-o arcadă imensă, dincolo de marginea pistei. Cea de-a doua echipă din formaţie, amplasată mai spre dreapta, era dotată cu alte două pluguri şi încă un „pulverizator de zăpadă". În spate se înşirau graderele — cîte cinci în linie ; acestea înlăturau eventualele grămăjoare de zăpadă rămase în urma plugurilor. În afara paletelor, graderele aveau şi nişte perii rotative — late cam de un metru şi jumătate, şi

acționate independent de motoare diesel, care, ca niște mături imense, netezeau suprafața pistei.

Ultimele, în „lanțul Conga", erau mașinile de presărat nisip, trei autocamioane masive, tip F.W.D., prevăzute cu un fel de cupe, fiecare cu o capacitate de 14 picioare cubice. Acestea acopereau cu un strat uniform de nisip porțiunea curățată de cele unsprezece vehiule dinainte. Nisipul era de o calitate specială. În alte zone ale aeroportului — cum erau căile de acces și spațiile dintre clădiri, se presăra și sare, lucru nepermis în perimetrul folosit de avioane. Sarea coroda metalul, scurtîndu-i viața, ori avioanele erau tratate cu mai multă grijă decît autovehiculele.

„Lanțul Conga" se încheia cu ajutorul șefului de convoi, așa-zisul „Charlie cap de coadă" — instalat într-un al doilea vehicul de deservire. El avea grijă să nu se răzlețească echipa iar dacă se mai întîmpla să se rătăcească vreunul, trebuia să-l găsească și să-l aducă înapoi. Cu ajutorul instalației radio, păstra mereu legătura cu șeful convoiului care, nu o dată, o lua înainte înghițit de întuneric și de troiene.

În sfîrșit, mai erau și utilajele auxiliare — un plug de rezervă, pentru eventualitatea cînd se defecta vreunul din convoi ; un autocamion de deservire, cu mecanici de diferite specialități ; cisterne cu combustibil, precum și o vagonetă, care, chemată prin radio, la ore fixe, aducea cafele și gogoși.

De lîngă utilajele auxiliare, unde staționase, Mel acceleră mașina, oprindu-se drept lîngă ajutorul șefului de convoi. Apariția sa nu trecu neobservată. Prin radio, îl auzi pe șeful convoiului anunțînd : „Chiar acuma a sosit și domnul Bakersfeld".

Formația înainta cu repeziciune, parcurgînd mai bine de șaizeci și cinci de kilometri pe oră, față de patruzeci cît făcea de obicei. Probabil, conducătorul operațiilor accelerase și mai mult ritmul, ținînd seamă de schimbarea direcției vîntului, așa cum fusese anunțată, precum și de reclamarea urgentă a pistei.

Acordîndu-și radio la frecvența Controlului Traficului Aerian, Mel îl surprinse pe acesta vorbind cu turnul „...noi, de pe unu-șapte din stînga, ne apropiem de intersecția cu pista doi-cinci. Putem să ne angajăm pe ea ?"

Doi-cinci, o pistă mereu activă, era și acum utilizată.

— Controlul la sol către șeful convoiului ; nu vă apropiați de intersecție. Așteptăm două aterizări. Vi se interzice, repet, vi se interzice trecerea prin intersecție. Confirmați primirea mesajului.

În glasul dispecerului din turn se simțea o undă de regret.

Sus, acolo, știau cu toții ce înseamnă să oprești convoiul, în plină activitate, pentru ca după cîteva minute să-l pornești din nou. Dar cele două avioane amintite, executaseră, negreșit, o coborîre dirijată și erau gata să aterizeze unul după altul. Numai o situație cu totul disperată putea deci justifica menținerea lor în aer, pe o noapte ca cea de acum.

În fața lui Mel, luminile portocalii semnalizau, poruncitoare, încetinirea și întreruperea activității.

Ajutorul șefului de convoi, un negru june și sprinten, sări din mașină și veni către Mel. Cînd deschise portiera, vîntul se năpusti vijelios înăuntru, usturător dar aproape neauzit, datorită vacarmului produs de motoarele *diesel,* care funcționau în gol. Tînărul își apropie buzele de urechea lui Mel.

— Ce-ați zice, domnule Bakersfeld, să intrați și dumneavoastră în convoi ? De mașină nu vă îngrijiți ; v-o ia în primire unul din băieți.

Mel zîmbi. Se știa la aeroport cu cîtă plăcere se urca pe utilaje, ba, uneori, cînd avea timp, le și conducea. Și de ce n-ar fi făcut-o și acum ? își zise în sine. Nu venise, intrigat de raportul defăimător al lui Vernon Demerest, să vadă, la fața locului, cum merge deszăpezirea ? Așa că nu-i strica s-o urmărească, un timp, chiar de pe unul din vehiculele echipei.

Dînd din cap afirmativ, îi strigă interlocutorului :

— În regulă. Mă sui în cel de-al doilea pulverizator de zăpadă.

— Poftiți, sir !

Cu o lanternă de mînă, și mergînd încovoiat împotriva vîntului, ajutorul șefului de convoi o luă înaintea plugurilor doi și trei, ale căror semnalizatoare de-abia se mai zăreau. Uriașele pale scormonitoare ale vehiculului începuseră să adune omătul, îngrămădindu-l în pulverizator, de unde, într-un efluviu alb, necurmat, era proiectat în arcade, la marginea pistei. Sus, în vehicul, aveai senzația că te afli pe puntea unei nave. Șoferul mînuia volanul cu îndemînarea unui timonier. Mulțimea de cadrane și indicatoare, licărind prin întuneric, erau în așa fel dispuse să fie cît mai la îndemînă, pentru comandă. Ștergătoarele de parbrize se roteau cu mare iuțeală — tot ca pe un vas — îndepărtînd parțial zăpada încrustată pe geam.

— Cred că nu e om să nu se simtă obosit, răspunse Mel șoferului. Atîta doar că această stare n-o să țină cît lumea ; ascultă la mine !

Vorbind, urmărea mersul ascendent al indicatorului de viteză — de la douăzeci şi cinci la treizeci, apoi la triezeci şi cinci de kilometri pe oră. Se întoarse în scaun ca să poată vedea ce se întîmplă afară. Din punctul unde era — în centrul „lanţului Conga" — putea distinge formele şi luminile celorlalte vehicule. Constată mulţumit că formaţia era completă. Cu puţini ani în urmă, un astfel de viscol ar fi paralizat complet aeroportul. Acum, însă, nu ; şi asta pentru că aici instalaţiile terestre evoluaseră în pas cu aeronautica.

„Dar despre cîte alte aeroporturi se putea spune acelaşi lucru ? Despre foarte puţine" — îşi răspunse tot el cu tristeţe.

— În fine, reluă şoferul, e şi asta o variaţie de la maşina mea de calcul ; şi cu cît va dura mai mult, cu atît şi sporul la salariu va fi mai substanţial.

Apăsă pe o pîrghie şi înclină cabina spre faţă, ca să poată verifica poziţia palelor. După ce le reglă, cu ajutorul altui mecanism, readuse cabina la nivelul normal.

— Aşa cum ştiţi, domnule Bakersfeld, reluă el, nimeni nu mă obligă să muncesc aici ; o fac în mod voluntar. Şi chiar îmi place să stau afară. Simt un soi de... Şi şovăi. Nu ştiu cum să vă spun...

— O înfrăţire cu natura ? sugeră Mel.

— S-ar putea, recunoscu el pe jumătate şi zîmbi. Sau pur şi simplu îmi place că ninge.

— Asta nu pot să cred, Will. Mel se aplecă înainte, să urmărească mai bine traiectoria pe care înainta „lanţul Conga".

„Da îşi zise în sine ; aici, în singurătatea înconjurătoare, te simţi o părticică din natură. Sau, mai exact, mai aproape de aviaţie, de adevărata aviaţie care, în ultimă analiză, înseamnă omul în luptă cu natura."

Stînd prea mult în clădirile aerogării şi ale administraţiei, pierdeai acest simţămînt şi te lăsai furat de preocupări străine şi mărunte. Poate n-ar strica pentru cei din administraţie să mai iasă cînd şi cînd la capătul unei piste, cu feţele în bătaia vîntului. Atunci ar deosebi mai uşor lucrurile mărunte de cele cu adevărat esenţiale. Ar fi o primenire, o oxigenare a creierului. Nu o dată, în trecut, cînd simţise nevoia să cugete la ceva, Mel ieşise în cîmpul aeroportului, ca s-o poată face în tihnă, şi de unul singur. Şi, cu toate că nu venise cu această intenţie, se trezi, furat de gînduri... de tot felul de întrebări şi de speculaţii — cum i se întîmplase adesea în zilele din urmă — în legătură cu viitorul aeroportului şi al lui, personal.

8

CU MAI PUȚIN DE CINCI ANI ÎN URMĂ, aeroportul se numărase printre cele mai somptuoase și moderne din întreaga lume. Delegațiile venite să-l vadă erau copleșite de admirație. Politicienii obișnuiau să se refere cu mîndrie și emfază la „supremația aerului" și la semnificația erei turboreactoarelor — ceea ce continuau să facă și acum, deși cu mai puțină justificare. Aproape tuturor le scăpa însă din vedere că Lincoln International — ca de altfel surprinzător de multe alte aeroporturi — era pe cale de a deveni un imaculat monument sepulcral.

Străbătînd în mașină pista unu-șapte, învăluit în beznă, Mel Bakersfeld își cumpăni expresia „monument sepulcral". Și o găsi potrivită ca definiție. Deficiențele aeroportului erau fundamentale și grave, dar fiind ascunse de ochii publicului, rămîneau cunoscute doar celor dinăuntru.

Călătorii, ca și vizitatorii ocazionali veniți la Lincoln International erau izbiți de aerogara principală — un Taj Mahal scăldat în lumină și cu instalații de aer condiționat. Făurită numai în sticlă strălucitoare și în crom, clădirea impresiona prin spațiile generoase alocate holurilor ticsite cu lume, și sălilor de așteptare alăturate. În jurul lor, nenumărate comodități la îndemîna pasagerilor. Șase restaurante, pe specialități, de la cel mai rafinat — cu porțelanuri fine și prețuri corespunzătoare — pînă la tonetele cu crenvurști fierbinți, serviți în fugă. Apoi baruri, cu lumină difuză sau inundate de neon, tot atît de multe la număr ca și toaletele. În așteptarea unei curse, și fără să părăsească aerogara, călătorul putea să facă cumpărături, să închirieze o cameră de dormit, să facă o baie de aburi și masaj, să se tundă, să-și calce costumul, să-și lustruiască pantofii, sau chiar să moară și să i se facă înmormîntarea de către firma „Parcul Sfîntului Duh", care-și avea reprezentanța în subsolul aerogării.

Judecîndu-l după aerogară, aeroportul își păstra încă nota de spectaculozitate. Suferințele rămîneau ascunse în sectoarele funcționale, vizînd mai ales pistele și căile de rulare.

Dintre cei opt mii de pasageri, cît se perindau zilnic prin el, foarte, foarte puțini își dădeau seama de numărul insuficient al pistelor — și de riscurile create. Nu mai departe de anul trecut, de-abia se mai acopereau cerințele ; pe cînd acum, suprasolicitarea lor devenise un pericol. În perioadele de activitate normală, la fiecare trei secunde decola sau ateriza cîte un avion pe cele două dintre pistele principale. Situația comunității Meadowood și solicitudinea arătată de administrația aeroportului față de localnicii de aici, impuneau în perioada de aglomerație, utilizarea unei piste alternative, care se intersecta cu una din cele două menționate. Drept rezultat, avioanele decolau și aterizau în direcții convergente, creindu-se astfel momente cînd cei de la dirijarea traficului aerian își țineau răsuflarea și invocau pronia cerească. Nu mai departe de săptămîna trecută, Keith Bakersfeld, fratele lui Mel, făcuse o profeție sinistră :

— Mă rog, noi, în turn, lucrăm într-o încordare veșnică, rezolvăm fazele cele mai critice și, pînă acum, n-am adus două avioane simultan, în intersecție. Dar, într-o bună zi, datorită unei clipe de neatenție sau unui calcul greșit, unul din noi o va face. Tot ce pot spera e ca acela să nu fiu eu, pentru că se va reedita dezastrul din Grand Canion.

Tocmai prin intersecția la care se referise Keith, trecuse și „lanțul Conga". Din cabina pulverizatorului de zăpadă, unde se urcase, Mel aruncă o privire înapoi. Convoiul ieșise din intersecție, iar prin spărtura de-o clipă, produsă în perdeaua de zăpadă, zări pe cealaltă pistă clipirile dese, incandescente, ale unui avion gata de decolare. Apoi, lucru de necrezut, la numai cîțiva metri în spatele acestuia, luminițele altuia, care, după toate aparențele, ateriza în același moment.

O dată cu Mel, se întorsese și șoferul să privească, punctînd dramatismul scenei cu un fluierat prelung.

— Mamă, că aproape au mai zburat unul de altul ! exclamă el.

Mel îl încuviință, dînd din cap. Intr-adevăr, zburaseră la o distanță infimă, aproape lipite, și priveliștea lor îi făcuse să înghețe de groază. Evident, amîndouă fuseseră dirijate prin radio și de același om, care dovedise o precizie uluitoare în felul cum calculase eliminarea toleranțelor. Ca întotdeauna, prin judecata sa abilă, controlul salvase situația deși, cam pe muchie de cuțit. Acum,

avioanele erau în deplină siguranţă — unul înălţat în aer, celălalt, pe pămînt. Dar tocmai nevoia acestor calcule de moment, reeditate la nesfîrşit, crea un risc permanent. De cîte ori nu se referise Mel la această primejdie, vorbind în faţa Consiliului Administrativ şi a membrilor Consiliului Municipal, care finanţau aeroportul ! Cu cîtă insistenţă ceruse să se amenajeze noi piste şi căi de rulare şi să se cumpere terenuri, în jurul aeroportului, în vederea extinderii sale pe viitor. Dar totul se soldase doar cu discuţii interminabile şi, uneori, chiar cu controverse aprinse. Puţini erau cei din conducerea aeroportului şi din Consiliul Municipal care-i împărtăşeau punctul de vedere, majoritatea combătîndu-l cu vehemenţă.

Era greu să-i convingi pe oameni că un aeroport modern, pentru avioane cu reacţie, construit în ultimii ani ai decadei 1950—1960, s-a perimat atît de repede, încît aproape devenise primejdios. Aşa cum nici faptul că în aceeaşi situaţie se aflau şi alte centre ca New York, San Francisco, Chicago, nu prezenta vreo importanţă ; faţă de anumite lucruri, politicienii afişau o opacitate voită. Poate Keith avea dreptate, îşi zise Mel în sine. Se aştepta, probabil, o nouă catastrofă aeriană, care să-i trezească pe oameni la realitate, întocmai cum cea din 1956, de la Grand Canion, determinase pe preşedintele Eisenhower şi Congresul optzecişipatru să urgenteze modernizarea liniilor aeriene. Pe de altă parte, ironia făcea ca rareori să apară obiecţii cînd era vorba de bani pentru amenajări, infinit mai puţin importante. De pildă, propunerea de triplă-etajare a zonelor de parcare a autovehiculelor întrunise sufragiul unanim. Dar aceasta era o realizare pe care publicul — inclusiv cei care urmau să-şi dea votul — puteau s-o vadă, s-o pipăie. Alta era situaţia cu pistele şi căile de rulare. Costul unei singure piste se ridica la cîteva milioane de dolari, iar pentru construcţia propriu-zisă se cereau doi ani ; totuşi, foarte puţini erau oamenii — în afara piloţilor, controlorilor radar şi administraţiei aeroportului — care ştiau, efectiv, cît de deficitar era sistemul pistelor. Atîta doar că la Lincoln International se apropia scadenţa. Şi trebuia negreşit să vină. Mel îi simţise semnele prevestitoare chiar în săptămînile din urmă. Şi o dată sosită, se va şti precis spre ce se va merge. Fie spre îmbunătăţire netă a instalaţiilor terestre, aşa cum o cereau progresele din sfera aeronauticii, ori pe panta sterilă a regresului. Pentru că în aviaţie nu putea să existe *statu-quo*.

Şi mai era ceva.

În paralel cu viitorul aeroportului, se hotăra și cel al lui Mel. În funcție de măsurile luate, avea să crească sau să diminueze și prestigiul său personal și nu numai la aeroport, ci în toată țara.

Nu trecuse mult de cînd Mel Bakersfeld fusese purtătorul de cuvînt în materie de tehnică aeronautică și elogiat ca un tînăr genial, plin de făgăduinți pentru administrația aviației. Apoi, dintr-o dată, un singur eveniment deplorabil schimbase totul.

Iar acum, după cinci ani, viitorul nu i se mai profila atît de limpede; apăruseră îndoieli și semne de întrebare în legătură cu Mel Bakersfeld, nu numai în cugetele unora, dar și în sufletul său.

Evenimentul care adusese această prefacere fusese asasinarea lui John F. Kennedy.

— Am ajuns la capătul pistei, domnule Bakersfeld. Vă întoarceți cu noi, sau ce faceți ?

Glasul șoferului îi destrămă firul gîndurilor.

— Poftim ?

Omul repetă întrebarea. Înaintea lor licăreau iarăși luminile portocalii indicînd încetinirea ritmului. Cum deszăpezirea se executase în fîșii, cîte o jumătate din lungimea pistei, acum convoiul făcea cale întoarsă, ca s-o curețe și pe cealaltă. Ținînd seama de opririle și reluările succesive, curățarea și presărarea cu nisip a unei piste dura între patruzeci și cinci de minute și o oră.

— Nu, răspunse Mel. Cobor aici.

— Cum doriți, sir.

Șoferul proiectă un jet de lumină în direcția mașinii unde se afla ajutorul șefului de convoi care, astfel avertizat, se desprinse imediat din șirul vehiculelor. În numai cîteva clipe, pînă să iasă Mel din cabină, i se aduse și mașina personală. Din alte camioane, coborau oameni grăbiți să ajungă la vagoneta care le adusese cafele.

•

În drumul de întoarcere la aerogară, Mel mai vorbi o dată prin radio cu Danny Farrow, asigurîndu-l că în curînd pista unu-șapte va fi redată circulației. Pe urmă comută pe frecvența turnului de zbor, micșorînd într-atît volumul aparatului încît glasurile, de-abia perceptibile, formau un fel de fundal, pe care gîndurile îi alunecau nestingherite. Acolo, în cabina pulverizatorului de zăpadă, îi revenise în minte evenimentul cel mai zguduitor din cîte trăise vreodată.

Se petrecuse cu patru ani în urmă. Oare trecuseră patru ani, se întrebă înfiorat de mirare, de cînd într-o după amiază cenușie de noiembrie, trăsese lîngă el, pe birou, microfonul cel mai puternic

din aerogară dar şi cel mai rar folosit, întrerupînd buletinul de sosire al unei curse, şi anunţase, în toate clădirile pe loc amuţite, zguduitoarea veste ţîşnită cu cîteva clipe în urmă, din Dallas ?

Vorbise cu privirea aţintită la fotografia de pe peretele din faţă, purtătoarea inscripţiei : „Prietenului meu, Mel Bakersfeld, preocupat, ca şi mine, să micşoreze supărătoarele bariere de pe pămînt — John F. Kennedy".

Fotografia o păstra şi acum, la fel ca multe amintiri. Prima era legată de o cuvîntare rostită de el la Washington, D.C. Pe vremea aceea, în afara funcţiei de director general al aeroportului, o deţinea şi pe aceea de preşedinte al consiliului de Directori de Aeroporturi — cel mai tînăr din cîţi îi avusese această organizaţie modestă, dar extrem de influentă, ce reunea principalele posturi din lume. Sediul ei se afla la Washington, unde Mel se deplasa foarte des.

Discursul fusese prilejuit de un congres naţional privind perspectivele de dezvoltare ale aviaţiei.

„Aviaţia, spusese el atunci, reprezintă unica acţiune internaţională cu adevărat salutară. Prin însăşi natura ce-o are ea trece dincolo de hotarele politice şi geografice. Apoi, pentru că înlesneşte mişcările de populaţie dintr-o parte în alta, la un preţ din ce în ce mai redus, oferă cea mai practică modalitate de apropiere între oameni din cîte s-au născocit pînă acum.

O importanţă şi mai mare are însă comerţul aerian. Deşi ajuns la un volum impresionant, extinderea sa va continua şi în viitor. Noile turboreactoare, gigantice, care urmau să intre în serviciu în primii ani ai decadei 1960—1970, constituie cele mai rapide şi avantajoase mijloace de transport cunoscute de-a lungul istoriei omenirii. Nu e de loc exclus ca într-un interval de zece ani, actualele nave transoceanice să se prefacă în piese de muzeu, ţinute la doc, asemenea vapoarelor „Queen Mary" şi „Queen Elizabeth", scoase din circuit de avioanele de pasageri. Aceasta ar putea duce la revitalizarea transportului mondial şi la prosperitatea unor ţări paupere.

Din punctul de vedere al tehnicii de aviaţie, reamintise Mel ascultătorilor, erau lucruri absolut realizabile. Ba mai mult ; chiar oamenii ajunşi la o vîrstă mijlocie le vor vedea împlinite.

Cu toate acestea, continuase el, în timp ce constructorii de avioane prefăceau visele în realităţi, instalaţiile terestre, în marea lor majoritate, trădau o totală lipsă de perspectivă, sau o grabă rău concepută.

Aeroporturile, complexul pistelor, aerogările răspundeau nevoilor de ieri, cu foarte puține din premisele — dacă măcar exista vreuna — impuse de ziua de mîine; ceea ce se pierdea din vedere sau se ignora era viteza fulgerătoare cu care progresa aviația.

Aeroporturile se construiau într-un mod disparat, și un stil personal, asemenea primăriilor, și deseori, cu aceeași lipsă de imaginație. De regulă, se investea prea mult în părțile care impresionau ochiul și prea puțin în sectoarele funcționale. Nu exista o sistematizare coordonată și la nivel înalt, fie cu caracter național sau internațional.

În timp ce la nivel local, unde politicienii neglijau total căile de acces în aeroporturi, lucrurile stăteau la fel de rău, sau chiar mai rău.

„S-a depășit bariera sonică, declarase Mel, dar nu și barierele de pe pămînt."

În încheiere, enumerase domeniile ce se cereau studiate, pledînd pentru o sistematizare internațională a instalațiilor terestre sub egida Statelor Unite și sub îndrumarea președintelui.

La sfîrșitul discursului, lumea aclamase în picioare, cuprinsul orației fusese larg difuzat, dobîndind asentimentul celor mai diverse oficioase, cum erau ziarele „Times" din Londra și „The Wall Street Journal".

A doua zi, după pronunțarea discursului, Mel a fost invitat la Casa Albă. Întîlnirea cu președintele a decurs plăcut, cu discuții degajate, spirituale, purtate în biroul particular, de la etajul doi al Casei Albe, J. F. Kennedy, descoperise Mel atunci, împărtășea multe din ideile sale.

Au urmat și alte întrevederi, unele adevărate întreceri de judecată și competență, la care luau parte și ajutoarele lui Kennedy, cînd Administrația analiza probleme legate de aviație.

După cîteva întîlniri de acest gen, încheiate cu o gustare frugală, neceremonioasă, Mel începu să se simtă în largul său la Casa Albă și mai puțin nedumerit decît la început de prezența lui acolo. Pe măsură ce a trecut timpul, între el și J. F. K. s-a produs aceea apropiere pe care președintele o încuraja la oamenii ce-i ofereau sfaturi de expert.

La un an sau așa ceva de la prima lor convorbire, Kennedy îi strecurase unele aluzii în legătură cu o eventuală numire în funcția de director al Agenției Aviației Federale. După realegerea sa ca președinte — pe care toți o socoteau ca și înfăptuită — actualul director al A.A.F., Halaby, va urca în scara ierarhică într-un

alt post. Şi-atunci, ce-ar avea de zis Mel dacă ar fi chemat să înfăptuiască în numele acestei organizaţii proiectele pentru care pledase din afara ei? Oferta era ispititoare, răspunsese Mel şi, în cazul că se va materializa o va primi, desigur. Vestea se împrăştiase fulgerător, dar nu răspîndită de Mel, ci de alţii care o aflaseră din cercuri înalte. Devenise „un favorit", un membru cu statut oficial în cercul intim al preşedintelui. Prestigiul său, de altfel considerabil, crescu şi mai mult. Consiliul Directorilor de Aeroporturi îl realese ca preşedinte. Administraţia aeroportului Lincoln International votă pentru o sporire substanţială a salariului. Deşi abia trecut de treizeci şi cinci de ani, era privit ca o autoritate în materie de aviaţie.

Şase luni mai tîrziu, John F. Kennedy porni în fatala călătorie spre Texas. Pe Mel, ca şi pe alţii, vestea asasinării mai întîi îl năucise; pe urmă de-abia a plîns. Şi doar mai tîrziu, şi-a dat seama că de fapt gloanţele ucigaşe ricoşaseră şi în alte vieţi, printre care şi a lui. Descoperi că la Washington nu mai era „un favorit". Najeeb Halaby fusese într-adevăr promovat, devenind prim-preşedinte la Pan American, dar Mel nu i-a luat locul la Agenţia Aviaţiei Federale. Între timp, puterea trecuse în alte mîini; treptat, influenţele scădeau. Numele său, aşa cum a aflat mai tîrziu, nici măcar nu apăruse pe lista preşedintelui Johnson cînd s-au făcut propunerile pentru Agenţia Aviaţiei Federale.

Durata alegerii sale ca Preşedinte al Consiliului Directorilor de aeroporturi a expirat fără surle şi trîmbiţe, iar locul lui a fost dat altui tînăr tot „strălucit". Ca urmare, au încetat şi drumurile la Washington. Apariţiile în public nu mai treceau de graniţele locale; şi totuşi, aşa cum singur recunoştea, într-un anume fel schimbarea nu-i prindea de loc rău. Chiar înainte, obligaţiile sale la Lincoln International se înmulţiseră, dată fiind extinderea aproape nebănuită a circulaţiei aeriene. Proiectele de dezvoltare şi sistematizare îi răpeau enorm de mult timp, ca şi insistenţele pe lîngă Consiliul de conducere de a-i adopta punctul de vedere.

Frămîntări erau din plin, plus necazuri acasă. Şi aşa, furat de toate, l-au înghiţit zilele, săptămînile, lunile. Cu toate acestea, trăia cu sentimentul că timpul şi norocul alunecaseră pe lîngă el fără a le folosi. Lucru de care şi alţii erau conştienţi. Dacă nu se ivea ceva dramatic, îşi zicea în sine, avea toate şanşele să-şi continue cariera, şi chiar să şi-o încheie, exact în postul pe care-l avea.

— Turnul către maşina directorului. Comunicaţi-ne punctul unde vă aflaţi!

Glasul poruncitor din aparat îi curmă gîndurile, readucîndu-l, brusc, la clipa prezentă.

Apăsă pe butonul de emisie și răspunse la întrebare. Între timp, se apropiase de aerogara principală, ale cărei lumini se conturau mai clare, chiar prin perdeaua deasă a ninsorii. Observă că zonele de parcare erau la fel de aglomerate precum le lăsase la plecare, în plus un stol de avioane, de-abia sosite, așteptau să li se creeze loc pe platformă.

— Către mașina directorului ! Rămîneți pe loc pînă trece cursa Lake Central Nord ; apoi angajați-vă pe direcția ei.

— Am înțeles, zise Mel.

Cîteva minute mai tîrziu, se strecura cu mașina în garajele de la subsolul aerogării.

Chiar alături de spațiul lui de parcare, se afla o casetă încuiată, cu un telefon de interior. Alese una dintre chei, descuie lacătul, și formă numărul lui Danny Farrow. Îi răspunse chiar el. Primise vreo veste nouă în legătură cu turboreactorul mexican împotmolit ? îl întrebă Mel.

— Nici una, răspunse Danny. Iar șeful turnului de zbor m-a rugat să-ți comunic că atîta vreme cît nu poate folosi pista treizero, ritmul circulației va rămîne la jumătate. În plus, după fiecare decolare peste zona Meadowood, primește tot mai multe reclamații telefonice.

— Cei din Meadowood trebuie să sufere, n-au încotro, zise Mel, implacabil.

Chiar cu riscul de a se trezi cu o manifestație de protest, n-avea cum să elimine deocamdată zgomotul avioanelor care treceau pe deasupra lor. Esențialul era să se reducă decalajul în orarii.

— Unde se află Patroni acum ?

— Tot blocat. Pe drum.

— E sigur că poate ajunge aici ?

— Compania Trans World susține că da. A comunicat cu el prin telefonul din mașină.

— Îndată ce sosește Patroni să fiu înștiințat, ceru Mel. Oriunde mă voi afla.

— Te vei afla, probabil, în oraș.

Mel ezită. De fapt, gîndi el, nu prea mai avea de ce să rămînă la aeroport. Și totuși, lucru inexplicabil, se simți din nou năpădit de presimțirea sumbră ce-l tulburase în cîmpul aeroportului. Își

reaminti de discuția cu șeful turnului, precum și de avioanele înșirate pe platforma de staționare. Și, pe loc, luă o hotărîre.

— Nu, n-o să fiu în oraș. Avem nevoie de această pistă și nu plec de-aici pînă nu știu precis că Patroni a sosit și s-a apucat de treabă.

— Atunci, sînt de părere să-i telefonezi urgent soției, îi sugeră Danny. Notează-ți numărul la care o găsești.

Mel se conformă și, la numai cîteva secunde, ridicînd din nou receptorul din furcă, formă numărul cu orașul. Ceru să vorbească cu Cindy și după o scurtă așteptare, îi auzi glasul tăios.

— De ce n-ai venit, Mel ?

— Iartă-mă, dar am fost reținut de treburi la aeroport. E un viscol destul de serios...

— Să te ia naiba ; vino imediat aici !

Tonul ei scăzut îi dădu a-nțelege că mai erau și alții pe-aproape, care puteau s-o audă. Dar chiar așa, vorbind pe înfundate, îl uimea doza de răutate pe care izbutea s-o imprime cuvintelor.

Uneori, Mel încerca să asemuie vocea de azi a lui Cindy cu cea de-acum cincisprezece ani, înainte de a-i fi devenit soție. Pe-atunci era o ființă mai blîndă — i se părea lui. La drept vorbind, aceasta fusese una din trăsăturile ce-l apropiase de ea, cînd o întîlnise pentru prima oară în San-Francisco, unde-și consuma o permisie de pe front. Pe vremea aceea, Cindy era actriță — dar o actriță obscură, nerealizată în cariera ce și-o visase și nici cu perspective de viitor. Tot ce obținuse fuseseră roluri minore în teatre de vară și la televiziune. După căsătorie, și într-un moment de totală sinceritate, recunoscuse că măritișul fusese o formulă salvatoare și binevenită.

Dar o dată cu trecerea anilor, versiunea se schimbase atît de mult, încît Cindy îi imputa sus și tare că din pricina lui își sacrificase chemarea-i artistică și eventuala consacrare ca stea. Pentru ca în vremea din urmă, s-o irite orice aluzie la trecutul ei artistic, și asta fiindcă citise în „Town and Country“ cum că actrițele apar foarte rar în Registrul personalităților sociale ; or, ea ținea morțiș să-și vadă numele trecut în paginile lui.

— Vin îndată ce pot, o asigură Mel.

— Mare favor, ce să-ți spun ! i-o reteză Cindy. De mult trebuia să fii aici. Știai foarte bine cît de mult preț pun pe seara asta. Și nu mai departe de săptămîna trecută mi-ai făgăduit solemn c-ai să vii.

— Atunci nu visam c-o să ne pice în cap un viscol aşa de năprasnic. Chiar acum una din piste e blocată; un pericol pentru aeroport...

— Doar ai subalterni, nu? Sau ţi i-ai ales aşa de neisprăviţi că nu-i poţi lăsa de capul lor? !

— Ba, dimpotrivă, sînt foarte capabili, o contrazise Mel, iritat Numai că sînt plătit să răspund şi eu.

— Păcat că nu simţi aceeaşi răspundere şi cînd e vorba de mine. Nu-i prima dată cînd te bucuri să-mi ratezi o serată.

Urmărindu-i torentul cuvintelor, Mel îşi dădu seama că se apropie vertiginos de punctul culminant. O vedea ca aievea: înfruntîndu-l cu supremă trufie, de la aproape un metru şaptezeci, cît avea cocoţată pe tocurile cele mai înalte, cu ochii ei albaştri, sticloşi, cu capul blond, cîrlionţat, dat pe spate, plină de senzualitate, cum arăta la mînie. Poate tocmai de aceea, la începutul căsătoriei lor, rareori se lăsase îngrozit de ieşirile ei furibunde. Pe măsură ce se înflăcăra, devenea tot mai ispititoare, sau cel puţin aşa i se părea lui. In momente din astea, Mel îşi lăsa ochii să cutreiere în voie peste ea, începînd de jos, de la glezne — la care se oprea îndelung — pentru că Cindy avea glezne şi gambe teribil de apetisante, lăsînd în urmă pe multe din femeile cunoscute de el; pe urmă, la fel de încet, îşi înălţa privirea spre trup — tot atît de proporţionat şi de îmbietor ca şi picioarele. Pe-atunci, o dată ajuns la capătul unei asemenea contemplări, se crea, dintr-o dată, şi de ambele părţi, un soi de atracţie care-i mîna unul către altul, într-o încleştare aprigă şi lacomă. Urmarea... era lesne de prevăzut. De fiecare dată izvorul mîniei lui Cindy se pierdea în valul de senzualitate care-i acoperea deopotrivă. Cu instinctele ei sălbatice, Cindy îi cerea într-una: „Striveşte-mă, blestematule! Loveşte-mă!“ La sfîrşit de tot, storşi şi secătuiţi cum erau, niciunul nu avea puterea sau dorinţa să mai reia cearta de unde o lăsaseră. Desigur aceasta nu era un remediu, ci mai degrabă o tărăgănare a diferendelor dintre ei, care, aşa cum intuise Mel încă de atunci, aveau cauze foarte profunde. Pe măsură ce au trecut anii şi pasiunea s-a mai răcit, neînţelegerile mereu reeditate s-au accentuat şi mai mult.

În cele din urmă, au încetat să-şi mai caute refugiu în dragostea fizică, pentru ca de un an încoace, apropierile lor să se rărească tot mai mult. Cu toate astea, Cindy, care nu renunţa niciodată la satisfacerea dorinţelor, indiferent de starea de spirit dintre ei, de cîteva luni se arăta complet indiferentă. Mel îşi pusese unele

întrebări. Avea oare un iubit ? Nu era exclus ; şi s-ar fi cuvenit să intre la griji. Dar, lucru trist, i se păruse mai comod să nu se lase furat de ele.

Totuşi, mai existau momente cînd, auzind-o sau văzînd-o aprinsă de furie, se simţea atras de ea, pradă aceloraşi dorinţe de odinioară. Chiar acum, ascultînd-o la telefon, cu glasul clocotind de mînie, Mel o dorea.

Cînd putu să mai strecoare şi el cîteva vorbe, îi zise :

— Nu-i adevărat că mă bucur să-ţi stric seratele. De cele mai multe ori te însoţesc, deşi nu sînt de loc convins că zaiafeturile la care mergem sînt chiar atît de importante, cît le consideri tu. Aş prefera în locul lor cîteva seri petrecute în casă, cu copiii.

— Astea-s braşoave, i-o reteză Cindy ; şi o ştii prea bine.

Îşi simţi nervii întinşi şi degetele mai încleştate pe receptor. Imediat, însă, îşi spuse că poate remarca ei nu era cu totul lipsită de adevăr. Nu recunoscuse el faţă de sine că au fost seri cînd, deşi putea să plece acasă, preferase să rămînă la aeroport numai ca să evite o nouă scenă cu Cindy ? Roberta şi Libby nu intraseră în calculul său de atunci ; pe ele le omisese, aşa cum se întîmplă, probabil, cu toţi copiii ai căror părinţi nu se înţeleg. Greşise, aducîndu-le în discuţie.

Dar astă seară era altă situaţie. Se impunea, neapărat, să rămînă la aeroport, cel puţin pînă se limpezeau lucrurile cu pista blocată.

— Uite ce, reluă el ; clarificăm un lucru. Deşi nu ţi-am spus-o pînă acum, anul trecut am ţinut şi eu o evidenţă. Din ea reiese că din cele cincizeci şi cinci de aiureli filantropice la care mi-ai cerut să te însoţesc, am reuşit să merg la patruzecişicinci — adică la infinit mai multe decît m-ar fi împins inima. Un scor impresionant, după părerea mea.

— Ticălos ce eşti ! Dar' ce sînt eu, un joc cu mingi la care se urmăreşte scorul ? ! Sînt nevasta ta !

— Mai calm, mai calm, îi recomandă Mel pe un ton poruncitor. Începuse şi el să-şi iasă din fire. În caz că nu-ţi dai seama, află că ţi-ai cam ridicat glasul. Vrei cumva să afle şi cei din jur cîtă consideraţie ai faţă de soţul tău ?

— Nu-mi pasă cîtuşi de puţin !

Dar rosti cuvintele cu o voce reţinută.

— Ştiu foarte bine că eşti nevasta mea ; de aceea şi vreau să vin în clipa cînd voi putea. În acelaşi timp, se întrebă ce s-ar fi întîmplat acum, dacă Cindy ar fi fost aproape de el şi ar fi atins-o ? Oare ar mai fi simţit vechea şi miraculoasa atracţie fizică pentru

ea ? Nu, își răspunse hotărît. Și vorbi mai departe : Păstrează-mi un loc, și roagă-l pe chelner să-mi țină supa caldă. Totodată, explică întîrzierea mea și cere scuzele de rigoare. Presupun că o parte din invitați au auzit vag despre aeroport. Îi veni dintr-o dată în gînd. Apropo, zise el, de fapt care e scopul seratei ?

— Ți l-am spus săptămîna trecută.

— Repetă-l.

— E vorba de un cocteil urmat de dineu — un fel de preambul la balul costumat de luna viitoare ; balul e dat pentru Fondul de Ajutorare a copiilor din Archidona... A venit și presa. Se vor face fotografii.

Acum înțelegea și Mel de ce insistase Cindy să meargă. Alături de el, îi sporeau șansele de a fi pozată și de a apare, în presa de-a doua zi, la rubrica evenimentelor sociale.

— Cei mai mulți dintre soții membrelor din comitet au și sosit, continuă Cindy.

— Dar nu toți ?

— Cei mai mulți am spus.

— Și ziceai că e vorba de ajutorarea copiilor din Archidona ?

— Întocmai.

— Care Archidona ? Sînt două. Una în Ecuador, alta în Spania. Pe vremea studenției, îl pasionaseră hărțile și geografia și avea și o memorie bună.

Pentru prima oară, Cindy șovăia. Cînd îi răspunse vorbi îmbufnată.

— Ce importanță are ? N-avem timp de întrebări neroade...

Mel simți o nevoie irezistibilă să rîdă. Cindy nu știuse să-i precizeze. Ca de obicei, se vîrîse într-o treabă nu pentru scopul ei caritabil, ci numai din considerație pentru „persoanele" amestecate.

— Cîte scrisori scontezi să obții de astă dată ? o întrebă răutăcios.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Ba înțelegi foarte bine.

Pentru a fi trecută în Registrul Personalităților, orice aspirantă avea nevoie de opt scrisori de recomandare, de la persoane ale căror nume figurau dinainte în paginile lui. Ori, după cum aflase Mel, la ultimul bilanț, Cindy strînsese doar patru.

— Pe Dumnezeul meu, Mel, dacă mai pomenești de asta, acum sau oricînd...

— De data asta vor fi gratuite, sau te gîndești să le plătești, ca și pe celelalte două ?

Era conștient de poziția favorabilă pe care și-o cîștigase. Un lucru de altfel extrem de rar !

Cindy îi ripostă, fierbînd de indignare.

— E o afirmație murdară. Nu e cu putință să-ți cumperi dreptul de a...

— Prostii ! Știu cîți bani ai scos. Uiți că avem cecuri comune ?

Se făcu tăcere. După cîteva clipe, Cindy îi vorbi pe un glas șuierat, sălbatic.

— Ascultă-mă. Te sfătuiesc să vii, și încă repede ! In caz că nu, ori dacă vii și mă superi cu chestii ca astea de adineaori, va fi sfîrșitul. Ai înțeles ?

— Nu tocmai. Mel vorbea cu un calm deplin. Intuia că trăiește un moment important — pentru amîndoi. Poate ar fi mai bine să te explici, insistă el.

Cindy pară lovitura.

— Pune-ți mintea la contribuție și-ai să-nțelegi singur, îi zise.

După care trînti telefonul.

În drum spre birou, furia din el creștea, clocotitoare. De felul său se aprindea mult mai greu decît Cindy. La el reacțiile erau mai încete. Dar acum, pur și simplu fierbea. I-ar fi venit greu să precizeze pe cine și de ce era furios. În bună parte pe Cindy, firește ; dar nu numai pe ea. Îi era ciudă pe el, pe slăbiciunea profesională — cum o socotea — care-l împiedicase să realizeze premisele cerute de noua eră din aviație ; apoi, pentru că nu se mai dovedea în stare, ca pe vremuri, să le insufle și altora convingerile sale ; pentru că, în sfîrșit, își vedea năzuințele înfrînte.

Risipit între toate, viața intimă și cea profesională se prefăcuseră, fără să știe cum, în testamentul unei duble înfrîngeri. Căsătoria ajunsese într-un mare impas, cel puțin, spre asta tindea ; iar dacă într-o bună zi avea să se destrame, însemna că a dat greș și ca părinte.

La aeroport, unde garanta de viețile miilor de pasageri care călătoreau zilnic, cu deplină încredere, osîrdia și pledoariile sale nu putuseră ține în loc procesul de degradare. Înfăptuirile cutezătoare, la care trudise aici, se perimau de la o zi la alta.

În drum spre mezaninul administrativ, nu întîlni nici un cunoscut. Cu atît mai bine. La orice eventuală întrebare ar fi aruncat un răspuns pripit, enervat. O dată ajuns în birou, își aruncă hainele groase, cu care fusese pe afară, lăsîndu-le jos, pe podea, unde căzuseră.

Își aprinse o țigară. Fumul îi lăsă un gust acru în gură. O stinse. Porni spre masa de lucru din celălalt capăt al camerei, simțind din nou junghiurile în picior, de astă dată și mai puternice. Cîndva — i se părea mult de-atunci ! — în seri ca acestea, cînd îl chinuia durerea, pleca acasă, unde Cindy îl obliga să se odihnească. După o baie fierbinte, îl întindea pe pat, cu fața în jos și, cu degete răcoroase și ferme, îl frecționa pe gît și pe spate, pînă îi alunga suferința.

Era absurd să-și închipuie că Cindy și-ar mai reedita vreodată gestul și, chiar de l-ar fi făcut, aproape sigur efectul n-ar mai fi fost același. Comuniunea dintre doi oameni se poate pierde și pe alte tărîmuri, în afară de cel al cuvîntului rostit.

Stînd la masa de lucru își cuprinse capul în mîini. Simți din nou frisonul ce-l străbătuse mai devreme, cînd se aflase pe cîmpul aeroportului. Apoi, în tăcerea încăperii se auzi dintr-o dată zbîrnîind telefonul. În primele clipe, nu-l luă în seamă. Apelul se repetă ; atunci de-abia își dădu seama că suna telefonul roșu, din sistemul de alarmă, pe care-l ținea pe o consolă, nu departe de birou. Dintr-un salt, ajunse la el și apucă receptorul.

— Aici Bakersfeld.

Pe fir se auzeau pocnituri și confirmări verbale, pe măsură ce se cuplau și alții la rețea.

— Aici controlul traficului, anunță șeful turnului. Avem o alertă aeriană de categoria a treia.

9

KEITH BAKERSFELD, FRATELE LUI MEL, epuizase doar c treime din cele opt ore de veghe zilnică, în fața ecranelor radar.

Aici, la radiolocație, viscolul își lăsase însemne puternice deși, evident, nu ca efecte naturale. În această privință, se gîndi Keith, un spectator care nu deslușea nimic din informarea complexă a ecranelor, ar fi putut crede că furtuna din imediata proximitate se află de fapt la mii de mile depărtare.

Secția lor era instalată în turnul de control, sub cabina din vîrf, împrejmuită de sticlă, de unde se dirija circulația locală a avioanelor, la sol cît și în aer. Jurisdicția secției depășea însă limitele aeroportului, acoperind golul creat între dirijarea locală și cel mai apropiat centru regional de control aerian. Aceste centre, situate de obicei la distanțe de mile, răspundeau de principalele trasee ale companiilor aeriene, cu toată circulația din interiorul și din afara lor.

În contrast cu extremitatea superioară a turnului de control, aici, la radiolocație, nu exista nici măcar o fereastră. Zece specialiști trudeau, zi și noapte, într-o perpetuă semiobscuritate, întreținută de becurile slabe care nu luminau mai mult decît razele lunii.

În jurul lor, pe cei patru pereți ai încăperii, se înșirau, unele lîngă altele : ecrane radar, pupitre de comandă și de control, aparatură radio. De regulă, lucrau în cămăși cu mîneci scurte, dat fiind că temperatura, pe timp de iarnă sau vară, nu scădea niciodată sub douăzeci și cinci de grade, o constantă necesară pentru protecția delicatelor instalații electronice.

Nota dominantă în atmosfera secției era calmul — un calm absolut deși numai de suprafață, care masca o veșnică încordare. Viscolul din seara aceasta o accentuase și mai mult, pentru ca în minutele din urmă, de cînd cu alerta, să împrumute o formă acută, comparabilă, ca imagine plastică, cu întinderea unui arc dinainte suprasolicitat. Totul pornise de la semnalul apărut pe unul din ecranele radar, care, la rîndul său, declanșase aprinderea unui bec roșu

și o sonerie de alarmă în camera de control. Între timp, sunetul încetase, în schimb semnalul colorat încă stăruia pe ecran. „Floarea-dublă“, așa cum fusese botezată de controlori, înmugurise pe ecranul obscur ca o garoafă plăpîndă, tremurătoare, simbolizînd un avion în primejdie.

De astă dată era vorba de un K.C. 135, din Forțele Aeriene ale Statelor Unite, zburînd pe deasupra aeroportului, și prin furtună, în căutarea unui loc pentru o aterizare forțată. La ecranul plat ce stîrnise alarma lucra Keith Bakersfeld, care, din clipa cînd apăruse semnalul fusese dublat de un supraveghetor. Prin intermediul aparatelor de intercomunicații, amîndoi transmiteau instrucțiuni prompte, cu caracter de urgență, colegilor de la pupitrele învecinate, comunicînd totodată și cu avioanele.

Șeful turnului, de la etajul superior, fusese înștiințat la timp despre apelul de salvare ivit pe ecran. La rîndul său, decretase alertă de gradul trei, o stare care viza și instalațiile terestre de pe aeroport. Ecranul — o sticlă circulară, de mărimea unei roți de bicicletă — era fixat pe o consolă nu mai înaltă decît o masă obișnuită. Pe suprafața lui de un verde închis, licăreau puncte luminoase, desenînd avioane aflate în cursă, pe o rază de patruzeci de mile.

Pe măsură ce înaintau, se deplasau și luminițele punctate, de-a lungul traiectoriei lor, prin niște marcaje minuscule, din plastic, servind ca semn de identificare pentru fiecare avion în parte.

Aceste „bărcuțe“, cum li se spunea, se mutau manual, în raport cu evoluția aparatului și, pe măsură ce apăreau noi avioane, după identificarea lor prin radiofonie primeau însemnele de rigoare. Noile sisteme radar se dispensaseră de așa zisele „bărcuțe“ ; identificarea se realiza prin coduri cifrate, arătînd și altitudinea, iar datele apăreau direct pe ecran. Totuși, inovația nu fusese unanim adoptată deoarece, ca orice instalație nouă, prezenta și unele neajunsuri — cum era persistența paraziților.

În noaptea aceasta, ecranele radar erau literalmente invadate de avioane — un adevărat furnicar de puncte incandescente, după cum remarcase cineva mai devreme. Keith — un tip costeliv, subțire — ședea aplecat pe scaunul de aluminiu, să fie cît mai aproape de ecran.

Tot trupul îi era încordat, iar picioarele, încolăcite sub el, păreau la fel de rigide ca și metalul scaunului. Privea atent, încruntat și supt la chip, cum arăta de luni de zile. Reflexele verzi ale ecranului îi accentuau și mai mult cearcănele de sub ochi, imprimîndu-i

o expresie stranie, de pe altă lume. Pe orice prieten care nu-l văzuse de un an sau aşa ceva, l-ar fi izbit metamorfoza produsă în înfăţişarea cît şi în felul său de a fi. Pe vremuri, Keith îi contamina şi pe alţii cu buna lui dispoziţie — plăcută, reconfortantă, din care nu mai rămăsese nici urmă. Deşi mezinul lui Mel, de care îl despărţeau şase ani, ajunsese să arate mult mai vîrstnic.

Schimbarea lui Keith Bakersfeld nu trecuse neobservată de colegi, din care o bună parte lucrau chiar astă seară cu el, înşiraţi în faţa feluritelor aparate. Ii cunoşteau prea bine şi cauzele, faţă de care nu se arătaseră de loc indiferenţi, ci plini de reală compasiune. Dar slujba lor grea, cu nenumăratele-i riscuri, nu le îngăduise să stăruie în sentimentalisme, trebuiau să rămînă aceiaşi oameni practici, cu atenţia veşnic trează, aşa cum era Wayne Tevis, şeful secţiei, care-l urmărea pe Keith şi semnele-i de oboseală crescîndă, atît de vizibile de un timp încoace. Tevis, originar din Texas, uscat la trup şi cu o vorbă greoaie şi legănată, se afla în mijlocul sălii, cocoţat pe un scaun înalt, de unde privind peste umerii celorlalţi, cuprindea mai multe ecrane deodată. Roţile şi le montase singur la scaun, şi-l călărea ca pe un bidiviu, proptindu-se cînd şi cînd în cizmele lui texane, lucrate de mînă, şi făcîndu-şi vînt spre locul unde se cerea să intervină. În ultimele şaizeci de minute, Wayne Tevis nu-l slăbise din ochi pe Keith, şi nici nu se depărtase de el, cu gîndul ca, la nevoie, să fie gata să-l schimbe imediat în faţa ecranului — măsură ce se putea impune în orice clipă, după intuiţia sa.

În ciuda uşoarei sale aroganţe, Tevis era totuşi un om de inimă. Il îngrozea hotărîrea pe care va trebui eventual s-o ia pentru că îşi dădea seama de gravele-i consecinţe asupra lui Keith. Cu toate acestea, într-o situaţie extremă n-avea cum să dea înapoi. Cu ochii pironiţi pe ecranul lui Keith, vorbi în felul său poticnit, tărăgănat :

— Keith, băiete, cursa Braniff se apropie de Eastern. Dacă-l îndrumi pe Braniff spre dreapta, Eastern poate să-şi continue ruta.

Era un lucru pe care Keith s-ar fi cuvenit să-l observe ; şi totuşi îi scăpase.

Mai toată secţia se străduia din răsputeri să-i creeze cale liberă avionului K.C.135 al Forţelor Aeriene care, de la 2.000 picioare îşi şi începuse manevrele de coborîre. Greutatea consta în faptul că sub acest uriaş avion militar cu reacţie, se aflau alte patru, de pasageri, dispuse la intervale de 300 metri unele de altele şi zburînd într-un spaţiu aerian redus, în aşteptarea aterizării. De o parte şi de alta a acestui spaţiu aerian, şi la o distanţă de cîteva mile, se înşirau

culoarele ticsite cu avioane proaspăt decolate, zburînd tot în stoluri suprapuse, iar mai jos, încă trei curse de pasageri, care se apropiau vertiginos de aeroport. Trebuia găsită modalitatea pentru ca avionul militar să se strecoare printre cele civile şi să aterizeze fără să se producă o ciocnire în aer ; probă greu de trecut chiar pentru nervii cei mai tari, şi în condiţii perfect normale. Ca o complicaţie în plus, se defectase şi instalaţia radio a lui K.C.135, pierzîndu-se astfel mijlocul de comunicare cu pilotul.

Keith Bakersfeld apăsă, cu oarecare stîngăcie, pe butonul microfonului :

— Braniff opt-doi-nouă, vorbi el, execută un viraj la dreapta şi angajează-te pe direcţia zero-nouă-zero.

În asemenea clipe, chiar dacă încordarea nervoasă depăşeşte orice limită, tonul controlorului de trafic trebuie să rămînă calm. Or, vocea gîtuită a lui Keith îi trăda surescitarea. Îl surprinse pe Wayne Tevis fulgerîndu-l cu o privire aspră. Totuşi pe măsură ce Braniff executa instrucţiunile sale, punctele de pe ecranul radar, mai înainte îngrijorător de apropiate, începură să se distanţeze. Existau momente — ca acesta, de pildă — cînd lucrătorii de la radar mulţumeau zeilor — indiferent cărora — pentru iuţeala şi promptitudinea de care dădeau dovadă piloţii în îndeplinirea ordinelor. Pe urmă puteau ei să protesteze — cum o şi făceau adesea — împotriva directivelor subite, care necesitau viraje scurte şi-i zgîlţîiau pe pasageri. Dar asemenea argumentări veneau de-abia mai tîrziu, după executarea riguroasă a indicaţiilor date de controlori.

În aproximativ un minut, cursa Braniff urma să vireze din nou, la fel ca şi Eastern, aflată la aceeaşi inălţime. Înainte, însă, trebuiau găsite trasee noi pentru alte două avioane de pasageri ale companiei Trans World ; unul la o altitudine ridicată, altul ceva mai joasă, precum şi pentru cursele Lake Central Convair, Air Canada Vanguard şi Swissair, apărute chiar atunci pe ecran. Pînă la coborîrea lui K.C.135, acestea ca şi altele erau dirijate într-un soi de zig-zag, deşi pe distanţe mici, spre a nu se abate pe căi aeriene colaterale. Într-un anumit fel, jocul acesta putea fi asemuit cu o partidă de şah complicată, numai că, aici, piesele se aflau la mari înălţimi şi se mişcau cu cîteva sute de mile pe oră. Acelaşi joc cerea ca ele să fie ridicate şi coborîte în timpul mersului, fără a se apropia între ele mai mult de trei mile pe părţile laterale, sau o sută de picioare pe verticală şi fără a depăşi limita autorizată. Iar în timpul acestor „mişcări", miile de pasageri, nerăbdători să se vadă ajunşi la capătul călătoriei n-aveau altă posibilitate decît să rămînă pe locurile

lor, și să aștepte. Cînd și cînd, rupîndu-se de preocuparea de moment, Keith se gîndea la pilotul aflat la impas, silit să înfrunte furtuna și să coboare printr-un spațiu aerian atît de primejduit. Oare cum se simțea el acolo, în cabină ? Însingurat, probabil. Ca și Keith ; ca și viața însăși — tristă și izolată — deși trăită în preajma oamenilor. Așa cum pilotul era însoțit de ajutor și echipaj, și Keith îi avea pe colegi, și încă atît de aproape, încît ar fi putut să-i atingă cu mîna. Dar acest soi de proximitate, fizică, nu te încălzea cu nimic. Mai ales cînd te închideai în carapacea sufletului, nelăsînd pe nimeni să pătrundă în ea și trăiai acolo, cu totul rupt de lume, singur — doar cu amintirile, cu conștiința, cu teama.

„Singur, cugetă Keith, din clipa cînd te trezești pe lume și pînă la moarte."

Întotdeauna și veșnic singur.

Keith Bakersfeld ajunsese să știe cît de părăsită se poate simți o ființă omenească.

Comunică succesiv traseele pe care le aveau de urmat avioanele Swissair, Trans World, Lake, Central și Eastern. În spatele său, Wayne Tevis încerca să ia legătura prin radio cu K.C. 135. Nu primi însă nici un răspuns, în vreme ce floarea primejdiei stăruia încă pe ecran. Totuși, judecînd după traiectoria ei luminoasă, era limpede că pilotul acționa bine, respectînd indicațiile primite înainte de întreruperea dialogurilor-radio. Era conștient, firește, că aplicîndu-le întocmai, cei de jos, de la dirijarea traficului, îi pot devansa mișcările. După cum tot atît de bine știa că evoluția avionului său e urmărită pe ecran și, deci, orice altă cursă va fi abătută din calea sa.

După informațiile culese de Keith, avionul militar pornise din insulele Hawai, se realimentase în zbor deasupra coastei de vest și se îndrepta, fără escală, spre baza aeriană Andrews, în apropiere de Washington. La vest de Continental Divide, se ivise însă o defecțiune la motoare, urmată de alta la instalația electrică, ceea ce-l determinase pe comandantul de bord să opteze pentru o aterizare neprevăzută la Smoky Hill, în Kansas. Cum însă pistele de acolo erau încă înzăpezite, fusese orientat spre Lincoln International. Zburase spre nord est, peste Missouri și Illinois, supravegheat de controlul traseelor aeriene. Apoi, de la o distanță de aproximativ treizeci de mile, fusese preluat de stația de radiolocație pentru dirijarea sosirilor din vest, mai precis de Keith Bakersfeld. Puțin după aceea, defecțiunea instalației radio se alăturase necazurilor anterioare ale pilotului.

De cele mai multe ori, în condiții atmosferice bune, avioanele militare ocoleau aeroporturile civile. Dar cînd pe un viscol ca cel de acum se cerea un ajutor, se acorda fără șovăire.

În sala radar, întunecată și ticsită de aparatură, toți asudau, nu numai Keith. Și totuși, cînd vorbeau cu piloții nu aveau voie să trădeze, prin timbrul vocii, încordarea generală și urgențele ce-i presau. Piloții aveau grijile lor, de fiecare clipă. În noaptea asta hărțuiți de furtună, zburînd numai după indicații, fără pic de vizibilitate în afara cabinelor de comandă, li se cerea să dea dovadă de și mai multă dibăcie în pilotare. Cu întîrzierile pricinuite de circulația intensă, majoritatea depășiseră orele de zbor, cu perspectiva de a-și prelungi și mai mult șederea în aer.

De la fiecare pupitru radar porneau, ca într-un șuvoi, indicații fulgerătoare, dar calme, menite să devieze cît mai multe avioane de la zona primejdioasă. Acestea, ca și altele ce li se alăturau la fiecare minut sau două de pe diferite trasee aeriene, așteptau să le vină rîndul la aterizare.

Un controlor de trafic vorbi peste umăr, cu glas șoptit dar rugător :

— Am unul în fierbințeli, băiete. Poți să mi-l iei tu pe Delta-șapte-trei ?

Ceea ce însemna, în limbajul secției, că e la ananghie, că-l depășește numărul avioanelor pe care le are de dirijat.

— Drace ! Sînt și eu strîns cu ușa... zise o altă voce. Stai nițel... Uite, ți l-am luat.

Peste cîteva secunde, se auzi același glas :

— Delta-șapte-trei, aici Lincoln. Virează stînga, cap compas unu-doi-zero. Menține-ți altitudinea la patru mii !

Controlorii de trafic se ajutau între ei cînd puteau. Nu era de loc exclus ca, peste cîteva minute, cel care intervenise acum să apeleze el însuși la un coleg.

— Ei, ia te uită la ăla din nord-vest, coboară din partea cealaltă. Dumnezeule ! Parc-am fi la gura metroului, la ora de vîrf. American, patru-patru, ține-te pe direcția de acum ; ce altitudine ai ? Lufthansa nu respectă direcția obligatorie. Deviază-l de la zona de apropiere !...

Dacă plecările erau dirijate mulțumitor, cît mai departe de zona buclucașă, în schimb avioanele sosite erau ținute în aer, pierzîndu-se timp prețios la aterizare. Și chiar mai tîrziu, după ce criza actuală va fi învinsă, de-abia după o oră sau două se repunea ordinea în vacarmul aerian — lucru știut de toți.

Keith Bakersfeld se străduia din răsputeri să lucreze concentrat, să țină minte „imaginea" sectorului său, cu fiecare avion prezent în el. Pentru asta trebuia să memorizeze instantaneu semnele de identificare, pozițiile avioanelor, tipurile, viteza de zbor, altitudinea, succesiunea aterizărilor.. o diagramă complexă, cu schimbări permanente... o configurație în veșnică prefacere. Chiar în perioadele de relativă acalmie, eforturile cerebrale nu conteneau ; dar cu viscolul de astă seară atinseseră limita. Și coșmarul fiecărui controlor era „să piardă imaginea sectorului" — un fel de ripostă a creierului suprasolicitat care refuză să-și mai facă datoria și, totodată, un pericol care-i pîndea pînă și pe cei mai buni dintre ei.

Cîndva și Keith făcuse parte din această elită. Nu trecuse mai mult de un an de cînd colegii îl rugau să-i ajute în clipe de mare încordare. „M-am cam înglodat, Keith. Nu mă poți tu scăpa de cîteva ?" Și Keith răspundea prompt apelului. De la o vreme, însă, rolurile se inversaseră. Acum colegii îl ajutau, pe cît posibil, pentru că exista o limită în sprijinul pe care și-l puteau da unul altuia păstrîndu-și mai departe și munca proprie.

I se cerea să comunice simultan mai multe instrucțiuni prin radio. Keith acționa pe cont propriu ; Tevis, supraveghetorul, se înpinsese cu scaunul său înalt în capătul opus al sălii, unde urmărea alt controlor. Creierul lui Keith emitea hotărîri în serie :

— Braniff, virează stînga : Air Canada, virează dreapta ; Eastern, întoarce-te cu o sută optzeci de grade.

Zarurile fuseseră aruncate. Semnele de pe ecran se mișcau în direcții diferite. Pe Lake Central Convair, cu zborul lui domol, îl mai putea lăsa un minut, socoti Keith. Dar nu și pe Swissair, care zbura convergent cu Eastern. Lui trebuie să-i găsească imediat o rută nouă. „Care anume ? Gîndește-te iute ! Patruzeci și cinci de grade la dreapta, dar numai pentru un minut ; pe urmă, iar la dreapta. Nu le slăbi din ochi pe Trans World și Northwest ! Uite altul, care vine din vest, în mare viteză ; identifică-l și găsește-i o cale liberă. Concentrează-te ! Concentrează-te ! Concentrează-te !"

Încruntat la față de efortul gîndirii, Keith își poruncea : „N-am să pierd imaginea ; nici acum, nici mai tîrziu !" Avea rațiunea lui să evite acest lucru ; o taină pe care n-o împărtășise nimănui ; nici chiar Nataliei, soția sa. Numai el, Keith Bakersfeld, doar el știa că veghează pentru ultima oară în fața unui ecran radar. Că era ultima zi de muncă la dirijarea traficului. Curînd avea să se sfîrșească.

Dar era și ultima zi din viața lui.

— Fă o pauză, Keith ! îi spuse şeful turnului de control.

Nu-l văzuse cînd a intrat în secţie. Venise tiptil şi se plantase lîngă Wayne Tevis — supraveghetorul.

Cu puţin înainte, Tevis îl informase pe-un ton liniştit :

— Keith se descurcă bine, după părerea mea. Cîteva minute m-a cam îngrijorat, dar pare-se că a reuşit să se adune.

În fond, Tevis se bucura că nu fusese silit să recurgă la măsura drastică la care reflectase mai devreme ; totuşi, şeful turnului îi spusese în şoaptă :

— Oricum, să facă o pauză. Şi, în completarea ideii, adăugă : Am să-i propun chiar eu.

Dintr-o singură privire, Keith înţelese că va fi înlocuit. Situaţia era încă încurcată şi nu aveau încredere în el. Pauza de lucru era doar un pretext ; în mod normal, mai avea o jumătate de oră pînă la ea. Să protesteze oare ? Pentru un controlor de talia lui era o umilinţă care nu va trece neobservată de colegi. Apoi, se mai gîndi şi altfel : „În definitiv de ce să provoc o scenă ? La ce bun ?" Plus că o pauză de zece minute o să-l calmeze. După momentele de criză, se va întoarce şi va lucra pînă la sfîrşitul turei.

Wayne Tevis se înclină spre el :

— Keith, o să fii înlocuit de Lee.

Şi făcu semn către un alt controlor care se întorcea tocmai din pauză — dar din cea legală...

Keith dădu din cap fără nici un comentariu, continuînd transmiterea indicaţiilor către avioane, în timp ce noul venit urmărea ecranul. Asemenea schimburi, între controlori, necesitau cîteva minute. Înlocuitorul trebuia mai întîi să studieze ecranul şi să-şi imprime bine imaginea de ansamblu. Totodată, avea nevoie de timp ca să se concentreze. Această încordare mentală, deliberată, era o condiţie esenţială în munca lor. Aşa zisa „întindere a arcului", în limbajul secţiei, pe care Keith, în cei cincisprezece ani de cînd lucra la dirijarea traficului, o urmărise atît la el, cît şi la alţii. Ţi-o creai singur, pentru că fără ea nu puteai să preiei un sector — ca în cazul de faţă. Altcori se crea de la sine, ca un act reflex, aşa cum puteai s-o urmăreşti la controlorii venind spre slujbă în pîlcuri de maşini. La plecarea de acasă, orice discuţie era degajată, firească. În acest punct al călătoriei, la o întrebare obişnuită cum ar fi : „Mergi sîmbătă la meci ?" se dădea o replică le fel de firească „Sigur că mă duc" sau „Nu, săptămîna asta nu pot". Pe măsură însă ce se apropiau de serviciu, dialogul se înăsprea pentru ca la o ju-

mătate de milă de aeroport, la aceeaşi întrebare să se răspundă cu un simplu „da“ sau „nu“ — şi nimic mai mult.

În afară de această încordare cerebrală se mai cerea ceva — un calm studiat, controlat, în tot timpul lucrului. Aceste două condiţii — contrare naturii omului — duceau la o epuizare nervoasă şi, cu vremea, la consecinţe grave. Mulţi controlori de trafic se îmbolnăveau de ulcere la stomac, pe care le ascundeau, de teamă să nu-şi piardă slujba. Tăinuindu-le, erau nevoiţi să-şi plătească tratamentele la doctori particulari, în loc să se prevaleze de asistenţa medicală din cadrul serviciului. La aeroport ţineau ascunse în dulăpioarele de haine sticle cu Maalox, împotriva hiperacidităţii gastrice, sorbind pe furiş, în pauze, din lichidul albicios şi dulceag.

Dar urmările nu se sfîrşeau aici. După calmul impus în timpul lucrului, acasă, unii din ei, pe care Keith Bakersfeld îi cam ştia, deveneau irascibili, morocănoşi, sau făceau pur şi simplu crize de nervi. Adăugînd la toate acestea programul variabil de muncă şi de ore de somn — ceea ce îngreuia gospodăria — se puteau prevedea şi rezultatele : o listă lungă de căsnicii destrămate, un procent ridicat de divorţuri.

— În regulă, declară înlocuitorul lui Keith. Mi-e clară imaginea.

Keith se ridică binişor de pe scaun, desfăcîndu-şi casca de la urechi, în timp ce colegul se strecură în locul său. Dar înainte de a se retrage, începuse să dea noi indicaţii cursei Trans World, aflată în coborîre.

— Zicea fratele tău că s-ar putea să treacă mai încolo pe aici, îl informă şeful turnului.

Keith dădu din cap şi ieşi din sală. Nu-i purta nici o ranchiună celui care-i vorbise, hărţuit cum îl ştia de propriile-i griji şi răspunderi ; chiar se felicita că nu protestase împotriva înlocuirii lui intempestive. Mai mult ca orice, îşi dorea o ţigară, o cafea, şi un strop de singurătate. Acum că hotărîseră alţii pentru el, era bucuros că scăpase de criză. Prea multe înfruntase ca să regrete că nu a rămas pînă la epuizarea celei de faţă. La Lincoln International, ca de altfel la oricare mare aeroport, nu era zi să nu apară cîteva alerte — de un fel sau altul. Se puteau ivi în orice condiţii atmosferice, pe cerul cel mai senin, ca şi pe vijelia de acum. De obicei, puţini le cunoşteau existenţa, pentru că aproape toate se rezolvau fără consecinţe ; ba erau cazuri, şi nu rare, cînd înşişi piloţilor li

se tăinuiau motivele amînărilor sau ale manevrelor bruște comunicate de controlori.

Şi asta pentru că, mai întîi n-ar fi ajutat la nimic să le afle, și apoi dialogurile la radio erau foarte laconice. Erau somate echipele de pompieri, sanitarii de pe ambulanțe, unitățile de poliție precum şi conducerea aeroportului, adică cei care trebuiau să acționeze, în funcție de gravitatea situației. Alerta de gradul unu era cea mai serioasă, dar şi puţin frecventă, dat fiind că presupunea consumarea unei catastrofe aeriene. Cea de gradul doi prefața un pericol vizînd vieți omenești sau pierderi materiale.

Alerta de gradul trei, cum era cea de acum, consta într-un avertisment general dat unităţilor de intervenţie pentru a fi gata pregătite, indiferent dacă aveau să acționeze sau nu. Cît despre controlori, pentru ei orice alertă însemna sporirea încordării nervoase şi a repercutării ei nefaste asupra sănătății.

Keith intră în vestiarul rezervat personalului de la radar — o încăpere situată chiar alături de secție. Acum, cînd putea să cugete mai în tihnă, nădăjduia, spre binele tuturor, ca pilotul și echipajul de pe K.C. 135 să biruie stihiile și să ajungă teferi pe pămînt. Trei dintre pereții vestiarului — meschin dimensionat și cu o singură fereastră — erau tapetați cu dulăpioare de fier, iar în mijloc se afla o banchetă lungă, din lemn. Pe un panou, lîngă geam, o sumedenie de buletine oficiale şi de anunțuri.

Becul golaș, fără abajur, de pe tavan, părea orbitor după semiobscuritatea din secție. Cum era singur, Keith răsuci comutatorul şi-l stinse. Se mulțumea cu unda de lumină, atît cît ajungea de la reflectoarele turnului de zbor. Își aprinse o ţigară. Apoi deschise dulăpiorul şi scoase din el gustarea pe care i-o pregătise Natalie după amiază, înainte de a veni la aeroport. În timp ce-şi turna cafea din termos, se întrebă dacă printre merinde n-o să descopere vreun bilet de-al Nataliei, sau vreun articolaș anume decupat din ziare sau reviste, ca să i-l strecoare lui Keith în chip de surpriză. Mult se mai canonise Natalie să-l sustragă de la necazul ce se abătuse asupra lui. Mai întîi încercase prin mijloace directe ; văzînd însă că nu au dat rezultate, a recurs la altele, mai subtile — deşi Keith înțelesese de la bun început, în felul lui placid, dezinteresat, spre ce ţinteau şi tăieturile din presă. Pasămite se descurajase şi Natalie ? Ea însăşi devenise mai tăcută şi, după ochii înroşiți, îşi dădea seama că uneori plîngea. În asemenea clipe ar fi vrut s-o ajute. Dar cum ar fi putut, cînd cu el însuși se simţea cu totul neputincios ?

Pe uşa dulăpiorului de haine, lipise pe dinăuntru o fotografie în culori a Nataliei. El i-o făcuse şi de trei ani o ţinea acolo. Lumina venită de afară era foarte slabă, dar Keith o avea atît de bine întipărită în memorie, încît ştia precis cum arată, fie şi pe întuneric.

Parcă o vedea pe Natalie în bikini, aşezată pe o stîncă, rîzînd, cu mîna-i firavă deasupra ochilor în chip de apărătoare de soare. Părul castaniu deschis îi cădea pe umeri, iar pe faţa-i mică şi trufaşă nelipsiţii pistrui din timpul verii.

Natalie Bakersfeld avea un aer insolent, ceva de spiriduş, şi o voinţă fermă — trăsături pe care aparatul le surprinsese deopotrivă. Fundalul pozei îl formau un lac cu apă azurie, cîţiva brazi înalţi şi un relief stîncos. O fotografiase într-o excursie făcută cu maşina, în Canada, cu popasuri în jurul lacurilor Haliburton, singura dată cînd îşi lăsaseră copiii — pe Brian şi pe Theo — în Illinois, în grija lui Mel şi a Cindyei, plecînd în cea mai încîntătoare vacanţă din cîte petrecuseră în doi.

Şi poate era bine s-o evoce tocmai în seara asta.

Între uşa dulapului şi fotografie, strecurase o foiţă împăturită — unul din bileţelele Nataliei puse în pachetele cu mîncare. Il găsise acum cîteva luni şi, din anumite motive, îl păstrase.

Cu toate că-i ştia pe de rost conţinutul, îl scoase din ascunziş şi se duse la geam să-l citească. Era un articol mic, tăiat dintr-o revistă, însoţit de cîteva rînduri scrise de ea.

Pe Natalie o atrăgeau tot soiul de lucruri bizare, unele în domenii de mare perspectivă, căutînd să capteze şi interesul lui şi al băieţilor.

De pildă, ştirea decupată de ea se referea la genetică şi la experienţele făcute de specialiştii americani în această direcţie. Spermatozoizii — se spunea în articol — ajunseseră să fie congelaţi şi păstraţi la temperaturi foarte scăzute, pentru perioade nelimitate de timp. O dată reîncălziţi, se puteau folosi oricînd pentru fecundarea femeilor — fie într-un viitor apropiat sau peste generaţii.

La acestea, Natalie, adăugase :

Pe cine în arcă-ar mai fi luat,
De-ar fi ştiut biet tata Noe
Că poţi să faci copii în voie
Printr-un amor refrigerat ?
Mă bucur că noi i-am creat,
Prin amor adevărat.

Pe vremea cînd îi pusese bilețelul, încă mai încerca ; încerca, deznădăjduită, să-i salveze viața, viețile amîndurora ; să readucă familia pe făgașul de mai înainte.

Și Mel i se alăturase stăruințelor, căutînd să-și smulgă fratele din încleștarea tot mai înăbușitoare a suferinței și surpării morale.
Chiar de pe-atunci, o parte din Keith ar fi vrut să le iasă în întîmpinarea strădaniilor. Probitatea din el îl făcuse să încerce să readucă la viață o părticică din suflet, spre a răspunde dîrzeniei lor cu propria-i ardoare ; dragostei pe care i-o ofereau, cu dragoste. Dar totul fusese zadarnic ! Cum de altfel s-a și temut dinainte — pentru că în el murise orice sentiment, orice emoție. Nu mai avea nici căldură, nici dragoste, nici chiar mînie, pe care să le mai poată aprinde. Ci doar pustietate, remușcări și suverana disperare.
Acum Natalie își recunoștea înfrîngerea — de asta era sigur. De aceea și plîngea prin unghere ascunse. Dar fratele său ? Poate capitulase și el. Deși, nu complet, dacă se gîndea la mesajul primit de la șeful turnului de zbor : „Zicea fratele tău că s-ar putea să treacă mai încolo pe-aici". Keith ar fi preferat să nu-l vadă. În pofida dragostei ce-i unise dintotdeauna, se simțea incapabil să-l mai înfrunte. Venirea lui n-ar fi însemnat decît un plus de complicații, cărora, abătut și secătuit cum era, se simțea incapabil să le țină piept.
Se întrebă din nou dacă nu cumva Natalie îi strecurase un bilet printre merinde. Începu să desfacă pachetul cu grijă, în nădejdea că-l va afla. Găsi pe rînd sandvișurile cu șuncă și verdețuri, bulzul cu brînză de casă, o pară și... hîrtie de împachetat. Altceva nimic.
Acum, cînd îi constatase lipsa, își dorea cu înflăcărare să-l fi primit ; indiferent ce-ar fi cuprins, fie și lucrurile cele mai banale. Imediat își dădu seama că vina era tot a lui ; că se grăbise. Cu gîndul la pregătirile ce le avea de făcut, plecase de acasă mai devreme ca de obicei. Neprevenită din timp, Natalie pregătise totul pe fugă. La un moment dat, Keith îi propusese chiar să nu-i dea nimic de mîncare, o să guste ceva la una din braseriile aeroportului — îi spusese. Dar Natalie, care le știa cît sînt de aglomerate și de zgomotoase — ceea ce Keith detesta — se împotrivise, văzîndu-și mai departe de treabă și zorindu-se pe cît putea. Cu toată curiozitatea ei, nu-l iscodise nici de ce pleacă mai repede.
Și Keith răsuflase ușurat că a scăpat de întrebări. Altminteri, era nevoit să născocească ceva, și tare n-ar fi vrut ca ultimele cuvinte schimbate între ei să fie minciuni.

Așa cum s-au petrecut însă lucrurile, a avut timp destul. O dată ajuns cu mașina în sectorul comercial al aeroportului, s-a înregistrat la hotelul O'Hagan unde, în aceeași zi, telefonase mai devreme și reținuse o cameră. Procedase cu grijă, după un plan conceput cu cîteva săptămîni înainte, răgaz pe care și-l luase ca să cugete în tihnă și să-și verifice hotărîrea, înainte de a o preface în faptă.

După ce și-a luat camera în primire, a pornit spre aeroport, unde ajunsese tocmai la vreme să-și preia tura. De altfel, între hotel și Lincoln International nu era decît o distanță de cîteva minute de mers cu mașina.

Peste puține ore, cînd își va fi încheiat programul de lucru, putea să se întoarcă repede la hotel. Avea cheia de la cameră în buzunar.

Și, ca să se convingă, o scoase și se uită la ea.

10

Informaţia cu privire la întrunirea din Meadowood, pe care şeful turnului de control i-o comunicase mai devreme lui Mel Bakersfed, se dovedi a fi întru totul exactă.

Adunarea deschisă de o jumătate de oră se ţinea în amfiteatrul şcolii de duminecă a bisericii baptiste din Meadowood mai sus de capătul pistei doi-cinci, aflată la o distanţă pe care un avion cu reacţie o parcurgea în cincisprezece secunde. Dezbaterile începuseră mai tîrziu decît era prevăzut, deoarece mai toţi dintre cei şase sute de oameni prezenţi înfruntaseră cu maşinile sau pe jos drumurile troienite. Cu chiu cu vai, în cele din urmă, ajunseră. La un loc formau o adunătură pestriţă, tipică pentru orice cartier periferic cu o populaţie nici prea săracă, nici prea avută. Bărbaţii se împărţeau în funcţionari mijlocii şi meseriaşi, plus cîţiva negustori localnici presăraţi printre ei. Numărul lor şi al femeilor, în sală, era aproape egal. Cum era vineri seara, şi deci sfîrşitul unei săptămîni de muncă, mai toţi erau în ţinută neceremonioasă, în afară de vreo şase vizitatori, străini de cartier, şi cîţiva ziarişti.

Amfiteatrul devenise supărător de aglomerat, cu o atmosferă îmbîcsită şi plină de fum. Se ocupaseră toate locurile disponibile şi totuşi, pe puţin o sută de persoane şedeau în picioare.

Faptul că veniseră într-un număr atît de mare, pe o noapte ca asta, lipsindu-se de căldura de-acasă, demonstra din plin dîrzenia şi îngrijorarea lor. In această clipă fierbeau de mînie. Furia lor — aproape la fel de vizibilă ca şi fumul de ţigară — era alimentată de două surse. Mai întîi, de vechea ceartă cu aeroportul, la care se ajunsese din pricina zgomotului asurzitor, infernal al avioanelor cu reacţie ce le asaltau locuinţele zi şi noapte, spulberîndu-le liniştea şi tihna atît în timpul somnului cît şi la trezire.

În plus, şi spre exasperarea lor de acum, chiar de la începutul discuţiilor nu se puteau auzi unii pe alţii. Un neajuns de altfel anticipat. La drept vorbind, datorită lui se şi aflau aici şi, ca măsură de precauţie, împrumutaseră instalaţia de amplificare a bisericii. Nu avuseseră însă cum să prevadă că tocmai în seara cu pricina, avioanele vor decola chiar pe deasupra, acoperindu-le nu numai glasurile, ci şi efectele de reverberaţie ale microfoanelor. Zborurile în sine îşi aveau explicaţia în paralizarea pistei treizero — cea cu turboreactorul mexican — şi suplinirii ei prin alta, care ţintea ca un arc către Meadowood, lucru pe care adunarea nu-l ştia, dar nici nu l-ar fi luat în seamă ; în alte împrejurări, cînd nu exista acest inconvenient, se putea devia cît de cît traiectoria avioanelor la decolare.

Profitînd de un moment de acalmie, preşedintele, îmbujorat la faţă, strigă :

— Doamnelor şi domnilor, ani în şir am încercat să discutăm cu administraţia aeroportului şi cu companiile aeriene. I-am informat despre modul în care ne este încălcată liniştea caselor noastre. Le-am demonstrat — cu argumente obiective — că nu e posibil să ducem o viaţă normală în vacarmul în care sîntem condamnaţi să trăim. Am subliniat că însăşi sănătatea noastră e în pericol, şi că soţiile, copiii şi chiar noi ne aflăm în pragul nevrozării — o stare care, de altfel, a şi început să se manifeste la unii din noi.

Preşedintele, un tip fălcos şi pleşuv, pe nume Floyd Zanetta, era director de tipografie şi proprietar în Meadowood. Pornit spre şaizeci de ani, cuvîntul lui atîrna greu în viaţa comunităţii, iar insigna înfiptă în butoniera jachetei sport atesta îndelunga sa activitate în organizaţia Kiwanis.

În calitate de preşedinte, şedea pe o mică estradă ridicată în mijlocul sălii, flancat de un tînăr îmbrăcat impecabil.

Junele spilcuit era Elliott Freemantle — avocat de profesie. Alături avea o servietă de piele, deschisă.

Floyd Zanetta bătu cu pumnul în pupitrul din faţă.

— Şi, mă rog, care e răspunsul aeroportului şi al companiilor aeriene ? continuă el. Am să vă spun eu. Apă de ploaie. Ne închid gura cu tot felul de promisiuni pe care nici gînd n-au să le respecte. Atît ei, cît şi cei de la Aviaţia Federală nu sînt decît nişte farsori, nişte mincinoşi...

Cuvîntul „mincinoşi" nu se mai auzi însă, înghiţit de un vuiet crescînd, ucigător, aproape inimaginabil, un bubuit infernal de motoare, care părea c-o să înghită clădirea, s-o sfărîme. Cu un gest reflex, de apărare, mulţi îşi astupară urechile. Cîţiva îşi înălţară

privirile, vizibil şocaţi. Alţii, cu ochii scăpărînd de mînie, vorbeau înflăcăraţi cu vecinii de scaun, deşi aceştia nu i-ar fi putut înţelege decît dacă ştiau să citească pe buze; altminteri, nu percepeau un cuvînt. Cana de apă de pe pupitrul preşedintelui se clătină — şi, dacă Zanetta n-ar fi prins-o la timp, s-ar fi rostogolit, prefăcîndu-se în ţăndări.

Dar la fel de fulgerător cum apăruse şi se înteţise, vacarmul se micşoră şi apoi se stinse. Se şi afla la o depărtare de cîteva mile, şi la sute de picioare înălţime. Cursa 58 Pan American urca într-una prin viscol şi întuneric, la altitudini mai mari şi în zone mai liniştite, înaintînd pe coordonatele de zbor, către Frankfurt — destinaţia sa. În schimb, altă cursă, Continental Airlines 23 — cu direcţia Denver, Colorado, o pornise în acelaşi timp spre capătul pistei doicinci gata de decolare, şi tot pe deasupra cartierului Meadowood. Pe căile de rulare adiacente, un şir de avioane aliniate aşteptau să le vină rîndul.

Şi aşa fusese toată seara; chiar înainte de începerea dezbaterilor, care, evident, nu s-au putut duce decît în pauzele scurte dintre asurzitoarele decolări succesive.

Zanetta continuă precipitat:

— Cum am spus, nişte farsori şi mincinoşi. Ca dovadă e tot ce se petrece cu noi, aici; măcar de-ar respecta măsurile de reducere a zgomotului — un drept al nostru; dar în seara aceasta nici...

— Domnule preşedinte, se auzi glasul unei femei din adunare, pe astea le-am mai auzit noi. Sînt cunoscute şi arhicunoscute, aşa că-i inutil să ni le repetaţi.

Toate privirile din sală se întoarseră spre cea care intervenise. Şedea în picioare, cu un chip viguros, inteligent, cu păr lung, castaniu, din care o şuviţă rebelă îi căzuse pe faţă şi şi-o îndepărta cu un gest nervos.

— Eu vreau să ştiu, ca şi ceilalţi, ce mai putem întreprinde şi unde mergem de aici? întrebă ea.

Cuvintele ei stîrniseră aplauze şi urale.

Zanetta, răspunse vădit iritat:

— Aveţi amabilitatea şi lăsaţi-mă să termin...

Dar nu apucă. Pentru că amfiteatrul fu zguduit de un nou huruit de motoare. Această întrerupere a lui Zanetta, cît şi intervenţia de mai înainte, provocară rîsete generale — de altfel singurele momente de veselie ale serii.

Un bărbat din asistenţă strigă nerăbdător:

— Să auzim mai departe!

Preşedintele îşi arătă deplina încuviinţare printr-o mişcare a capului. Îşi reluă peroraţia, căutînd să se strecoare, ca un alpinist încercat, tatonîndu-şi drumul printre bubuiturile repetate ale avioanelor de deasupra. Ceea ce trebuiau să facă — decretă el — era să renunţe la mănuşi, la tratative politicoase cu aeroportul — şi cu alte foruri. Să treacă la un atac pur legal. Locuitorii din Meadowood se bucurau de drepturi ; şi acestea le fuseseră călcate în picioare. Tot ele însă, le dădeau posibilitatea să se adreseze justiţiei ; prin urmare, li se cerea să fie gata pregătiţi şi să facă uz de justiţie, să lupte cu dîrzenie şi fără scrupule, la nevoie. Cît privea natura măsurilor juridice la care urmau să recurgă, din întîmplare aveau chiar în mijlocul lor un avocat de mare renume, pe domnul Elliot Freemantle, cu birouri în centrul oraşului, la Loop, care binevoise să vină la adunare. Domnul Freemantle studiase legile privitoare la excesul de zgomot, respectarea liniştii şi a spaţiului aerian şi, peste puţină vreme, cei care înfruntaseră furtuna ca să ajungă aici vor avea plăcerea să-l audieze pe acest distins gentleman. De altfel, domnia sa va expune un proiect...

Zanetta îşi depănă mai departe banalităţile, în timp ce Elliott Freemantle se agita, plin de neastîmpăr.

Cu un gest delicat, îşi trecu mîna mai întîi peste părul cu şuviţe argintii, dichisit de frizer, apoi peste pielea catifelată a bărbiei şi a obrajilor ; se bărbierise doar cu o oră înainte de întrunire şi, cu mirosul lui rafinat, constată persistenţa loţiunii de calitate superioară pe care o folosea după bărbierit, o dată cu şedinţele de raze ultraviolete. Îşi mută poziţia picioarelor încrucişate de pe un genunchi pe altul, dar cu grijă, ca să nu-şi strice cumva dunga pantalonilor de la costumul executat de comandă, ireproşabil, dintr-o stofă albastră cu reflexe multiple, ca apa de izvor ; observă, totodată, că pantofii de crocodil, care-l costaseră două sute de dolari, îşi păstrau luciul lor de oglindă. Elliott Freemantle descoperise de mult acea preferinţă a oamenilor de a-şi vedea avocaţii eleganţi, ca scoşi din cutie— ceea ce nu-i interesa la medici, de pildă. Prosperitatea exterioară a unui avocat era, într-un fel, dovadă a proceselor cîştigate — un succes după care tînjea orice impricinat, inclusiv cei de faţă, clienţi în perspectivă, aşa cum nădăjduia Elliott Freemantle. Pînă atunci, însă, nu-şi dorea decît un singur lucru — să-şi termine o dată cloncăneala pintenogul de preşedinte, să se aşeze naibii pe scaun, ca să-i dea lui cuvîntul. Nimic pe lume nu-ţi anula ascendentul asupra auditoriului sau al completului de judecată, ca un

răgaz exagerat de gîndire, în care timp puteau să-ţi anticipeze argumentele şi să le contracareze.

Or, intuiţia sa ascuţită îl prevenea tocmai de această primejdie. Asta însemna că o dată ce-i va veni rîndul să vorbească, va trebui să depună şi mai multă strădanie ca să-şi afirme priceperea profesională şi deosebita inteligenţă.

În privinţa acestei din urmă însuşiri, printre colegii săi de bară planau unele dubii. Ba unii ar fi avut obiecţii poate şi faţă de termenul de „gentleman" folosit de preşedinte în prezentarea sa.

În ochii colegilor, Freemantle trecea mai degrabă drept un exhibiţionist ce-şi datora onorariile umflate mai ales talentelor de cabotin, prin care se făcea remarcat. Totuşi o calitate i se recunoştea, şi anume acel fler, de invidiat, cu care sesiza dintru început cazurile spectaculoase şi rentabile. Însuşi litigiul de faţă venea ca o confirmare în acest sens.

Îndată ce-l aflase din presă, aranjase, prin intermediul cunoştinţelor, să fie recomandat unor proprietari din Meadowood drept omul cel mai potrivit pentru a le sprijini cauza. Ca urmare, se şi prezentase la el un comitet de localnici, solicitîndu-i serviciile, iar faptul că propunerea venea de la ei, şi nu invers, i-a asigurat tocmai ascendentul psihologic pe care-l scontase.

Pînă la apariţia lor, Freemantle studiase în pripă legile privitoare la respectarea liniştii, precum şi cîteva procese de această natură — un domeniu cu totul nou pentru el dar despre care, o dată aflat în faţa viitorilor clienţi, vorbise cu siguranţa unui adevărat expert.

La urmă, le făcuse şi o propunere, materializată în întrunirea de astă seară şi propria sa prezenţă. Oh, dar Slavă Domnului ! ! ! Se părea că Zanetta, preşedintele, îşi încheiase introducerea sa fără noimă. Banal pînă la ultimul cuvînt, îl auzi perorînd... „şi-acum, am onoarea şi plăcerea să vi-l prezint pe..." Fără a mai aştepta să i se pronunţe numele, Elliott Freemantle sări în picioare şi începu să vorbească înainte de a apuca Zanetta să se aşeze pe scaun.

Conform obiceiului, trecu peste formalităţile preliminare.

— În caz că aşteptaţi consolări de la mine, zise direct, puteţi pleca de pe acum, pentru că nu le veţi primi. Nici azi, nici la alte eventuale întruniri. Eu nu fac negoţ cu batiste ; aşa că dacă aveţi nevoie, vă sfătuiesc să vă folosiţi de ale dumneavoastră, sau de ale vecinilor. Eu mă ocup cu legile. Cu legile, şi nimic altceva.

În mod calculat, imprimase asprime cuvintelor, ceea ce desigur îi şocase pe ascultători — aşa cum o dorise. Trăsese cu ochiul şi la

ziariştii care, auzindu-l, îşi înălţaseră privirile şi-l ascultau cu atenţie. Aceştia, trei la număr, se înşiraseră la masa presei, în partea din faţă a sălii — doi tineri, de la marile cotidiene din metropolă, şi o femeie mai vîrstnică, de la o publicaţie săptămînală locală. Pentru planurile sale, toţi prezentau importanţă, de aceea, înainte de începerea dezbaterilor, se străduise să le afle numele şi să le adreseze cîte un cuvînt. Acum le zburau creioanele pe hîrtie. Semn bun ! În toate acţiunile sale, colaborarea cu presa era la loc de cinste şi, ca să şi-o asigure, tot secretul era să le furnizeze o istorioară plină de vervă şi cu o chichiţă nouă. Ceea ce, în mod obişnuit, îi reuşea de minune. Era un lucru pe care ziariştii îl preţuiau infinit mai mult decît trataţiile gratuite cu băutură şi mîncăruri şi, cu cît era mài vie povestea şi mai colorată, cu atît şi reportajul ieşea mai în favoarea sa.

Îşi reîntoarse atenţia către auditoriu, continuînd cu un glas ceva mai puţin agresiv.

— Dacă hotărîm, aici, să vă apăr, va trebui să-mi răspundeţi la anumite întrebări, legate de efectele zgomotului de avioane asupra caselor, a familiilor, şi a stării dumneavoastră fizice şi mentale. Să nu vă închipuiţi că vă chestionez pentru că m-ar interesa personal aceste lucruri, sau dumneavoastră ca indivizi. Sincer să fiu, nu am asemenea curiozităţi. Poate n-ar strica să ştiţi că sînt un tip extrem de egocentric. Şi, deci, scopul întrebărilor este numai de a stabili amploarea prejudiciilor care v-au fost aduse împotriva legii. Sînt de pe acum convins că asemenea prejudicii există — poate chiar foarte grave — şi în cazul acesta aveţi dreptul să vă plîngeţi justiţiei. De asemenea, să nu vă imaginaţi, cumva, că declaraţiile dumneavoastră, indiferent cît m-ar impresiona şi m-ar angaja ca răspundere, mă vor face să-mi pierd liniştea şi tihna, o dată ce plec din biroul meu sau de la tribunal. Dar... şi aici Freemantle făcu o pauză dramatică, ridicînd un deget ameninţător, ca să-şi sublinieze cuvintele, dar, atîta vreme cît lucrez la birou, sau în tribunal, voi depune toată strădania şi priceperea să vă apăr, în calitate de clienţi, în chestiuni care vizează legea. Şi în momente ca acestea, dacă vom conlucra, vă făgăduiesc c-o să fiţi bucuroşi să mă aveţi de prieten şi nu de duşman.

Acum îşi cîştigase atenţia unanimă a sălii. Unii dintre ascultători, bărbaţi cît şi femei, îşi arcuiseră spinările spre vecinii din faţă, ca nu cumva să le scape vreun cuvînt în pauzele — de altfel scurte — pe care le făcea la trecerea avioanelor pe deasupra. În timp ce vorbise, cîţiva se încruntaseră, dezaprobatori, dar nu mulţi. To-

tuşi, socoti el, sosise momentul să-şi mai îndulcească glasul puţin. Aruncă un zîmbet fugar, înmuiat în miere, după care reluă sever :

— Vi le spun pe toate ca să fim înţeleşi de la bun început. Unii mi-au declarat c-aş fi dur şi nesuferit. Poate ! Deşi, personal, dac-aş căuta vreodată un apărător, mi-aş alege un tip dur şi nesuferit — dar dîrz.

Cîţiva clătinară din cap oferindu-i încuviinţare şi zîmbete.

— Fireşte, dacă doriţi un avocat mieros, la care să găsiţi încurajări şi mîngîieri, dar ageamiu în ale legii — şi-aici, Freemantle ridică din umeri — n-aveţi decît să vi-l luaţi, aveţi tot dreptul.

Printre auditorii pe care nu-i slăbise din ochi, zări un bărbat impozant ca înfăţişare, cu ochelari cu rame groase, aplecîndu-se spre o femeie şi vorbindu-i în şoaptă. După expresiile lor, Freemantle deduse şi cam ce se spune : „Aşa mai zic şi eu ; asta vrem să auzim". Interlocutoarea, probabil soţia lui, îl aprobă printr-o mişcare a capului. Acelaşi acord îl citea şi pe chipurile altora. Ca întotdeauna, în împrejurări de acest gen, Elliot Freemantle sesizase, cu mirosul lui de copoi, atmosfera sălii, calculîndu-şi atacul în consecinţă. Ştiuse de mai înainte că oamenii se săturaseră de platitudini, de formule consolatoare, bine intenţionate dar sterile. Cuvintele lui spuse pe şleau, brutal, căzuseră ca un duş rece, înviorător. Dar mai înainte de a pierde atenţia şi încordarea sălii, trebuia negreşit adoptată altă tactică.

Era momentul să treacă la subiect — iar dizertaţia din astă seară şi pentru cei de aici se va axa pe normele de apărare împotriva zgomotului. Ca să reţii interesul unor ascultători, se cerea un mic şiretlic — în care, de altfel, Freemantle era maestru — şi anume să le anticipezi gîndurile măcar cu o secundă, dacă nu mai mult ; în felul acesta nu numai că te urmăreau dar îţi sorbeau cuvintele.

— Fiţi atenţi ! glăsui el poruncitor ; acum intru în chestiunea de fond. Forurile juridice arată o preocupare tot mai mare faţă de legile asigurînd protecţia împotriva zgomotului. Vechile concepţii sînt pe cale de prefacere. În perspectiva noilor hotărîri, excesul de zgomot înseamnă nu numai încălcarea liniştii personale ci şi a drepturilor de proprietate. Mai mult chiar, tribunalele vădesc tendinţa de a recurge la presiuni, obligîndu-i pe vinovaţi la despăgubiri materiale, acolo unde se constată excesul de zgomot, fie produs chiar şi de avioane.

Elliott Freemantle fu oprit de o nouă comoţie, iar cînd se făcu linişte adăugă, arătînd cu mîna în sus :

— Cred că nu va fi greu pentru dumneavoastră să dovediți încălcarea liniștii personale.

La masa presei, cei trei ziariști îi consemnară declarația.

— Există, de altfel, un precedent creat la Tribunalul Suprem al Statelor Unite, reluă el. Prin sentința dată în procesul intentat de Causby împotriva statului, fermierul din Greensboro, Carolina de Nord, a fost despăgubit bănește pentru neajunsurile suferite de pe urma avioanelor militare care zburau pe deasupra casei sale. La pronunțarea sentinței în cazul Causby, procurorul William O. Douglas a declarat printre altele: „De vreme ce proprietarul deține drepturi depline asupra pămîntului său, e firesc să le aibă și asupra spațiului aerian imediat". Același punct de vedere a prevalat și în procesul dintre Griggs și Comitetul Allegheny, revizuit de Curtea Supremă. La fel în procesul dintre Thornburg — particular — și Portul Portland, și cel dintre Marin — tot particular — și Portul Seattle, judecate, respectiv, în Oregon și Washington, tribunalele au hotărît ca ambii reclamanți să fie despăgubiți pentru vacarmul produs de avioane, cu toate că, de astă dată, nu se trecuse chiar pe deasupra proprietăților în cauză.

Și alte comunități, arătă el în continuare, intentaseră procese sau erau pe cale de a o face; unele recurgînd și la care de reportaje sonore și aparate de filmat pentru strîngerea mărturiilor necesare. Primele stabileau amplitudinea zgomotului, pe cînd aparatele de filmat înregistrau altitudinea avioanelor. În felul acesta, nu o dată s-a dovedit că zgomotul fusese mai mare și altitudinea mai coborîtă față de cum pretindeau companiile aeriene și administrația aeroporturilor.

Un oarecare proprietar din Los Angeles a dat în judecată aeroportul International Los Angeles, pe motivul aterizărilor pe o pistă prelungită pînă în apropierea casei sale — procedeu abuziv. Reclamantul cerea ca despăgubire zece mii de dolari — o sumă corespunzătoare prejudiciului adus proprietății lui care-și pierduse astfel din valoarea reală. Numărul proceselor dezbătute și în alte localități erau în continuă creștere.

Dizertația fusese succintă și impresionantă. Cei zece mii de dolari menționați, stîrniseră un interes imediat, după cum și scontase Elliott Freemantle. Prezentarea lui demonstrase competență și o amplă documentare faptică, desigur rodul unui îndelungat studiu. Numai el știa că pentru culegerea acestor „fapte" nu se îngropase în dosare și coduri, ci își pierduse cam două ore cu o după amiază înainte, spicuindu-le din decupările din presă găsite la arhiva unui

ziar. Apoi existau amănunte pe care Freemantle le trecuse sub tăcere. De pildă, în procesul fermierului, Curtea Supremă se pronunţase cu douăzeci de ani în urmă, iar despăgubirea împricinatului se cifra la o sumă derizorie de trei sute şaptezeci şi cinci de dolari — contravaloarea cîtorva pui ce pieriseră. Celălalt caz citat din Los Angeles nu era în realitate un proces propriu zis, ci doar o plîngere, fără mari perspective de a depăşi acest stadiu. În schimb, Freemantle cunoştea un precedent mult mai semnificativ şi anume procesul intentat statului de particularul Batten care se judecase la Curtea Supremă, nu mai departe de anul 1963 ; pe acesta însă, din motive binecuvîntate, îl făcuse uitat. Aici, hotărîrea tribunalului stabilise că numai „violarea proprietăţii" poate atrage după sine penalizări, nu însă şi simplul zgomot din atmosferă. Pornind de la acest precedent creat, precum şi de la faptul că nici la Meadowood nu era vorba de o asemenea „violare", evident, orice acţiune civilă era dinainte sortită eşecului. Numai că avocatul Freemantle nu avea nici un interes să se cunoască acest lucru — sau, cel puţin, nu pentru moment ; de altfel nici nu se prea sinchisea de cîştigul sau pierderea unei cauze, o dată ajunsă în stadiul de judecată. Ceea ce urmărea era să şi-i asigure de „muşterii" pe aceşti proprietari din Meadowood, strînşi în buchet şi, implicit, să-şi asigure un onorariu imens. În legătură cu aceasta, Freemantle apucase să facă o numărătoare prin sală şi un sumar calcul aritmetic, iar rezultatul îl încîntase. După estimările lui, din cei şase sute veniţi la adunare, cinci sute, sau poate chiar mai mulţi, erau proprietari în Meadowood. Admiţînd că aceştia se împărţeau în soţi şi soţii, tot mai rămînea un minim de două sute cincizeci de clienţi în perspectivă. Şi dacă fiecare consimţea să semneze cîte un angajament de o sută de dolari — ceea ce Elliott Freemantle nădăjduia că se va întîmpla în aceeaşi seară, se putea socoti de pe acum beneficiarul unui cîştig de peste douăzeci şi cinci de mii de dolari. Doar nu era la prima sa izbîndă de acest fel ! Mare lucru, cîte puteai obţine prin insolenţă, în special cînd oamenii erau hotărîţi să-şi apere interesele cu orice preţ. De altfel, servieta lui era înţesată cu formulare, gata tipărite, în vederea perfectării angajamentului.

Se atestă prin acesta înţelegerea survenită între... parte împricinată şi domnii Freemantle şi Sye, avocaţi... care vor pleda în procesul intentat împotriva aeroportului Lincoln Intenational, în vederea obţinerii despăgubirilor materiale pentru daunele aduse de avioane... Reclamantul se declară de acord să achite susnumiţilor Freemantle şi Sye suma de o sută de dolari în patru tranşe de

cîte douăzeci şi cinci de dolari din care, prima, se onorează o dată cu încheierea angajamentului, iar restul la cerere... In plus, în cazul cîştigării procesului, Freemantle şi Sye vor primi zece la sută din valoarea totală a despăgubirilor acordate.

Ultima clauză — cu procentul de zece la sută — era trasă de păr, dată fiind improbabilitatea acordării unor asemenea despăgubiri. Dar cum vorba ceea, în justiţie se iveau uneori lucrurile cele mai ciudate, Freemantle prefera să fie prevăzător şi să nu omită nimic.

— V-am informat asupra fondului legal, glăsui el. Acum, vreau să vă dau un sfat practic. Arboră unul din rarele sale zîmbete fulgurante. Pe acesta vi-l ofer cu titlu gratuit, cum se procedează cu eşantioanele de pastă de dinţi, tuburile ulterioare obţinîndu-se contra cost.

Sala răspunse prin hohote de rîs, pe care le suprimă printr-un gest brusc, cu mîna.

— Sfatul meu e să nu vă mai irosiţi vremea, ci să treceţi direct la fapte. La acţiune.

Propunerea stîrni aplauze şi mişcări din cap, aprobatoare.

— Oamenii, în general, pornesc de la premisa că orice acţiune legală e înceată şi anevoioasă. Uneori, s-au dovedit a avea dreptate, dar acolo unde a existat de o parte hotărîre şi de alta stăpînirea legilor, lucrurile au mers repede. In cazul de faţă, se impune cu stringenţă intentarea unui proces, înainte ca aeroportul şi companiile aeriene, invocînd toţi aceşti ani de perpetuare a zgomotului, să recurgă la argumente cum ar fi : „obişnuinţă şi tradiţie".

Ca o subliniere a ideii enunţate, un alt avion trecu bubuind pe deasupra. Mai înainte ca vuietul să se stingă complet, Elliott Freemantle răcni cît îl ţinea gura :

— Vă repet. Sfatul meu e să nu mai aşteptaţi. Să treceţi chiar astă seară la acţiune. Acum !

Inspre partea din faţă, un tinerel, într-o jachetă de lînă tricotată şi pantaloni de tăvăleală, sări de pe scaun.

— Pă cinstea mea, zise el, dar spune-ne cum ?

— De pildă, să încheiem angajamentul dintre dumneavoastră şi mine ca apărător — dacă sînteţi de acord. Cîteva sute de voci răspunseră în cor :

— Da, sîntem.

Preşedintele, Floyd Zanetta se ridicase din nou în picioare, aşteptînd să se domolească rumoarea. După expresia feţei, părea încîntat. Doi dintre ziarişti urmăreau cu gîturile întinse entuziasmul

din sală. Cel de-al treilea — adică femeia vîrstnică de la săptămînalul local — privea în sus, spre podium, cu un zîmbet amical pe buze.

Treaba mersese strună, întocmai cum prevăzuse Elliott Freemantle. Restul, după cum își dădea perfect seama — nu erau decît simple detalii. În următoarea jumătate de oră, o bună parte din formularele aduse în servietă vor fi semnate, în timp ce altele vor fi luate acasă, discutate și, mai mult ca sigur, expediate prin poșta de a doua zi. Oamenii strînși în sală nu se codeau să dea o semnătură sau să îndeplinească o formalitate legală ; căpătaseră această deprindere de pe vremea cînd deveniseră proprietari. După cum nici o sută de dolari nu li se părea un capăt de țară ; ba poate unii se vor fi și mirat de o sumă așa de neînsemnată. Puțini dintre ei își vor bate capul cu calcule aritmetice, cum făcuse Freemantle, iar la caz că s-ar ivi unele obiecțiuni față de onorariul global, era de pe acum pregătit să le explice că și răspunderea sa creștea proporțional cu numărul de împricinați.

În schimbul banilor, le pregătea însă un spectacol grandios, cu surle și trîmbițe, nu numai la tribunal, ci și în altă parte. Își aruncă ochii la ceas, era timpul să ducă mai departe ceea ce începuse. Acum, că se perfectase angajarea, trebuia și cimentată ; le va prezenta deci primul act al comediei. Era o treabă dinainte ticluită — ca toate de pînă acum — și de un efect cu mult mai răsunător, în presa de a doua zi, decît adunarea în sine. În plus, le va demonstra oamenilor că nu le înșirase vorbe goale îndemnîndu-i să treacă la acțiune.

Actorii comediei vor fi chiar proprietarii din sală, dacă, așa cum spera el, vor binevoi s-o pornească la drum și să mai zăbovească departe de casele lor.

Scena — va fi aeroportul.

Data spectacolului — aceeași seară.

11

CAM PE CÎND ELLIOTT FREEMANTLE își savura izbînda, un fost antreprenor de construcții, pe nume D. O. Guerrero, cătrănit și învins, capitula îngenuncheat de eșecuri.

Se afla la vreo cincisprezece mile de aeroport, în partea de sud a orașului, zăvorît într-una din odăile apartamentului sordid, de la etaj, la care suia cu picioarele.

Locuia chiar deasupra unui bufet cu zornăit de veselă soioasă, pe strada 51, nu departe de oborul de vite.

Guerrero arăta vlăguit la trup, slab băț și adus de spate, cu fața suptă, străpunsă de fălcile-i înguste. Avea ochii duși în fundul capului, buzele subțiri, decolorate, mustața îngălbenită de tutun. Prin gîtul lung și descărnat, ieșea, ascuțit, mărul lui Adam. La frunte și tîmple, părul dădea semne vizibile de cheleală. Mîini nervoase, cu degete mereu în mișcare. Fuma țigară de la țigară, aprinzînd de obicei una de la mucul celei dinainte.

Avea barba mare, nerasă, cămașa ponosită și, cu tot frigul din camera unde se ferecase, asuda într-una. Împlinise cincizeci de ani, dar arăta cu cîțiva ani mai bătrîn.

Era însurat — de optsprezece ani — o căsnicie izbutită, după anumite criterii, deși cu totul ștearsă. D. O. (inițialele de care se folosise mai mult decît de numele întreg) și Inez Guerrero se acceptaseră cu reciprocă îngăduință, și fără să le fi trecut vreunuia prin minte să-și schimbe partenerul de viață.

De altfel, D.O. nu făcuse nici o dată caz de femei, furat cum fusese de afaceri și de tot felul de manevre bănești. Și totuși, de un an încoace, între el și soție se ivise o prăpastie, care, cu toate strădaniile lui Inez, stăruia și acum. Una din explicații era, de sigur, lanțul eșecurilor financiare care, de la o existență relativ prosperă, îi aduseseîn pragul sărăciei, iar dintr-o locuință în cartierul rezidențial al orașului — spațioasă și confortabilă, deși apăsată de ipoteci — îi azvîrlise într-una mai modestă, iar mai tîrziu în acest

apartament precar, de două cămăruțe pline de curent și infestate de tot soiul de gîngănii.

Oricît de mult o mîhnea degradarea lor socială, Inez s-ar fi resemnat într-un fel, dacă, pe lîngă toate, n-ar fi avut de îndurat și nervii din ce în ce mai ascuțiți ai bărbatului, accesele lui de mînie, cînd își pierdea orice control. Ba, cu puține săptămîni în urmă, pradă unei asemenea furii, o și lovise, învinețind-o rău la față, ca după aceea să-și ceară scuze sau să caute o explicație cu Inez, gata oricînd să-l ierte. Îngrozită de ieșirea lui violentă și mai ales de o eventuală reeditare, curînd și-a expediat copiii — fata și băiatul în jurul a treisprezece ani — la o soră din Cleveland. Și a rămas doar ea să-l înfrunte, angajîndu-se totodată chelnăriță într-o cafenea, o corvoadă istovitoare și prost plătită, dar care, oricum, îi asigura pîinea. Pentru Guerrero, lipsa ei și a copiilor trecuse aproape neobservată, așa cum trăia în vremea din urmă, închis în el, cu gîndurile-i negre. Și-acum era singur acasă, Inez fiind plecată la slujbă. Prin urmare, n-ar fi avut de ce să se încuie în camera de dormit, mai ales că nici nu intenționa să zăbovească prea mult ; o făcuse, totuși, dintr-un exces de prudență.

Ca și alții, în seara aceea, curînd, D.O. avea s-o pornească spre aeroport. Primise confirmarea locului rezervat pentru cursa de Roma, cu plecarea în aceeași noapte, precum și biletul de drum pe care-l avea cu el, în odaie, în buzunarul hainei trîntite pe unul din scaunele schiloade, de lemn.

Inez nu știa nimic despre biletul de Roma, la fel cum nu bănuia, nici pe departe cu ce gînd îl cumpărase Guerrero. Valabil pentru o călătorie dus și întors, costa patru sute șaptezecișipatru de dolari — sumă plătită de obicei integral. Dar recurgînd la un șiretlic, Guerrero obținuse un credit, achitînd doar patruzeci și șapte de dolari, bani obținuți prin amanetarea ultimului obiect de valoare — inelul lui Inez, păstrat de la maică-sa, și a cărui lipsă încă n-o observase. Restul dolarilor, pînă la concurența sumei, plus dobînzile de rigoare, se obligase să-i onoreze în următorii doi ani, în rate lunare — un angajament pur formal, fără sorți de îndeplinire.

Orice bancă sau societate de credit care se respecta nu l-ar fi finanțat pe Guerrero nici măcar pentru un drum cu autobuzul pînă în orașul vecin, dar mite pînă la Roma cu avionul ! Înainte de toate ar fi făcut unele sondaje, ceea ce, inerent, i-ar fi dat la iveală vechea lui reputație de insolvabil, lista masivă a datoriilor, și falimentul întreprinderii de construcții „Guerrero Contracting Incorporation“ survenit cu un an în urmă. O examinare și mai amă-

nunțită a încurcăturilor sale bănești ar mai fi dus la încă o descoperire și anume încercarea lui, de opt luni încoace, de a-și încropi, uzînd de numele lui Inez, un mic capital pe care să-l valorifice în speculări de terenuri. Tentativa eșuase, în schimb îi crease noi datorii. Declarațiile lui false și debitul rămas de pe urma falimentului îl puneau în primejdie de a fi urmărit și, aproape iminent, arestat.

Și mai avea o complicație — dacă nu tot atît de gravă, cel puțin la fel de presantă : amărîtă cum era locuința, de trei săptămîni nu mai plătise chiria și proprietarul le făgăduise evacuarea chiar pentru a doua zi. O dată aruncați în stradă, unde puteau să se ducă ; cine le mai dădea adăpost ? Guerrero ajunsese la limita disperării — și fără un ban, de nicăieri.

Din fericire, companiile aeriene se arătau generoase în acordarea creditelor, la fel și la depășirea termenelor de plată, cînd, spre deosebire de alte societăți, nu se grăbeau să treacă la represalii. De fapt, fără s-o știe Guerrero, aici era vorba de o tactică bine chibzuită. Experiența de-a lungul anilor le demonstrase că majoritatea clientelei provenea din straturile respectabile ale societății, astfel că deficitele de pe urma datoriilor rămase neonorate se cifrau la sume infime. Rareori se loveau de evazioniști de genul lui Guerrero sau de tertipuri ca acela folosit de el : de aceea, nici nu erau înarmate cum trebuie împotriva lor, socotind, pur și simplu, că nu merită osteneala.

Pentru ca să evite surprizele unui eventual sondaj de ordin financiar, Guerrero născocise două trucuri simple. Mai întîi o recomandare venită ca din partea unui patron, pe care, firește, și-o plăsmuise singur, și tot el o bătuse la mașină pe o hîrtie cu antetul uneia din fostele-i întreprinderi (dar nu cea falită) ; ca adresă, trecuse numărul propriei sale căsuțe poștale. În al doilea rînd, la dactilografiere avusese grijă să schimbe inițialele pronumelui din G în B, în așa fel ca o verificare a carențelor lui „Buerrero“ să nu dezvăluie nici una din datele compromițătoare înregistrate sub numele său real.

Ca legitimații suplimentare folosise cuponul de la asigurări și permisul de conducere, bineînțeles cu aceeași inițială, falsificată cu migală și apoi rectificată, după prezentarea la agenție. Totuși, mai avea ceva de făcut, își aminti el ; trebuia să controleze iscălitura de pe chitanța biletului de avion ca să vadă dacă într-adevăr e indescifrabilă, pentru ca nimeni și niciodată să nu poată stabili cine anume semnase — Guerrero sau Buerrero ? !

De altfel, eroarea se perpetuase şi ieri, la agenţie, unde funcţionara îl trecuse D.O. Buerrero pe biletul de avion amănunt ce-i dăduse mult de gîndit în contextul planurilor sale imediate. In cele din urmă ajunsese la concluzia că nu era cazul să se alarmeze. In definitiv, chiar observată de cineva, schimbarea unei singure litere pe bilet şi în „recomandarea patronului" putea foarte bine să apară ca o greşeală, şi nimic mai mult. Nu existau nici un fel de dovezi în sprijinul unei mistificări intenţionate. Şi-apoi, tot era hotărît s-o corecteze, după terminarea formalităţilor de la aeroport, iar pe fişa de pasager să-şi treacă numele său real.

Ajuns în avion, trebuia să înlăture orice confuzie asupra adevăratei sale identităţi. Aşa prevedea chiar şi planul. După cum tot el cerea şi nimicirea avionului, prin provocarea unei explozii. Fireşte o dată cu avionul avea să piară şi el, dar gîndul acesta nu-l mai putea întoarce din cale, convins cum era că viaţa tot nu-i mai foloseşte nici lui, nici altora.

În schimb, prin moarte putea deveni util, şi tocmai pentru asta trebuia să-şi ia toate măsurile. Inaintea plecării avionului, va cumpăra o poliţă pentru o asigurare de şaptezeci şi cinci de mii de dolari, ai cărei beneficiari vor fi soţia şi copiii. Socotea că făcuse prea puţin pentru ei pînă acum ; dar încercarea lui cea de pe urmă va fi un gest mic de dăruire supremă. Era convins că fapta sa emana doar din dragoste şi din dorinţa de sacrificiu.

În judecata sa încîlcită, tulbure, aprinsă de deznădejde — nu ţinea seama de restul călătorilor, de echipajul avionului, ce-şi vor găsi moartea o dată cu el. În inconştienţa lui de om zmintit, fiinţele nu mai contau decît în măsura în care i-ar fi putut zădărnici planul. Totuşi, avea credinţa că anticipase orice neprevăzut.

Povestea cu biletul se anula de la sine, o dată ce avionul pleca în cursă. Nimeni nu putea dovedi, cu probe, că nu avusese intenţia să-l plătească pînă la capăt ; cît privea eventuala descoperire a falsei „recomandări" întru totul posibilă, ea nu ar fi demonstrat decît mijloacele „neortodoxe" prin care obţinuse creditul companiei aeriene. Ceea ce nu avea însă nici o legătură cu poliţa de asigurare şi onorarea ei.

Biletul, dus şi întors, îl cumpărase anume ca să lase impresia că avea să beneficieze de întreaga călătorie, nu numai de prima parte. Iar Roma o alesese ca destinaţie în ideea repetatelor lui discuţii cu Inez despre vărul de-al doilea, din Italia, pe care i-ar fi plăcut să-l viziteze deşi nu-l văzuse niciodată la faţă. Plecînd de la acest fond real, alegerea lui — se gîndise — părea cît de cît logică. Guerrero îşi

rumegase planul cîteva luni în şir, mai exact, de cînd afacerile începuseră să-i meargă tot mai prost.

Intre timp, studiase cu atenţie relatările despre catastrofele aeriene provocate în scopul încasării unor asigurări împotriva accidentelor de zbor. Şi numărul constatat era de-a dreptul impresionant.

În toate cazurile consemnate, ancheta stabilise mobilul dezastrului, iar supravieţuitorii comploturilor, acolo unde existau — fuseseră acuzaţi de crimă. Totodată li se anulaseră şi asigurările.

Nu se ştia, fireşte, cîte alte catastrofe aeriene cu cauze rămase necunoscute, se datorau, în fond, aceluiaşi sabotaj.

Rolul hotărîtor în anchetă îl aveau rămăşiţele avionului accidentat. Oriunde se găseau asemenea resturi, specialiştii le adunau, le îmbinau, încercînd cu ajutorul lor să dezlege enigma. Şi, de cele mai multe ori, reuşeau. Dacă explozia se producea la mică înălţime negreşit rămîneau şi vestigii din avion, după care se putea preciza natura exploziei.

Prin urmare — îşi spunea Guerrero — el trebuia să procedeze în aşa fel încît să pulverizeze orice probe denunţătoare.

De aceea se şi oprise cu alegerea la cursa de Roma — pentru că, o bună parte din acest traseu, avionul zbura pe deasupra oceanului, unde în veci de veci nu i se mai dădea de urmă.

Consultînd una din broşurile companiei aeriene unde găsise rutele, vitezele, altitudinile şi chiar un reportaj ilustrat, intitulat „Stabiliţi-vă poziţia pe hartă", Guerrero socotise că după patru ore de la plecare şi zburînd cu un vînt prielnic, avionul se va afla la jumătatea drumului peste Atlantic. Natural, calculul trebuia revăzut în timpul mersului şi, la nevoie, modificat. Ceea ce va putea face mai întîi notîndu-şi ora exactă a decolării, apoi urmărind cu atenţie obişnuitele comunicări ale piloţilor cu privire la evoluţia călătoriei.

În funcţie de informaţii îşi va da seama cu uşurinţă dacă avionul respectă orarul sau dimpotrivă are avans sau întîrziere, şi cît anume. În sfîrşit, o dată ajuns în punctul de pe acum stabilit, la opt sute de mile est de Newfoundland — va declanşa explozia care va proiecta avionul — sau mai bine zis bruma ce va rămîne din el — direct în ocean, dedesubt.

Rămăşiţele nu se vor găsi niciodată ! Vor zăcea de-a pururi pe fundul oceanului Atlantic. N-o să fie nici anchetă, deci nici cauza accidentului nu va fi dată în vileag. Cei de pe pămînt n-au decît să se întrebe, să se mire, să facă tot felul de presupuneri ; chiar dacă vor bănui adevărul, la certitudine n-au cum să ajungă.

Şi, atîta vreme cît nu se dovedeşte sabotajul, asigurarea împotriva accidentelor va rămîne şi ea în picioare şi va fi plătită pînă la ultimul cent. Elementul de care atîrnă întreaga reuşită era explozia. Evident, trebuia să fie destul de puternică, să nimicească avionul. Şi încă ceva, la fel de important, să se producă la timp. Raţionamentul acesta din urmă îl determinase pe D.O. Guerrero să transporte bomba asupra lui, şi tot el s-o acţioneze. Acum asambla părţile ei componente, în odaia unde se încuiase şi, cu toată deprinderea lui de constructor de a mînui substanţele explozive, de un sfert de oră, de cînd se apucase de treabă, asuda mereu.

Aşa zisa „bombă" se compunea din cinci elemente principale : trei cartuşe de dinamită, o minusculă capsulă de detonare, conectată la cîteva fire şi o baterie de radio, cu celule tranzistorizate.

Cartuşele erau de fabricaţie „Du Pont Red Cross Extra", format mic, dar cu o imensă putere explozivă, conţinînd nitroglicerină într-un procent de 40% ; fiecare avea un diametru de 2,56 cm şi o lungime de 17 cm. Le înfăşurase la un loc cu banda izolatoare dintre ele şi, pentru ca să le mascheze scopul, le băgase într-o cutie de medicamente, desfăcută la unul din capete. Pe cuvertura uzată a patului pe care şedea şi lucra, se mai aflau înşirate cu aceeaşi grijă : un cîrlig de rufe, două ţinte, o bucată de plastic, şi o sforicică — nu prea lungă. Costul întregului arsenal menit să distrugă un avion în valoare de şase milioane şi jumătate de dolari nu atinsese nici cinci dolari. Cumpărase totul, exclusiv dinamita — o „reminiscenţă" a carierei lui de constructor — dintr-o fierărie.

Tot pe pat mai pusese şi o valijoară, din acelea folosite de oamenii de afaceri pentru dosare şi documente, în deplasările lor cu avionul. În ea îşi instală Guerrero bomba, urmînd ca mai tîrziu s-o strecoare în avion, şi s-o ţină lîngă el.

Mecanismul distrugător era de-o simplitate incredibilă. Atît de simplu, încît Guerrero însuşi spunea că un neofit în materie de explozive n-ar crede, o dată cu capul, că poate avea vreun efect.

Şi totuşi, îl va avea — ba chiar unul cumplit, devastator.

Cu un creion perforă capătul unui cartuş de dinamită, introducînd în el capsula explozivă, de care atîrnau două fire izolate, de sîrmă. Pentru a face să explodeze capsula şi cele trei cartuşe de dinamită, trebuia să treacă un curent electric prin fire. Fixă în interiorul valizei cutia de medicamente cu cartuşele de dinamită şi o imobiliză cu o bandă de lipit. Lîngă ea, tot înfăşurate cu bandă, aşeză cîrligul de rufe şi bateria. De fapt, bateria urma să explodeze

încărcătura, cîrligul de rufe, răsucit la momentul oportun, avînd rolul de a declanşa curentul din ea.

Conectă unul din firele capsulei explozive la un capăt al bateriei. Îi tremurau mîinile şi simţea şiroaiele de sudoare curgîndu-i pe sub cămaşă. O dată ce fixase capsula la locul ei, o greşeală, o scăpare cît de mică, l-ar fi aruncat pe loc în aer, cu cameră cu tot şi cu mai bine de jumătate din clădire. Se concentră cu toată atenţia asupra cîrligului de rufe.

La unul din capete, şi pe partea interioară, Guerrero înfipsese cîte o ţintă. Prin apăsarea pe arcul cîrligului, ţintele se loveau între ele, producînd contactul electric. Spre a evita momentan această atingere, Guerrero introduse un izolator între ele, adică bucăţica de plastic.

Îşi ţinu răsuflarea pînă legă cel de-al doilea fir de la capsula explozivă de ţinta înfiptă în cîrligul de rufe. Acum ambele fire erau la locul lor. Aşteptă ; îşi simţea inima bătînd ca un ciocan, în timp ce-şi zvînta cu batista mîinile asudate. Nervii şi toate simţurile păreau un arc întins peste măsură. Se aşeză pe pat, cu supărătoarea senzaţie a nodurilor din salteaua anemică de sub el. Somiera de fier uzată şi slăbită, gemu protestatar la mişcările lui.

Se apucă din nou de lucru. Cu maximum de precauţie, conectă un cablu scurt mai întîi la celălalt capăt al bateriei, apoi la a doua ţintă de pe cîrlig. Acum, doar bucăţica de plastic — separînd cele două ţinte — împiedica trecerea curentului electric, şi implicit declanşarea exploziei. Plasticul, de o grosime infimă, fusese perforat la o margine. Ajunse şi la ultimul „ingredient“ de pe pat, sfoara. O luă şi trecu unul din capetele ei prin plastic, de care-l înnodă cu mare grijă, ca nu cumva să-l clintească din loc ; apoi apucă celălalt capăt şi-l trase printr-o dezchizătură minusculă, gata făcută în dreptul mînerului servietei pe unde îl scoase afară, răsucindu-l în două noduri, ca să nu alunece în interior. În sfîrşit, tot cu sfoara rămasă pe dinafară, făcu o buclă — cam de grosimea unui deget — care atîrna ca ştreangul miniatural al unui călău. Restul, ce era de prisos, tăie cu foarfeca.

Şi asta era tot.

Un deget trecut prin buclă, o smucire a sforii şi plasticul din servietă va sări din loc lăsînd ţintele să se ciocnească între ele, să declanşeze curentul electric şi, totodată, explozia care va ucide, va spulbera totul în jur. Acum, că-şi terminase treaba, Guerrero se linişti şi îşi aprinse o ţigară.

Zîmbi ironic gîndindu-se, ca şi în alte dăţi, cît de complicată şi fantastică li se părea oamenilor, şi chiar autorilor de romane poliţiste, fabricarea unei bombe. În cărţile citite de el, se pomenea într-una de mecanisme întortocheate, de fitile şi de ceasornice care ticăiau, sîsîiau sau produceau un vacarm infernal, dar o dată scufundate în apă îşi pierdeau orice efect. În realitate nu era nevoie de complicaţii — ci doar lucruri simple, modeste ca acelea montate de el. În clipa cînd va trage de sfoară, nimic nu mai putea opri explozia dinamitei, şi nici apa, nici gloanţele, nici actele eroice, nu-i mai anihilau puterea distrugătoare.

Cu ţigara lipită de buză şi uitîndu-se saşiu, din pricina fumului, D.O. Guerrero tapetă valiza cu hîrtii, acoperind cu ele dinamita, cîrligul de rufe, firele de sîrmă, bateria şi sfoara, în aşa fel fixate încît să nu se mişte, dar nici să nu stînjenească manevrarea sforii de dedesubt. Trebuia să se gîndească la toate, să mascheze conţinutul, la caz că va fi silit să deschidă valiza. Apoi îi trase capacul şi-o încuie.

Verifică ceasul deşteptător, de duzină, pe care-l avea lîngă pat; pe-al său de la mînă îl lăsase de mult în sertarul unui cămătar. Era opt şi cîteva minute, şi-i rămîneau mai puţin de două ore pînă la plecarea avionului. Se cuvenea s-o pornească la drum. Va merge cu metroul pînă la agenţie, iar mai departe cu autobuzul companiei aeriene, pînă la aeroport. Bani avea exact cît îi trebuiau pentru autobuz şi poliţa de asigurare. Gîndul asigurării îi aminti că şi la aeroport avea nevoie de ceva timp, pînă s-o cumpere. Îşi trase repede haina pe el, controlîndu-şi buzunarul interior, spre a se convinge că biletul pentru Roma e încă acolo. Descuie uşa de la dormitor şi intră în camera de toate zilele — strîmtă şi ponosită — ducînd valijoara în mînă ca pe o floare gingaşă şi îndrăgită. Încă un lucru, şi ultimul, de făcut. Mai avea de scris un bilet pentru Inez. Găsi un petec de hîrtie şi un creion. Cugetă cîteva secunde şi aşternu în grabă:

„Lipsesc cîteva zile de-acasă. Plec din oraş. În curînd sper să-ţi pot da o veste bună, care te va mira."

Semnă: D.O.

Avu o clipă de ezitare, de strîngere de inimă. Un mesaj cam anemic pentru încheierea unei căsătorii de optsprezece ani. Dar numaidecît îşi reveni, socotind că ar fi fost imprudent să se întindă cu detalii. Mai tîrziu, chiar dacă nu va rămîne nimic din avion, anchetatorii vor cerceta la microscop lista pasagerilor. Iar biletul, ca şi alte hîrtii lăsate în urmă, va fi tălmăcit şi răstălmăcit.

Puse hîrtia pe-o masă unde, cu siguranță, nu putea trece neóbservată de Inez.

În timp ce cobora scările de jos, de la bufetul expres, cel cu tacîmuri soioase, se auzeau glasuri și zornăitul unui joc mecanic. D.O. își ridică gulerul hainei, strîngînd, cu mîna cealaltă, prețioasa valiză. Degetele-i încleștate pe mîner atingeau lațul de sfoară ce sugera ștreangul unui gîde.

Cînd ieși din clădire și o apucă spre metrou, afară continua să ningă din plin.

PARTEA A DOUA

8.30 p.m. — 11 p.m.

Capitolul 1

JOE PATRONI SE INTOARSE DIN NOU la căldura maşinii, de unde telefonă la aeroport. De acolo, şeful serviciului de întreţinere al companiei Trans World îl informă că toată porţiunea de şosea pînă la ei devenise impracticabilă din pricina camionului şi a remorcii răsturnate dar, după cîte aflase, lucrurile mergeau spre ameliorare, astfel că în curînd Joe va putea să-şi reia drumul.

— Avionul mexican se află tot în cîmp, împotmolit ? se interesă Patroni.

— Da, i se răspunse, şi sîntem asaltaţi de telefoanele celor care se interesează de tine, întrebîndu-ne cît ai să mai întîrzii ; e mare nevoie de ajutorul tău.

Fără a mai zăbovi să se încălzească, Patroni ieşi din maşină şi o porni înapoi, spre locul accidentului, înnotînd prin ninsoare şi prin stratul gros de noroi amestecat cu zăpadă.

In jurul tractorului cu remorcă totul părea a fi aranjat anume pentru o filmare. Uriaşul vehicul paralizînd cele patru culoare ale şoselei se îmbrăcase în omăt şi, aşa cum şedea, cu roţile suspendate în aer, părea un dinozaur culcat într-o parte. Reflectoarele, torţele şi albul zăpezii proiectau asupra lui o lumină ca de zi. Reflectoarele ardeau de la înălţimea celor trei camioane cu macarale, sosite la insistenţele lui Patroni.

Mai jos, scînteiau făclii roşiatice, înfipte de poliţiştii care, între timp, se înmulţiseră, şi cum nu prea aveau ce face, aprindeau torţe într-una. Jocul şi profuziunea luminilor te făceau să te duci cu gîndul la sărbătorirea unui 4 iulie.

Apariţia, cu cîteva minute mai înainte, a unei echipe de operatori de la televiziune sporea şi mai mult iluzia unui platou de filmare. Plini de importanţă, abuzînd de claxoane şi de semnale luminoase, cei de la televiziune îşi croiseră drum pe muchea şoselei, în camioneta lor maronie, purtătoarea emblemei W.S.H.T.

Patru la număr, toţi tineri şi cu înfumurarea caracteristică, preluaseră întreaga iniţiativă, de parcă accidentul se ivise anume pentru ei şi orice intervenţie pentru înlăturarea haosului creat putea fi amînat după placul şi nevoile lor.

O mînă de poliţişti, care trecuseră cu vederea folosirea ilegală a semnalizatorului de pe acoperişul furgonetei, ajutau acum la amplasarea macaralelor, dirijîndu-le în poziţiile cerute de operatori.

Inainte de a pleca să telefoneze la aeroport, Joe Patroni le aliniase într-un anumit fel pentru ca, acţionîndu-le simultan, să obţină maximum de efect, înlăturînd stînjenitoarea povară din drum. Pe şoferi şi alte ajutoare îi lăsase de asemenea la treabă, ancorînd cu lanţuri groase macaralele la remorcă — ceea ce, după calculul său, mai cerea un timp oarecare. Poliţiştii se arătaseră încîntaţi de sprijinul lui ; ba chiar locotenentul înalt şi voinic — mai marele peste toţi — îşi sfătuise subalternii să-i dea întru totul ascultare. Şi totuşi, oricît de necrezut ar părea, se procedase exact pe dos ; lanţurile fuseseră dezlegate pînă la ultimul, la care-şi mai făcea de lucru un şofer, rînjind radios cu faţa răsucită spre reflectoarele şi camera de televiziune. O parte din drumeţii de pe şosea se îmbulzeau curioşi în spatele arsenalului de filmat, uitînd parcă de disperarea lor de mai înainte şi de chinurile acestei geroase nopţi de pomină.

O nouă rafală de vînt, venită pe neaşteptate, îl plesni pe Patroni peste faţă, împroşcîndu-l cu zăpadă îngheţată. Pînă să-şi ducă mîna la gulerul scurtei îmblănite, simţi zăpada alunecîndu-i pe sub cămaşă, topindu-se şi udîndu-l jalnic. Cu toată senzaţia nesuferită, păşi mai departe şi se plantă în faţa locotenentului.

— Cine dracu a schimbat poziţia macaralelor ? îl luă el la rost. Aşa cum le-aţi pus acum nu mai poţi urni nici o cutie de conserve. Doar împingîndu-se una pe alta fac treabă.

— Ştiu, domnule, recunoscu poliţistul oarecum spăsit, cu toată masivitatea lui ce-l domina pe Patroni, de felul său scurt şi îndesat la trup. Dar vedeţi dumneavoastră, se explică el, băieţii de la televiziune vor să prindă un cadru ca lumea. Sînt de la secţia locală şi pregătesc telejurnalul de seară... cu viscolul şi chestii d-astea. Iertaţi-mă.

Unul din operatori — înfăşurat şi el în blană — îi făcuse semn să se apropie pentru a poza. Fără a se sinchisi de biciuirea ninsorii, ofiţerul înaintă semeţ, cu capul sus, cu pasul cadenţat, către macaraua care constituia prim-planul. Alţi doi poliţişti îl urmară. Grijuliu să nu-şi întoarcă faţa de la aparat, locotenentul începu să mimeze unele

sfaturi adresate şoferului, gesticulînd fără noimă, dar de efect pe ecran.

Patroni se aprinse de mînie, cu gîndul la aeroport şi la oamenii ce-l aşteptau cu sufletul la gură. În starea de-acum, cu muşchii încleştaţi şi răsuflarea întretăiată de furie, nu avea altă dorinţă decît să se repeadă la aparat şi la reflectoare şi să le facă ţăndări.

Cu un suprem efort, se stăpîni totuşi. De fapt, era una din trăsăturile sale caracteristice, această irascibilitate pronunţată, violentă ; din fericire, nu şi-o dezlănţuia uşor, dar şi cînd o făcea îşi pierdea orice logică, orice control. O dată cu anii maturităţii, pornise o luptă crîncenă împotriva ei, deşi nu întotdeauna încununată de succes. Şi ca să nu se dea învins, evoca o singură amintire — o singură clipă de furie oarbă, dar cu urmări de neuitat.

În timpul celui de-al doilea război mondial, Joe Patroni fusese privit ca un redutabil pugilist amator al aviaţiei americane. Lupta în categoria semi-grea şi, la un moment dat, fusese la un pas de titlul de campion al forţelor aeriene din Europa.

Cu puţină vreme înaintea invaziei din Normandia, a avut loc un meci în Marea Britanie, în care Patroni l-a întîlnit pe comandantul de echipaj Nerry O'Hale, un tip solid şi brutal din Boston, totalmente lipsit de caracter atît pe ring, cît şi în viaţa de toate zilele.

Pe-atunci, deşi mecanic de elită, Joe avea doar grad de soldat, în plus, îl cunoştea pe O'Hale, ştia ce-i poate pielea şi îl detesta. Dar poate că aversiunea lui nu şi-ar fi spus cuvîntul dacă O'Hale, ca parte din tehnica sa de joc, nu-i şuşotea într-una acolo, pe ring : „italian spurcat ce eşti... de ce nu lupţi de partea cealaltă, pentru năpîrcile tale italieneşti ? Dai din pinteni, cînd vezi cum ne doboară avioanele, aşa e ? Italian infect..." şi alte invective de acelaşi gen. Era clar pentru Patroni ce urmărea partenerul prin provocările lui — iritîndu-l la culme, voia să-l împingă la greşeli. Aşa că nu l-a luat în seamă pînă cînd O'Hale nu i-a plasat două lovituri succesive în regiunea inghinală pe care arbitrul, aflat în spatele lor, nu le-a observat.

Insultele repetate, loviturile nepermise şi implicita durere au declanşat, în sfîrşit, furia scontată de rivalul său. Ceea ce scăpase însă prevederilor lui a fost riposta lui Joe Patroni, atît de fulgerătoare, de sălbatică şi de nemiloasă, încît O'Hale căzu, răpus, iar după clasica numărătoare de la podea, s-a constatat că murise. Patroni a fost absolvit de orice pedeapsă. Cu toate că arbitrul nu surprinsese loviturile nereglementare ale adversarului, pentru alţii

din jurul ringului n-au trecut neobservate și aceștia au depus mărturie în favoarea lui. Dar chiar și fără apărare, în fond, Patroni făcuse exact ce se aștepta de la el — luptase cu toată forța și priceperea de care era capabil. În schimb, numai el știa că în acele cîteva clipe, de fapt, nu știuse ce face ; își pierduse mințile. Mai tîrziu, mergînd și mai departe cu recunoașterea față de sine, admise că și dacă-și dădea seama că-l ucide pe O'Hale tot nu s-ar fi putut domina. Contrar tradiționalului final romanesc, Joe nu a părăsit ringul și nici „nu și-a azvîrlit pentru totdeauna mănușile". Ci și-a continuat activitatea de pugilist, folosindu-și pe ring toate resursele fizice, dar controlîndu-se într-una, ca nu cumva să mai depășească acea limită infimă ce păstrează hotarul între rațiune și furia dementă. Și a izbutit. De asta era sigur, după repetatele lupte date cu animalul din el pe care, în cele din urmă, îl biruise.

Atunci, și numai atunci, s-a lăsat de box și s-a retras de pe ring. Doar că stăpînirea de sine nu însemna și anihilarea mîniei.

La întoarcerea locotenentului de la filmare, Patroni îl luă în primire fără menajamente.

— N-ai făcut decît să întîrzii cu douăzeci de minute decongestionarea șoselei. Și așa ne-am irosit zece, ca să aducem camioanele în poziția de care avem nevoie, acum ne mai trebuie alte zece ca să le punem la loc.

Chiar atunci se auzi un avion cu reacție trecînd pe deasupra — un memento pentru Patroni de-a se grăbi.

— Uitați ce e, domnule, vorbi locotenentul, cu o față și mai vineție decît o avea de la ger și vînt. Să vă fie clar că eu comand aici. Nu zic, ne prinde bine orice ajutor — inclusiv al dumneavoastră. Dar eu sînt cu hotărîrile.

— Atunci ia una, pe loc.

— Fac așa cum cred eu că...

— Ba nu ; dumneata mă asculți pe mine. Joe Patroni îl înfruntă cu priviri de foc, cu nimic intimidat de statura impunătoare a polițistului. Mînia lui reținută și aerul autoritar îl făcură pe locotenent să șovăie. Avem o alertă la aeroport, v-am mai explicat o dată, precum și cauzele pentru care sînt așteptat. Vorbind, Patroni spinteca aerul cu vîrful aprins al trabucului, ca o subliniere a afirmațiilor. Poate și alții au motive să se vadă urniți de aici ; dar al meu e destul de limpede, cred. Am telefonat din mașină. Pot să-l sun pe șeful meu, care-o să-l cheme pe-al dumitale, și cît ai clipi din ochi te trezești că-ți zbîrnîie aparatu-ăla de radio și ești luat la întrebări de ce

te sclifosești și faci pe vedeta în loc să te ocupi cu treaba pentru care ai fost trimis aici. Ia deci o hotărîre, cum ziceai ! Mă duc să telefonez sau pornim la treabă ?

Ochii ofițerului scăpărau la fel de mînioși ; pentru moment părea că va izbucni ; dar imediat își schimbă gîndul. Își răsuci trupul solid către operatorii de la televiziune și le strigă :

— Luați-vă toate marafeturile-astea de aici ! V-am dat destul răgaz...

Unul din ei îi răspunse peste umăr :

— Mai lasă-ne, șefule, cîteva minute...

Din doi pași mari, locotenentul fu lîngă el :

— Ai auzit ce-am spus ! Cărați-vă !

Vorbise aplecat peste el, cu fața contorsionată de furia stîrnită de ciocnirea cu Patroni. Operatorul tresări, vizibil speriat.

— Mă rog, mă rog ; și se precipită către colegi.

Se stinseră și luminile de la aparatul portabil de filmat.

— Hai să readucem camioanele la locul unde au fost înainte !

Locotenentul începu să tune cu ordinele încolo și încoace. Se întoarse la Patroni și arătă cu mîna spre remorca răsturnată. Evident, își dăduse seama că era preferabil să-l aibă de aliat și nicidecum de dușman.

— Sînteți tot de părere s-o tracționăm ? Oare n-am putea s-o punem pe picioare ? îl întrebă el.

— Ba da, dacă vrei să ținem șoseaua blocată pînă la ziuă. Pentru asta ar trebui mai întîi descărcată, și dacă ne-apucăm...

— Da, da, e clar. Deocamdată s-o tragem de-aici ; cît despre pagubă, ne-om necăji mai încolo. Arătă spre șirul de mașini staționate și continuă : Dacă vreți s-o luați din loc îndată ce înlăturăm obstacolul ați face bine să vă scoateți mașina de unde e și s-o aduceți în față. Vreți să fiți escortat pînă la aeroport ?

Patroni dădu din cap, arătîndu-și consimțămîntul și totodată aprecierea :

— Mulțumesc, zise el.

La numai zece minute, ultimul cîrlig era fixat la locul său. Pe osia remorcii avariate se răsuceau lanțuri groase, la rîndul lor prinse de prima macara printr-un cablu solid, de sîrmă. În mod similar se ancorase și a doua macara, avînd-o pe a treia în spate, gata s-o împingă.

Șoferul de pe vehiculul cu bucluc care, deși răsturnat, nu suferise prea mari stricăciuni, bombănea privind la ce se întîmplă.

— N-o să le convină treaba asta patronilor. O maşină aproape nouă, şi-o rupeţi bucăţi.

— Chiar aşa de-o fi, înseamnă c-am dus la capăt ce-ai început dumneata, îi riposta un tînăr în uniformă.

— Parcă pe dumneata ce te doare ? Ce-ţi pasă c-o să-mi pierd eu bunătate de slujbă, îi zise şoferul, tot printre dinţi. Poate m-oi apuca de ceva mai uşor — cum ar fi... netrebuinţa asta de meserie de poliţist.

Celălalt îi răspunse cu un rînjet.

— De ce nu ? Ce parcă aşa, ca şofer, nu eşti tot un netrebuit ?

— Credeţi că sîntem gata cu pregătirile ? se adresă locotenentul lui Patroni.

Acesta clătină din cap, fără să se ridice de jos, unde se ghemuise să vadă dacă au fost bine strînse lanţurile şi cablurile.

— Luaţi-o încet, cu binişorul, îi sfătui el. Urniţi mai întîi cabina.

Incepu să tragă prima macara, dar roţile camionului pe care era instalată alunecau pe zăpadă, în timp ce şoferul accelera în disperare, ca nu cumva să slăbească strînsoarea lanţului. Partea din faţă a remorcii alunecă vreo cîţiva zeci de centimetri, protestînd cu un geamăt mecanic. Apoi se opri.

Patroni făcu semn cu mîna.

— Acceleraţi în contiuare ! Urniţi-o din loc !

Se întinseră şi lanţurile dintre osia remorcii şi a doua macara. A treia împingea acoperişul remorcii. Roţile celor trei vehicule se învîrteau pe zăpada apoasă, luptînd să prindă aderenţă. Remorca înaintă încă un pic spre marginea şoselei, în chiotele de bucurie ale privitorilor. Camera de televiziune funcţiona din nou, la fel şi reflectoarele care dădeau un plus de strălucire scenei. Pe şosea se căscase o dîră lungă şi adîncă, marcînd locul unde zăcuse namila pe roţi. Cabina tractorului şi remorca se degradau văzînd cu ochii ; pe măsură ce erau tîrîte, apăreau teşituri în acoperişuri şi pe laturile solicitate. Preţul acestei rapide descongestionări, care fără îndoială cădea în sarcina asigurărilor, avea să fie destul de piperat.

De o parte şi de alta a şoselei blocate, două pluguri de curăţat zăpada — asemenea unor greble uriaşe — încercau să înlăture cît mai mult din troienele ce se înălţaseră de la ivirea accidentului.

Sub sita ninsorii, totul se albise în jur, inclusiv Patroni, locotenentul, ajutoarele sale şi drumeţii, strînşi în chip de spectatori.

Motoarele macaralelor se porniră din nou, huruind. Cauciucurile fumegau, patinînd nebuneşte pe făgaşul de zăpadă apoasă. Incet şi cu poticneli, remorca înaintă mai întîi cîţiva centimetri, apoi mai

mulţi, alunecînd treptat spre marginea şoselei. Intr-un interval de numai cîteva secunde, ajunsese să ocupe un singur culoar, în loc de patru cîte paralizase. Rămînea doar să fie trasă pe partea necarosabilă. O treabă simplă. Poliţiştii se înarmau cu torţe proaspăt aprinse. De acum încolo, începea rolul lor — de reglementare a circulaţiei — ceea ce avea să le mai răpească probabil alte cîteva ore. Vibraţia unui avion cu reacţie îi reaminti lui Patroni că adevărata lui datorie din noaptea aceea îl reclama cu totul în altă parte.

Locotenentul îşi scoase chipiul şi îl scutură de zăpadă. Făcu apoi un semn cu capul către Patroni.

— Cred că a venit şi rîndul dumneavoastră...

O maşină a poliţiei, parcată la marginea drumului, se strecură pe unul din culoare. Locotenentul arătă spre ea.

— Urmaţi-o cît mai de-aproape. Băieţii sînt preveniţi, şi au ordine să vă ajute s-ajungeţi cît mai repede la aeroport.

Joe Patroni clătină din cap. In momentul cînd se suia în Buick, locotenentul îi strigă din urmă :

— Şi încă ceva, domnule... Vă mulţumim !

2

DESCHIZÎND UŞA UNUI DULAPIOR, căpitanul Vernon Demerest se trase înapoi, fluierînd încet şi prelung. Se afla tot în bucătăria lui Gwen, în apartamentul ei din „Cuiburile stewardeselor".

Gwen nu-şi terminase duşul şi, aşteptînd-o, Vernon, la îndemnul ei, pregătise ceaiul. Aşa ajunsese să umble la dulap — căutînd ceştile şi farfurioarele de care avea nevoie. Iar acum număra uluit cele patru rafturi înţesate cu băuturi — anume pentru consumul în avioane. Deasupra mărcii de fabricaţie, majoritatea purtau emblema Trans America. Şi toate erau neatinse.

După un calcul sumar, Demerest le preţui cam la trei sute, ca număr. Desigur, văzuse şi la alte stewardese băuturi din stocul companiei, nu însă atîtea şi într-un singur loc.

— Mai avem dosite şi în dormitor, o auzi pe Gwen vorbindu-i înveselită, chiar în spatele lui. Le adunăm pentru o petrecere. Cred că ne-ajung. Ce zici ?

Intrase tiptil în bucătărie, fără s-o simtă. Cu o piruetă, Vernon se întoarse. Şi aşa, cum se întîmpla veşnic de cînd erau împreună, tresări înfiorat de farmecul şi prospeţimea pe care le redescoperea la fiece nouă apariţie. Deşi deprins cu succesele la femei, în clipe ca acestea se întreba, cuprins de îndoieli, dacă într-adevăr fiinţa pe care o avea dinainte i se dăruise vreodată ? ! În fusta impecabilă şi bluza de la uniformă, părea şi mai tînără decît în realitate.

Îşi înălţase spre el chipul strălucitor, cu pometi proeminenţi, încadrat de păru-i bogat, închis la culoare şi cu reflexe bogate în bătaia luminii. În ochii negri şi adînci se citea o chemare, izvorîtă parcă din îngăduinţă.

— Eşti liber să mă săruţi cît vrei. Încă nu m-am rujat.

Demerest zîmbi, fascinat ca întotdeauna de accentul ei englezesc cu rezonanţe de cristal pur. Asemenea altor tinere trecute prin pension, Gwen îşi însuşise doar inflexiunile melodioase ale limbii ma-

terne, ocolind stridenţele supărătoare. Uneori Demerest o încuraja la vorbă pentru simpla plăcere de a o asculta.

Fără a-şi mai spune ceva, se cuprinseră în braţe, Gwen primindu-i cu buze însetate sărutările lui fierbinţi. Peste puţin însă, fata se desprinse din îmbrăţişare.

— Nu, spuse hotărîtă. Nu, dragă Vernon. Nu aici.

— De ce nu ? Timp avem destul, o imploră gîtuit de dorinţă şi nerăbdare.

— Fiindcă, aşa cum te-am prevenit, vreau să stăm de vorbă ; nu ne rămîne vreme şi pentru una şi pentru alta.

Îşi aranjă bluza care-i ieşise din fustă.

— Dumnezeule mare ! gemu Vernon. Mă faci să mă aprind, numai flăcări, şi pe urmă... In sfîrşit, fie! Aştept să ajungem la Neapole. Şi o sărută mai blînd. Dar să ştii că tot drumul, pînă în Europa, o să mocnesc acolo, în cabina de comandă.

— Am să te aprind din nou. Ţi-o jur. Hohoti amuzată şi, lipindu-se de el, îi dezmierdă părul şi faţa, cu degetele lungi şi fine.

Vernon gemu.

— Cerule ! De pe acum îmi dai foc...

— Atunci să ne potolim, zise Gwen, descleştîndu-i mîinile de pe talie şi îndepărtîndu-le cu un gest ferm.

Se întoarse şi o porni către dulap, să-l închidă.

— Stai niţel. Ce-i cu astea ? o întrebă Demerest, arătînd cu mîna spre băuturile cu eticheta companiei.

— Care astea ? făcu ea, contemplînd cele patru rafturi cu un aer mirat ; apoi adoptă altă expresie, de inocenţă lezată. Sînt cîteva rămăşiţe antediluviene de la pasageri. Sper că domnul căpitan nu are de gînd să mă reclame pentru nişte resturi puse de-o parte ? !

Demerest se arătă suspicios.

— Chiar atîtea ?

— Fireşte. Scoase din raft o sticlă de gin „Beefeater", o puse la loc şi examină alta, de whisky „Canadian Club". Ce e drept, companiile aeriene au bunul obicei de a cumpăra numai băuturi extra, remarcă Gwen. Vrei să guşti din careva ?

Refuză clătinînd din cap.

— Ştii doar că nu beau.

— Intr-adevăr, dar nu e cazul să-ţi arăţi atîta dezaprobare.

— Nu vreau să fii prinsă.

— Asta nu se întmplă cu nimeni, deşi practica e aproape generală. Ascultă-mă ; fiecare pasager de la clasa întîi are dreptul la

două sticle din astea. Dar unii nu beau decît una singură, iar alţii niciuna.

— La regulament se spune că pe cele rămase trebuie să le predai.

— Ufff ! pentru numele lui Dumnezeu ! ! Doar asta şi facem. Predăm cîteva de formă iar ce rămîne, împărţim între noi. La fel procedăm şi cu vinul. Gwen chicoti. Sîntem încîntate cînd, spre sfîrşitul călătoriei, se mai iveşte cîte un pasager care ne cere vin. În felul acesta, deschidem o sticlă cum scrie la regulament — turnăm un pahar....

— Şi restul îl luaţi acasă. Ştiu.

— Vrei să-ţi arăt ? Gwen mai deschise o uşă de la dulap. Înăuntru, o duzină de sticle cu vin.

Demerest se strîmbă.

— Naiba să mă ia...

— Dar nu toate-s ale mele. Le-am primit şi pe-ale colegelor — cea care stă cu mine şi vecina de alături — şi tot în vederea petrecerii proiectate. Îl apucă de mînă. Ai să vii şi tu, nu ?

— Cred că da... dacă voi fi invitat.

— Ai să fii, îl asigură închizînd uşile.

Se aşezară la masă, în bucătărie. Gwen turnă ceaiul sub privirile lui pline de admiraţie. Era darul ei să aureoleze pînă şi o formalitate banală, ca acea de acum, împrumutîndu-i un aer sărbătoresc. Observă amuzat cum, dintr-un alt bufet, Gwen scoate ceşti tot cu emblema Trans America, aidoma celor folosite în avioane. Poate nici cu băuturile nu trebuia să se arate chiar atît de intransigent. Dar, la drept vorbind, îl uimise cantitatea. Nu-l mai mirau micile trucuri pe care stewardesele le învăţau şi începeau să le practice curînd după angajare, cu scopul de a-şi înlesni traiul. Ştia, de pildă, că plecau în cursă cu valize de mînă aproape goale pentru a le umple cu mîncarea rămasă în bucătăria avionului — întotdeauna de cea mai bună calitate, conform tradiţiei societăţilor de transporturi aeriene. Un termos gol se dovedea util pentru a duce acasă plusul de băuturi — lichioruri sau chiar şampanie. O stewardesă dotată cu un spirit întreprinzător putea să-şi reducă la jumătate cheltuielile săptămînale de coşniţă, aşa cum Demerest avusese cîndva ocazia să se convingă. În schimb, se arătau mai precaute în cursele internaţionale, unde regulamentul prescria incinerarea resturilor de alimente — fie parţial consumate sau neatinse — imediat după aterizare. Cu toate interdicţiile impuse, practica înfruptării din bunurile companiei era foarte răspîndită.

O altă descoperire făcută de stewardese era aceea că la capătul unei curse nu se verifică niciodată inventarul obiectelor detașabile din dotarea avioanelor. Acest lucru avea o dublă explicație. Mai întîi companiile nu aveau timpul material pentru asemenea formalități, și apoi socoteau că e mai convenabil să accepte unele pierderi, decît zarva iscată de cercetarea lipsurilor. Ca urmare, multe stewardese își însușeau obiecte casnice — pături, perne, prosoape, șervete de masă, pahare, tacîmuri — în cantități impresionante ; însuși Vernon Demerest fusese în cîteva așa zise „cuiburi de stewardese", utilate în mare parte cu obiecte provenite din inventarul companiei aeriene. Gwen îi destrămă brusc firul gîndurilor.

— Vroiam să te anunț, Vernon, că sînt însărcinată.

O spusese cu atîta indiferență în glas încît, pe moment, nici nu-i prinse sensul cuvintelor.

— Cum ești ? o întrebă năucit.

— Însărcinată — în-săr-cin...

— Știu cum se silabisește, o întrerupse enervat. Vidul din minte stăruia. Ești absolut sigură ?

Gwen hohoti, cu rîsul ei limpede, plăcut, și sorbi din ceai. Era conștient că-l ridiculizează, la fel cum își dădea seama că niciodată nu arătase mai frumoasă și mai ispititoare ca în clipa aceea.

— Replica ta e stereotipă, iubitule. În toate romanele în care am întîlnit o asemenea scenă, bărbatul întreabă invariabil : „ești sigură ?".

— Naiba să mă ia, Gwen ! Își ridicase tonul. Ești sau nu ești ?

— Bineînțeles. Altfel nu ți-o spuneam. Arătă spre ceașca din fața lui. Mai vrei una ?

— Nu !

— Explicația e foarte simplă, continuă calmă. Cînd ne-am oprit la San-Francisco... îți amintești ? — am stat la hotelul acela grozav, de pe Nob Hill, cel cu vedere panoramică. Cum se chema oare ?

— Fairmont. Da ; mi-aduc aminte. Continuă.

— Ei bine, mă tem că am fost imprudentă. Sistasem cu pilulele de teamă să nu mă îngraș și încredințată că în momentul acela nu se cereau precauții. Dar m-am înșelat. Oricum, datorită neglijenței, port în pîntece un Demerest mititel, un mormoloc care va crește din ce în ce mai mare.

Se așternu tăcerea.

— Poate nu s-ar cuveni să te întreb... începu Vernon, vorbind cu stîngăcie.

Gwen nu-l lăsă să termine.

— Ba da. Ai toate drepturile. Ochii ei negri și adînci îl priveau cu deplină onestitate. Vrei să știi dacă a mai existat cineva și dacă sînt sigură că e al tău ? Așa e ?

— Ascultă, Gwen...

Întinse mîna spre a lui și i-o cuprinse.

— N-are rost să te simți jenat de această întrebare. În locul tău și eu aș pune-o.

Demerest schiță un gest de amărăciune.

— Lasă asta. Iartă-mă !

— Ba nu ; vreau să-ți răspund. Începuse să vorbească mai repede, și ceva mai puțin sigură de ea. Vezi tu... întîmplarea face că te iubesc. Pentru prima dată, îi ocolise privirea. Cred că te iubeam... sînt sigură că te iubeam, chiar înainte de popasul nostru la San-Francisco. Și sînt fericită că e așa. Ar fi de neînchipuit să ai un copil de la un om pe care nu-l iubești, nu-i așa ?

— Ascultă-mă, Gwen. Îi cuprinse mîinile între ale sale. Avea mîini puternice și nervoase, deprinse cu autoritatea și răspunderea, totuși capabile de blîndețe și duioșie. Ca acum. În fața femeilor îndrăgite nu mai avea nimic din asprimea arătată bărbaților. Trebuie să stăm serios de vorbă și să ne facem unele planuri.

Acum cînd trecuse peste șoc, gîndurile i se conturau mai limpede. Știa precis ce are de făcut.

— Nu ai nici o obligație, dragul meu. Își înălțase capul și revenise la tonul ei obișnuit. Nu-ți face griji că am să devin nesuferită și-ți voi crea neajunsuri, pentru că nu va fi așa. Știam pe ce drum am pornit și că mă pot aștepta la urmări. Firește, nu mi le-am dorit, dar erau inerente. Am socotit de datoria mea să nu mai păstrez taina pentru mine, ci să ți-o împărtășesc chiar astă seară, e doar copilul tău — părticică din tine — și trebuie să afli de existența lui. Acum ți-am spus tot și te asigur că n-ai de ce să-ți faci griji. Intenționez să mă descurc singură.

— Nu fii caraghioasă ! Se-nțelege c-am să te ajut. Doar nu ți-oi fi închipuind că dau bir cu fugiții ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

Lucrul esențial — chibzui Vernon — era să se intervină cît mai urgent — ăsta era tot secretul cînd apărea cîte un plod nedorit — să te scapi din vreme de el. Se întrebă dacă Gwen avea vreunele prejudecăți religioase în această privință. Era un capitol despre care nu-i pomenise niciodată, dar vorba-ceea, surprize puteai avea și de la oamenii la care te aștepți cel mai puțin.

— Ești catolică ? încercă el să tatoneze terenul.

— Nu.

„Asta e bine", își zise în gînd. Poate ar fi salvatoare o cursă în Suedia, aranjată în pripă ; în numai cîteva zile, Gwen ar termina cu tot necazul. Desigur, Trans America le va veni în ajutor — ca de altfel orice companie — cu condiția să nu fie „oficial" amestecată și să se păstreze limbajul convențional în care cuvîntul „avort" era anatemă. Cu discreția cuvenită, Gwen putea pleca la Paris cu o cursă Trans America, iar de acolo, cu Air France, pînă la Stockholm. Călătoria va fi gratuită, în virtutea acordurilor de reciprocitate. Dar chiar cu acest privilegiu, îl așteptau cheltuieli fabuloase în Suedia ; într-atît de exagerate erau taxele clinice și onorariile medicilor încît, printre colegii din aviație circula gluma cum că acolo clientele rămîn nu numai fără copii ci și fără un sfanț în pungă...

Mult mai ieftin o scoteai la capăt în Japonia. O mulțime de stewardese plecau la Tokyo, unde onorariul era de cinci-zece dolari. Totuși, Demerest avea unele dubii în privința profilaxiei japonezilor, așa că, pentru o mai mare siguranță, era de preferat Suedia sau Elveția. Cîndva, chiar el afirmase că o dată ce ar avea o încurcătură de genul acesta îi va oferi stewardesei cu pricina condiții optime. .

Din punct de vedere financiar, complicația cu Gwen cădea cum nu se poate mai rău ; tocmai acum își supraetaja casa și, după cum își aminti posomorît, depășise bugetul. În sfîrșit ! Va trebui să vîndă cîteva acțiuni... eventual din „General Dynamic", la care oricum avea perspectiva unui cîștig frumușel, și poate sosise vremea să încaseze și el niscaiva beneficii. Negreșit, după întoarcerea de la Roma și Neapole, va lua legătura cu agentul său de bursă.

— Ai de gînd să mai mergi la Neapole, cu mine ? o întrebă pe Gwen.

— Firește ; de-abia aștept. De altfel mi-am cumpărat și un capot transparent. Ai să-l vezi mîine seară. Se ridică de la masă și zîmbi.

— Ești o cochetă iremediabilă.

— Sînt o cochetă iremediabil însărcinată, și iremediabil amorezată de tine. Tu mă iubești ?

Veni lîngă ea și-o sărută pe gură, pe obraji și pe ureche. Drept răspuns, Gwen se strînse și-mai tare la pieptul său.

— Da, te iubesc, îi șopti Vernon.

„Ceea ce, în clipa de față, e purul adevăr", adăugă pentru sine.

— Dragul meu Vernon...

— Da, iubito.

Îi simţea obrazul moale, lipit de al lui. Iar glasul se auzea înăbuşit, cum îşi ţinea gura pe umărul său.

— N-am minţit nimic din tot ce ţi-am spus. Nu eşti obligat să mă ajuţi. Dar dacă ţii într-adevăr, se schimbă lucrurile.

— Da, vreau. Şi hotărî s-o iscodească, să afle ce are de gînd cu copilul, chiar în drum spre aeroport.

Gwen se desprinse din braţe şi se uită la ceas ; era 8.20.

— Cred că e timpul să mergem, domnule căpitan.

— Ştii, cred că nu ai motive să fii îngrijorată, începu Demerest în timp ce conducea maşina. Companiile aeriene sînt obişnuite cu stewardese însărcinate şi necăsătorite. E o chestie foarte frecventă. Aşa cum reieşea din ultimul raport pe care l-am citit, procentul companiei aeriene National e de zece la sută, pe an.

Observă, cu satisfacţie, că discuţia lor aluneca pe un făgaş tot mai prielnic. Şi asta era bine ; trebuia să-i risipească orice susceptibilitate stupidă în legătură cu ţîncul. O dată ce se lăsa copleşită de sentimente, nu mai putea judeca limpede şi de aici tot felul de complicaţii.

Conducea atent Mercedesul, cu gesturi delicate, dar precise ; aşa cum mînuia orice mecanism, inclusiv automobilul sau avionul.

Străzile din suburbia oraşului, proaspăt curăţate cînd venise la Gwen, se acoperiseră iar cu un strat gros de zăpadă. Ninsoarea nu contenise, înălţînd troiene din ce în ce mai mari în locurile lipsite de adăpostul clădirilor şi expuse vîntului.

Demerest ocolea cu băgare de seamă porţiunile înămeţite, ca nu cumva să se împotmolească sau măcar să se deranjeze de la volan, pînă nu va ajunge la garajele companiei Trans America.

Ghemuită în scaunul de alături, capitonat în piele, Gwen îl întrebă neîncrezătoare :

— Oare să fie adevărat că la fiecare sută de stewardese zece rămîn însărcinate an de an ?

— Cu foarte mici variaţii, cam asta e cifra curentă, o asigură Vernon. După cîte aud, de cînd cu pilulele anticoncepţionale s-au mai schimbat oarecum lucrurile, dar nu atît cît se scontase. Ştii, sînt date pe care le aflu de la Asociaţia Unională a Piloţilor, unde sînt membru.

Aştepta un eventual comentariu din partea lui Gwen, dar cum nu veni, continuă tot el :

— Nu trebuie să uiţi un lucru, că majoritatea stewardeselor provin din mediul provincial sau din familii modeste, din marile oraşe ; au o educaţie simplistă şi mijloace materiale foarte reduse. O dată angajate, se văd cu o slujbă fascinantă ; voiajează, întîlnesc oameni interesanţi, stau la hotelurile cele mai elegante. E prima lor degustare de *„dolce vita"*. Schiţă un fel de rînjet. Ei, dar după degustare uneori se mai întîmplă să rămînă cîte-un „sediment" în pahar.

— E o neobrăzare să vorbeşti aşa ! Gwen se aprinsese cum n-o mai văzuse niciodată. Îţi arogi atîta superioritate de mascul, îi zise indignată. Dacă în paharul meu sau în mine există un asemenea „sediment", dă-mi voie să-ţi amintesc că tu l-ai lăsat acolo şi oricît ne-ar deranja pe amîndoi, în locul tău aş găsi totuşi o formulare mai decentă. Iar dacă mă amesteci, de-a valma, cu fetele acelea provinciale şi cu obîrşie modestă, e o jignire în plus.

Se îmbujorase la faţă şi-i sticleau ochii de mînie.

— Ei ! Dar ştii că-mi place zelul tău ?

— Atunci etalează-ţi şi alte teorii ca asta de acum şi-o să-l cunoşti din plin.

— Am fost chiar atît de deplasat ?

— De-a dreptul nesuferit.

— Atunci, iartă-mă. Încetini viteza maşinii şi opri la un semafor răspîndind miriade de sclipiri roşiatice prin ninsoarea ce se cernea. Aşteptară tăcuţi, pînă ce, ca într-o ilustrată de Crăciun cu efecte policrome, într-o secundă roşul se prefăcu în verde. Cînd o porniră din loc, îi spuse, cumpănindu-şi vorba :

— N-am avut de gînd să te pun alături de altele, pentru că tu eşti o excepţie. O cochetă şi o rafinată care s-a lăsat o dată pradă neglijenţei. Chiar tu ai afirmat-o. Şi cred că amîndoi am păcătuit în privinţa asta.

— Mă rog, concedă Gwen, redobîndindu-şi calmul. Dar nu mă mai amesteca la grămadă. Eu sînt eu ; şi basta.

Se lăsă o tăcere de cîteva clipe, după care continuă dusă pe gînduri.

— Am putea să-l numim chiar aşa...

— Cum adică, şi pe cine ?

— M-ai făcut să-mi amintesc de mormolocul de Vernon Demerest, cum îi spusesem mai devreme. Dacă e băiat, l-am putea numi Vernon Demerest junior, după tradiţia americană.

Niciodată nu se dăduse în vînt după propriul său nume, aşa că

se grăbi să-i riposteze : „n-aş vrea ca fiul meu"... Dar se opri. Aluneca pe o pantă primejdioasă.

— Începusem să-ţi spun că societăţile aeriene sînt deprinse cu treburi din astea. Ai auzit de Programul de Protecţie cu trei Puncte ?

Îi răspunse scurt printr-un : „da".

Era firesc să-l cunoască. Majoritatea stewardeselor ştiau în ce constă asistenţa acordată de companiile aeriene în cazuri de sarcină, bineînţeles dacă ele acceptau cele trei condiţii impuse. De aici şi denumirea de P.P.P.3, prescurtarea familiară folosită de angajaţii de la Trans America. Alte companii îl botezaseră după bunul lor plac, şi chiar aranjamentele difereau într-o oarecare măsură. Dar principiul rămînea acelaşi.

— Cunosc chiar fete care au recurs la P.P.P.3, recunoscu Gwen. Sper însă că nu voi fi constrînsă să le urmez exemplul.

— Bănuiesc că nici ele n-au fost. Şi imediat adăugă : Dar n-ai de ce să-ţi faci griji. Companiile aeriene nu fac nici o publicitate în jurul lui ; se păstrează cea mai mare discreţie. Cum stăm cu timpul ?

Gwen îşi apropie mîna stîngă, pe care avea ceasul, de cadranele luminoase de la bordul maşinii.

— Sîntem la ţanc, îl asigură ea.

Demerest se angajă binişor cu Mercedesul pe un culoar mai de mijloc şi, după ce-i verifică tracţiunea pe suprafaţa alunecoasă a şoselei, depăşi un camion masiv. Cîţiva oameni, probabil o echipă de lucrători, şedeau înşiraţi în spatele cabinei, pe părţile laterale. Arătau posomorîţi, uzi leoarcă, într-o stare de plîns. „Oare ce-ar zice, bieţii de ei, dac-ar şti că, peste cîteva ore, eu şi Gwen ne vom desfăta sub arşiţa soarelui napolitan ?" se întrebă Demerest.

— Nu ştiu, o auzi pe Gwen de alături. Nu ştiu dacă aş putea apela vreodată la P.P.P.3.

Cunoşteau deopotrivă scopul acestui program de protecţie al stewardeselor însărcinate. Nu era o plăcere pentru o companie aeriană să-şi piardă stewardesele — indiferent de motive. Mai întîi, pregătirea lor era extrem de costisitoare, astfel că, o dată formată, o stewardesă însemna o investiţie apreciabilă. Apoi, nu se găseau la tot pasul tinere frumoase, prezentabile, cu personalitate, după cum se cereau. „Programul de Protecţie" apăra deci interesele societăţii acţionînd practic şi simplu. Cînd o stewardesă rămînea însărcinată, fără perspective de a se căsători, imediat după naşterea copilului îşi putea relua slujba, unde, de obicei, era primită cu braţele deschise. Asistenţa oferită de companie începea prin acordarea unui

concediu legal, timp în care i se păstra și postul. Cît despre ocrotirea personală, stewardesa primea asistență medicală fie la domiciliul permanent sau într-un oraș mai îndepărtat, după cum singură hotăra — prin intermediul secțiilor speciale ale serviciului de personal, funcționînd pe lîngă fiecare companie aeriană. Acest ajutor avea și un efect psihologic asupra tinerei în cauză, care nu se vedea abandonată ci, dimpotrivă, ocrotită. La nevoie, se acordau și împrumuturi de bani. Iar dacă după nașterea copilului, stewardesa se jena să revină la locul de unde plecase, se aranja, cu discreție, un transfer la alegere.

În schimbul acestor privilegii, societatea tutelară impunea trei condiții — de aci și denumirea de Program de Protecție cu trei Puncte.

Prima era ca pe toată durata absentării, stewardesa să anunțe serviciului personalului eventualele deplasări. A doua : stewardesa trebuia să consimtă ca imediat după nașterea copilului să renunțe la el pentru a fi adoptat. Nu i se comunica niciodată numele părinților adoptivi, fiind pentru totdeauna ruptă de copil. În schimb, compania aeriană garanta îndeplinirea formalităților legale de adopțiune și plasarea copilului în mîini bune. A treia condiție : înainte de acordarea oricărei asistențe, stewardesa trebuia să declare numele tatălui. O dată aflat, serviciul personalului își delega un reprezentant — expert în materie — care să ia legătura cu tatăl și să obțină un ajutor financiar. Cel vizat se obliga în scris să onoreze cheltuielile medicale, iar în caz că dispunea de mijloace, să restituie, parțial sau integral, salariile pierdute de angajată în perioada sarcinei. De sigur, companiile aeriene preferau să ajungă la aceste aranjamente pe cale amiabilă și cu discreție. Dar, în cazuri extreme, se recurgea și la metode mai dure, de constrîngere, cînd compania se prevala de considerabila ei influență în cadrul corporațiilor. Rareori se impuneau presiuni cînd tatăl era pilot — indiferent de grad, mai mic sau mai mare. O pledoarie binevoitoare din partea companiei, dublată de dorința ofițerului de a mușamaliza lucrurile — și totul se aranja. În privința „mușamalizării“, însăși compania își aducea partea ei de contribuție, fie prin acordarea unor împrumuturi, în condiții rezonabile, sau prin rețineri din salariu. Tot pentru salvarea aparențelor — de astă dată în familia pilotului împricinat — reținerile erau trecute la rubrica „taxe diverse“. Banii colectați pe această cale i se expediau stewardesei, fără ca societatea să-și retragă cota de cheltuieli efectuate în sprijinul viitoarei mame.

— Lucrul cel mai esențial în programul de protecție este că nu te simți singură — în afara înlesnirilor de tot soiul pe care le prevede, argumentă Demerest.

Despre întreruperea sarcinei evitase cu străşnicie să aducă vorba. Aceasta constituia o temă aparte, cu totul străină de programul de asistență al companiilor care de altfel se fereau de orice amestec direct. În schimb, sfaturi neoficiale se mai găseau — chiar la supraveghetoarele stewardeselor, inițiate pe pielea altora în asemenea taine. Şi le dădeau cu dragă inimă în intenția de a le feri pe tinere de profesionişti dubioşi, spre care le mai mîna disperarea.

Gwen îşi privi partenerul cu un aer întrebător.

— Explică-mi un lucru, te rog. Cum se face de eşti atît de versat în asemenea lucruri ?

— Doar ți-am spus — fac parte din Asociația Unională...

— Tu însă te ocupi de piloți ; cu stewardesele nu ai nici o tangență — sau cel puțin nu de acest gen...

— Poate nu direct.

— Vernon, tu nu eşti la prima experiență... Ai mai avut necazuri cu stewardese... nu-i aşa ?

Dădu din cap fără tragere de inimă.

— Da, am avut.

— Pentru tine, probabil, e un lucru la ordinea zilei să le laşi cu burta la gură pe provincialele credule de care vorbeai. Sau cele mai multe au fost din „familii modeste, din marile oraşe ?" În glasul ei vibra în egală măsură amărăciunea şi ironia. Cîte ai înscrise, pînă acum, în palmares ? O duzină, două ? Dă-mi o cifră rotundă.

Vernon oftă.

— Una. Doar una.

În această privință avusese mare noroc. Fireşte, puteau să fie mai multe ; dar răspunsul lui era adevărat. Sau... aproape adevărat. Mai extistase una care pierduse sarcina ; dar ce era s-o mai pună la socoteală ? !

Pe măsură ce se apropiau de aeroport, de care-i mai despărțea doar un sfert de milă — circulația devenea tot mai greoaie. Deşi estompate de ninsoare, strălucitoarele lumini ale aerogării inundau cerul.

— Cealaltă, care a pățit-o, reluă Gwen, numele nu mă interesează...

— Nici nu ți l-aş spune.

— A recurs la amărîtul de P.P.P.3 ?

— Da.
— Ai ajutat-o ?
— Ţi-am spus-o şi mai devreme — îi răspunse iritat. Ce fel de om mă crezi ? Se înţelege c-am ajutat-o. Dacă ţii neapărat să ştii, află că societatea mi-a reţinut din salariu. Aşa am ajuns să cunosc amănunţit mecanismul asistenţei.
Gwen surîse.
— Rubrica „taxe diverse" ?
— Da.
— A aflat vreodată soţia ?
— Nu, răspunse într-un tîrziu.
— Ce s-a întîmplat cu copilul ?
— A fost adoptat.
— Ce era ?
— Un ţînc, şi-atîta tot.
— Ştii prea bine la ce mă refer. Băiat sau fată ?
— Mi se pare că fată.
— Ţi se pare...
— Nu, ştiu precis. Era fată.
Întrebările ei îl stînjeneau. Îi trezeau amintiri pe care şi-ar fi dorit să le uite cît mai curînd.
Rămaseră tăcuţi, în timp ce Mercedesul, cu mersu-i legănat, trecu prin vasta şi impunătoarea poartă a aeroportului. Deasupra, zvelte şi scăldate în lumină, se înălţau cele cîteva arcuri parabolice, de esenţă futuristă — elogiata încoronare a unei competiţii artistice mondiale, simbolizînd — după cîte se spunea — năzuinţele nobile ale aviaţiei.
Drept înainte, se deschidea complexul şerpuit şi impresionant de drumuri, intersecţii, şosele suspendate şi tunele, menite să asigure maximum de viteză vehiculelor în continuă trecere prin aeroport. Dar după trei zile de viscol, cu urmările-i inerente, înaintarea era mult mai anevoioasă decît de obicei.
Porţiunile circulate în mod normal erau paralizate de troiene uriaşe. Iar plugurile şi basculantele care încercau să prevină înzăpezirea altora încă utilizabile, nu făceau decît să stînjenească şi mai mult circulaţia prin prezenţa lor.
După cîteva opriri scurte, Demerest coti pe şoseaua de serviciu către hangarele principale ale companiei Trans America, de unde, după parcarea maşinii, aveau s-o pornească într-un autobuz de serviciu către aerogară.
Gwen se mişcă în scaun, alături de el

— Vernon...

— Da.

— Îți mulțumesc că ai fost cinstit cu mine. Se întinse și-i apucă mîna dreaptă, mai aproape de ea. Totul va fi în perfectă ordine, îl asigură. Poate s-au adunat cam multe pentru mine; și toate au venit deodată. Dar să știi că vreau să merg cu tine la Neapole.

Vernon dădu din cap surîzînd și, desprinzîndu-și mîna de pe volan, o cuprinse pe a lui Gwen strîngînd-o cu putere.

— Va fi colosal. Îți promit că vom trăi zile de neuitat... Și, în aceeași clipă, hotărî să facă totul spre a-și duce făgăduința la îndeplinire. De altfel, prea mari eforturi nici nu i se cereau. Gwen nu era orice femeie; de ea se simțea mai atras, mai legat sufletește, mai îndrăgostit decît de oricare alta, din cîte cunoscuse. De n-ar fi fost însurat... Oare ce-ar fi să se despartă de Sarah, să se căsătorească cu ea? se întrebă ca și în alte dăți. Dar pe loc alungă ispita. Prea mulți colegi trecuseră prin această ordalie, abandonîndu-și cămine vechi pentru femei mai tinere. Și cu ce se aleseseră pînă în cele din urmă? Cu amare deziluzii și povara unor pensii fabuloase.

Cîndva, în decursul călătoriei — fie la Roma sau la Neapole — trebuia negreșit să mai aibă o discuție serioasă cu Gwen. Dialogul de pînă acum nu-l mulțumise; și nici de întreruperea sarcinei nu apucase să-i pomenească...

Gîndul la Roma îi reactualiză o obligație mai imediată și anume preluarea cursei Trans America 2, pe care urma s-o comande.

3

224 SCRIA PE CHEIA CAMEREI de la hotelul O'Hagan.

În semiobscuritatea vestiarului, lipit de secția radar, Keith Bakersfeld realiză dintr-o dată că de minute în șir se tot uita la cheie și la numărul de pe eticheta de plastic.

Sau poate numai de cîteva secunde ? ! Nici asta nu era exclus. De la o vreme încoace, timpul ca și alte noțiuni își pierduse consistența, îl deruta. Uneori, acasă, Natalie îl surprindea înțepenit în vreun ungher, cu privirea pironită în gol. Și numai la întrebarea ei îngrijorată : „Ce e cu tine aici ?", se trezea din amorțeală, revenea la realitate și începea să gîndească efectiv. În asemenea momente — ca acel de adineaori — creierul lui obosit, epuizat, intra în stare de inhibiție, așa presupunea. Pe undeva, în complicatul lui labirint de vase sanguine, de fibre nervoase, de gînduri și emoții sedimentate, exista un comutator minuscul, un mecanism de autoapărare asemenea întrerupătoarelor termostatice din aparatele electrice — care intervin de la sine în clipa cînd motorul se încinge prea tare și e în pericol de a se arde. Dar pe cînd motorul poate fi astfel oprit, la nevoie, cu creierul omenesc nu se întîmplă la fel.

Razele reflectoarelor de pe fațada turnului luminau vestiarul atît cît să vadă în jur. Dar pe Keith puțin îl interesa acest amănunt. Așezat pe una din băncile de lemn, cu sandvișurile alături, neatinse, așa cum i le pregătise Natalie, ședea imobil, cu cheia camerei de hotel în mînă, cugetînd la paradoxul creierului omenesc. Deși capabil să atingă culmi de imaginație — să compună versuri, să făurească ecrane radar, să creeze o Capelă Sixtină, să construiască un Concorde supersonic — același creier omenesc, prin conștiința și amintirile ce le închide în el, poate genera constrîngeri, chinuri, neostoită luptă și frămîntare de care numai prin moarte te simți izbăvit.

Moartea... prin care uiți de toate și, în sfîrșit, îți afli odihna !

Aşa ajunsese Keith Bakersfeld la hotărîrea de a-şi pune, în seara aceea, capăt vieţii.

Trebuia să se întoarcă în secţie. Mai avea doar cîteva ore pînă la ieşirea din tură şi îşi făgăduise că le va duce pînă la capăt. Nici el nu ştia prea bine de ce; dar aşa socotea că e corect şi, ca întotdeauna, încerca să procedeze cinstit.

Probitatea morală era poate o trăsătură a familiei; în privinţa asta, semăna foarte mult cu fratele său, cu Mel.

În sfîrşit, după ce se va achita de orele de serviciu — ultimele de altfel — putea să plece nestingherit la hotelul O'Hagan, unde se înregistrase în aceeaşi după-amiază. Ajuns acolo, fără a-şi mai pierde timpul, va înghiţi cele patruzeci de doze de Nembutal — şaizeci de granule cu totul — pe care le avea într-o cutie de medicamente, în buzunar. Le adunase pe rînd, în decurs de cîteva luni. Prescrise ca somnifer, la fiecare cantitate eliberată, după reţetă, de farmacistul Nataliei, Keith îşi pusese jumătate de-o parte. Cu o zi, două în urmă, se închisese într-o bibliotecă, unde consultase o carte despre toxicitatea medicamentelor; voia să fie sigur că pilulele strînse de el depăşeau doza legală.

Tura lui expira la miezul nopţii. Curînd după aceea va înghiţi pastilele şi va adormi la iuţeală... şi pentru totdeauna.

Se uită la ceasul de pe mînă orientîndu-i cadranul spre fascicolul de lumină ce străbătea de afară. Era aproape nouă. Trebuia oare să se întoarcă numaidecît la ecran? Nu, îşi răspunse tot el; va mai rămîne puţin. Ţinea să-şi recapete calmul, să-şi reia lucrul cu nervii mai destinşi, să poată înfrunta eventualele surprize din ultimele ore de lucru.

Răsuci pe degete cheia de la hotel. Camera 224.

Stranie coincidenţă! Să i se dea o cameră, cu totul întîmplător, iar numărul ei se terminase în „24"! Există oameni care cred în semnificaţia ocultă a cifrelor. Keith însă nu se număra printre ei. Şi totuşi, dacă scotea cifra 2 dinaintea ultimelor cifre, ar fi însemnat că pentru a doua oară îl urmărea acelaşi număr.

Prima dată — cu un an şi jumătate în urmă — îl citise într-un calendar.

Ca şi în alte rînduri, cînd făcea un efort de memorie, îşi simţi ochii înceţoşaţi.

Era o dată ce i se săpase în memorie cu remuşcări şi suferinţă. De atunci şi de la ea porneau rătăcirile sufleteşti şi prăbuşirea lui de acum. Şi tot ea îl adusese în pragul sinuciderii.

O dimineaţă de vară. Joi, 24 iunie.

Era o zi parcă anume făcută pentru poeţi, pentru îndrăgostiţi, şi amatorii de poze în culori ; o zi pe care oamenii o închid cu grijă în sipetul amintirilor, de unde, după ani şi ani, o scot la iveală, cînd vor să retrăiască cea mai frumoasă imagine din cîte le-au fost date.

La Leesburg, Virginia, nu departe de istoricul loc Harpers Ferry, la revărsatul zorilor, cerul era complet senin. P.V.N. — după cum glăsuia buletinul meteo, adică plafon şi vizibilitate nelimitate, în limbajul prescurtat al aviaţiei. Şi aşa a rămas în continuare, afară de cîţiva nouraşi pufoşi apăruţi către după amiază. Soarele ardea — dar fără să te înăbuşe. Blînda adiere a vîntului dinspre munţii Blue Ridge, aducea cu sine parfum de caprifoi. Dimineaţa, în drum spre Centrul de Dirijare Aeriană Washington, de la Leesburg, Keith văzuse trandafirii sălbatici în floare. Îi veni în minte un crîmpei de vers de-al lui Keats învăţat la liceu : „peste toate, vara îşi risipise podoabele..." parcă anume scris pentru o astfel de zi.

Venise ca de obicei, cu maşina sa, de dincolo de hotarul statului Virginia, din Adamstown, Maryland, unde locuia cu Natalie şi copiii într-o casă foarte agreabilă. Dăduse jos capota Volkswagenului şi mergea încet, ca să se bucure din plin de aerul şi soarele generos ; chiar la vederea clădirilor moderne şi joase ale Centrului de Dirijare nu mai simţi acea încordare atît de nesuferită, de fiecare zi.

Mai tîrziu, se întrebase dacă nu cumva şi asta contribuise într-o măsură la tot ce-a urmat.

Pînă şi în secţia radar — cu zidurile-i groase, fără ferestre, impermeabilă la lumina zilei — se strecurase o frîntură din strălucirea dimineţii. Atmosfera în care lucrau cei şaptezeci de controlori de trafic, sau mai mulţi — toţi în cămăşi cu mîneci scurte — părea mai destinsă, în contrast cu apăsătoarea tensiune de fiecare ceas. O explicaţie era poate vremea excepţional de senină, care-i scutea de dificultăţile curente. Numeroase avioane particulare, militare şi comerciale, zburau la vedere sau după metode de autoprotecţie, piloţii dirijîndu-se singuri, fără a mai apela la instrucţiunile controlorilor transmise prin radio.

Centrul de Dirijare Aeriană Washington, din Leesburg, era un punct de control cheie. Principalele sale secţii radar urmăreau şi dirijau circulaţia aeriană din şase state de pe coasta de est. Ceea ce însuma un spaţiu aerian de peste o sută de mii de mile. Pe toată această întindere, orice avion intra în jurisdicţia Centrului din Leesburg, fiind dirijat de acesta fie pînă la capătul cursei sau pînă la

ieșirea din perimetrul său de control. Bineînțeles, avioanele erau preluate de la unul din cele douăzeci de centre de control care brăzdau, de la un capăt la altul, partea continentală a Statelor Unite. Cel din Leesburg se numără însă printre cele mai solicitate, încorporînd extremitatea sudică a „coridorului din nord-est“, unde se concentra zilnic cea mai densă circulație aeriană.

În chip ciudat, Leesburg era departe de orice aeroport, dar la patruzeci de mile de Washington D.C., de unde-și luase și numele. Sediul propriu-zis — instalat într-o regiune rurală din Virginia — se compunea dintr-un corp de clădiri moderne și scunde, cu spații de parcare adecvate, și înconjurat, din trei părți, de vaste terenuri cultivabile. Nu departe de el curgea rîulețul Bull Run — cu faima-i nepieritoare cîștigată în timpul războiului civil.

Cîndva, după ce-și încheiase orele de veghe la radar, Keith Bakersfeld se dusese la Bull Run, unde cugetase la imensul contrast dintre actualul Leesburg și cel de odinioară.

În dimineața aceea, cu toată bucuria adusă în cuget de soarele verii, în principala secție radar, cu atmosfera-i de catedrală, munca decurgea ca în orice zi. Încăperea — mai mare decît un teren de fotbal — era, ca întotdeauna, slab luminată, pentru a permite buna urmărire a zecilor de ecrane, aliniate în șiruri duble sub bolte oblice. Ceea ce l-ar fi izbit pe un vizitator, era zgomotul de fond care domina secția. De alături, din sala de transmitere a datelor, unde erau grupate calculatoarele, instalațiile electronice și teleimprimatoarele automate, răzbătea un freamăt necontenit. În timp ce în secție stăruia un alt murmur — de astă dată de glasuri ; erau cei cîțiva zeci de controlori, care, din fața ecranelor, și pe un număr infinit de frecvențe, transmiteau indicații permanente prin radio.

Vibrațiile aparatelor, amestecate cu vocile omenești, creau un zumzet constant, general, și totuși straniu — înăbușit, cum era, de izolarea fonică din pereți și tavane.

Deasupra oamenilor și a aparatelor, se înălța o paralelă străbătînd sala de la un capăt la altul. Acolo se opreau vizitatorii ocazionali, urmărind ce se întîmplă dedesubt.

Privită de sus, activitatea secției nu se deosebea prea mult de cea a unei burse. Rareori controlorii își ridicau ochii spre această galerie suspendată, deprinși cum erau să ignoreze orice le-ar fi sustras atenția de la lucru. Iar cum numărul privilegiaților admiși în această sală era foarte redus, controlorii trăiau aproape rupți de lumea exterioară. În consecință, nu numai că munceau într-o teri-

bilă încordare, dar şi într-o atmosferă de totală austeritate — dat fiind că în secţie nu lucra nici o femeie.

Keith se dezbrăcase de haină într-o cămăruţă alăturată, venind înăuntru în cămaşă albă, scrobită — un soi de uniformă pentru controlorii de trafic. Nimeni n-ar fi putut spune cum ajunseseră la această ţinută vestimentară; nici un regulament nu o cerea, şi totuşi cei mai mulţi o adoptaseră. În drum spre ecranul său, cîţiva colegi, dinainte instalaţi la pupitre, îl întîmpinară pe Keith cu un „bună dimineaţa" voios — lucru de asemenea neobişnuit. De regulă, o dată intrat în sală — şi deci în plină încordare — se ştia că nimeni nu mai răspunde la saluturi decît printr-un gest de-abia schiţat cu capul, sau un cuvînt scurt, ca „Bună!" Uneori nici atît.

Sectorul lui Keith cuprindea o parte din regiunea Pittsburg-Baltimore. De fapt întreaga suprafaţă era supravegheată de o echipă formată din trei oameni. Keith, în calitate de controlor, păstra legătura cu avioanele şi dădea indicaţii prin radio. Doi asistenţi înregistrau datele de zbor şi comunicaţie de la aeroport; iar toţi trei erau urmăriţi de un supraveghetor. În afara membrilor echipei, în ziua aceea, mai lucra şi un stagiar, aflat de cîteva săptămîni sub îndrumarea lui Keith.

O dată cu Keith, intră în sală şi restul echipei, se postară în spatele colegilor pe care urma să-i înlocuiască, unde rămaseră cîteva minute, pînă la asimilarea imaginei de pe ecran. Aceeaşi scenă se reedita în faţa fiecăruia din aparatele radar aliniate în imensa încăpere.

Chiar acolo, în spatele colegului ce-şi încheia tura, Keith simţi primele semne de încordare mentală şi fizică — o stare în care trebuia să se menţină de-a lungul celor opt ore de veghe, punctate de două pauze scurte.

Aşa cum indicau ecranele, afluenţa avioanelor era destul de scăzută pentru acea oră şi în condiţiile atmosferice de-a dreptul excepţionale. Pe întreaga suprafaţă întunecată se vedeau cam cincisprezece puncte verzui — aşa zisele „ţinte" — cum le botezaseră ei, indicînd fiecare cîte un avion în cursă. Un Convair 440, al companiei Allegheny, la o altitudine de opt mii de picioare, se apropia de Pittsburg. În spatele lui, şi la înălţimi diferite, zburau un National Dacota-8, un American Airlines 727, două avioane particulare — un Lear şi un Fairchild F-27 — precum şi un turbopropulsor Electra, din Aviaţia Federală.

După indicaţiile memorizate de Keith de la o clipă la alta, puteau apare şi altele pe ecran, venind din sectoare diferite sau

de pe Aeroportul Prieteniei, din Baltimore, de unde li se anunţase decolarea.

Un Delta DC-9, zburînd în direcţie opusă, spre Baltimore, urma să fie preluat în curînd de Aeroportul Prieteniei. În spatele său, se înşirau două curse aparţinînd companiilor Trans World Airlines şi Piedmont Martin, un avion particular, plus un United şi un Mohawk. Distanţele dintre ele, atît pe lateral cît şi pe verticală, erau bune, remarcă Keith, cu excepţia celor două United cu direcţia Baltimore, înaintînd cam aproape unul de altul. Citindu-i parcă gîndurile, colegul, care se mai afla încă în faţa ecranului, devie unul din ele spre a asigura spaţiul reglementar.

— Mi-e clară imaginea, anunţă Keith, calm. Celălalt clătină din cap şi se dădu la o parte.

Supraveghetorul echipei, Perry Yount, îşi puse casca la urechi şi, aplecat peste capul lui Keith, urmări punctele ca să poată aprecia situaţia, aşa cum apărea pe ecran. Perry era un negru înalt şi slab, mai tînăr cu cîţiva ani decît Keith. Dotat cu o memorie extraordinară, putea să înregistreze o imensitate de date privind zborurile, apoi să le repete în totalitatea lor sau parţial cu acurateţea unui calculator electronic. Prezenţa lui era utilă şi reconfortantă în momentele critice.

Keith mai preluase cîteva curse şi predase altele, cînd supraveghetorul îl bătu pe umăr şi-i zise :

— În tura de azi răspund de două echipe — de a ta şi de cea de alături. Lipseşte un om. Pot să te las puţin singur ?

Keith dădu din cap şi răspunse.

— De acord.

Prin indicaţii radio corectă direcţia de zbor a lui Eastern 727 apoi făcu un semn către George Wallace, stagiarul pe care-l avea sub îndrumare şi care se plantase pe un scaun, alături.

— Il am pe George care mă urmăreşte, spuse Keith, adresîndu-i-se lui Perry.

— In regulă, zise acesta.

După care îşi scoase căştile de la urechi şi se mută la ecranul vecin. Nu erau la prima situaţie de acest gen, şi întotdeauna lucrul decursese perfect normal. De altfel, Perry şi Keith colaborau de ani de zile şi ştiau că se pot bizui unul pe altul.

— George, imprimă-ţi bine imaginea, îl făcu atent pe stagiar.

George se apropie mai mult de ecran. George Wallace avea douăzeci şi cinci de ani, şi de aproape douăzeci şi cinci de luni se pregătea ca stagiar ; mai înainte fusese angajat în forţele aeriene ame-

ricane. În toată perioada de instruire arătase o judecată ageră, o intervenţie promptă şi un calm deplin în momente critice. Peste o săptămînă urma să-şi termine practica, şi să fie „uns“ contrôlor, deşi, ca pricepere, se putea socoti de pe acum calificat. Keith lăsă dinadins o distanţă mai mică între avioanele American Airlines BAC-400 şi National 727, fiind însă gata să intervină cu indicaţii precise, la nevoie. George Wallace sesiză imediat inadvertenţa ivită pe ecran, i-o semnală lui Keith şi acesta o corectă.

Asemenea teste practice constituiau cea mai bună verificare a unui controlor în devenire. La fel, cînd un stagiar se afla în faţa unei situaţii grele trebuia lăsat să-şi dovedească abilitatea şi să se descurce singur. În momente ca acestea, instructorul era silit să rămînă în spatele lui asudînd şi cu pumnii strînşi — ca şi cînd s-ar fi susţinut doar cu unghiile de un meterez — după cum se exprimase cîndva un coleg. Şi nu era de loc uşor să hotărăşti cînd anume să te amesteci sau chiar să preiei în întregime controlul, ca să nu fie nici prea devreme, nici prea tîrziu. Dacă instructorul îşi dădea la o parte discipolul, prin acest simplu gest putea să-i spulbere orice încredere în el şi implicit să compromită cariera unui element promiţător. După cum şi o intervenţie tardivă se putea solda cu o cumplită catastrofă aeriană.

Riscurile şi încordarea nervoasă erau atît de mari încît mulţi specialişti refuzau să facă pe instructorii, argumentînd că acest efort suplimentar nu era nici plătit, nici apreciat de mai marii lor. În schimb, răspundeau de orice. Care era deci rostul riscurilor şi epuizării la care se supuneau pe gratis ? Şi totuşi, Keith arătase multă iscusinţă şi răbdare în pregătirea viitorilor controlori. Cu toate emoţiile şi duşurile de transpiraţii prin care trecuse, nu se sustrăgea de la această datorie — după cum o socotea el. Chiar în cazul lui George Wallace, Keith era mîndru de felul cum evoluase. George îl anunţă calm :

— L-aş dirija spre dreapta pe United 284, pînă-l mai distanţaţi pe verticală de Mohawk.

Keith îşi arătă acordul dînd din cap şi apăsînd pe butonul microfonului.

— Centrul Washington către avionul United 284. Virează dreapta, cap compas 0-6-0.

Microfonul pîrîi aducîndu-i răspunsul prompt :

— Aici United 284, către Centrul Washington. Am înţeles ; 0—6—0.

La depărtare de mile, sus pe cerul azuriu și însorit, în timp ce pasagerii somnolau sau făceau lectură, uriașul turboreactor, cu silueta-i argintie porni virajul lin, întocmai cum i se ceruse. Pe ecranul radar, „ținta" verzuie — reprezentîndu-l pe United 284 — începu și ea să se miște în noua direcție.

La subsolul secției, într-o încăpere înțesată cu rafturi pe care erau înșirate magnetofoane în plină funcțiune, se înregistrase acest dialog între pămînt și văzduh spre a putea fi redat, în caz de nevoie. Același lucru se întîmpla cu toate comunicările făcute de controlori. După înregistrare, benzile se puneau la arhivă, de unde, periodic, se scoteau cîteva, la întîmplare, pentru a fi audiate și analizate de supraveghetori. Orice greșeală de procedură se comenta cu controlorul vizat, dar nici unul din toți cîți lucrau la radar nu știa cînd vor cădea sorții și pe imprimările lui.

Pe ușa camerei unde se făceau aceste înregistrări se citea un anunț de o ironie oarecum sinistră : „Șeful ascultă".

Orele dimineții se scurgeau liniștite. La răstimpuri mai apărea și Perry Yount, care continua să supravegheze două pupitre de comandă, pendulînd între ele și zăbovind în fața fiecăruia, pînă își imprima imaginea de ansamblu. Judecînd după aparențe, era mulțumit de constatările sale, iar lîngă Keith rămînea mai puțin decît la ecranul vecin, unde se părea că există mai multe complicații. Cam pe la jumătatea dimineții, circulația aeriană scăzuse, dar se știa că spre prînz se va înteți din nou. Curînd după ora 10,30, Keith Bakersfeld și George Wallace își schimbară locurile între ei ; stagiarul trecu în fața ecranului, iar Keith se postă de-o parte, spre a-l urmări. Fapt îmbucurător, observă că nu avea motive să intervină, tînărul Wallace dovedindu-se abil și extrem de atent. Încercă deci să se relaxeze pe cît i-o îngăduia situația de moment.

La unsprezece fără zece, îl apucă o colică intestinală. Viroza de care suferise în lunile din urmă își mai arăta colții. Făcu un semn către Perry Yount cum că vrea să iasă din sală.

Acesta își dădu încuviințarea printr-o simplă mișcare a capului.

— Se descurcă bine George ?

— Ca un veteran, îl asigură Keith pe un ton destul de ridicat ca să-l audă și George.

— Am eu grijă să fie totul în ordine, răspunse Perry. Ești liber, Keith.

— Mulțumesc.

Keith semnă în condică, trecînd și ora exactă a plecării. In rubrica alăturată, Perry mîzgăli o inițială, semn că prelua supraveghe-

rea lui Wallace, urmînd ca la întoarcerea lui Keith să se reediteze întocmai procedura.

Îl lăsă pe Perry studiind ecranul, cu o mînă pe umărul lui Wallace.

Keith urcă un etaj și intră la toaletă; prin geamul givrat pătrundea în crîmpeie aburite o parte din strălucirea dimineții de afară. După ce-și răcori mîinile și fața cu apă, se duse la fereastră și o deschise. Era curios să vadă dacă vremea se menținuse la fel de superbă ca la venirea lui. Și, într-adevăr, nu se schimbase. De acolo, din spatele clădirii, unde se afla fereastra, se profilau în zare pășuni întinse și verzi, pomi și cîmp acoperit de flori.

Soarele ardea și mai puternic. Iar peste tot și toate, se auzea bîzîitul adormitor al insectelor. Le îmbrățișă pe toate cu o privire nesățioasă, stăruitoare, simțind cum i se strînge inima la gîndul că trebuia să renunțe la soarele vesel și îmbietor și să se întoarcă la obscuritatea din secție. Nu pentru prima dată încerca acest soi de repulsie — ba în ultima vreme o simțise cam des — poate prea des; și, ca să fie cinstit, nu atît întunericul din sală îl supăra, cît încordarea nervoasă din timpul lucrului. Cîndva, servituțile slujbei — veșnice și crude cum erau ele — i se păruseră firești. Acum însă, le simțea tot mai mult apăsarea și în unele momente doar cu un suprem efort de voință le mai putea îndura.

În timp ce Keith Bakersfeld se lăsase furat de gînduri și de priveliște, un turboreactor Northwest Orient 727 venind din direcția St. Paul, Minneapolis, se apropia de Washington D.C. În compartimentul pasagerilor, o stewardesă se aplecă peste un călător în vîrstă, cu fața cianozată, incapabil să rostească un cuvînt. După presupunerile ei, pasagerul era amenințat de un atac cardiac sau poate îl și avusese. Stewardesa se grăbi să-l informeze pe căpitan, în cabina lui de comandă. La numai cîteva clipe, ofițerul secund luă legătura cu Centrul de Dirijare Washington, cerîndu-le permisiunea specială de coborîre și totodată rugîndu-i să le asigure prioritate la aterizarea pe aeroportul National Washington.

Ca și în clipa de față, Keith se întrebase adesea cîți ani va mai putea să reziste, cînd de pe acum își simțea uneori creierul istovit? Avea treizeci și opt de ani și lucra de un deceniu și jumătate la radar. Partea deprimantă era că, în această muncă, la patruzeci și cinci, cincizeci de ani erai secătuit cerebral, vlăguit și îmbătrînit trupește, deși, pînă la vîrsta de pensie, îți mai rămîneau încă alți

zece, cincisprezece ani. Pentru mulţi din colegii săi, aceşti ani din urmă însemnau o corvoadă mult prea grea, pe care n-o puteau duce la capăt.

Suprasolicitarea lor nervoasă era un fapt de mult recunoscut, şi nicidecum un secret pentru Keith şi majoritatea colegilor săi. De altfel, dosarele medicale, doldora de fişe, o atestau din plin, cele mai frecvente boli profesionale fiind hipertensiunea, atacurile de cord, ulcerele gastrice, tahicardia, astenia, plus multe altele, mai puţin grave. Noxele de controlor erau confirmate şi de cercetările unor medici eminenţi. Unul din ei declarase cîndva : „Lucrătorul de la radar veghează ore în şir, noapte de noapte, într-o supremă încordare nervoasă, torturat de grija de a evita ciocnirea puzderiei de avioane aflate în văzduh. Şi dacă astăzi a izbutit să evite o catastrofă, nu e scutit de chinuitoarea întrebare dacă şi mîine va avea acelaşi noroc. Perpetuarea acestor eforturi culminează, inevitabil, printr-o traumă fie de ordin psihic, fizic, sau, aşa cum se constată adesea, de ambele naturi".

Folosind acest avertisment, precum şi alte argumente, Agenţia Aviaţiei Federale insistase pe lîngă Congres să aprobe pensionarea lucrătorilor de la radar la vîrsta de cincizeci de ani, sau după douăzeci de ani de activitate. Aceşti douăzeci de ani, după cum susţineau medicii — echivalau cu patruzeci prestaţi în alte condiţii. În acelaşi timp, Agenţia Aviaţiei Federale îi prevenise pe legiuitori că, după douăzeci de ani de serviciu, angajatul nu mai prezintă deplină garanţie, primejduindu-se deci vieţile pasagerilor. Dar după cum îşi amintea Keith, Congresul, trecînd cu vederea avertismentul, refuzase propunerea. Ca urmare, şi Comisia Prezidenţială de resort se declarase. împotriva pensionării timpurii, recomandînd Agenţiei Aviaţiei Federale — aflată pe atunci sub egida Preşedintelui — să-şi retragă argumentele şi să înceteze orice presiune.

Ceea ce, la nivel oficial s-a şi întîmplat. În schimb, aşa cum Keith şi alţii ştiau, cei de la Aviaţia Federală erau mai convinşi ca oricînd de necesitatea acestei măsuri, susţinînd reluarea tratativelor în acest sens ; dar pentru aşa ceva se mai aştepta poate o catastrofă aeriană, sau chiar mai multe, provocate de controlori extenuaţi, urmate de furia publicului şi a presei.

Keith reveni din pribegia gîndurilor gustînd cu nesaţ frumuseţea naturii. Minunată zi şi ispititoare privelişte — chiar pentru un spectator de la o fereastră. Tare şi-ar fi dorit să fugă spre pajişte, să se culce în iarbă şi să adoarmă sub razele soarelui. Dar nu-i era în-

găduit. Sosise vremea să se întoarcă în secție ; încă o clipă — și va pleca.

Cu autorizarea Centrului Washington, avionul Northwest Orient 727 își începuse coborîrea. De jos, țîșneau valuri de indicații către alte avioane aflate la altitudini mai mici, fie pentru a le schimba direcția sau dirijîndu-le în zbor circular și la distanțe reglementare, unele de altele. Cu toată aglomerația crescîndă a orelor de prînz, trebuia creat și menținut culoarul de coborîre pentru Northwest. Totodată, se avertizase și Centrul de Dirijare al aeroportului National Washington, care urma să preia avionul de la Leesburg. Cursa Northwest, împreună cu alte avioane, se înscrisese în perimetrul echipei care lucra alături de pupitrul lui Keith și tot sub supravegherea tînărului negru Perry Yount. Intr-un spațiu de numai cîteva mile zburau cincisprezece avioane, a căror viteză totaliza șapte mii cinci sute de mile pe oră. Niciunul nu avea voie să se apropie de celălalt, iar printre acestea toate, cursa Northwest trebuia să-și continue nestingherită traiectoria descendentă.

Aglomerări ca acestea se iveau de cîteva ori pe zi, iar în condiții atmosferice nefavorabile, de cîteva ori pe oră. Suprapunerea lor îi silea pe cei de la radar să le eșaloneze pe urgențe : urgența 1, 2, 3 și așa mai departe.

Ca întotdeauna, și în încordarea de acum Perry Yount — măsurat la vorbă, calm, priceput — acționa cu îndemînarea practicii sale de zi cu zi. Colaborînd cu membrii echipei, coordona măsurile urgente, cu calm, cu un ton egal, din care nici un ascultător străin n-ar fi putut bănui că există o stare excepțională. Restul avioanelor aflate în aer primiseră dispoziții să-și comute aparatele radio pe alte frecvențe spre a nu mai intercepta dialogurile purtate cu Northwest. Totul decurgea perfect. Cursa Northwest își continua, vertiginos, coborîrea. In numai cîteva minute se va ieși și din acest impas. Deși presat de situație, Perry Yount își găsea răgazul să se abată și la pupitrul vecin — de care, de fapt, răspundea nemijlocit — și să-l controleze pe George Wallace. Aici lucrurile mergeau bine ; dar Perry nu se simțea pe deplin împăcat pînă nu-l revedea pe Keith în fața ecranului. Aruncă o privire spre ușă. Dar în zadar. Keith nu apăruse.

El era tot acolo, în fața ferestrei deschise, contemplînd peisajul, de astădată cu gîndul la Natalie. Oftă. In vremea din urmă avuseseră mici ciocniri și toate pornite de la munca lui. Existau lucruri

pe care Natalie nu putea sau nu voia să le înţeleagă. O îngrijora sănătatea lui. Îl ruga să renunţe la meseria de controlor; să-şi dea demisia şi să-şi aleagă alta, cît mai era tînăr şi sănătos. De-abia acum îşi dădea seama cît de mult greşise mărturisindu-i temerile, povestindu-i despre colegii îmbătrîniţi şi bolnavi prematur, din cauza eforturilor inumane la care erau supuşi. Natalie se alarmase poate pe bună dreptate. Dar a renunţa la o slujbă nu era chiar aşa de simplu. La ce bun toţi anii de ucenicie şi experienţa ce-o dobîndise? — argumente pe care Natalie, probabil ca orice altă femeie, nu le pricepea cu una cu două.

Deasupra localităţii Martinsburg, West Virginia — la circa treizeci de mile nord-vest de Centrul de Dirijare Washington — un avion particular de patru locuri, „Beech Bonanza", zburînd la şapte mii de picioare, părăsi traseul aerian V 166, trecînd pe V 44. Micuţul Bonanza — uşor de recunoscut după coada în formă de fluture — se îndrepta, cu o viteză de croazieră de 175 mile pe oră, spre Baltimore. La bordul lui se afla familia Redfern, compusă din inginerul economist Irving Redfern, soţia sa, Merry, şi vlăstarele lor — Jeremy, în vîrstă de zece ani şi Valerie, de nouă.

Irving Redfern era prin excelenţă conştiincios şi precaut în tot ce făcea. Aşa se explică de ce cu toate condiţiile atmosferice favorabile, care i-ar fi permis să zboare după aşa zisele reguli „la vedere", naviga totuşi după indicaţii, pornind chiar de la aeroportul din Charleston, West Virginia, pe rutele aeriene reglementare şi păstrînd mereu legătura cu controlul traficului aerian. Cu cîteva momente în urmă, Centrul Washington, din Leesburg îl dirijase spre o nouă rută V. 44. După un viraj lent, Redfern se angajase pe ea, urmărind acum oscilaţiile compasului magnetic, care începea să-şi revină la poziţia normală.

Călătoria lui Redfern la Baltimore — parţial impusă de interese comerciale — avea şi latura ei de agrement, la care se înscria un spectacol de teatru în aceeaşi seară. În vreme ce tatăl conducea cu atenţie avionul, copiii şi Merry sporovăiau într-una despre prînzul pe care urmau să-l ia la restaurantul Aeroportului Prieteniei.

Cel care transmisese ultimele instrucţiuni inginerului Redfern era George Wallace — stagiarul aproape calificat rămas în locul lui Keith Bakersfeld. George identificase corect avionul familiei Redfern, apărut pe ecranul radar ca un punctuleţ verzui, ce se mişca mai încet decît majoritatea „ţintelor" simbolizînd avioane masive, de pasageri. Dar cum nici unul nu avea tendinţa să se

apropie de Bonanza, acesta putea să evolueze nestingherit. Intre timp, Perry Yount se întorsese la echipa vecină, ajutînd-o să repună ordinea în circulaţia temporar abătută de pe făgaşul normal din pricina avionului Northwest Orient, în sfîrşit preluat de dirijarea aeroportului Washington. Cînd şi cînd, Perry mai arunca o privire spre George, o dată chiar întrebîndu-l : „Totul în ordine ?"

Wallace dăduse din cap afirmativ, deşi începuse să cam asude. Afluenţa orelor de prînz părea că debutase mai devreme ca de obicei. In acelaşi moment, şi fără ca George Wallace, Perry Yount sau Irving Redfern s-o ştie, un avion reactiv-şcoală T-33, de la Garda Naţională Aeriană, evolua în cercuri lente la numai cîteva mile nord de calea aeriană V 44. Decolase de pe aeroportul Martin, în apropiere de Baltimore, şi era pilotat de un anume Hank Neel — de profesie samsar de automobile — şi totodată membru al Gărzii Naţionale, cu grad de locotenent. Revenit la unul din stagiile de pregătire periodică, Neel executa chiar atunci o probă de îndemînare, după reguli de zbor la vedere. Şi cum exerciţiul său trebuia să se circumscrie în perimetrul local — într-o zonă restrînsă, la nord-est de Baltimore — Neel nu-şi întocmise obişnuitul plan de zbor şi, implicit, nici la Centrul din Leesburg nu fusese anunţat. Toate acestea poate n-ar fi avut importanţă dacă Neel nu s-ar fi plictisit de manevrele impuse şi, pe deasupra, n-ar fi fost şi un pilot neglijent. In decursul rotirilor sale încete se uită într-o doară pe fereastră, observînd că se abătuse spre sud — fără a bănui însă şi cît anume. In realitate devierea era atît de serioasă încît cu cîteva minute în urmă intrase în sfera de responsabilitate a lui George Wallace, iar acum se proiecta pe ecranul acestuia, ca un punct verde, ceva mai vizibil decît micul Bonanza al familiei Redfern. Un controlor mai versat l-ar fi sesizat pe loc. Dar George, absorbit cum era de celelalte ţinte luminoase, o ignoră cu totul pe cea mai recentă.

La o înălţime de cincisprezece mii de picioare, locotenentul Neel hotărî să-şi încheie exerciţiul cu cîteva figuri acrobatice — două lupinguri şi mai multe rulaje, la mică viteză — după care să se întoarcă la bază. Viră scurt şi se mai roti o dată în văzduh, uitîndu-se, ca o elementară precauţie, deasupra şi dedesubt, după eventuale avioane inoportune. In tot acest răstimp se apropiase vertiginos de calea aeriană V 44.

Ceea ce nu izbutea să priceapă soția lui, cugeta Keith Bakersfeld, era că un om nu-şi putea abandona slujba aşa, dintr-o toană, fără a se sinchisi de urmări — chiar dacă în sine se simțea ispitit să o facă. Mai ales cînd avea de întreținut o familie, copii în şcoli, şi cînd, afară de meşteşugul însuşit cu atîta osîrdie, nu era bun de nimic altceva. Nu acelaşi lucru se întîmpla cu funcționarii din alte ramuri administrative ; ei aveau privilegiul de a se mişca mult mai lesne, puteau să-şi valorifice oriunde pregătirea. Numai controlorii de la radar erau lipsiți de asemenea perspective. În nici un domeniu industrial nu existau posturi adecvate formării lor. O dată căzuți în capcană — pentru că acesta i se părea cuvîntul cel mai potrivit — îşi vedeau rînd pe rînd iluziile năruindu-se. Şi recompensa materială se dovedea tot o amăgire. La început, cu elanul tinereții şi dorința de a deveni o părticică din aviație, salariile oferite de companiile aeriene păreau generoase. Cu timpul însă, şi apăsat de răspunderea meseriei, ajungeai să-ți dai seama că de fapt sînt cu totul neîndestulătoare. În întreaga aviație civilă, piloții şi controlorii aveau cea mai înaltă specializare. Şi totuşi, cei dintîi primeau treizeci de mii de dolari pe an, pe cînd controlorul cu cea mai îndelungată experiență nu depăşea zece mii. Nimeni nu pretindea ca piloții să fie mai slab pregătiți. În schimb, înşişi aviatorii, în ciuda lăcomiei lor proverbiale, susțineau că cei de la dirijarea traficului s-ar cuveni să fie mai bine retribuiți.

Lucrătorii de la radar nu se bucurau nici de perspectiva ascensiunii ierarhice — pe cît de firească pe atît de universală. Numărul posturilor de supraveghetori fiind extrem de redus, puțini norocoşi ajungeau să le ocupe.

În toate acestea nu exista nici o scăpare... decît pentru un nesăbuit, sau un nepăsător — însuşiri incompatibile cu natura ocupației lor. Prin urmare, nu-şi va părăsi slujba, conchise Keith irevocabil. Iar cu Natalie va mai sta de vorbă. Sosise vremea să înțeleagă şi ea că aşa amară cum era pîinea lui, nu mai putea s-o schimbe cu alta. La ce bun să se zbată, fără priceperea cuvenită, să şi-o cîştige într-alt fel ?

În sfîrşit, trebuia să se întoarcă în secție. Se uită la ceas şi, cu sentimentul vinovăției, constată că trecuse aproape un sfert de oră de cînd se învoise. O bună parte din timp visase cu ochii deschişi şi în plină zi — lucru rar pentru el ; de vină era numai dimineața de vară, cu efectele soporifice. Închise fereastra. Ieşi în coridor şi o porni, în fugă, spre sala obscură a ecranelor.

Deasupra comitatului Frederick, Maryland, locotenentul Neel își redresă avionul T-33, pe direcție dreaptă. După o privire sumară în jur, nevăzînd vreun obstacol, se avîntă în primul său luping, coborînd ca o vijelie, pe verticală.

Chiar de la intrarea în secție, Keith Bakersfeld observă un ritm mai alert în activitate. Murmurul vocilor se întețise și în drum spre pupitru nici unul din colegii preocupați nu-și mai ridică privirea spre el, cum o făcuseră la prima oră de dimineață. Își semnă la iuțeală numele în registru, precum și ora, instalîndu-se apoi în spatele lui George Walace pentru a memoriza imaginea — răgaz necesar de adaptare, după orbitoarea lumină de la care venise. La sosire, George îl salutase cu un „bună", aproape în șoaptă, reluîndu-și imediat comunicările către avioane. În puține secunde va fi la curent cu situația — așa cum o înfățișa ecranul — și-l va înlocui pe George. Poate că nu-i stricase absența sa prelungită, reflectă Keith ; numai așa, lăsat de unul singur, își consolida încrederea în forțele proprii.

De la pupitrul alăturat, Perry Yount îi observase apariția.

Keith încă studia punctele luminoase și mobile, așa numitele „ținte" pe care George le identificase și le notase prin minusculele marcaje mutate cu mîna.

Pe Keith îl frapă un punctuleț verzui, neidentificat.

— Care-i avionul de lîngă „Beech Bonanza 403" ? îl întrebă pe George cu severitate.

După primul luping și rulajul la mică viteză, locotenentul Neel urcase din nou la cincisprezece mii de picioare, tot deasupra comitatului Frederick, deși ceva mai spre sud. Își redresă aparatul și o porni cu botul în jos, într-un al doilea luping.

— Care avion ? se miră George Wallace, urmărind ecranul în paralel cu Keith. Deodată simți că i se oprește respirația. Dumnezeule mare ! exclamă cu glas strident.

Dintr-o mișcare fulgerătoare, Keith îi smulse casca de la urechi și îl împinse cu umărul, deoparte. Potrivi frecvența și apăsă pe butonul de emisie.

— Aici Centrul Washington, către „Bech Bonanza NC—403". Ai în stînga un avion neidentificat. Virează imediat la dreapta ! Acum ! Pe loc !

Avionul-şcoală T—33 atinsese limita de coborîre, de unde, trăgînd înapoi de manetă, locotenentul Neel îl avîntă, cu toată forţa în sus, şi tot pe verticală. Chiar deasupra, zbura cu aceeaşi viteză de croazieră micul Bonanza, avîndu-l la bord pe Irving Redfern şi întreaga-i familie.

Cu răsuflarea întretăiată... amuţiţi de groază... implorînd graţia zeilor... cei de la radar urmăreau apropierea vertiginoasă a celor două puncte verzui. La radio se auziră pocniturile premergătoare emisiei.

— Către Centrul Washington ; aici „Beech...

Şi atît. Mesajul se curmă brusc.

Ca amator în ale aviaţiei, inginerul Irving Redfern se achita onorabil — dar îi lipsea supleţea şi îndemînarea unui profesionist.

La primirea apelului transmis de Centrul Washington, orice pilot de pe un avion de pasageri vira numaidecît spre dreapta ; sesiza tonul stăruitor, deznădăjduit al lui Keith şi acţiona pe loc, fără a mai pierde secunde preţioase cu verificarea direcţiei, confirmări radio sau alte formalităţi.

Pilotul de meserie n-ar fi ţinut seama de consecinţe mărunte, ci numai de insistentul avertisment de a evita un pericol iminent, aşa cum îl vestea limpede comunicatul controlorilor. Puţin s-ar fi sinchisit dacă în spatele lui, în cabinele pasagerilor, se răsturnau cafele, tăvi cu mîncare sau chiar se produceau mici accidente. Ar fi urmat relcamaţii, scuzele de rigoare, învinuiri, poate şi o anchetă din partea Consiliului aviaţiei civile. Dar, cu un strop de noroc se putea salva. Nămai acţionînd fulgerător. Cum trebuia să facă şi Redfern.

Prin instruire şi practică, piloţii companiilor aeriene dobîndiseră reflexe prompte şi precise — adică tocmai ce-i lipsea unuia ca Irving Redfern — calculat şi meticulos din fire, deprins cu răgazul gîndirii şi cu respectarea riguroasă a normelor scrise. De aici şi reacţia lui de a confirma în primul rînd primirea mesajului — formalitate ce i-a răpit secundele cele mai preţioase, cînd ar fi trebuit să intervină. Ajuns la limita de coborîre, avionul şcoală T—33 o porni într-o ascensiune vijelioasă, lovindu-se de Bonanza căruia, dintr-o dată şi cu un scrîşnet metalic, i-a retezat întreaga aripă. Avariat şi el de moarte, T—33 mai urcă puţin înainte de a i se desprinde complet partea frontală. Năucit de cele petrecute, fără

putința de a înțelege dezastrul în fracțiunea de secundă cît zărise avionul ciocnit, locotenentul Neel se salvă sărind cu parașuta.

Jos, mult mai jos, răsucindu-se nebunește, fără nici un control, micuțul Bonanza, cu întreaga familie Redfern zăvorîtă în el, se rostogolea, ca un plumb, spre pămînt.

Cu mîini tremurătoare, Keith încercă să reia legătura.

— „Beech Bonanza NC-403", aici Centrul Washington. Mă auzi ? Alături, și o dată cu el, își mișca buzele și George Wallace, deși incapabil să articuleze un cuvînt. Cu fața suptă și fără pic de culoare, arăta ca un cadavru.

Sub privirile de spaimă pironite pe ecran, cele două puncte se apropiau vertiginos, pentru ca, la un moment dat, să se contopească într-o pată luminoasă ce dură doar o clipă. Pe urmă se pierdu cu totul.

Observînd că ceva e în neregulă, între timp li se alăturase și Perry Yount.

— Ce e ? îi întrebă.

Lui Keith i se uscase gura iască.

— O ciocnire în aer, îi răspunse.

În aceeași secundă se produse și oribila răbufnire pe care cei adunați acolo ar fi dat orice să n-o audă, conștienți că, o dată săpată în memorie, nimeni și nimic n-o va putea anula vreodată.

Pornit în fatala-i rostogolire, Irving Redfern, de pe locul pilotului, apăsase, fie involuntar sau într-o ultimă tentativă deznădăjduită, pe butonul de emisie. Astfel că aparatul de radio mai funcționa.

Transmisiile parveneau la Centrul Washington printr-un difuzor fixat într-o consolă, pe care Keith îl deschisese la începutul comunicărilor sale urgente. De acolo se auziră mai întîi clasicele pîrîituri dinaintea oricărei emisii, curînd risipite de un val de țipete sfîșietoare, sălbatice, de copii. Toate capetele din sală se întoarseră spre consolă. Cei din jur păliseră. George Wallace plîngea cu suspine. Supraveghetorii de la alte pupitre veneau și ei, în fugă.

Deodată, peste toată învălmășeala de strigăte, se înălță un singur glas — îngrozit, jalnic, implorînd îndurare. În momentele acelea nimeni n-a putut desluși sensul cuvintelor rostite. S-au descifrat de-abia mai tîrziu, la repetatele ascultări ale benzii pe care se imprimase această ultimă emisie, și tot atunci s-a identificat și vocea : era a micuței Valerie Redfern, de nouă ani : „Mamă ! Tată ! Faceți

ceva ! Nu vreau să mor... Oh, bunule Isuse, am fost fetiță cuminte... Te implor... nu vreau..."

Din mila cerului emisia se oprise aici.

„Beech Bonanza" s-a prăbuşit în flăcări, în apropiere de satul Lisbon, Maryland. Cele patru cadavre, de nerecunoscut, au fost înmormîntate într-o groapă comună.

Locotenentul Neel a aterizat cu paraşuta, nevătămat, cinci mile mai încolo de locul catastrofei.

George Wallace, Keit Bakersfeld şi Perry Yount, implicați în acest cumplit accident, au fost pe loc suspendați din funcții pînă la deschiderea anchetei.

Cercetările ulterioare au stabilit că, în principiu, stagiarul George Wallace nu putea fi învinuit, deoarece, la producerea accidentului nu avea încă deplina calitate de controlor. Cu toate acestea, a fost destituit din serviciu ridicîndu-i-se definitiv dreptul de a mai lucra la dirijarea traficului aerian. In schimb, toată vina a căzut asupra lui Perry Yount, tînărul supraveghetor de culoare. După zile şi săptămîni de audiere a benzilor de magnetofon, de examinare a depozițiilor, și de studiere a hotărîrilor pe care Yount s-ar fi cuvenit să le ia în cîteva secunde — dată fiind starea cu totul excepțională — s-a ajuns la concluzia că trebuia să acorde mai puțin timp alertei create de Northwest Orient 727 în sectorul vecin, şi mai mult lui George Wallace rămas sub îndrumarea sa în absența lui Keith Bakersfeld. Faptul că înlocuise un coleg, prestînd o muncă dublă pe care, din comoditate, putea foarte bine să nu o accepte — nu i-a adus circumstanțe atenuante. În final, după o admonestare severă, Yount a fost retrogradat.

Keith Bakersfeld a fost absolvit de orice culpă. Anchetatorii au pedalat cu stăruință pe lipsa justificată din secție, cît şi pe disciplina de care dăduse dovadă semnînd registrul interior atît la plecare, cît şi la înapoiere. In plus, la întoarcere, Keith sesizase pe loc pericolul unei ciocniri, încercînd s-o evite. Pentru judecata şi intervenția sa promptă — deşi fără succes — Keith a primit chiar elogii. Nimeni nu s-a referit însă la durata absenței lui. Spre sfîrşitul anchetei, cînd toate acuzațiile gravitau în jurul lui Perry Yount, Keith însuşi încercase s-o aducă în discuție, asumîndu-şi cea mai mare parte din vină — o tentativă primită cu bunăvoință de către anchetatori, însă interpretată ca un gest colegial — şi nimic mai mult. Insistențele lui revelatoare au fost întrerupte cu o explicație sumară dar categorică, pentru ca în raportul definitiv al comisiei nici măcar să nu fie consemnate.

•

In privința locotenentului Henry Neel, investigațiile Gărzii Naționale Aeriene, desfășurate independent de cele ale comisiei din Leesburg, au stabilit abaterea lui pe un teritoriu nepermis dar, cum din lipsă de dovezi nu s-a putut preciza poziția exactă a aparatului său, s-a considerat că nu era cazul să fie tras la răspundere. Ca urmare, locotenentul și-a văzut mai departe de afacerile sale cu automobile, continuîndu-și nestingherit antrenamentele de sîmbătă și duminică.

Aflînd de hotărîrea comisiei de anchetă, supraveghetorul Perry Yount a suferit un șoc nervos, ceea ce a impus internarea sa într-o clinică de psihiatrie. După un timp, cînd starea lui mergea spre ameliorare, un expeditor anonim a făcut să-i parvină prin poștă buletinul unei grupări extremiste din California care, printre alte manifestări rasiale, lupta și împotriva drepturilor civile ale negrilor. Buletinul primit de Yount cuprindea o relatare tendențioasă a tragediei familiei Redfern în care el era zugrăvit ca un nătărău plin de ifose, un incapabil fără simț de răspundere și cu totul nepăsător față de moartea familiei Redfern. Această catastrofă — argumenta buletinul — constituie un avertisment pentru „liberalii zeloși“ care-i promovau pe negri în posturi înalte, ce-i depășesc ca posibilități intelectuale. In plus, se cerea să se treacă la urgenta destituire a negrilor angajați la dirijarea traficului aerian, „înainte de reeditarea tristei experiențe de la Leesburg“.

În orice alt moment, un om cu inteligența lui Perry Yount nu s-ar fi lăsat impresionat de un asemenea articol, socotindu-l o diatribă dementială — cum de fapt și era. Dar în starea în care se afla atunci, lectura lui i-a provocat un nou șoc, și poate n-ar mai fi părăsit niciodată spitalul, dacă o comisie de revizie nu refuza să-i mai asigure întreținerea, motivînd că boala lui de nervi nu se datora surmenajului din timpul serviciului.

Yount a ieșit din spital, dar la radar nu a mai revenit. După cum auzise Keith, în vremea din urmă lucra într-un bar, pe un chei în Baltimore, și se dedase la băutură.

George Wallace dispăruse și el. După unele zvonuri, fostul stagiar se reangajase — de astă dată în infanteria americană, nu în Forțele Aeriene — și intrase în conflict serios cu poliția militară. Se auzea că Wallace provocase repetate scandaluri și încăierări, anume parcă spre a-și atrage penalizările de rigoare. Cam astea erau versiunile care circulau pe seama lui — deși nici una pe deplin confirmată.

O vreme, Keith Bakersfeld trăise cu impresia că viaţa îşi va urma făgaşul normal. O dată cu terminarea anchetei, i s-a ridicat şi suspendarea temporară, fără a-i afecta funcţia sau prestigiul profesional. Şi-a reluat deci activitatea le Leesburg, unde colegii se arătau prietenoşi şi plini de înţelegere ; în fond, ghinionul pe care-l avusese Keith putea foarte uşor să se abată asupra oricăruia dintre ei. La început, lucrurile au mers bine. După neizbutita încercare de a-şi mărturisi vina — vorbindu-le anchetatorilor despre absenţa lui prelungită în ziua fatală — Keith nu şi-a mai deschis sufletul faţă de nimeni — nici chiar faţă de Natalie. Existau însă momente cînd secretul vinovăţiei ieşea din periferia subconştientului devenind obsedant.

Acasă, Natalie îl întîmpina cu înţelegere şi, ca întotdeauna, cu dragoste. Intuia că soţul ei suferise un şoc din care numai cu timpul îşi va putea reveni şi se străduia să răspundă stărilor lui sufleteşti arătîndu-se veselă şi volubilă cînd îl vedea cu chef de vorbă, sau dimpotrivă tăcută, dacă era posomorît.

Totodată, cu grijă şi în taină, le explicase băieţilor — lui Brian şi Theo — pentru ce le cerea să fie drăguţi şi prevenitori cu tatăl lor. Cu pasivitatea şi detaşarea specifică stării lui, Keith înţelegea şi preţuia eforturile Nataliei. Şi, poate în cele din urmă, s-ar fi dovedit salutare dacă nu apărea încă o complicaţie : orice lucrător de la radar avea nevoie de odihnă. Or Keith dormea foarte puţin sau, cîteodată, de loc.

Iar în somn, îl urmărea acelaşi şi acelaşi vis : Centrul Washington, momentele premergătoare ciocnirii... contopirea celor două puncte luminoase — aşa cum le văzuse pe ecran, transmiterea ultimului său mesaj deznădăjduit... ţipetele copiilor... glasul micuţei Valerie.

Visul se repeta şi cu mici variaţii. De pildă, apropiindu-se de pupitru ca să-i smulgă căştile lui George Wallace şi să transmită avertismentul, Keith îşi simţea mîinile şi picioarele înţepenite ; mişcările deveneau greoaie, exasperant de încete, de parcă era scufundat într-o mlaştină. În asemenea clipe, glasul raţiunii îi striga să păşească mai repede... altfel nu va înlătura tragedia... dar în ciuda încleştării şi sforţării disperate, veşnic ajungea prea tîrziu la cască. Sau, dacă izbutea să şi-o pună la timp, în schimb, nu putea să vorbească. Tot raţiunea-i spunea că o dată ce-ar comunica mesajul, ar salva situaţia. Şi atunci, creierul îşi începea lupta, plămînii şi laringele se încordau. Dar în zadar. Nu putea rosti nici măcar un cuvînt.

Indiferent de micile deosebiri, visul se încheia invariabil cu ultima emisie a lui „Beech Bonanza", de atîtea ori ascultată pe bandă de magnetofon în perioada anchetei... Se deştepta şi rămînea treaz alături de Natalie care dormea, torturat de gînduri, de amintiri şi de arzătoarea dorinţă de a înfăptui imposibilul şi anume de a readuce timpul şi faptele pe făgaşul cel bun. Cu vremea, el singur a început să dea lupte cu somnul, să-l alunge ; fiind treaz, era scutit de chinurile cumplitelor coşmaruri. În schimb, dialogînd cu conştiinţa în singurătatea nopţii, retrăia minutele irosite în faţa ferestrei — minute decisive, cînd ar fi putut — şi ar fi trebuit — să se întoarcă la datorie, nu să trîndăvească, cu grija şi gîndul numai la el. Nu Perry Yount era vinovat de tragedia familiei Redfern — şi asta n-o ştia nimeni. Perry fusese doar victima împrejurărilor — culpabil doar în ochii legii. Pe Keith îl considerase prieten şi se aştepta să fie corect, să nu întîrzie de la datorie. Ştiuse doar că în ziua aceea pe el îl apăsa o dublă răspundere, hărţuit între două ecrane ; şi totuşi zăbovise nepăsător, înşelîndu-i încrederea, atrăgînd întreaga vină şi implicita pedeapsă asupra lui. Cruntă ironie ! — Perry acuzat fără vină... Dar chiar aşa, revoltător de neîndreptăţit, Perry trăia. Pe cînd familia Redfern pierise. Şi asta numai pentru că se lăsase toropit de soare şi de gînduri, strămutîndu-şi obligaţiile de drept pe umerii unui stagiar lipsit de experienţa şi îndemînarea lui. Dacă venea mai devreme în secţie, cu siguranţă observa avionul înainte de a se apropia de micul Bonanza. Ca dovadă, îl reperase de cum s-a postat în faţa ecranului ; dar atunci era prea tîrziu să-l mai poată salva.

Şi iarăşi aceleaşi momente... reluate de la capăt... răsucite în fel şi chip... Creierul lui nu-şi mai afla odihnă, reeditînd într-una gînduri chinuitoare, deprimante, acuzatoare.

În cele din urmă, răpus de oboseală adormea — şi din nou aceleaşi coşmaruri, care-l făceau să se trezească şi să-şi reia veghea.

Dar nu numai noaptea, ci şi ziua îl urmărea amintirea accidentului şi imaginea obsedantă a inginerului Redfern, a soţiei şi a copiilor, cu toate că nu-i văzuse niciodată la faţă. Pînă şi prezenţa fiilor săi — Brian şi Theo — vii şi sănătoşi — îi întreţinea sentimentul culpabilităţii. Ba chiar propria-i viaţă, fiecare suflare i se părea o acuzaţie.

Curînd, nopţile de insomnie şi zbuciumul psihic au început să-şi lase amprenta asupra muncii. Reacţiile deveniră mai încete, hotărîrile mai şovăielnice. În cîteva situaţii critice, Keith „a pierdut imaginea" şi a trebuit să fie ajutat de colegi. De-abia pe urmă şi-a

dat seama că fusese sub observaţie. Cu îndelunga lor experienţă, supraveghetorii anticipaseră aceste semne de epuizare nervoasă.

Au urmat discuţii prietenoase, neoficiale, în birourile superiorilor, dar sterile în ce priveşte rezultatele practice. Mai tîrziu, la o propunere venită din Washington şi consfinţită de acceptarea lui Keith, a fost transferat de pe Coasta de răsărit în Midwest — la Lincoln International. Însăşi schimbarea de climă era privită ca o terapie salutară. Cu vădită bunăvoinţă, oficialităţile ţinuseră seama şi de funcţia lui Mel — fratele său mai mare — ca director general al aeroportului Lincoln — un stimulent în plus pentru refacerea lui Keith. Cu toată dragostea ei pentru ţinuturile din Maryland, cînd a sosit vremea să se despartă de ele, Natalie s-a supus fără să cîrtească.

Dar totul s-a dovedit zadarnic. Pe Keith îl urmăreau aceleaşi remuşcări, îl torturau în coşmaruri, mai amplificate şi variate ca formă, însă cu vechiul leit-motiv. Ajunsese să doarmă numai cu somnifere prescrise de un medic, prieten de-al fratelui său.

Mel îi înţelegea zbuciumul, deşi nu pe de-a-ntregul ; dar nici n-ar fi avut cum, străin cum era de taina lui Keith — cu trîndăveala sa la fereastră şi sustragerea de la lucru.

Văzîndu-i starea din ce în ce mai alarmantă, Mel l-a îndemnat să consulte un psihiatru — Keith s-a opus dintr-o raţiune cît se poate de simplă. Ce rost avea — îşi zicea el — să recurgă la tratamente, la pase hipnotice şi alte năzbîtii pentru a-l scăpa de obsesia greşelii, cînd, în realitate, o săvîrşise, şi nici un remediu de pe lume, din ceruri sau din vreo clinică de psihiatrie nu mai putea s-o îndrepte ? !

De la o zi la alta deprimarea creştea, se adîncea, pînă cînd însăşi Natalie — cu toată toleranţa şi optimismul ei — n-a mai putut să-i îndure stările jalnice. Ştia că doarme puţin, dar nu şi că are coşmaruri. Într-o bună zi, ajunsă la limita răbdării, i s-a adresat cu asprime :

— O să trăim oare cu cenuşă pe cap pînă la sfîrşitul zilelor ? N-o să mai ştim ce-i rîsul şi veselia, ca altădată ? Dacă ai de gînd să continui ca pînă acum, ei bine, să ştii că nu admit ca Brian şi Theo să crească în această atmosferă morbidă.

Tăcu în aşteptarea unui răspuns, dar cum Keith nu-i oferi niciunul, îşi vărsă focul pînă la capăt.

— Ţi-am spus şi repet : vieţile noastre, căsnicia şi copiii contează infinit mai mult decît slujba ta. Dacă n-o mai suporţi — şi de ce ai suporta-o dacă e atît de istovitoare ? renunţă la ea, caută-ţi

alta. Ştiu ce-o să-mi spui, ca şi în alte dăţi : vom avea bani mai puţini, îţi pierzi pensia... Dar nu asta e totul ; ne-om descurca noi într-un fel. Sînt gata să înfrunt orice greutăţi, Keith Bakersfeld, şi chiar de-o fi să mă plîng cîteodată n-o să mă întrec cu firea pentru că, oricum, va fi mai bine decît în clipa asta. Era cît pe-aci s-o podidească lacrimile, dar se stăpîni din răsputeri, pentru că nu epuizase tot ce avea de spus. Te previn că nu mai rezist. Dacă mai stărui în starea de acum, s-ar putea să rămîi singur.

A fost singura ei aluzie la o eventuală despărţire. Şi tot atunci i-a încolţit şi lui în minte ideea sinuciderii, care, cu timpul, a prins rădăcini, prefăcîndu-se în hotărîre.

În întunericul vestiarului se deschise o uşă. Se răsuci un comutator. Keith reveni la realitate, clipind des la lumina puternică ce inundase încăperea.

Intrusul nu era decît un coleg care-şi luase pauza de odihnă. Keith îşi strînse sandvişurile neatinse, le puse în dulăpior, îl închise şi se pregăti să se întoarcă la lucru. Noul venit îl privi curios dar niciunul nu-şi adresă vreun cuvînt.

Oare trecuse alerta creată de avionul KC 135, cel cu defectarea instalaţiei radio ? se întrebă Keith în drum către secţie. După toate probabilităţile, da ; aterizase, fără peripeţii, şi acum era în siguranţă împreună cu echipajul. Sau cel puţin aşa nădăjduia. Nu se putea — spera el — ca acea noapte să nu aducă chiar pentru nimeni ceva bun.

Mai pipăi o dată cheia de la camera hotelului O'Hagan, spre a fi sigur că o are în buzunar. Curînd de tot va avea nevoie de ea.

4

TRECUSE APROAPE O ORĂ DE CÎND Tanya Livingston îl lăsase pe Mel Bakersfeld în holul central al aerogării. Dar în ciuda timpului şi a incidentelor survenite, o obseda încă strîngerea lor de mînă, la despărţire, şi tonul lui, cînd îi spusese : „În felul acesta am un pretext să te mai văd astă seară".

Nădăjduia cu ardoare că nici Mel nu uitase clipele acelea şi că, deşi aşteptat în oraş, îşi va găsi răgazul să treacă mai întîi pe la ea.

„Pretextul" la care se referise Mel, — ca şi cînd ar fi avut nevoie de vreunul — era dorinţa de a afla amănunte în legătură cu mesajul primit de Tanya, în braserie.

„S-a găsit un pasager clandestin în cursa 80" o informase un funcţionar de la Trans America. „Au nevoie de dumneavoastră, e vorba de o recidivistă, după cîte am înţeles".

Şi funcţionarul se dovedise a avea dreptate. Tanya se trezi din nou în salonaşul particular din spatele ghişeelor de prezentare ale companiei Trans America unde, ceva mai de vreme, în aceeaşi seară, calmase tulburarea şi lacrimile tinerei vînzătoare de bilete, Patsy Smith. De astă dată, în locul fetişcanei răzvrătite avea în faţă o bătrînă firavă din San Diego.

— Nu sînteţi la prima dumneavoastră experienţă de acest gen, nu-i aşa ? o luă Tanya din scurt.

— Într-adevăr. Am mai avut vreo cîteva, drăguţo.

Bătrînica, măruntă de statură, şedea pe un scaun, comodă şi nepăsătoare ; îşi împreunase mîinile în poală, cu o eleganţă căutată, lăsînd la vedere un smoc de dantelă de la batista pe care-o strîngea în palme. Era îmbrăcată cochet, în negru, cu o bluză de modă veche, cu guler înalt, pe gît şi, după întreaga-i înfăţişare, s-ar fi zis că e o bunicuţă gătită ca pentru a merge la vecernie. Numai că în loc să se ducă la biserică, dumneaei fusese găsită într-o cursă de Los Angeles — şi încă fără bilet.

Din cîte își amintea Tanya că citise pe undeva, încă de prin anul 700 î.e.n., se semnalaseră călători clandestini pe corăbiile feniciene de prin partea de răsărit a Mediteranei. Pe vremea aceea, delincvenții erau condamnați la moarte prin tortură — adulților li se scoteau măruntaiele, pe cînd copiii erau arși de vii, aduși ca ofrandă zeilor.

Cu timpul, pedepsele capitale au fost abolite, în schimb practica ce atrăgea crunta lor aplicare s-a perpetuat pînă în zilele noastre. Ba devenise o epidemie de cînd cu apariția avioanelor cu reacție și implicita extindere a traficului. „Dar cîți oare, afară de noi, care lucrăm în aeroporturi, au aflat-o ?“ se întrebă Tanya. Foarte puțini... sau poate nimeni. De altfel, înseși companiile aeriene se străduiau să păstreze secretul, temîndu-se că, o dată cunoscut, i-ar putea ispiti și pe alții, îngroșînd astfel rîndurile infractorilor. Cum necum, oamenii îl dibuiseră totuși — întocmai ca bătrînica din San Diego.

Se numea Ada Quonsett, după cum constatase Tanya din cuponul de pensie socială. Doamna Ada Quonsett ar fi ajuns de minune la New York dacă nu comitea greșeala de a se destăinui vecinului de scaun. Acesta îi șoptise stewardesei, grăbită la rîndul ei să-i raporteze comandantului, care a și anunțat prin radio aeroportul ; aici se plantaseră, în așteptare, un funcționar și un polițist, gata s-o înhațe pe băbuță la coborîrea pe Lincoln International. Așa ajunsese la Tanya, care, printre alte atribuții, o avea și pe aceea de a se ocupa de pasagerii clandestini — cînd mai aveau norocul să-i captureze.

Cu un gest reflex, Tanya își netezi fusta strîmtă, impecabilă, de uniformă.

— Mă rog, vorbi ea. Cred c-ar fi cazul să-mi relatați totul în amănunt.

Bătrîna își desfăcu mîinile, fără să lase să-i scape batista dantelată.

— Păi să vezi, drăguțo, începu ea, eu sînt văduvă și am o fată măritată în New York. Cîteodată mă simt tare singură, și m-apucă dorul de ea. Atunci o pornesc la Los Angeles, de unde mă sui într-un avion care merge la New York.

— Chiar așa ? Fără bilet ?

Doamna Quonsett păru teribil de mirată.

— Păi cu ce să mi-l cumpăr, drăguțo, că n-am bani. Tot ce am e bruma de ajutor social și pensioara pe care mi-a lăsat-o ră-

posatul meu soţ. De-abia că-mi pot plăti autobuzul de la San Diego la Los Angeles.

— Vasăzică, autobuzu-l plătiţi ?

— Aaa, da. Au controlori tare severi ; copoi — nu alta. O dată am încercat eu să cumpăr bilet pentru o singură staţie şi să merg cu el pînă la capăt. Dar cum la fiecare oraş se face control, m-au dibuit că n-am bilet întreg. Ce mai tărăboi mi-au făcut ! Nu ca dumneavoastră din aviaţie...

— M-ar interesa să-mi spuneţi de ce nu luaţi avionul chiar din San Diego ?

— Ei, pentru că mă cam ştiu cei de pe acolo.

— Vreţi să spuneţi că aţi fost prinsă la San Diego ?

Bătrînica îşi lăsă capul în jos.

— Da, recunoscu spăsită.

— Aţi mai călătorit clandestin şi cu avioanele altor companii, afară de a noastră ?

— Cum să nu ! Dar cel mai mult îmi place cu Trans America.

Tanya făcu un efort să-şi păstreze aerul grav, inchizitorial, deşi-i venea cam greu cînd replicile bătrînei îi anulau severitatea oficială, făcînd-o să alunece spre un gen de şuetă banală. Totuşi, căută să imprime rigiditate chestionarului ce urmă.

— Şi de ce preferaţi Trans America, doamnă Quonsett ?

— Fiindcă-s tare cumsecade ăi din New York. După ce stau la fii-mea o săptămînă, două, şi vine vremea să mă-ntorc acasă, mă duc la agenţia dumneavoastră şi-i anunţ.

— Cum adică, le spuneţi adevărul ? Că aţi venit la New York fără bilet ?

— Păi cum altfel, drăguţo ? Mă întreabă cînd am venit şi cu ce cursă — şi le spun exact, pentru că mi le notez, să nu le uit. Pe urmă, caută prin nişte hîrtii...

— Listele cu locurile reţinute, preciză Tanya, întrebîndu-se totodată dacă dialogul era real, sau nu cumva visa ? !

— Exact, drăguţă. Cred c-aşa li se zice.

— Continuaţi vă rog.

Bătrînica păru descumpănită.

— Păi asta-i tot. După aia, mă expediază acasă. De regulă, cam în aceeaşi zi, cu una din cursele dumneavoastră.

— Şi cu asta se încheie ? Fără alte discuţii ?

Doamna Quonsett schiţă un surîs dozat cu grijă, de parcă se afla la parohie, invitată la ceaiul de după amiază.

— Ei, mă mai dojenesc ei cîteodată. Îmi spun că nu e frumos ce-am făcut şi să nu mai repet. Dar astea nu-s cuvinte grele, nu ?

— Desigur, recunoscu Tanya.

Partea de necrezut, cugeta ea, era tocmai autenticitatea celor relatate. Într-adevăr aşa se petreceau lucrurile şi nu o dată ci des — după cum ştiau şi companiile aeriene. Ca să voiajezi clandestin, nu aveai decît să te strecori într-un avion — şi modalităţi existau, slavă domnului. O dată instalat înăuntru, aşteptai în linişte decolarea. Atîta vreme cît nu te aventurai la clasa întîi unde identificarea se face cu mare uşurinţă şi mai găseai şi locuri libere la urcare, aveai toate şansele să nu fii descoperit. Mai exista o primejdie : numărătoarea pasagerilor din avion, din care reieşea neconcordanţa între cifra trecută pe lista de la agenţie şi cea a călătorilor efectiv prezenţi. De unde şi suspiciunea unui pasager clandestin. Dar chiar şi atunci, tot mai era o scăpare, deoarece funcţionarul sesizat avea de ales între două alternative : fie să lase avionul să plece consemnînd în registrul cursei inadvertenţa apărută, ori să repete controlul biletelor, o formalitate deobicei ocolită, fiind costisitoare şi ca timp (dura peste o jumătate de oră) şi ca bani (reţinerea pe aeroport a unui avion cu reacţie valorînd milioane de dolari). La aceste daune considerabile se adăugau şi perturbările aduse în orariul de zbor, atît la plecare, cît şi pe întregul traseu. Unii pasageri erau condiţionaţi de anumite legături cu alte curse sau întîlniri de afaceri, la ore prestabilite, astfel că protestau vehement împotriva oricărei întîrzieri ; pe de altă parte, comandantul, direct răspunzător de modificarea orariului, se opunea şi el din răsputeri. Într-o astfel de dilemă, încolţit de călători şi de comandant, însuşi funcţionarul companiei începea să se îndoiască de existenţa erorii, şi renunţa la control, gîndindu-se mai ales la săpuneala ce-l aştepta de la directorul transporturilor, dacă pînă în cele din urmă amînarea dispusă de el se dovedea a fi o măsură pripită şi inutilă. În general, se pornea de la criteriul că şi în cazul descoperirii unui pasager clandestin, costul reţinerii avionului pe aeroport, plus indignarea călătorilor întîrziaţi depăşeau cu mult valoarea unui bilet neplătit. Astfel stînd lucrurile, se adopta formula cea mai rezonabilă : se închideau uşile şi avionul pornea la drum. Cam aici se încheiau şi riscurile oricărui intrus. După decolare, stewardesele erau prea absorbite de obligaţii ca să mai verifice biletele ; iar la sfîrşitul călătoriei, nici atît — cînd, în graba lor, pasagerii nu admiteau asemenea formalităţi plicticoase.

Drept urmare, călătorul nostru de pripas cobora frumuşel, neîntrebat şi nestînjenit de nimeni.

Povestirea bătrînei era, deci, întru totul veridică. Deşi se urmărea pe cît posibil zădărnicirea oricărei tentative de acest gen, o dată evaziunea consumată, compania aeriană îşi asuma întreaga vină, dat fiind că nu izbutise s-o preîntîmpine. În consecinţă, tot ea asigura biletul de întoarcere pasagerului care-i păcălise, cu toate serviciile de rigoare, din care nu lipseau delicioasele gustări din timpul drumului.

— Şi dumneata eşti cumsecade, continuă doamna Quonsett. Eu mă pricep la oameni de cum îi văd. Numai că eşti mult mai tinerică decît ceilalţi — vreau să spun decît ăi cu care am mai avut de-a face...

— Adică alţi colegi care se ocupă de pasagerii clandestini şi înşelătorii din astea...

— Da, da ; la ei mă gîndeam, recunoscu bătrînica, în aparenţă netulburată de aspra remarcă a Tanyei. O măsură cu atenţie şi-i zise : „Ai douăzeci şi opt de ani, nu-i aşa ?"

— Treizecişişapte, o corectă Tanya colţoasă.

— Eşti tînără la chip, dar nu şi la suflet. Pasămite te-o fi veştejit căsnicia ? !

— Să terminăm cu asta. Tot nu vă ajută la nimic.

— Da eşti măritată, nu ?

— Am fost. Nu mai sînt.

— Păcat ! Ai fi născut copii frumoşi. Cu părul ăsta roşu al dumitale !

„Roşu, poate, dar şi cu fire albe prin el", adăugă Tanya în gînd ; le observase din nou, chiar în aceeaşi dimineaţă. Cît despre copii, i-ar fi putut răspunde că are unul, acasă, despre care spera că doarme la acea oră. Însă în loc să-i furnizeze indicaţii domestice, o luă la rost, cu severitate :

— Ce-aţi făcut e un lucru necinstit. O fraudă, o încălcare a legii. Vă daţi seama, îmi închipui, c-aţi putea fi trasă la răspundere ?

Pentru prima dată, pe chipul nevinovat al bătrînei licări o undă de triumf.

— Aş putea, dar n-o să fiu. Asta nu s-a-ntîmplat cu nimeni, niciodată.

N-avea rost să mai continue, socoti Tanya. Ştia perfect de bine, ca şi doamna Quonsett după cîte părea, că societăţile aeriene nu se complicau cu procese, datorită publicităţii care, în loc să le vină în sprijin, mai degrabă le dăuna.

Dar prelungind dialogul nu era exclus să obţină unele informaţii utile pentru viitor.

— Doamnă Quonsett, reluă ea ; dat fiind că v-aţi plimbat atît de mult pe spezele companiei noastre, ne puteţi, cel puţin, ajuta cu ceva.

— Cu dragă inimă, dacă-mi stă în puteri.

— Vreau să-mi spuneţi cum reuşiţi dumneavoastră să vă strecuraţi în avion ?

Bătrînica schiţă un zîmbet.

— Păi sînt mai multe căi, drăguţo. Şi mă căznesc să le variez, pe cît posibil.

— Vorbiţi-mi, vă rog, despre ele.

— Mai întotdeauna mă străduiesc să ajung la aeroport din timp, ca să-mi fac rost de un tichet de îmbarcare.

— Şi nu vă e greu să-l obţineţi ?

— Ce ? Un prăpădit de tichet ? Nici pomeneală. Cu procedeele de acum chiar coperta biletului ţine loc de tichet. Aşa că mă duc frumuşel la un ghişeu, le spun că pe-al meu l-am pierdut şi să aibă bunătatea să-mi dea altul în loc. Aleg şi eu un ghişeu aglomerat, unde se înghesuie lumea. Şi întotdeauna îl capăt.

Era lucrul cel mai natural să-l obţină, cugetă Tanya. Asemenea cereri erau pe cît de legitime, pe tot atît de frecvente, numai că, spre deosebire de doamna Quonsett, majoritatea călătorilor le adresau în scopuri cinstite.

— Dar e vorba de un cupon în alb, necompletat, remarcă Tanya. Deci fără datele necesare, nu poate servi ca tichet de trecere...

— Păi îl completez eu — la toaletă. Port întotdeauna în geantă cîteva cupoane vechi — după care mă ghidez ce să scriu, precum şi un creion mare, cu pastă.

Lăsînd să-i cadă în poală batista dantelată, îşi deschise poşeta neagră, de mărgele, de unde îl scoase să i-l arate.

— Îl vezi ?

— Într-adevăr zise Tanya şi întinse mîna să i-l apuce. Vă supăraţi dacă-l păstrez ?

Doamna Quonsett o privi stupefiată.

— Dar el al meu, protestă ea. Mă rog, dacă îl vrei neapărat, mi-oi face eu rost de altul.

— Continuaţi, o îmboldi Tanya. Aţi obţinut, deci, un tichet de îmbarcare. Ce faceţi pe urmă ?

— O pornesc către avion...

— Adică spre poarta de ieşire pe pistă.

— Cum zici dumneata. Acolo stau tăcînd chitic, aşteptînd un momoment prielnic, cînd controlorul e năpădit de lume — cum ştiţi că se întîmplă. Şi atunci mă fofilez şi eu binişor fără să mă bage de seamă, şi nu mă mai opresc pînă la avion.

— Să presupunem că cineva încearcă să vă oprească.

— Exclus — de vreme ce am tichetul de îmbarcare.

— Nici chiar stewardesele ?

— Păi tinerele cum sînt, drăguţo, ciripesc într-una între ele, sau le fug ochii după bărbaţi. Aşa că se uită doar la numărul cursei, să corespundă, iar eu am grijă să-l trec corect.

— Spuneaţi că uneori nu folosiţi tichetul de îmbarcare.

Doamna Quonsett se îmbujoră la faţă.

— Aşa e, dar atunci trag cîte o minciună. Ba le spun că urc niţeluş s-o văd pe fii-mea care pleacă, lucru îngăduit de mai toate companiile după cum ştii. Ori dacă avionul vine din altă parte pretind că mă-ntorc la locul meu şi că mi-am lăsat biletul înăuntru. Sau că tocmai mi s-a suit feciorul care şi-a uitat portvizitul şi vreau să i-l dau. Cu asta merg la sigur, mai ales că ţin portvizitul în mînă.

— Da, cred şi eu că se prinde, încuviinţă Tanya. Se pare că aţi conceput trucurile cu migală, pînă în cele mai mici amănunte.

Adunase date preţioase pentru informarea controlorilor de bilete şi a stewardeselor, deşi în sinea ei se îndoia că vor da cine ştie ce rezultate.

— Răposatul meu soţ m-a învăţat să fiu meticuloasă. Era profesor de geometrie. Şi cum zicea dînsul : „orice lucru trebuie judecat din toate unghiurile".

Tanya o fulgeră cu o privire aprigă. Oare nu cumva bătrînica îşi bătea joc de ea ? !

Chipul doamnei din San Diego îşi păstra aceeaşi seninătate.

— Mai e ceva care nu ţi-am spus, continuă ea.

La extremitatea cealaltă a camerei se auzi zbîrnîind telefonul. Tanya se ridică de pe scaun, să răspundă.

— Eşti tot cu cloşca aia bătrînă ? o întrebă şeful serviciului transporturi.

Acesta răspundea de întreaga activitate a companiei Trans America în cadrul aeroportului Lincoln International. Tonul usturător, chiar brutal, contravenea flagrant politeţii şi calmului ce-l caracteriza. Pasămite întîrzierile curselor, găsirea altor rute pentru nefericiţii pasageri, şicanele din partea conducerii sectorului

de est adunate una peste alta, în ultimele trei zile şi nopţi, îşi spuneau cuvîntul.

— Da, răspunse Tanya.

— Ai scos ceva date utile de la ea ?

— O droaie. O să fac un raport.

— Vezi, cînd l-oi scrie, mai pune naibii şi niscaiva litere mari, să-l pot citi.

— Da, sir.

Accentuarea ostentativă a cuvîntului „sir" provocă o pauză la capătul firului. După care, şeful transporturilor mormăi :

— Iartă-mă Tanya ! După toate cîte mi le-am auzit de la cei din New York, îmi vărs focul pe tine. Te scot — cum s-ar zice — ţap ispăşitor. Numai că tu nu eşti ţap. Pot să te ajut cu ceva ?

— Da. Mi-ar trebui chiar astă seară un bilet spre Los Angeles pentru doamna Quonsett.

— Adică pentru cloşca bătrînă ?

— Exact.

— Presupun că pe spezele companiei ? ! zise directorul înăcrit.

— Mă tem că da.

— Mă revoltă gîndul să vitregesc nişte pasageri oneşti, cu bilete plătite, în regulă, ca să favorizez o hoţomană. Dar, în fine ; poate că ai dreptate. Mai bine să ne descotorosim de ea.

— Sînt de aceeaşi părere.

— Voi aproba un loc. Restul formalităţilor le poţi face la ghişeul de bilete. Dar bagă de seamă, anunţă la Los Angeles, s-o întîmpine pe cotoroanţă la sosire.

— Ar putea fi foarte bine mama lui Whistler, şopti Tanya în receptor.

— Atunci să-i cumpere Whistler un bilet, bombăni celălalt.

Tanya zîmbi, închise telefonul şi se întoarse către doamna Quonsett.

— Mai rămăsese un lucru important pe care voiaţi să mi-l spuneţi.

Bătrînica şovăi. De cînd o auzise pe Tanya pomenind la telefon de Los Angeles şi expedierea ei, îşi ţinea gura strînsă pungă.

— Cred că v-aţi epuizat relatările, urmă tot Tanya. Am putea deci încheia discuţia... dacă nu cumva mai aveţi ceva de adăugat.

— Se înţelege că am, zise bătrîna, subliniindu-şi afirmaţia printr-o clătinare uşoară, elegantă, a capului. Vream să vă spun că nu e bine să-ţi alegi o cursă importantă, adică din cele care zboară

fără oprire dintr-un capăt la altul al țării. Mai totdeauna sînt pline ochi, plus că au locurile numerotate. Asta complică lucrurile, deși, o dată, văzînd că nu prea era îmbulzeală m-am suit și într-una din astea.

— Prin urmare nu călătoriți cu curse directe. Și totuși la escalele intermediare nu sînteți prinsă...

— Aaa, nu : Pentru că mă prefac că dorm ; or, știți că pasagerii nu prea sînt deranjați.

— De data asta v-au deranjat însă...

Doamna Quonsett își strînse buzele, mimînd revolta și disprețul.

— Numai din cauza vecinului. Un om tare mic la suflet. Eu mi-am deschis inima, și el m-a încondeiat la stewardesă. Așa se întîmplă dacă te încrezi în oameni.

— Doamnă Quonsett, îmi închipui că ați auzit ce-am hotărît în legătura cu dumneavoastră ; vă expediem înapoi, la Los Angeles.

O licărire, de-abia perceptibilă, lumină ochii ei cenușii și veșteji.

— Da, drăguțo, m-am temut eu c-aici o s-ajungeți. Dar mai întîi aș vrea să beau un ceai. Așa că dă-mi voie să plec și spune-mi cînd să mă întorc...

— Aaa, nu ! Asta nu ! o întrerupse Tanya scuturîndu-și capul energic. Nu mai faceți un pas singură. Puteți să vă beți ceaiul, dar sub pază. Am să chem un funcționar care va sta cu dumneavoastră pînă vă urcați în cursa de Los Angeles. O dată ce v-aș lăsa liberă prin aerogară, prevăd de pe acum ce-ar urma. Înainte de-a prinde de veste, v-ați instala frumușel într-un avion de New York.

Din privirea fugară dar plină de ostilitate a bătrînei, Tanya înțelese că țintise bine.

În zece minute s-au încheiat și formele necesare pentru cursa 103 de Los Angeles, programată să plece peste o oră și jumătate, într-un zbor fără escală — astfel că doamna Quonsett nu mai avea cum să coboare în drum, spre a face cale întoarsă.

Fusese avertizat și aeroportul Los Angeles, urmînd ca echipajul să primească o notă scrisă, în același sens.

Bătrînica din San Diego a fost predată unui funcționar al Companiei Trans America, recent angajat și destul de tînăr să-i fie strănepot.

Tanya l-a înarmat cu instrucțiuni precise pe junele Peter Coakley, căci acesta era gardianul.

— Vei sta cu doamna Quonsett pînă la plecarea cursei. Dorește să bea un ceai — însoțește-o deci la braserie ; dacă-ți cere oferă-i și mîncare, cu toate că va lua masa și în avion. Dar rămîi lîngă ea. In caz că vrea să meargă la toaletă, așteapt-o în fața ușii ; în rest, oriunde s-ar duce, nu te desprinde de ea. La ora plecării, ieșiți împreună din aerogară, urc-o în avion și dă-o în primire șefei stewardeselor. Explică-i că, o dată la bord, sub nici un motiv să nu-i îngăduie să mai coboare. Se pricepe la tot soiul de șmecherii și scuze plauzibile. Așa că, fii cu ochii în patru.

Inainte de a ieși din cameră, bătrînica se agăță de brațul tînărului ei paznic.

— Sper că nu te superi, fiule. Știi, o femeie în vîrstă are nevoie de-un sprijin, iar dumneata semeni așa de mult cu iubitul meu ginere... Și el era tare frumos la tinerețe, dar acum, firește, nu mai arată ca dumneata... Compania dumneavoastră a avut grijă să angajeze oameni drăguți. Și după o uitătură plină de reproș către Tanya, adăugă : cu mici excepții...

— Nu uita ce ți-am spus, îl preveni Tanya pe Peter Coakley. E unsă cu toate alifiile.

Doamna Quonsett îi ripostă înțepată :

— Nu-i frumos din partea dumitale să vorbești așa. Sînt sigură că tînărul o să-și facă altă părere despre mine.

Funcționarul rînji cam nătîng.

In dreptul ușii, bătrîna se întoarse din nou spre Tanya.

— Deși te-ai purtat cum te-ai purtat, vreau să știi că nu-ți port pică, drăguțo.

La cîteva minute îi urmă și Tanya, ieșind din salonașul în care avusese două confruntări în aceeași seară. Se întoarse în birourile companiei Trans America, de la mezanin. Orologiul arăta nouă fără un sfert. Se așeză la masa ei de lucru, într-o încăpere spațioasă, de la fațadă, gîndindu-se la festele doamnei Quonsett și întrebîndu-se dacă era și ultima pe care le-o jucase. Intuiția îi spunea că nu.

Incepu să-și scrie raportul către directorul serviciului de transporturi aeriene, bătîndu-l la mașina fără majuscule.

către : directorul transporturilor aeriene

de la : tanya liv'stn

tema : mama lui whistler.

Se opri, cu gîndul la Mel Bakersfeld ; unde se afla acum ? Oare va mai trece pe la ea, să-l vadă ? ?

5

CU NEPUTINŢĂ SĂ MAI PLECE în aceeaşi seară în oraş — îşi spuse Mel Bakersfeld cu hotărîre.

Se afla în biroul său, la mezaninul ocupat de administraţie şi, furat de gînduri, bătea ritmic cu degetele, în masa de lucru, de unde telefonase şi primise veşti despre starea generală de pe aeroport. Pista treizero, după cum i se comunicase, era în continuare blocată de turboreactorul mexican. Prin paralizarea ei, situaţia devenise de-a dreptul critică; tot mai multe avioane se roteau în văzduh, aşteptînd permisiune de coborîre, în timp ce altele, gata de decolare erau mereu amînate pînă se creea cîte o breşă în sistemul de piste, pentru a-şi putea lua zborul. În această situaţie, perspectiva închiderii aeroportului în următoarele cîteva ore părea aproape iminentă. Din aceeaşi cauză, la plecare, avioanele erau silite să treacă tot pe deasupra cartierului de locuinţe din Meadowood, un alt neajuns cu consecinţele-i inerente şi neplăcute. Centrala de telefoane şi controlul traficului erau pur şi simplu asaltate de reclamaţiile proprietarilor din Meadowood — mai bine spus ale celor rămaşi pe la casele lor. Pentru că o bună parte din ei — aşa cum fusese şi Mel prevenit — plecaseră la întrunire şi, după informaţiile primite de la şeful turnului de zbor, acum se pregăteau s-o pornească spre aeroport, într-un fel de manifestaţie de protest.

O ceată de nemulţumiţi, puşi pe scandal — numai asta ne mai lipsea, se gîndi Mel abătut.

Singurul lucru îmbucurător din toată seara fusese ridicarea alertei provocată de avionul militar KC-135 care, în sfîrşit, aterizase cu bine. Asta nu însemna însă că erau definitiv scutiţi de alte surprize la fel de neplăcute — şi chiar în minutele următoare.

Mel era încă obsedat de acea nelinişte prevestitoare de primejdii, ce-l înfiorase nu mai departe de-o oră. O senzaţie pe care n-ar fi putut-o defini sau justifica, şi totuşi reală, apăsătoare. Dar chiar

făcînd abstracție de ea, tot rămîneau destule complicații ce-i reclamau prezența la aeroport.

Cindy, bineînțeles, îl aștepta și acum la festinul ei cu titlu filantropic — pregătită să-i facă un tărăboi de pomină. Dar cum tot nu ajunsese la timp, nimeni și nimic nu-l mai scăpa de ocară, așa că n-avea decît să se blindeze pentru cîteva urlete în plus, și să-și vadă mai departe de treburi. Și, ca să scape de-o grijă, poate nu strica să-i înfrunte de pe acum primele salve represive. Avea încă în buzunar notița cu numărul telefonului la care vorbiseră în aceeași seară. O scoase deci, și ridică receptorul s-o cheme.

Ca și mai devreme, așteptă cîteva minute pînă veni la aparat, iar cînd începu să vorbească, spre stupoarea lui, în locul furiei clocotitoare de mai înainte, îl întîmpină un glas reținut și rece, ca de gheață. Mel începu să-i explice gravele motive ce-l rețineau la aeroport, fără nici o întrerupere din partea ei.

Lipsa, cu totul neașteptată, a oricărei riposte, îl cam puse în încurcătură, silindu-l să recurgă la scuze ticluite, și nu prea convingătoare chiar pentru el însuși. La un moment dat, se opri din pledoarie.

După o tăcere de cîteva clipe, Cindy îl întrebă cu același ton glacial.

— Ai terminat cu perorațiile ?

— Da.

Rostise cuvintele de parcă le azvîrlise unui străin nesuferit.

— Nu mă surprinde de loc telefonul tău, pentru că nici nu mă așteptam să vii. Încă de cînd mi-ai promis, te suspectam că mă minți, după vechiul tău nărav...

Mel se apără vexat.

— Nu te-am mințit nici acum și nici altădată. Ți-am mai spus-o, de cîte ori am putut...

— Parcă ziceai c-ai terminat, așa am înțeles.

Mel se stăpîni. La ce bun să mai insiste ? Consimți deci cu amărăciune :

— Mă rog, continuă tu.

— După cum spuneam cînd m-ai întrerupt — de altfel tot un obicei de-al tău...

— Pentru numele lui Dumnezeu, Cindy !

— ...știind dinainte că minți, am avut răgaz să mă gîndesc. Tăcu din nou. Zici că rămîi la aeroport.

— Doar despre asta am vorbit pînă acum...

— Cît timp ?

— Pînă la miezul nopţii ; poate pînă la ziuă.

— Atunci, am să vin şi eu. Poţi să mă aştepţi.

— Ascultă, Cindy, n-are rost. Nu e nici timpul şi nici locul potrivit.

— O să le facem noi să fie. De altfel, ce am pe suflet poate fi spus oriunde.

— Te rog, fii înţelegătoare, Cindy. Sînt de acord că trebuie să avem o discuţie, dar nu...

Şi se opri ; îşi dăduse seama că vorbea de unul singur. Cindy îi închisese telefonul.

Puse la loc receptorul şi rămase pe gînduri, în încăperea tăcută. Apoi, fără să ştie prea bine de ce, îl ridică din nou, şi, pentru a doua oară în aceeaşi seară, formă numărul de acasă.

Mai înainte, îi răspunsese Roberta. Acum însă auzi glasul doamnei Sebastiani — educatoarea copiilor.

— Am sunat doar aşa, să întreb dacă totul e-n ordine. Nu s-a-ntîmplat nimic ? Fetele s-au culcat ?

— Roberta, da, domnule Bakersfeld. Libby tocmai se pregăteşte...

— Pot să vorbesc cu ea ?

— Ştiu eu... doar un minut, poate, dacă-mi făgăduiţi...

— Ooo, da, îţi promit.

Ca de obicei, doamna Sebastiani îşi arăta autoritatea de fier. Supunerea absolută impusă de ea îi viza pe copii şi pe părinţi în egală măsură. Oare în căsnicia ei — cu soţul acela sfios şi spăşit pe care-l zărea la răstimpuri — existaseră şi momente de criză ? se întreba Mel uneori. Probabil că nu. Doamna Sebastiani nu era femeia să le tolereze.

— Tati, se auzi Libby în receptor, sîngele se învîrteşte aşa, cît e lumea ?

Intrebările fetiţei îl lăsau întotdeauna perplex prin fantezia şi variaţia lor.

— Nu cît e lumea, draga tatii. Ci doar atît cît trăim. Al tău, se învîrteşte de şapte ani, din clipa cînd a început să ţi-l pompeze inimioara.

— Io mi-o simt cum bate, zise Libby ; în genunchi.

Mel era cît pe-aci să alunece într-o dizertaţie să-i spună că nu acolo e lăcaşul inimii, să-i explice ce se-nţelege prin puls, prin

artere şi vene, dar renunţă. Slavă Domnului, Libby avea timp să afle despre toate acestea. Partea esenţială era să-ţi simţi inima — indiferent unde ţi se părea că bate. Copila avea un instinct pentru adevărurile fundamentale ; iscoditoare şi dornică să le afle, nu o dată Mel şi-o închipuia cu chipul şi mînuţele înălţate spre cer, căutînd parcă să le culeagă de acolo, de sus, ca pe nişte stele.

— Noapte bună, tati.

— Noapte bună, dragostea mea.

Deşi tot nu ştia ce anume îl îndemnase să sune acasă, acum, după ce vorbise, se simţea mai liniştit, mai împăcat. Cît despre Cindy, cu siguranţă o va vedea mai tîrziu la aeroport ; ştia doar că o dată ce-şi propune ceva nu mai cunoaşte oprelişti. Dar poate de astă dată tenacitatea ei se va dovedi utilă. Trebuiau să ia hotărîri de importanţă vitală, vizînd, mai ales, căsnicia lor ; dacă s-o mai menţină — şubredă, cum era, golită de orice afecţiune — sau să-i pună capăt ? ! ? Or aici, la birou, puteau cel puţin să vorbească fără a mai fi auziţi de Roberta şi Libby — şi-aşa părtaşe la prea multe certuri.

De fapt, momentan, Mel nu avea nimic de întreprins ; numai gîndul de a fi la îndemînă, în caz de nevoie, îl ţintuia la aeroport.

Ieşi din birou şi se opri în balconul mezaninului, de unde putea urmări furnicarul de lume din hol.

Nu peste multă vreme, înfăţişarea aerogărilor se va schimba radical, îşi spuse în sine. Chiar această vînzoleală a pasagerilor — în drum spre avioane sau invers — se cerea într-un fel remediată. Mersul pe jos însemna timp irosit, crea neajunsuri. De la un an la altul, fabricarea unui avion înghiţea tot mai multe milioane de dolari ; ori blocarea avionului pe aeroport, pînă la coborîrea sau îmbarcarea ultimului client, însemna o pierdere adăugată la preţul său exorbitant. Constructorii din aeronautică, împreună cu economiştii, se străduiau din răsputeri să mărească numărul orelor de zbor — şi, implicit, rentabilitatea — reducînd totodată timpul de staţionare, complet neproductiv. În această idee se proiectaseră de pe acum cabine de pasageri, pe principiul celor folosite de compania American pentru încărcarea prealabilă a mărfurilor. Acelaşi sistem, dar în variante diferite, fusese adoptat de mai toate societăţile de transporturi aeriene. El consta din containere autonome, concepute la dimensiunile avioanelor cu reacţie, în interiorul cărora erau montate etanş. O dată încărcate cu bagaje şi mărfuri de toate formele şi mărimile, se ridicau la

nivelul fuzelajului şi se fixau înăuntru în numai cîteva minute. Spre deosebire de clasicile avioane de pasageri, interiorul unui aparat cu reacţie pentru transportul de mărfuri era ca o cochilie goală. La sosirea pe aeroport, containerele dinăuntru erau scoase şi imediat înlocuite cu altele, pregătite în prealabil. Astfel că, într-un interval minim, şi cu tot atîtea eforturi fizice, colosul metalic era descărcat, reîncărcat şi gata să-şi reia zborul. Pe aceeaşi concepţie se întemeiau şi cabinele de pasageri, ale căror schiţe Mel le şi văzuse. Se compuneau din compartimente mici, confortabile, cu banchete tapisate şi cu tot dichisul, în care pasagerii urmau să se instaleze chiar din dreptul ghişeelor de prezentare. De acolo, pe sistemul benzilor rulante — folosit deocamdată la livrarea bagajelor — cabinele alunecau pînă la avion, în care erau introduse cu ocupanţi cu tot. În felul acesta, staţionarea pe aeroport se reducea la cîteva minute, timp în care se evacuau cabinele cu călătorii sosiţi şi se montau altele încărcate pentru plecarea în cursă.

O dată fixate înăuntru, ferestrele lor se calcau perfect pe cele ale fuzelajului, iar uşile de la extremităţi se repliau, astfel ca stewardesele şi călătorii să treacă nestingheriţi dintr-un compartiment într-altul. Pentru bucătării se preconiza acelaşi gen de cabine care, o dată aprovizionate cu cele necesare, erau introduse în avion, însoţite de personalul de serviciu. Cu timpul şi pe măsură ce se perfecţiona sistemul, nu era exclus să fie utilizat chiar pentru aducerea pasagerilor de la agenţiile din oraş, precum şi la transbordarea lor dintr-o cursă în alta, fără a mai fi siliţi să-şi părăsească locurile.

Aceeaşi idee generase şi proiectul „cabinelor suspendate", pe cale de realizare la Los Angeles. Fiecare cu o capacitate de patru zeci de persoane, se preconiza ca acest mijloc original de transport să circule şi ca vehicul rutier şi ataşat la elicoptere.

Pe şosea sau subterane, se putea deplasa cu mijloace automate, pentru ca, o dată ajuns la un heliport local, să fie fixat pe pîntecul unui elicopter masiv şi, împreună cu el, să-şi ia zborul către aeroport şi retur.

„Şi aceste proiecte cu siguranţă se vor înfăptui, îşi spuse Mel, dacă nu aidoma viziunii de azi, oricum, nici departe de ea. Şi curînd de tot. Pentru că în aviaţie orice năzuinţă, cît de cutezătoare, capătă viaţă cu o repeziciune ce-i fascinează pe slujitorii ei.

Un strigăt, venit de undeva din hol, îi frînse firul gîndurilor.

— Alooo, Bakersfeld ! Hei ! Colo, sus ! Mel își roti privirea peste mulțime, în căutarea celui care-i rostise numele — o încercare cu atît mai hazardată cu cît, în aceeași secundă, vreo cincizeci de curioși își înălțară capetele, să vadă pe cine viza apelul. Cu toată confuzia creată, în clipa următoare Mel îl descoperi pe cel care-l chemase. Era Egan Jeffers, un negru slăbănog și deșirat, în pantaloni cafenii de tăvăleală și cămașă cu mîneci scurte — care-și vîntura brațul tuciuriu și vînjos, făcînd semne disperate.

— Dă-te jos, Bakersfeld. M-auzi ? Ai dat de dracu...

Mel zîmbi. Jeffers, concesionarul lustragiilor din incinta aerogării, era o figură celebră. Cu o mutră caraghioasă, ce și-o schimonosea cu un rînjet sfidător, pînă la urechi, putea să-ți trîntească orice neobrăzare, și totuși să iasă basma curată.

— Te-am auzit, Egan Jeffers. Dar ce-ar fi să vii tu încoace ?

Rînjetul prinse a se lăbărța și mai tare.

— Vezi să nu, Bakersfeld. Uiți că plătesc chirie și nu sînt la stăpîn ?

— Cum aș putea, păcatele mele ? Doar mi-ai vîrî la iuțeală codul civil sub nas...

— Măcar bine că știi. Așa că urnește-ți fundul și hai încoace !

— Iar tu mai controlează-ți cuvintele cîtă vreme te afli aici, la mine, în aeroport.

Amuzat în sine, Mel se depărtă de balustradă, pornind către liftul rezervat personalului. Dar nici nu apucă bine să iasă din el și lustragiul îl și luă în primire.

Egan Jefferson avea în antrepriză cele patru lustragerii din aerogară. In comparație cu alte concesionări — cum erau cele ale spațiilor de parcare, ale restaurantelor sau standurile de ziare, aducătoare de venituri fabuloase, a lui era o nimica toată. Și totuși, Egan, pe vremuri lustragiu ambulant, lucrînd pe bordurile trotuarelor, își aroga o importanță de parcă numai el asigura întreținerea aeroportului.

— Am semnat un contract cu aeroportul ? Da sau nu ?

— Da.

— Scrie acolo, în drăcia aia că numai eu am dreptul să lustruiesc pantofii la mușteriii de-aici ? Da sau nu ?

— Da.

— Atunci, ai dat de dracu ; ți-am spus eu. Hai după mine, Bakersfeld !

Traversară holul cel mare, către o scară rulantă, pe care Jeffers, cu pașii lui de elefant, o coborî sărind cîte două trepte deodată,

salutînd jovial cu mîna pe cei cîţiva cunoscuţi întîlniţi în cale. Mel îl urmă cu un mers mai puţin atletic, menajîndu-şi piciorul suferind.

La capătul scării, nu departe de gheretele firmei „Hertz, Avis and National" care închiria automobile cu ora, Egan se opri arătînd spre una din ele cu un deget ameninţător.

— Aici e buba, Bakersfeld. Ia te uită ! Ăştia-mi suflă clienţii şi pîinea de sub nas ; îmi lasă lucrătorii pe drumuri.

Mel examină pricina jalbei. La ghişeul întreprinderii Avis, citi un anunţ tipărit cu litere de-o şchioapă.

„Pînă închiriaţi maşina, pentru o plimbare,
Vă facem pantofii să lucească-n soare
Cu respect şi-asigurarea unei serviri exemplare."

Dedesubt, pe podea, observă un aparat electric, rotativ. Astfel plasat încît orice client oprit în faţa ghişeului să poată beneficia practic de recomandarea cuprinsă în afiş.

Deşi incidentul avea latura sa hazlie, care-l distra, totuşi, în mod tacit, Mel împărtăşea indignarea lui Jeffers. Glumă neglumă, plîngerea se dovedise îndreptăţită. Aşa cum se prevedea în contract, nimeni, în afară de el, nu avea voie să lustruiască pantofi în aerogară, întocmai cum nici Jeffers nu putea să închirieze maşini sau să vîndă ziare. Fiecare concesionar se bucura de aceeaşi proteguire a drepturilor în schimbul procentului substanţial pe care aeroportul îl încasa din beneficiile realizate. Sub privirea necruţătoare a lui Jeffers, Mel se îndreptă spre cabina cu pricina. În drum, consultă o agendă subţire de buzunar, folosită doar la ananghie ; în ea îşi notase telefoanele particulare ale funcţionarilor superiori, printre care figura şi al directorului firmei Avis. La apropierea lui Mel, tînăra din spatele ghişeului arboră unul din zîmbetele cu declanşare automată.

— Dă-mi voie să folosesc telefonul de aici, i se adresă Mel.

— Dar nu e public, sir, protestă ea.

— Sînt directorul aeroportului.

Şi, fără alt comentariu, întinse mîna, apucă receptorul şi formă numărul. Nu pentru prima oară — şi poate nici pentru ultima — i se întîmpla să treacă drept un necunoscut în aeroportul ce-l conducea. Lucru explicabil prin faptul că o bună parte din activitate şi-o ducea în culise, departe de locurile frecventate de public, încît lucrătorii din aceste sectoare nu prea aveau ocazia să-l vadă

la față. In secundele cît așteptă să i se răspundă la capătul firului, se gîndi cît de minunat ar fi fost să poată rezolva și alte încurcături la fel de repede și de simplu cum avea să se întîmple cu cea de acum.

După vreo douăsprezece apeluri, în sfîrșit răspunse și directorului firmei Avis.

— Aici Ken Kingsley.

— S-ar fi putut să am nevoie de-o mașină, începu Mel. Pe unde mi-ai umblat ?

— M-am jucat cu trenulețele puștiului. Doar așa mai uit de automobile și de cei care mă sună în legătură cu ele.

— Trebuie să fie grozav să ai un flăcău, continuă Mel. Eu n-am decît fete. Ii place băiatului mecanica ?

— Un mic geniu, de opt ani. Apropo, la caz c-o să fie nevoie să-ți conducă jucăria aia de aeroport, anunță-mă.

— Negreșit, Ken. Mel îi făcu cu ochiul lui Egan Jeffers. Chiar acum mi s-a ivit ceva pentru el — un aparat de lustruit ghetele pe care-l poate instala acasă. E unul de prisos pe care-l știi și tu.

Se așternu o scurtă tăcere, urmată de oftatul directorului.

— De ce-oți fi sugrumînd voi întotdeauna orice încercare onestă de extindere a comerțului ? ! ?

— In primul rînd fiindcă sîntem căpățînoși și mici la suflet. Dar avem și scuze. De pildă clauza aceea din contract, care cere ca orice inițiativă să fie aprobată de conducerea aeroportului. Iți amintești ? Și apoi cealaltă — cu respectarea confraților și al comerțului făcut de ei.

— E clar. A venit Egan Jeffers cu gura mare.

— Să nu zicem cu gura mare, dar nici cîntînd de bucurie.

— Mă rog, ai învins. O să dau dispoziții să se ia drăcia aia de acolo. E chiar așa grabă mare ?

— Nu prea. Puteți s-o scoateți cînd hotărîți voi, în următoarea jumătate de oră.

— Mare pehlivan ești.

Și Mel îl auzi chicotind, înainte de a pune telefonul în furcă. Deși tot încruntat la față și rînjind amenințător. Egan Jeffers își arătă acordul dînd din cap.

„Sînt măscăriciul docil al aeroportului ; menirea mea e să aduc tuturor fericire“, cugetă Mel. Tare și-ar fi dorit să poată face același lucru și pentru sine.

— Ai întors-o bine din condei, Bakersfeld, zise Jeffers. Dar fii cu ochii în patru, să nu se mai repete una ca asta. Și fără a mai

adăuga ceva, o porni spre scara rulantă, în pas vioi, de negustor preocupat, şi totodată radios de victoria repurtată.

Mel îl urmă, cu mersul lui domol, precaut.

În holul principal, la două din ghişeele de prezentare ale companiei Trans America, se afişase plecarea cursei de Roma — „Golden Argosy" — cu zbor fără escală, şi era mare zarvă în jurul lor.

Nu departe, Tanya Livingston vorbea însufleţită cu un grup de pasageri. Zărindu-l pe Mel, îi făcu semn cu mîna şi, în cîteva secunde, veni lîngă ea.

— N-am nici o clipă de răgaz ; parcă am fi într-un balamuc, i se plînse. Te credeam plecat în oraş...

— M-am răzgîndit. Dar şi eu credeam că ai terminat cu treaba.

— Şeful transporturilor m-a rugat să rămîn. Facem totul să expediem „Golden Argosy" la ora anunţată. O chestie de prestigiu — zice-se — deşi sînt convinsă că altu-i mobilul : căpitanul Demerest nu înghite întîrzieri şi amînări.

— Iar vorbeşti cu părtinire, o dojeni Mel, în glumă. Deşi mai cad şi eu cîteodată în păcatul ăsta.

Tanya arătă înspre o platformă, la cîţiva metri de ei, pe care se înălţa o cabină circulară.

— De aici a pornit conflictul vostru şi ţi-ai atras anatema cumnatului. Nu-i aşa ?

Se referise la cabina unei firme de asigurări, asaltată cam de o duzină de oameni, mai toţi aplecaţi cu stilourile în mînă asupra formularelor ce le aveau de completat. Îndărătul ghişeelor, două tinere frumuşele — din care una cu păr platinat şi sîni voluminoşi, scriau poliţe de zor.

— Da, recunoscu Mel de-aici ni se trage mai toată cearta — cel puţin în vremea din urmă. Vernon, ca şi Asociaţia Unională a Piloţilor, susţine că ar trebui desfiinţate sucursalele cu asigurări şi automatele din incinta aeroportului. Eu unul nu sînt de acord, şi am ajuns cu disputa pînă în faţa Consiliului de Administraţie. Ceea ce l-a înfuriat pe Vernon — şi nici azi nu-i convine — e că, din toată înfruntarea, eu am ieşit învingător.

— Am aflat, zise Tanya, măsurîndu-l cu o privire pătrunzătoare. Dar să ştii că nu toţi sîntem de partea ta. Socotim că de astă dată Demerest are dreptate.

Mel dădu din cap.

— Mă rog, fiecare cu părerea lui. De nenumărate ori m-am gîndit la treaba asta, şi de fiece dată am ajuns la concluzia că argumentele lui Vernon nu stau în picioare.

Aşa le privise dintru început ; chiar de la adunarea consiliului unde, cu o lună în urmă, le etalase Demerest însuşi. Venise ca purtător de cuvînt al Asociaţiei Piloţilor cerînd, în numele lui şi al acesteia, desfiinţarea cabinelor cu asigurări nu numai din Lincoln International, ci din toate aerogările.

Mel păstra încă nealterată în memorie desfăşurarea dezbaterilor, cu toate amănuntele.

De fapt, fusese o adunare ca oricare alta, ţinută într-o dimineaţă de miercuri, în sala de consiliu a aeroportului. Erau de faţă şi cei cinci membri onorifici ai comisiei de litigii, doamna Mildred Ackerman (o brunetă atrăgătoare, despre care gurile rele scorniseră că trăia cu preşedintele de unde şi numirea ei în comisie) ; un profesor universitar — în calitate de preşedinte al acestui for, plus doi reprezentanţi de vază ai comerţului local şi un fost funcţionar superior de stat, acum la pensie.

Mel revedea ca aievea şi sala consiliului de la primul etaj al aerogării — o încăpere cu pereţii pe jumătate îmbrăcaţi în lemn de mahon. La un capăt al ei, pe o estradă, se aflau cei cinci membri onorifici, instalaţi pe scaune ajustabile în mai multe poziţii, toate înşirate la o masă elegantă, în formă elipsoidală. Ceva mai jos, încă una — mai puţin originală ca aspect, de la care prezida Mel Bakersfeld, flancat de directorii de servicii. În rînd cu ei, masa presei, iar în spate, locurile rezervate publicului — admis numai cu invitaţii nominale, dar rareori prezent. În ziua aceea, singura persoană din afară fusese căpitanul Demerest — în ţinută impecabilă, cu uniforma companiei Trans America, ale cărei galoane aurii — patru la număr — străluceau în lumina candelabrelor. În aşteptarea rîndului la cuvînt, se aşezase tacticos pe unul din scaunele invitaţilor, înşirînd pe alte două, alăturate, tot soiul de regulamente şi de hîrtii. Ca o favoare, consiliul hotărî ca înainte de a se aborda chestiunile curente, să i se dea lui cuvîntul. Demerest se ridică, adresîndu-se asistenţei, cu obişnuita-i siguranţă de sine, şi numai la răstimpuri aruncîndu-şi ochii pe documentele aduse. Îşi explică mai întîi calitatea de preşedinte al nucleului local al Asociaţiei Unionale a Piloţilor, în numele căreia şi vorbea, menţionînd tot-

odată că expunerea lui reflecta nu numai ideile organizației, ci și ale sale personale, împărtășite de majoritatea piloților din companiile aeriene.

Consilierii se instalară confortabil în scaunele înclinate, gata să-l urmărească.

Vînzarea în holul aerogării a polițelor de asigurare împotriva accidentelor, spuse el apăsat, e o rămășiță absurdă, cu totul perimată, a concepțiilor ce-au prevalat la începuturile aviației. Ghișeele și automatele așezate cît mai la vedere, în incinta aeroportului, înseamnă tot atîtea insulte la adresa aviației comerciale, ale cărei statistici, în raport de milele parcurse, atestau o siguranță infinit mai mare decît a oricărui alt mijloc de locomoție.

Oare în gări, în stațiile de autobuze, pe cheiurile din porturi sau chiar în spațiul de parcare a automobilului personal există asemenea gherete cu asigurări, înfipte ca o momeală sub nasul călătorilor, chipurile ca să-i pună la adăpost în caz de accidente mutilante sau mortale ? Firește că nu. Atunci de ce ar fi permise în aeroporturi ? Și tot Demerest răspunse : pentru că firmele de asigurări cunosc imensele beneficii pe care le aduc, și puțin le pasă în consecință.

Aviația civilă e relativ tînără ; de aceea în ciuda faptului dovedit că, o dată în avion, pasagerul e mai în siguranță decît la el acasă, încă mulți mai văd o primejdie în călătoria cu avionul. E o temere inerentă, întreținută și de rarele accidente care se mai ivesc și, în special, de răsunetul lor dramatic ce umbrește judecata oamenilor și îi face să uite de catastrofele sau accidentele produse la tot pasul, în împrejurări banale.

Și apoi înseși societățile de asigurare consfințesc siguranța călătoriilor cu avionul. Nu le oferă piloților — de o mie de ori mai primejduiți decît călătorii ocazionali — asigurări pe viață la prețuri derizorii în comparație cu cele vîndute marelui public ? Cu toate astea, o serie de firme de pripas, încurajate de lăcomia administrației aeroporturilor și cu acceptarea docilă a companiilor aeriene, speculează în continuare temerile și credulitatea pasagerilor.

De la masa Consiliului Administrativ, de unde îl urmărise, Mel îi inventaria meritele prezentării lucide, documentate — totuși aluzia la lăcomia administrației fusese o gafă.

Ca dovadă, cîțiva din cei prezenți se încruntaseră, vădit ofensați, printre care și doamna Ackerman. Se părea însă că Vernon Demerest nu le observase reacția, continuînd nestingherit : Acum, doamnelor și domnilor, anunță el, ajungem la punctul cel mai

important — vital, l-aş numi eu. La grava primejduire a pasagerilor şi a echipajelor de zbor prin vînzarea iraţională a poliţelor de asigurare la ghişeele şi automatele din aerogări... poliţe ce deschid perspectivele unor cîştiguri fabuloase, în schimbul cîtorva dolari.

Acest sistem — ca să recurg la un termen eufemistic şi să nu-l numesc un grosolan deserviciu al călătorilor... cum, de fapt, îl privim noi, piloţii — pleda Demerest înflăcărat — nu e decît o invitaţie făţişă, extrem de ispititoare, la sabotaje şi masacre în masă pentru criminali şi maniaci. Unicul scop fiind acela de a-şi însuşi, fie ei, sau urmaşii, recompensa oferită de poliţa de asigurare.

— O clipă, căpitane, interveni doamna Ackerman. Se îndreptase, ţanţoşă, în scaun, iar după tonul şi aerul ce şi-l luase, Mel înţelese că-i plătea cu întîrziere aluzia la „lăcomia administraţiei". Ne-ai împuiat capul cu părerile dumitale, zise ea. Dar cu ce vii în sprijinul lor ? Fapte concrete ai ?

— Se înţelege, doamnă. Şi încă numeroase.

Vernon Demerest îşi pregătise temeinic expunerea. Înarmat cu date statistice şi tabele grafice, arătă cum anual se înregistrau una sau două catastrofe aeriene prin explozii sau alte acte de violenţă premeditate. Deşi mobilul nu era întotdeauna acelaşi, cel mai frecvent rămînea tot beneficiul material rezultat din încasarea asigurării. La acestea se adăugau tentativele neizbutite sau prevenite din vreme, precum şi accidentele asupra cărora plana suspiciunea unei mîini criminale, unde lipsiseră însă probele concludente. Apoi enumeră o serie de cazuri tipice : dezastrele din 1949 şi 1965 ale avioanelor companiei Canadian Pacific ; catastrofa din 1957 a companiei Western ; urmată de altele în 1950 şi 1959 ale companiei National ; două avioane mexicane, prăbuşite în 1952 şi 1953 ; altul în 1960, aparţinînd societăţii aeriene Venezuela ; cursa Continental, distrusă în 1962 ; a lui Pacific Airlines, căzută în 1964 ; catastrofele din 1950 şi 1955 înregistrate de compania United, iar alta în 1965, unde se bănuise tot un sabotaj.

În nouă dintre cele treisprezece curse menţionate, pieriseră toţi pasagerii împreună cu echipajele de zbor.

Desigur, în cazurile unde se descoperă mîna criminală, în mod automat se anulează şi dreptul de încasare a asigurării. Cu alte cuvinte, sabotajul nu mai era o formulă rentabilă, iar oamenii normali şi cît de cît iniţiaţi sînt conştienţi de acest lucru. Mai ştiu de asemeni că se pot depista exploziile chiar dacă nu rămîn supravieţuitori, ci numai vestigii din avionul prăbuşit — şi prin ce mijloace anume.

Trebuie însă avut în vedere că nu oamenii sănătoşi la minte recurg la dinamitări sau alte acte sălbatice, aminti Demerest ascultătorilor. Ci schizofrenicii, debilii mintali, maniacii, ucigaşii în masă — care rareori se documentează, iar dacă totuşi o fac, cu mintea lor bolnavă reţin doar ce le convine sau răstălmăcesc faptele potrivit scopului urmărit de ei.

Doamna Ackerman îl întrerupse din nou ; de astă dată cu vădită ostilitate :

— Nu cred că vreunul din noi, sau chiar dumneata, căpitane, avem competenţa de a discuta ce se petrece în creierul unui psihopat.

— Dar nu despre asta vorbeam, îi ripostă Demerest iritat. Sau oricum, nu ca temă de bază.

— Să-mi fie cu iertare dar asta ai lăsat să se înţeleagă.

Vernon Demerest se aprinse la faţă. Obişnuit să comande, nu tolera să fie interpelat. Cu firea lui violentă, — gata oricînd să erupă — răbufni şi de astă dată.

— Sînteţi întotdeauna grea de cap, sau numai acum, fiindcă o vreţi cu tot dinadinsul !

Preşedintele comisiei de litigii bătu autoritar cu ciocănelul în masă, în vreme ce Mel de-abia îşi stăpînea rîsul. „N-ar avea rost să mai continuăm, îşi zise în sine. Vernon să-şi vadă mai departe de meseria de pilot — la care se pricepe — şi să renunţe la diplomaţie, unde s-a dovedit o cizmă.“ Cu atmosfera creată, şansele de a-şi atrage bunăvoinţa Consiliului deveniseră aproape nule, afară de cazul cînd ar fi intervenit Mel în favoarea lui. Se-ntrebă dacă nu cumva se cuvenea s-o şi facă ?! Poate şi Demerest îşi dădea seama că forţase nota prea mult ?! Oricum, socoti Mel, mai avea posibilitatea s-o întoarcă din condei, să prefacă tot incidentul într-o glumă de care să rîdă întreaga adunare, inclusiv Mildred Ackerman. Era darul lui de-a netezi lucrurile ca şi o parte şi alta să iasă cu faţa curată. În plus, se ştia în graţiile lui Millie Ackerman ; dintotdeauna se înţeleseseră bine, şi se arătase receptivă la orice idee de a lui. Dar, în definitiv, ducă-se la naiba, îşi spuse tot el. Parcă cumnatu-su ar fi sărit să-l apere dacă se inversau rolurile ? Ar fi putut să jure că nu. Lasă-l pe Vernon să se descurce singur ! De altfel, în cîteva minute tot trebuia să vorbească, vrînd nevrînd.

— Căpitane Demerest, glăsui preşedintele cu o răceală severă, ultima dumitale remarcă a fost pe cît de inutilă, pe tot atît de deplasată. Te poftesc deci să ţi-o retractezi.

Demerest era înflăcărat tot la chip. După o scurtă ezitare, clătină din cap, în semn de acord.

— Foarte bine, îmi retrag afirmaţia. Apoi, întorcîndu-şi privirea spre doamna Ackerman, adăugă: O rog pe doamna să mă ierte. Poate va înţelege că e vorba de un lucru care pe mine, ca şi pe majoritatea colegilor mei, ne scandalizează. Şi cînd logica lui mi se pare atît de evidentă...

Dar nu apucă să-şi ducă ideea la capăt.

Ochii doamnei Ackerman scăpărau. Deşi Demerest acceptase să-şi ceară scuze, formularea fusese cu totul nefericită, socotea Mel. Şi să fi vrut, acum era prea tîrziu să mai calmeze spiritele.

— Ce anume urmăreşti de la noi, căpitane ?, se amestecă un alt membru al Consiliului.

Demerest făcu un pas înainte. Iar cînd vorbi, adoptă un ton cît mai convingător.

— Vă cer desfiinţarea cabinelor şi a automatelor cu asigurări din aerogară, precum şi făgăduiala că veţi refuza să mai închiriaţi spaţii, în asemenea scopuri.

— Dumneata ai desfiinţa cu totul vînzarea asigurărilor ?

— În aeroporturi, da. Şi pot să v-o declar, doamnă şi domnilor, că Asociaţia Unională a Piloţilor îndeamnă şi celelalte aeroporturi să procedeze la fel. Totodată, cerem Congresului să scoată în afara legii vînzarea poliţelor de asigurare în aerogări.

— Ce rost ar avea această interdicţie în Statele Unite, cînd aviaţia civilă e internaţională.

Demerest schiţă un zîmbet de-abia perceptibil.

— Şi campania noastră are un caracter internaţional.

— În ce măsură ?

— Ne-am asigurat sprijinul unor organizaţii de piloţi din patruzeci şi opt de ţări. Convingerea, aproape unanimă, e că, o dată ce s-ar da un exemplu în America de Nord, fie în Statele Unite sau în Canada, şi alte ţări l-ar urma.

Acelaşi membru al comisiei declară cu un aer sceptic :

— După părerea mea, mergeţi cu presupunerile prea departe.

— În mod indiscutabil, publicul are dreptul să cumpere asigurări de vreme ce le caută, interveni preşedintele.

Demerest încuviinţă dînd din cap.

— Fireşte. Nimeni nu spune altfel.

— Ba da, dumneata o afirmi, se amestecă doamna Ackerman.

Muşchii din jurul gurii lui Demerest se încleştaseră vizibil.

— Oricine vrea poate să-şi cumpere o asigurare, doamnă. Se impune numai elementara prevedere de a şi-o procura dinainte, prin orice agent de asigurare sau chiar de la agenţia de voiaj. Îşi strămută privirea spre ceilalţi membri şi continuă. Astăzi, o mulţime de oameni poartă la ei o asigurare împotriva accidentelor şi voiajează cît le place, ştiindu-se puşi de-o parte. Există o sumedenie de mijloace ce le stau la îndemînă ; dacă ne-am referi numai la marile societăţi ca : Diners, American Express, Carte Blanche — toate oferă clienţilor asigurări permanente, reînnoite anual, la cerere. Mai toţi oamenii de afaceri deţin cel puţin una din asigurările menţionate; pentru ei, deci, desfiinţarea ghişeelor din aeroporturi nu numai că nu-i loveşte, dar nici măcar nu-i atinge. Şi apoi asigurările de acest gen sînt foarte puţin costisitoare. O ştiu din experienţă, pentru că am şi eu.

Vernon Demerest se opri cîteva momente.

— Un alt lucru esenţial, reluă el, e mecanismul de contractare a lor. Filiera prin care trece fiecare cerere, verificarea în timp a solicitantului de către funcţionari experimentaţi. Toate acestea permit cunoaşterea mai întemeiată a viitorilor clienţi, şi, implicit, depistarea psihopaţilor, maniacilor, debililor mintali. Un factor pe care iarăşi nu trebuie să-l uităm este că toţi aceştia se caracterizează prin impulsivitate — ori tocmai această trăsătură primejdioasă le-o cultivăm, punîndu-le la îndemînă — oricînd şi fără un sondaj prealabil — asigurările vîndute la ghişeele şi automatele din aerogări.

— E limpede pentru toţi cei de faţă ce urmăreşti dumneata, căpitane, îl întrerupse preşedintele, tăios. Atîta doar că te repeţi în mod inutil.

Doamna Ackerman dădu din cap aprobativ.

— Sînt de aceeaşi părere, se pronunţă ea. Personal, aş dori să aflu opinia domnului Bakersfeld.

Privirile membrilor se îndreptară ca la o comandă spre Mel, care răspunse pe loc invitaţiei.

— Da, am şi eu unele observaţii. Mai întîi însă, aş prefera să-l las pe căpitanul Demerest să sfîrşească ce are de spus.

— Dînsul şi-a încheiat expunerea, interveni tot Mildred Ackerman. E părerea şi hotărîrea noastră.

Unul din membri chicoti, silindu-l pe preşedinte să recurgă din nou la ciocănelul disciplinar.

— Da, şi eu consider la fel, zise el. Aşa că, aveţi cuvîntul, domnule Bakersfeld.

Mel se ridică de pe scaun în timp ce Vernon Demerest se întorcea la al său, încruntat şi cu un aer ameninţător.

— E bine, poate, să-mi circumscriu de la bun început poziţia mea în întregime antagonică cu a lui Vernon. Mă rog, să-i spunem o dispută familială, dacă binevoiţi s-o luaţi ca atare.

Cunoscîndu-le relaţiile de rubedenie — prin alianţă — membrii consiliului zîmbiră şi, pe moment, Mel simţi cum tensiunea de mai înainte începu să se topească. Deprins cu astfel de conciliabule, ştia că nimic nu crează un climat mai favorabil discuţiilor decît o introducere simplă, lipsită de ceremonie. Vernon ar fi putut să descopere şi el acest secret — dacă şi-ar fi dat osteneala să-l caute.

— Există cîteva considerente de care trebuie să ţinem seamă, continuă Mel. Mai întîi, să recunoaştem că majoritatea oamenilor se tem să călătorească cu avionul — un simţămînt ce va dăinui veşnic, după convingerea mea — în ciuda progreselor aviaţiei şi a dovezilor de siguranţă, din ce în ce mai convingătoare. Întîmplător, singura afirmaţie a lui Vernon la care ader întru totul este aceea că ne-am stabilit o reputaţie excelentă în privinţa securităţii transporturilor aeriene. Datorită temerii inerente la care m-am referit, mulţi călători se simt mai la adăpost, mai liniştiţi, avînd o asigurare împotriva accidentelor. Ei o caută. După cum tot ei au vrut s-o poată obţine la aeroporturi ; dovadă, volumul imens al vînzărilor realizate de sucursale şi automate. Dreptul şi posibilitatea de a şi le procura conform dorinţei, implică, într-un fel, însăşi libertatea lor de cetăţeni. Cît priveşte contractarea prealabilă a asigurării, realitatea e că cei mai mulţi o neglijează ca modalitate. Nu-i mai puţin adevărat, însă, că dacă ar pune-o în practică, şi deci n-ar mai uza de facilităţile existente în aerogări, prin asta aeroporturile ar pierde un venit imens, inclusiv Lincoln International.

La menţiunea acestui beneficiu, Mel zîmbise. Şi o dată cu el, toţi cei prezenţi.

Pusese degetul pe rană — cum s-ar zice — lucru de care era perfect conştient. Veniturile aduse de sucursalele de asigurări erau prea mari ca să se renunţe cu una cu două la ele. De pildă, Lincoln International încasa anual o jumătate de milion de dolari de pe urma acestor vînzări, deşi un număr infim de cumpărători îşi dădeau seama că fiecare dolar investit de ei în poliţe de asigurare aducea o cotă de douăzecişicinci de cenţi aeroportului. Totuşi, firmele de asigurări reprezentau, în scara beneficiilor, cea de a patra mare concesiune, depăşită doar de restaurante, garajele de parcare şi firmele cu închirierea maşinilor, care vărsau sume şi mai mari în trezoreria

administrației. Și alte aeroporturi importante realizau venituri similare, sau chiar mai mari, cu asigurările.

Ușor îi venea lui Vernon Demerest să zeflemisească „lăcomia administrației aeroportului“ ; dar aveau și banii ăștia rostul lor, cugetă Mel. Hotărî însă să-și păstreze ultimele reflecții pentru sine. Era suficientă aluzia pe care o strecurase cu privire la beneficii, pentru ca membrii consiliului, familiarizați cu latura comercială a aeroportului, să-i prindă tîlcul. Își aruncă ochii peste adnotările din față. De fapt, era vorba de cîteva date, primite cu o zi înainte de la una din societățile de asigurări, cu centrul de desfacere la Lincoln International. Mel nu ceruse nici un fel de informare, și nici nu pomenise cuiva din birou despre tema dezbătută în adunarea de astăzi. Cu toate astea, cei de la asigurări o dibuiseră — nu se știe cum — și, cu o promptitudine uluitoare și nedezmințită, săriseră întru apărarea intereselor.

De sigur, Mel n-ar fi uzat de indicațiile puse la îndemînă, dacă ar fi contravenit părerilor sale, sincer întemeiate. Din fericire însă, veniseră ca o confirmare.

— În privința tentativelor de sabotaj — izbutite sau eșuate, vorbi mai departe, sesizînd în plin interesul pe care și-l captase din partea auditoriului, e o latură la care Vernon s-a referit pe larg dar, ascultîndu-l cu luare aminte, trebuie să recunosc că majoritatea observațiilor sale mi s-au părut exagerate. De fapt, numărul catastrofelor aeriene de pe urma sabotajelor inspirate de perspectivele încasării unei asigurări este extrem de redus.

De pe locul invitaților, căpitanul Demerest sări în picioare.

— Dar cîte accidente vă trebuie, pentru numele lui Dumnezeu? !

Președintele lovi cu ciocănelul energic.

— Te rog să te stăpînești, căpitane !

Mel își prelungi tăcerea pînă la liniștirea lui Demerest, după care reluă cu calmul său imperturbabil.

— La întrebarea ce mi-a fost adresată, răspund că nu avem nevoie de nici un accident. În schimb, eu aș pune alta, mai logică : oare aceste catastrofe nu s-ar fi produs chiar și fără asigurările cumpărate direct de la aeroporturi ? Se opri puțin așteptînd ca ideea lui să fie înțeleasă și să prindă aderență.

— Se poate argumenta, firește, reîncepu el după o pauză, că fără facilitățile create în aerogări, dezastrele pomenite aici nu s-ar fi produs niciodată. Cu alte cuvinte, toate au fost crime comise din impuls — o pornire stimulată tocmai de mijlocirea cumpărării asigurărilor din aeroporturi. Pornind de la aceeași premisă, se poate

susţine că, şi în cazul premeditării acestor crime, ele nu s-ar fi săvîrşit totuşi dacă poliţele cu pricina n-ar fi, chiar aşa, la îndemîna oricui. Mi se pare că acestea sînt argumentele lui Vernon şi ale Asociaţiei Unionale a Piloţilor.

Se uită în treacăt spre cumnatu-său care-l urmărea întunecat ca furtuna, dar nu-i servi nici o replică.

— Ei bine, inconsistenţa flagrantă a argumentelor aduse, continuă Mel, constă în natura lor pur prezumtivă. După părerea mea, o dată ce un om a pus la cale o asemenea crimă, lipsa sucursalelor din aeroporturi nu înseamnă un impediment pentru el, dat fiind că se pot obţine asigurări şi pe alte căi — la fel de simple — după cum însuşi Vernon a arătat.

Pentru un sabotor în perspectivă, susţinu Mel mai departe, ideea asigurării împotriva accidentelor de zbor nu constituie mobilul primordial al crimei, ci are un caracter subsidiar. Adevăratele motive ale sabotajelor aeriene s-au întemeiat pe alte slăbiciuni omeneşti, vechi, de cînd lumea, cum sînt : decepţiile amoroase, rapacitatea, falimentele, obsesia sinuciderii. Ori, acestea dăinuiesc de la apariţia omului pe pămînt şi nu au putut fi înlăturate. Prin urmare, grija celor care se preocupă de securitatea zborurilor şi prevenirea sabotajelor trebuie să se îndrepte nu către desfiinţarea sucursalelor şi a automatelor din aeroporturi, ci spre consolidarea măsurilor de prevenire. O asemenea măsură ar fi instaurarea unui control mai strict la furnizarea dinamitei — principalul mijloc folosit de sabotori. O altă modalitate ar constitui-o aparatele de detectare a explozivelor introduse în bagaje — de pe acum realizate sub formă de prototip şi în curs de experimentare, informă Mel consilierii ce-l urmăreau cu atenţie.

O a treia idee — susţinută de înseşi societăţile de asigurare — este deschiderea şi controlarea valizelor, întocmai după procedeele vamale — metodă care prezintă totuşi unele inconveniente majore. Apoi, aplicarea mai riguroasă a legilor prin care se interzice pătrunderea armelor albe în avioanele de pasageri. Şi, tot în ideea evitării sabotajelor, proiectarea unor tipuri de avioane cu o mai mare rezistenţă la eventuale explozii interne. În această privinţă, tot societăţile de asigurări au sugerat îngroşarea şi întărirea învelişului interior, chiar cu preţul îngreunării aparatului, şi implicita reducere a beneficiilor realizate de companiile aeriene. În sfîrşit, Agenţia Aviaţiei Federale, în urma studiului întreprins în legătură cu vînzarea asigurărilor în aeroporturi, s-a pronunţat împotriva desfiinţării sucursalelor. Mel îi aruncă o privire lui Vernon Demerest, ai cărui ochi

scăpărau de mînie. Pentru nici unul din ei nu mai era un secret că acest studiu era punctul nevralgic al piloţilor, întrucît fusese făcut chiar de către reprezentantul unei societăţi de asigurări — în calitate de membru al Agenţiei Federale — şi deci suspectat de o obiectivitate extrem de relativă.

Deşi informarea primită din partea societăţii de asigurări cuprindea multe alte puncte la care nu se referise, Mel aprecie că vorbise destul. Afară de asta, unele din datele rămase păreau mai puţin convingătoare. Ba mai mult ; după menţionarea propunerii referitoare la fortificarea compartimentelor de bagaje, se simţea încolţit de grave îndoieli. In definitiv, se întrebă în sine, cine ar beneficia de pe urma îngreunării avionului — pasagerii, companiile aeriene, sau mai ales societăţile de asigurări împotriva accidentelor aeriene ? Restul argumentelor, îşi zise tot el, fuseseră destul de întemeiate.

— Astfel stînd lucrurile, spuse în încheiere, ni se cere să hotărîm dacă în virtutea unor presupuneri, şi aproape nimic altceva — trebuie să vitregim publicul de facilităţile pe care el însuşi le solicită într-un mod atît de evident.

Nici nu apucă Mel să se aşeze pe scaun, cînd Mildred Ackerman se pronunţă prompt şi cu emfază :

— Eu aş zice că nu. Şi, rostindu-şi sentinţa, se uită triumfătoare la Vernon Demerest.

Cu minimum de formalităţi, se declarară de acord şi ceilalţi membri ai consfătuirii, anunţîndu-se apoi suspendarea dezbaterilor pînă după amiază, cînd urmau să fie abordate şi celelalte chestiuni înscrise la ordinea de zi. Afară, pe coridor, Vernon Demerest îşi aşteptă cumnatul.

— Bună, Vernon, îl întîmpină Mel, vorbind repede, încercînd o conciliere înainte ca Demerest s-apuce să spună un cuvînt. Sper că nu-mi porţi ranchiună. Chiar între prieteni şi rude se mai ivesc divergenţe de opinii.

Termenul de „prieteni", fusese, fireşte o exagerare. De cînd se cunoşteau, nu se avuseseră la suflet — chiar şi după căsătoria lui Demerest cu Sarah, sora lui Mel — şi asta o ştiau deopotrivă. La fel ca şi faptul că, în ultima vreme, vechea antipatie degenerase într-o repulsie făţişă.

— Bine-nţeles că n-am să ţi-o iert, îi ripostă Demerest. Deşi mai puţin furios, privirea-i rămăsese tot aspră şi întunecată.

Membrii consiliului părăseau sala în şir indian, măsurîndu-i iscoditori pe cei doi rivali. Se duceau cu toţii să ia masa de prînz, urmînd ca, în cîteva minute, să li se alăture şi Mel.

Demerest continuă cu un suprem dispreţ :

— E uşor pentru unii ca voi, care simţiţi pămîntul sub picioare, cramponaţi de birouri, şi care judecaţi cu creiere de gîscă. Dacă ai zbura însă ca mine, altfel ai vedea lucrurile.

Mel îi răspunse tăios.

— Doar nu am stat toată viaţa cramponat de un birou ; şi eu am zburat.

— Cerule mare ! Doar nu mi-oi servi iar aiureala cu actele tale de eroism ? In clipa de faţă, eşti înţepenit pe pămînt ; ca probă, modul cum gîndeşti. Altfel, ai privi afacerea cu asigurările ca orice pilot care se respectă.

— Eşti sigur că prin respectul de sine nu înţelegi, de fapt, autoadulare ? Dacă Vernon ţinea neapărat să lovească, putea să i-o întoarcă şi el pe plătite, hotărî Mel. De altfel, nu mai era nimeni pe aproape, să-i audă. Păcatul vostru, al majorităţii piloţilor, e c-aţi ajuns într-atît de mult să vă credeţi semizei şi stăpîni ai norilor, încît sînteţi convinşi că aveţi şi creiere nemaipomenite. Ei bine, cu foarte rare excepţii, adevărul e tocmai contrariul. Ba, uneori, sînt înclinat să cred că şi ce-a mai fost în capul vostru s-a diluat de atîta şedere în atmosfera rarefiată, unde sînteţi scutiţi de orice efort cerebral, lăsîndu-vă numai dirijaţi de noi, ăştia de jos. Iar cînd se întîmplă ca cineva să-şi spună o părere onestă, dar în contradicţie cu a voastră, începeţi să faceţi tărăboi, ca nişte ţînci năbădăioşi.

— Trec peste povestea cu ţîncii, deşi, după ieşirea de acum, ţie ţi se potriveşte comparaţia. Dar ca să rămînem la subiect, ai fost necinstit.

— Măsoară-ţi cuvintele, Vernon...

— Părere onestă, ziceai ? Şi Demerest pufni pe nări sfidător şi dezgustat. Cinstită, pe dracu ! Cît ai vorbit, acolo, ai folosit fiţuica de îmbrobodit proştii pe care ţi-au dat-o ăi de la asigurări. Ai citit după ea ! Te-am văzut, clar, de unde şedeam, şi ştiu ce cuprinde pentru că şi eu am un exemplar, aidoma. Măcar n-ai avut decenţa sau n-ai catadixit să-ţi pregăteşti un material ca lumea. Şi, spunînd acestea, atinse cu degetul vraful de cărţi şi documente pe care le ţinea în braţe.

Mel se îmbujoră la faţă. Fusese prins de cumnatul său. Ar fi trebuit să-şi întocmească o lucrare, sau cel puţin să modifice informarea primită de-a gata şi s-o rebată la maşină. Adevărat, avusese multe pe cap în zilele dinaintea adunării, dar asta nu era o scuză.

— S-ar putea să regreţi toate astea într-o bună zi, îl preveni Vernon Demerest. Iar dacă va fi aşa, şi am să mă aflu pe-aproape,

o să-ţi aduc aminte de ziua de azi. Pînă atunci, prefer să n-am de-a face cu tine decît în limitele strict necesare.

Şi, mai înainte ca Mel să-i poată riposta, Vernon îi întoarse spatele şi plecă.

Evocînd toate acestea, cu Tanya alături, în marele hol al aerogării, Mel se întrebă — ca şi în alte dăţi — dacă nu cumva în diferendul cu Vernon dăduse dovadă de prea puţină abilitate.

Il urmărea neplăcuta senzaţie că nu procedase tocmai cum trebuie. Puteau exista deosebiri de opinii între ei ; în ce-l privea pe Mel, nici pînă acum nu avusese temeiuri să şi le schimbe pe ale lui. Dar chiar combătîndu-l pe Vernon, ar fi putut-o face cu mai multă dibăcie, evitînd lipsa de tact — o trăsătură proprie lui Vernon Demerest, dar nicidecum lui.

De atunci, din ziua adunării, nu se mai întîlniseră faţă în faţă ; singura dată cînd dăduse ochi cu Demerest fusese în seara asta, în braseria aeroportului. Cum nici de sora lui, Sarah, nu-l lega o afecţiune prea mare, şi vizitele familiale se răriseră tot mai mult. Totuşi, mai devreme sau mai tîrziu, era inevitabilă o întîlnire cu Vernon Demerest, dacă nu ca să înlăture diferendele dintre ei, cel puţin să le atenueze. Şi, întorcîndu-se cu gîndul la raportul sentenţios în legătură cu înzăpezirea pistelor — opera lui Vernon şi pecetluită de aversiunea ce i-o purta, se întrebă dacă n-ar fi cumva în avantajul lui să grăbească această revedere ?

— N-aş fi pomenit de povestea cu asigurările dacă ştiam c-o să te alung atît de departe de mine, o auzi pe Tanya vorbind lîngă el.

Cu toate că evocarea incidentului cu Vernon nu-l absorbise mai mult de cîteva clipe, îşi dădu seama, o dată în plus, cît de bine îl cunoaşte Tanya. Nu-şi amintea de nici o fiinţă, din cîte întîlnise, care să-i fi pătruns cu atîta uşurinţă gîndurile. Incă o dovadă a apropierii lor instinctive. O simţea urmărindu-i expresia feţei cu ochii ei blajini, înţelegători ; dar, dincolo de această blîndeţe, intuia femeia energică, pasionată, gata oricînd să se aprindă, să erupă ca un vulcan. Atunci, şi pe loc, ar fi vrut să prefacă legătura lor sufletească într-o contopire absolută.

— Nu, nu m-ai alungat, ba dimpotrivă, m-ai apropiat şi mai mult de tine. In clipa de faţă te doresc nespus de mult... Cînd şi-au întîlnit privirile, a adăugat : şi pe de-a-ntregul...

— Şi eu la fel, i-a răspuns Tanya, cu sinceritatea ei caracteristică. Şi, cu un zîmbet de-abia perceptibil şi-a dus mărturisirea pînă la capăt : şi nu de acum te doresc, ci de mult.

Sub impulsul momentului, ar fi vrut să-i ceară să plece numaidecît cu el, să caute undeva un loc liniştit... Poate la ea acasă... indiferent de ce va urma ! Dar aproape imediat îşi aminti, cu resemnare, că trebuia să rămînă la datorie. Că nu putea dezerta.

— Ne întîlnim mai tîrziu, îi spuse. În noaptea asta. Nu ştiu cît de tîrziu, dar ne vedem oricum. Nu pleca fără mine acasă.

Ar fi vrut să întindă braţele, s-o cuprindă şi s-o strîngă la piept ; dar în jurul lor, şi în tot holul, mişuna lumea ca într-un stup de albine.

Tanya îi căută mîna şi i-o mîngîie uşor, doar cu vîrfurile degetelor. Senzaţia atingerii îi electriză.

— Am să te aştept, făgădui ea. Cît ai să vrei tu.

În secunda următoare, se desprinse de lîngă el şi se pierdu în mulţimea de oameni, strînsă în jurul ghişeelor companiei Trans America.

6

DEŞI CU O JUMĂTATE DE ORĂ ÎN URMĂ, cînd vorbise cu Mel, se arătase atît de pornită pe fapte mari, Cindy Bakersfeld şovăia acum, nesigură de ce trebuia să facă. I-ar fi prins tare bine un sfetnic, cineva de încredere, s-o îndrume. Era potrivit oare să meargă în noaptea asta la aeroport ? Sau să renunţe ?

Singură şi dezorientată, în hărmălaia seratei filantropice întru ajutorarea copiilor din Archidona, Cindy se întreba, descumpănită, pe care din cele două căi s-o apuce. De cînd venise şi pînă mai adineaori, pendulase între grupurile de invitaţi, vorbind însufleţită cu vechi cunoştinţe, sau cu altele noi pe care ţinuse neapărat să le facă. Şi totuşi, fără să ştie prea bine de ce, de astă dată, mai mult ca oricînd, o stînjenea lipsa unui partener alături. De cîteva minute se izolase doar cu gîndurile şi frămîntările ei. N-o să fie de loc plăcut s-o pornească, de una singură, spre sala unde se va servi dineul, îşi repeta în sine. Prin urmare, nu-i rămînea de ales decît între a pleca acasă sau la aeroport, unde să-şi verse focul pe Mel.

La telefon îl ameninţase sus şi tare că va veni să-l înfrunte. Dar o dată ajunsă acolo, ştia c-o aşteaptă o ciocnire care, aproape cert, se va încheia cu hotărîri grave şi ireversibile. O răfuială tot trebuia să aibă — mai devreme sau mai tîrziu, îi spunea raţiunea ; aşa că poate era preferabil să n-o mai amîne şi să termine o dată cu ea ; mai rămîneau, fireşte, servituţile inerente oricărei despărţiri ce se cereau şi ele remediate. Doar nu puteai să destrami o căsnicie de cincisprezece ani, s-o dai de-o parte cu nepăsare, ca pe o haină învechită de ploaie, care şi-a făcut serviciul. Oricît de multe neajunsuri şi neînţelegeri se adunaseră de-a lungul vremii — şi la acest capitol, slavă Domnului, Cindy avea ce evoca — totuşi convieţuirea pe o perioadă atît de îndelungată crea legături care se desfăceau numai cu preţul suferinţelor morale şi fizice.

Chiar acum, îşi spuse Cindy încrezătoare, căsătoria lor mai putea fi salvată dacă ar fi existat strădanii de ambele părţi.

Întrebarea era însă : o doreau cu adevărat ?

Ea da, își răspunse cu convingere, dacă Mel va ceda în fața unor condiții repudiate cu străşnicie pînă mai ieri, deşi, mari iluzii nu-şi putea face că îl va modela pe cît ar fi vrut-o. Ori fără nici o schimbare din partea lui, stăruind în viața de acum, era intolerabil şi absurd.

În vremea din urmă, dispăruse şi consolarea dragostei conjugale, care, cu ani înainte, compensa alte goluri. O apucaseră şi aici pe o cale greşită, deşi n-ar fi putut preciza nici cînd, nici cum anume. Mel îi trezea şi acum dorințe ; însuşi gîndul apropierii lui fizice o tulbura — ca şi în clipa de față cînd, închipuindu-şi-l în intimitate, simțea fiori prin tot trupul. Şi totuşi, de cîte ori rămîneau singuri, fără opreliști în calea dorințelor, se retrăgeau fiecare pe cîte o muchie a prăpastiei ce se căscase între ei, paralizați de inhibiție. Pentru Cindy urmau momente de răzvrătire, de furie împotriva acestei nedrepte neîmpliniri care, cu timpul, devenise atît de obsedantă, încît o silise să-şi ia un amant — ales la întîmplare.

Era tot singură, în salonul pluşat al restaurantului Lake Michigan, unde se ținea serata presei. Bîzîitul conversației se învîrtea cam în jurul aceluiași subiect — viscolul de afară, drumul anevoios, plin de peripeții, străbătut de invitații prezenți. Spre deosebire de Mel, cel puțin ei veniseră — își spunea Cindy auzindu-i. La un moment dat, se rosti cuvîntul Archidona, ceea ce-i aminti că nici pînă acum nu aflase spre care din ele țintea actul lor caritabil : cea din Ecuador sau cea din Spania. „Să te ia naiba, Mel Bakersfeld ! Mă rog, nu sînt atît de cultă ca tine..."

Cineva îi atinse brațul şi-i vorbi pe un ton îmbietor :

— Nu beți nimic, doamnă Bakersfeld ? Pot să v-aduc un pahar ?

Cindy se întoarse. Interlocutorul era un ziarist pe nume Derek Eden, pe care-l cunoştea vag după reportajele lui frecvente din Sun-Times. Aidoma confraților de breaslă, afecta un aer degajat, izvorît dintr-o deplină încredere în sine, precum şi o uşoară notă de neseriozitate. Mai mult ca sigur, nu se zăreau pentru prima dată la asemenea festinuri.

— De acord, se declară Cindy. Adu-mi un whisky cu apă ; dar vezi, fii mai zgîrcit cu apa cînd o torni. Şi te rog spune-mi pe nume ; cred că-l ştii.

— Bine înțeles, Cindy. Jurnalistul o măsură cu ochii unui prețuitor plin de admirație.

„În definitiv, de ce n-aş profita de ocazie ?" îşi zise Cindy. Ştia că în seara aceea arăta bine, era elegant îmbrăcată şi machiată cu mare artă.

— Mă-ntorc într-un suflet, o asigură Derek Eden ; rogu-te nu cumva să te faci nevăzută după ce a dat Domnul să te descopăr.

O porni cu paşi apăsaţi către bar.

Cindy rămase în aşteptare, contemplînd mulţimea adunată în salonul de recepţie ; deodată, întîlni privirea unei femei mai vîrstnice, cu pălărie înflorată. I-o primi cu un zîmbet prompt şi afabil, dar cealaltă de-abia moţăi un salut cu capul, întorcîndu-şi ochii în altă parte. Cindy o ştia. Era ziaristă şi se ocupa exclusiv cu evenimentele mondene. Venise însoţită de un fotograf, pe care-l avea chiar alături şi puneau împreună la cale pozele pentru reportajul de a doua zi — pasămite pe şapte coloane...

Femeia cu pălăria înflorată făcu semne spre unii membri ai asociaţiei îndemnîndu-i să se apropie de invitaţi, să formeze un buchet ; toţi se îmbulzeau să-i răspundă chemării, deşi cu un aer de prefăcută indiferenţă, nu cumva să se arate cît de mult îi măgulea alegerea ziaristei — Cindy fusese omisă — şi ştia de ce — singură, nu mai prezenta importanţa pe care ar fi avut-o la braţul lui Mel. De fapt, el se bucura de prestigiu în viaţa socială, deşi, culmea ironiei ! această latură îl lăsa cu totul indiferent. De partea cealaltă a încăperii, fleşul aparatului fotografic sclipi orbitor. Ziarista cu pălăria înflorată îşi notă numele celor pozaţi. Cindy simţea c-o podidesc lacrimile. Aproape nu existase un act de binefacere la care să nu-şi fi dat obolul, muncind cu osîrdie ; nu se dăduse în lături să slugărească în cele mai mărunte comitete, pretîndu-se la corvezi de care cuconeturile mai cu pretenţii nici nu voiau să audă — pentru ca după toate astea să fie ignorată, ca acum...

„Să te ia dracu, domnule Bakersfeld ! Blestemat să fie viscolul de-afară şi nenorocitu-ăla de aeroport, cu veşnicile-i încurcături ce ne-au dus căsnicia de rîpă !"

Tocmai atunci îl zări şi pe Derek Eden, întorcîndu-se cu băuturile — cîte un pahar pentru fiecare. Urmărindu-l cum îşi croia drum prin mulţime, li se întîlniră privirile şi el zîmbi. „Cîtă siguranţă de sine !" reflectă Cindy. Şi, dacă se pricepea cît de cît la bărbaţi, mai că putea să jure că ziaristul îşi cîntărea de pe acum şansele de a pune mîna pe ea chiar în aceeaşi noapte. Reporterii aveau flerul lor în materie de soţii neglijate şi solitare. Dar şi ea făcea unele mici speculaţii în legătură cu Derek Eden. Ca vîrstă, cu siguranţă nu depăşise cu mult treizeci de ani — prin urmare destul de copt să fi-

dobîndit experiență, încă tînăr ca să mai învețe cîte ceva și să se înflăcăreze — ceea ce o măgulea pe Cindy ca perspectivă. Îmbrăcat, părea frumos la trup. În plus, îi intuia o fire prevenitoare, poate chiar tandră — capabil să se dăruiască și totodată să ceară. Dar mai presus de toate, era liber și i se oferea ; o spusese limpede — înainte de a pleca după băutură. Doi oameni cu oarecare afinități, mai ales ca fel de a gîndi, nu aveau nevoie de prea mult timp ca să ajungă la o înțelegere. Trecuseră doar cîteva minute de cînd, descumpănită, se întreba dacă s-o pornească spre casă sau să ia drumul aeroportului. Și iată că i se ivise o a treia alternativă.

— Poftim, spuse Derek Eden, întinzîndu-i paharul.

Înainte de a-l duce la gură, Cindy îl examină un moment ; se turnase whisky în el, nu glumă, pasămite jurnalistul îi ceruse barmanului să nu facă economie. Zău că ușor se mai trădau bărbații ! !

— Mulțumesc, îi zise, și începu să soarbă din licoare, scrutîndu-și partenerul prin ovalul străveziu al paharului.

Și Derek Eden și-l ridică pe al său zîmbind.

— Groaznică gălăgie aici, nu-i așa ?

Pentru un om al condeiului, dialogul, așa cum debutase, se anunța de o platitudine crasă, diagnostică Cindy. După un „da" așteptat probabil din partea ei — urma, aproape sigur, inevitabila propunere: „De ce n-am căuta un loc mai liniştit ?" şi aşa mai departe, cu replici la fel de transparente și previzibile.

Ca să amîne răspunsul, și totodată să-și ia răgaz, Cindy mai sorbi o gură de whisky. Dacă l-ar fi avut la îndemînă pe Lionel, firește, nu-și mai făcea de lucru cu ziaristul. Dar Lionel — umbrela de vreme rea, care-i cerea morțiș să divorțeze și să-l ia de bărbat... plecase în Cincinnati (sau în Columbus, parcă ?), cu obişnuitele-i treburi de arhitect, și se-ntorcea de-abia peste zece zile ori chiar mai multe.

Mel încă nu aflase despre ea și Lionel — sau mai exact, nu-i identificase iubitul deşi o suspecta că are unul, pe care-l întîlnește pe undeva, în taină. Dar cu toate bănuielile, nu-l vedea frămîntîndu-se cine știe ce. În fond, poate era o scuză în plus să se afunde și mai tare în aeroport, lăsînd-o pe ea în plata Domnului, în blestematul lui de aeroport ce le adusese de o sută de ori mai mult rău în căsnicie decît dacă-și lua o amantă.

Dar viața lor nu fusese întotdeauna ca astăzi. La începutul căsătoriei, curînd după ce ieșise Mel din marină, Cindy se mîndrea cu ambițiile soțului. Pe urmă, cînd a început să suie vertiginos treptele administrative din aviație, fiecare succes, fiecare înălțare în funcție

o făceau fericită. In paralel cu prestigiul său, creştea, natural, şi al ei — mai ales în scara valorilor sociale. In perioada aceea, aproape seară de seară erau invitaţi la cocteiluri, dineuri intime, gale, serbări de binefaceri, şi ei îi revenea obligaţia să le trieze, să le accepte, iar dacă se întîmpla, cîteodată, să fie poftiţi în aceeaşi seară în două locuri, Cindy avea discernămîntul să aleagă oferta cea mai interesantă. Erau întîlniri la care cunoşteai persoane de vază — lucru deosebit de important pentru un tînăr în plină ascensiune. Pînă şi Mel prinsese acest tîlc şi se supunea, fără cîrtire, hotărîrilor ei.

Dar spre nefericirea lor, fiecare urmărise scopuri diametral opuse — un adevăr pe care Cindy îl descoperise de-abia acum. Pentru Mel, viaţa mondenă nu însemna decît o cale către împlinirea ambiţiilor profesionale ; *cariera* — doar asta-l interesa, socotind obligaţiile mondene o punte de care, cu vremea, se va putea dispensa. In schimb, pentru Cindy profesia lui reprezenta trambulina sigură spre o viaţă socială mai agitată, mai cu pretenţii. Privindu-şi viaţa retrospectiv, uneori îşi spunea că dacă şi-ar fi dat osteneala să înţeleagă la timp acest antagonism, poate nu ajungeau aici, şi ar fi cedat şi unul şi altul. Din păcate, însă, nu o făcuseră.

Neînţelegerile au început cam de pe vremea cînd Mel fusese ales în afara funcţiei de director general al aeroportului Lincoln International şi preşedinte al Consiliului Directorilor de Aeroporturi. Cindy îşi pierduse capul de bucurie la vestea că activitatea şi influenţa soţului ei depăşeau graniţele locale tocmai la Washington D.C. O dată cu sesiunile de la Casa Albă şi colaborarea nemijlocită cu preşedintele Kenedy, se şi vedea plonjînd, alături de Mel, în cercurile simandicoase ale capitalei. In visele ei trandafirii, se întrezărea uneori la braţ cu Jackie, cu Ethel sau Joan, plimbîndu-se, tacticoase, pe gazonul Casei Albe, sau la Hyannis Port, în sclipirea blitzurilor fotografice.

Dar realitatea fusese cu totul alta şi Cindy nu şi-a văzut nici una din năzuinţe împlinită. Nici ea şi nici Mel nu au pătruns în protipendada Washingtonului, deşi ar fi putut şi încă foarte uşor. La insistenţele lui, au început să decline unele invitaţii. O dată ce-şi consolidase reputaţia profesională, socotea că nu mai are de ce să se irosească în sterilităţi mondene, pe care, de altfel, nu le agrease niciodată.

De-abia cînd şi-a dat seama spre ce tinde Mel, a cuprins-o disperarea şi a răbufnit într-o ceartă de pomină. Dar şi aici greşise. Ştia doar că numai cu vorba bună îi mai scotea unele concesii, iar

cu furiile ei îl îndîrjea și mai mult. Conflictul de atunci a durat o săptămînă întreagă și, cu fiecare zi ce trecea, Cindy devenea tot mai veninoasă, înăsprind și mai mult lucrurile. Simțea o adevărată plăcere să lovească — un defect pe care de altfel și-l recunoștea. De cele mai multe ori nu o făcea în mod intenționat. Existau momente cînd indiferența lui Mel o scotea din minți, îi anula orice reținere, ca și în seara aceasta, cînd se înfruntaseră la telefon.

După scandalul acela de-o săptămînă care, de fapt, nu s-a stins niciodată complet — ciocnirile au devenit tot mai dese. Cu timpul au renunțat să se mai ascundă și de copii, pentru că oricum tot le ajungeau la urechi. Într-una din certuri, și spre rușinea amîndurora, Roberta i-a anunțat că de la școală se va duce mai întîi la o colegă, să-și facă lecțiile „fiindcă acasă nu pot învăța cînd voi vă certați".

În cele din urmă, au găsit o cale de compromis. Mel și-a luat obligația s-o însoțească la anumite evenimente mondene, la alegerea sa. În rest, rămînea tot mai mult la aeroport, iar acasă din ce în ce mai puțin. Singură și cu atîta timp la îndemînă, Cindy s-a aruncat în „binefacerile babelor" sau în „stupidele întreceri de parvenitism" — după cum le denumea Mel în batjocură.

Mă rog, poate așa i se păreau lui. Dar cum altfel să-și fi petrecut îndelungile ceasuri de singurătate ? Întîmplător, o și captiva acest soi de competiție între cuconeturile simandicoase, pentru că de fapt spre asta ținteau cu toate eforturile. Ușor îi venea lui, ca bărbat, să critice și să persifleze ; bărbații sînt furați de atîtea și atîtea treburi. Pentru Mel timpul zbura, absorbit de carieră, de aeroport, de obligațiile cele mai diverse. Dar ei ce i se putea pretinde ? Să stea acasă, cît e ziua de lungă, cu mătura și cu cîrpa de praf în mînă ?

Nici veleitățile unei inteligențe deosebite nu le avea. Nu se considera o adevărată intelectuală ; ci, dimpotrivă, în multe privințe își recunoștea inferioritatea față de Mel. Dar asta nu era o noutate. În primii ani de căsnicie, Mel făcea haz de micile naivități pe care le debita cînd și cînd — un amănunt pare-se cu totul uitat, judecînd după aerul lui zeflemist din ultima vreme. La fel de obiectiv își evoca și cariera ei de actriță. Cu siguranță n-ar fi ajuns niciodată o stea ; ba nici măcar o steluță.

Adevărat, în trecut mai aruncase cîte o vorbă despre minunatele-i perspective din teatru pe care le anulase o dată cu căsătoria. Dar o făcuse mai mult ca un fel de autoapărare, din dorința de a aminti unora — inclusiv lui Mel — că și ea reprezintă ceva, și nu poate fi redusă la simpla calitate de soție a directorului Bakersfeld. În sufletul ei, însă, știa adevărul — ca actriță nu s-ar fi ridicat nici-

odată peste roluri de mîna a doua. Dar iată că viața mondenă, în regia protipendadei locale, îi oferise un rol în care se putea realiza. Un prilej de a-și afirma propria-i identitate, de a-și cîștiga un prestigiu. Putea Mel s-o ironizeze, să-i nege valoarea acestei creații. În realitate, era un succes — izbutise să se impună, să fie acceptată de persoane de vază (de care, altfel, nu s-ar fi apropiat nicicînd) ; să fie invitată la evenimente ca cel de acum... numai că, de astă dată, cînd s-ar fi impus să vină însoțită, Mel o lăsase baltă, preocupat numai de afurisitul lui de aeroport... Mel, care se zbătuse din răsputeri să-și impună valoarea și autoritatea, nu-i înțelesese nevoia de a-și plăsmui și ea o personalitate proprie. Așa cum, probabil, nu o va face nici de aci înainte.

Cu toate astea, nu se dăduse învinsă. Ba făurise și planuri de viitor, pentru care știa că va trebui să ducă o luptă înverșunată spre a le vedea împlinite ; bineînțeles, în ipoteza că nu vor divorța. De pe acum visa s-o prezinte pe Roberta în societate, iar mai tîrziu, pe Libby la balul Passevant, cel mai pompos din cîte se dădeau pentru tinerele debutante din Illinois. Desigur era o ocazie și pentru ea — ca mamă — să-și consolideze prestigiul. Cîndva, în treacăt, îi plasase ideea și lui Mel, care sărise ca ars. „Poate trecînd peste cadavrul meu ! urlase clocotind de mînie. S-a dus moda tinerelor debutante, cu mamele lor sclifosite și sărace cu duhul, decretase categoric. Iar balurile lor — din mila cerului, tot mai rare — nu sînt decît perpetuarea anacronică a snobismului și a unei structuri de clasă de care, din fericire, țara se leapădă, deși, destul de anevoie de vreme ce mai există oameni cu concepții ca ale tale. Copiii mei (i-o declarase cu același prilej) vreau să fie crescuți în spiritul egalității depline, nu cu ifose și în ideea greșită că ar fi superiori celorlalți..." Plus alte și alte emanații ale aceleiași teorii. Spre deosebire de stilul lui concis, chiar lapidar, Mel se lansase atunci într-o adevărată dizertație.

În schimb, aceeași ideie fusese primită cu entuziasm de către Lionel. Mai precis de Lionel Urquhart — pe numele său întreg — cel care, în clipa de față, plutea sub forma unui semn de întrebare în existența Cindyei.

Ciudat, cum tocmai Mel înlesnise apropierea dintre ea și Lionel. I-l prezentase la un prînz festiv, unde Lionel era invitat pentru o oarecare lucrare de arhitectură de-a lui, iar Mel, în calitatea sa de director al aeroportului. Deși se cunoșteau de ani de zile, se vedeau numai rareori, și doar în asemenea ocazii.

După festinul acela, Cindy s-a trezit cu un telefon din partea lui Lionel ; au mîncat de cîteva ori în oraş — la prînz, şi seara — apoi s-au întîlnit mai des, pentru ca, în cele din urmă, să ajungă la suprema intimitate dintre un bărbat şi o femeie.

Spre deosebire de mulţi — pentru care relaţiile extraconjugale înseamnă o practică banală şi la ordinea zilei — Lionel se ambalase extrem de serios. Trăia de cîţiva ani singur, separat de soţie, de care încă nu divorţase. Dar acum se hotărîse s-o facă şi, în acelaşi timp, s-o determine şi pe Cindy să-i urmeze exemplul, spre a se putea căsători. Aflase bineînţeles că şi menajul ei se clatină. Cu prima soţie, Lionel nu avusese copii — ceea ce îl mîhnea nespus după cum i-o mărturisise Cindyei, adăugînd totodată că, dacă nu mai pierdeau multă vreme, aveau de gînd să mai facă unul — adică el şi Cindy. Cît despre Roberta şi Libby se declarase oricînd fericit să le asigure un adăpost şi să le ţină loc de părinte — pe cît se va pricepe mai bine.

Cindy amînase mereu răspunsul definitiv şi asta din mai multe motive. Mai întîi, pentru că tot nădăjduia într-o îndreptare a lucrurilor între ea şi Mel, şi implicit a raporturilor conjugale. Adevărat, nu mai putea afirma cu mîna pe inimă că-l iubeşte pe Mel ; dar aceste rezerve de ordin afectiv erau şi o consecinţă a vîrstei descoperise ea. În sfîrşit, cu Mel cel puţin se obişnuise. Ştia că-l are în preajmă — ca şi pe Roberta şi Libby, iar gîndul unei prefaceri vijelioase şi radicale a existenţei de pînă acum o înfricoşa la fel ca pe multe alte femei.

Într-o vreme o mai chinuise şi teama că prin divorţ şi recăsătorie îşi periclitează poziţia în societate. Pe urmă, însă, şi-a dat seama că greşeşte. Văzuse o mulţime de oameni divorţînd, şi rămînînd totuşi prezenţi în circuitul monden ; femei apărînd de la o săptămînă la alta la braţul altor soţi. Ba ajunsese la impresia că, fără măcar un divorţ în palmares, începi să fii supectat de o judecată oarecum obtuză.

Şi-apoi, prin recăsătoria cu Lionel avea chiar şanse să mai escaladeze cîteva trepte în scara socială. În comparaţie cu Mel, arhitectul era mare amator de sindrofii şi distracţii. În plus, se trăgea dintr-o familie cu o veche tradiţie, respectată în tot oraşul. Şi astăzi încă mama lui patrona, în chip de augustă văduvă, o reşedinţă cam decrepită, dar impunătoare, nu departe de Drake hotel, unde vizitatorii erau întîmpinaţi de un lacheu de modă veche, iar la ora cinci punct apărea o subretă roasă de artrită, cărînd în braţe o tavă imensă de argint, cu tot dichisul pentru servirea ceaiu-

lui. La invitaţia lui Lionel, asistase şi Cindy o dată la ritualul ceaiului. Pe urmă, tot el îi raportase că i-a făcut o impresie excelentă matroanei, pe care, cu siguranţă, la vremea cuvenită, o va solicita să sprijine fetele — pe Roberta şi Libby — la prezentarea lor în societatea înaltă.

Nu o dată, în urma divergenţelor tot mai grave cu Mel, Cindy se simţise ispitită să facă pasul cel mare — să se mărite cu arhitectul ; un singur lucru o reţinuse. Ca bărbat, Lionel lăsa mult de dorit.

Cu toată osteneala ce şi-o dădea — şi, uneori, cu succes, spre uimirea ei — în mai toate ocaziile reacţiile lui o făceau să-l compare invariabil cu un ceas deşteptător cu arcul slăbit. Într-o noapte, la capătul unei tentative nefericite, în dormitorul apartamentului său, şi sub apăsarea aceluiaşi simţămînt de frustrare, Lionel i-o declarase cu un aer posomorît : „Să mă fi cunoscut la optsprezece ani ! Vînjos ca un berbec, nu alta !" Din nefericire, însă, trecuse cam mult de atunci ; acum avea patruzeci şi opt, bătuţi pe muche. Era limpede pentru Cindy că, o dată căsătoriţi, pînă şi bruma de satisfacţie pe care-o mai gustau acum ca iubiţi va dispare trăind zi de zi împreună. Desigur, Lionel va căuta tot felul de compensări — îl ştia bun, generos, prevenitor, dar era oare de-ajuns ?

Cindy era încă departe de a renunţa la plăcerile dragostei ; o senzuală prin structură, ultimii ani parcă şi mai mult îi treziseră simţurile şi poftele.

Adevărat, la acest capitol Lionel avea lacune majore — dar nici cu Mel nu se putea lăuda în vremea din urmă ; şi atunci, în ce consta diferenţa ? Luată în general, tot oferta arhitectului era mai atrăgătoare.

În concluzie, n-avea decît să se mărite cu el şi, în acelaşi timp, să aibă un iubit, în oraş. Probabil că asta era soluţia. Ultima variantă i se părea totuşi cam riscantă, mai ales pentru o femeie proaspăt căsătorită ; dar, cu un minimum de prudenţă, o va scoate la capăt. Doar nu era singura ; chiar ea cunoştea bărbaţi şi femei — cel puţin unii cu pretenţii grozave în societate — care, mînaţi de aceleaşi nevoi, procedau la fel, păstrîndu-şi căsniciile nealterate. La urma urmei, pe Mel nu reuşise să-l ducă de nas ? Cu toate bănuielile pe care i le intuise, era absolut sigură că nu ştie despre cine e vorba — Lionel sau altul ? !

Deocamdată i se cerea o hotărîre de moment. Ce să facă în noaptea asta ? Să plece la aeroport — cum se gîndise mai devreme, şi să

se răfuiască cu Mel ? Sau să rămînă în continuare cu acest Derek Eden, jurnalistul de alături, care aştepta răspuns la întrebarea sa ?

Deodată îi veni ideea că ar putea, eventual, să le împace pe amîndouă. Aşa că zîmbi către Derek Eden.

— Eşti bun să repeţi ce-ai spus adineauri ?

— Ziceam că e prea mare gălăgie aici.

— Da, într-adevăr.

— Oare n-am putea renunţa la dineu, să mergem undeva, unde-i mai multă linişte ?

Cindy era cît pe-aci să izbucnească într-un rîs nebunesc. Dar se stăpîni, clătinînd din cap, afirmativ.

— De acord, se pronunţă ea.

Aruncă o privire fugară spre unii amfitrioni şi invitaţi la această serată a presei, pentru ajutorarea copiilor din Archidona. Fotografii îşi încetaseră activitatea, aşa că realmente nu mai vedea de ce să rămînă în continuare. Putea foarte bine să se retragă discret, fără să fie observată.

— Eşti cu maşina, Cindy ? o întrebă Derek Eden.

— Nu. Dar tu ?

Din cauza viscolului, Cindy preferase să vină cu un taxi.

— Da.

— Perfect. N-o să ieşim împreună. Dar dacă m-aştepţi afară, în maşină, apar într-un sfert de oră pe uşa cea mare.

— Să zicem, mai bine, douăzeci de minute. E musai să dau cîteva telefoane.

— Perfect.

— Ai vreo preferinţă ? Mă refer la un loc anume, unde ai dori să mergem ?

— Las alegerea asupra ta.

Derek ezită o clipă, după care spuse :

— Ai vrea mai întîi să cinăm ?

Acel „mai întîi", îşi zise Cindy amuzată, sunase ca un avertisment — precum ca să ştie cam ce-o aşteaptă.

— Nu, îi răspunse. N-am timp. Mai am de mers undeva, mai tîrziu.

Cindy observă cum, înainte de a-i înfrunta privirea, ziaristul rămase cîteva clipe cu ochii pironiţi în pămînt. In acelaşi timp, îi surprinse şi răsuflarea greoaie, gîtuit parcă de emoţia norocului ce-i picase din cer.

— Ești nemaipomenită — izbucni Eden. De-abia cînd te-oi vedea ieșind pe ușă o să cred cu adevărat că a dat norocul peste mine, și că nu e doar un vis.

Cu aceste cuvinte, se desprinse de lîngă ea, strecurîndu-se discret, spre ușa salonului. La un sfert de oră, îl urmă și Cindy, neobservată de cei din jur.

Își luă mantoul de la garderobă, pe care, o dată ce ieși din restaurant, îl strînse în jurul trupului. Afară, tot mai ningea ; un vînt șuierător, ca de gheață, mătura spațiile neadăpostite dintre malul lacului și șosea. Zăpada și frigul o făcură să-și amintească de aeroport. Cu cîteva minute înainte hotărîse, irevocabil, să ajungă și acolo ; dar mai tîrziu. Ceasul nu arăta nici nouă jumătate — deci avea timp pentru toate și încă berechet.

Un ușier părăsi adăpostul intrării în restaurant, veni către ea. Salutînd-o cu mîna la chipiu, o întrebă :

— Doriți un taxi doamnă ?

— Cred că nu.

In aceeași secundă, o pereche de faruri, dinspre locul de parcare, își proiectaseră lumina chiar în direcția ei.

Mașina porni din loc, derapă puțin pe zăpada moale, și cînd prinse aderență, veni întins spre ușa unde aștepta Cindy. Era un Chevrolet, model mai vechi.

La volan, Derek Eden.

Ușierul deschise portiera și Cindy se urcă. Nici n-apucă bine să i-o închidă, cînd Derek Eden începu cu scuzele :

— Iartă-mă pentru ghețăria din mașină. Am avut de dat o serie de telefoane ; apoi unele lucruri de aranjat, pentru noi. Am ajuns doar cu o clipă mai înainte de a ieși tu.

Cindy se zbîrli de frig și se ghemui și mai mult în mantou.

— Indiferent unde mergem, sper doar să fie cald.

Derek Eden întinse mîna după a ei. Și cum i-o găsi pe un genunchi, i-o cuprinse cu el cu tot. Cîteva clipe îi simți degetele pornite în vagabondaj ; apoi și le retrase apucînd din nou volanul și spuse aproape în șoaptă :

— Îți făgăduiesc c-o să-ți fie cald.

7

CU PATRUZECI ȘI CINCI DE MINUTE înainte de decolarea fixată pentru ora 10.00 p.m., cursa companiei Trans America „Golden Argosy 2“, comandată de căpitanul Vernon Demerest, intrase în etapa finală a pregătirilor pentru zborul direct, de cinci mii de mile, pe care urma să-l facă la Roma.

Preparativele generale duraseră luni, săptămîni și zile, dar cele cu caracter mai imediat începuseră cu douăzeci și patru de ore în urmă, desfășurîndu-se fără întrerupere.

Orice avion de pasageri, în preajma plecării de pe un aeroport important, poate fi asemuit, într-un fel, cu un fluviu ajuns la confluență cu marea.

În calea sa, fluviul e alimentat de afluenți pe care și-i alătură cu mult înainte și de departe — fiecare aducîndu-i în albie alte rîuri, mai mari sau mai mici, după cum le-a adunat. Astfel că, la gura estuarului, fluviul însumează întreaga bogăție a apelor tributare. Transpusă în aviație, metafora circumscrie însuși momentul desprinderii avionului de pe pămînt.

Aparatul atribuit cursei de Roma era un Boeing 702—320 B înregistrat sub numărul N—731—TA. Cele patru motoare reactoare „Pratt and Whitney" îi imprimau o viteză de croazieră de șase sute cinci mile pe oră, conferindu-i o rază de zbor, cu maximum de încărcătură la bord, de șase sute de mile — echivalentul, pe traiectorie dreaptă, a distanței dintre Islanda și Hong Kong. Capacitatea de transport era de nouăzeci și nouă de pasageri, plus aproximativ nouăzeci de mii de litri de combustibil, ceea ce ar fi umplut un bazin de înot de dimensiuni generoase. Costul său, onorat de compania Trans America, se ridica la o jumătate de milion de dolari.

În urmă cu două zile, N—731—TA sosise din Düsseldorf și, cu două ore mai înainte de aterizare pe Lincoln International, se observase supraîncălzirea unuia din motoare. Ca măsură de prevedere, căpitanul ordonase oprirea acestuia. Natural, nici un pasager nu

ştiuse că merge în trei motoare, în loc de patru ; deşi, la nevoie, se putea călători foarte bine şi numai cu unul.

În schimb, se avertizase prin radio serviciul de întreţinere al companiei Trans America. În consecinţă, cursa fusese întîmpinată de o echipă de mecanici, care, imediat după coborîrea pasagerilor şi a încărcăturii, au şi tras avionul la hangar. Mai înainte chiar de a ajunge înăuntru, diagnosticienii în materie de motoare intraseră în acţiune, căutîndu-i punctul nevralgic, pe care, de altfel, l-au găsit fără întîrziere.

O conductă pneumatică, din oţel inoxidabil, încolăcită în jurul motorului defectat, plesnise în timpul zborului. În asemenea cazuri, de obicei, se demonta motorul şi se proceda la înlocuirea lui. O treabă relativ simplă. Însă de astă dată se mai ivise o complicaţie ; cu cîteva minute înainte de oprirea motorului supraîncălzit, în nacela lui păru să fi invadat aer fierbinte, periclitînd astfel un număr de o sută opt perechi de circuite din sistemul electric al avionului.

Examinarea lor amănunţită dovedi însă că, deşi parţial încălzite, nici unul nu părea efectiv avariat. O asemenea constatare la un automobil, autobuz sau camion s-ar fi soldat cu imediata repunere în circulaţie a vehiculului. Numai că societăţile de transporturi aeriene nu-şi asumau asemenea riscuri. În consecinţă, s-a hotărît înlocuirea integrală a celor o sută opt perechi de circuite — o operaţie anevoioasă şi de mare migală, care cerea specialişti de prima mînă. Greoaie pentru că în spaţiul limitat al nacelei nu încăpeau mai mult de doi oameni, comprimaţi unul într-altul. Meticuloasă, deoarece fiecare pereche de fire trebuia identificată şi apoi conectată, cu mare atenţie, la tablourile de programare. O muncă de zi şi noapte, fără întrerupere, asigurată de echipele de mecanici alcătuite ad hoc şi lucrînd în schimburi.

Pentru compania Trans America, toată treaba asta reprezenta cîteva mii de dolari — transpuşi în plata orelor suplimentare prestate de specialişti, plus blocarea, cu totul neproductivă, a avionului, pentru reparaţii. Totuşi asemenea deficite erau admise aprioric, şi nu numai de Trans America ci de către toate societăţile de transporturi aeriene, în ideea asigurării unei depline securităţi de zbor.

Boeing-ul 707, alias N—731—TA mai era programat pentru o cursă pe Coasta de Vest înaintea celei de Roma. Dar cum fusese retras din circuit, se anunţase serviciul transporturi care, la rîndul său, modificase la iuţeală orarele de zbor, în încercarea de a suplini, pe cît se putea, carenţa creată. Ca urmare, a fost anulată o cursă de legătură, iar sute de pasageri transferaţi la societăţi concurente.

Firește, nu exista avion de rezervă care să-l poată înlocui pe cel avariat. Companiile aeriene nu-și îngăduiau luxul unor asemenea suplimente cînd era vorba de aparate cu reacție, valorînd milioane de dolari. Cu treizeci și șase de ore înainte de plecarea programată la Roma, serviciul transporturi își începuse presiunile, amintind întruna că avionul trebuie să fie gata la timp, pentru cursa fixată. Pînă și un vicepreședinte al companiei Trans America telefonase personal din New York să se urgenteze lucrările.

— L-om termina dacă putem, îi răspunsese șeful bazei de întreținere, adăugînd : o echipă de electricieni și mecanici, în frunte cu cel mai bun maistru s-au și apucat de treabă, și doar știu că n-avem timp de pierdut. Am pregătit și echipe de schimb ; se lucrează toată noaptea, se fac ore suplimentare, pînă la terminarea reparației.

Lucru poate de necrezut, dar mecanicii de avioane se interesau îndeaproape de funcționarea avioanelor pe care le aveau în îngrijire. De pildă, după o revizie generală sau o reparație fulger ca cea de acum, urmăreau cu emoție avionul împricinat, să-l vadă cum se comportă după intervenția lor. Și era cea mai mare satisfacție pentru ei să constate că merge bine — cum de altfel se întîmpla de regulă.

După luni de zile de cînd le trecuse prin mînă, îi puteai surprinde vorbind între ei, privind de la distanță un avion de-abia aterizat : „Ia te uită, măi frate, la 842. Ți-aduci aminte ? Ce ne-a mai dat de furcă ! Da, se vede că l-am tămăduit..." O zi și o noapte de la descoperirea „suferinței" aparatului N—731—TA — s-a lucrat fără întrerupere și în ritmul cel mai viu cu putință, deși, prin însăși natura ei, operația cerea timp, răbdare și minuțiozitate.

În cele din urmă, cu trei ore înainte de decolarea prevăzută în orar, se conecta și ultima pereche din sutele de fire înlocuite. A mai fost nevoie de o oră pentru montarea capotei metalice a motorului și pentru proba la sol. Dar înainte de a fi reprimit în serviciu, avionul trebuia să fie verificat și în aer. Între timp, serviciul de transporturi zbîrnîia într-una la telefon, interesîndu-se dacă N—731—TA va fi sau nu gata pentru cursa de Roma. În caz că nu, insistau ei, trebuia să li se spună de pe acum, ca să prevină și secția comercială căreia îi revenea obligația să anunțe pasagerii acasă. Încrucișîndu-și degetele în chip de invocare a norocului, șeful bazei de întreținere le făgădui plecarea la ora fixată, dacă și proba de zbor va ieși bine.

Mai rămînea acel „dacă". Pilotul șef al companiei Trans America, anume reținut la aeroport pentru acest ultim control, o porni

cu avionul prin furtună, trecu dincolo de vîrtejul vîntului și al ninsorii, atingînd înălțimi mai senine. „Oricît vi s-ar părea de ciudat, acolo de unde vin eu, lucește luna", declară la întoarcere, după care certifică și funcționarea perfectă a avionului. Aceste probe le conveneau de minune piloților din serviciul administrativ, pentru că își mai completau orele deficitare de zbor, fără a se depărta prea mult de birouri.

Mai rămăsese atît de puțin timp pînă la decolare, încît la reîntoarcerea din zborul de probă, pilotul conduse avionul direct la poarta patruzeci și șapte, de unde urmau să se îmbarce pasagerii de Roma.

Ca și în alte rînduri, harnicii lucrători o scoseseră și de astă dată la capăt ; totuși greșit s-ar fi putut crede că aici se încheia și lanțul febrilelor pregătiri.

O dată tras la poarta de îmbarcare, o puzderie de angajați — asemenea unei cete de spiriduși — alergau cînd înăuntru cînd în jurul namilei argintii. Una din principalele griji era și aprovizionarea avionului cu alimente. Cu șaptezeci și cinci de minute înainte de ora decolării, se luase legătura cu șeful bucătăriei de la bord și i se comandase hrana corespunzătoare numărului de pasageri înscriși. În seara aceea, la clasa întîi numai două locuri nu fuseseră reținute, pe cînd clasa a doua era doar pe trei sferturi plină. Ca de obicei, pentru prima se alocaseră șase mese suplimentare, spre deosebire de cealaltă, unde porțiile nu depășeau numărul strict al biletelor vîndute. Astfel, călătorii de la clasa de lux puteau obține — la cerere — o masă în plus ; un drept pe care ceilalți nu îl aveau.

În general, cantitățile se calculau cam la țanc ; asta nu înseamnă însă că un pasager ivit în ultima clipă rămîne flămînd. Chiar la punctele de îmbarcare în avion existau mici dulăpioare cu gustări, din care nu lipseau nici mîncărurile de rit. De-aici, o dată cu apariția pasagerului neprevăzut, se scotea la iuțeală tava, gata pregătită, și se strecura în avion înainte de închiderea ușilor. Se încărcau la bord și stocuri masive de băutură, pentru care semna de primire o stewardesă. La clasa întîi, consumul alcoolului era gratuit ; restul călătorilor plăteau un dolar paharul (sau, mă rog, echivalentul lui în valută) — afară de cazul cînd se prevalau de o informație — de altfel cu caracter strict secret. Era vorba de faptul că la plecarea în cursă — lucru știut doar de aviatori — stewardesele primeau foarte puțin numerar sau uneori chiar de loc. Cu toate acestea, instrucțiunile prevedeau să nu refuze nici un client pe motiv că nu au de

unde-i da restul ci să-l servească în mod gratuit. Unii călători rutinați de la clasa a doua dibuiseră trucul și, cu ajutorul lui, de ani de zile consumau băuturi fără un ban, fluturînd pe sub nasul stewardesei o bacnotă de douăzeci sau de cincizeci de dolari împreună cu argumentul suprem : „nu am mărunțiș".

O dată cu încărcarea alimentelor şi a băuturilor, se făcea şi controlul inventarului de la bord, eventualele lipsuri fiind înlocuite pe loc. Dotarea interioară cuprindea sute de obiecte, dintre cele mai felurite, începînd cu scutece pentru noii născuţi, perne, pături, clasicile pungi pentru cei atinşi de răul de avion, tăvi perforate pentru pahare, în sfîrşit pînă şi Sfînta Scriptură. Toate se considerau materiale perisabile. Astfel că la întoarcerea dintr-o cursă, nici o companie aeriană nu-şi irosea timpul să verifice dacă au revenit intacte sau au dispărut pe drum. Eventualele pierderi constatate se înlocuiau de la sine ; de aceea şi foarte rar se întîmpla ca stewardesele să oprească şi să chestioneze pasagerii ce coborau cu colete de mînă oarecum suspecte. Tot în dotare intrau ziarele şi revistele. In fiecare avion se distribuiau presa la zi — cu o singură excepţie : cînd pe prima pagină a vreunuia din ziare se relata o catastrofă aeriană recentă. In asemenea situaţii, regulamentul companiei Trans America interzicea difuzarea publicației denunţătoare — măsură, de altfel, adoptată de cele mai multe societăţi de transporturi aeriene.

In seara aceasta, cursa de Roma avea ziare din abundenţă — majoritatea ocupîndu-se pe larg de starea vremii şi nefastele consecinţe ale celor trei zile de viscol, semnalate în toată partea de Middle West.

O dată cu prezentarea pasagerilor la ghişeele de înregistrare, începură să sosească şi bagajele la bord. De acolo, de lîngă ghişee, unde călătorul îşi vedea valizele dispărînd, alunecau într-una pe benzi rulante, pînă în aşa zisa „cuşcă a leilor", după cum botezaseră hamalii încăperea subterană în care se opreau. Tot ei (după cîteva pahare mai zdravene) susţineau cum că numai un fraier sau un om de mare curaj putea să-şi lase bagajele să pătrundă în „cuşca leilor", de unde, o parte din ele nu mai vedeau în vecii vecilor lumina zilei — spre marea întristare a păgubaşilor. De fapt, la capătul călătoriei pe bandă, fiecare valiză era interceptată de supraveghetorul de serviciu care, în funcţie de destinaţia înscrisă pe etichetă, apăsa pe o manetă, declanşînd aproape instantaneu un braţ metalic ce se întindea după valiză, o înhăţa şi-o trîntea lîngă altele, trimise

pentru aceeaşi cursă. De aici şi pînă la avion erau apoi transportate manual, de către hamali.

Sistemul era excelent — cînd funcţiona cum trebuie. Din păcate, însă, deseori lăsa de dorit. Aşa cum recunoşteau companiile aeriene, în taină, mînuirea bagajelor reprezenta partea cea mai nevralgică din întregul sistem. Într-o eră în care inventivitatea omului se dovedise capabilă să plaseze în spaţiu capsule de mărimea unor vaporaşe, nu se putea garanta, totuşi, sosirea unei valize în Pine Bluff, Arkansas, Minneapolis, sau St. Paul — ca să nu mai pomenim de sincronizarea aventurosului ei voiaj cu cel al posesorului de drept. Într-un procent imens — de cel puţin una la sută — valizele nimereau în cu totul alte părţi, ajungeau cu întîrziere sau, pur şi simplu, se rătăceau iremediabil. Şefii companiilor aeriene enumerau cu jale lanţul erorilor înscrise la acest capitol. Se analizau periodic — şi de către specialişti învederaţi — procedeele uzitate, şi tot periodic se sugerau mici îmbunătăţiri. Dar în ciuda eforturilor depuse, încă nu se descoperise soluţia radicală — sau chiar paleative mulţumitoare. În această situaţie, societăţile de transporturi aeriene se văzuseră silite să planteze în fiecare aerogară o cohortă de oameni, avînd ca unică misiune căutarea valizelor apucate pe căi greşite. Şi rare ori se întîmpla să-i vezi pe aceşti angajaţi cu mîinile încrucişate, vegetînd în lipsă de ocupaţie. În schimb, de un mare ajutor se dovedeau călătorii rutinaţi — cu bunul lor obicei de a controla personal etichetele cu specificarea destinaţiei, spre a se convinge că sînt corecte. Şi nu o dată le era dat să constate contrariul. Cu o frecvenţă supărătoare, hamalii sau funcţionarii, în graba lor veşnică, încurcau etichetele de la o valiză la alta ; fireşte, o dată semnalată, eroarea se îndrepta. Dar chiar după aceea, privindu-şi valizele dispărînd, călătorul se simţea tot în voia hazardului ; unicul lucru ce-i rămînea de făcut era să se roage ca într-o bună zi, şi pe undeva, cerul să se milostivească şi să i le mai scoată în cale. Fără s-o ştie nimeni, chiar de pe acum la Lincoln International se descompletaseră bagajele pentru cursa Golden Argosy — două valize, cu destinaţia Roma, apucaseră să fie urcate în avionul de Milwaukee.

O dată cu bagajele, în „Golden Argosy" se încărcau de zor mărfurile. Precum şi poşta. De astă dată se adunaseră aproape nouă mii de livre de scrisori, îndesate în saci coloraţi, de nylon. O parte din ele purtau adrese italieneşti ca : Milano, Palermo, Cetatea Vaticanului, Pisa, Neapole, Roma, pe cînd altele, pornite în tranzit,

aveau destinaţii mult mai îndepărtate şi adrese desprinse parcă din paginile jurnalului lui Marco Polo.. Zanzibar, Khartum, Mombasa, Ierusalim, Atena, Rhodos, Calcutta...

Volumul neobişnuit de mare al corespondenţei se datora unui surplus atribuit companiei Trans America. Tocmai atunci, un avion britanic programat pentru decolare cu puţin timp înainte de cursa de Roma, își anunţase o întîrziere de trei ore. Ca urmare, şeful unui oficiu poştal — veșnic cu ochii pe orarii și anunţurile de întîrzieri — hotărîse transferarea imediată a corespondenţei din cursa britanică pe Trans America 2 — un fapt de loc îmbucurător pentru compania britanică, deoarece transportul corespondenţei aducea cîștiguri fabuloase, de unde și marea concurenţă din această ramură. Toate societăţile de transporturi aeriene își plantaseră pe lîngă serviciile poştale din aeroporturi cîte un reprezentant, în uniformă de rigoare, cu misiunea expresă de a urmări fluxul corespondenţei și de a acapara „o cotă cît mai echitabilă" — dacă nu chiar mai măricică — pentru stăpînul ce-l oblăduia. Se mai întîmpla însă că aceşti reprezentanţi să capete slăbiciuni pentru funcţionarii anumitor companii, îngrijindu-se să le mai rotunjească partea leului. Dar cînd era vorba de întîrzieri, nu se mai ţinea seama de prietenii. Singura lege în vigoare, în momente ca acestea, fiind doar expedierea scrisorilor prin mijlocul cel mai rapid.

Într-un demisol al aerogării, la cîteva sute de metri de avionul Boeing—707, actuala cursă de Roma, se afla Centrul de Control al Companiei Trans America (de pe lîngă aeroportul Lincoln International) — un amalgam de glasuri şi zgomote, de oameni în continuă forfotă printre birouri, teleimprimatoare, telefoane, teleautografe, televizoare cu reţele proprii, panouri cu grafice — toate înghesuite unele într-altele. Aici se coordonau pregătirile pentru plecarea cursei de Roma şi a tuturor celorlalte aparţinînd companiei Trans America. În situaţii ca aceea din astă seară, cu haosul provocat de furtună în orariile de zbor, se crea un adevărat pandemoniu, asemănător, ca atmosferă, cu redacţia unui ziar de pe timpuri, într-o viziune gen Hollywood. Într-un colţ al încăperii, în spatele unui birou vrăfuit cu hîrţoage, un tînăr bărbos, cu numele bizar de Fred Phirmphoot, dirija încărcările în avioane. În orele libere, Phirmphoot se delecta cu pictura abstractă, în chip de amator. Nu de mult, adoptase sistemul împuşcării uleiurilor pe o pînză, pe care, după aceea, se învîrtea cu o tricicletă de copil. În schimb, sîmbăta şi duminica abandona arta, ca să se drogheze cu L.D.S. Și mai avea un păcat: exala un miros îngrozitor — curată pacoste

nu alta pentru colegii care lucrau în acelaşi birou — și aşa cu aerul viciat şi supraîncălzit în ciuda gerului de afară. Nu o dată, împinși de disperare, îl sfătuiseră să se spele mai des — dar Phirmphoot duhnea în continuare.

Cu toate ciudățeniile lui, Phirmphoot avea totuși un creier de matematician, iar superiorii lui garantau, sub prestare de jurămînt, că nu are rival în materie de calcularea sarcinilor admise pe avioane. În momentul de față, Fred își storcea mintea cu încărcarea cursei de Roma.

„Măi băieți — le explica uneori amicilor plictisiți de moarte — avionul e ca o scîndură de dat huța. Dacă nu bagi de seamă, saltă cînd dintr-o parte prea mult, cînd din alta, sau din amîndouă ; dar cu mine aflați că nu-i merge. Dibăcia e să nu aduni greutatea într-un singur loc, perora mai departe, ci s-o distribui unitar, asigurîndu-i punctul de sprijin și centrul de gravitate în locuri prestabilite ; doar atunci i-ai dat un echilibru şi o stabilitate ca lumea."

Menirea lui Fred Phirmphoot era să calculeze încărcătura accesibilă în cursa de Roma (și în altele) precum şi dispunerea ei în spațiu. Nici un sac cu scrisori, nici o valiză nu erau așezate fără indicația sa prealabilă. În plus, trebuia să facă în aşa fel, încît să îndese un volum cît mai mare în pîntecele avionului.

„Illinois — Roma e o spaghetă lungă, măi frate îl puteai auzi pe Fred spunînd. Să n-ajungă, pînă la urmă, marmeladă".

Phirmphoot lucra cu scheme, tabele, liste de pasageri, o maşină de calcul, mesaje de ultima clipă, un radio portativ, trei telefoane — plus o intuiție infaibilă. Tocmai atunci supraveghetorul de rampă îl întrebase, prin radio, dacă mai poate să bage trei sute de livre de corespondență în compartimentul din față.

— Stai să văd, zise Fred Phirmphoot, răsfoind printre hîrțoage, după lista locurilor vîndute, care se mai mărise în ultimile două ore.

În privința pasagerilor, încărcătura medie admisă de societățile de transporturi aeriene era de şapte sute şaptezeci de livre pe timp de iarnă, și mai puțin cu zece livre în sezonul de vară — cifră medie, cu garanție certă — afară de cazurile cînd apărea o echipă de fotbal la bord. Corpolența jucătorilor răsturna orice calcule ; iar dispecerii de la încărcare veneau cu estimări proprii, variabile, în măsura în care cunoşteau echipa. În schimb, jucătorii de baseball şi hockey nu creau complicații, fiind mai puţin vînjoşi se încadrau în sarcina medie admisă. Pe lista din seara asta, pentru cursa de Roma, figurau doar pasageri obişnuiți.

— Dă-i drumul cu corespondenţa, măi frate, răspunse Fred Phirmphoot, dar vreau să-mi muţi coşciugu-ăla în compartimentul din spate — e mare al dracului şi greu ; se vede că răposatul a halit la viaţa lui, nu glumă. Vezi că mai e şi un dinam Westinghouse, în ambalaj original. Puneţi-le p-astea două la mijloc şi restul coletelor în jur.

La complicaţiile lui Fred se mai adăugase una şi tot în legătură cu avionul de Roma : se hotărîse să se suplimenteze rezerva de combustibil cu încă două mii de livre, faţă de cea normală, prevăzută pentru rulări şi funcţionarea motoarelor la sol. De altfel, toate avioanele aflate pe aeroport în acea noapte erau pasibile de amînări serioase, cu motoarele ambalate pînă în clipa decolării. Or se ştia că pe timpul staţionării motoarele înghiţeau combustibil cu toptanul, iar căpitanii Demerest şi Harris nu admiteau irosirea unei cantităţi preţioase, eventual necesare în zbor către Roma. În calculele sale, Fred Phirmphoot nu trebuia să omită nici ipoteza că pînă la decolare NC—731—TA putea foarte bine să nu consume întreaga pompetă în el — cantitatea rămasă în rezervoare urmînd să se adauge la greutatea globală, în momentul desprinderii de la pămînt. Întrebarea era cît anume ? Cu toate că existau limite fixe pentru sarcina aparatului la decolare, se urmărea totuşi ca fiecare să transporte maximum cu putinţă şi să aducă beneficii la fel de mari. Degetele soioase ale lui Fred Phirmphoot ţopăiau frenetic pe claviatura maşinii de calcul. După adunările făcute în viteză, cumpăni rezultatele plimbîndu-şi degetele prin barbă, şi răspîndind în jur un miros mai nesuferit ca oricînd.

Ordinul cu suplimentarea combustibilului se înscria printre multe altele date de căpitanul Vernon Demerest în ultima jumătate de oră. Sau mai precis iniţiate de Anson Harris — în calitate de pilot verificat — şi numai aprobate de Demerest. În sinea lui, se împăca de minune cu pasivitatea impusă de rolul central — de a lăsa totul în grija altuia, — în schimb păstrîndu-şi nealterată autoritatea. Se declarase de acord cu iniţiativa lui Anson Harris ; şi ar fi fost şi absurd să n-o facă, de vreme ce Harris îi era aproape egal în grad şi experienţă. Cînd se revăzuseră mai devreme în sala echipajelor din clădirea companiei Trans America, Harris se arătase distant şi înţepat. În schimb, Demerest se amuzase copios observînd că între timp îşi schimbase cămaşa cu una reglementară, deşi cel puţin cu un număr mai mică judecînd după faptul că îşi tot ducea mîna la guler, încercînd să-l lărgească. Harris o căpătase de la un coleg

binevoitor, care, mai tîrziu, a povestit totul — cît mai cu haz și înflorit — propriului său comandant de bord. Dar răceala și rezerva lui Harris au fost de scurtă durată. Veteran în meserie — așa cum o atestau sprîncenele cărunte și stufoase — Harris își dădea seama că, în cabina de comandă, nu se poate conlucra într-o atmosferă ostilă.

Acum și el și Demerest își inspectau corespondența cotidiană și voluminoasă, adunată în cutiile din sala piloților ; unele — cum erau circularele emise de companie, — se cereau citite pe loc, înainte de plecarea în cursă : altele, ca buletinele tehnice, sfaturile medicale, instrucțiunile pilotului șef, informațiile cartografice, puteau fi lăsate pe mai tîrziu, la întoarcerea acasă.

În vreme ce Anson Harris completa la zi carnetul de bord — pe care Demerest anunțase că vrea să-l controleze — Vernon studia programarea lunară a comandanților și căpitanilor secunzi, cu datele și rutele curselor fixate pe acest interval. O diagramă similară se afișase și pentru stewardese, în oficiul lor de la extremitatea culoarului.

La începutul lunii, fiecare pilot își stabilea preferințele — primii în scara ierarhică fiind și cei favorizați la alegere. De pildă, Demerest obținea invariabil traseele cele mai avantajoase, ca și Gwen Meighen, care, ca stewardesă șefă, se bucura de aceleași privilegii față de restul colegelor. Această programare „la mica înțelegere" înlesnea și scurtele popasuri în doi, de la capătul fiecărei curse ticluite din vreme — întocmai cum procedaseră Demerest și Gwen cu cel din Neapole.

Anson Harris își terminase însemnările febrile în carnetul de bord.

— Văd că ți l-ai pus la punct, Anson, i se adresă Demerest, zîmbind ironic. De altfel nici nu mai aveam de gînd să ți-l inspectez ; m-am răzgîndit.

Căpitanul Harris își încleștă fălcile — și atît. Între timp, li se alăturase și tînărul Cy Jordan, repartizat ca mecanic de bord în cursa de Roma. Jordan era și inginer și pilot. Slab și osos la trup, scofîlcit și posac la față, lăsa veșnic impresia că e chinuit de foame. Și cu toate că stewardesele îl îndopau într-una cu aperitive rămase la bord, tot flămînd și abătut arăta.

Obișnuitul ofițer care-l secunda pe Demerest primise dispoziții să rămînă în seara asta acasă ; totuși, așa cum prevedea contractul, compania urma să-l remunereze ca și cînd efectiv ar fi efectuat zborul. Îndatoririle ce i-ar fi revenit de drept, de astă dată se îm-

părţeau între Demerest şi Jordan — Anson Harris răspunzînd numai de pilotarea avionului.

— Cred că e timpul s-o cam luăm din loc, sugeră Demerest, adresîndu-se celor doi.

La ieşirea din hangar îi aştepta autobuzul de transport al echipajului, albit de ninsoare şi cu geamurile aburite de la căldura dinăuntru. Stewardesele — cinci la număr — se şi instalaseră în el, întîmpinînd pe fiecare din ofiţeri cu cîte un „bună seara" rostit în cor. O dată cu intrarea lor în maşină năvăli şi vîntul, amestecat cu zăpadă. Şoferul se grăbi să închidă uşa.

— Bună, fetelor ! răspunse Vernon Demerest voios, fluturînd mîna şi făcîndu-i cu ochiul lui Gwen. Salutul lui Harris — mult mai formal şi reţinut în atitudine — se limită la un simplu „bună seara".

Izbit de viscol, autobuzul se angajă pe pîrtia deschisă de pluguri, străjuită de ambele părţi de mormane masive de zăpadă ; şoferul conducea cu băgare de seamă. Aflase, ca toţi confraţii lui de odiseea camionului rătăcit printre nămeţi şi, la fel ca ei, era mai precaut şi mai atent decît în alte dăţi.

Pe măsură ce se apropiau de destinaţie, pînă şi strălucitoarea iluminaţie a aerogării se zărea tot mai estompată. Mai încolo, pe cîmpul aeroportului, un flux neîntrerupt de avioane aterizau sau o porneau către înălţimi.

În sfîrşit, se opri şi autobuzul ; la coborîre, care mai de care voia s-o apuce înainte, să se vadă o dată la adăpost. Aleseră drumul cel mai scurt spre intrarea în birourile subterane ale companiei Trans America. Deasupra, se înşirau culoarele către porţile de ieşire la avioane — printre care şi cea cu numărul patruzeci şi şapte, unde aştepta cursa de Roma, aproape gata să-şi ia zborul.

Stewardesele se desprinseră de grup, pentru a îndeplini ultimele formalităţi dinaintea plecării ; Demerest, Harris şi Jordan o porniră spre biroul dispeceratului internaţional al companiei Trans America.

Ca întotdeauna, dispecerul întocmise o fişă cît toate zilele cu datele trebuincioase echipajului. O întinse în chip de cearceaf pe pervazul ghişeului, sub privirile scrutătoare ale celor trei piloţi. În spatele lui, o jumătate de duzină de funcţionari culegeau informaţii din lumea întreagă despre rutele aeriene, condiţiile de pe aeroporturi, starea vremii, cerute de alte curse ale companiei Trans America urmînd să-şi ia zborul în aceeaşi noapte. Ceva mai departe,

În fund, se mai afla un dispecerat — pentru circulația aeriană internă.

Acolo, în fața ghișeului și a cifrelor arătînd încărcătura totală a avionului, Anson Harris le cumpănise, ciocănindu-le cu coada pipei, și apoi ceruse suplimentarea combustibilului cu încă două mii de livre. Dar nu înainte de a întreba din ochi și pe Jordan — care tocmai examina graficele consumului de carburanți — și pe Demerest. Amîndoi dăduseră din cap, în semn de acord, iar dispecerul mîzgîlise la iuțeală ordinul de livrare.

Își făcu apariția și meteorologul companiei — un tinerel cu o privire de bucher, îndărătul ochelarilor fără rame, prinși doar pe rădăcina nasului, și cu o față veștedă și decolorată încît s-ar fi zis că rareori se aventurează pe-afară spre a se convinge de adevărata stare a vremii.

Cum îl văzu, Demerest îl și luă la întrebări :

— Ce ne spun calculatoarele, John ? Sperăm într-o vreme mai bună ca cea de aici... ?

Atît buletinele de zbor, cît și cele meteorologice, deveniseră, aproape în exclusivitate, o treabă a calculatoarelor electronice. Și totuși, Trans America, precum și alte companii aeriene mai păstrau, prin meteorologi, o legătură umană între aparate și echipaje — căreia, din păcate, nu i se prevestea însă o viață prea lungă.

— Mă tem că nu vă așteaptă nimic bun pînă nu treceți de jumătatea Atlanticului. De-abia acolo se anunță o oarecare ameliorare și... tîrziu ; dar cum traseul dumneavoastră e către est, ajungeți din urmă furtuna de aici, care se întinde pînă dincolo de Newfoundland. Spunînd acestea, meteorologul hașura pe hartă porțiunea descrisă. Întîmplător, continuă el cu explicațiile, unele aeroporturi de pe coordonatele dumneavoastră de zbor — ca Metropolitan, Detroit, Toronto — și-au sistat activitatea.

— Adaugă și Ottawa, care s-a închis chiar acum, interveni dispecerul după ce citise un telex de ultima clipă, înmînat de un coleg.

— Dincolo de jumătatea Atlanticului, situația pare-se că e bună, reluă meteorologul. Se semnalează precipitații în partea sud-estică a Europei — vă rog să le urmăriți — deși nu vă afectează direct la altitudinea pe care o atingeți. Pentru Roma, prognoza e bună : cerul complet senin, fără nici o modificare în următoarele cîteva zile.

Căpitanul Demerest se aplecă peste harta Europei de sud-est.

— Cum e vremea la Neapole ? întrebă el.

Meteorologul îl privi mirat.

— Dar Neapole nu se înscrie în traseul dumneavoastră...
— Adevărat, dar mă interesează.
— Aceeași presiune înaltă, ca și Roma. Prin urmare, vreme excelentă.
Demerest zîmbi satisfăcut.
Tînărul meteorolog se lansă într-o amplă dizertație cu privire la temperaturile atmosferice, zonele de înaltă și joasă presiune și direcțiile ascendente ale vînturilor. Deasupra Canadei, recomandă el, se impune o deviere spre nord de la ruta normală, pentru evitarea vînturilor puternice din față, semnalate în partea meridională. Piloții ascultau cu atenție. Alegerea celor mai bune trasee și altitudini — fie prin mijlocirea aparatelor electronice sau prin clasicile calcule cerebrale — putea fi asemuită cu o partidă de șah, în care numai inteligența umană era capabilă să învingă natura. Toți piloții deveniseră versați în asemenea speculații, la fel și meteorologii companiilor aeriene — mult mai spontani și receptivi la cerințele companiei pe care o slujeau decît omologii lor de la Centrul Meteorologic al Statelor unite.
— Îndată ce vă permite greutatea combustibilului, reîncepu metereologul, v-aș recomanda o altitudine de treizeci și trei de picioare.
Mecanicul de bord își consultă graficul ; pentru a putea urca atît de sus, trebuia, mai întîi, să epuizeze o parte din cantitatea inițială de combustibil. După cîteva secunde de calcul, anunță prompt :
— Asta va fi posibil doar în apropiere de Detroit.
Anson Harris încuviință tacit, printr-un gest cu capul. Stiloul său de aur, cu pastă, alerga sprinten pe formularul în care trecea planul de zbor. Peste puține minute trebuia să se înfățișeze cu el la Controlul Traficului, unde i se spunea dacă altitudinile propuse erau sau nu abordabile sau i se sugerau altele. Vernon Demerest, de fapt cel căruia, în mod normal, i-ar fi revenit obligația să întocmească planul, aruncă doar o privire fugară peste formularul gata completat și-l semnă. Se părea că toate pregătirile pentru cursa de Roma decurgeau perfect. În ciuda viforniței, „Golden Argosy“, mîndria companiei Trans America, va pleca totuși la ora stabilită.
Gwen Meighen îi întîmpină pe cei trei piloți la urcarea în avion.
— Ați auzit ? îi întrebă ea.
— Ce anume ? zise Anson Harris.
— S-a amînat plecarea cu o oră. Chiar acum am fost anunțate de controlorul de la poarta de îmbarcare.
— La dracu ! sări ca ars Vernon Demerest. Să se ducă cu toții la dracu !

— Se zice că o mulțime de pasageri, porniți spre aeroport, sînt blocați pe drum — probabil de viscol, explică Gwen mai departe. Alții și-au anunțat sosirea prin telefon. În consecință, li se mai acordă un termen de grație.

— S-o fi amînat și îmbarcarea în avion ? se interesă Anson Harris.

— Bineînțeles, căpitane. În aerogară nici nu s-a anunțat încă plecarea cursei. O să mai treacă o jumătate de oră sau și mai bine pînă om auzi megafoanele.

Harris ridică din umeri.

— Mă rog, zise el, în cazul ăsta să ne destindem puțin. Și porni către cabina de comandă.

— Vă pot aduce cafele la toți, se oferi Gwen.

— Eu, unul, mă duc s-o beau în aerogară, anunță Vernon Demerest. Și după un semn cu capul către Gwen adăugă : Nu vrei să vii cu mine ?

— În definitiv nu văd de ce n-aș...

— Du-te, du-te, o îndemnă Harris. Nu sta pentru cafeaua mea ; mi-o aduce oricare dintre fete, că timp avem, slavă Domnului !

Peste un minut sau două, pe culoarele subterane unde se înșirau birourile companiei Trans America, răsună țăcănitul mărunt al tocurilor lui Gwen, care se străduia din răsputeri să țină pasul cu cel de urias al lui Demerest. Se îndreptau către clădirea centrală a aerogării. În fond, poate-i prindea bine amînarea asta de o oră, își spunea Demerest în sine. Furat de preocupările dinaintea plecării, nu avusese cînd să se mai gîndească la Gwen și la complicația cu copilul. Dar la o cafea și o țigară, va încerca să reia dialogul început mai devreme. Și poate i se va oferi prilejul să abordeze și tema pe care-o ocolise înainte — cum să scape de plod.

8

D.O. GUERRERO ÎȘI APRINDEA NERVOS o țigară de la mucul celeilalte. Se vedea cît de colo că-i tremură mîinile, deși făcea tot ce-i ședea în puteri să și le stăpînească. Era agitat, încordat, la capătul răbdării. Și la fel ca mai înainte, cînd se trudise cu improvizarea bombei, simțea șiroaiele de sudoare alunecîndu-i de-a lungul feței, pe gît, în jos, pe sub cămașă.

Intrase în criză de timp — asta era pricina actualei disperări ; intervalul prea scurt pînă la plecarea cursei de Roma. Iar minutele se scurgeau implacabile, asemenea nisipului dintr-o clepsidră, în care mai rămăsese prea puțin. De fapt, Guerrero era în drum spre aeroport. De o jumătate de oră mergea cu automobilul agenției pe imensa autostradă Kennedy ; pe aici, în condiții normale, distanța pînă la Lincoln International era o bagatelă de cincisprezece minute cel mult. Dar de cînd cu blestematul de viscol, circulația pe Kennedy Expressway, ca și pe alte artere de mare viteză, devenise jalnic de greoaie — mereu întreruptă, și iar reluată, cu aceeași încetineală de melc.

Pasagerii din autobuz — cam doisprezece la număr, și toți cu bilete de Roma — aflaseră încă înainte de a se urca despre amînarea de o oră a cursei. Dar în ritmul în care se înainta acum, nici în două sau trei ore nu se putea garanta că vor ajunge la destinație. Un prilej de neliniște nu numai pentru eroul nostru, ci și pentru alții, din jurul său.

Ca și Guerrero, se prezentaseră cu toții la Agenția Trans America din centrul orașului — și din vreme, lăsîndu-și o rezervă respectabilă de timp, dar acum, cu decalajul tot mai alarmant începuseră să se întrebe, în gura mare, dacă avionul îi va aștepta la infinit. Încurajările șoferului erau destul de anemice.

După cum le spunea el, de obicei cînd întîrzia autobuzul agenției, se reținea și avionul, pînă la sosirea lui. Dar în situații nenorocite ca cea de acum, te puteai aștepta la orice. Compania aeriană putea foarte bine să-și închipuie că vor mai trece ceasuri, nu glumă,

pînă să-l vadă venind — după cum era și posibil — or atunci, sigur, ce rost mai avea să țină cursa pe loc ? Așa c-o s-o lase să-și vadă de drum. Și încă ceva, adăuga el ; după puținii clienți din mașină, era limpede că majoritatea pasagerilor pentru Roma ajunseseră pînă acum la aeroport. Doar se știe că la cursele internaționale călătorii vin mai întotdeauna cu rudele — și în automobilele lor — explică tot el. De la un capăt la altul al autobuzului nu se vorbea decît despre asta ; numai Guerrero — cu trupu-i scheletic ghemuit în scaun — se abținea de la orice comentariu. Cei mai mulți din autobuz păreau a fi turiști — cu excepția unei familii de italieni, formată din soț, soție și cîteva odrasle, care sporovăiau gălăgioși pe limba lor.

— Oameni buni, să fiu în locul dumneavoastră nu mi-aș face atîta sînge rău, îi îmbărbăta șoferul. După cîte văd eu, parcă s-ar mai goli o leacă șoseaua ; așa că s-ar putea să ajungem taman la fix.

În realitate, autobuzul se tîra cu aceeași încetineală de melc. D.O.Guerrero se instalase de unul singur pe o banchetă lată — a treia din spatele șoferului — ținîndu-și prețioasa valijoară, grijuliu, pe genunchi.

Se săltă puțin în scaun și se aplecă înainte, încercînd, nu pentru prima dată, să scruteze întunericul din fața autobuzului ; dar tot ce putu desluși prin arcurile croite pe parbrizul albit de masivele ștergătoare, părea un lanț nesfîrșit de faruri ce se pierdeau, la un moment dat, îndărătul perdelei de ninsoare. Cu toată transpirația abundentă, Guerrero își simțea buzele palide și subțiri uscate ca iasca ; și le umezi cu limba. Sosirea „la țanc" — după prognoza șoferului — doar ca să mai prindă cursa de Roma, nu răspundea nici pe departe nevoilor sale. Lui îi mai trebuia pe puțin un răgaz de zece, cincisprezece minute, să-și cumpere asigurarea. De ce n-o fi pornit-o mai din vreme la aeroport, să-și facă treburile pe îndelete ?! se înciuda în sine. Dar la început, cînd își făurise el planul, i se păruse mai potrivit s-o ia în ultima clipă, ca să evite, pe cît se poate, riscurile unei eventuale anchete. Natural, nu avusese cum să prevadă o noapte afurisită ca asta — deși, ținînd seama de anotimp, nu era un amănunt pe care să-l treacă cu vederea. Și nu pentru prima dată se făcea vinovat de-o asemenea scăpare ; multe din grandioasele-i proiecte comerciale ajunseseră de rîpă tocmai pentru că omisese un anume factor care, pînă în cele din urmă, se dovedise de importanță covîrșitoare. Spre nenorocirea lui — așa cum singur recunoștea — de cîte ori pusese ceva la cale, plecase de la

premisa că totul va merge ceasornic, după așteptările lui, de aici și lipsa de prevedere. Și, lucrul cel mai dureros, reflectă cu amărăciune, era că din toate tristele lui experiențe nu învățase nimic.

În fine, cugetă mai departe, dacă se vedeau la aeroport, înainte de plecarea cursei, îi rămînea totuși o șansă : să se prezinte la ghișeul Trans America, cu rugămintea să-l păsuiască un minut, două, pînă își cumpără o asigurare. Dar asta presupunea un alt risc, pe care ar fi vrut să-l evite cu orice preț, și anume să se facă remarcat — așa cum de altfel i se și întîmplase, din pricina unei scăpări neghioabe. Neglijase să-și ia cu el un bagaj oarecare, numai să aibă ceva în plus, pe lîngă valijoara denunțătoare. La agenție, în fața ghișeului unde se înregistrau pasagerii, se trezise întrebat de funcționarul de acolo, care arăta spre bagajele celuilalt călător, postat în spatele lui Guerrero, așteptînd să-i vină rîndul.

— Sînt ale dumneavoastră, sir ?

— Aaa, nu... să vedeți, bîigui D.O. ridicînd în același timp valiza de mînă și arătîndu-i-o. Eu nu am altceva decît asta...

Funcționarul își arcuise sprîncenele, mirat.

— Nici măcar o trusă, sir, pentru-un voiaj pînă la Roma ? Se vede că nu vă place să vă încărcați cu bagaje. Doriți să v-o înregistrez ? întrebase, pe urmă, făcînd un semn către valijoară.

— Oo, nu, mulțumesc.

În momentul acela Guerrero nu-și dorise decît să se vadă cu biletul în mînă, să se topească din fața ghișeului și să se înfunde, undeva, cît mai neobservat, în autobuzul agenției. Pînă s-apuce s-o șteargă, funcționarul îl mai măsură o dată, într-un fel greu de redat, dar după care Guerrero înțelese că nu-l va uita cu una cu două. Își lăsase o imagine bine întipărită — și asta numai pentru că omisese să ia o valiză — o treabă atît de simplă !

De astă dată omisiunea lui nu mai putea fi pusă pe seama neprevederii — ci doar a instinctului. Pentru el era o certitudine că avionul nu ajunge la Roma — lucru nevisat de nici unul din pasageri. Și atunci, la ce să se mai încarce cu bagaje inutile ? Greșise, totuși, pentru că i-ar fi trebuit ca acoperire. Un călător fără nici un bagaj — și tocmai el ! ! Incidentul va fi negreșit amintit și comentat în ancheta de după accident, întregind lanțul eventualelor suspiciuni și confirmîndu-le totodată.

Dacă nu rămînea însă nici urmă din avion, ce se putea dovedi prin asta ? argumentă tot el. Nimic ! Așa că societatea de asigurare trebuia să scoată banii și să plătească.

Numai de-ar ajunge o dată la aeroport ! ! !

Odraslele familiei italiene se zbenguiau alergînd de colo pînă colo pe culoarul din mijloc. Părinții, pe o banchetă, cu cîteva rînduri în urmă, trăncăneau mai departe, pe graiul lor ; pruncul din poala femeii zbiera cît îl ținea gura. Dar ea, ca și soțul, părea că nici nu-l aude. În schimb, pe Guerrero îl călca pe nervi, îl înnebunea, pur și simplu. De-abia se stăpînea să nu-i înfigă mîinile în beregată, iar celorlalți să le strige : „Țineți-vă gurile ! Mai tăceți o dată !"

Să fie atît de neghiobi... Să nu-și dea seama cît de nepotrivite erau flecărelile lor prostești, acum, cînd întregul lui viitor — sau mai bine zis al familiei — cînd reușita planului mult trudit... cînd absolut totul atîrna de sosirea neîntîrziată la aeroport ? !

Unul din copii — un băiețel de cinci, șase anișori, frumos la chip și cu un aer inteligent — tot vînzolindu-se printre scaune, se poticni și căzu pe cel de lîngă Guerrero, de la marginea culoarului. Pînă să-și recapete echilibrul, cu una din mîinile întinse, îi lovi valijoara de pe genunchi, cît pe-aci să i-o răstoarne. Guerrero o prinse la timp, întorcîndu-se apoi către el cu o față strîmbă de furie, mîrîind printre dinți și cu un braț ridicat, gata să-l pocnească.

Băiatul îl înfruntă tăcut și cu ochii măriți. *Scusi,* rosti el, aproape în șoaptă. Printr-un suprem efort de voință, Guerrero se stăpîni. Mai erau și alte priviri în autobuz ațintite asupra lor. Și ar fi fost o imprudență să mai atragă o dată atenția asupra lui. Bîjbîi în căutarea cuvintelor pe care le prinsese de la italienii angajați la fostele lui construcții.

— *E troppo rumoroso,* îi zise puștiului cu stîngăcie.

Băiatul încuviință cu un aer grav și dînd din cap :

— *Si.*

Dar nu se urni din loc.

— Bine, bine, continuă Guerrero. Asta e tot ce-am avut de spus. Acum cară-te. *Se ne vada !*

— *Si,* repetă băiatul.

Privirea lipsită de ocolișuri îl stînjenea pe D.O. și, pentru o frîntură de secundă, își aminti că și copilul se va număra printre pasagerii din avionul de Roma. Dar asta nu-l înduplecă de la hotărîrea funestă. Prea tîrziu să-și mai facă scrupule ; să devină sentimental. Și, la drept vorbind, nici nu avea de ce. În clipa cînd va trage de lațul ieșit din valiză, avionul se va preface în țăndări mai înainte ca cineva — și mai ales copiii — să realizeze ce se petrece.

În cele din urmă, băiatul se ridică de pe scaun și o porni către rîndurile din spate, în căutarea părinților.

În sfîrșit ! Prinsese și autobuzul un pic de viteză, chiar bunicică ! Guerrero scrută din nou întunericul și, după cît putu să zărească prin porțiunea curățată a parbrizului, șoseaua părea mai descongestionată. Și celelalte mașini se mișcau într-un ritm mai vioi judecînd după clipirile lanternelor de poziție. Poate, cine știe... mai avea o portiță... s-ajungă la vreme la aeroport și să-și cumpere asigurarea fără să se mai ploconească după favoruri și prin asta să se facă remarcat. Oricum, trebuia să facă totul în mare grabă. Numai de n-ar fi prea multă lume la ghișeele unde se încheiau contractările...

Între timp, puștii italieni se cumințiseră, ocupîndu-și spășiți locurile. Ce bine că nu provocase un scandal prin care să atragă atenția generală asupra lui ! Dacă l-ar fi plesnit pe băiat — cum era cît pe-aci s-o facă — toată lumea i-ar fi sărit în spate. Așa, cel puțin, incidentul trecuse neobservat — și mai ales, *el !* Păcat, totuși, că o scrîntise la agenția de voiaj ! Deși, dacă ședea să chibzuiască mai bine, poate nici acest amănunt nu avea gravitatea pe care i-o împrumuta el ? ! Sau se înșela minimalizîndu-l ? ! O nouă neliniște, chinuitoare, i se înfipse în suflet. Dacă pe funcționarul de la ghișeu îl mai urmărea și acum imaginea călătorului ciudat, fără nici un bagaj ? Sigur, în momentele acelea Guerrero se arătase nervos, iritat — de asta era perfect conștient — Dacă îl observase funcționarul, și mai tîrziu devenise bănuitor ? Nu era deloc exclus să se fi consultat și cu altcineva — poate chiar cu șeful agenției care, o dată prevenit, alertase pe loc aeroportul. Mergînd și mai departe cu presupunerile, dacă cineva din aerogară — eventual poliția ? ! — așteaptă de pe acum sosirea autobuzului, pentru a-l interoga pe Guerrero și a-i percheziționa valijoara cu mărturia denunțătoare ce-o conținea ? Pentru prima dată, D.O. se gîndi la eventualitatea de a fi prins și la consecințele-i inerente. Natural, nu-l aștepta decît arestarea și ani de închisoare. Dar nu va ajunge pînă acolo, hotărî în secunda următoare. Pentru că o dată acostat... și în primejdie, va trage de sforicică și va sări în aer, împreună cu toți cîți or fi împrejur. Întinse mîna și pipăi lațul de lîngă mîner ; rămase cîtva timp cu degetele pe el, dezmierdîndu-l. Atingerea lui îl reconfortă... îi alungă gîndurile negre. Așaa... acum se simțea în stare să cugete și la altele. La Inez, de pildă ; oare pînă la ora asta îi găsise biletul ? Firește că da.

Inez Guerrero se întoarse, ostenită, în apartamentul mizer din strada 51 ; își scoase mai întîi pantofii ce-o torturaseră ; apoi paltonul și basmaua îmbibată cu apă de la zăpada topită. Simțea c-o amenință o răceală zdravănă și, mai presus de toate, o supremă istovire fizică. Fusese o zi mai precară ca altele ; clienți mai sîcîitori ; bacșișuri mai meschine. Și cum nu ajunsese să se împace cu slujba de chelneriță, fiecare lucru împrumuta semnificații dramatice.

Cu doi ani în urmă, cînd familia Guerrero trăia omenește într-o locuință confortabilă, în cartierul rezidențial al orașului, Inez — deși niciodată frumoasă — avea o înfățișare plăcută, de femeie îngrijită, pusă la punct. Dar timpul și, îndeosebi, vicisitudinile prin care trecuse lăsaseră însemne adînci și premature pe chipul ei încît, spre deosebire de alte dăți, cînd nu-și trăda niciodată anii, acum arăta cu mult mai îmbătrînită decît i-o îngăduia adevărata vîrstă.

Intr-o casă ca lumea și pe o asemenea noapte, i-ar fi prins tare bine o baie fierbinte, un remediu mereu încercat și, pare-se, cu succes în clipele de restriște, nu o dată întîlnite în conviețuirea ei cu Guerrero. Baia exista și aici — sau mai degrabă un simulacru — constînd dintr-o încăpere rece ca gheața, curentoasă, aruncată tocmai la capătul coridorului, cu pereți scorojiți și cu apă încălzită pe un primus cu gaz, plimbat de la un locatar la altul, între cele trei familii care o foloseau în comun. Cu gîndul la toate acestea, Inez se dădu învinsă, renunțînd la alinarea unei băi. In schimb, hotărî să mai zăbovească în camera de toate zilele —sărăcăcioasă și ponosită și ea — ca să se liniștească puțin și, de-abia pe urmă, să se culce. Despre Guerrero nu avea nici cea mai vagă idee pe unde ar putea fi ? ! Trecură astfel cîteva minute pînă-i descoperi bilețelul pe masă.

„Lipsesc cîteva zile de acasă. Plec din oraș. In curînd sper să-ți pot da o veste bună, care te va mira."

Puține mai erau lucrurile care s-o „mire" pe Inez în legătură cu soțul ei. Cu firea lui ascunsă, de nepătruns, capabil de orice trăznaie, în vremea din urmă își pierduse orice control. In astfel de condiții, sigur c-ar fi mirat-o „o veste bună", dar, în același timp, cum mai putea să se aștepte la ea ? ! Văzuse năruindu-se la pămînt prea multe din proiectele lui ambițioase, ca să mai spere în materializarea vreunuia. Și totuși, prima parte a biletului o punea în

încurcătură. Unde să plece D.O. pentru „cîteva zile" ? Și încă un amănunt la fel de misterios, cu ce bani ? Nu mai departe de acum două seri strînseseră grămadă ultimele rezerve ce le mai rămăseseră — douăzeci și doi de dolari și vreo cîțiva cenți. Asta era tot, în plus ultimul obiect vrednic de interesul și banii unui cămătar : inelul lui Inez, primit în dar de la maică-sa, amintire de care ținuse cu dinții să nu se despartă. Deși, poate, nu peste multă vreme va fi totuși silită s-o facă.

Din cei douăzeci și doi de dolari, ea își luase paisprezece pentru hrană și un avans, cu totul simbolic, în contul chiriei ce-o datorau. Restul, de opt dolari și ceva, îi oprise D.O. Inez își amintea și acum expresia de disperare ce i se întipărise pe față cînd și-i pusese în buzunar.

Dar ce rost avea să-și frămînte acum creierul cu tot soiul de presupuneri ? își zise tot ea ; mai bine să le lase baltă și să se culce — așa cum își pusese în gînd. Se simțea prea secătuită să se gîndească pînă și la copii, deși trecuse mai bine de o săptămînă de cînd nu primise vești din Cleveland, de la sora care-i avea în grijă. Fără a mai zăbovi, stinse unicul bec din camera de toate zilele, și se duse în dormitorul strîmt și mobilat ca vai de el. Își căută un timp pijamaua prin sertarele scrinului jerpelit și rahitic, în care lucrurile păreau răscolite, în parte. Pînă în cele din urmă, o găsi alături de singurele cămăși ale lui D.O. — trei la număr — și lăsate intacte ; va să zică, plecase la drum, indiferent unde, fără să-și ia un schimb !

Sub una din ele descoperi o hîrtie galbenă, împăturită. O scoase și o desfăcu. Era un formular tip, scris la mașină sau, mai exact, copia originalului. Începu să-l citească fără să-și creadă ochilor. Se așeză uluită pe marginea patului și, ca să se asigure că nu înțelege anapoda, reluă lectura de la capăt.

Formularul consfințea un contract între „compania aeriană Trans America și D.O. Buerrero" evident, o greșeală de dactilografiere, observă Inez. Tot din el, mai află că „Buerrero" primise un bilet dus și întors, de clasa a doua, pentru o călătorie la Roma, și că achitase patruzeci și șapte de dolari, cu obligația de a acoperi diferența — pînă la patru sute douăzeci și șapte de dolari, plus dobînzile, în rate eșalonate în douăzeci și patru de luni.

Totul părea absurd !

Inez continua să privească hîrtia gălbuie, deși orbește, fără a-i mai desluși literele. În mintea ei se stîrnise un vîrtej de întrebări.

La ce-i putea servi lui D.O. un bilet de avion ? Și de ce pentru

Roma ? De unde va avea bani să-l plătească ? Cel puțin partea cu ratele o înțelesese — dar chiar așa fiind, cum o va scoate la capăt ? Adevărat, nu era singura obligație pe care Guerrero și-o luase pe deplin conștient că n-o va putea achita ; pe el datoriile nu-l deranjau, ca pe Inez. Dar lăsînd datoria de o parte, de unde avusese cei patruzeci și șapte de dolari ? Formularul confirma primirea ; deci banii fuseseră dați. Și totuși, cu două seri înainte, cînd își adunaseră toată bruma de capital la un loc, D.O. îi declarase că nu-și oprise nimic ; or Inez știa că n-o minte, indiferent cîte alte defecte avea. Cu toate acestea, cei patruzeci și șapte de dolari proveniseră de undeva. De unde anume ?

Deodată își aminti de inel ; era de aur și cu un diamant montat în platină. Pînă acum vreo săptămînă sau două, îl purtase zi de zi ; dar de cînd cu mîinile tot mai umflate și diforme, se văzuse nevoită să-l scoată și să-l lase acasă, într-o cutie, pusă în scrin. Și, pentru a doua oară în seara aceea, se apucă să caute prin sertare. Cutiuța era acolo — dar goală. Evident, ca să-și facă rost de cei patruzeci și șapte de dolari, D.O. amanetase modesta podoabă.

Prima reacție a lui Inez porni din suflet. Îi părea rău că nu-l mai are, pentru că inelul însemnase cea de pe urmă legătură firavă cu trecutul, cu familia răzlețită, cu biata ei mamă dispărută, a cărei memorie o venera.

A doua reacție ținea de judecată, și împrumuta implicații materiale. Deși de-o valoare minoră, inelul reprezentase o ultimă resursă, la vremuri de bejenie. „Oricît de rău am ajunge — își repeta știindu-l pus de-o parte, ne mai asigură hrana pe cîteva zile, și n-o să pierim.“ Acum însă, dispăruse și, o dată cu el, și anemica reconfortare pe care i-o oferea.

Cu toată dezlegarea enigmei cu banii pentru bilet, încă nu avea un răspuns la întrebarea „de ce ?“ De ce să plece cu avionul ? Și de ce la Roma ? Rămase neclintită acolo, pe pat, cumpănind lucrurile pe toate fețele. La oboseală, nici că se mai gîndea !

De fapt, Inez nu excela prin inteligență. Altfel n-ar fi rămas aproape douăzeci de ani cu unul ca Guerrero ; chiar în impasul de acum, cu o minte mai ageră, altfel s-ar fi descurcat și nu cu o slujbă de chelneriță și cu o leafă de nimic.

Și totuși, cînd judeca pe îndelete, concentrată și, mai ales, ajutată de instinct, ajungea la deducții logice și corecte. În special cînd era vorba de soțul ei. În clipa de față, mai mult intuiția decît rațiunea îi spunea că D. O. a dat de bucluc. O convingere care se

sprijinea pe două elemente: mai întîi, purtarea lui nebunească din ultima vreme, și apoi îndrăzneața călătorie în care pornise; în situația lui de moment, numai un plan măreț și deznădăjduit putea să-l mîne tocmai la Roma. Se duse din nou în camera de toate zilele, de unde reveni cu bilețelul și-l mai citi o dată. Nu era primul lui mesaj în îndelunga lor viață comună, în schimb singurul tichit, care mirosea a mistificare. Cam aici se oprea judecata ei. În rest, vorbea intuiția, tot mai limpede și mai imperativ, cu fiecare minut ce trecea; ea îi spunea că trebuie să găsească o cale, că e de datoria ei să intervină într-un fel. Iar Inez o asculta; nici măcar o secundă nu-i trecu prin minte să rămînă surdă la acest glas, și să-l lase pe D. O. în voia unei noi aventuri demențiale — oricare ar fi fost ea.

Inez avea un suflet curat și un caracter dintr-o bucată. Cu optsprezece ani în urmă, primise să-și lege viața de-a lui Guerrero „la bine și la rău". Că mai tîrziu se dovedise a-i fi părtașă aproape numai la rău, asta nu-i micșora cu nimic obligațiile de soție.

Continuă să chibzuiască, tatonînd, cu prudență, fiecare alternativă.

Socoti că, mai înainte de toate, se cuvenea să se informeze dacă nu cumva Guerrero plecase, iar în caz că nu, poate-i mai rămînea timp să-l oprească. Cît despre ora cînd pornise de acasă și îi scrisese biletul, nu avea nici cea mai vagă idee. Cercetă din nou formularul gălbui — nici o indicație despre data sau ora plecării avionului; dar aceste amănunte putea să le afle telefonînd la Trans America. Cu aceeași iuțeală cu care, numai cu cîteva minute înainte, își aruncase hainele ude de pe ea, începu să se îmbrace din nou.

Coborî apoi scara îngustă, spre ieșirea în stradă, torturată de pantofi și de nesuferita senzație a paltonului jilav. Jos în vestiarul micuț de la intrare, zăpada pulverizată de vînt pe sub ușă se așternuse ca un covor peste scîndurile golașe ale dușumelii. Văzu că și pe stradă se mai îngroșase omătul de la întoarcerea ei acasă. Ieșită de sub adăpostul clădirii, vîntul tăios și rece i se năpusti în față, cu bice ascuțite de fulgi înghețați.

Telefon în apartament nu avea. Ar fi putut să intre la bufetul de la parter, unde exista unul public, dar acolo dădea cu ochii de patron, care era și proprietarul clădirii. Ori, cum s-ar fi încumetat la așa ceva, cînd nu mai departe de a doua zi urma să-i evacueze pentru neplata chiriei?! Doar le-o făgăduise solemn.

Altă nenorocire pe care toată seara încercase s-o alunge din

minte, și pe care, dacă D.O. nu apărea pînă în zori, nu-i rămînea decît s-o înfrunte singură.

Cîteva străzi mai în sus, cunoștea un magazin universal cu telefon public. O porni într-acolo, croindu-și drum prin stratul gros de zăpadă, adunat pe trotuarele necurățate.

Era zece fără zece minute.

La telefonul din prăvălie vorbiră două fetișcane și trebui să aștepte mai bine de zece minute pînă să-i vină rîndul. În sfîrșit, formă numărul agenției Trans America, unde-i răspunse glasul unui robot, informînd-o că toate circuitele sînt ocupate și e rugată să rămînă la aparat. Urmări repetarea aceleiași formule de cîteva ori, după care interveni vocea vioaie a unei femei, recomandîndu-se Miss Young, și întrebînd cu ce poate fi de folos.

— Vă rog frumos, începu Inez, ați putea să mă informați în legătură cu cursele de Roma ?

Ca la apăsarea unui buton, Miss Young începu să turuie anunțînd-o, pe nerăsuflate, cum că Trans America are curse directe, de la aeroportul Lincoln International la Roma, în fiecare marți și vineri ; dar și legături zilnice, prin New York, cu posibilitatea de a se face rețineri pe loc. Doamna dorește să rezerve un loc ?

— Nu, răspunse Inez. Nu de mine e vorba. Ci de soțul meu. Spuneați că există o cursă vinerea... adică în noaptea asta ?

— Exact, cursa 2, „Golden Argosy". Pleacă la zece, ora locală ; dată fiind starea excepțională a vremii, astă seară are o amînare de-o oră.

Inez zări pendula din prăvălie, arătînd zece și cinci fără cîteva secunde.

— Vreți să spuneți că încă n-a plecat ? vorbi Inez precipitat.

— Nu, doamnă, încă nu.

— Atunci v-aș ruga... Dar se poticni ca în multe alte dăți, căutîndu-și cuvintele. Vă rog, e foarte important pentru mine să aflu dacă soțul meu pleacă cu această cursă. Numele lui e D.O.Guerrero și...

— Regret, dar nu avem voie să transmitem asemenea informații, îi replică Miss Young, cu politețe, dar intransigentă.

— Cred că nu m-ați înțeles domnișoară. Mă interesez de soțul meu. Sînt soția lui.

— Mi-e perfect clar, doamnă Guerrero, și-mi pare rău ; dar așa prevede regulamentul companiei.

Miss Young, ca și alte funcționare, cunoștea pe de rost instrucțiunile și, totodată, le înțelegea tîlcul. Mulți oameni de afaceri

plecau cu avionul însoţiţi de secretarele sau iubitele lor, şi, ca să beneficieze de reducerile acordate membrilor familiei, le înregistrau ca soţii. Se întîmplase însă ca unele soţii bănuitoare să verifice acest lucru, pricinuind mari neajunsuri clienţilor companiei aeriene — adică bărbaţilor infideli. La rîndul lor, aceştia protestaseră vehement împotriva indiscreţiei societăţilor de transporturi aeriene, care, spre a evita alte eventuale neplăceri, hotărîseră ca pe viitor să nu se mai divulge numele pasagerilor.

— Nu există totuşi o posibilitate... reîncepu Inez.

— Absolut niciuna.

— Ooo, Dumnezeule !

— După cîte înţeleg, reluă Miss Young, dumneavoastră aveţi doar o bănuială că soţul pleacă cu cursa 2, dar nu sînteţi sigură.

— Asta e.

— Atunci, doamnă Guerrero, nu vă rămîne altceva de făcut decît să vă duceţi la aeroport. Probabil pînă la această oră călătorii nici nu s-au îmbarcat ; prin urmare, dacă soţul dumneavoastră se numără printre ei, o să-l întîlniţi negreşit. Iar dacă totuşi s-a urcat în avion, cereţi sprijinul controlorului de la poarta de ieşire. Numai că trebuie să vă grăbiţi.

— Bine, încuviinţă Inez. Dacă e singura soluţie, nu-mi rămîne decît s-o încerc.

Deşi nu vedea cum să ajungă la aeroport, ţinînd seama de distanţa de douăzeci de mile, de intervalul de o oră — cît mai rămăsese — şi de viscolul de afară.

— O clipă, vă rog, se auzi din nou Miss Young, cu un glas şovăielnic dar mai uman, ca şi cînd o parte din mîhnirea lui Inez străbătuse pînă la cealălalt capăt al firului. Vreau să vă dau un sfat, cu toate că încalc regulamentul.

— V-aş ruga frumos...

— O dată ce ajungeţi la poarta de ieşire spre avion nu v-apucaţi să spuneţi că numai o bănuială v-a adus pînă acolo. Ci că sînteţi sigură că soţul se află în avion şi că aţi dori să-i vorbiţi ; în felul ăsta o să primiţi confirmarea sau infirmarea. Iar dacă se dovedeşte a fi printre pasageri, cu atît mai uşor îi va veni controlorului să vă furnizeze informaţia dorită de dumneavoastră.

— Mulţumesc, spuse Inez. Mulţumesc din tot sufletul.

— Cu toată plăcerea, doamnă, răspunse Miss Young, cu acelaşi timbru mecanic de mai înainte. Noapte bună şi vă mulţumim c-aţi apelat la agenţia Trans America.

În secunda cînd repuse telefonul în furcă, îi reveni în minte un amănunt ce-i reținuse atenția la intrarea în magazin — taxiul parcat în fața ușii; aproape instantaneu, îl văzu și pe șofer în prăvălie. Cu o cascheta galbenă, țuguiată, pe vîrful capului, stătea la taclale cu un alt bărbat în fața tejghelei cu băuturi și răcoritoare. A se duce cu taxiul era un lux, dar dacă ținea cu orice preț să ajungă la aeroport pînă la unsprezece, altă cale nu-i rămînea.

Traversă prăvălia spre tejgheaua unde se afla șoferul și-l atinse pe umăr.

— Scuză-mă, te rog...

Celălalt se întoarse.

— Da, cucoană, ce vrei ? Avea un cap cît un pumn, scofîlcit la față și nebărbierit.

— Mă gîndeam cît ar putea să mă coste un drum cu taxiul pînă la aeroport ?

Șoferul o privi cu ochii micșorați, ca și cînd socotea.

— D-aici, poa'să fie nouă, zece dolari, pă aparat.

Inez se îndepărtă. Prea era mult ! Mai bine de jumătate din bruma ce-i rămăsese, în plus, n-avea nici siguranța că Guerrero pleacă cu avionul de unsprezece.

— Ei, matale dă colo ! Stai nițel !

Taximetristul dădu pe gît sticla de coca-cola din care sorbise pînă atunci, și o porni după Inez, în fugă. O ajunse la ușă.

— Cîți biștari ai ?

— Nu-i vorba de asta, zise Inez clătinînd din cap. Doar că... nu-mi dă mîna să dau atîția...

Șoferul fornăi pe nas, sfidător.

— Auzi, dă unde-oți fi ajuns la ideea că puteți face curse și să le plătiți cu un fișic de semințe ? ! E drum pîn-acolo, nu glumă !

— Da, știu.

— Da dă ce vrei să mergi cu mine ? Dă ce nu iei autobuzul ?

— E ceva important ; trebuie să fiu acolo... adică ar trebui să fiu... pînă la unsprezece.

— Auzi, hai să facem tîrgu, insistă șoferul. Te duc cu șapte... nici un șfanț mai puțin.

— Păi... Inez tot șovăia. Șapte dolari... cam atît avusese de gînd să-i dea a doua zi proprietarului, ca să-l mai îmbuneze și să-i păsuiască de restul chiriei. Cît despre leafa ei, nu mai avea nici un cent de primit pînă la sfîrșitul săptămînii viitoare.

Taximetristul interveni, scos din răbdări.

— Un chilipir mai mare nici că puteai găsi. Vrei să te duc or ba ?

— Da, primi Inez. Merg.

— În regulă ; la drum ca ceasu.

Inez deschise portiera mașinii și se urcă, în timp ce șoferul ștergea cu o măturică zăpada de pe parbriz și de pe geamuri, rînjind cu gura pînă la urechi. Cînd îl bătuse cucoana pe umăr, în prăvălie, era liber, își terminase cursele pe ziua de azi și, cum locuia tocmai pe lîngă aeroport se pregătea s-o întindă acasă. Dar așa, încropise o cursă. Mințise spunîndu-i că pînă la aeroport mașina taxează nouă sau zece dolari, în realitate nu ajungea nici pînă la șapte. Numai că pe client n-aveai cum să-l duci altfel de nas, să creadă, vezi Doamne, că-i faci și-o reducere. În schimb, putea să oprească aparatul de taxare, să bage gologanii la buzunar, lăsînd mai departe să fluture steagul pe aripa mașinii, ca și cînd totul era în ordine. Sigur că legea cerea altfel ; dar pe o noapte nenorocită ca asta cui îi mai ardea de control ? Care polițist ședea să-l mai ia la întrebări ? Așa că, dintr-o singură lovitură, socoti cu mintea lui șireată, îi trăsese pe sfoară și pe fraiera din mașină și pe împuțitul lui de patron.

Pe drum, Inez întrebă îngrijorată :

— Ești sigur c-o s-ajungem pînă la unsprezece ?

— Ți-am spus doar o dată, nu ? Acu lasă-mă să-mi văd de volan.

Dar în sine adăugă : „Și dacă n-ajungem, ce ?"

Drumurile erau infecte, cîrnatul de mașini de-abia se mișca. Pîn-la urmă, poate-o s-o scoată totuși la capăt ; chiar dacă nu la fix mai p-aproape...

Treizeci și cinci de minute mai tîrziu, taxiul cu Inez se tîra greoi pe autostrada Kennedy, înțesată de troiene și de vehicule. Pe canapeaua din spate, chircită de încordare și frămîntîndu-și degetele agitată, Inez se întreba în neștire cît o să mai dureze călătoria.

În același timp, autobuzul cu pasagerii pentru cursa de Roma coti către poarta de intrare în aeroportul Lincoln International. O dată scăpat de strîmtoarea circulației încete din preajma orașului, izbutise să mai recupereze din timp ; ceasornicul cocoțat pe acoperișul aerogării arăta ora unsprezece fără un sfert.

Autobuzul se opri și primul pasager care țîșni din el fu D. O. Guerrero.

9

— SĂ LUAŢI ŞI STAŢIA DE AMPLIFICARE cu microfoanele, porunci Elliott Freemantle. S-ar putea să ne felicităm că am adus-o cu noi.

Adunarea localnicilor din Meadowood, ţinută la şcoala bisericii baptiste, trepida de emoţie şi de agitaţia stîrnită cu dibăcie de avocatul Freemantle. Se apropia momentul plecării spre aeroportul Lincoln International.

— Să nu-mi veniţi cu pretexte absurde că e tîrziu sau că nu e cazul să mergeţi, îi prevenise Freemantle, cu cîteva minute înainte, pe cei şase sute de ascultători. Se plantase în faţa lor, mai impunător ca oricînd, în impecabilul costum albastru, cu pantofii de crocodil lucioşi ca oglinda, o freză pomădată şi aranjată cu artă de frizer — radiind trufie şi deplină încredere în sine. Adunarea se manifesta entuziast de partea lui şi, cu cît le vorbea mai brutal, cu atît se părea că-şi atrage simpatia unanimă.

— Să nu-mi veniţi cu tot soiul de scuze copilăreşti, încercînd să vă eschivaţi. Nu vreau să aud că vă rămîn copiii acasă fără îngrijitoare, că vă aşteaptă soacrele, sau că vă fierb oalele pe foc. Mă lasă rece; aşa cum, de altfel, ar trebui să vă lase şi pe dumneavoastră într-un moment ca acesta. Dacă vi s-a înţepenit maşina în zăpadă, lăsaţi-o să zacă acolo şi suiţi-vă într-a altuia. Nu uitaţi că dacă merg la aeroport, o fac în numele dumneavoastră, ca să le spun cîteva vorbe dulci ălora de acolo. Se opri întrerupt de bubuitul unui nou avion zburînd pe deasupra. Dumnezeule mare! reluă imediat. E timpul să se facă cineva auzit! Completarea din urmă stîrni aplauze şi rîsete.

— Am însă nevoie de sprijinul dumneavoastră, de aceea vreau să fiţi cu toţii prezenţi. Şi-acum vă pun o întrebare simplă şi fără ocolişuri. Mergeţi sau nu?

Întreaga sală izbucni într-un „da“ asurzitor.

Oamenii se ridicaseră în picioare şi ovaţionau.

— În regulă, zise Freemantle și, la cuvintele lui, ca la comandă, toți amuțiră. Dar, înainte de a porni la drum, mai avem cîteva lucruri de lămurit.

Așa cum le explicase mai devreme, pentru a scăpa de vacarmul avioanelor se impunea să acționeze în limitele legii. Dar prin asta nu înțelesese genul de proceduri care pot trece cu totul neobservate, sau se consumă în vreo sală dosnică de tribunal, aproape goală. Nu, nicidecum, ci care să se desfășoare sub ochii și atenția publicului, cu sprijinul și simpatia acestuia.

— Și cum putem noi atrage atenția și simpatia generală ? Avocatul Freemantle făcu o pauză, după care tot el răspunse : Le vom cîștiga, numai afirmîndu-ne sus și tare punctul de vedere, ca să ne facem auziți. Atunci, și numai atunci, radio, presa și televiziunea — aceste mijloace de captare a atenției publice — vor putea lua în dezbatere jalba noastră, și cu amploarea pe care-o dorim. Jurnaliștii pot fi aliați de nădejde, declară el. Nu le cerem să ne împărtășească propriile vederi, ci doar să le consemneze în mod cinstit, ceea ce din experiență pot să vă confirm c-o fac invariabil. Dar ca să-i ajutăm pe prietenii noștri reporteri, trebuie să dramatizăm puțin situația, furnizîndu-le un material mai suculent pentru comentariile lor.

Ultima mențiune a lui Freemantle îi făcu să zîmbească pe cei trei ziariști de la masa presei.

— Să vedem dacă putem să le organizăm o mică dramă, în noaptea asta.

În tot timpul orației, Freemantle nu scăpase din ochi circulația, prin sală, a formularelor de angajare. O mulțime din ele, pe puțin o sută după umila lui apreciere, fuseseră iscălite și trimise spre tribuna prezidiului. Urmărise, neabătut, apariția stilourilor cu pastă, aplecarea soților și a soțiilor asupra documentului semnat în comun — fiecare familie cu obolul ei de o sută de dolari. Avocatul purcese la un calcul plin de făgăduințe : o sută de angajamente definitive însemnau zece mii de dolari la buzunar. Un onorariu bunicel pentru strădania din seara asta, plus perspectiva unei creșteri considerabile.

Dat fiind că formularele continuau să se plimbe din mînă în mînă, hotărî să nu le întrerupă pribegia, ci măcar cîteva minute să-și mai țină clienții de vorbă.

Cît privea manifestația de la aeroport, le îndrugă el, n-aveau de ce să-și facă griji, ci să lase totul în seama lui. Nădăjduia că va avea o confruntare și cu directorul general, oricum, cu el sau

fără el de față, va înscena o demonstrație în aerogară pe care oamenii să n-o uite cu una, cu două.

— Singurul lucru pe care vi-l cer este să formați o masă compactă și să vă ridicați glasurile numai la indicația mea. Totodată, sublinie cu emfază, trebuie evitată orice dezordine — pentru ca nimeni să nu poată spune a doua zi că manifestanții din Meadowood, au încălcat vreo lege. Firește, adăugă Freemantle, rînjind cu subînțeles, s-ar putea să-i inoportunăm, să le pricinuim neplăceri; după cîte știu, în noaptea asta e vînzoleală mare la aeroport. Dar ce să facem; să ne fie cu iertare!

Se auziră din nou rîsete în sală. Freemantle își dădu seama că oamenii erau pregătiți sufletește s-o pornească la drum. Un alt avion detună pe deasupra, silindu-l la o nouă pauză.

— Totul e-n ordine, reîncepu după depărtarea zgomotului infernal. Să mergem, deci! Își înălță brațele, în chip de Moise al erei atomice, rostind un citat biblic pe care-l răsuci, după cerința momentului: „După făgăduința cea mare, voi face mult zgomot înainte de-a merge la culcare".

Rîsetele se prefăcură în urale, în timp ce asistența o apucă spre ușă.

Atunci observă și stația de amplificare — împrumutată de la biserica baptistă din Meadowood — și ceru să fie luată cu ei. Ceea ce, Floyd Zanetta, președintele adunării — pînă atunci ignorat de Elliott Freemantle — se grăbi să și facă.

Avocatul avea altă treabă, și anume să îndese în servietă formularele de angajare. O numărătoare, în pripă, îi dovedi că greșise în aprecieri — de unde mai înainte crezuse că se adunaseră cam o sută, constată că în realitate erau cu peste șaizeci mai multe, totalizînd un viitor onorariu de șaisprezece mii de dolari. Afară de asta, o mulțime de proprietari veniți să-i strîngă mîna în ultimele minute îl asiguraseră că va primi — cu poșta de dimineață — formularele completate și cecurile de rigoare. Avocatul Freemantle radia de bucurie.

Pentru demonstrația de la aeroport nu avea încă nici un plan conturat, așa cum, de altfel, venise și la adunarea de aici fără idei prestabilite. Inamic al jaloanelor fixe, Elliott Freemantle prefera să improvizeze, să-și creeze un climat de moment, în care să se miște cu ușurință și după bunul său plac. Și, devreme ce metodele sale neortodoxe dăduseră roade, nu vedea rațiunea pentru care ar recurge la altele.

Esenţialul era să întreţină micilor proprietari din Meadowood convingerea că au descoperit, în fine, un conducător destoinic, care-i va duce pînă în cele din urmă la victoria visată. Se cerea neapărat acest lucru, cel puţin pînă la achitarea ultimei rate, prevăzută în contractul de angajare. După încasare, şi după depunerea banilor la bancă, natural că-l interesau mai puţin convingerile sau părerile clienţilor. Pînă una alta, socoti el, jocul mai trebuia să dureze cam zece sau unsprezece luni, de aci înainte ; ceea ce nu era de loc greu. O să-i sature de iniţiative şi de drumuri încolo şi încoace.

O să reediteze întrunirea şi manifestaţia din seara asta, minunate prilejuri pentru publicitate — spre deosebire de procesele din tribunale, prea mult şi prea des lipsite de atenţia presei. In pledoariile sale în faţa adunării, pomenise, ce-i drept, de o acţiune civilă — cu toate că pentru el perspectiva unui proces se profila de pe acum pe cît de puţin spectaculoasă pe tot atît de neprofitabilă. Va încerca el, desigur, să-i imprime efecte teatrale, însă mulţi judecători îi dibuiseră trucurile cabotine, menite să stîrnească vîlvă, să impresioneze, şi i le retezau fără milă.

Dar chiar aşa, nu avea de ce să-şi facă griji atîta vreme cît va păstra nealterată deviza : „Totul pentru cîştigul şi bunăstarea lui Elliott Freemantle“. Observă că unul din reporteri, Tomlinson de la TRIBUNE, vorbea la telefonul public din hol, în timp ce un altul aştepta să-i vină şi lui rîndul. Pe cinste ! Asta însemna alertarea agenţiilor de presă în vederea consemnării evenimentelor de la aeroport.

Iar dacă îi reuşea şi micul aranjament cu televiziunea, atunci publicul o să vadă şi pe micul ecran ce vor scrie ziarele.

Lumea din sală se împuţina văzînd cu ochii.

Era timpul s-o ia şi el din loc.

10

APROAPE DE SOMPTUOASA INTRARE ÎN AEROPORT, scăldată în lumină, semnalizatorul de pe mașina poliției își întrerupse clipirile dese. Ofițerul ce-l escortase pe Joe Patroni de la locul incidentului cu remorca slăbi accelerația, se trase spre bordura trotuarului și-i făcu semn lui Patroni s-o ia înainte. Șeful serviciului de întreținere de la Trans America se conformă întocmai, iar cînd își depăși însoțitorul flutură trabucul și claxonă de două ori, în chip de salut.

Cu toată viteza ce și-o îngăduise în ultima etapă a călătoriei, distanța de acasă și pînă la aeroport — pe care Patroni o parcurgea zilnic în maximum patruzeci de minute — îi răpise mai bine de trei ore. Oricum, nădăjduia să recîștige măcar în parte tot acest timp irosit. Cu toată zăpada și derapajul de pe șosea, se strecură cu iuțeală printre convoaiele de automobile, înaintînd spre aerogară; apoi o luă pe un drum lăturalnic, ce-l ducea direct în zona hangarelor. În dreptul clădirii cu firma „Serviciul de întreținere Trans America" viră brusc la dreapta și mai merse pînă în fața unui hangar masiv și dominator, unde se aflau atelierele propriu-zise. Cum porțile erau date la perete, intră direct în el. Înăuntru îl aștepta o furgonetă prevăzută cu o stație radio, și șoferul de rigoare cu misiunea de a-l duce de urgență la pista treizero, blocată de avionul mexican. Patroni coborî din Buick, făcu un scurt popas — atît cît să-și reaprindă trabucul, bineînțeles ignorînd anunțurile cu „fumatul interzis" — după care își săltă trupul vînjos în cabina furgonetei.

— Acu, fiule, dă-i bătaie, fără să te mai uiți la kilometraj, îl instrui pe șofer.

Acesta se execută pe loc, în timp ce Patroni luă legătura prin radio cu turnul de zbor spre a cere clasica permisiune de circulație pe cîmpul aeroportului.

O dată ieşiţi din perimetrul iluminat al hangarelor, o porniră cît mai aproape de semnalizatoarele pistelor de rulare — singurele repere în bezna haşurată de albul ninsorii. La indicaţiile primite prin radio, şoferul frînă în apropierea unei piste pe care un Dacota 9, al companiei aeriene Delta, ateriză într-un nor alb de zăpadă şi în vuietul asurzitor produs de inversorul de jet. La cîteva secunde, dispecerul îi anunţă că pot traversa pista, adăugînd :

— Dumneata eşti, Joe Patroni ?

— Ihm !

Urmă o pauză scurtă, răstimp în care dispecerul dirijă alte vehicule de pe cîmpul aeroportului. Pe urmă reluă dialogul întrerupt.

— Controlul la sol către Patroni. Avem un mesaj din partea directorului. Mă auzi ?

— Da. Dă-i drumul.

— Iată-i cuprinsul : Joe, pariez pe o cutie de trabucuri în schimbul unor bilete de bal că n-ai să urneşti avionul mexican de pe pista treizero în noaptea asta, deşi aş dori să-ţi cîştigi trabucurile. Semnează Mel Bakersfeld. Sfîrşitul mesajului.

Joe Patroni rîse în barbă şi apăsă pe butonul de emisie.

— Patroni către controlul la sol. Spune-i lui Bakersfeld că s-a marcat.

Apoi, debarasîndu-se de microfon, îl imboldi pe şofer.

— Dă-i bătaie, fiule. Acum am şi eu de ce să-mi dau silinţa.

La intersecţia cu pista blocată, Ingram, şeful bazei de întreţinere de la Aéreo-Mexican, care discutase cu Mel Bakersfeld mai devreme, ieşi în întîmpinarea furgonetei. Ghemuit în pufoaică, încerca într-una să-şi ferească faţa din calea vîntului aprig şi a zăpezii.

Joe Patroni rupse cu dinţii capătul unui nou trabuc — deşi de astă dată nu şi-l aprinse — şi coborî din cabină. Pe drum, de la hangar pînă aici, îşi descălţase pantofii, înlocuindu-i cu nişte botine masive, îmblănite, destul de înalte, dar nu atît cît să nu treacă zăpada peste carîmb.

Îşi strînse bine şuba în jurul trupului, făcînd semn cu capul spre Ingram.

— S-auzim, începu Patroni cu o voce de stentor, spre a se face auzit peste şuieratul vîntului. Pune-mă şi pe mine în temă.

Ingram îşi începu raportul ; deasupra lor, Boeingul împotmolit, cu aripile şi fuzelajul de-abia conturate prin întuneric, părea un albatros fantomatic, de proporţii uriaşe. Sub el, o luminiţă roşie,

rămasă, nu se știe cum, aprinsă, clipea ritmic, iar mai încolo, pe calea de rulare, strînse ca într-un chiorchine, o mulțime de camioane, camionete, vehicule de transport, autobuzul cu lucrători și mecanici, precum și un grup electrogen, huruind pe platforma pe care era instalat.

Ingram îl informă pe scurt despre tot ce făcuse pînă atunci : evacuarea pasagerilor ; prima tentativă eșuată de-a mișca avionul cu propriile motoare ; apoi descărcarea mărfurilor, a corespondenței și a bagajelor ; eliminarea unei bune părți din combustibil, pompat în cistèrne, toate măsuri în vederea reducerii sarcinei interioare. Pe urmă a doua încercare de a-l disloca, tot cu energia motoarelor — dar la fel de neizbutită ca și prima.

Morfolind în gură trabucul neaprins — o concesie rară făcută restricțiilor pentru evitarea incendiilor, datorită, poate, puternicului miros de petrol — Patroni se apropie de avionul cu pricina.

Îl urmă și Ingram și, la cîteva secunde, alți cîțiva mecanici, ieșiți din autobuzele unde se adăpostiseră.

În vreme ce Patroni cerceta cu de-amănuntul locul accidentului, cineva din grup aprinse sistemul portabil de reflectoare, montat în semicerc, în fața avionului. La lumina lor, se văzu că o bună parte din trenul de aterizare dispăruse, împlîntat în pămîntul noroios de sub stratul de zăpadă. Avionul se înțepenise într-o porțiune îndeobște acoperită cu gazon. Între pista propriu-zisă și o cale de rulare ce-o intersecta — adică tocmai aceea de la care pilotul mexican se abătuse datorită întunericului și vîrtejurilor de zăpadă.

Și, ca o încununare a ghinionului, își zise Patroni, în acel loc pămîntul fusese atît de îmbibat de apă, încît nici cele trei zile de ger și ninsoare neîntreruptă nu-l întăriseră. Nu era deci de mirare că încercările de smucire a avionului nu făcuseră decît să-l afunde și mai mult, aducîndu-i nacelele celor patru motoare nepermis de aproape de nivelul pămîntului.

Ignorînd zăpada ce-l biciuia din toate părțile — ca într-o imagine desprinsă din *„South with Scott"* — Patroni examină terenul, calculîndu-și șansele de reușită. Exista totuși o modalitate de urnire a avionului hotărî el, și tot apelînd la propria-i forță de tracțiune. Merita s-o încerce, pentru că era și cea mai rapidă. Altfel, nu le rămînea decît metoda cu sacii de plastic. Aceasta consta din așezarea sub aripi și fuzelaj a unei duzini de saci, de proporții uriașe, în care se pompa aer, pentru săltarea colosului de la pămînt. Pe urmă, cu ajutorul unor cricuri masive i se ridicau și roțile, spre a se

consolida terenul dedesubt. Operaţia cerea timp şi eforturi istovitoare, pe care Patroni nădăjduia să le evite prin ideea de acum.

— Trebuie să facem o săpătură adîncă şi lungă în faţa trenului de aterizare, anunţă el. Am nevoie de două şanţuri, late de cîte şase picioare, pornind chiar din punctul unde s-au scufundat roţile. Pornim cu ele pe plan orizontal, după care le înclinăm treptat. Se întoarse brusc spre Ingram. E de lucru, nu glumă, îi zise.

— Şi încă cum !

— După ce terminăm cu asta, dăm drumul la motoare ; la toate patru, şi cu întreaga lor capacitate. Patroni arătă cu mîna spre avionul înţepenit şi învăluit în tăcere. Forţa lor o să-l împingă înainte. Şi cînd o lua-o din loc, alunecînd pe şanţul înclinat, îl virăm încoace. Păşind greoi cu botineie mătăhăloase, încălţate în furgonetă, desenă cu piciorul pe zăpadă o potecă în formă elipsoidală, între terenul mlăştinos şi suprafaţa asfaltată a căii de rulare. Şi încă ceva, adăugă el. Să aşternem cît mai multe scînduri în faţa roţilor. Le aveţi aici, la îndemînă ?

— Sînt cîteva, într-unul din camioane, răspunse Ingram.

— Descărcaţi-le şi trimiteţi şoferul la aeroport, să facă rost de cît mai multe. Cereţi de la toate companiile şi de la întreprinderea aeroportului.

Lucrătorii din preajma lui Patroni şi a lui Ingram îşi strigară şi alţi confraţi, care începură să coboare, de-a valma, din autobuze. Doi dintre ei se apucară să desfacă prelata albită de ninsoare de pe camionul unde se aflau lopeţi şi alte unelte. Oamenii din afara semicercului luminat de reflectoare păreau nişte umbre, mişcîndu-se straniu, aşa cum se învîrteau să-şi ia în primire lopeţile. Împroşcaţi cu zăpada învălmăşită de crivăţ, erau momente cînd aproape nici nu se mai vedeau unul pe altul. O dată înarmaţi cu cele trebuincioase, aşteptau doar semnalul să se apuce de lucru.

Pasarela din dreptul carlingii rămăsese neclintită din locul ei. Arătînd-o cu mîna, Patroni întrebă :

— Piloţii sînt tot înăuntru ?

— M'da, mormăi Ingram. Nenorocitu' de comandant şi ajutorul lui.

Patroni îl scrută bănuitor.

— Ţi-au pus beţe în roate ?

— Nu, n-aş zice, recunoscu înciudat, da nici nu ne-au întins o mînă de ajutor. Cînd am venit aici, le-am cerut să ambaleze zdravăn motoarele, cum spuneai şi dumneata, adineauri. Dac-o făceau de atunci, poate l-ar fi tras naibii afară. Da n-au avut

curaj ; d-aia s-a afundat și mai tare. Rău a mai scrîntit-o comandantu-n noaptea asta ; și-o știe. Acu stă și-i tremură cămașa în spate că-și vede roaba proptită în nas.

Joe Patroni zîmbi amuzat.

— Poate și eu aș face la fel, să fiu în pielea lui. Își morfolise trabucul de-l făcuse bucăți, îl aruncă în zăpadă și băgă mîna după un altul, în buzunarul pufoaicei. Mai încolo o să vorbesc și cu comandantul. Funcționează aparatul de intercomunicație ?

— Cum să nu.

— Atunci cheamă-l și spune-i că ne-apucăm de lucru ; curînd am să sui și eu pîn-la el.

— Am înțeles.

Apropiindu-se de avion, Ingram le strigă celor douăzeci de oameni, sau cam așa ceva, care așteptau în pîlc.

— Totul e-n regulă, flăcăi ! Ne apucăm de săpat !

Își luă și Joe Patroni o lopată și, peste puține minute, întreaga ceată scormonea zăpada, pămîntul și noroiul și le arunca de o parte.

După ce vorbi cu piloții din cabină, prin aparatul de intercomunicație din fuzelajul avionului, Ingram, ajutat de un mecanic, porni să caute scînduri, să le aștearnă în fața roților de avion, horbocăind după ele, cu mîinile înghețate, prin noroiul amestecat cu omăt.

În zare, prin ochiurile ivite în ninsoarea răzlețită, apăreau cînd și cînd lumini de avioane, fie sosite sau înălțîndu-se cu același zgomot sfredelitor, pe care vîntul îl aducea în ecouri amplificate pînă la urechile oamenilor încovoiați peste lopeți. Dar lîngă ei, aproape de tot, pista paralizată rămînea în continuare pustie și amuțită.

Joe Patroni chibzui că pînă la terminarea șanțurilor le mai trebuia probabil o oră și abia pe urmă puteau porni motoarele avionului, încercînd să-l smulgă din înțepeneala de-acum. Cele două pîrtii începuseră să se contureze, dar lucrătorii nu puteau săpa într-una fără un răgaz de încălzire și odihnă.

Ceasul arăta ora zece și jumătate. Cu un strop de noroc — se gîndi el — nu era exclus să se vadă în patul său și cu Marie alături, curînd după miezul nopții.

Și, ca să grăbească împlinirea acestei perspective și totodată să nu înghețe, se apucă de săpat cu și mai multă nădejde.

11

IN BRASERIA „ZBURĂTORILOR PESTE NORI", din incinta aerogării, Vernon Demerest comandă un ceai pentru Gwen și o cafea neagră pentru el. Cu presupusele-i calități înviorante, cafeaua îl va menține treaz și atent ; așa că, pînă la Roma, va mai goli, probabil, vreo duzină de cești.

Deși căpitanul Harris urma să rămînă mai tot timpul la cîrma avionului, nu însemna că Vernon va vegeta în cabină nepăsător și cu gîndurile aiurea.

De altfel, putea să numere pe degete de cîte ori își îngăduise un asemenea lux, la drum.

Pentru el, ca și pentru restul colegilor cu experiență, nu mai era un secret că în meseria lor de piloți numai cei cu o luciditate deplină, capabili să înfrunte și să învingă orice neprevăzut, apucaseră bătrînețea și își încheiaseră zilele pe pernele lor, acasă.

— Sîntem amîndoi neobișnuit de tăcuți, remarcă Gwen, cu acea intonație catifelată, lipsită de stridențe, specifică ei. Aproape tot drumul nu am scos un cuvînt.

De fapt nu trecuseră decît puține minute de cînd, aflînd despre amînarea cursei, părăsiseră avionul, venind la braserie. Aici găsiseră în sfîrșit două locuri mai izolate, într-un soi de separeu ; Gwen se contempla în oglinda pudrierei, aranjîndu-și cele cîteva șuvițe de păr rebele, dar grațioase, scăpate de sub cocheta bonetă a stewardeselor de la Trans America.

Deodată, ochii ei negri, expresivi, se desprinseră de pe oglindă și-l fixară pe Vernon.

— N-am vorbit pentru că gîndeam ; asta e, explică Demerest.

Gwen își umezi buzele, fără să le rujeze ; ca stewardesă, n-avea voie s-o facă în public — așa scria la regulament. Dar abstracție făcînd de restricții, Gwen se machia foarte discret, cu acel ten albtrandafiriu al ei, pe care mai toate tinerele englezoaice păreau să-l fi căpătat în dar de la natură.

— Şi la ce te-ai gîndit, mă rog ? La şocul prin care-ai trecut aflînd de perspectiva paternităţii ? Zîmbind maliţioasă, continuă pe un ton recitativ : Căpitanul Vernon Waldo Demerest şi domnişoara Gwendolyn Aline Meighen anunţă apropiata naştere a primei lor odrasle, o... sau un... Oare ce va fi ? Aşa-i că nu avem nici cea mai vagă idee ? Şi asta va mai dura încă şapte luni de aci înainte. Dar, în fine, nu e prea mult.

Cum tocmai apăruse şi chelneriţa cu ceaiul şi cafeaua comandate, Vernon se abţinu să-i răspundă ; dar îndată ce rămaseră singuri izbucni :

— Pentru numele lui Dumnezeu, Gwen ! Hai să fim serioşi !

— Şi de ce mă rog ? În special cînd eu nu simt nevoia — deşi, dintre noi doi, aş fi cea mai îndreptăţită să mă las cuprinsă de panică.

Demerest era gata să protesteze, dar Gwen îl apucă de mînă, pe sub masă. Îşi schimbase complet expresia, privindu-l cu un fel de milă.

— Iartă-mă, îi spuse. Presupun că toată treaba asta ne-a cam zdruncinat pe amîndoi.

Era tocmai introducerea aşteptată de Vernon.

— De ce să ne zdruncine, neapărat ? vorbi cu prudenţă. Mai ales cînd nimeni, în afară de noi, nu ne obligă să devenim părinţi.

— Iată-ne ajunşi şi la această temă, zise Gwen pe-un ton indiferent ; de altfel, mă tot întrebam cînd o s-o aduci în discuţie. Închise pudriera cu un zgomot sec, şi o puse de o parte. Era cît pe-aci s-o abordezi în maşină, nu ? Dar pe urmă te-ai răzgîndit.

— Cum adică ?

— Zău, Vernon ! Ce rost are să ne prefacem ? Doar e clară, pentru amîndoi, aluzia ta. Vrei să renunţ la copil. Să scap de el. Numai ăsta ţi-e gîndul de cînd ai aflat. Hai, spune, nu-i aşa ?

Dădu din cap, fără tragere de inimă.

— Da.

Ca întotdeauna, felul ei sincer, deschis, îl descumpănea.

— Şi atunci, de ce atîta rezervă ? Doar n-oi fi crezînd că n-am mai auzit de întreruperi de sarcină ? ! !

Demerest se uită peste umăr, temîndu-se să nu fie auziţi de niscaiva urechi indiscrete — lucru aproape cu neputinţă în braseria invadată de zornăitul veselei şi bîzîitul conversaţiei generale.

— Nu ştiam cum ai să reacţionezi.

— De fapt nici eu nu ţi-aş putea spune exact ce simt. Era rîndul ei să cugete serios. Îşi privi mîinile împreunate, cu degetele-i

alungite și fine, atît de admirate de el... M-am gîndit, ce-i drept, și eu la asta, mărturisi. Dar nu prea știu ce să zic.

Răspunsul era, oricum, o încurajare — își spuse Demerest. Cel puțin nu-i aruncase un refuz categoric ; îi mai lăsase o portiță.

Cînd vorbi, încercă să o facă precum însuși glasul rațiunii.

— E singura alternativă înțeleaptă pe care o avem. Poate e neplăcută, în unele privințe ; dar are marele merit de-a te scăpa repede, fără nici un pericol sau teamă de complicații — dacă se face cum trebuie.

— Știu asta, concedă Gwen, nu fără ironie. Totul e fantastic de simplu. Într-o clipă ești mamă, iar în cealaltă nu mai ești. Il privi țintă în ochi. Așa e, Vernon ?

— Exact.

Demerest sorbi din cafea. Se părea că lucrurile vor merge chiar mai lesne de cum îndrăznise să spere.

— Vernon, reîncepu Gwen, cu o voce caldă, domoală, te-ai gîndit că ceea ce port în mine e o ființă vie, un omuleț care crește chiar acum, cît stăm de vorbă ? Noi doi am făcut dragoste și l-am creat ; e deci o părticică din noi. Ochii ei tulburați, cum nu-i mai văzuse vreodată, căutau un răspuns într-ai lui.

— Nu-i adevărat, îi ripostă energic, cu voită asprime. În faza în care se află fetusul, nu s-a conturat încă ființa, omulețul cum îi ziceai tu. Mai tîrziu da, dar nu acum. Deocamdată nu are viață, nu respiră, nu e dotat cu simțuri. Un raclaj — în special atît de timpuriu — nu înseamnă uciderea unei ființe omenești.

Gwen se înflăcără, vorbindu-i cu asprimea ce-o arătase și mai devreme, la ea, în apartament.

— Cu alte cuvinte, dacă l-aș face mai tîrziu ar fi mai reprobabil? Dacă aș aștepta pînă capătă formă, pînă-i cresc perfect degete la mîini, la picioare ; asta ar însemna o încălcare mai gravă a moralei. A-l omorî atunci, ar fi mai josnic decît pe moment. Așa e, Vernon ?

Demerest dădu din cap, dezaprobator.

— Nu, n-am spus asta.

— Dar ai lăsat să se subînțeleagă.

— Chiar dacă s-a întîmplat așa, n-am făcut-o cu intenție. Oricum, tu răstălmăcești cuvintele.

Gwen oftă.

— Ce vrei ? ! Reacționez ca o femeie.

— Ești mai îndreptățită ca oricare alta, pe lume, îi spuse zîmbind și învăluind-o cu privirea.

Gîndul de-a se afla la Neapole, cu Gwen... peste numai cîteva ore... îl umplea de fiori de încîntare, ca întotdeauna.

— Te iubesc, Vernon. Realmente, te iubesc.

De astă dată îi căută el mîna, pe sub masă, şi-o apucă.

— Ştiu. De aceea şi încercarea prin care trecem e atît de grea pentru amîndoi.

— Pentru mine totul e atît de nou... atît de neaşteptat... să mă văd mamă. Vorbi încet şi moale, mai mult pentru sine. E dezlegarea veşnicei întrebări din sufletul femeii : „oare ea va avea acest har ?" Iar cînd răspunsul se dovedeşte a fi „da" — aşa cum l-am primit cu — într-un fel, e un privilegiu şi în faţa lui femeia încearcă un simţămînt mirific, minunat, doar al ei. Apoi, dintr-o dată — şi aici vorbesc de mine — se vede silită să renunţe la el, să nimicească darul ce i s-a făcut... Ochii lui Gwen se împăienjeniseră, acoperiţi ca de o ceaţă. Mă înţelegi, Vernon ? Înţelegi cu adevărat ?

— Da, cred că da, îi răspunse cu blîndeţe.

— Deosebirea dintre mine şi tine este că tu ai mai avut un copil.

Demerest scutură capul, protestator.

— Nu cu ea... Şi totuşi ai avut unul. Doar tu mi-ai spus-o. O fetiţă... la a cărei naştere şi-a dat şi compania obolul, adăugă zîmbind de-abia perceptibil, prin programul cu cele trei puncte. Pe urmă a fost dată de suflet ; dar chiar aşa, înstrăinată, va continua să existe pe undeva ca o perpetuare a propriei tale fiinţe.

Demerest rămase tăcut.

— Te gîndeşti vreodată la ea ? îl întrebă Gwen. Nu-ţi pui uneori întrebarea pe unde o fi, şi cum o fi arătînd.

La ce bun să fi ocolit adevărul ?

— Ba da, recunoscu el. Mă gîndesc din cînd în cînd.

— Şi n-ai cum să capeţi veşti ?

Clătină din cap. Mai de mult, încercase o dată, doar ca să afle că, după încheierea formalităţilor de adopţiune, compania nu mai păstra nici un act — absolut nimic — astfel că nu mai avea cum să dea de urma copilului.

Gwen sorbi din ceai, urmărind peste marginea ceştii forfota necurmată din jur. Îşi recăpătase calmul, observă Vernon şi ochii îi redeveniseră limpezi, fără păienjenişul lacrimilor ameninţătoare.

— O, dragul meu îi spuse cu un surîs trist ; mare necaz îţi mai fac !

— Nu asta contează, îi răspunse cu deplină sinceritate. Esenţialul e să găsim calea cea mai bună pentru tine.

— Cred că pînă la urmă voi proceda rațional. O să fac raclaj. Trebuie doar să mă obișnuiesc cu ideea, să-mi descarc mai întîi cugetul de tot ce-l apasă.

— Cînd vei socoti c-ai ajuns la o hotărîre, anunță-mă, şi o să te ajut. Dar nu avem voie să pierdem prea mult timp.

— Încep să fiu de aceeaşi părere...

— Ascultă-mă, Gwen, e o chestie doar de cîteva minute, o asigură el, și-ți făgăduiesc că, din punct de vedere medical, n-ai să ai nici un risc.

Îi vorbi despre plecarea în Suedia, despre aranjamentele curente între companiile aeriene, ca o înlesnire a călătoriei pînă acolo, şi de obligația de a-i acoperi restul cheltuielilor, legate de internarea în spital.

— Negreșit, pînă ne întoarcem din cursă, o să ştiu precis încotro o apuc.

Demerest luă nota de plată de pe masă şi se ridicară să plece. Pentru Gwen se apropia timpul să fie la avion, spre a-i întîmpina pe pasageri, la urcare.

— Cred că mă pot socoti o femeie norocoasă după felul cum te porți, i-o declară la ieşirea din braserie. Altul în locul tău se deroba de orice obligație și mă lăsa să mă descurc singură.

— Eu n-am să te părăsesc.

Deși, chiar atunci cînd rosti cuvintele, ştia c-o va face. După escapada de la Neapole, şi după ce o va vedea scăpată de sarcină, hotărît lucru, o va rupe cu Gwen — cît mai civilizat cu putință, dar complet şi irevocabil. Prea greu nu va fi, chibzui în sine. Poate numai în primele clipe, cînd o va anunța, cu toate că nu şi-o închipuia făcîndu-i scene penibile ; i-o dovedise şi în împrejurarea de acum. Oricum, va şti cum să manevreze lucrurile — că doar nu era la prima experiență de acest gen. Şi, întotdeauna, o scosese cu bine la capăt. Fără îndoială, legătura cu Gwen nu era o aventură de serie. Din cîte femei cunoscuse, nu-şi amintea de niciuna care să fi avut atîta înrîurire asupra lui ; să-l tulbure aşa de profund, să-l umple de acea desfătare pe care i-o oferea simpla ei prezență — și nimic mai mult.

Pentru el despărțirea nu va fi de loc ușoară, iar mai tîrziu, ştia că va fi ispitit să renunțe la hotărîrea luată, să se întoarcă la Gwen. Dar nu şi-o va îngădui. O dată apucat pe un drum, pentru Vernon Demerest nu exista întoarcere — cel puțin de cînd se ştia.

Impunerea unei discipline proprii devenise o tradiție. Afară de asta, dacă nu avea tăria să renunțe de pe acum la Gwen, cu timpul

îi va veni și mai greu, dacă nu chiar imposibil — oricît de nemiloasă era disciplina sa. Prelungirea legăturii ducea cu sine și nevoia statornicirii, cu întregul cortegiu de complicații matrimoniale, financiare, afective, pe care era decis să le ocolească. Cu zece, cincisprezece ani în urmă, poate nu s-ar fi dat înapoi ; acum, însă, da. O atinse ușor pe braț și-i spuse :

— Ia-o înainte. Vin și eu după tine.

Prin despicătura de moment ivită în aglomerația compactă a aerogării, îl zărise în față pe Mel Bakersfeld. De obicei, Vernon nu se ferea să se afișeze cu Gwen ; totuși socoti că nu avea rost să întreacă măsura, ignorînd pînă și conveniențele de ordin familial.

Observă că Mel discuta aprins cu locotenentul Ned Ordway, destoinicul negru, politicos, din fruntea detașamentului de poliție al aeroportului. Absorbit cum părea de dialog, avea poate norocul să treacă nezărit de cumnat, își zise Demerest, plictisit de ideea unei întîlniri nedorite, cît și de efortul de-a o ocoli.

Între timp, Gwen dispăruse în mulțime, lăsîndu-i, ca o ultimă imagine surprinsă în fugă, impecabila croială a gambei și a gleznelor, la fel de proporționate și de atrăgătoare văzute prin ciorapii străvezii de nylon. „O, Sole Mio... grăbește-te“, își spuse Demerest. Dar prea tîrziu, Mel Bakersfeld îl văzuse — fir-ar să fie ! ! !

— Tocmai vă căutam, raportase locotenentul Ordway lui Mel, cu puțin înainte. Chiar acum am fost informat că vom avea ceva vizitatori, vreo cîteva sute, se pare.

În seara asta, Ordway era în uniformă și cu silueta-i înaltă, impunătoare, avea ceva din înfățișarea unui monarh african ; doar vocea — suavă și molatecă — contrasta puternic cu masivitatea fizicului.

— Vizitatori avem, slavă Domnului, îi răspunsese Mel, împresurînd cu privirea zgomotoasa aerogară, plină de oameni. Și nu sute, ci mii. Trecuse prin hol, în drum spre biroul său de la mezanin.

— Nu la călători m-am referit, îl corectă Ordway. E vorba de alții, care n-ar fi exclus să ne dea și mai mult de furcă.

Apoi relată despre întrunirea protestatară a localnicilor din Meadowood, și exodul lor spre aeroport, după încheierea dezbaterilor propriu zise.

Detaliile — explică Ordway — le culesese de la niște reporteri ai televiziunii, care-i ceruseră permisiunea să instaleze cîteva camere de luat vederi în holurile aerogării. Imediat telefonase și

unui amic de la redacția ziarului „Tribune“ — adăugă locotenentul, iar acesta îi citise sumarul unei relatări telefonice, primite chiar de la sediul adunării.

— La naiba, mormăi Mel. Nici că puteau să-și aleagă o noapte mai potrivită ! N-aveam, și-așa, destule belele pe cap ? !

— Poate că asta și urmăresc — să le pună capac la toate și să ne lase o amintire cît mai vie. Oricum, am socotit că e bine să fiți prevenit. N-ar fi exclus să ceară să stea de vorbă și cu un reprezentant al Asociației Aviației Federale...

— Cînd aud de asemenea treburi, cei de la Asociație își pun coada pe spinare și se topesc, zise Mel posomorît. Nu mai dai de ei decît după ce trece furtuna...

— Dar dumneavoastră ce-o să faceți ? îl întrebă polițistul cu un zîmbet șăgalnic. Aveți cumva de gînd să le urmați exemplul ?

— Nicidecum. Poți să le comunici că sînt dispus să primesc o delegație formată din șase oameni — cu toate că și asta înseamnă o pierdere de timp în împrejurările de acum. Altceva nu pot face.

— Vă dați seama că dacă nu am temeiuri legale — cum ar fi provocarea unui scandal sau a unor stricăciuni materiale, — n-am să-i pot ține afară pe ceilalți manifestanți ? !

— Da, înțeleg, numai că nu intenționez să mă întind la vorbă cu tot puhoiul, cîți or fi ei toți ; dar, hai să nu anticipăm răul. Și chiar de-om fi strînși cu ușa, ai grijă să nu recurgem la măsuri represive, decît *in extremis*. Să nu uiți că va fi și presa de față, și nu vreau să le dau apă la moară.

— Mi-am avertizat de pe acum oamenii. Vor interveni mai mult cu vorbe de duh, ca să evite orice ciocnire.

— În regulă.

Mel avea încredere în Ned Ordway. Paza aeroportului Lincoln International era asigurată de un detașament al poliției urbane — cu administrație autonomă — comandat de locotenentul Ordway — tipul ideal al polițistului de carieră. Trecuse anul de cînd fusese numit în funcția de aici, dar nu peste multă vreme îl aștepta probabil alta, mai importantă și în oraș. O perspectivă pe care Mel o privea cu strîngere de inimă.

— Afară de năpasta asta cu Meadowood, cum stăm cu restul treburilor ? se interesă Mel.

Își dăduse seama, firește, că cei o sută de oameni de sub comanda lui Ordway, ca de altfel majoritatea personalului, făcuseră ore suplimentare, de cînd cu ivirea viscolului.

— Nimic deosebit. Ceva mai mulţi beţivi şi cîteva încăierări pe care le-am pus pe seama întîrzierilor survenite în orarii, dar şi pe a barmanilor dumneavoastră, dornici să-şi vîndă marfa.

Mel arboră un surîs forţat.

— Nu vă luaţi de baruri. Aeroportul încasează o cotă la fiecare pahar consumat şi avem nevoie de venituri.

— Presupun că e şi deviza companiei aeriene. Cel puţin, judecînd după numărul pasagerilor pe care încearcă să-i trezească şi să-i urce în avioane. E buba de care mă plîng mai tot timpul.

— Te referi la terapia cu cafeaua ?

— Exact. Îndată ce-un călător matosit se prezintă la ghişeul de înregistrare, bălăbănindu-se, gata să cadă în nas, apare şi funcţionarul companiei cu stacanele de cafea să i le toarne pe gît. Oare cum nu pricep oamenii ăştia că unicul efect al cafelei este doar aţîţarea beţivanului care, pînă la ingurgitarea ei, fusese turtit de alcool ? În nouăzeci şi nouă la sută din cazuri, acesta e momentul cînd sîntem chemaţi să intervenim.

— Dar vă descurcaţi, nimic de zis.

Oamenii lui Ordway aveau metodele lor dibace în această privinţă, lucru ştiut de Mel, şi rareori se ajungea la penalizări, doar cînd incidentele degenerau în reale scandaluri. Cele mai frecvente, le furnizau comisvoiajorii şi negustoraşii provinciali care, vlăguiţi la capătul unei săptămîni de istovitoare concurenţă, cum se întorceau la casele lor, se turteau din numai cîteva pahare. Dacă echipajul avionului refuza să-i primească la bord — sau mai bine spus comandantul, care avea ultimul cuvînt şi îndeobşte se arăta neînduplecat — atunci zurbagiii erau duşi, sub escortă, în clădirea poliţiei şi lăsaţi acolo, pînă-şi veneau în fire. Numai după un timp li se îngăduia să plece — şi mai totdeauna împleticindu-se pe picioare, de somn.

— Mai e o hibă, îşi aminti şeful poliţiei. Paznicii de la spaţiile de parcare mă informează că s-au adunat o droaie de automobile părăsite. Ne-a fost greu să trecem la un control efectiv cu vremea de-afară, dar o vom face îndată ce se mai astîmpără viscolul.

Mel se strîmbă nemulţumit. Maşinile uzate şi părăsite în locurile de parcare deveniseră o plagă pentru orice mare aeroport. A te debarasa de o rablă, inutilizabilă, înseamnă o complicaţie tot mai mare în zilele noastre. Depozitele de maşini degradate, însă recuperabile, erau arhipline, încît refuzau să mai primească altele în stoc, fără plată. Prin urmare, proprietarul unei maşini nu avea de ales decît fie să scoată din buzunar taxa impusă — cu titlu de

chirie — ori, pur și simplu, s-o lase într-un loc unde nimeni nu mai putea să dea de urma stăpînului. Așa se explică cum de aeroporturile se prefăcuseră în adevărate maidane de automobile vechi. Procedeul era simplu : se aducea mașina la spațiul de parcare, după care, cu discreție, i se înlăturau plăcuțele cu numerele de circulație, precum și orice alte semne de identificare. Natural, nu se putea șterge cifra seriei de pe motor, dar depistarea proprietarului cu ajutorul acesteia presupunea o asemenea bătaie de cap și pierdere de vreme, încît se renunțase la această tentativă. Mult mai simplu era pentru aeroport să facă ceea ce fostul proprietar nu consimțise — și anume, să plătească transportul și depozitarea mașinii — și asta cît mai repede cu putință, ca să elibereze spațiul de parcare, aducător de venituri. În vremea din urmă, cifra lunară înscrisă la rubrica acestor cheltuieli atingea valori fabuloase la Lincoln International.

Prin forfota de oameni din holul aerogării, Mel îl zări pe căpitanul Vernon Demerest.

— Deși sîntem într-o formă grozavă pentru a-i primi pe musafirii din Meadowood, am să vă anunț totuși cînd vor sosi, zise Ordway, cu glasul lui blînd și binevoitor.

După care, salutînd cu capul, prietenos, se depărtă de directorul general.

Vernon Demerest, în uniforma companiei Trans America și cu acel aer încrezător și trufaș, specific lui, înainta în direcția lui Mel. La vederea lui, amintindu-și de raportul înveninat cu deszăpezirea — care-i ajunsese la urechi, dar nu și pe birou ca să-l citească — Mel se simți inundat de un val de revoltă.

După toate aparențele, Demerest n-avea de gînd să se oprească și să-l salute, așa că-l acostă el.

— Bună seara, Vernon.

— Bună, îi răspunse pe un ton indiferent.

— Aud că ai devenit o autoritate în materie de deszăpezire.

— Nu trebuie neapărat să fii specialist ca să-ți dai seama cînd o treabă se face de mîntuială, ripostă Vernon brutal.

Mel făcu un efort să-și păstreze tonul moderat.

— Ai cumva idee cam cîtă zăpadă s-a adunat ?

— S-ar putea să știu mai bine ca tine. Printre obligațiile mele de pilot se numără și studierea buletinelor meteo.

— Prin urmare ești la curent că densitatea zăpezii căzută în ultimele douăzeci și patru de ore pe aeroport este de douăzeci și cinci de centimetri ; afară de cea dinainte adunată.

Demerest ridică din umeri.

— N-aveţi decît s-o curăţaţi.

— Păi asta şi facem.

— Numai că să ferească Dumnezeu cum...

— Stratul cel mai gros de zăpadă care s-a înregistrat vreodată a fost de treizeci centimetri în acelaşi interval de timp, insistă Mel. Dar asta s-a soldat cu inundaţii şi cu închiderea aeroportului. Ca densitate, mare diferenţă nu avem nici acum, în schimb aeroportul şi-a continuat activitatea. Am luptat să-l menţinem aşa, şi am reuşit. Nici un aeroport, de nicăieri, n-a înfruntat viscolul mai bine ca noi. S-a folosit fiecare piesă din utilajele de deszăpezire, cu tot personalul necesar, lucrîndu-se douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— Poate n-aveţi destule utilaje...

— Pentru numele lui Dumnezeu, Vernon ! Dar nimeni nu are cîte s-ar cere la un viscol ca cel din ultimele trei zile. Fireşte, nu ne-ar strica o suplimentare ; numai că nu se fac achiziţii cu toptanul pentru situaţii excepţionale — e împotriva oricărei raţiuni economice. Utilarea se orientează după criteriile cerinţelor moderate, iar cînd se iveşte cîte-o năpastă ca asta, foloseşti toate maşinăriile disponibile, cu maximum de profit. Asta au făcut oamenii mei, şi încă extraordinar de bine !

— Mă rog, tu ai părerea ta, eu o am pe a mea, îl şicană Demerest. Întîmplător, consider că nu ai lucrat cum trebuie. Şi am şi spus-o în raport.

— Credeam că a fost redactat de comitet. Sau le-ai făcut vînt celorlalţi membri, ca să mă poţi atinge pe mine ?

— Nu te priveşte cum conlucrează comitetul. Esenţialul e raportul. Iar mîine o să-ţi parvină şi ţie un exemplar.

— Mii de mulţumiri, de pe acum. Dar reţinuse că Vernon nu catadicsise să nege amprenta subiectivă a raportului. Indiferent ce-ai îndrugat acolo, continuă Mel, tot n-are nici o valoare şi, ca să-ţi fac o plăcere, află că ţi-ai creat singur dureri de cap. Mîine va trebui să-mi irosesc timpul ca să explic comitetului cît de ageamiu eşti în anumite domenii.

Vorbise cu patimă, fără a-şi mai da silinţa să-şi ascundă mînia, şi, pentru prima dată, Demerest zîmbi, batjocoritor.

— Văd că te cam zgîndăre treaba asta, sau mi se pare ? ! În privinţa durerilor mele de cap şi a preţiosului timp ce-l vei irosi cu explicaţiile nu pot să-mi exprim decît regrete. Voi cugeta la amîndouă mîine, cînd mă voi desfăta sub soarele Italiei.

Şi, cu același rînjet pe buze, întoarse spatele și plecă. Dar nu apucă să facă doi, trei pași, și satisfacția ce i se citea pe față se prefăcu într-o încruntare feroce. Pricina subitei mînii a căpitanului Demerest nu era alta decît cabina de asigurări din holul central, în seara aceea asaltată de clienți. Afluența din jurul ghișeelor îl făcu să înțeleagă că victoria de moment asupra lui Mel Bakersfeld nu valora, de fapt, nici cît o ceapă degerată. Într-o săptămînă de aci înainte, raportul denunțător despre lopeți și zăpadă va fi complet uitat, pe cînd ghișeele cu asigurări vor dăinui veșnic. Prin urmare, adevărata izbîndă era tot de partea mierosului și capsomanului de cumnat, care-i doborîse argumentele în fața Consiliului Administrativ, punîndu-l pe el, pe Demerest, într-o postură ridicolă, de nătăfleț.

Îndărătul ghișeelor, două tinerele — din care una, blondă platinat și cu sînii planturoși — completau de mama focului polițele pentru mușteriii de lîngă ele, în timp ce alții, cam o jumătate de duzină, așteptau la coadă, să le vină rîndul. Majoritatea aveau bani potriviți în mînă, gata să-i dea — profitul cel mai rapid al firmelor de asigurare, reflectă Demerest, la care se adăuga și celălalt, al automatelor, probabil la fel de solicitate, ca și cabina din fața lui.

Oare printre cei înșirați la ghișeu nu se aflau și pasageri pentru cursa de Roma ? se întrebă în sine. O clipă se simți ispitit să caute să afle și, dacă-i descoperă, să le țină o lecție în materie de asigurări. Dar se răzgîndi. Îi ajungea experiența pe care-o făcuse cîndva, îndemnîndu-i pe călătorii din preajma unei cabine să renunțe la asigurări, motivîndu-le totodată și îndemnul său. Și cu ce se alesese de pe urma bunelor sale intenții ? Cu reclamații și o admonestare severă din partea conducerii companiei Trans America. Deși nu s-ar fi putut spune să societățile de transporturi aeriene vedeau cu ochi mai buni decît piloții vînzarea asigurărilor în aeroporturi, se păstrau totuși în limitele neutralității, din pricina presiunilor din afară. Una din ele era exercitată de administrația aeroporturilor, argumentînd că venitul adus de aceste firme este absolut necesar, și că ar accepta să renunțe la el numai în cazul cînd companiile aeriene l-ar rambursa prin taxele de aterizare. Pe de altă parte, înseși companiile nu consimțeau să-și ofenseze clienții, interzicîndu-le contractarea asigurărilor în aeroporturi — de vreme ce ei o considerau modalitatea cea mai comodă. Drept rezultat, singuri piloții mai cutezau să protesteze pe față împotriva acestei metode, abuzive în concepția lor.

Furat de gînduri, Căpitanul Demerest se oprise cîteva clipe, urmărind activitatea febrilă din fața ghișeului. Un nou amator, observă el, se alătură șirului de clienți — un tip uscățiv, adus de umeri, cu o mustață mică și căruntă, vădit agitat și nervos, și cu o valijoară plată în mînă ; după privirile dese la ceasornicul din hol și confruntarea cu ceasul lui de pe mînă, se vedea limpede că e în criză de timp și îngrijorat.

Putea să vină mai devreme, își zise Demerest scîrbit, sau să lase naibii asigurarea și să se urce în avion. Această cugetare din urmă îi reaminti că era vremea să se întoarcă și el la al său. O porni cu pași energici, către aripa cu birourile de plecare ale companiei Trans America. De la o clipă la alta, se putea anunța îmbarcarea pasagerilor. Dar iată c-o și auzi : „Cursa «Golden Argosy», a companiei Trans America, în direcția Roma..."

Zăbovise în hol mai mult decît avusese de gînd. Își continuă drumul grăbit, urmărit de glasul megafoanelor ce se ridica peste vuietul aerogării, transmițînd plecarea cursei sale.

12

„...*CURSA 2, «GOLDEN ARGOSY», SPRE ROMA, își* invită pasagerii la bord. Pasagerii care au îndeplinit formalitățile de înregistrare sînt rugați să..."

Comunicarea plecării unei curse împrumuta semnificații dintre cele mai diferite pentru ascultătorii din aerogară. Pentru unii, de pildă, nu era decît un apel obișnuit, preludiul unei călătorii obositoare, apăsată de grele răspunderi, la care, îndată ce li s-ar fi oferit libera opțiune, renunțau bucuroși. Altora, dimpotrivă, le făgăduia începutul unei ispititoare aventuri, sau, așa cum era cazul multora, apropiatul sfîrșit al drumului către casă.

Unora le trezea amărăciuni, le anunța tristul moment al despărțirii, altora, din contră, luminoasa perspectivă a revederii, a bucuriei. Nu puțini, veniți să-și conducă rudele sau prietenii, îi urmăreau cu o curiozitate pur platonică, numele orașelor înșirate evocîndu-le doar imagini fugare și frînte ale unor meleaguri îndepărtate după care tînjeau, fără speranța de-a le vedea vreodată.

Pe cîțiva, răsunetul aceluiași mesaj îi umplea de teamă, dar, hotărît lucru, aproape pe nimeni, din cîți îl ascultau, nu-i lăsa cu totul nepăsători.

Glasul megafoanelor consemna începutul procesului premergător oricărei plecări. Avionul era gata, pregătit ; sunase ceasul primirii pasagerilor la bord, și nu se îngăduiau întîrzieri. Rareori se întîmpla să se amîne o cursă în așteptarea călătorilor tardivi. Curînd, avionul avea să pătrundă într-o împărăție străină omului — în văzduhul cerurilor — cu acel iz de aventură și poezie, dintotdeauna și veșnic explicabil prin însăși natura lui singulară, plină de taine.

Cît privea însă mecanismul anunțurilor în sine, trebuie spus că nu avea nimic poetic în el. Totul pornea de la un aparat, în multe privințe asemănător tonomatului, dar care, spre deosebire de acesta, răspundea la comanda butoanelor, și nu a monedelor introduse. Func-

ţiona în aşa numita „Secţie cu Anunţarea Plecărilor", o replică miniaturală a turnului de control, instalată deasupra clădirii de la extremitatea aerogării. Fiecare companie aeriană îşi avea o asemenea secţie automată sau ceva similar. Claviatura aparatului montată pe o consolă, era mînuită de o funcţionară cu unica obligaţie de a apăsa pe butoane în ordinea cuvenită ; restul operaţiei era preluat şi executat de mecanismele interioare.

Marea majoritate a anunţurilor se efectuau prin intermediul înregistrărilor pe bandă — puţinele excepţii fiind impuse doar de situaţii speciale. Şi cu toate că, aşa cum era perceput de urechea ascultătorilor, fiecare comunicat părea de sine stătător, de fapt cuprindea trei înregistrări disparate. In prima se specifica numele companiei şi al cursei ; a doua furniza date cu privire la încărcătura avionului — fie înainte, în cursul sau după îmbarcarea pasagerilor ; iar a treia preciza numărul culoarului şi al porţii de ieşire la avion. Cum însă cele trei imprimări se succedau fără pauză, creau iluzia fluenţei şi unităţii perfecte — cum era de altfel şi de dorit.

Anumiţi oameni, cu aversiunea sistemelor semiautomate, aveau uneori satisfacţia să asiste la defectarea aparatului cu anunţarea curselor. Nu o dată se întîmplase să i se blocheze cîte un mecanism, iar glasul mecanic s-o ia razna, îndrumînd pasagerii pentru şase curse diferite spre acelaşi culoar sau poartă. Haosul produs în asemenea ocazii, cu sute de pasageri fugind dezorientaţi şi înnebuniţi, era coşmarul oricărei companii aeriene.

Dar în noaptea aceasta, aparatul funcţiona bine — *„...Pasagerii care au îndeplinit formalităţile de înregistrare sînt rugaţi să se îndrepte spre poarta patruzeci şi şapte".*

Intre timp, mii de oameni, aflaţi în aerogară, luaseră cunoştinţă de plecarea cursei de Roma. Ca urmare, mulţi se arătau preocupaţi, neliniştiţi. Destui arborau însă un calm desăvîrşit, fără să bănuiască, fireşte, că noaptea le mai rezerva încă serioase temeiuri de îngrijorare.

Poate o sută cincizeci de pasageri pentru cursa de Roma auziseră anunţul. Cei care se prezentaseră la ghişeele de înregistrare, dar nu ajunseseră la poarta patruzeci şi şapte, se grăbeau într-acolo ; pe drum, cîţiva proaspăt sosiţi îşi scuturau de zor zăpada de pe haine.

Gwen Meighen, stewardesa şefă, tocmai întîmpina mai multe familii cu copii mici cînd ecoul megafoanelor, ajuns pînă la

avion, o înștiință de iminenta plecare a cursei, anunțată oficial pasagerilor. Fără a mai pierde o clipă, îl informă de acest lucru și pe căpitanul Harris, prin intermediul interfonului ce asigura legătura cu cabina de comandă ; totodată, se pregăti sufletește pentru marele flux de oameni ce știa c-o vor năpădi în minutele următoare. Căpitanul Demerest, luînd-o înaintea altora, sui la bord, percipitîndu-se de-alungul culoarului spre cabina piloților, în care dispăru trîntind ușa în urmă-i. Îi găsi pe Anson Harris și Cy Jordan — mecanicul de bord — absorbiți de verificarea dinaintea zborului.

— În sfîrșit ! exclamă Demerest, instalîndu-se pe scaunul din dreapta, al ofițerului comandant și apucînd carnetul de bord. Jordan se reîntoarse la locul său, în spatele celor doi superiori.

Anunțul megafoanelor îl surprinse pe Mel Bakersfeld tot în holul aerogării centrale, amintindu-i că „Golden Argosy" era de fapt cursa lui Vernon Demerest. În sinea lui, regreta lamentabila întîlnire de adineaori, prin care ratase, dacă nu un prilej de remediere a conflictului cu Demerest, cel puțin o ameliorare, cît de cît. Dar așa, după cele întîmplate, încordarea dintre ei devenise și mai apăsătoare. Oare în ce măsură contribuise și el la disensiunea creată ? Cît de mult se putea autoblama ? se întreba în sine. O parte din vina ce și-o recunoștea se datora, într-un fel, tot lui Vernon, cu darul lui de a-l incita, de a-i scormoni latura cea mai slabă a caracterului ; plus că, mai toate ciocnirile tot de la Vernon porniseră — de asta putea să jure ! Și, încă o pacoste. Vernon se socotea o ființă superioară și refuza să fie contrazis ; oricine cuteza s-o facă, își atrăgea pe loc anatema.

Nu-i vorbă că Mel cunoștea sumedenie de piloți — în special comandanți de echipaje — la fel de infatuați. Nu va uita niciodată riposta cumnatului său cînd cu adunarea Consiliului Administrativ ! „Stați cramponați de birouri și judecați cu creiere de gîscă" — i-o trîntise Demerest atunci ; și la gîndul odioasei jigniri, Mel clocotea, nu alta. Ca și cînd a zbura pe un avion era mare scofală ! Și totuși pe undeva, într-un ungher ascuns al sufletului, Mel își dorea să redevină pilot — măcar pentru cîteva ore — să plece, ca Vernon, într-o cursă la Roma. Îi reveni în minte persiflarea lui cu desfătarea de-a doua zi... sub soarele Italiei...

Redus, cum era, doar la treburile strict administrative, Mel, aviatorul, se surprinse tînjind după o asemenea desfătare... poate chiar mai umilă în pretenții.

În noaptea asta, nesuferitele piedici ce-l țintuiau la pămînt păreau și mai oprimante decît în restul zilelor...

Locotenentul Nel Ordway, cel care se despărțise de Mel cu puține minute înainte, auzi comunicatul cu plecarea cursei de Roma prin ușa întredeschisă a cămăruței de gardă, amplasată nu departe de holul central. Tocmai vorbea la telefon cu ofițerul de serviciu, de la sediul poliției din aeroport. Acesta, avertizat prin radio de una din mașinile lor de patrulare, îl informa despre puzderia de automobile, înțesate cu oameni, care apăruseră în aeroport, pricinuind reale dificultăți cu parcarea. Li se stabilise și identitatea — aparțineau proprietarilor din Meadowood, despre care Ordway fusese prevenit mai devreme și, după dispozițiile date din timp, cel de la telefon îi raporta că s-au și trimis „întăriri" spre aerogara principală.

La numai cîțiva metri de locotenentul Ordway, într-una din sălile de așteptare, bătrînica firavă din San-Diego — doamna Ada Quonsett — se oprise din dialogul cu junele Peter Coakley de la Trans America, urmărind împreună cu acesta anunțul cu plecarea cursei de Roma.

Ședeau alături, pe una din banchetele capitonate în piele neagră. Între timp, doamna Quonsett evocase mai toate virtuțile răposatului ei soț, în termeni cu nimic mai puțin elogioși decît cei la care probabil ar fi recurs regina Victoria descriindu-l pe prințul Albert.

— Un om atît de minunat, de înțelept, de chipeș ! L-am cunoscut în a doua tinerețe, dar ca june, îmi închipui că semăna teribil cu dumneata.

Peter Coakley schițase un zîmbet nătîng, aidoma celor multe și căznite din ultima oră și jumătate. De la despărțirea de Tanya Livingston — cu drasticele-i instrucțiuni de-a nu o slăbi din ochi pe bătrînă pînă n-o va vedea urcată în avionul de Los Angeles — conversația lor se cam limitase, de fapt, la monologul doamnei Quonsett, și la comparația lui Peter Coakley cu decedatul Herbert Quonsett, mereu reînnoită și invariabil măgulitoare pentru junele însoțitor. Hotărît lucru, tema ajunsese să-l obosească pe Peter, fără a bănui însă că tocmai spre asta țintea și Ada Quonsett. Căscă plictisit și pe furiș. Doar nu pentru o asemenea corvoadă se angajase la Trans America ! Se simțea un caraghios sinistru, îmbrăcat, cum era, în uniformă, și dădăcind, în chip de guvernantă colțoasă, o biată băbuță guralivă, care ar fi putut foarte bine să-i fie

bunică. Singura mîngîiere era c-o să scape curînd de acest rol ingrat. Spre nenorocul lui, din pricina vremii, cursa de Los Angeles, la fel ca marea majoritate, pleca cu întîrziere — altfel, de-acum o oră ar fi instalat-o pe bătrînică în ea. Totuşi, îşi zicea Peter încrezător, poate s-o îndura cerul să-i vină şi rîndul avionului de Los Angeles la decolare ! Pînă una alta, anunţul transmis în aerogară îl mai scutise de sporovăiala bunicii de-alături, ca să răsufle şi el puţin. Năucit cum era de vorbă, îi ieşise din minte avertismentul Tanyei, în legătură cu doamna Quonsett : „Să nu uiţi că e unsă cu toate alifiile !"

— Ia te uită ! exclamă bătrîna cînd încetini glasul megafoanelor. O cursă spre Roma ! Grozav o fi să lucrezi pe un aeroport, mai ales pentru un tînăr deştept, ca dumneata ! Roma... Mult a mai ţinut răposatul meu soţ s-o vedem împreună. Işi împreună mîinile, cu danteluţa batistei resfirată printre degete, şi suspină. Ei, da ce să-i faci... N-a mai apucat, sărmanul...

Deşi nu-i tăcea gura o clipă, creierul îi funcţiona precum maşinăria unui ceasornic elveţian de prima calitate. Se gîndea în fel şi chip cum să se descotorosească de tînărul împăunat în uniformă. Că-l plictisise de moarte era limpede — numai că asta nu era deajuns ; dovadă, şedea tot acolo, pironit pe banchetă. Trebuia să născocească ceva, să creeze o anumită situaţie în care plictiseala să-l împingă la o neglijenţă. Şi asta, repede ; repede de tot.

Nu-şi uitase nici o secundă ţinta iniţială ; s-ajungă la New York, fără bilet. Urmărise cu urechile ciulite comunicările curselor de New York — cinci la număr şi fiecare aparţinînd altei companii — dar picaseră toate anapoda, cînd n-avea cum s-o şteargă de lîngă cerber cu un pretext cît de cît verosimil. La fel, nu ştia nici dacă înaintea cursei de Los Angeles, în care voiau s-o expedieze împotriva voinţei, mai exista vreuna spre New York.

Cert însă, orice era preferabil decît să se vadă făcînd cale întoarsă — la Los Angeles şi chiar în aceeaşi noapte. Orice... pînă şi... Dintr-o dată îi veni o idee... Pînă şi un drum la Roma.

La început şi-o spuse puţin şovăielnic, dar se corectă aproape pe loc : „În definitiv de ce nu ?"

O sumedenie din cîte înşirase în seara aceea despre răposatul Herbert nu erau decît născociri ; în schimb, într-adevăr contemplaseră, cîndva, într-o seară, nişte ilustrate din Roma... Şi la urma urmei, de-ar fi să ajungă numai pe aeroport — nu chiar în oraş — şi tot se chema că a fost la Roma, şi-o să aibă ce-i povesti lui

Blanche, o dată ce s-o vedea la New York. Ca să nu mai pună la socoteală marea ei satisfacţie de a o trage pe sfoară pe afurisita aia cu părul roşu, de la Trans America... Dar va reuşi oare ? Ce număr de poartă se anunţase la megafoane ? Nu cumva patruzeci şi şapte, prin culoarul albastru ? Da, exact. Acum era sigură.

Bineînţeles, se putea aştepta să găsească avionul plin ochi, fără loc pentru un călător de ultima clipă — fie şi clandestin. Asta n-aveai cum s-o prevezi niciodată, de aceea trebuia să şi rişti. Şi altceva. Pentru o călătorie în Italia ţi se cerea, probabil, paşaport ? Prin urmare, o complicaţie în plus pe care va trebui s-o rezolve. Dar dacă chiar în secunda asta se anunţa o cursă spre New York ?...

Categoric nu mai avea timp de pierdut, înţepenită pe bancă, fără să întreprindă nimic.

Începu să-şi frămînte mîinile descărnate şi zbîrcite, cu o expresie tulbure, pierită.

— Vai de mine şi de mine, se văicări ea. Aoleu, Doamne ! Îşi duse mîna dreaptă, tremurătoare, către gulerul înalt, de modă veche, al bluzei. Îşi tamponă gura cu batista dantelată, scoţînd un geamăt prelung şi moale.

Funcţionarul agenţiei o privi alarmat.

— Ce s-a întîmplat doamnă Quonsett ? Ce vă supără ?

Bătrîna închise ochii, ridică din nou pleoapele şi respiră de cîteva ori convulsiv.

— Iartă-mă, dar nu mi-e bine de loc.

— Vreţi să vă ajut cu ceva ? o întrebă îngrijorat. Să chem un medic ?

— Nu vreau să vă dau bătaie de cap.

— Nicidecum...

— Nu, nu, protestă doamna Quonsett, clătinînd anemic din cap. Am să mă duc doar la toaletă. Cred c-o să-mi revin.

Tînărul părea descumpănit. N-ar fi vrut s-o vadă pe babetă dîndu-şi duhul, acolo, lîngă el, pentru că nici mult nu mai avea... O întrebă, din nou, cu aceeaşi grijă şi stînjeneală în glas.

— Sînteţi sigură ?

— Da, da. Doamna Quonsett era hotărîtă să nu facă o scenă prin care să atragă atenţia asupra ei, nici aici, nici în holul cel mare. Prea mulţi oameni se învîrteau împrejur, care şi-ar fi holbat ochii, plini de curiozitate.

— Te rog, ajută-mă puţin... mulţumesc... fii bun şi lasă-mă să te iau de braţ. Pare-mi-se că acolo e toaleta pentru doamne. În

drum spre ea, mai simulă cîteva gemete surde, atrăgîndu-și, cu fiecare, privirea neliniștită a gardianului.

— Am mai avut crize din astea, îl asigură ea. O să-mi treacă.

Ajunsă în dreptul ușii de la toaletă, se desprinse de brațul lui.

— Tare frumos te mai porți cu o femeie în vîrstă. Sînt atîția tineri în zilele noastre care... Aoleu, Doamne !... Și tăcu. „Destul — își spuse cu prudență ; trebuie să fiu cu băgare de seamă, să nu exagerez". Mă aștepți aici ? îl întrebă pe Peter. N-ai să pleci, nu-i așa ?

— Ooo, nu. N-o să vă las în starea asta.

— Mulțumesc. Deschise ușa și intră.

Înăuntru, dădu peste vreo douăzeci, treizeci de femei. Ce mai furnicar de lume, în noaptea asta la aeroport ! Pînă și aici nu scapi de lume — își zise în sine. Acum avea nevoie de un aliat. Își tatonă terenul cu grijă, măsurînd-o pe fiecare. În cele din urmă, se opri la o tinerică cu aspect de secretară în taiorul beige ce-l purta, și nu prea zorită, ca altele. Traversă încăperea, ducîndu-se glonț la ea.

— Scuză-mă, dar nu mă simt bine. Poate ai vrea să mă ajuți... Plăpînda bătrînă din San Diego își reluă pantomima cu frămîntatul mîinilor, închiderea și deschiderea ochilor, reeditînd întocmai scena pe care i-o jucase lui Peter Coakley.

Văzînd-o, tînăra intră în panică.

— Firește că vă ajut, se oferi fără șovăire. Vreți să vă conduc pînă la...

— Nu... nu, te rog. Doamna Quonsett se sprijini de o chiuvetă, chipurile să-și păstreze echilibrul. Aș vrea numai să transmit un mesaj, cuiva. Colo în fața ușii, stă un tînăr în uniforma companiei Trans America. Numele lui e Coakley. Te rog frumos... spune-i că l-aș ruga, totuși, să-mi cheme un medic.

— Am să-i comunic. Puteți rămîne singură pînă mă-ntorc ?

Doamna Quonsett făcu semn, cu capul, în sens afirmativ.

— Da, mulțumesc. Ești bună să vii înapoi... să-mi spui...

— Se-nțelege.

În mai puțin de un minut, tînăra era din nou lîngă ea.

— A și trimis după un doctor. Cred c-ar trebui să vă odihniți. De ce nu...

Doamna Quonsett își ridică mîinile de pe chiuveta pe care se sprijinise.

— S-a dus cumva chiar el să-l aducă ?

— Sigur. Imediat...

Tot ce-i mai rămînea de făcut era să scape și de această femeie, cumpăni fulgerător. Mai închise o dată ochii și-i redeschise.

— Știu că-ți cer cam prea mult... și-așa ai fost tare cumsecade... dar mă așteaptă fiică-mea, la ușa principală, lîngă compania United.

— Vreți s-o chem încoace ? S-o aduc cu mine ?

Doamna Quonsett își duse batista dantelată la buze.

— Ți-aș fi foarte recunoscătoare, deși, nu te silesc dacă ți-e greu...

— Sînt sigură că și dumneavoastră m-ați ajuta dacă aș fi la nevoie. Cum o pot recunoaște pe fiică ?

— Poartă un palton lung, liliachiu, și o pălăriuță albă, cu floricele galbene. Mai are și un cățel cu ea — un pudel franțuzesc.

Femeia cu aer de secretară schiță un surîs încurajator.

— O s-o găsesc, fiți pe pace ! Și mă întorc într-un suflet.

— Ești tare drăguță...

Ada Quonsett mai zăbovi cîteva secunde după ce-o văzu dispărînd pe ușă pe aliata ei de ocazie, sperînd, în interesul ei, că nu-și va pierde prea multă vreme căutînd o persoană imaginară, îmbrăcată în mov, și cu un pudel, la fel de imaterial.

Cu un zîmbet în colțul gurii, bătrînica din San Diego se fofilă din toaletă și o luă la picior, cît o țineau călcîile. Și cum la primii pași n-o acostă nimeni, în cîteva clipe se pierdu în vîltoarea generală, din holul aerogării.

Pe unde trebuia s-o apuce, se întreba ea, să ajungă la culoarul D și poarta patruzeci și șapte ?

Pentru Tanya Livingston, anunțul cursei de Roma se putea asemui, într-un fel, cu schimbarea tabelei de marcaj la o partidă de patru meciuri de fotbal, jucate în serie. În momentul acela, patru curse — și toate aparținînd companiei Trans America — se pregăteau să-și ia zborul, iar Tanya, în calitate de șefă a Relațiilor cu publicul, ținea legătura cu fiecare. Între timp, avusese și o discuție neplăcută cu un pasager coborît din cursa de Kansas City.

Călătorul pus pe gîlceavă, cu o gură ce-i turuia ca mitraliera, susținea sus și tare că valiza de piele a soției apăruse pe caruselul bagajelor sfîșiată într-o parte — și asta numai datorită maltratării la care fusese supusă.

Tanya nu crezuse nici o iotă din tot ce-i îndrugase, pentru că, așa cum se vedea limpede, valiza împricinată nu era ruptă de

acum ; buba, ce-i drept reală, avea vechime. Totuşi, după cum cerea protocolul companiei Trans America — şi al altora — se arătase dispusă să repare neajunsul, şi cu bani gheaţă. De aici, începuse o adevărată tocmeală. Ea oferise treizecişicinci de dolari — o sumă care depăşea însăşi valoarea obiectului „maltratat" ; celălalt nu lăsa nici un cent din patruzeci şi cinci. Cu chiu cu vai, conveniseră în sfîrşit la patruzeci — fără ca reclamantul să ştie însă că Tanya ar fi avut libertatea să meargă cu oferta pînă la şaizeci de dolari — numai ca să aplaneze lucrurile. Chiar dacă unele incidente erau pure înscenări, menite să înşele buna credinţă a companiilor aeriene, acestea socoteau că e mai rentabil să onoreze pretenţiile pe loc, evitînd astfel conflicte de lungă durată.

În teorie, orice valiză avariată se consemna la ghişeul de înregistrare, o dată cu prezentarea pasagerului. Dar asta numai în teorie. Practica respecta rareori acest deziderat. Aşa se făcea că unii călători, familiarizaţi cu asemenea trucuri, îşi înlocuiau vechile valize simulînd stricăciuni şi cerînd să fie despăgubiţi.

Şi cu toate că nu scotea banii din propriul buzunar, de fiecare dată cînd simţea că e păcălită, Tanya se aprindea de revoltă. Pentru moment, îşi îndreptă atenţia spre pasagerii întîrziaţi pentru cursa de Roma, îndrumîndu-i, pe măsură ce apăreau, spre punctul de îmbarcare. Din fericire, de cîteva minute sosise şi autobuzul agenţiei şi majoritatea celor veniţi cu el erau în drum spre poarta patruzeci şi şapte. Într-o secundă, două, calculă Tanya, trebuia negreşit s-o pornească şi ea într-acolo, să dea o mînă de ajutor la eventualele complicaţii de ultimă clipă.

D.O. Guerrero urmărise comunicatul pentru cursa de Roma, aşteptîndu-şi rîndul la unul din ghişeele cu asigurări, din aerogara centrală. De fapt, pe el îl remarcase căpitanul Vernon Demerest alăturîndu-se şirului de clienţi, grăbit, agitat şi cu o valijoară în mînă — cea în care avea bomba.

De cum coborîse din autobuz venise să-şi cumpere poliţa, unde avusese ghinionul să dea peste alţi patru muşterii, sosiţi înaintea lui. Pe cei ajunşi chiar în dreptul ghişeului îi serveau două funcţionare, dar cu o jalnică încetineală ! Una din ele — o blondă pieptoasă, într-o bluză cu decolteul cît o vitrină de magazin — dialoga în neştire cu clienta din faţă, o femeie între două vîrste. Din cîte putea el pricepe, vînzătoarea încerca să-i plaseze o asigurare mai consistentă, iar cucoana se lăsa greu convinsă.

în ritmul în care mergeau tratativele, pînă să-i vină și lui rîndul vor mai trece pe puțin douăzeci de minute, socoti Guerrero, or pînă atunci, adio avion !

Și totuși trebuia să se vadă cu polița cumpărată fără să-și rateze plecarea.

Megafoanele anunțaseră pasagerii să se prezinte la poarta patruzeci și șapte — unde s-ar fi cuvenit să ajungă pînă acum !

Tremura din tot trupul și-și simțea mîinile umede și reci pe mînerul valijoarei. Compară, poate pentru a douăzecea oară — ceasul lui de mînă cu orologiul din holul aerogării. Trecuseră șase minute de la anunțarea cursei de Roma. Ultimul apel... înainte de închiderea ușilor la avion... putea să vină de la o clipă la alta. Trebuia, negreșit, să facă ceva. O porni, îmbrîncindu-se, către ghișeu. Nu se mai sinchisea nici de faptul că ar fi putut atrage atenția celor din jur sau...

Un bărbat protestă :

— Alo, amice ! Și noi așteptăm la rînd.

Guerrero făcu pe surdul, împingîndu-se mai departe ca să-i vorbească funcționarei — cea blondă, cu sînii mari.

— Vă rog, cursa mea și-a anunțat plecarea... e avionul de Roma. Vreau să mă asigur și eu împotriva accidentelor, dar nu mai am timp de așteptat.

Același bărbat de mai înainte îl interpelă iar.

— Atunci pleacă fără asigurare ! Și-altă dată vino să ți-o iei mai din vreme.

Guerrero era cît pe-aci să-i strige în gura mare : „Care altă dată ?“ Pentru mine nu mai există „altă dată“ !

Dar n-o făcu, ci se adresă tot blondei.

— V-aș ruga frumos !

Spre uimirea lui, în loc să-l repeadă — după cum se temuse — aceasta-i răspunse cu un zîmbet binevoitor :

— Roma, ați spus, dacă nu mă-nșel...

— Întocmai. Cursa a și fost anunțată.

— Știu. Și din nou același surîs. Cursa Trans America 2 — denumită și „Golden Argosy“.

Cu toată panica și îngrijorarea care-l fierbeau, Guerrero sesiză accentul cuceritor al fetei, trădîndu-i, pare-se, originea ei europeană.

D.O. Guerrero se sili să adopte un ton cît mai firesc.

— Întocmai.

Tînăra viră direcția zîmbetului spre ceilalți clienți rămași în spatele lui.

— Într-adevăr, domnului nu i-a mai rămas timp și sper că n-aveți nimic împotrivă să-l servesc, mai întîi, pe dînsul.

Atîtea lucruri îi merseseră anapoda în noaptea asta, încît aproape nu-i venea să creadă în clemența ce i se oferea. Printre amatorii înșirați la ghișeu cîțiva bombăniră, în schimb cel cu protestele de mai înainte tăcu chitic.

Fata scoase formularul-tip, pentru polița de asigurare.

— Într-o clipă termin cu domnul, o asigură radioasă pe cucoana nehotărîtă, care-o țintuise cu vorba pînă atunci. Apoi, își reglă unghiul de ochire al zîmbetului către Guerrero. De abia în momentul acela, cînd toți din jur se supuseră fără cîrtiri, își dădu și D.O.Guerrero seama de puterea magică a surîsului ei. Iar cînd îl mai și privi în față, Guerrero — omul pe care femeile îl lăsaseră mai totdeauna indiferent — simți de-a dreptul că se topește. Și avea și niște sîni gigantici, cum nu-i mai fusese dat să vadă !

— Numele meu este Bunnie, gînguri ea, cu acea urmă de accent european. Al dumneavoastră care e ? Ținea stiloul cu pastă deasupra formularului, gata de scris.

Ca vînzătoare la ghișeul de asigurări, Bunnie Vorobioff făcea o treabă nemaipomenită.

Bunnie se dădea în vînt după întreceri de orice soi, mai ales după cele cu perspectiva unui profit material. Așa se și explică una din atracțiile majore ale slujbei de-acum, la societatea de asigurări, și anume întrecerile periodice, cu premii în obiecte, pentru funcționarii cu vînzările cele mai respectabile. Chiar în momentul de față, se afla într-o astfel de competiție, care se încheia în aceeași noapte. De aici și reacția ei promptă, plină de zel, la apelul lui D.O. Guerrero. În clipa aceea, îi mai lipseau patruzeci de puncte pînă la totalul celor necesare să-i asigure premiul oferit de firmă — de astă dată, o periuță de dinți electrică. La un moment dat, în decursul serii, își pierduse orice nădejde să atingă punctajul cerut; majoritatea polițelor vîndute în ziua aceea fuseseră pentru curse interne, or acestea aduceau venituri minime și, implicit, puncte mai puține. Dacă izbutea însă să plaseze o poliță cu valoare maximă pentru o cursă peste ocean, cîștiga dintr-un foc douăzeci și cinci de puncte, rămînîndu-i un rest mult mai ușor de realizat.

Întrebarea era : cît de substanţială va fi poliţa cerută de pasagerul de Roma, iar în caz că nu va întruni valoarea maximă, va putea ea, Bunnie Vorobioff, să-i vîre sub nas una mai grasă ?

De obicei izbutea. Şi fără prea mari eforturi : îşi învăluia interlocutorul în zîmbetul cel mai irezistibil — care-l încălzea cu repeziciunea unui cuptor electric ; în acelaşi timp, se întindea spre el, aplecîndu-se peste ghişeu, ca să-l năucească cu etalarea sînilor, şi începea să-i înşire infinitele beneficii ce le putea deduce prin învestirea unei modeste sume suplimentare. Într-un procent de nouăzeci la sută, trucul acţiona cu putere de miracol — ceea ce explica rezultatele fenomenale obţinute de Bunnie, ca vînzătoare de asigurări.

După pronunţarea, pe litere, a numelui ; g, u, e, r, r, e, r, o, veni şi întrebarea cheie.

— La ce asigurare v-aţi gîndit, sir ?

Mai înainte de-a da răspunsul, D.O. înghiţi în sec.

— La una simplă — de şaptezeci şi cinci de mii de dolari.

Acum, că rostise cuvintele, îşi simţea gura uscată, iască. Il chinuia teama că le trezise tot felul de bănuieli celor din spate, şi le simţea ochii ca nişte sfredele, în ceafă. Din nou tremura din tot trupul — un amănunt care, cu siguranţă, nu va trece neobservat. Cu gîndul să mai salveze din aparenţe, îşi aprinse o ţigară dar mîna îi zvîcnea aşa de cumplit, încît de-abia putu să ţină chibritul în dreptul ţigării. Din fericire, fata, legănîndu-şi stiloul pe de-asupra rubricii unde urma să specifice suma, părea să nu-l ia în seamă.

— Asta v-ar costa doi dolari şi cincizeci de cenţi, anunţă Bunnie.

— Cum ?... Aaa... da. Guerrero izbuti să-şi aprindă ţigara, după care aruncă chibritul pe jos. Băgă mîna în buzunar, după puţinii bănuţi cîţi îi mai rămăseseră.

— Dar e o poliţă minoră. Şi Bunnie nici n-o trecuse încă în formular. Se aplecă peste ghişeu, apropiindu-şi şi mai mult sînii de client, care-şi coborî ochii, fascinat — o expresie ce-o surprindea la toţi bărbaţii, fără excepţie. Ba unii din ei parcă ar fi vrut să întindă mîinile, să-i pipăie.

Nu însă şi cel pe care-l avea acuma dinainte.

— Minoră ? repetă Guerrero. Păi ştiam... în fine... credeam că e cea mai mare, se apără cu stîngăcie şi poticneli.

Bunnie îi observase agitația, dar o atribui emoțiilor inerente unei călătorii cu avionul. Dindărătul ghișeului proiectă încă un zîmbet amețitor spre Guerrero.

— Oooo, nu, sir, ați putea cumpăra o poliță de asigurare de trei sute de mii de dolari. Așa cum fac majoritatea pasagerilor, și numai cu zece dolari. Un preț derizoriu, realmente, pentru garanțiile ce vi le oferă, nu ? Și rămase cu zîmbetul tot în priză directă. Răspunsul clientului putea să însemne aproape douăzecișicinci de puncte sau mai precis o periuță de dinți electrică.

— Ați spus... zece dolari ? bîigui Guerrero.

— Exact, pentru o asigurare valorînd trei sute de mii.

Cum de nu știuse de asta ? se întreba Guerrero înciudat. Tot timpul fusese convins că mai mult de o asigurare de șaptezecișicinci de mii de dolari — reprezentînd limita superioară — nu se putea obține la ghișeele din aeroport. Informația o spicuise chiar dintr-un formular tip, de care făcuse rost cu o lună sau două în urmă, dintr-o altă aerogară. Dar acela era valabil pentru automobile cu polițe de asigurări, acum își amintea perfect. Și nici o clipă nu-i trecuse prin minte că la ghișee se pot încheia asigurări cu diferențe atît de mari ca valoare.

Trei sute de mii de dolari !

— Da, zise nerăbdător. Vă rog...

Bunnie radia.

— Pentru toată suma, domnule Guerrero ?

Era cît pe-aci să dea din cap, în semn de încuviințare, cînd, deodată, îi veni în minte ironia ironiilor : dacă n-avea cei zece dolari ?

— Domnișoară... așteptați, o rugă pe Bunnie, scotocindu-se prin buzunare și scoțînd fiecare bănuț găsit.

Cei din spate începură să-și piardă răbdarea. Bărbatul care-l repezise de la bun început își ridică protestator glasul spre Bunnie :

— Spuneați c-o să dureze o clipă ?!

Guerrero încropise patru dolari și șaptezeci de cenți. Cu două seri în urmă, cînd el și Inez își puseseră la un loc toată avuția comună, D.O. luase din ea opt dolari și ceva mărunțiș, pentru nevoile personale. După amanetarea inelului lui Inez și plata primei rate pentru biletul de avion, mai rămăsese cu numai cîțiva dolari. Cîți ? Nu știa precis, dar din aceștia se hrănise, plătise biletele de metrou și autobuzul pînă la aeroport.

Cei doi dolari și jumătate, pentru asigurare, îi păstrase cu grijă într-un buzunar separat. De rest nu mai ținuse socoteală, fiindcă și-așa, o dată plecat la drum, banii tot nu-i mai serveau la nimic.

— Dacă n-aveți mărunțiș, puteți să-mi dați un cec, îi sugeră Bunnie Vorobioff.

— Mi-am lăsat carnetul acasă. Asta era o minciună ; în realitate avea cecuri la el. Dar niciunul cu acoperire la bancă, astfel că folosirea lor invalida însăși asigurarea.

— Poate-mi dați bani italienești, domnule Guerrero ?! insistă Bunnie. Vă primesc lire, în loc de dolari, la cota schimbului oficial.

— N-am valută italiană, bîigui el ; și pe loc se căi.

În centru, la agenție, se prezentase fără nici un bagaj pentru o călătorie la Roma ! Acum, în mod demențial, afirmase cu martori, că nu are nici o lețcaie. Oare cine pornea la un drum, peste mări și țări, fără bagaje și fără un șfanț, dacă nu un om care știa dinainte că avionul nu va ajunge la destinație ?!

Dar aproape imediat își aminti că, de fapt, numai el singur putea corela cele două incidente — de la agenție și de aici. Mai tîrziu, se vor găsi și alții să le pună cap la cap ; numai că, ce importanță vor mai avea atunci ? ! Absolut nici una. În balanța anchetei, nu bănuiala va atîrna cel mai greu, își zise, reeditînd raționamentul făcut în autobuz, în drum spre aeroport. Nu bănuiala, ci dispariția fără urme a avionului și, deci, distrugerea oricăror dovezi — ăsta rămînea factorul decisiv.

Cu toată gafa din ultima clipă, constată, spre uimirea lui, că în loc să-și piardă încrederea, dimpotrivă, aceasta îi sporise. Mai trînti cîteva monezi scormonite peste mărunțișul îngrămădit pe pervazul ghișeului. Și apoi, ca prin minune, într-unul din buzunarele interioare ale hainei, dădu peste o bancnotă de cinci dolari. Fără a-și ascunde puternica emoție, Guerrero exclamă cît îl ținea gura :

— Am găsit ! Am bani destui !

Ba îi și prisoseau — un dolar, sau cam așa ceva, în monede.

Între timp, însă, pînă și în Bunnie Vorobioff încolțiseră bănuielile. De aceea, în loc să completeze la iuțeală polița de trei sute de mii de dolari, așteptată de client, ezita. Cît se tot scotocise D.O. prin buzunare, îl studiase atentă. Mai întîi, cum era și firesc, i se păruse ciudat ca un om să pornească într-un voiaj de asemenea anvergură fără un ban la el ; dar, în definitiv, ăsta

era un amănunt care-l privea personal, şi putea să aibă o mie şi una de motivări. Ceea ce realmente o pusese pe gînduri erau ochii — tulburarea şi deznădejdea ce se citeau în ei. Bunnie le recunoştea pe amîndouă. Nu o dată le surprinsese şi la alţii.

Una din instrucţiunile stricte ale firmelor de asigurări le cerea vînzătoarelor ca, de cîte ori au de a face cu un client bizar — fie extrem de agitat sau în stare de ebrietate — să-l semnaleze companiei aeriene de unde-şi procurase biletul. Oare trebuia s-o facă şi acum ? se întreba Bunnie. Dar nu era de loc sigură că e cazul.

Deseori angajatele firmelor de asigurare comentau între ele această dispoziţie. Pe unele le deranja, altele, pur şi simplu, o ignorau, argumentînd că menirea lor e să vîndă poliţe de asigurare şi nicidecum să facă pe psihiatrele, pentru care nici nu aveau calitate şi nici nu erau plătite. Se vîntura şi teoria că mulţi cumpărători sînt nervoşi din fire şi, deci, cum putea cineva, lipsit de competenţa necesară, să delimiteze tipurile structural irascibile de cele cu o boală neurologică ? !

Oricum, Bunnie nu reclamase nici un pasager suspect ; în schimb, o colegă de-a ei se arătase mai zeloasă, pentru ca, după sesizare, să se afle că pîrîtul nu era altul decît Vicepreşedintele unei companii aeriene, într-adevăr agitat — dar pentru că aştepta să-i nască soţia...

Povestea se terminase urît de tot. Bunnie nu ajunsese încă la o hotărîre şi, ca să-şi ascundă şovăiala, se apucase să numere banii lui Guerrero, strînşi pe ghişeu. I-ar fi prins bine să ştie dacă nu cumva Mary, colega de alături, remarcase şi ea vreo ciudăţenie la client. Se părea totuşi că nu. Mary completa formulare de zor, cîştigînd puncte la întrecerea dintre ele.

În cele din urmă, tot experienţa de viaţă cîştigată de Bunnie Vorobioff îşi spuse ultimul cuvînt. Ea o învăţase să-şi înfrîngă curiozitatea, să nu stăruie cu întrebări inutile. O dată ce te insinuai în existenţa cuiva, chestionîndu-l, într-un fel te şi angajai ; or, ce rost avea să-ţi sporeşti complicaţiile personale, adăugînd la ele şi pe ale altora ?

Renunţînd la orice eventual sondaj şi, totodată, rezolvîndu-şi dilema cu cîştigarea periuţei de dinţi, Bunnie Vorobioff completă la iuţeală o poliţă în valoare de trei sute de mii de dolari pentru asigurarea vieţii domnului D.O. Guerrero.

În drum spre poarta de ieşire la avion, Guerrero expedie poliţa, prin poştă, pe numele soţiei sale — Inez.

13

DEŞI GLASUL MEGAFOANELOR NU PARVENISE pînă la el, Harry Standish — inspectorul vamal — era la curent cu anunţarea cursei de Roma. Cum oficiul vamal se ocupa numai de călătorii sosiţi de peste hotare, nu fusese prevăzut cu relee pentru transmiterea acestor apeluri, dar Standish se informase prin telefon, direct la Trans America. Acolo i se spusese că pasagerii de Roma au şi început să se îmbarce, la poarta patruzeci şi şapte, iar avionul va decola la ora prestabilită — adică la 11 p.m.

Standish consultă ceasul din perete ; peste cîteva minute, se va duce şi el la poarta patruzeci şi şapte, nu cu treburi oficiale, ci ca să-şi ia rămas bun de la Judy — fiica sorei lui, în drum spre Europa pentru un an de studii. Standish îi făgăduise sorei din Denver să-i poarte de grijă nepoatei ; să n-o lase singură la plecare.

Mai devreme, o întîmpinase în aerogară pe drăguţa Judy, fetişcană de optsprezece ani, dar sigură de ea şi, după ce zăboviseră un timp, vorbind de una şi de alta, se înţeleseră s-o mai vadă odată, înainte de decolarea avionului.

Pînă atunci, inspectorul Standish se străduia să limpezească o poveste urîtă şi anostă, apărută către sfîrşitul unei zile de-a dreptul istovitoare.

— Sînteţi hotărîtă, doamnă, să rămîneţi la aceeaşi versiune ? se adresă calm unei femei clădită mai mult din oase şi cu un aer trufaş, ale cărei valize, mai multe la număr, se înşirau, desfăcute, pe masa de vămuire, între ea şi inspector.

— Insinuaţi c-am minţit, cînd eu nu v-am spus decît purul adevăr, îi replică ofensată. Doamne, de cîte ori mi-e dat să mă lovesc de acest zid al suspiciunii şi inflexibilităţii, mă întreb, fără voie, dacă nu cumva vieţuim într-un stat poliţist ?!

Trecînd peste finalul replicii — cu deprinderea vameşilor de a para insultele gratuite şi multe la număr — Harry Standish răspunse politicos:

— Nu am insinuat nimic, credeţi-mă. V-am întrebat doar dacă nu doriţi să aduceţi unele amendamente celor declarate în legătură cu aceste articole vestimentare — rochii, tricotaje şi mantoul de blană.

Doamna Harriet Du Barry Mossman, — stabilită în Evanston şi reîntoarsă dintr-o călătorie de o lună de zile prin Anglia, Franţa şi Danemarca, după cum reieşea din paşaportul ei american — refuză cu un aer vexat.

— Nu, nu am nimic de adăugat. În schimb, cînd soţul meu — avocat de profesie — va afla de acest interogatoriu...

— Mă rog, doamnă, o întrerupse Harry Standish. Atunci, poate, consimţiţi să semnaţi acest formular. În caz că da, am să vă explic mai întîi ce reprezintă.

Rochiile, jachetele tricotate şi mantoul de blană se aflau la vedere, deasupra valizelor. Blana — un samur veritabil — fusese pe umerii doamnei, pînă la recenta apariţie a inspectorului Standish în secţia vamală doisprezece. Venise aici la chemarea unei luminiţe roşiatice, pe care o văzuse clipind pe panoul din apropierea principalei săli de vămuire, avertizîndu-l că e aşteptat de urgenţă. Prin limbajul lor incandescent, beculeţele — cîte unul pentru fiecare secţie — îl somau să intervină la faţa locului, pentru a salva un subaltern aflat la ananghie.

În momentul de faţă, tînărul funcţionar vamal care fusese silit să apeleze la intervenţia superiorului, îl seconda tacit în tratativele purtate cu doamna Mossman. De la debutul lor şi pînă acum, majoritatea călătorilor sosiţi din Copenhaga, cu acelaşi Dacota 8 al unei companii aeriene scandinave, îşi vămuiseră bagajele şi se făcuseră nevăzuţi.

Numai această americană elegantă le aprinsese paie în cap, susţinînd cu dîrzenie că tot ce adusese din Europa se mărginea la cîteva parfumuri, imitaţii de bijuterii şi pantofi.

Valoarea totală a celor declarate se ridica la nouăzeci de dolari — cu zece dolari sub limita de la care se percepeau taxele. Or, tocmai această cifră derizorie îi trezise suspiciunea vameşului.

— Şi, mă rog, de ce-aş fi obligată să semnez ceva? întrebă doamna Harriet Du Barry Mosssman.

Standish aruncă o privire fugară la orologiul de deasupra capului, arătînd unsprezece fără un sfert — ceea ce însemna că-i rămînea vreme să termine și aici și s-ajungă și la cursa 2, înainte de a-și lua zborul.

— Ca să vă ușurați situația, doamnă, explică el cu răbdare. Noi vă rugăm, doar, să confirmați în scris propria dumneavoastră declarație verbală. Spuneți că rochiile au fost cumpărate...

— De cîte ori să vă repet ? Le-am luat din Chicago și din New York, înainte de voiajul în Europa ; la fel și jachetele de lînă. Blana am primit-o în dar — acum șase luni. Dar a fost cumpărată în Statele Unite.

Oare de ce se pretau oamenii la așa ceva ? se întreba Harry Standish. Pentru că, hotărît lucru, tot ce auzise din gura doamnei erau simple fabulații.

Mai întîi, etichetele originale ale rochiilor — șase la număr, și toate de calitate excepțională, — fuseseră înlăturate, o măsură de loc gratuită, mai ales la femei, pentru care însemnele calității superioare a veșmintelor sînt un prilej de mîndrie. Un alt indiciu, și mai flagrant, îl oferea însuși fasonul rochiilor — net franțuzesc — ca și al mantoului de blană, în ciuda etichetei magazinului „Saks" de pe Fifth Avenue, cusută cu neîndemînare pe el. Și apoi un vameș versat nici nu avea nevoie de etichete pentru a stabili proveniența obiectelor de îmbrăcăminte — amănunt pe care oamenii de genul doamnei Mossman îl scăpau din vedere. El se călăuzea după croială, tighele, chiar după cusăturile fermoarelor — toate ușor de recunoscut ca un scris de mînă familiar, și la fel de caracteristice.

Aceeași poveste era și cu cele trei jachete de lînă. Tot vitregite de etichete dar, în mod cert, confecționate în Scoția, în nuanțe șterse, pastel, după cerința britanică, și nu după cea din Statele Unite. Pentru comenzile americane, fabricile scoțiene furnizau tricotaje mult mai viu colorate, conform gustului clientelei de aici — un alt detaliu cunoscut de vameși, în infinita gamă a tainelor profesionale revelate chiar în decursul inițierii lor.

— Ce se întîmplă dacă semnez declarația ? se interesă doamna Mossman.

— Veți fi liberă să plecați, doamnă.

— Și pot să-mi iau și lucrurile ? Pe toate ?

— Se-nțelege.

— Iar dacă refuz ?

— În cazul acesta vom fi siliţi să vă reţinem şi să ne continuăm cercetările.

După cîteva momente de ezitare, în sfîrşit, consimţi.

— Foarte bine, zise, completaţi formularul, iar eu îl semnez.

— Nu, doamnă ; îl scrieţi cu mîna dumneavoastră. Luaţi-l, vă rog, descrieţi obiectele, trecînd în dreptul fiecăruia şi magazinul de unde l-aţi cumpărat. Specificaţi şi de la cine aţi primit blana, în dar...

„În cîteva minute va trebui să plec", îşi spunea Harry Standish ; limbile orologiului îl preveneau că e unsprezece fără zece, şi doar nu avea de gînd să ajungă la avion după închiderea uşilor. Totuşi, îi mai stăruia o bănuială în cuget.

O aşteptă pe doamna Mossman să-şi termine declaraţia şi s-o iscălească.

A doua zi se şi începea verificarea ei. Rochiile şi jachetele erau luate şi duse, spre confruntare, la magazinele de unde pretindea că au fost cumpărate. La fel şi blana — transportată la magazinul „Saks" de pe Fifth Avenue şi arătată celor de acolo, care, cu siguranţă nu puteau recunoaşte că au avut-o vreodată în stoc... Fără s-o ştie încă, pe doamna Mossman o aşteptau grave neplăceri, afară de taxele vamale amplificate şi o amendă masivă.

— Mai aveţi ceva de declarat, doamnă ? o întrebă Standish.

— Se-nţelege că nu ! ripostă cu indignare.

— Sînteţi absolut sigură ?

Era o tradiţie a oficiului vamal de-a îndemna călătorii să declare, de bună voie, obiectele impozabile. Nimeni nu urmărea să le întindă capcane, prin precipitarea procedurilor, după cum nici intransigenţa şi penalizările nu erau rezervate decît celor de rea credinţă.

Fără a mai catadicsi să răspundă, doamna Mossman negă, scuturîndu-şi capul sfidătoare.

— În cazul acesta, vă rog să fiţi amabilă să vă deschideţi şi geanta, o somă inspectorul.

Pentru prima dată, trufaşa femeie oscilă, descumpănită.

— Dar poşetele nu sînt niciodată controlate, protestă ea. Am trecut de atîtea ori pe la vamă...

— În mod normal, nu. Avem însă drepul s-o cerem.

Rareori vameşii inspectau poşetele, considerate, ca şi buzunarele bărbăteşti, bunuri de uz intim şi, deci, aproape inviolabile.

Dar cînd cineva era pus pe șicane, puteau și vameșii să răspundă cu aceeași monedă.

Împotriva voinței, doamna Harriet Du Barry Mossman deschise poșeta.

Harry Standish se opri mai întîi la un ruj de buze și o pudrieră de aur. Deschizînd-o și răscolind puțin pudra, descoperi în stratul ei mai compact, un inel cu briliante și rubine, de pe care suflă praful albicios, și apoi îl puse de-o parte. Examină în continuare un tub cu cremă de mîini, parțial consumată. Deșurubîndu-i capacul, observă că se umblase și la capătul opus. Pipăi tubul cu atenție, pe toată lungimea, pentru ca, spre capac, să simtă ceva tare, în interior. Oare cînd aveau să inventeze amatorii de contrabandă și trucuri cît de cît mai originale ? se întreba Standish. Acestea se perimaseră de mult ! Le întîlnise mereu și mereu... ! Fața doamnei Mossman arăta a pergament. Și o dată cu culoarea din obraji, se topise și îngîmfarea.

— Deocamdată trebuie să vă părăsesc, o anunță inspectorul Standish, dar mă voi întoarce. Oricum, e o treabă care ne cere timp. Și, întorcîndu-se spre tînărul vameș, adăugă : Cercetează totul în amănunt. Nu uita să cauți prin căptușelile poșetei și valizei ; prin tivuri și cusăturile hainelor. Inventariază tot ce găsești. Știi ce ai de făcut.

O pornise spre ușă cînd doamna Mossman strigă după el.

— Inspectore !

— Da, doamnă.

— Poate.... în privința blănii și a rochiilor... am greșit... eram derutată. Într-adevăr le-am cumpărat... ca și altele, cîteva...

Standish dădu din cap Oamenii păreau a nu înțelege că există pe undeva o limită, dincolo de care cooperarea nu mai e cu putință. Văzu că înlocuitorul său găsise încă ceva...

— Vă rog... vă implor... soțul meu...

Inspectorul se întoarse, continuîndu-și drumul și lăsînd în urmă imaginea cadaverică, descompusă a unei femei.

Cu un mers alert, Harry Standish o apucă pe o scurtătură, pe sub holul rezervat publicului, pe unde ajungea direct la culoarul D și poarta patruzeci și șapte. Pe drum, reflecta la naivitatea doamnei Harriet Du Barry Mossman și a celor de o seamă cu ea. Dacă ar fi fost cinstită și declara de la bun început rochiile și blana, nu-i rămînea decît să plătească o taxă acceptabilă, mai ales pentru cineva instărit, după cum o arăta înfățișarea. Tînărul vameș ar fi închis poate ochii la jerseele de lînă, și, oricum, se evita

percheziționarea poșetei. Pentru nimeni nu mai era un secret că cei mai mulți călători întorși de peste hotare încercau să scape cu taxe infime, și nu o dată vameșii dădeau dovadă de îngăduință. Iar dacă li se cerea și sfatul, pur și simplu îi învățau pe oameni cum să se prevaleze de scutirea vamală strecurînd, în contul ei, obiectele impozabile la sume mari, percepîndu-le în schimb taxe la altele, cu cote minime.

Delincvenții penalizați cu amenzi considerabile și, uneori, trimiși în judecată, erau doar apucătorii de genul doamnei Mossman, care încercau să se fofileze cu toate fără să dea un șfanț. Iar faptul cu adevărat deprimant pentru Harry Standish era numărul lor.

Răsuflă ușurat văzînd ușile avionului de Roma încă deschise și destui pasageri zăbovind la poarta de ieșire, unde se făcea controlul pașapoartelor și al biletelor. Și cum uniforma de vameș suplinea orice pașaport, funcționarul, asaltat cum era de lume, de-abia își ridică privirea la trecerea sa. Standish observă că era ajutat la urgentarea formalităților de o roșcată de la Relațiile cu publicul — Livingston, după nume.

La urcarea în avion, pe scărița spre clasa a doua îl întîmpină o stewardesă. Standish îi zîmbi.

— Nu stau decît o clipă. Nu cumva să decolați cu mine la bord, o preveni.

Nepoțica Judy se așezase la extremitatea dinspre culoar, pe o banchetă de trei persoane. Se amuza săltînd pe genunchi bebelușul tinerei perechi învecinate. Ca toate compartimentele de clasa a doua, și cel din avionul de Roma arăta meschin, de pe acum supraaglomerat, cu locurile mult prea îngrămădite unele în altele. În puținele sale călătorii cu avionul — și numai la clasa a doua — inspectorul Standish încercase invariabil o senzație de claustrofobie. Nu invidia, deci, pe nici unul din călătorii de astă seară, cu perspectiva celor zece ore monotone de zbor.

— Unchiu' Harry ! Credeam că n-ai să mai ajungi la timp, îi mărturisi Judy, înapoind mamei pruncul pe care-l ținuse în brațe.

— Am venit să-ți dau ultima binecuvîntare. Îți urez un an bun și, cînd te-oi întoarce, să nu încerci să ne tragi pe sfoară la vămuire.

Judy rîse cu poftă.

— Nu-ți face nici o grijă pe tema asta. Rămîi cu bine, unchiule Harry !

Își înălță obrajii spre a fi sărutată și unchiul se aplecă asupra ei, cu reală afecțiune. Era liniștit în privința lui Judy. Cu siguranță, ea nu va deveni o doamnă Mossman. La coborîre, schiță un salut cu capul spre stewardesă ; ajuns în dreptul porții de acces la avion, se opri cîteva clipe să mai privească. Pe Standish, ca și pe mulți alții, îl fascinau momentele premergătoare decolării — mai ales cînd era vorba de o cursă care-și lua zborul spre meleaguri atît de îndepărtate. Se auzi din nou răsunetul megafoanelor *„...Compania Aeriană Trans America anunță plecarea imediată a cursei de Roma, Golden Argosy...“*

Îmbulzeala de mai înainte, de la poarta de control, se rărise de-a binelea ; de fapt mai rămăseseră doi oameni. Roșcata de la Relațiile cu pasagerii — Livingston — își stringea hîrtiile, gata s-o ia din loc, în vreme ce controlorul se ocupa de penultimul pasager — un tînăr înalt, cu păr auriu, înfășurat într-un palton de păr de cămilă, și în capul gol. Dar iată-l că terminase cu formalitățile și ieșea pe poartă, îndreptîndu-se spre compartimentul de clasa a doua. Doamna Livingston o porni și ea către aripa centrală a aerogării.

De cînd se postase aici, ca spectator, inspectorul Standish remarcase, mai mult intuitiv decît vizual, proximitatea unei persoane așezată în dreptul unei ferestre cu vedere opusă față de poarta unde stătea el.

Acum, silueta se întoarse și în fața lui apăru chipul unei bătrîne firave și sfioase, îmbrăcată cu dichis și după modă veche, ținînd în mînă o gentuță mică din mărgele.

Judecînd după înfățișare, i-ar fi prins bine un însoțitor — cineva de care să se sprijine. Oare ce căuta o femeie atît de bătrînă și, pare-se, complet singură, aici, și la o oră atît de tîrzie ? ! se întrebă Standish.

Pășind cu o iuțeală de necrezut, băbuța traversă culoarul, înaintînd spre controlorul companiei Trans America, absorbit cu formalitățile ultimului pasager, pentru cursa de Roma. O parte din cuvintele ce le rosti ajunseră intacte, pînă la Standish, altele se pierdură cu totul, înghițite de șuieratul ascuțit al motoarelor de avion, puțin înainte pornite.

„...Iertați-mă... fiul meu s-a urcat acum... blondul... fără pălărie și cu palton de păr de cămilă... portofelul... toți banii...“

Bătrîna, observă inspectorul, flutură ceva prin aer ; un port-vizit, pasămite.

Controlorul își înălță ochii și-o înfruntă cu o privire de jăratic, vădit enervat — o expresie întipărită pe chipurile mai tuturor confraților de muncă în clipele dinaintea oricărei decolări. Întinse mai întîi mîna, vrînd parcă să-i smulgă portvizitul ; apoi, poate din respectul cuvenit senectuții, se răzgîndi și începu să vorbească în pripă, gesticulînd cu mîna spre avion și în direcția compartimentului de clasa a doua.

— Rugați o stewardesă, îl auzi Standish.

Bătrînica de-o șchioapă zîmbi, clătină capul, în semn că a înțeles, și o apucă pe drumul ce i se arătase. Pe urmă, cît ai clipi, se făcu nevăzută.

Toată scena urmărită de Standish durase cîteva secunde, poate mai puțin de un minut.

Și-acum, un alt instantaneu — un bărbat slab și adus de spate alerga cît îl țineau călcîile pe culoarul D, către poarta patruzeci și șapte. Văzut mai de-aproape, avea o față sfrijită, o mustață pirpirie și ruginită de tutun ; iar sub braț, o valijoară plată. La apariția lui, Standish era tocmai pe punctul de a se întoarce la treburile ce-l așteptau ; ceva însă în aspectul necunoscutului îi reținuse atenția, și-l țintuise locului : felul în care își ținea gentulița, cu un aer ocrotitor, ca pe o odraslă. Amănuntul nu era inedit pentru inspectorul Standish. Il surprinsese în infinite ocazii la cei trecuți prin vamă. De fapt, prin asta se și trădau vinovații, arătînd, fără s-o știe, că au ceva de ascuns — indiferent ce. Dacă individul care-l frapase venea de peste graniță, fără discuție că Standish l-ar fi obligat să-și deschidă valiza pentru control. Numai că el pleca din Statele Unite. Prin urmare nu avea nici un drept să se amestece. Cu toate acestea... instinctul... sau poate un al șaselea simț — propriu vameșilor — plus nevăzutele fire sentimentale care, prin Judy, îl legaseră de avionul de Roma, îl pironiseră acolo, cu ochii pe valijoara cocoloșită de slăbănogul adus de umeri.

Increderea ce-i inundase sufletul lui D.O. Guerrero de pe cînd se afla la ghișeul cu asigurări stăruia la fel de tonică și robustă ca și atunci. O dată ce se văzuse ajuns la poartă — și încă la timp ca să mai prindă cursa — avea toate temeiurile să fie convins că se apropia de capătul grijilor și al greutăților. De aci încolo — se îmbărbăta singur — nimeni și nimic nu-i mai putea sta în calea planului. Sub imboldul noii credințe, sigur pe el, totul decursese bine la controlul actelor. Așa cum avusese de gînd, îi atrase atenția

funcționarului asupra micii inadvertențe dintre numele de pe bilet — Buerrero — și cel de pe pașaport — Guerrero. După o privire fugară aruncată pe pașaport, funcționarul făcu rectificarea cerută, atît pe bilet cît și pe lista de pasageri, prezentînd, totodată, și scuzele de rigoare.

— Iertați-ne, sir, dar aparatele de la agenție mai greșesc cîteodată.

În sfîrșit, acum avea și numele scris corect, cugetă Guerrero cu satisfacție; anulase astfel orice suspiciune care se putea ivi mai tîrziu asupra identității sale.

— Călătorie plăcută, sir! îi ură controlorul, înapoindu-i talonul cu biletul și îndrumîndu-l spre compartimentul de clasa a doua al avionului.

D.O. Guerrero pătrunse în el tocmai cînd se porniră și motoarele din dreapta, proteguindu-și mica lui valiză, strînsă sub braț.

Locul repartizat de agenție se afla lîngă fereastră, pe o banchetă de trei persoane. Îl conduse o stewardesă pînă acolo.

La apariția lui Guerrero, pasagerul ce ocupa locul dinspre culoar se ridică pe jumătate, și D.O. se strecură binișor la fereastră. Spațiul din mijloc rămăsese liber.

D.O. Guerrero își propti, grijuliu, valijoara pe genunchi, ca să-și lege cureaua de siguranță. Se afla exact la jumătatea compartimentului, pe partea stîngă. În jur, pasagerii se instalau cît mai confortabil sau își aranjau bagajele de mînă și paltoanele; cîțiva blocaseră culoarul de trecere. Una din stewardese, mișcîndu-și buzele, mutește, și cu o privire de magistru care vrea să-și vadă elevii în bănci, nemișcați, numără călătorii.

Destins pentru prima oară de cînd pornise de acasă, D.O. Guerrero se lăsă pe spătarul scaunului și închise ochii. Mîinile, mai calme și ele ca oricînd, și le ținea în continuare încleștate pe valiză. Fără să-și ridice pleoapele, dibui cu degetele după sforicica „miraculoasă“ de sub mîner. Simpla ei atingere îl reconforta. Așa va sta și atunci, hotărî el, peste vreo patru ore de zbor, cînd o va trage ca să declanșeze curentul în dinamită. Oare după aceea cît va mai rămîne lucid? se întrebă. O secundă, chiar mai puțin... o fracțiune fulgerătoare... în care-și va savura, triumfător, deplina izbîndă. Pe urmă, din mila lui Dumnezeu, nu va mai ști nimic...

Acum, că ajunsese în avion, cu toate pregătirile terminate, nu-și mai dorea decît să-l simtă urnindu-se din loc. Deschise ochii și dădu peste aceeași stewardesă, mișcîndu-și buzele, cu o privire fixă, ca într-o litanie rostită pentru sine.

În momentul acela, în compartiment se aflau două stewardese, pe care Ada Quonsett, băbuța din San Diego, le urmărise într-una prin ușa de-abia crăpată de la toaleta unde se acunsese. Știa ea ce înseamnă numărătoarea dinaintea decolării: clipa cea mai primejdioasă pentru călătorul fără bilet. O dată trecut de ea fără bucluc, nu-l mai descoperea nimeni decît foarte tîrziu sau chiar de loc.

Spre norocul ei, nici una din ele n-o întîmpinase la urcare și, mai ales, nu fata cu socotirea călătorilor...

La poartă trecuse prin momente de panică, descoperind-o, spre disperarea ei, pe roșcata afurisită de la Trans America. Din fericire, însă, și-a luat tălpășița cu puțin înainte de îmbarcarea ultimului întîrziat, așa că a putut să se fofileze și ea — ba chiar foarte lesne! — pe sub nasul controlorului de bilete. Restul a mers strună. S-a înființat la ușa avionului și la stewardesa care făcea de serviciu, repetîndu-i istoria cu portvizitul feciorului.

Hărțuită de gloata de oameni strînși în ușă cu tot felul de întrebări și pretenții, tinerica nu i-a primit portvizitul, auzind, mai cu seamă, de „atîta bănet" cît conținea. Rezerva fetei nu a surprins-o, că doar de-aia-i și pomenise de valoarea din el — și nici soluția oferită în pripă: „Vă puteți duce singură să i-l dați fiului; numai să nu zăboviți".

Tocmai atunci, presupusul ei fiu — tînărul înalt și blond — își ocupa locul spre partea din fața compartimentului. O pornise către el, hotărîtă, dar numai cîțiva pași, cu ochii mai mult la stewardesa din ușă, s-o prindă într-o clipă de neatenție. Care a și venit, fără s-o aștepte prea mult.

De fapt, nu mersese după un plan anume. Ar fi putut, de pildă, să se așeze pe locul cel gol din apropiere; dar prin învălmășeala de pe culoar i s-a deschis deodată o cale spre toaletă, și a zbughit-o într-acolo. La cîteva secunde după intrarea în adăpost, stînd la pîndă, prin ușa întredeschisă, o văzuse pe prima stewardesă îndepărtîndu-se și dispărînd, iar pe cealaltă începîndu-și numărătoarea cu pasagerii din față. De atunci n-o mai slăbise din ochi, așteptînd-o să treacă de mijloc, să vină spre capătul avionului; și atunci, țîșni și ea din ascunzătoare, trecînd pe lîngă stewardesă cu un „scuzați-mă", de-abia șoptit.

Absentă, încordată, fata cloncănise ceva din gură, din care băbuța înțelesese că a inclus-o și pe ea în numărul celorlalți. Asta a fost tot.

În stînga ei, şi nu prea departe, zări un spaţiu liber în mijloc, pe o banchetă de trei persoane. Era tocmai ce-i trebuia — după cum o învăţase îndelunga-i experienţă de călătoare de pripas. Mai toţi pasagerii fugeau de asemenea locuri ; ca dovadă, chiar de la agenţie nu prea erau reţinute, iar în avioanele incomplete, le găseai veşnic libere. Se aşeză la iuţeală, luîndu-şi un aer spăşit, cu capul plecat, cu ochii în pămînt, în sfîrşit, încercînd totul spre a trece cît mai neobservată. Fireşte, nu-şi făcea vise închipuindu-şi că se va ascunde la infinit ! La Roma o aşteptau, desigur, formalităţile de paşaport şi vamale, de la care nu se va putea eschiva cu una cu două, cum se obişnuise în escapadele-i clandestine din San Diego la New York. Însă, cu un dram de noroc, va gusta din emoţiile unui voiaj în Italia, plus agreabilul drum înapoi. Dar şi pînă acolo, îi rămîneau plăcerile unei mese delicioase, a unui film şi, poate mai tîrziu, a unei conversaţii alese cu vecinii de-alături.

Tare ar fi vrut să-i vadă cum arată la faţă ! Amîndoi erau bărbaţi — asta băgase de seamă de la bun început. Evită să-l privească pe cel din dreapta, fiindcă ar fi însemnat să-şi înalţe capul şi să-l întoarcă spre culoar, pe unde tocmai acum se foiau cele două stewardese, repetînd numărătoarea de mai înainte. În schimb, trase cu ochiul la vecinul din stînga, o treabă mult mai simplă, dat fiind că şedea rezemat de spătar şi cu ochii închişi. Era un prăpădit, numai oase înşirate, observă ea, cu o faţă suptă şi un gît ca firul de aţă, de parcă n-ar fi mîncat de ani... Avea şi mustaţă — vreo trei firicele, şi toate gălbejite. Pe genunchi îşi proptise o valiză mică, teşită, inventarie ea mai departe — şi-o strîngea vîrtos, aşa cum şedea cu ochii închişi.

Stewardesele sfîrşiseră cu numărătoarea. Şi mai apăru una, dinspre compartimentul de clasa întîi ; acum toate trei se adunaseră la un sfat, ciripind animate.

Vecinul din stînga căscă ochii mari. Dar cu mîinile tot pe valijoară ţinînd-o straşnic „Oare ce-o avea înăuntru ?“ se întrebă băbuţa din San Diego, curioasă din fire cum era.

Inspectorul Harry Standish se întoarse la birourile vămii — de astă dată fără să ocolească holul aerogării ; nu-şi putea scoate din minte imaginea tipului jigărit, cu valijoara sub braţ. Natural, era de neconceput să-l fi luat la întrebări ; în afara sălilor de vămuire, nici el şi nici unul din funcţionari nu aveau dreptul să interpeleze călătorii — decît numai atunci cînd existau indicii că s-au sustras

controlului reglementar. Ceea ce, categoric, nu se putea afirma despre uscățivul de la poarta de ieșire la avion.

Singurul lucru ce i-ar fi stat în puterile lui — ca inspector — era să ia imediat legătura cu vama italiană, comunicînd semnalmentele pasagerului, împreună cu avertismentul că e suspect de contrabandă. Dar nici de lucrul ăsta nu prea era convins că-l va face, pînă la urmă.

Colaborarea internațională între oficiile vamale lăsa mult de dorit, dominată cum era de rivalitatea profesională. Pînă și cu vama canadiană, la doi pași, vorba-ceea, treburile mergeau tot anapoda ; se iviseră cazuri consemnate negru pe alb cînd, deși prevenită de trecerea frauduloasă a unor diamante peste frontiera canadiană, dintr-un calcul meschin, vama americană nu suflase o vorbă autorităților din țara vecină. În schimb, își trimisese ciracii să-i întîmpine pe suspecți, să-i urmărească pas cu pas, dar să-i aresteze numai la o eventuală trecere pe teritoriul Statelor Unite. Calculul părții americane fusese următorul : țara în care se capturau de obicei asemenea mărfuri și le păstra pentru sine — și atunci, la ce să mai înceapă tocmeala pentru pradă ? !

Nu, hotărî inspectorul Standish, nu va comunica nimic omologului italian. În schimb va vorbi cu cei de la Trans America, le va spune părerea, lăsîndu-i să acționeze așa cum vor crede de cuviință.

Chiar în față o zări pe doamna Livingston, de la Relațiile cu publicul. Stătea de vorbă cu un aviator și un grup de pasageri. Harry Standish o așteptă să rămînă singură.

— Bună, domnule Standish, îl salută Tanya. Sper că pe la vamă e mai puțin balamuc ca pe aici.

— Nu prea, răspunse inspectorul, amintindu-și de doamna Harriet Du Barry Mossman, care, fără îndoială, era și acum anchetată.

Tanya îi lăsă răgazul să mai spună ceva, dar Standish ezită. Uneori se întreba singur dacă nu cumva a devenit superdetectiv, victima unei hiperintuiții ? Cu toate astea, rareori flerul său ascuțit îl mînase pe căi greșite.

— Am urmărit îmbarcarea pasagerilor în cursa de Roma, începu el. Și am observat un lucru ce mă neliniștește. Îl descrise pe omul care-i hăituia gîndurile, cu înfățișarea-i jalnică și cu modul suspect de a-și strînge valiza.

— Îl bănuiți de contrabandă ?

Inspectorul Standish zîmbi.

— Dacă în loc să plece se întorcea de peste graniță, fiți sigură că aflam pînă acum. Tot ce vă pot spune, doamnă Livingston, e că

are ceva în valijoară ; ceva pe care vrea să-l ascundă de restul oamenilor.

— Zău că nu prea știu ce-aș putea face, vorbi Tanya, dusă pe gînduri. Chiar dacă era vorba de contrabandă, tot nu era convinsă că societatea are căderea să se amestece.

— Mă rog, poate că nu puteți interveni cu nimic. Însă avînd în vedere colaborarea din partea dumneavoastră, m-am gîndit că e de datoria mea să vă informez.

— Vă mulțumesc, domnule Standish. Voi raporta la direcția transporturi și cei de-acolo vor anunța poate pe comandantul echipajului.

După plecarea inspectorului vamal, Tanya aruncă o privire la orologiul de deasupra capului, era unsprezece fără un minut. Se îndreptă spre administrația companiei Trans America, deși, așa cum își spunea în sine, oricum era de neconceput să mai apuce cursa de Roma în dreptul porții de control ; presupunînd chiar că nu-și începuse rularea, o va face, neîndoielnic, în cîteva secunde de acum încolo. Oare îl va găsi în biroul său pe șeful transporturilor ? se întrebă. Dacă, după părerea lui, informația merita a fi luată în seamă, avea posibilitatea să i-o comunice prin radio căpitanului Demerest, pînă la desprinderea avionului de la pămînt.

Pe director nu-l află în birou dar, cu totul neașteptat, dădu peste Peter Coakley.

— Ce cauți aici ? îl luă Tanya la rost.

Tînărul funcționar, tras pe sfoară de bătrînica din San Diego, relată, în felul lui sfios și prostănac, peripețiile prin care trecuse.

Pînă atunci, Peter mai încasase o săpuneală de la medicul care bătuse drumul pînă la presupusa bolnavă, lăsîndu-se purtat de un nerod — după cum i-o spuse răspicat și scăpărînd de mînie. Acum era limpede că-l mai aștepta o porție, și poate mai zdravănă, de la doamna Livingston. Și Tanya nu-i dezminți temerile.

— Ești un netot nenorocit ! explodă ea. Ducă-se toate la dracu ! Te-am prevenit doar că e unsă cu toate alifiile ! îl apostrofă indignată.

— Da, mi-ați spus, doamnă Livingston. Cred că...

— Puțin îmi pasă de ce crezi ! Apucă-te și telefonează la toate porțile de control. Spune-le să fie cu ochii în patru după o bătrînă plăpîndă și mieroasă, îmbrăcată în negru — mă rog, știi cum arată... Avertizează-i că încearcă să plece la New York, dar poate pe căi ocolite, nu direct. Dacă vor da de ea, să fie reținută și să ni se telefoneze imediat ; și aici. Să n-o lase în nici o cursă,

indiferent ce le-ar îndruga. În timp ce dai telefoanele, am să iau legătura cu alte companii aeriene.

— Da, doamnă.

În birou existau mai multe telefoane. Peter Coakley se instală în fața unuia, iar Tanya, la altul. Știa pe dinafară numerele societăților Trans World, American, United și Northwest — cu sediile în aeroport ; toate acestea aveau curse directe spre New York. Vorbi mai întîi cu omoloaga ei de la Trans World — Jenny Henline — spicuind cîte ceva și din conversația lui Peter Coakley.

— Da, foarte bătrînă... în negru... cînd o vezi, n-ai crede odată cu capul că...

De fapt, reflectă Tanya, între ea și vicleana Ada Quonsett se născuse un soi de întrecere, disputîndu-și una alteia agerimea spiritului. Întrebarea era care din ele se va dovedi mai abilă și va ieși biruitoare pînă în cele din urmă ?

Pentru moment, uită de dialogul purtat cu inspectorul Standish, precum și de directorul transporturilor după care venise.

La bordul cursei de Roma, căpitanul Vernon Demerest tuna și fulgera de mînie.

— La ce dracu ne-o mai fi ținînd aici, încremeniți ?

Motoarele trei și patru, din dreapta, intraseră în funcțiune. Puternica lor vibrație, deși frînată, se simțea în tot avionul. Trecuseră cîteva minute de cînd, prin aparatul de intercomunicații, șeful rampei autorizase piloții să le dea drumul dar de atunci și pînă acum era vremea să le comunice același lucru și în legătură cu motoarele doi și trei. Așezate pe aceeași parte cu ușile de acces în avion, natural că nu puteau fi pornite pînă la închiderea definitivă a acestora. Cu un minut sau două înainte, pe panoul de comandă se aprinsese o lumină roșie, semn că ușa din spate fusese închisă și i se pusese siguranța ; aproape simultan se înlăturase și scara din dreptul ei. În schimb, pe același panou mai stăruia un beculeț de aceeași culoare, avertizînd că ușa din față e încă deschisă ; o privire fugară, aruncată pe ferestrele cabinei de comandă, le confirmă piloților că de aici nu se luase nici scara.

Din locul său, din dreapta, Demerest se răsuci către Jordan, mecanicul de bord :

— Deschide ușa ! îi zise pe un ton poruncitor.

Cy Jordan, aflat în spatele lor, avea dinainte un panou complicat cu tot felul de butoane și claviaturi. Ridicîndu-se numai pe ju-

mătate şi cu anevoie de pe scaun, îşi întinse trupul lung şi subţire şi împinse uşa cabinei în lături. În compartimentul de pasageri, lipit de cabină, se vedeau vreo şase funcţionari, în uniformă Trans America, printre care şi Gwen Meighen.

— Gwen ! strigă Demerest. Nici nu intră bine în cabină că o şi luă din scurt. Ce dracu se întîmplă ?

Gwen părea îngrijorată.

— Avem o încurcătură, cu numărătoarea. Am făcut-o de două ori, şi totuşi nu corespunde cifra biletelor cu cea a pasagerilor.

— Şeful rampei e aici ?

— Da, ne verifică numărătoarea.

— Vreau să-i vorbesc.

În momentele premergătoare decolării, autoritatea era oarecum fărîmiţată. În mod firesc, căpitanului de bord îi revenea întreaga răspundere ; cu toate acestea, nu-i era îngăduit nici să pornească motoarele, nici să mişte avionul din loc, fără prealabila hotărîre a şefului de rampă şi a comunicării lui. În realitate, amîndoi aveau un ţel comun — prin strădanii reunite să asigure plecarea avionului după orarul prevăzut. Dar cum natura serviciului lor totuşi diferea, nu o dată surveneau mici ciocniri între ei.

În numai cîteva secunde de la somarea primită, şeful rampei — în uniformă cu o singură tresă — însemnul gradului inferior — se precipită în cabina echipajului.

— Ascultă, amice, îl luă Demerest la rost. Ştiu că ai probleme, dar le avem şi noi pe ale noastre. Cît ai de gînd să ne mai ţii aici ?

— Am dispus o nouă verificare a biletelor, căpitane. Există un pasager în plus, la clasa a doua.

— În regulă, zise Demerest. Acum ia aminte la ce-ţi spun : atîta vreme cît stăm pe loc, motoarele trei şi patru, pe care ne-ai autorizat să le pornim, înghit în fiecare secundă o cantitate preţioasă de combustibil... de care s-ar putea să avem nevoie la noapte în timpul zborului. Deci, dacă avionul nu pleacă imediat, le opresc naibii şi trimit după combustibil, să ne refacem rezerva. Şi încă ceva care se cuvine să ştii : chiar acum turnul ne-a comunicat că există o breşă în spaţiul aerian. Or dacă începem rularea numaidecît, ne înălţăm repede şi-o putem folosi ; poate în zece minute nu va mai fi nici o fîşie pe unde să ne strecurăm. Prin urmare, hotărăşte. Ce facem ?

Sîcîit de această dualitate a răspunderii, şeful rampei ezită. Pe de-o parte, ştia că Demerest are dreptate în privinţa consumării

combustibilului, iar ca să oprească motoarele şi să-şi refacă plinul însemna încă o întîrziere costisitoare de cel puţin treizeci de minute, în afara amînării de-o oră, înregistrată pînă acum. Pe de altă parte, era vorba de-o cursă internaţională, în care nu se admiteau inadvertenţe ca aceea apărută la numărătoare. Dacă pînă în cele din urmă se descoperea intrusul strecurat în avion, evident, avea cum să justifice şi el reţinerea. Dar dacă, Doamne fereşte, toată încurcătura se reduce la o simplă greşeală scriptică — ceea ce nu era de loc exclus — păi atunci n-o să-l ardă de viu directorul transporturilor ? !

Aşa că adoptă soluţia dictată de logică.

— Renunţaţi la verificare, le strigă stewardeselor, prin uşa deschisă a cabinei. Avionul pleacă imediat !

Nici nu apucă să iasă din cabină, cînd Anson Harris, zîmbind pe ascuns, întrebă prin aparatul de intercomunicaţie pe unul din supraveghetorii de la rampă.

— Putem porni motorul doi ?

— De acord cu motorul doi, sosi răspunsul, ca o rafală de mitralieră.

Se închise şi uşa din faţă şi, instantaneu, dispăru şi semnalizatorul roşu de pe panoul din cabină.

Motorul doi prinse a bubui, în ritm susţinut.

— Putem porni motorul unu ?

— De acord cu motorul unu, răsună răspunsul prompt.

Scara de la uşa din faţă, asemenea unui cordon ombilical proaspăt incizat, era tîrîtă spre clădirea aerogării.

Vernon Demerest luă legătura cu dirijarea circulaţiei terestre pentru a primi autorizaţia de rulare.

Se aprinse şi motorul unu, cu duduitul lui trepidant. În scaunul din stînga, căpitanul Harris, care urma să execute rularea şi decolarea, îşi fixase picioarele pe frînele de blocare a palonierului.

Afară continua să ningă cu înverşunare.

— Aici controlul circulaţiei terestre... Cursa—2, Trans America, puteţi începe rularea...

Cadenţa motoarelor se înteţea.

„Roma... Neapole... în sfîrşit, o pornim !“ cugeta Demerest.

Era ora unsprezece p.m., ora standard centrală. Atunci apăru la poarta patruzeci şi şapte o femeie, gîfîind, cu sufletul la gură, după

alergătura şi poticnelile de-a lungul culoarului D. Şi chiar de-ar mai fi avut suflu să mai pună întrebări, nu-şi mai aveau rostul.

Rampele fuseseră închise. Indicatoarele mobile, cu anunţarea cursei „Golden Argosy“, erau înlăturate şi puse de-o parte. Chiar sub ochii ei, silueta argintie a unui Boeing se depărta de poarta de control. Strivită de propria-i neputinţă, fără a şti încotro s-o apuce şi ce să mai facă, Inez Guerrero urmări luminile avionului, din ce în ce mai micuţe.

PARTEA A TREIA

11. p.m. — 1.30 a.m. (ora standard centrală)

1

CA LA PLECAREA IN ORICE CURSA stewardesa şefă, Gwen Meighen, respiră uşurată cînd ultima uşă se închise şi, în secundele următoare, avionul se urni din loc.

Atîta vreme cît rămînea pe aeroport, avionul împrumuta statutul unei rubedenii modeste, silită să accepte caritatea şi toanele familiei. Nu se bucura de nici o independenţă. Identitatea lui se dilua ; trăia la discreţia serviciilor de aprovizionare ; tot felul de venetici, complet străini de echipajul obişnuit, îl asaltau pe dinăuntru şi pe din afară.

Dar în clipa cînd i se închideau uşile şi se pregătea să-şi ia zborul, redevenea propriul său stăpîn. Şi cei mai sensibili la această metamorfoză erau membrii echipajului, regăsindu-se în acea atmosferă familiară, de linişte şi calm, în care puteau să-şi practice meseria cu pricepere şi personalitate, după cum fuseseră instruiţi. Nimeni nu le şedea în cale, nimic nu le venea peste mînă ; tot ce făceau ţinea de deprindere, le intrase în reflexe. Aparatura şi utilajele puse la îndemîna lor erau dintre cele mai bune ; îşi cunoşteau şi li se cunoşteau calităţile şi limitările. Îşi redescopereau încrederea în ei. Se simţeau din nou uniţi prin solidaritatea celor care înfruntă văzduhul — un bun comun lor, deşi ascuns perceperii de rînd.

Pînă şi pasagerii cu o sensibilitate mai pronunţată sesizau această prefacere în atmosferă, din ce în ce mai pregnantă, pe măsură ce avionul se înălţa. Cînd priveai în jos de la mare înălţime, grijile cotidiene păreau mai inconsistente, îşi trădau caducitatea. Pe unii pasageri, dotaţi cu un spirit mai analitic, noua perspectivă îi făcea să cugete la înseşi proporţiile neînsemnate, meschine ale pămîntului.

Gwen Meighen, absorbită de ritualurile premergătoare decolării, nu avea răgazul acestor reflecţii. În vreme ce patru din cele cinci stewardese făceau oficiul de gazde, de-a lungul avionului,

Gwen, cu dictafonul în față, le ura bun sosit pasagerilor. Cu pronunția ei suavă, de esență britanică, încerca din răsputeri să amelioreze acel paragraf siropos și artificial din manualul de stewardesă, care, după dispozițiile stricte ale companiei, trebuia negreșit recitit la plecarea în fiecare cursă.

„În numele căpitanului Demerest și al echipajului... vă dorim o călătorie cît mai agreabilă și odihnitoare... în curînd vom avea plăcerea să vă servim... Sîntem gata să vă satisfacem orice eventuală doleanță menită să vă complinească plăcerile voiajului..."

Nu o dată se întrebase Gwen cînd oare vor înțelege companiile aeriene că acest gen de anunțuri nu puteau decît să-i inoportuneze pe cei mai mulți călători ? Cu mult mai interesante și utile erau comunicările privitoare la operațiile de salvare, măștile de oxigen și aterizările forțate. Le făcu și pe acestea, ajutată de încă două stewardese, care mimau aplicarea lor corectă, în caz de nevoie.

Observă că avionul încă rula ; în noaptea asta înaintarea era înceată, drumul pînă la pista de decolare dura mai mult ca de obicei.

Desigur nici nu putea fi altfel, ținînd seama de afluxul circulației și, mai ales, de viscol. La un moment dat, Gwen auzi zăpada împroșcată de vînt și izbită de ferestrele și fuzelajul avionului.

Îi mai rămînea o comunicare de făcut — cea mai detestabilă pentru echipaje — fără excepție. Însă la Lincoln International, ca și la New York, Boston, Cleveland, San Francisco sau alte aeroporturi învecinate de zone locuite, fiecare decolare era precedată de acest anunț.

„Aproape imediat după desprinderea de pămînt, veți observa o diminuare a puterii sonice, datorită încetinirii motoarelor. Vă rugăm s-o priviți ca pe un lucru normal ; e o măsură adoptată în interesul localnicilor din preajma aeroportului și în semn de respect față de ei".

Cea de a doua parte a comunicatului nu corespundea întru nimic adevărului. Reducerea nefiind nici normală, nici indicată. In realitate, era o concesie — un simplu gest de curtoazie după cum îl denumeau unii — care punea în mare primejdie atît avionul, cît și viețile celor din el. Piloții se opuneau cu înverșunare acestor restricții vizînd reducerea zgomotului. Mulți chiar, riscîndu-și pîinea, nici nu le respectau. Cîndva, Gwen îl auzise pe Vernon Demerest parodiind comunicatul făcut de ea, împrumutîndu-i următoarea versiune : „...Doamnelor și domnilor, în momentul cel mai critic al decolării,

cînd trebuie să mergem în plină forță și cînd sîntem absorbiți de o mie și una de treburi în cabina de comandă, vom purcede la încetinirea motoarelor, și la un viraj brusc, pe verticală, cu minimum de viteză. Aceasta e o manevră cum nu se poate mai idioată, pentru care orice elev de la școala de aviație ar fi dat afară. Noi, însă, o executăm din ordinul patronilor și al Administrației Aviației Federale, pentru simplul motiv că o mînă de oameni care și-au construit case acolo, dedesubt, la mult timp după înființarea aeroportului, au pretenția să trecem tiptil pe deasupra, ca să nu-i deranjăm. Domniile lor nu se sinchisesc cîtuși de puțin că ne riscăm viețile, și ale noastre și ale dumneavoastră. Așa că, țineți-vă bine, fraților ! Vă urăm mult noroc, și începeți-vă rugăciunea !"...

Evocarea o făcu pe Gwen să zîmbească. Erau atîtea lucruri pe care le prețuia la Vernon ! Energia și vitalitatea lui debordantă ; sentimentele lui viguroase, nejumătățite ; reacția promptă și activă față de orice lucru ce-l atrăgea. Pînă și defectele lui — duritatea și trufia — erau bărbătești, interesante. Uneori putea să arate și duioșie — așa cum o și făcea, în dragoste — deși tot ea știa cît de fulgerător și sălbatic răspundea și pasiunii. De la niciunul dintre bărbații pe care-i cunoștea n-ar fi primit să-i poarte odrasla cu atîta bucurie ca de la Vernon Demerest. Da, cu bucurie, deși un pic amară...

În timp ce punea la loc dictafonul în nișa lui din compartimentul de lux, observă că avionul își încetinise rularea ; se apropiau, probabil, de momentul decolării. Ultimele minute de răgaz în care-și mai putea îngădui să cugete la ale ei înaintea orelor multe și grele ce-o așteptau.

O dată cu decolarea începea munca. În afara îndatoririlor personale în compartimentul de clasa întîi, Gwen mai avea patru stewardese de supravegheat. În alte avioane de pe rutele internaționale, locul ei era suplinit de bărbați ; Trans America încuraja însă promovarea femeilor destoinice și capabile în funcții ca a lui Gwen.

Avionul se oprise. De la fereastra de unde era, Gwen zări luminițele altuia, în față, precum și a celor înșirate în urmă, așteptîndu-și locul la decolare. Avionul dinaintea lor viră spre o pistă ; acum era rîndul cursei 2. Gwen desfăcu o strapontină și se ghemui pe ea. Și restul fetelor își găsiseră puncte de sprijin.

Se lăsă din nou furată de gînduri, copleșită de același amestec de bucurie amară și de aceeași întrebare : „trebuia oare să renunțe

la copilul lui Vernon şi al ei ? Da sau nu ? A fi sau a nu fi ?"... Avionul intrase pe pistă... Trebuia să renunţe sau nu ?... Motoarele se ambalau tot mai mult. O porniseră din loc ; înaintau vertiginos ; în cîteva secunde se vor înălţa de la pămînt... Da sau nu ? Să-i îngăduie să trăiască sau să-l condamne să piară ? Cum putea oare cineva să decidă cînd era pus să aleagă între dragoste şi realitate, între conştiinţă şi latura practică ?

Aşa cum s-au petrecut lucrurile, comunicatul lui Gwen despre încetinirea motoarelor nici nu şi-a mai avut rostul. Încă din timpul rulării, căpitanul Harris îl anunţase pe Demerest pe-un ton morocănos :

— Pe o noapte ca asta n-am de gînd să respect măsurile de reducere a zgomotului.

Vernon Demerest, care tocmai consemnase în scris ruta autorizată, aşa cum i se comunicase prin radio — (treabă pe care, în mod curent, o făcea ofiţerul secund) îşi exprimă acordul deplin.

— Să le ia naiba ! Şi eu aş proceda la fel.

Pentru majoritatea piloţilor, totul s-ar fi încheiat aici. Demerest însă trase carnetul de bord către el şi trecu la rubrica „Observaţii" : „Nu s-au aplicat măsurile de micşorarea zgomotului. Cauza : factori meteorologici, riscurile avionului".

Însemnările lui copioase şi stropite cu venin puteau să-i aducă neplăceri, mai tîrziu — numai că pe Demerest nu-l înspăimîntau ci, dimpotrivă, le primea cu plăcere şi cu zîmbetul pe buze.

După terminarea verificărilor premergătoare decolării, micşorară luminile în cabina de comandă. Fusese un noroc pentru ei scurta acalmie survenită în circulaţie ; le îngăduise să ajungă repede în capătul pistei doicinci, de unde decolau, fără a mai fi prea mult reţinuţi, după cum se întîmplase cu majoritatea curselor, creînd mari neajunsuri în circulaţia generală. Avioanele de după ei înregistrau de pe acum întîrzieri substanţiale. La un loc, formau un şir impresionant — toate aşteptîndu-şi rîndul să-şi ia zborul ; în plus altele, destule la număr, se zăreau rulînd dinspre aerogară. De la dirijarea traficului curgeau pe calea undelor şi într-un şuvoi neîntrerupt indicaţiile către nenumărate avioane aparţinînd companiilor United, Eastern, American, Air France, Flyng Tiger, Lufthansa, Air-Canada, Alitalia, Pan Am, cu destinaţii desprinse parcă dintr-un ghid geografic.

Rezervele de carburanţi prescrise de Anson Harris pentru perioada de staţionare pe aeroport se dovediseră, pînă la urmă, inutile. Dar chiar cu această încărcătură masivă, tot se încadrau în limitele de siguranţă prevăzute la decolare, lucru confirmat de calculul ofiţerului Jordan, care mai consultase o dată graficele, aşa cum avea s-o mai facă de multe ori în noaptea aceea, şi a doua zi, pînă se vedeau la Roma.

Harris şi Demerest îşi acordară aparatele radio la frecvenţa dirijării traficului. Avionul VC.—10 BOAC, din faţa lor, primise autorizarea să decoleze. O porni înainte, la început cu o încetineală stînjenitoare, apoi în viteză. Culorile companiei sale — albastru, alb şi auriu — scînteiară în unghiurile de reflexie ale altor lumini de avioane, pentru ca într-o clipă să piară fără urmă, în vîrtejul de zăpadă şi rafalele eşapamentului. Imediat se auzi glasul controlorului de la radar.

— Trans America 2, rulaţi la punctul de decolare, pista doicinci, pe urmă opriţi-vă, aşteptaţi aterizarea în curs, pista unuşapte stînga.

Unuşapte tăia pista doicinci iar folosirea lor concomitentă era plină de riscuri ; dar controlorii deveniseră experţi neîntrecuţi în materie de calculare a distanţelor la decolare şi aterizare, în aşa fel încît să nu se piardă nici timp, dar nici să nu se întîlnească două avioane în intersecţie.

Piloţilor nu le cădea de loc bine cînd auzeau prin radio manevrările aproape paralele, conştienţi cum erau de pericolul unei ciocniri, de aceea şi ascultau cu sfinţenie ordinele controlorilor.

Cu iuţeală şi dexteritate, Anson Harris manevră avionul către pista doicinci.

Uitîndu-se afară, prin zăpada răvăşită, Demerest zări luminile unui avion care tocmai ateriza pe pista unuşapte. Deschise microfonul de la piept.

— Aici Trans America 2. Ne-am conformat. Sîntem pe poziţie şi aşteptăm. Vedem avionul care a aterizat.

Mai înainte ca acesta să le taie drumul, trecîndu-le pe dinainte, se auzi din nou vocea controlorului.

— Trans America 2. Puteţi decola. Daţi-i drumul, fraţilor !

Ultimele cuvinte nu erau trecute în nici un cod de specialitate dar, pentru cel care le rostise şi piloţi însemnau : „Căraţi-vă urgent ! Urmează o nouă aterizare, acum, repede !"

Şi alte semnalizatoare se zăreau licărind în direcţia lor, apropiindu-se într-un ritm primejdios. Numai că Anson Harris nu-şi

irosise timpul. Cu degetele răsfirate, împinse înainte pînă la refuz cele patru manete de accelerarea motoarelor. Aproape simultan îi porunci celui de-alături :

— Reglează presiunea motoarelor !

Vernon se conformă, în vreme ce Harris apăsă pe frîne, pentru ca motoarele să se ambaleze puternic. Tînguirile ritmice de mai înainte se amplificară pînă la un bubuit infernal.

În aceeaşi clipă, Harris îşi ridică picioarele de pe frîne, iar avionul ţîşni pe pistă.

Vernon Demerest raportă controlului de trafic :

— Trans America 2 rulează.

Apoi împinse manşa înainte.

Cu mîna stîngă, Harris reglă pe direcţie roata de faţă, revenind cu dreapta pe manetele de accelerare.

Viteza creştea.

— Optzeci de mile pe oră, anunţă Demerest.

Harris dădu din cap, în semn de încuviinţare şi, ridicînd mîna de pe pîrghia de reglare a roţii de faţă, preluă manşa de la Vernon...

Prin zăpada învălmăşită de afară, licăreau, fugare, luminile de pe pistă. Puterea motoarelor sporea vertiginos... La o sută treizeci şi două de mile — conform unui calcul prestabilit — Demerest strigă : „V—1“, anunţîndu-l astfel pe Harris că au atins „viteza decisivă", la care încă se mai putea anula decolarea şi opri avionul. Dincolo de V—1 orice renunţare devenea imposibilă... Acum trecuseră de V—1... Cu o viteză tot mai vertiginoasă, traversară intersecţia tocmai cînd, din dreapta, se zăreau, clipind des, semnalele roşiatice ale cursei care venea la aterizare ; în numai cîteva secunde noul avion va ajunge exact în punctul de intersecţie pe care-l părăsiseră ei. Prin calcule măiestrite se ocolise, şi de astă dată, o mare primejdie ; doar pesimiştii puteau afirma că într-o bună zi...

Cînd atinseră o sută cincizeci şi patru de mile, Harris începu rotaţia, trăgînd manşa înapoi. Roata din faţă se desprinse de pistă ; botul avionului se ridicase, gata să părăsească pămîntul. Menţinînd sustentaţia în momentul următor, se aflau sus, în aer.

— Escamotează trenul de aterizare, ordonă Harris, calm.

Demerest întinse mîna spre consola de comandă şi ridică o pîrghie. Zgomotul ce se produse la retragerea trenului de aterizare vibră de la un capăt la altul al avionului, curmîndu-se printr-un bubuit înfundat, cînd uşile trapei se închiseră peste el.

Avionul se înălța mereu, trecînd dincolo de patru sute de picioare. Norii și întunericul îl vor înghiți într-o clipă.

— Flapsurile la douăzeci !

Îndeplinind, în continuare, îndatoririle ofițerului secund, Demerest se supuse ordinului, fixînd selectorul cuvenit de la treizeci, la douăzeci de grade. Ridicarea parțială a flapsurilor care, la decolare, asigurau un surplus de energie avionului, se făcu simțită printr-o senzație de gol, trecătoare.

— Flapsurile sus !

Acum erau retrase complet.

Cu gîndul la raportul de mai tîrziu, Demerest își notă în minte că nu avea ce să-i reproșeze lui Harris în privința modului în care executase decolarea. Lucru la care se așteptase, ce-i drept.

Cu toate împunsăturile pe care i le servise mai devreme, recunoștea meritele de excelent aviator ale colegului, la fel de pedant și de exigent cu el însuși și cu alții, cum era și Demerest. Și tocmai aceste calități îl făcuseră să întrevadă în cursa de acum mai degrabă un zbor de agrement pentru el, decît unul de neslăbită încordare.

Trecuseră doar secunde de cînd avionul se rupsese de pămînt și se înălța vijelios, lăsînd în urmă capătul pistei și reflectoarele de-abia perceptibile, la înălțimea norilor și prin perdeaua groasă a ninsorii. Anson Harris renunțase de a mai privi pe fereastră, orientîndu-se numai după comenzi.

Ofițerul Cy Jordan se săltă de pe locul său de mecanic de bord, ca să regleze tracțiunea motoarelor.

În regiunea norilor, avionul oscila considerabil, creînd o senzație neplăcută, în special pentru pasagerii din spate. Demerest apăsă pe un buton și stinse lumina de la anunțul „Fumatul Interzis" — dar nu și pe cea de la „Legați-vă curelele de siguranță", care rămînea aprinsă pînă cînd intrau într-o zonă cu aer mai dens. Era de datoria lui sau a lui Harris să le facă o comunicare pasagerilor. Dar o amînă. Deocamdată, preocupările trebuiau să se limiteze la evoluția avionului și nimic altceva.

Demerest raportă prin radio :

— Turnantă unu-opt-zero la babord ; altitudine peste o mie cinci sute de picioare.

La rostirea cuvintelor „turnantă la babord", în loc de „viraj stînga", îl văzu pe Anson zîmbind amuzat. Formularea lui, deși corectă, nu se înscria în cea oficială, ci în lexicul propriu, un bun comun veteranilor în ale aviației, cu adaosuri și colorit personal,

la care nu renunțau o dată cu capul. Îndărătnicia lor simboliza, într-un fel, protestul, cu totul inofensiv, împotriva terminologiei rigide, prescrisă de stațiile de dirijare ca literă de evanghelie pentru piloții moderni. În același timp, controlorii de la radar, călăuzindu-se după această juxtă cu puternic iz specific, puteau să-i identifice de la distanță pe cei de la comanda avioanelor.

În secunda următoare, cursa Roma fu autorizată prin radio să urce la douăzeci și cinci de mii de picioare. Demerest confirmă primirea mesajului, în vreme ce Anson Harris manevra avionul în ascensiune progresivă. O dată atinsă această altitudine, de care-i mai despărțeau doar cîteva minute, se vor trezi într-o atmosferă calmă, senină, departe de norii furtunii, sus, sus în văzduh, unde se vedeau stelele.

Expresia „turnantă la babord" mai fusese remarcată de cineva, de pe pămînt — de Keith Bakersfeld.

Keith se întorsese cam de o oră în sala-radar, după pauza pe care o consumase în vestiar, stînd singur cu gîndurile lui spre trecut, și reînoindu-și hotărîrea pentru noaptea de acum.

De atunci, instinctiv își dusese de cîteva ori mîna la buzunar, pipăind cheia camerei de hotel pe care și-o reținuse în ascuns. În rest, își concentrase atenția asupra ecranului din față. În momentul acesta dirija sosirile dinspre est și, cum marea afluență de avioane nu slăbise de loc, i se cerea maximum de încordare. Nu răspundea direct de cursa de Roma, dar cum controlorul care-o călăuzea se afla numai la cîțiva pași de el, între două transmisii de ale sale Keith auzi expresia „turnantă la babord" și o recunoscu, o dată cu vocea cumnatului său. Pînă acum nu știuse că Vernon Demerest plecase în cursă ; n-ar fi avut cum și nici de ce. Întîlnirile lui cu Vernon erau pe cît de rare pe tot atît de scurte. Ca și fratele său, Keith nu izbutise să se apropie de Vernon, deși între ei nu existaseră fricțiunile ce-l aduseseră pe Mel pe picior de război cu cumnatul.

La puțin timp după plecarea cursei de Roma, Wayne Tevis, șeful secției radar, se împinsese pe scaunul lui pe rotile, venind către Keith.

— Ia-ți o pauză de cinci minute, măi băiete, îi spuse cu vorba lui fonfănită și tărăgănată. Îți țin eu locul... E și frate-tău pe-aici.

Keith își scoase casca de la urechi, se întoarse și desluși, prin obscuritate, silueta lui Mel, profilată ca o umbră în spatele său. Cît de mult nădăjduise că nu va veni în această noapte ; cît de mult se

temuse de-o revedere în starea lui de acum. Dar în fața faptului împlinit, descoperi că-l bucura apariția lui.

De cînd se știau pe lume legătura dintre ei nu fusese numai frățească, ci și de bună prietenie ; era, deci, firesc și drept să nu se despartă fără a-și lua rămas bun — cu toate că Mel n-avea de unde bănui că se văd pentru ultima oară. De-abia a doua zi va afla cele întîmplate...

— Bună, îl întîmpină Mel. Eram în trecere pe-aici. Cum merg treburile ?

Keith ridică din umeri.

— Cred că bine.

— Vrei o cafea ? Adusese două cafele de la unul din restaurantele presărate în drum. Le ținea în mînă, în pahare cerate, și-i oferi unul lui Keith.

— Mulțumesc, zise Keith plin de recunoștință și pentru cafea și pentru pauză. O dată plecat din fața ecranului — fie și numai pentru cîteva minute — își dădea seama cît de mult îl solicitase cerebral ultima jumătate de oră. Observă, cu detașarea unui străin, cum îi tremură mîna pe paharul cerat.

Mel își roti privirea prin sala radar, cu activitatea ei febrilă. Nu trebuia să se uite prea insistent la Keith a cărui înfățișare îl speriase — supt și sleit la față și cu ochii brăzdați de cearcăne adînci și vinete.

De luni de zile, Keith arăta tot mai rău, dar parcă niciodată ca astă seară, își zise în sine.

Deși cu gîndul numai la Keith, făcu semn cu capul către aparatura complicată din jur.

— Mă-ntreb ce-ar zice babacul de toate astea ?

„Babacul“ era tatăl lor — Wally Bakersfeld (supranumit Wild Blue) pilot de modă veche, zburător acrobat, lucrător în aviația agricolă, poștaș, pe timp de noapte, mare plonjor cu parașuta — performanță de zile grele, cînd chițăia după un ban. Wild Blue fusese contemporan cu Lindberg, prieten la toartă cu Orville Wright, și pilotase pînă în ultima zi a vieții, care se încheiase neașteptat, într-o secvență de zbor acrobatic, filmată la Hollywood — o ciocnire în aer, simulată, dar, din nefericire cu consecințele reale. La vremea accidentului, Mel și Keith erau încă adolescenți, însă gata contaminați de pasiunea aviației și de dorința, infiltrată de tatăl lor, de a se dedica ei. Așa cum au și făcut cînd le-a sosit vremea ; numai că în privința fratelui său mezin, influența bătrînului se dovedise de prost augur, își spunea deseori Mel.

Keith dădu din cap fără a da un răspuns ; de fapt, întrebarea lui Mel fusese pur retorică, şi o aruncase numai spre a cîştiga timp de gîndire, întrebîndu-se într-una cum să aducă mai bine vorba despre ce-l frămînta. Pînă la urmă, hotărî să treacă direct la subiect, fără fraze introductive, ticluite.

— Tu nu te simţi bine, Keith, începu cu glas scăzut ; arăţi îngrozitor. Te văd, şi-o ştii şi tu ; deci ce rost ar avea să ne ascundem ? Dacă-mi îngădui, am să te ajut. Oricare ar fi cauza, putem vorbi deschis ? Doar am fost cinstiţi unul cu altul... de cînd ne ştim...

— Asta e-adevărat, încuviinţă Keith, sorbind din cafea fără a-şi înălţa ochii spre Mel.

Evocarea tatălui lor — deşi superficială — îi trezise reacţii ciudate. Şi-l amintea foarte limpede pe Wild Blue. Ca susţinător al familiei lăsase mult de dorit, hărăzindu-le o viaţă plină de privaţiuni, în schimb băieţii văzuseră un geniu în el, mai ales cînd le vorbea despre aviaţie, aşa cum îl îmboldeau ei într-una. Şi totuşi, pînă în cele din urmă, adevăratul lui părinte nu fusese Wild Blue, ci Mel ; Mel Bakersfeld, cu acea statornicie şi judecată echilibrată — calităţi pe care bătrînul nu le avusese, după cîte-şi amintea Keith. Mel era cel care-i purtase veşnic de grijă, deşi niciodată cu ostentaţie sau cu un aer protector, ca să-i lezeze demnitatea, cum fac alţi fraţi mai mari.

De pe atunci Mel îşi arătase darul de a-i ajuta pe oameni cu discreţie, fără să-i stînjenească. Împărtăşise multe cu Keith, se dovedise duios şi prevenitor pînă în cele mai neînsemnate lucruri...

Ca şi gestul cu cafeaua. Nu era şi acesta un gest tipic, un exemplu din cele multe ? cugetă Keith. Dar imediat se frînă, spunîndu-şi poruncitor ; „Doar nu te-oi apuca acum să faci o elegie dintr-o cafea, numai pentru că-l vezi pentru ultima oară !"

Izolarea lui din urmă, suferinţa şi sentimentul culpabilităţii nu mai ţineau de puterea lui Mel — îl depăşeau. Doar nu avea cum s-o readucă la viaţă pe Valerie Redfern, cu părinţi cu tot !

La un semn al lui Mel, o porniră amîndoi spre uşă, ieşind în coridor.

— Ascultă-mă, dragul meu, reîncepu Mel. Trebuie să te rupi un timp de munca asta, să faci o pauză serioasă. Poate chiar mai mult : s-o părăseşti definitiv.

— Ai ascultat predicile lui Natalie...

— Natalie ştie ce vorbeşte.

Indiferent de necazurile ce-l chinuiau, Keith avusese mare noroc cu Natalie, își zise Mel. Gîndul la cumnată lui i-o aminti, fără voie, pe Cindy — aflată probabil în drum spre aeroport.

Era urît poate să-și compare nefavorabil propria-i căsnicie cu a altuia, se judeca Mel pe sine; dar nu întotdeauna îi putea ține piept ispitei. Oare Keith își dădea seama cît de norocos fusese cel puțin în această sferă, atît de importantă, a vieții?

— Și mai e ceva, reluă el. Pînă acum nu ți-am spus-o, dar cred c-a venit momentul s-o fac. Am convingerea că tu nu mi-ai povestit tot ce s-a petrecut la Leesburg, în ziua aceea, cu accidentul. Și nici altuia — pentru că am citit toate declarațiile. Mai există vreun lucru pe care l-ai ținut pentru tine?

Keith șovăi doar o clipă.

— Da, recunoscu el.

— Mi-am închipuit. Mel își dădea seama pe ce teren fragil se angajaseră și cîte atîrnau de tot ce va urma; de aceea își alegea cuvintele cu grijă. Mi-am închipuit, repetă el, dar tot eu mi-am zis: „dacă o să vrea să aflu, vine el singur să-mi vorbească; dacă nu, înseamnă că nu trebuie să mă amestec." Totuși, uneori, cînd ții la cineva mult — de pildă ca la un frate — ai obligația să te amesteci, fie că celălalt o dorește sau nu. Ei bine, eu mă amestec; asta fac acum. După care adăugă cu o voce moale: Mă urmărești, Keith?

— Da, da. Te ascult.

Iar apoi, către sine: „Aș putea să pun capăt discuției, așa cum o să și fac, probabil, pentru că tot n-are rost; pretextez că mă-ntorc la lucru și o șterg. Mel o să creadă c-o vom relua mai tîrziu, fără să știe că ne aflăm pentru ultima oară împreună".

— Să ne întoarcem la ziua aceea, la Leesburg, insistă Mel. Există o legătură între această omisiune și șubrezirea treptată a sănătății, chiar starea ta de acum. Nu-i așa?

Keith se scutură, iritat.

— Las-o încolo, Mel! Te rog!

— Prin urmare am dreptate. Asta a declanșat totul. Așa e?

Ce rațiune ar fi avut să nege însăși evidența, cumpăni Keith. Așa că, dădu din cap, în semn de încuviințare.

— Da.

— N-ai vrea să-mi povestești? Mai devreme sau mai tîrziu tot va trebui s-o faci față de cineva. Glasul lui Mel devenise stăruitor, aproape o implorare. Nu poți trăi la infinit cu această taină ascunsă în suflet, indiferent care ar fi ea. Și cui ai putea să-ți deschizi sufletul, dacă nu mie? Eu am să te înțeleg.

„Nu poţi trăi la infinit cu această taină... Şi cui ai putea să-ţi deschizi sufletul, dacă nu mie ?" îşi repeta Keith. Avea impresia că vocea lui Mel venea de undeva de departe, de la capătul unei văgăuni ; şi chiar el, parcă tot acolo şedea, împresurat de Natalie, Brian, Theo şi Perry Yount — fiinţe atît de dragi, de care se izolase de luni de zile. Dintre toţi, însă, doar Mel venea către el, încercînd să lege o punte ; să-l ajute, să se apropie... dar văgăuna era lungă de tot... distanţa aşternută între ei, în aceste luni de însingurare, devenise de netrecut.

Cu toate acestea...

Ca şi cînd altul ar fi vorbit, şi nu el, Keith întrebă :

— Cum adică, să-ţi spun acum ? Aici ?

— De ce nu ? îl încurajă Mel, pe acelaşi ton rugător.

Într-adevăr, de ce nu ? Ceva, în fiinţa lui Keith tresări, simţi dintr-o dată nevoia de a se despovăra, chiar dacă pînă la urmă spovedania lui nu va duce la nimic... Sau poate dimpotrivă ? În definitiv, ce însemna confesiunea dacă nu un catarsis — absoluţiunea greşelii prin recunoaşterea ei şi prin căinţă ? Numai că, pentru el, cu toată iertarea conferită de spovedanie — nu putea exista izbăvire şi linişte. Cel puţin... aşa crezuse mereu. Rămînea de văzut ce va spune şi Mel.

Pe undeva, în suflet, se întredeschise, timidă, o poartă, pînă atunci ferecată.

— Cred că n-ar avea nici un sens să nu-ţi spun, începu el încet. Tot nu durează mult.

Mel nu scoase o vorbă. Intuia că orice cuvînt deplasat era capabil să-l zdruncine, să-l întoarcă pe Keith din drumul destăinuirilor, pe care le aşteptase de atîta vreme şi cu înfrigurare. O dată ce va afla pricina surpării lui morale şi fizice, ar putea împreună să pornească la luptă şi s-o înlăture. Şi asta cît mai grabnic — judecînd după lamentabila înfăţişare a lui Keith.

— Ai citit declaraţiile, continuă el cu glas monoton. Mi-ai spus-o adineauri. Eşti la curent, deci, cam cu tot ce s-a întîmplat în ziua aceea.

Mel dădu din cap afirmativ.

— Ceea ce nu ştii însă — şi nimeni, afară de mine ; un lucru ce le-a scăpat anchetatorilor, dar pe mine m-a urmărit într-una... Keith şovăi — o clipă avu senzaţia că nu e în stare să mai vorbească.

— Pentru numele lui Dumnezeu ! interveni Mel. Spre binele tău, al Nataliei și al meu — continuă !

De astă dată Keith clătină din cap, în semn de supunere.

— Da, da, continui.

Începu să descrie dimineața aceea din Leesburg, cu un an și jumătate în urmă ; apoi circulația aeriană, așa cum o lăsase întipărită pe ecranele radar, înainte de a pleca din secție ; vorbi de supraveghetorul Perry Yount și de stagiarul care-i ținuse locul. În secundele următoare — se gîndea Keith — va recunoaște și zăbovirea lui în fața ferestrei ; nepăsarea și neglijența prin care păcătuise față de ceilalți ; cum întîrziase prea mult ; cum accidentul familiei Redfern, cu cele patru victime de la bordul avionului, se datora numai lui, și cum vina căzuse pe alții. Acum că ajunsese la clipa după care tînjise atît de mult — deși inconștient — simțea o binecuvîntată ușurare coborîndu-i în suflet. Cuvintele se rostogoleau ca într-un șuvoi de ape, peste măsură zăgăzuite.

Mel asculta.

De-odată, la capătul coridorului, se deschise o ușă.

— În fine, domnule Bakersfeld, v-am găsit ! se auzi o voce. Era șeful turnului, venind spre ei cu pași cadențați, amplificați de ecoul coridorului.

— De cînd vă tot caută locotenentul Ordway, vorbi mai departe. La fel și Danny Farow. Amîndoi vă roagă să-i chemați la telefon. Pe urmă schițînd un salut cu capul, adăugă un „Noroc Keith“ !

Mel ar fi vrut să urle, să ceară liniște sau o păsuire ; să-i mai îngăduie cîteva minute cu Keith. Dar își dădu seama că n-ar fi ajutat la nimic.

De la prima silabă a intrusului, Keith se oprise ca la răsucirea unui întrerupător la mijlocul unei fraze.

Nu ajunsese să epuizeze confesiunea. Și la urma urmei, la ce mai începuse ? se întreba, răspunzînd mecanic salutului adresat de superior. În fond, ce sperase ? La ce se mai putea aștepta ? Uitare tot nu va afla vreodată. Nici o destăinuire nu alunga amintirile. Pentru moment se agățase de ceea ce, iluzoriu, îi apăruse ca o nădejde ; ba chiar un liman izbăvitor. Dar așa cum era și firesc, totul se spulberase — ca orice himeră. Poate picase chiar bine întreruperea, înainte de a-și goli sufletul. Și iar simți cum îl împresoară singurătatea, asemenea unui giulgiu nevăzut dar compact, izolîndu-l de tot și de toate, afară de propriile-i gînduri. Se regăsi din nou doar cu ele, ferecat într-o încăpere a torturii, în care ni-

meni nu putea pătrunde — nici măcar fratele lui. De acolo, din camera chinurilor... și din veghea lui neîntreruptă... nu exista decît o ieșire. Singura aflată de el, pe care-o va folosi.

— Cred că s-ar găsi ceva treabă și pentru tine, Keith, colo în secție, îl admonestă șeful turnului sub o formă blîndă, de glumă. În aceeași seară, Keith mai beneficiase de o pauză de o oră — și cu prelungirea de acum, prea îi aglomera pe colegi. Remarca îl vizase oarecum și pe Mel, deși poate fără intenție. Director sau nu al aeroportului, nu avea nici o jurisdicție asupra sectorului de observație.

Keith bombăni ceva și schiță un salut cu capul. Apăsat de propria-i neputință, Mel își urmărea fratele întorcîndu-se la lucru. Apucase să afle destule ca să-și dea seama cît de important era să-l asculte pînă la capăt. Oare cînd va veni clipa aceea și cum o va provoca ? se întreba îngrijorat. Cu cîteva minute în urmă, izbutise să-i risipească rezerva lui Keith, să-i pătrundă în ascunsele meandre ale sufletului.

Va mai izbuti vreodată s-o facă ? Probabil că nu, își răspunse tot el, deznădăjduit.

Oricum, în noaptea aceea, era absurd să se mai aștepte la confidențe din partea lui Keith.

— Îmi pare rău, domnule Bakersfeld, interveni cel de alături, mimînd cu mîinile sentimentul neajutorării, ca și cînd pricepuse, în sfîrșit, ce se petrecea în sinea lui Mel. Vă dați într-una silința să-i ajutați pe oameni. Și nu-i totdeauna ușor.

— Știu asta.

Ar fi oftat din străfunduri, dar se reținu.

O dată faptul consumat, nu-i rămînea decît să spere că-l va putea reedita, cîndva, iar pînă atunci trebuia să-și vadă de obligațiile care-l reclamau, implacabile.

— Spune-mi, te rog, cine avea nevoie de mine ?

Interlocutorul reluă comunicările de la capăt.

În loc să-i telefoneze lui Danny Farrow, Mel coborî un etaj și se duse la el, în secție. Îl găsi întocmai cum îl lăsase instalat, în fața pupitrului de comandă de unde dirija operațiile de deszăpezire. Nu prea știa cum să rezolve pretenția formulată de unele companii aeriene competitive de a li se curăța, cu precădere, zonele de parcare a avioanelor ; Mel îl ajută să iasă din impas, după care, se interesă cum evoluau lucrările pe pista treizero, cea para-

lizată de avionul mexican. Situaţia era aceeaşi — aflase Danny ; singura noutate fiind sosirea lui Patroni, care preluase întreaga iniţiativă. Cu puţine minute în urmă îl informase pe Danny, prin radio, despre pregătirile începute pentru o nouă încercare de dislocare a avionului, programată cam peste o oră de acum încolo. Ştiut cum era că Joe Patroni are leac pentru orice năpastă, Mel socoti că nu avea rost să mai ceară detalii suplimentare.

Îşi aminti apoi de mesajul locotenentului Ordway, de la poliţia aeroportului. Îl căută la telefon în aerogară — unde presupunea că se află — şi, într-adevăr, îl găsi. Mai mult ca sigur, Ordway aflase noutăţi despre răzvrătiţii din Meadowood şi voia să-l pună la curent, bănuia Mel. În realitate, însă, nu despre asta era vorba.

— Au început să-şi cam facă apariţia, îi confirmă locotenentul răspunzînd întrebărilor sale, dar deocamdată nu ne-au dat de lucru şi nici n-au cerut să vă vadă. O să vă anunţ, cînd e cazul. În legătură cu o femeie care îl căutase, continuă Ordway, şi pe care o descoperise unul din poliţişti, umblînd fără ţintă prin aerogară şi hohotind de plîns. Nimeni nu pricepuse mare lucru din tot ce spusese, dar cum părea cu totul inofensivă n-a fost dusă la sediul poliţiei. Şi — aşa arăta destul de nenorocită...

— Şi cum ai procedat ? se interesă directorul.

Ordway vorbi sfios, cerîndu-şi parcă scuze.

— Ştiţi, cu hărmălaia din noaptea asta, mi-am îngăduit s-o duc în anticamera biroului dumneavoastră. De aceea v-am şi căutat, să fiţi prevenit în caz că intraţi şi daţi peste ea.

— N-am nimic împotrivă. E singură ?

— O lăsasem cu unul din băieţii mei, dar s-ar putea să fi plecat, între timp. Nu face nici un rău ; de asta vă garantez. O să încercăm să mai stăm de vorbă cu ea.

— În cîteva minute vin şi eu. Să văd dacă nu cumva reuşesc să scot de la ea mai mult decît voi.

Oare să aibă mai mare succes cu o necunoscută decît se dovedise cu Keith ? adăugă pentru sine. Oricum, era mai puţin de neconceput. Gîndul la Keith — cu chipul lui descompus, stors de viaţă — îl apăsa cu o grijă mistuitoare.

Îşi aminti de ceva şi-l întrebă pe poliţist.

— I-aţi aflat numele femeii ?

— Da, măcar atît am făcut. E un nume cu rezonanţă spaniolă. O clipă, numai. Mi l-am notat pe undeva, pe aici.

După o mică pauză, locotenentul Ordway reluă :

— O cheamă Guerrero. Doamna Inez Guerrero.

— Vrei să spui că doamna Quonsett se află în cursa de Roma ? întrebă Tanya Livingston neîncrezătoare.

— Mă tem că nu mai e nici un dubiu în această privință. Am văzut cu ochii mei o bătrînică arătînd întocmai cum o descrieți.

Controlul de la poarta unde se îmbarcaseră pasagerii în „Golden Argosy“ se afla în birou, la directorul serviciului transporturi, împreună cu Tanya și cu tînărul Peter Coakley, care nu-și revenise încă din strașnica festă jucată de Ada Quonsett.

Controlorul sosise de cîteva minute, ca răspuns la apelurile telefonice adresate de Coakley la toate porțile de ieșire spre avioane.

— Nu mi s-a părut nimic suspect, vorbi el mai departe. Doar i-am lăsat și pe alții să urce ; și au coborît. Nu-i vorbă, c-am și fost într-o presiune în seara asta ce nu s-a pomenit, completă în apărare. N-am avut oameni și-am lucrat cît pentru doi... că doar știți după ajutorul ce mi l-ați dat...

— Într-adevăr, recunoscu Tanya. De fapt, n-avea de gînd să arunce vina pe nimeni. Dacă se făcuse cineva vinovat de cele întîmplate, aceea era numai ea.

— A apărut chiar după ce-ați plecat dumneavoastră, doamnă Livingston. Mi-a spus ceva de un fecior al ei. Aaa... da, mi-aduc aminte. Se văicărea că și-a uitat portofelul. Mi l-a și arătat și zicea că e doldora de bani. D-aia nici nu l-am atins.

— Avea planul gata ticluit. Unul din trucurile ei clasice.

— De unde să știu eu, păcatele mele, așa c-am lăsat-o să suie. Și nici că m-am mai gîndit la ea... pînă adineaori, cînd am primit telefonul...

— Te-a dus, se amestecă Peter Coakley, trăgînd cu coada ochiului spre Tanya. Te-a prostit.

Controlorul scutură capul.

— De n-aș fi aici, nici acuma n-aș crede, vorba aia. Dar e în avion, ce mai...

Povesti despre încurcătura cu numărătoarea pasagerilor, cum ieșise unul în plus ; apoi, despre șeful rampei și hotărîrea lui de a lăsa cursa să plece, ca să nu mai întîrzie în plus peste amînarea ce-o avusese.

— E sigur c-a decolat, nu ? vorbi Tanya repede.

— Aaa, nu mai încape vorbă. Am întrebat eu venind spre dumneavoastră. Şi chiar dacă n-ar fi plecat, nu cred eu c-ar fi întors-o din drum, mai ales pe-o noapte ca asta...

— Nu, n-ar fi întors-o, îi întări Tanya presupunerea.

Doar nu era să-i schimbe ruta şi s-o forţeze să aterizeze pentru simplul motiv că o avea pe Ada Quonsett la bord. Timpul şi costul unei asemenea manevre s-ar fi ridicat la mii de dolari — o valoare infinit mai mare decît un simplu bilet — dus şi întors — pînă la Roma.

— Fac cumva vreo escală pentru alimentare cu combustibil ? întrebă tot ea.

După cum se ştia, contrar prevederilor de orar, unele curse spre Europa mai făceau mici popasuri la Montreal sau Newfoundland. Or dacă şi avionul cu pricina primise dispoziţia tacită pentru o astfel de oprire, mai rămînea o portiţă s-o scoată frumuşel pe baborniţă, vitregind-o de binefacerile unei plimbări în Italia.

— Am întrebat şi eu de asta, răspunse prompt controlorul. Ba chiar le-am văzut planul de zbor. Merg direct, fără nici o oprire.

— Babornița naibii ! exclamă Tanya cu ciudă.

Prin urmare, Ada Quonsett se vîntura pînă în Italia şi înapoi, mai dormea, probabil, şi-o noapte în vreun hotel, se ospăta după pofta inimii — şi toate pe spesele companiei Trans America ! Categoric o subestimase pe babă şi hotărîrea ei de-a nu se lăsa expediată cu una cu două pe Coasta de Vest de unde venise, îşi reproşă Tanya înveninată de revoltă ; şi încă ceva, greşise închipuindu-şi că unica ei destinaţie era New York.

Nu mai departe de un sfert de oră, se gîndise la incidentul cu Ada Quonsett asemuindu-l cu o întrecere în care-şi disputau cu tărie supremaţia spiritului. Ei bine, dacă şi-acum o mai privea ca atare, n-avea decît să recunoască făţiş că bătrînica din San Diego o cîştigase. Cu o ranchiună de loc caracteristică ei, Tanya dorea cu îndîrjire ca de astă dată compania să facă o excepţie şi s-o trimită pe doamna Quonsett în faţa tribunalului. Din păcate ştia însă că răzbunarea ei nu prea are sorţi de împlinire.

Tînărul Peter Coakley începuse să bîiguie ceva.

— Ţine-ţi gura ! îl repezi Tanya.

La cîteva minute după plecarea controlorului şi a lui Peter, se întorsese şi directorul serviciului transporturi în biroul său. Trecut de patruzeci şi cinci de ani, Bert Weatherby era un tip extrem

de activ şi exigent cu alţii, un tip care-o pornise de jos, de la cărăuşia bagajelor, ajungînd doar prin trudă la funcţia de-acum. Îndeobşte prevenitor şi dotat cu simţul umorului, în această noapte semnele oboselii fizice şi nervoase — după trei zile de încordată veghe — îi umbreau dispoziţia sa naturală. Ascultă iritat relatarea Tanyei, în care-şi lua toată vina asupra ei, pomenind doar în treacăt de Peter Coakley.

Directorul îşi trecu mîna prin părul rar şi cărunt, vorbindu-i impacientat :

— O să verific, să văd dacă lucrurile stau tocmai aşa. Iaca de ce trebuie să mă ocup eu, cînd am atîtea treburi importante pe cap. Se mai gîndi puţin, după care adăugă, şi mai tăios : Oricum, ne-ai băgat într-o poveste urîtă ; aşa că e de datoria dumitale să faci tot ce poţi s-o repari. Vorbeşte cu cei de la staţiile radio. Spune-le să ia legătura cu căpitanul cursei de Roma, să-l anunţe de cele întîmplate, deşi, nu prea ştiu ce-ar putea să facă... După mine unul aş lua-o pe cotoroanţă şi-aş arunca-o de acolo, de la treizeci de mii de picioare. Rămîne de văzut, însă, ce va hotărî el. Apropo, cine e comandantul echipajului ?

— Căpitanul Demerest.

— Atunci nu-i exclus să procedeze la fel, mormăi directorul. Numai de nu şi-ar închipui că e vreo farsă a deştepţilor de la administraţie. Oricum, la aterizare s-o reţină pe babă în avion, sau să-i dea drumul numai escortată. În caz că autorităţile italiene vor s-o înhaţe, cu atît mai bine. Pe urmă, alertează-l pe reprezentantul nostru din Roma. Să preia el toată istoria ; nădăjduiesc că e înconjurat de oameni mai destoinici decît mine.

— Da, sir, zise Tanya.

Trecu apoi la cealaltă temă, tot legată de Roma, cu tipul suspect cu valijoara, remarcat de inspectorul Standish chiar înainte de urcarea în avion. Dar pînă a ajunge la capăt, directorul i-o reteză scurt :

— Lasă asta! Ce vor vameşii — să le facem noi munca lor? Atîta vreme cît societatea noastră nu e vizată cu nimic, puţin îmi pasă ce căra individul sub braţ. Iar dacă Standish ţine să afle cu orice preţ ce comoară avea în taşcă, n-are decît să le ceară italienilor să-l controleze ; nu nouă. Trebuie să fiu scrîntit să-l iau la întrebări, şi poate chiar să jignesc un pasager cu bilet plătit, în regulă, interesîndu-mă de o chestie care nu ne priveşte de loc.

Tanya șovăi. Cu toate că nu-l văzuse la față, omul cu valiza îi semănase neliniște în suflet. Auzise de unele cazuri cînd... Dar asta era o idee absurdă, firește !

— Nici eu nu prea eram sigură, bîigui ea. In definitiv poate nici nu e vorba de contrabandă...

— Ți-am spus s-o lași baltă, i-o tăie directorul scos din răbdări.

Tanya plecă. Se întoarse în birou, la ea, unde începu să redacteze raportul către căpitanul Demerest, de pe cursa de Roma, cu privire la Ada Quonsett.

2

ÎNTR-UN TAXI VENIND DIN CENTRUL ORAŞULUI către aeroport, Cindy Bakersfeld lenevea comod, cu ochii închişi, pe canapeaua din spate. Străină şi nepăsătoare faţă de tot ce se petrecea în jur, nu-şi dădea seama nici că afară continua să ningă, nici că maşina de-abia înainta prin aglomeraţia şoselei.

De fapt, n-avea nici o grabă. Se lăsase toropită de o senzaţie fizică — euforie, parcă aşa i se spunea ? — o catalogă ea incertă.

Şi totul pleca de la Derek Eden.

Derek Eden de la balul pentru ajutorarea copiilor din Archidona (care din cele două Archidona ? — tot nu era sigură încă), tipul care-i adusese stacanul de whisky, triplu concentrat, pe care Cindy nu-l băuse, iar după aceea trecuse la propuneri directe şi de o banalitate crasă, ca formulare.

Derek Eden — reporterul de-abia cunoscut pînă azi, după minusculele-i articole semnate în Sun Times ; Derek Eden, cu stigmatul destrăbălării înscris pe frunte, cu aerul lui nonşalant, şi cu haine mototolite, de nedescris : Derek Eden, cu o rablă de Chevrolet murdar pe dinăuntru şi pe dinafară ; Derek Eden, ce-o surprinsese pe Cindy într-un moment de necontrolată dezorientare, copleşită de nevoia unui bărbat — oricare ar fi fost el — fără a spera însă în ceva atît de grandios ; Derek Eden care se dovedise un partener fără seamăn, de-a dreptul extraordinar !

Clipele oferite de el erau unice pentru Cindy — nu le trăise niciodată şi cu nimeni. O, Doamne ! îşi spunea ea — dacă există cu adevărat pe lume o contopire absolută, în noaptea asta am cunoscut-o şi eu. Şi încă ceva — după revelaţia ce-o avusese cu Derek Eden... drăguţul Derek... nu-şi dorea decît s-o mai reediteze — şi cît mai des. Din fericire, cu siguranţă şi el tînjea după acelaşi lucru.

Lăsîndu-se în voie pe spătarul canapelei, Cindy retrăi în amintire cele două ore din urmă.

O porniseră în răpănosul de Chevrolet, de la restaurantul Michigan Lake, oprindu-se, după un timp, în fața unui hotel micuț și modest, nu departe de Merchandise Mart. La intrare, îi întîmpinase un portar, vizibil îngrețoșat de Chevroletul pe care-l luă în primire — amănunt, pare-se, neobservat de Derek Eden — iar înăuntru, în hol, îi aștepta funcționarul de serviciu. Cu siguranță, printre telefoanele urgente date de partenerul ei, zbîrnîise unul și la administrația hotelului. Fără nici o formalitate de înregistrare, hotelierul îi conduse direct într-o cameră de la etajul unsprezece, le predase cheia și, după un „noapte bună", rostit în zbor, se topise discret.

Camera era acceptabilă ; cu mobilă sobră, de modă veche, pe alocuri arsă de țigări, dar curată. Avea două paturi ; iar în dreptul unuia și pe o măsuță, o sticlă de whisky, nedestupată, cîteva gustări și cuburi de ghiață. Pe tava unde erau așezate, o carte de vizită cu „Salutările cordiale ale administrației" pe care, după o sumară inspecție, Derek Eden a băgat-o în buzunar. Întrebat pe urmă de Cindy, Derek și-a explicat gestul, spunîndu-i :

— Uneori, hotelurile caută să ne îndatoreze prin amabilitatea ce ne-o arată. Noi, însă, nu ne putem angaja la contraservicii ; nu ne admite ziarul. Se ivesc totuși ocazii cînd mai putem strecura prin articole, cîte un nume de hotel — dacă îi facem un bine prin asta — sau dimpotrivă, îl omitem, cînd e vorba de ceva neplăcut — un deces, de pildă, de care orice hotel fuge ca dracu de tămîie. Dar așa cum am zis ; fără să ne angajăm dinainte. Facem și noi ce putem.

Și-așa, stînd de vorbă, au băut un pahar de whisky, apoi și-au turnat altul și, printre sorbituri, Derek a început s-o sărute. Curînd i-a simțit moliciunea dezmierdărilor ; mai întîi, prin păr, pe care i l-a mîngîiat îndelung și într-un fel ce-o făcea să tresară cu toată ființa ; pe urmă, și tot atît de încet, și-a coborît mîinile pe trup... Atunci a întrevăzut Cindy perspectiva unei experiențe cu totul inedite.

În vreme ce-o dezbrăca — cu un rafinament pe care nu și-l trădase nicicum înainte — o rugase în șoaptă : „Să nu ne grăbim, Cindy !" Dar o dată în pat, năpădită de o binefăcătoare căldură — întocmai cum i-o făgăduise în mașină — i se păruse cu neputință să-i dea ascultare. „Să nu mai așteptăm ! Vreau acum ; te rog !" îi strigase ea. La fel de duios, dar neclintit în voință, a refuzat-o. Și ea l-a ascultat, supusă, lăsîndu-se în voia lui, călăuzită, ca un copil dus de mînă, pînă în pragul sublimului extaz, apoi îndărăt amîndoi, încleștați în plutirea aceea de vis și de așteptare ; și iarăși, și mereu, pînă aproape, înnebunitor de aproape de supremul moment și din

nou înapoi ; iar cînd, în cele din urmă, dorința s-a dovedit mai puternică și n-au mai putut-o zăgăzui, s-au lăsat deopotrivă în stăpînirea ei avîntată și tot înălțătoare, asemenea unui imn ceresc, plăsmuit din sute de simfonii divine ; atunci, dacă i s-ar fi cerut să-și aleagă singură clipa cea de pe urmă a vieții, Cindy se oprea la aceea, fiindcă niciuna, din cîte aveau să urmeze, nu mai putea să fie aidoma ei.

O altă descoperire care o încîntase în legătură cu Derek Eden a fost totala lui lipsă de prefăcătorie sentimentală. Zece minute mai tîrziu, cînd Cindy începea să-și recapete pulsul și răsuflarea normală, Derek s-a ridicat într-un cot, a aprins țigări pentru amîndoi, și a exclamat, zîmbitor :

— Am fost grozavi ! O asemenea performanță cere, neapărat, un bis — ba chiar nenumărate. Să nu le pierdem, Cindy !

Era o catalogare fățișă, fără false pretenții, a legăturilor pur fizice, dezbrăcată de orice sentiment și, totodată, recunoașterea perfectei armonii dintre ei care-i purtase spre acea fericire, spre acea Nirvană, atît de rar accesibilă. Acum știau deopotrivă că la nevoie se puteau reîntoarce oricînd în acest paradis al lor, ce le făgăduia noi desfătări și infinite taine.

Aranjamentul îi convenea de minune lui Cindy. De fapt, în afara dormitorului, nu prea vedea ce afinități ar apropia-o de Derek Eden, și apoi, cu siguranță nu era juvaerul pe care l-ar fi putut expune, cu mîndrie, în circuitul monden. Chiar înainte de a aprofunda această latură, era convinsă că, afișîndu-se în public alături de unul ca Derek, avea mai mult de pierdut decît de cîștigat. În plus îi și dăduse a înțelege că are o căsătorie solidă, deși după bănuielile ei, nu prea îndestulătoare ca satisfacții fizice — un neajuns care-i trezise înțelegere și compătimire, dat fiind că și ea îl împărtășea întru totul.

Cu toate dezavantajele, Derek Eden merita totuși să fie prețuit, fără a se angaja, firește, sentimental. Prin urmare, îl va prețui. Hotărî totodată să nu se arate nesățioasă, și deci întîlnirile amoroase să nu devină prea dese. Una, ca aceea din astă seară, o va mulțumi pentru multă vreme, și putea s-o retrăiască prin simpla-i evocare. Nici să se ofere prea ușor nu era înțelept, cumpăni Cindy, ci să-l joace puțin pe Derek, să-l facă s-o dorească cu aceeași înflăcărare cum îl dorea și ea. Procedînd astfel, legătura lor putea să-și mențină prospețimea și să dureze ani în șir.

Descoperirea lui Derek îi conferea, într-un fel ciudat, o libertate pe care n-o cunoscuse. Acum că-l avea la îndemînă, și prin el toate

plăcerile visate, putea să cîntărească mai obiectiv o eventuală alegere între Mel şi Lionel Urquhart.

În multe privinţe căsnicia cu Mel era iremediabil consumată. Atît în concepţii, cît şi ca soţi, se înstrăinaseră complet unul de celălalt ; orice neînţelegere, cît de neînsemnată, degenera în certuri violente. Unica preocupare a lui Mel — cel puţin în vremea din urmă — părea a fi blestematul lui de aeroport. Şi cu fiecare zi ce trecea, prăpastia dintre ei devenea tot mai adîncă.

Lionel, o perspectivă atrăgătoare sub toate aspectele, afară de cel amoros — nu avea gîndul decît la divorţ — al ei şi al lui, spre a consfinţi legătura, luînd-o de soţie.

Mel îi dispreţuise veleităţile sociale. Din partea lui nu se putea aştepta deci la vreo emulaţie a viitoarelor năzuinţe ci, dimpotrivă, numai la piedici. Pe de altă parte, Lionel, care se bucura de pe acum de o reputaţie solidă în societatea din Illinois, nu vedea nimic deplasat în dorul ei de afirmare şi, bineînţeles, o va ajuta — avînd şi posibilitatea să i le ducă la îndeplinire.

Ce o reţinuse pînă acum la alegerea definitivă era amintirea celor cincisprezece ani de căsătorie cu Mel... a zilelor luminoase de deplină armonie cerebrală şi conjugală din care se împărtăşiseră cîndva. Într-un ungher al sufletului mai stăruia, plăpîndă, nădejdea reînvierii acestui trecut — şi, fireşte, a atracţiei fizice. O speranţă deşartă, cum o recunoştea acum faţă de ea însăşi.

Ca mascul, Lionel nu avea de oferit decît foarte puţin sau nimic. Dar şi cu Mel era cam acelaşi lucru — în ce o privea. Eliminînd însă acest handicap — aşa cum o putea face, avîndu-l pe Derek Eden şi revelaţia calităţilor sale măiastre, Lionel, ca rival al lui Mel, îl lăsa pe acesta în urmă.

Încă în taxi, în drum spre aeroport, Cindy deschise ochii şi chibzui. Nu, nu va decide nimic înainte de discuţia cu Mel. De fapt, detestase întotdeauna să ia hotărîri ; le amîna mereu pînă cînd însăşi viaţa, împrejurările, îi forţau mîna. Şi apoi existau încă atîtea imponderabile : copiii, amintirea anilor petrecuţi cu Mel — nu toţi amari şi serbezi, iar o dată ce-ai ţinut la un om şi l-ai îndrăgit cu adevărat, nu te poţi scutura în întregime de sentimentele de odinioară. Oricum, se felicita pentru ideea venirii la aeroport ; îi părea bine că nu renunţase la ea.

Pentru prima oară de la plecarea din centrul oraşului, Cindy se aplecă înainte şi scrută întunericul din jur, încercînd să se orienteze cam pe unde erau. Dar fără prea mare succes. Prin ferestrele

aburite, tot ce putu desluşi era zăpada înnămeţită şi nenumărate alte maşini înaintînd, ca şi ei, încet de tot. Se aflau probabil pe autostrada Kennedy, însă în ce punct anume, cu neputinţă de precizat.

Surprinse ochii iscoditori ai şoferului urmărind-o prin oglinjoara agăţată de parbriz. N-avea nici cea mai vagă idee despre cum arăta omul de la volan ; nu-i dăduse nici o atenţie cînd se urcase în maşină, în faţa hotelului, de unde plecaseră pe rînd — ea şi Derek — înţeleşi de pe acum să facă uz de discreţie.

Şi de l-ar fi privit la ce bun ? În seara asta pretutindeni nu vedea decît chipul lui Derek Eden.

— Colo-şa e parcul Partage, doamnă, o anunţă şoferul. Ne apropiem de aeroport. Nu mai e mult.

— Mulţumesc.

— Nebunie mare, cîţi merg într-acolo, nu numai noi. Ce-o fi pe capu ălora de la aeroport, cu viscolu şi toate belelele ! ?

„Şi mă rog, cine naiba se sinchiseşte ? îşi zise Cindy. Oare nimeni nu mai avea alte gînduri şi teme de discuţii în afară de spurcatu-ăla de aeroport ? !"

Dar îşi păstră reflecţiile pentru sine. Ajunşi la intrarea în aerogara principală, Cindy plăti taxiul şi fugi înăuntru, să scape de zăpada care se răsucea sălbatic pe sub bolte şi mătura vijelioasă trotuarele. Se strecură prin mulţimea ce mişuna în holul impozant, ocolind pîlcul de oameni, destul de compact, pregătindu-se, pare-se, pentru o manifestaţie, sau aşa ceva, după felul cum vreo cîţiva din ei tot meştereau la o staţie portabilă de amplificare instalînd microfoane şi tot dichisul. Un poliţist negru, pe care-l văzuse adesea în compania lui Mel, se întreţinea cu doi, trei din grup, probabil conducătorii. Poliţistul vorbea gesticulînd energic cu capul.

Neatrasă de nici o curiozitate, dat fiind că nimic legat de acest loc blestemat n-o interesa — Cindy îşi continuă drumul neabătută spre birourile administrative de la mezanin. Peste tot se vedeau lumini aprinse, deşi în birouri nu era ţipenie de om şi nici urmă din zumzetul maşinilor de scris sau al vorbăriei din timpul zilei. Cel puţin mai existau oameni cu atîta minte încît să stea şi pe la casele lor, în puterea nopţii, îşi spuse Cindy.

Dar în anticamera lui Mel dădu peste o femeie destul de coaptă la vîrstă şi mizerabil îmbrăcată. Şedea pe o banchetă, cu o privire fixă, în gol, străină parcă de apariţia Cindyei. După ochii ei înroşiţi, se vedea că plînsese ; iar după palton şi pantofi era limpede că înfruntase furtuna de-afară.

Cindy îi aruncă o privire destul de indiferentă, înainte de-a păşi în biroul lui Mel. Înăuntru nu era nimeni, aşa că se aşeză pe un scaun, în aşteptare. Aproape imediat închise ochii, ca să reînvie plăcutele momente prilejuite de Derek Eden.

Cam în zece minute, apăru şi Mel, precipitat ; şchiopăta mai tare ca de obicei, remarcă Cindy.

— Ooo ! exclamă el vădit surprins s-o găsească acolo ; apoi se întoarse spre uşă, s-o închidă. Realmente nu credeam c-ai să baţi drumul pînă aici.

— Ţi-ar fi convenit, pesemne, să nu vin.

Mel dădu din cap.

— Rămîn la părerea mea că nu serveşte la nimic, sau, cel puţin, nu scopului urmărit de tine.

Îşi măsură soţia cu ochi pătrunzători încercînd să-i citească gîndurile, să-i ghicească adevăratele intenţii ce-o mînaseră către el. Învăţase de mult că motivele Cindyei sînt pe cît de încîlcite, pe tot atît de ascunse. Abstracţie făcînd de orice, trebuia să admită că arăta ca în zilele ei cele mai bune, de-a dreptul fascinantă, răspîndind parcă lumină în jur. Din nefericire însă, fermecătoarea ei frumuseţe îl lăsa complet indiferent.

— Ce-ar fi să-mi spui care e scopul pe care crezi tu că-l urmăresc, vorbi Cindy.

Mel ridică din umeri.

— Aşa cum m-ai lăsat să întrevăd, eşti pusă pe răfuială. Or socotesc că am avut destule răfuieli acasă ca să mai punem la cale şi aici una.

— Şi totuşi s-ar părea că va trebui să punem şi aici ceva la cale, de vreme ce pe-acasă te arăţi atît de rar.

— Poate că n-ar fi aşa dacă m-ar aştepta o atmosferă mai primitoare...

Iată că nici nu începuseră bine să vorbească şi se şi muşcau, constată Cindy. În starea la care ajunseseră, părea cu neputinţă să discute civilizat, fără apostrofări. Mă rog, îi va răspunde şi ea cu aceeaşi monedă.

— Ia te uită ! Vasăzică ăsta e motivul de nu dai pe acasă, nu cele pe care mi le serveşti curent. Pretindeai că te reţin treburi nemaipomenit de importante ; chiar şi douăzeci şi patru de ore în şir, dacă e neapărată nevoie. Atîtea lucruri dramatice care se ivesc veşnic... parcă aşa spuneai ? !

Mel răspunse scurt şi grav.

— În noaptea asta există.

— Dar nu și în alte dăți ?

— Vrei să afli, cu orice preț, dacă am preferat uncori să rămîn aici, în loc să vin acasă ? Ei bine, da.

— Măcar pentru prima oară vorbești și tu cinstit.

— Și apoi, chiar dacă vin acasă, nu te lași pînă nu mă tîrăști la cîte o sindrofie absurdă, ca cea de astă seară.

— Cu alte cuvinte, nici n-ai avut de gînd să vii ! îi răspunse înflăcărată.

— Ba nu. Am avut de gînd ; și ți-am spus-o. Dar...

— Nici un dar ! Simțea cum se aprinde din ce în ce. Te-ai bizuit dinainte c-o să apară o piedică, așa cum veșnic se întîmplă. Și ce ți-ai zis ? Mă fofilez binișor, cu un alibi la mînă, și-o s-o conving eu — deși nu mai cred o iotă din ce-mi îndrugi, fiindcă ești un mincinos și un fățarnic.

— Nu întrece măsura, Cindy !

— De-aia nu mai pot !

Își aruncau priviri fioroase unul altuia. Ce se petrecuse cu ei de ajunseseră aici, se întrebă Mel, la încăierările astea de copii năbădăioși, prost crescuți ; la josnicii, la replici odioase, înmuiate în venin ; și la toate, nu se lăsa cu nimic mai prejos. La fiecare ceartă se producea o prefacere în amîndoi — ceva care-i degrada. Oare așa se întîmpla cu orice pereche ajunsă în impas după ani și ani de conviețuire ? Și asta pentru că-și cunoșteau slăbiciunile și le puteau scormoni ca pe niște răni dureroase ? Cîndva, auzise spunîndu-se că destrămarea unei căsătorii scoate la iveală tot ce e mai reprobabil în caracterele celor doi soți. O afirmație pe deplin confirmată în cazul lui și al Cindyei.

Încercă să vorbească mai rațional.

— Nu mă consider mincinos și fățarnic. Dar poate că bănuiala ta, cum că mă folosesc de piedici neprevăzute ca să scap de sindrofiile pe care știi cît le detest, poate nu e cu totul lipsită de temei. Atîta doar că eu nu am privit-o sub acest unghi.

Cum Cindy tăcu, continuă tot el :

— Ești liberă să crezi ce vrei, dar astă seară eram hotărît să vin în oraș ; sau cel puțin așa cred. Poate nu chiar sută la sută, cum mă suspectezi... în sfîrșit, nici eu nu știu. Cert este că nu eu am provocat viscolul și, o dată stîrnit, s-au ivit o mulțime de complicații — de astă dată reale — care m-au reținut. Făcu un semn cu capul, către anticameră. Printre ele se numără și femeia de-acolo. I-am făgăduit locotenentului Ordway că voi sta de vorbă cu ea. Pare să fi dat de-un necaz.

— Şi nevastă-ta e la necaz, spuse Cindy. Aşa că străina de-alături poate să mai aştepte.

— Bine, bine, încuviinţă Mel clătinînd din cap.

— Am ajuns la saturaţie — şi tu şi eu. Aşa e ? îl întrebă Cindy.

Mel nu răspunse pe loc ; greşit ar fi fost să se pripească, dar în acelaşi timp şi absurd să evite adevărul, o dată ce ajunseseră la mărturisiri făţişe.

— Da, recunoscu într-un tîrziu. Mă tem că da.

— Şi măcar de-ai putea să te schimbi ! sări Cindy. Să vezi lucrurile ca mine. Dar tu nu laşi nimic din ale tale — şi aşa a fost într-una. Dacă ai face şi ce vreau eu...

— De pildă, şase seri dintr-o săptămînă, să port cravată neagră, iar a şaptea una albă ?

— Şi, mă rog, de ce nu ? Cindy îl înfrunta cu toată înflăcărarea şi dîrzenia de care era capabilă.

Îi plăcuse întotdeauna s-o vadă aprinsă, chiar dacă mînia ei îl viza direct. Chiar şi acum...

— Cred c-aş putea pune şi eu aceeaşi întrebare, în legătură cu transformarea, şi aşa mai departe, vorbi Mel. Din nefericire, oamenii nu-şi modifică trăsăturile structurale ; ci doar se adaptează. De altfel spre asta se tinde într-o căsătorie ; acomodarea partenerilor între ei.

— Dar nu unilaterală...

— Nici la noi n-a fost de-o singură parte, argumentă Mel. Fie c-o crezi sau nu, eu am încercat să mă adaptez ; şi bănuiesc că şi tu. Nu ştiu care a depus cele mai multe strădanii ; evident, fiecare va susţine că el. Dar esenţialul e altul : cu toate eforturile şi timpul scurs, n-am obţinut nimic.

— Cred că ai dreptate, spuse încet şi rar. Cel puţin în privinţa ultimei afirmaţii. Şi eu văd la fel lucrurile. Se opri puţin, după care adăugă : Vreau să divorţez.

— Mai întîi ar trebui să fii absolut sigură. E un pas foarte important.

Apoi gîndi în sine : „Cindy încă oscilează, incapabilă să ia o hotărîre şi aşteaptă s-o ajut eu." Dacă n-ar fi pronunţat cuvinte atît de serioase, mai c-ar fi zîmbit.

— Sînt sigură, răspunse Cindy. Da, sînt sigură, repetă cu şi mai multă tărie.

— Atunci e lucrul cel mai înţelept pentru amîndoi, zise cu calm.

Cindy avu o secundă de şovăire.

— Şi tu crezi la fel ?

— Da, sînt convins.

Iuţeala dialogului şi concisiunea lui, prin lipsa oricărei controverse, se părea că o descumpănise. Mai puse o întrebare:

— Am ajuns deci la o hotărîre?

— Da.

Încă se înfruntau, însă fără pic de mînie de astă dată.

— La naiba! exclamă Mel, făcînd un pas înainte, ca şi cînd ar fi vrut s-o pornească spre ea. Sînt dezolat, Cindy!

— Şi eu. Dar nu se clinti din loc, să-l întîmpine, şi vorbi cu o voce mai stăpînită. Ce să-i faci!? E lucrul cel mai înţelept, nu?

Mel dădu din cap.

— Da, cred că da.

Totul se terminase. Şi amîndoi o ştiau. Mai aveau de rezolvat doar detaliile.

Cindy purcese neîntîrziat la planuri:

— Roberta şi Libby vor rămîne cu mine, se-nţelege; ai să le poţi vedea însă cînd doreşti. N-am să-ţi fac şicane în această privinţă.

— Nici nu mă aşteptam.

„Fireşte, cugeta el, aşa se şi cuvenea: fetele să crească alături de mama lor.“ Deşi, îi vor lipsi tare mult... Mai ales Libby. Una era să trăiască în aceeaşi casă, să le aibă sub ochi zi de zi, şi cu totul altceva să le întîlnească la întîmplare. Îi reveniră în minte dialogurile purtate cu Libby la telefon, astă seară... oare ce-l întrebase prima oară? Dacă avea o agendă, cu un program gata întocmit pentru luna februarie. Ei bine, iată că acum îl avea; şi încă unul consemnînd prefaceri neaşteptate.

— Va trebui să-mi găsesc un avocat, o auzi pe Cindy. Am să te anunţ cine va fi.

Clătină iar din cap, întrebîndu-se uluit dacă toate căsătoriile, ajunse la destrămare, se încheiau atît de prozaic, o dată ce li se hotăra soarta. După cîte se părea, Cindy îşi recăpătase calmul şi echilibrul cu o iuţeală de necrezut. Stînd în continuare pe scaun îşi examina starea machiajului în oglinda unei pudriere, aducîndu-i ameliorările necesare. Ba mai mult, după impresia lui, îşi strămutase gîndurile în altă parte, iar în colţurile gurii îi înflorise un zîmbet. Parcă femeile erau mai emotive decît bărbaţii sau cel puţin aşa crezuse; cu toate acestea Cindy nu se arăta de loc tulburată, pe cînd el, de-abia îşi stăpînea lacrimile.

Dinspre camera alăturată se auziră paşi şi glasuri. Apoi o ciocănitură în uşă.

— Intră, răspunse Mel.

Era locotenentul Ordway. Păşi în birou, închizînd uşa în urma sa.

— Ooo, iertaţi-mă, vă rog, doamnă Bakersfeld ; exclamă văzînd-o pe Cindy.

Ea îşi ridică o secundă privirea, apoi şi-o întoarse în altă parte, fără a catadicsi să răspundă.

Cu reflexele-i ascuţite, Ordway sesiză atmosfera apăsătoare şi păru încurcat.

— Poate-i mai bine să revin... spuse şovăitor.

— Despre ce e vorba, Ned ? îl întrebă Mel.

— Despre manifestanţii aceia din Meadowood. S-au strîns cîteva sute în holul cel mare şi curg într-una. Ţineau morţiş să apăreţi în faţa tuturor, dar i-am convins să-şi trimită cîţiva delegaţi, aşa cum mi-aţi spus. Au ales o juma de duzină şi mai sînt trei reporteri ; i-am lăsat să vină şi ei. Poliţistul făcu un semn cu capul spre anticameră. V-aşteaptă cu toţii acolo.

Va trebui să-i primească, îşi spuse Mel ; cu toate că niciodată nu avusese mai puţin chef să stea de vorbă cu cineva...

— Cindy, începu pe un ton rugător, te asigur că n-o să dureze mult. N-ai vrea să aştepţi ? Neprimind nici un răspuns, adăugă : te rog !

Dar Cindy continua să-i ignoreze pe amîndoi.

— Uitaţi ce e, interveni Ordway ; dac-au picat într-un moment nepotrivit, le spun să revină altă dată.

Mel îşi scutură capul, în semn de împotrivire. Sugestia pornise de la el, era angajat.

— Mai bine adu-i încoace. Dar cînd Ordway se întoarse pornind către uşă, îşi aminti de ceva : Uff, n-am apucat să vorbesc nici cu femeia aceea... am uitat cum o cheamă...

— Guerrero, îi aminti celălalt prompt. Nici nu mai e cazul. Adineaori, cînd am venit, părea că se pregăteşte de plecare.

După cîteva secunde, începură să intre, unul cîte unul, proprietarii din Meadowood — patru bărbaţi şi două femei, urmaţi de un trio al presei. Unul din reporteri, un bărbat încă tînăr şi vioi, pe nume Tomlinson, reprezenta ziarul „Tribune“, asigurînd de obicei rubrica închinată ştirilor din aviaţie şi aeroportului ; pentru Mel nu era un necunoscut, şi-i preţuia acurateţea şi obiectivitatea condeiului. Uneori articolaşele lui apăreau şi în publicaţiile de largă circulaţie în ţară. Şi pe ceilalţi îi cunoştea, dar mai vag — junele de la Sun-Times, şi ziarista, mai vîrstnică, de la un săptămînal local.

Prin ușa deschisă, Mel îl zări pe locotenentul Ordway stînd de vorbă cu femeia de afară, doamna Guerrero, acum în picioare și încheindu-și nasturii de la palton.

Cindy rămase unde se afla.

— Bună seara, îi întîmpină Mel pe noii veniți. Apoi se prezentă și-i îndemnă, prin gesturi, spre scaunele și canapelele din birou. Vă rog să luați loc.

— În fine, o să ședem, răspunse unul din delegați.

Era sclivisit, cu un păr grisonant, pieptănat cu mare artă, și părea a fi liderul grupului.

— Dar trebuie să știți că n-am venit să ne lăfăim, tolăniți pe canapele. Avem unele lucruri de spus pe șleau și așteptăm același fel de răspunsuri, răspicate, nu în răspăr și doar vorbărie goală.

— Voi încerca să vi le dau. Vreți să-mi spuneți mai întîi cine sînteți ?

— Numele meu este Elliott Freemantle. Sînt avocat. Îi reprezint pe dumnealor de față, cît și pe cei adunați jos, în hol.

— În regulă, domnule Freemantle. De ce nu începeți ? spuse Mel.

Ușa dinspre anticameră era tot deschisă. Mel observă că femeia de alături plecase. Ned Ordway reapăru în prag, intră în birou și închise ușa.

3

AVIONUL TRANS AMERICA 2 părăsise de douăzeci de minute aeroportul Lincoln International, urcînd vertiginos spre treizeci și trei de mii de picioare — o altitudine pe care avea s-o atingă în următoarele unsprezece minute, în apropiere de Detroit. De pe acum se angajase pe ruta aeriană prescrisă în marea sa cursă circulară spre Roma. De cîteva minute, pătrunsese într-o atmosferă calmă, lăsînd, jos de tot, norii vijelioși și stihiile ce-i însoțeau. Deasupra și în față, o lună în al treilea pătrar se agățase pe boltă ca o lanternă, înclinată pe-o parte, iar de jur împrejur, numai stele cu conturul lor limpede, scînteietor.

Se încheiase și seria manevrelor de maximă încordare în cabina de comandă. Căpitanul Harris, cu microfonul în față, îi informase pe pasageri despre evoluția avionului. După anunț, cei trei piloți trecuseră la îndeletnicirile curente pentru lunga traversare ce-i aștepta. Deodată, sub pupitrul mecanicului de bord, aflat în spatele căpitanilor Harris și Demerest, zbîrnîi un clopoțel insistent. Simultan se aprinse și un beculeț gălbui pe panoul dinaintea manetelor de comandă. Atît semnalul sonor cît și cel luminos preludiau o convorbire radio prin sistemul Selcal, cu ajutorul căruia cele mai multe companii aeriene comunicau cu echipajele avioanelor, ca de la un telefon particular. Toate cursele Trans America sau ale marilor societăți de transporturi aeriene aveau coduri individuale, transmise și recepționate în mod automat. În consecință, semnalele pornite către avionul N-731-TA nu puteau fi interceptate, nici vizual nici auditiv, decît de el.

Anson Harris comută frecvența care-i ținuse în legătură cu Centrul Dirijării Avioanelor pe rutele aeriene, pentru a răspunde proaspătului apel.

— Aici Trans America 2.

— Vorbeşte dispecerul lui Trans America din Cleveland. Am un mesaj de la direcţia transporturilor, Lincoln International. Anunţaţi-ne cînd îl puteţi recepţiona.

Harris observă că şi Demerest schimbase frecvenţa radio, iar acum îşi luase un caiet şi făcea semn din cap că e gata să transcrie comunicatul.

— Te ascultăm, Cleveland. Dă-i drumul, anunţă Harris.

Mesajul nu era altul decît cel redactat de Tanya Livingston în legătură cu pasagera clandestină Ada Quonsett. Pe măsură ce înainta dictarea, cei doi căpitani zîmbeau amuzaţi. În încheiere, se cerea confirmarea sau dezminţirea prezenţei Adei Quonsett la bordul avionului.

— Vom verifica şi vă vom informa, spuse Harris la sfîrşitul transmisiei.

Şi comută din nou pe frecvenţa Centrului de Dirijare.

Vernon Demerest şi ofiţerul Jordan, care auziseră mesajul prin difuzorul centrat în plafon, aproape de scaunul lui Harris, rîdeau cît îi ţinea gura.

— Eu unul nu cred, declară Jordan.

— Ba eu da, îl contrazise Demerest, hohotind pe înfundate. Auzi, dumneata ! Atîţia găgăuţi cîţi mişună prin aeroporturi să fie păcăliţi de o cotoroanţă !

Apăsă pe butonul aparatului de intercomunicaţie ca să vorbească cu una din stewardese.

— Bună, o salută pe cea care-i răspunse. Trimite-o pe Gwen la noi.

Cînd Gwen Meighen deschise uşa şi intră în cabină, Vernon tot mai chicotea. Îi citi mesajul primit prin Selcal, cu toate semnalmentele fugarei.

— Ai văzut-o cumva ?

Gwen scutură din cap negativ.

— De-abia acum ajunsesem la clasa a doua.

— Du-te înapoi şi vezi dacă n-o descoperi pe babetă, o instrui Demerest. După descrierea ce ne-a parvenit, o poţi identifica uşor.

— Şi dacă o găsesc ce trebuie să fac ?

— Nimic. Doar să vii înapoi, să ne spui.

Gwen n-a zăbovit decît foarte puţin. La întoarcere rîdea şi ea ca şi ceilalţi.

Demerest se învîrti în scaun s-o privească.

— Ai dat de ea ?

— Da, zise Gwen, întărindu-și confirmarea și prin mișcarea capului. Are locul paisprezece B. Răspunde întru totul descrierii ; ba o și întrece.

— Cîți ani are ? se interesă Jordan.

— Pe puțin șaptezeci și cinci, dacă nu aproape optzeci. Și arată ca un personaj desprins din paginile lui Dickens.

— Sau mai degrabă din *„Arsenic și dantelă veche"*, completă Anson Harris, răsucindu-și puțin gîtul.

— O fi cu adevărat pasageră clandestină, căpitane ?

Harris ridică din umeri.

— Așa susțin ăi de jos. Cred însă că asta explică și încurcătura voastră cu numărătoarea...

— Ne putem convinge foarte ușor. N-am decît să mă duc la ea și să-i cer talonul biletului, se oferi Gwen.

— Nu, o opri Demerest. Să nu faci una ca asta.

Mirați, ceilalți doi ofițeri îl fixară cu ochi curioși, atît cît puteau să-i dibuie chipul prin semiobscuritatea cabinei. Dar numai o secundă, două, după care Harris își reîntoarse privirea la aparatura de bord, iar ofițerul Jordan se cufundă din nou în studierea graficelor.

— Stai nițel, spuse Demerest adresîndu-se lui Gwen. Și se apucă să mai citească o dată mesajul transmis de compania tutelară.

— E clar ! exclamă la capătul lecturii. Ni se cere doar să verificăm dacă o avem la bord. Mă rog, este ; și o să-l pun la curent și pe dispecer. Presupun că trimit ei un cerber s-o aștepte la Roma ; chiar să vrem, deocamdată nu putem interveni cu nimic. Or dacă băbuța s-a descurcat de-a ajuns pînă aici, iar noi nu ne-ntoarcem din cursă, la ce bun să-i amărîm cele opt ore de zbor ? Las-o în pace. Poate-i vom da vestea cea tristă cu puțin înainte de Roma ; atunci n-o să mai fie șocul atît de mare. Pînă una alta, s-o lăsăm să se bucure de plimbare. Dă-i bunicuței o masă bună și pe urmă să vadă filmul în liniște.

Gwen îl privea îngîndurată.

— Știi ceva, spuse. Sînt momente cînd îmi placi tare mult...

La ieșirea ei din cabină, Demerest, tot chicotind, potrivi radio și raportă personal dispecerului din Cleveland.

Anson Harris, care între timp își aprinsese pipa, ridică privirea de pe tablourile de comandă și-l interpelă pe un ton sec :

— Nu te știam amator de femei *vîrstnice*.

Și accentuă pe ultimul cuvînt.

— Le prefer pe-ale tinere, i-o întoarse Vernon rînjind zeflemitor.

— Aşa ştiam şi eu.

Comunicatul cu bătrîna buclucaşă şi răspunsul dat de el îl dispuseseră grozav pe Demerest. Vesel şi destins cum era, adăugă pe un ton glumeţ :

— Roata vieţii se învîrteşte. Curînd de tot va trebui să ne resemnăm, şi tu şi eu, cu cele mai copticele.

— Eu am şi făcut-o, răspunse Harris, pufăind din pipă. Şi încă de mult.

Amîndoi îşi îndepărtaseră căştile de la cîte o ureche, aşa că puteau discuta în voie, interceptînd totodată şi eventualele apeluri radio ce puteau să apară.

Pe de altă parte, zgomotul din cabină, persistent dar nu prea exagerat, le conferea destulă izolare faţă de colegul din spate.

— N-ai călcat niciodată pe-alături, aşa e ? îl întrebă Demerest. Vreau să spun ca soţ. Zău, fără glumă ; în „haltele de ajustare" te văd mereu citind.

Era rîndul lui Harris să-i surîdă batjocoritor.

— Ba, cîteodată, mai văd şi-un film.

— Ai vreun motiv aparte ?

— Nevastă-mea a fost stewardesă ; lucra pe DC 45. Aşa ne-am cunoscut. Era la curent cu tot ce se întîmplă : combinaţii amoroase, copii din flori, sarcini întrerupte, şi aşa mai departe. Mai tîrziu a ajuns stewardesă şefă şi a avut mult de furcă cu poveştile astea. În fine, cînd ne-am căsătorit i-am făcut o promisiune — se înţelege care — şi de-atunci mi-am păstrat-o.

— Probabil te-au stimulat şi puştii...

— Se prea poate.

Harris se întoarse la reglarea aparaturii. Chiar stînd de vorbă, în virtutea pregătirii şi a deprinderilor, amîndoi nu slăbiseră o clipă din ochi panourile luminoase din faţă, laterale şi de deasupra. Orice informaţie anapoda, apărută pe ele, era un semn de defecţiune a avionului. Dar nu se ivise nici una.

— Cîţi copii ai ? îl iscodi Demerest. Şase ?

— Şapte, îl corectă Harris, zîmbind. Patru au fost proiectaţi, trei nu. Dar pînă la urmă ne-am descurcat bine.

— Cu cei nepoftiţi... v-aţi gîndit vreodată să faceţi ceva ? Adică înainte de a se naşte ?

Harris îl străfulgeră cu o privire aspră.

— Vrei să spui să scăpăm de ei ?

Vernon Demerest îi pusese întrebarea dintr-o pornire de moment, iar acum se întreba de ce-o făcuse ? Evident, cele două discuţii avute mai devreme cu Gwen îi orientaseră gîndurile spre copii, în general. Totuşi, era neobişnuit pentru el să cugete atît de îndelung la ceva — mai ales la un lucru atît de simplu, de elementar, ca raclajul lui Gwen. În sfîrşit, îl luase gura pe dinainte, dar îl interesa şi reacţia lui Harris.

— Da, se explică Vernon. La asta m-am referit.

— Răspunsul e *nu,* zise Harris cu asprime. Completînd apoi pe un ton mai înmuiat : Din întîmplare, principiile mele nu se împacă cu această formulă.

— Cumva influenţa religiei ?

Harris clătină din cap dezaprobator.

— N-am niciuna.

— Atunci pe ce ţi le întemeiezi ?

— Eşti sigur că vrei să m-asculţi ?

— Avem o noapte lungă înaintea noastră. De ce n-am vorbi ?

La radio se auzi dialogul dintre Centrul de Dirijare şi cursa Trans World, de Paris, decolată la scurtă vreme după ei, şi deci la o depărtare de zece mile pe linie orizontală şi la cîteva mii de picioare, ca altitudine. Dar pe măsură ce-şi continuau zborul ascensional, urca şi cealaltă cursă, din urmă. La interceptarea emisiilor de pe alte avioane, piloţii prudenţi îşi consemnau mental imaginea parţială a traficului din imediata proximitate, aşa cum procedaseră şi Demerest cu Harris, memorînd datele transmise ca supliment la cele adunate în prealabil. După terminarea convorbirii radio, Demerest îl îmboldi pe Anson.

— Hai, dă-i drumul !

Harris controlă direcţia, altitudinea, şi pe urmă se apucă să-şi umple pipa.

— M-am îndeletnicit mult cu istoria, începu el. Nu numai în facultate, ci şi pe urmă. Ca şi tine, probabil.

— Eu nu, zise Demerest. N-am învăţat niciodată mai mult decît strictul necesar.

— Mă rog, dac-o parcurgi de la un capăt la altul — vreau să spun istoria — rămîi cu o concluzie clară. Orice fărîmă de progres în omenire este consecinţa ridicării omului ca individ. Fiecare pas înainte al civilizaţiei, într-o eră cît de cît mai bună, mai luminoasă decît cea care a precedat-o, e determinată de îmbunătăţirea raporturilor dintre oameni — mai ataşaţi unii de alţii, cu mai mult respect

față de semenii lor. Nepăsarea și desconsiderarea celor din jur coincid invariabil cu etapele de regres. E destul să citești un sumar al istoriei ca să te convingi că am dreptate.

— Nu, te cred pe cuvînt.

— Nu-i nevoie, pentru că ai la îndemînă o seamă de exemple. Abolirea sclaviei la noi în țară atestă tocmai creșterea respectului față de viața omului ca individ. Pe același temei s-a interzis și spînzurarea copiilor și, cam tot pe atunci, s-a creat Habeas Corpus, în încercarea de a se face dreptate tuturor, pe cît e posibil. Mai recent, majoritatea oamenilor cu logică se opun pedepsei capitale — nu atît în apărarea celor executați cît pentru ceea ce simbolizează în societate actul de suprimare a unei vieți omenești, oricare ar fi ea.

Harris se opri din vorbă. Se întinse înainte, stingherit de bara ce-l încercuia pe scaun și scrută prin fereastra cabinei semi-întunecata noapte ce se întindea împrejur. În razele albe ale lunii, zări dedesubt, jos de tot, moțurile norilor negri hăituiți de furtună. După sumbrele previziuni meteorologice, pînă dincolo de jumătatea Atlanticului cerul era acoperit de pătura lor densă, care nu le va îngădui să vadă nici urmă din luminația orașelor peste care zburau. La cîteva mii de picioare deasupra, clipiră, în treacăt, semnalizatoarele unui avion mergînd în direcție opusă.

Din locul lui, ofițerul Cy Jordan întinse mîna în față și reglă poziția manetelor pentru compensarea altitudinii tot mai mari.

Demerest așteptă pînă se retrase, ca să-și reia dialogul cu Harris.

— Bine, dar de la pedeapsa capitală pînă la avort e o cale lungă, protestă el.

— Nu tocmai, îl contrazise celălalt, dacă te gîndești la semnificație. E legată de același respect față de viața omului — însăși condiția progresului în societate. E curios însă cum îi auzi pe unii pledînd înfocați pentru abolirea pedepsei capitale, și în același timp și pentru legiferarea întreruperii sarcinilor, cu totul inconștienți de anomalia ce o comit. Pe de o parte, strădania de a ridica valoarea vieții umane, pe de alta, de a o degrada.

Demerest își aminti propriile argumente etalate față de Gwen în aceeași seară. Și le reluă.

— Un prunc în faza embrionară nu are o viață a sa independentă, deci nu reprezintă o entitate individuală. E un simplu embrion și nimic mai mult.

— Dă-mi voie să-ți pun o întrebare. Ai văzut vreodată cum arată un asemenea embrion, scos înainte de termen ?

— Nu.

— Eu da. Mi l-a arătat o dată un amic, medic. Il ținea într-un borcan cu formol și închis într-un dulăpior, acasă la el. Nu știu de unde-l luase, dar mi-a spus că, lăsat să se dezvolte în continuare ar fi devenit un copil normal — un băiat. Era, într-adevăr cum zici tu, un embrion, dar și o ființă umană. Cu toate caracterele anatomice perfect conturate : cu cap, cu mîini, cu picioare, cu degetele crescute, pînă și cu sex. Știi ce sentiment am încercat atunci ? Mi-a fost rușine. M-am întrebat oare pe ce lume mă aflu ? Unde dispăruseră oamenii cu mintea întreagă și cu bun simț, cînd această gîgîlice — lipsită de orice apărare — a fost omorîtă ? Pentru că de fapt asta se comisese — o crimă — deși ne cabrăm în fața pronunțării acestui cuvînt.

— Pe naiba ! Doar nu susțin să fie dat afară după ce s-a format de-a binelea.

— Știi ceva ? In opt săptămîni de la procreare, embrionul întrunește toate elementele pe care le va avea la naștere. In luna treia arată ca un copil în lege. Prin urmare unde tragi linia de demarcație?

— Trebuia să te faci avocat, nu pilot, mormăi Demerest.

Cu toate astea, se trezi întrebîndu-se cît de avansată era sarcina lui Gwen. Și tot el socoti : dacă l-a conceput în San Francisco așa cum susține — trebuie să fie cam în opt, nouă săptămîni. Or, dacă lua de bune spusele lui Harris, însemna că se conturase aproape complet.

Oricum sosise vremea pentru o nouă comunicare către Centrul Dirijării Avioanelor. Așa că Vernon Demerest raportă că se aflau la treizecișidouă de mii de picioare, aproape de limita ascensională, și în cîteva clipe vor trece granița Canadei, zburînd mai departe, peste latura sudică a lui Ontario.

Detroit și Windsor, orașele gemene înfipte chiar pe frontieră, se înfățișau de obicei de la depărtare de mile ca două imense pete de lumină. In această noapte ședeau ascunse, învăluite în beznă, pe undeva prin dreapta avionului. Demerest își aminti că aeroportul Metropolitan din Detroit își anunțase întreruperea activității cu puțin înainte de plecarea lor în cursă. De atunci și pînă acum, bietele citadele poate căzuseră pradă nemilosului viscol ce-și spinteca drumul către răsărit.

In compartimentele pasagerilor, reflectă Vernon, Gwen Meighen, împreună cu restul stewardeselor serveau al doilea rînd de băuturi,

pe cînd la clasa întîi, pasagerii își savurau aperitivele în farfuriile fine de porțelan veritabil.

— Te-am prevenit că sînt intransigent în concepții, reînnodă Harris firul discuției. Nu trebuie negreșit să aparții unei religii ca să crezi în etica umană.

— Sau ca să ai idei trăsnite, bombăni Demerest. Oricum, sînteți falimentari și tu și cei care le împărtășesc. Vasta majoritate tinde către înlesnirea raclajelor și, în cele din urmă, legiferarea lor.

— Dacă se va întîmpla una ca asta, înseamnă că am făcut un pas către cuptoarele din Auschwitz, izbucni Harris.

— Prostii ! Demerest își ridică în treacăt privirea de pe carnetul de bord unde consemna poziția avionului, exact cum o raportase. Irascibilitatea sa, de obicei destul de aparentă, începuse să se arate și acum. Există sumedenie de argumente în sprijinul întreruperii sarcinii și înlesnirii ei — copii nedoriți, sortiți sărăciei și ratării, cazurile speciale cum sînt violurile, incestul, sănătatea șubredă a mamei...

— Cazuri speciale vor exista cît e lumea. E ca și cum ai spune : „În regulă, dați-i drumul cu crima asta, dacă aveți un motiv plauzibil". Harris scutură capul, arătîndu-și dezaprobarea. Cît despre copii nedoriți, cum spuneai, pot fi evitați prin formulele anticoncepționale. În zilele noastre există atîtea mijloace, și după punga fiecăruia. Dacă ai scrîntit-o însă și, vrînd nevrînd, ai creat o viață, o ființă care se dezvoltă, nu ai dreptul moral s-o ucizi. Cît despre ce o așteaptă după naștere, este marele semn de întrebare care ne întîmpină pe toți fără excepție. Dar o dată ce ni s-a dat viața, bună sau rea, puțini sînt aceia care renunță la ea. Remediul pauperității nu este uciderea pruncilor din pîntece, ci ameliorarea condițiilor sociale.

Harris rămase puțin pe gînduri, apoi continuă :

— Dacă ne-am lua după criterii strict economice, am recurge la orice. De pildă, din punct de vedere economic e absolut logică exterminarea, imediat după naștere, a deficienților mintali și a monștrilor ; e logică eutanasia în cazul bolnavilor incurabili, la fel și lichidarea bătrînilor neputincioși, cum se practică în Africa unde sînt lăsați în junglă spre a fi devorați de hiene. Faptul că nu admitem asemenea practici e o dovadă că prețuim valoarea și demnitatea omului. Iar dacă tindem spre progres, se cuvine să le respectăm și mai mult. Asta e teoria mea, Vernon.

Altimetrele — cîte unul în fața fiecărui pilot — indicau treizeci și trei de mii de picioare — adică limita traiectoriei ascensionale. Anson

Harris aduse avionul în zbor orizontal, în timp ce ofițerul Jordan întinse din nou mîna să regleze manetele.

— Nenorocirea ta e că ai o minte foarte încîlcită, vorbi Demerest înăcrit. De fapt, își dădea seama că el îl stîrnise pe Harris, acum însă murea de ciudă că provocase o asemenea discuție. Și, ca s-o curme iremediabil, apăsă pe butonul de apel al stewardeselor. Hai să ne înfruptăm și noi din aperitivele-alea, pînă nu le mîntuie preacinstitele fețe de la clasa întîi.

— Strașnică idee, zise Harris, clătinînd din cap în semn de acord.

La numai un minut, două de la somația telefonică, Gwen Meighen apăru cu trei tăvi încărcate de gustări savuroase și de cafele. Nu numai pe cursele Trans America ci și ale altor companii, piloții erau întotdeauna serviți cu precădere.

— Mulțumesc, Gwen, spuse Demerest ; iar cînd o văzu aplecîndu-se înainte, să-l servească pe Anson, o petrecu cu ochii, spre deplina confirmare a celor știute de mai înainte. Avea talia mai subțire și mai zveltă ca oricînd ; nici un semn denunțător, absolut nimic, după cum probabil nici nu o să apară, indiferent de prefacerile din pîntece. Să se mai ducă la dracu Harris, cu teoriile lui băbești, cu tot ! Bineînțeles că Gwen o să se descotorosească de plod și încă de urgență...

Nu departe de cabina de comandă, în spatele ei, doamna Ada Quonsett ducea o conversație cu vecinul de scaun din dreapta, care, după cum descoperise, era un om amabil, între două vîrste, oboist în orchestra filarmonică din Chicago.

— Minunat lucru să fii muzicant ! se extaziase ea. O îndeletnicire atît de creatoare ! Răposatul meu soț era un mare iubitor al muzicii clasice. Cînta și el la vioară ; dar nu ca profesionist, firește. Se simțea inundată de o plăcută căldură, după ingurgitarea paharului de sherry nediluat, o tratație din partea amicului oboist, gata să-și repete gestul. Doamna Quonsett radia, nu alta.

— Vai, sînteți mult prea generos, îi spusese și poate-ar trebui să vă refuz, dar cred că n-am tăria...

Pasagerul din stînga — tipul cu mustăcioară firavă, afumată de tutun, și cu gîtul de cocostîrc, se arătase mult mai necomunicativ ; la drept vorbind o dezamăgise. Cele cîteva tentative de-a lega o discuție, făcute de Ada Quonsett, eșuaseră lamentabil, strivite de răspunsuri monosilabice, scăpate printre dinți, aproape de neînțeles ; în rest, aceeași poziție, ca de stană de piatră ; aceeași privire fără țintă și aceeași valijoară ținută cu înverșunare pe genunchi.

Cînd se comandaseră băuturile, în sufletul doamnei Quonsett mijise speranţa că binecuvîntata licoare o să-i dezlege şi lui limba. Dar degeaba! Vecinul îşi luase în primire paharul de whisky adus de stewardesă, îl plătise cu mărunţiş scos monedă cu monedă, şi apoi îl dăduse pe gît, dintr-o singură răsuflare. Păhărelul băut de ea îşi arătase instantaneu efectele, înmuindu-i inima şi făcînd-o să cugete cu mai multă îngăduinţă la nesuferitul de-alături, „bietul om o fi avînd şi el necazuri, ia să-l las în pace", îşi spusese ea.

Observă totuşi o vioiciune subită la el, cînd căpitanul anunţă, la puţin timp după decolare, traseul, viteza, orariul cursei şi chestii de-astea, pe care ea rareori îşi dădea osteneala să le asculte. Omul cu gîtul ca firul de aţă se apucase să măzgălească ceva pe un dos de plic, pe urmă scoase unul din ghidurile acelea „Alegeţi-vă singur traseul", oferite de companiile aeriene, şi-l întinsese pe valijoara de pe genunchi. Acum îl studia cum făcea însemnări cu creionul, printre repetate priviri aruncate la ceasul de mînă. Toată povestea i se părea stupidă şi copilăroasă, sigură cum era, că doar există un pilot navigator, colo, în cabina din faţă, care ne călăuzeşte avionul şi se îngrijeşte de toate.

Şi-atunci şi-a strămutat din nou atenţia spre oboistul amabil; acesta îi explica tocmai cum, pînă nu de mult, cînd audiase ca spectator, în sală, o simfonie de Bruckner, nu sesizase, ca instrumentist în orchestră, că de fapt în partea unde soliştii cîntă bum-tidi-bumm-bum, violoncelele intonează a-didi-a-da; exemplifică şi vocal pasajele discutate.

— Nu mai spune! se minunase interlocutoarea. Fantastic de interesant! N-aş fi crezut niciodată una ca asta. Mă gîndesc ce încîntat ar fi fost răposatul meu soţ să vă cunoască, deşi, bineînţeles, sînteţi cu mult mai tînăr ca el.

Sorbise o bună parte din al doilea pahar şi se simţea în al nouălea cer. Grozavă idee avusese să aleagă cursa asta, se felicită în sine. O minune de avion, cu piloţi cu tot; stewardese una şi una, îndatoritoare şi politicoase, plus pasagerii încîntători, afară de cel din stînga care, în definitiv, nici nu conta. Curînd li se va servi şi masa — după cîte îi ajunsese la urechi — urmată de un film cu Michael Caine, unul din actorii ei favoriţi. Ce şi-ar fi putut dori în plus un suflet de om?

Doamna Quonsett se înşelase presupunînd că în cabina de comandă exista şi un pilot navigator. De fapt, nu era. Trans America, precum şi majoritatea companiilor aeriene, nu mai folosea asemenea

piloți nici chiar pentru cursele intercontinentale, rolul lor fiind suplinit de multitudinea aparatelor radio și radar, instalate la bordul fiecărui avion cu reacție. Iar atît cît mai rămăsese din menirea navigatorilor de odinioară, trecea asupra căpitanilor, ajutați în permanență de centrele care-i dirijau pe rutele aeriene.

Și totuși, dacă s-ar fi aflat un astfel de pilot la bordul cursei de Roma, poziția avionului, delimitată de el, nu s-ar fi deosebit prea mult de aceea stabilită de D.O. Guerrero, pe baza calculelor improvizate cu mijloacele lui empirice. Anticipase cu cîteva minute zborul pe deasupra orașului Detroit, estimînd distanța cu surprinzătoare acuitate. Mai aflase din anunțul comandantului adresat pasagerilor că urmau să treacă peste Montreal, Fredericton, New Brunswick, Cape Roy, iar mai încolo, peste St. John, în Newfoundland. Același anunț îi furnizase informații utile despre viteza avionului față de sol și propria-i viteză în aer, așa că putea face aprecieri destul de exacte. În două ore și jumătate, socoti el, vor depăși coasta estică din Newfoundland. Pînă atunci însă, comandantul va reveni probabil cu noi precizări, în funcție de care își va revizui și modifica, la nevoie, coordonatele de pe acum stabilite. Deocamdată știa că o dată trecuți de Newfoundland trebuia negreșit să mai aștepte o oră, pentru a avea certitudinea că se află chiar deasupra oceanului — și de-abia pe urmă va trage de lațul care o să declanșeze explozia. Anticipînd momentul fatal, degetele încleștate pe valijoară se încordară și mai puternic. Acum, cînd deznodămîntul era atît de aproape, nu-și dorea decît să se vadă în pragul lui. După ce vor lăsa în urmă Newfoundland, putea acționa în orice secundă ; timpul nu conta !

Gura de whisky pe care o băuse avusese darul să-l destindă, să-l calmeze. Deși o bună parte din tensiunea zilei se risipise la urcarea în avion, curînd după decolare începuse să fiarbă din nou, mai ales cînd babornița nesuferită de alături încercase să intre în vorbă cu el. Or numai de conversație nu-i ardea lui ; acum sau mai tîrziu ! Hotărîse să nu mai comunice cu nimeni cît îi mai rămînea de trăit pe acest pămînt. Singurul lucru pe care și-l dorea era să stea liniștit și să viseze ; să viseze la cei trei sute de mii de dolari — cît nu avusese de cînd se știa — dar care în cîteva zile, probabil, vor ajunge în posesia lui Inez și a copiilor.

În secundele acelea i-ar fi prins tare bine să mai tragă o dușcă de whisky, numai că n-avea bani cu ce să plătească... După suma neașteptat de mare investită în contractul asigurării, rămăsese doar cu cîțiva cenți, deajuns pentru un singur pahar. Trebuia să se mai resemneze, să renunțe la pofta lui de moment.

Închise ochii din nou. De astă dată căută să-şi închipuie reacţia lui Inez şi a copiilor în faţa bănetului ce-i aştepta. Zău că merita să-l iubească pentru tot ce făcea acum, doar îşi sacrifica viaţa pentru ei... deşi niciodată nu vor afla întreaga lui odisee. Totuşi, ceva, cît de cît, poate tot or să bănuiască. Şi-atunci, nădăjduia că-i vor preţui şi gestul, şi pe el... dar nici de asta nu putea fi sigur, aşa cum îi cunoştea pe oameni şi crunta lor ingratitudine faţă de cei care îi ajutau.

Lucru ciudat cum în toate închipuirile sale legate de Inez, şi de copii, nu ajungea nicicum să le întrevadă chipurile — de parcă s-ar fi gîndit la nişte fiinţe cu totul străine, pe care nu le văzuse niciodată la faţă. Exasperat de inconsistenţa acestor imagini dragi, recurse la altele — ale bancnotelor de dolari, toate începînd cu cifra 3, urmată de zero, zero, zero, la infinit.

După o vreme, se vede că aţipise, deoarece cînd îşi deschise iar ochii, şi-i aruncă la ceasul de mînă, constată că trecuseră douăzeci de minute bune. Pe culoarul din mijloc, aplecată spre el, o stewardesă — brunetă şi frumuşică — îl întrebă cu un accent englezesc :

— Doriţi să luaţi masa, sir ? Dacă da, poate îmi daţi voie să vă iau valijoara.

4

ÎNDATĂ DUPĂ CE-L CUNOSCU, Mel Bakersfeld simțise un fel de aversiune instinctivă pentru Elliott Freemantle — conducătorul delegației de proprietari din Meadowood, pentru ca la zece minute de la debutul discuțiilor, antipatia sa inițială să se transforme într-o adevărată repulsie. S-ar fi zis că avocatul ținea cu tot dinadinsul să pară cît mai nesuferit. Încă de la venire, aruncase replica aceea deplasată cu „vorbăria goală", pe care Mel o parase politicos, cu toate că nu-i căzuse bine. Și așa o ținuse într-una ; la fiecare intervenție a lui Mel, răspunsese cu o invariabilă bădărănie și neîncredere. Mel intuise cam ce se ascundea îndărătul voitei necuviințe afișată de Freemantle ; i-o servea în chip de momeală, nădăjduind că-l va scoate din sărite ca să facă niscaiva declarații necugetate de față cu ziariștii, gata să i le consemneze pe loc. Dacă flerul lui nu-l mințea și într-adevăr asta era tactica avocatului, ei bine, își zicea Mel, n-o să muște momeala, n-o să-i facă jocul. Nu fără eforturi, își păstră un ton stăpînit, politicos.

Freemantle își ridică glasul de protest împotriva „grosolanei nepăsări — după cum o numi el — arătată de administrația aeroportului față de sănătatea și bunăstarea clienților, a bravilor cetățeni din Meadowood".

La acestea, Mel ripostă calm că atît aeroportul cît și companiile aeriene care-l foloseau n-au dat dovadă nici de grosolănie, nici de indiferență.

— Dimpotrivă, specifică el, am recunoscut neajunsurile produse de zgomotul avioanelor și am căutat, pe cît ne-a stat în puteri, să-l contracarăm.

— Sterilă și jalnică încercare, sir ! Pentru că de fapt la ce s-a redus ? După cîte știm, clienții și cu mine, la niște promisiuni deșarte. Nici unuia nu vă pasă de ce se întîmplă — e clar ; de aceea și vrem să apelăm la lege.

Mel pară din nou lovitura anulînd acuzaţia prin explicaţii precise. Una din măsurile aeroportului fusese aceea de a evita decolărilor de pe pista doicinci — care ţintea în linie dreaptă spre Meadowood — de cîte ori exista o alta disponibilă. În felul acesta, doicinci ajunsese să fie folosită aproape exclusiv la aterizări mult mai puţin zgomotoase pentru localnicii din Meadowood ; în schimb, ca restricţie, stînjenea simţitor activitatea aeroportului. În plus, piloţii tuturor companiilor aeriene aveau obligaţia prescrisă de a aplica măsurile de atenuare a zgomotului după fiecare decolare în direcţia Meadowood, indiferent de pista utilizată, precum şi de a ocoli direcţia zborului, imediat după desprinderea de pămînt. Însuşi controlul circulaţiei aeriene veghease la respectarea acestor prescripţii.

— Trebuie să ştii, domnule Freemantle, adăugă el, că nu sîntem nici pe departe la prima noastră întîlnire cu domnii proprietari şi localnici. De nenumărate ori am mai dezbătut împreună aceste chestiuni ce ne vizează deopotrivă.

Freemantle se grăbi să nu rămînă dator.

— Poate că atunci nu s-a vorbit destul de răspicat.

— Fie că s-a întîmplat aşa sau nu, cert este că dumneata vrei să compensezi eventualele carenţe din trecut.

— Şi nu numai atît, ci tot timpul irosit, eforturile zadarnice precum şi reaua credinţă, fireşte, nu din partea clienţilor mei.

Mel preferă să nu răspundă. Nici una din părţi nu avea de cîştigat de pe urma acestui gen de oratorie vehementă — în afară poate de Freemantle, care-şi asigura publicitate. Observă că stilourile ziariştilor zburdau peste paginile carnetelor de însemnări ; hotărît lucru, avocatul ştia să infuzeze sevă ştirilor pregătite pentru a doua zi. Mel hotărî să se prevaleze de primul moment prielnic şi să scurteze poliloghia. Şedea ca pe ghimpi, cu ochii la Cindy, nemişcată pe locul unde o găsiseră delegaţii, vizibil scîrbită, ca de orice lucru ce privea aeroportul. De astă dată însă, nu putea s-o condamne, ci dimpotrivă. După grava lor altercaţie de mai înainte, îşi dădea seama cît de nepotrivit căzuse povestea asta cu Meodowood. Un alt gînd care îl tulbura era Keith. Oare cum o să facă faţă în noaptea asta la încordata veghe în faţa ecranului radar ? Ar fi trebuit să fie mai insistent, să-l fi scos de acolo şi să fi continuat discuţia — destul de promiţătoare, pînă la ivirea intrusului care le-a întrerupt-o !

Poate nici acum nu era prea tîrziu s-o reia...

Dar atunci Cindy ? Oricum, nu putea să se ocupe de Keith înaintea ei. Ar fi fost nedrept. Şi veninosul ăsta de avocat bîzîia într-una ca o viespe turbată...

— Întrucît ați pomenit de așa zisele măsuri de reducere a zgomotului, fie-mi îngăduit să vă întreb, ce s-a întîmplat cu ele în noaptea aceasta ? îl auzi pe Freemantle interpelîndu-l ironic.

Mel oftă.

— De trei zile ne aflăm în plin viscol. Cred că sînteți cu toții conștienți de acest lucru, vorbi aruncîndu-și privirea și spre ceilalți delegați.

Explică apoi accidentul cu blocarea pistei trei-zero, care a impus folosirea alteia — doi-cinci, cu efecte inevitabile asupra cartierului lor.

— Fie și cum spuneți, răspunse unul din delegați — un tip chel și fălcos pe care-l întîlnise și la alte dezbateri pe aceeași temă. Sîntem conștienți de viscol, domnule Bakersfeld. Dar să știți un lucru — viscol sau nu, motivarea dumneavoastră pentru vacarmul de astă seară tot nu ne ajută la nimic, pe noi, cei care trăim sub apăsarea lui... Vreau să știți că numele meu e Floyd Zanetta. Am prezidat adunarea...

— Iertați-mă, vă rog, îl întrerupse Elliott Freemantle cu binișorul, dar ferm, înainte de-a trece la altele, se cuvine o completare. Evident, avocatul nu intenționa să cedeze nici pentru o clipă suprema sa autoritate asupra delegației. Aici nu e vorba nici de zgomotul propriu-zis ce invadează căminele și urechile celor din Meadowood, deși destul de nefast ca efecte — distruge nervii și sănătatea oamenilor, îi vitregește pe copii de odihna necesară... Ci și de încălcarea bunurilor...

De data asta întreruperea veni din partea lui Mel.

— În virtutea celor petrecute în seara asta vă gîndiți cumva serios să propuneți sistarea activității noastre, a aeroportului ?

— Nu e numai o propunere ; s-ar putea să devină o obligație. Adineaori am menționat aspectul încălcării bunurilor materiale. Ei bine, e ceea ce voi dovedi în fața tribunalului în numele clienților mei. Și vom avea cîștig de cauză !

Ceilalți membri ai delegației, inclusiv Floyd Zanetta, clătinară din cap, aprobativ.

Așteptînd ca pompoasele-i declarații să-și facă efectul, Elliott Freemantle chibzuia grijuliu. Forțase nota îndeajuns, cîntări el. Și totuși, păcat că directorul nu-și ieșise din fire, cum se-așteptase, după atîtea înțepături cîte i-a administrat. Doar era o tehnică veche și adesea folosită cu mare succes, pentru că îi înfuria pe oameni și îi făcea să-și dea în petec — or asta producea o impresie detestabilă în presă — adică întocmai ce urmărea el.

Numai că Bakersfeld, deşi iritat, se dovedise mult prea abil ca să-i cadă în cursă şi să-i facă jocul. Dar, mă rog, nu mai conta nici asta, se consolă singur ; în definitiv ţinta era atinsă. Ii văzuse pe reporteri gonind cu creioanele, să-i prindă şi să-i imortalizeze cuvintele — care, (mai ales curăţite de tonul provocator şi insolent) vor suna bine în paginile ziarelor ; chiar mai bine decît oraţia de la întrunire. Pentru el, tratativele nu erau, fireşte, decît un exerciţiu retoric. Din toate nu va ieşi nimic. Chiar dacă prin absurd directorul aeroportului, Bakersfeld, şi-ar însuşi punctul lor de vedere — mare lucru tot nu putea să facă sau mai exact nimic. Aeroportul era o prezenţă reală şi vie, incontestabilă şi de neînlăturat. Singurele beneficii pe care le putea sconta de pe urma venirii aici erau, pe de o parte, suscitarea atenţiei publice, iar pe de alta — şi aceasta era esenţialul din punctul său de vedere — convingerea proprietarilor din Meadowood că aveau un apărător bătăios, pus pe fapte mari, ceea ce asigura expedierea în continuare a formularelor de angajament (şi a cecurilor) pe adresa biroului „Freemantle and Sye".

„Păcat, îşi spuse din nou, că nu erau de faţă şi restul clienţilor — cei adunaţi jos, în hol — să-l fi auzit cum se dă la Bakersfeld şi-l strînge cu uşa, ocrotindu-le interesele. Noroc că vor afla despre toate din presa de-a doua zi". Şi încă ceva — Elliott Freemantle nu era de loc convins că panorama pusă la cale pentru aeroport se va încheia cu hărţuielile de-aici şi de-acum. Le mai făgăduise o declaraţie „trăsnet" celor de la televiziune, care n-avuseseră cum să se înghesuie în birou cu tot calabalîcul ; dar asta la încheierea actualelor tratative. Nădăjduia că între timp (aşa cum de altfel le-o sugerase) băieţii îşi instalaseră carele de luat vederi în impozanta sală de la parter, unde, în pofida restricţiilor impuse de poliţistul negru, cu oarecare dibăcie, se putea totuşi încropi o mişcare de protest, în faţa aparatelor de filmat.

Ultima sa ameninţare, zvîrlită cu cîteva momente mai înainte, se referise la intentarea unui proces împotriva aeroportului, acţiune care, după asigurările date clienţilor la întrunire, va constitui principala armă în lupta ce-o va da pentru ei : „Eu mă ocup cu legile — le perorase atunci. Cu legile şi cu nimic altceva". Minţise fireşte; dar ce era să facă ? Trebuia să-şi plieze metodele după cerinţe şi împrejurări.

— Natural, vă priveşte calea legală pe care vreţi s-o alegeţi, vorbi Mel Bakersfeld. V-aş aminti însă că tot legislaţia a consfinţit dreptul de funcţionare al aeroporturilor din preajma cartierelor locuite, date fiind utilitatea şi necesitatea lor.

Sprîncenele avocatului se arcuiră în semn de consternată mirare.

— Şi eu care nu-mi dădusem seama că sînteţi jurist ! exclamă Freemantle zeflemitor.

— Nici nu sînt. Şi o ştii prea bine şi dumneata.

— Totuşi, era cît p-aci să cred, continuă zîmbind la fel de ironic. Ei bine, eu sînt ; ba chiar cu o anumită experienţă în litigii de soiul ăsta. Mai mult, vă asigur că există o serie de precedente în favoarea clienţilor mei.

Şi, întocmai ca la întrunire, înşiră pe nerăsuflate masiva şi impresionanta listă de cazuri, procesul Causby împotriva Statelor Unite ; Griggs contra comitetului Allegheny, Thornburg împotriva portului Portland ; Martin contra portului Seattle.

Mel îl urmărea amuzat, deşi n-o arăta făţiş. Era la curent cu toate. În plus ştia şi altele, radical opuse ca deznodămînt, de care fie că domnul Elliott Freemantle nu auzise sau, din motive binecuvîntate, preferase să le păstreze pentru sine. Mai degrabă alternativa din urmă, îşi zise Mel ; dar chiar şi aşa, tot nu avea de gînd să se lanseze într-o controversă. O va face la tribunal, nu aici, dacă pînă în cele din urmă se va ajunge la un proces. Deocamdată îl va împiedica pe acest clănţău — care literalmente îi inspira silă — să mai bată cîmpii nestingherit. Se adresă deci delegaţilor, explicîndu-le, pe îndelete, de ce nu vedea rostul oricărei acţiuni juridice. Iar la urmă adăugă :

— Şi cum tot sîntem adunaţi aici, aş dori să vă fac cunoscute şi alte lucruri legate de aeroporturi şi problema zgomotului, în general.

În aceeaşi clipă o observă pe Cindy căscînd.

Freemantle sări ca ars.

— Nu cred că e necesar, interveni el. În ce priveşte următoarea chestiune e...

— Eii ! exclamă Mel, pentru prima dată lăsînd politeţea de-o parte şi opunîndu-se energic. Oare după ce v-am ascultat răbdător, dumneavoastră şi delegaţia nu binevoiţi să-mi întoarceţi amabilitatea ?

Zanetta, cel care încercase să strecoare cîteva vorbe, aruncă o privire întrebătoare grupului din jur.

— Cred că s-ar cuveni să...

— Lăsaţi-l pe domnul Freemantle să răspundă, îl întrerupse Mel drastic.

— Realmente, nu văd de ce-ar fi nevoie să-şi ridice careva tonul sau să depăşească limitele bunei cuviinţe, se miră avocatul zîmbind grav.

— In cazul acesta, dumneavoastră de ce le-aţi făcut pe amîndouă de cînd aţi intrat aici ?

— Nu-mi dau seama...

— Ei bine, eu da.

— V-aţi lăsat cumva pradă iritării, domnule Bakersfeld ?

— Nu, i-o tăie Mel categoric. Regret că trebuie să vă decepţionez, dar sînt perfect calm.

Îşi dădea seama de poziţia avantajoasă pe care şi-o cîştigase luîndu-l pe avocat prin surprindere.

— Aţi spus multe şi de toate, domnule Freemantle, continuă el, şi nu întotdeauna în limita bunei cuviinţe. Dar am şi eu cîteva afirmaţii de făcut, care, ca şi dumneavoastră, aş dori să fie consemnate. Sînt sigur că pe reprezentanţii presei îi interesează ambele părţi — chiar dacă pe alţii nu.

— Vai, dar şi pe noi ne interesează. Atîta doar că ne-aţi mai servit o porţie de zeamă goală, de scuze banale.

Ca de obicei, Elliott Freemantle se redresase la iuţeală. Deşi recunoscu în sinea lui, se cam lăsase adormit de tonul blajin de mai înaintea al lui Bakersfeld iar contraatacul îl cam buimăcise. Şi încă ceva : directorul aeroportului era cu mult mai viclean decît păruse.

— N-am mai pomenit de nici un fel de scuze, preciză Mel, ci de aeroporturi şi de inconvenientul zgomotului produs de avioane.

Freemantle ridică din umeri. Ultimul lucru ce şi-l dorea pe lume era să apară Bakersfeld cu vreo teorie, eventual vrednică de atenţia presei, prin care să divagheze atenţia de la cele etalate de el. Şi totuşi, momentan nu vedea cum putea preveni acest pericol.

— Doamnelor şi domnilor, începu Mel, la venirea dumneavoastră s-a menţionat ceva despre discuţii pe faţă, răspicate, de ambele părţi. Domnul Freemantle şi-a asigurat satisfacţia în această privinţă ; e rîndul meu să vorbesc fără menajamente, la fel de deschis.

Observă că se bucura de atenţia întregii delegaţii ca şi a ziariştilor. Pînă şi Cindy îl urmărea, deşi pe ascuns. Îşi păstră tonul calm.

— Cunoaşteţi cu toţii — sau cel puţin aşa s-ar cuveni — măsurile luate de Lincoln International pentru ameliorarea neajunsurilor create de zgomotul avioanelor, spre a face viaţa mai suportabilă celor care trăiesc în vecinătatea aeroportului. O parte din măsuri au fost enumerate, dar mai sînt şi altele ca, de pildă, folosirea zonelor îndepărtate pentru verificarea motoarelor şi respectarea unui orar anume pentru efectuarea acestor probe.

Elliott Freemantle, vizibil agitat, interveni cu o observaţie :

— Chiar dumneavoastră aţi recunoscut ineficienţa acestor aşa zise măsuri.

— N-am admis nimic de acest gen, îl puse Mel la punct. Dimpotrivă își dovedesc mai tot timpul utilitatea — atît cît o poate face orice măsură intermediară, de compromis. Am recunoscut în schimb neaplicarea lor de moment, datorită împrejurărilor excepționale în care ne aflăm. Sincer vorbind, să fiu pilot, pe o vreme ca asta nici eu nu aș consimți să reduc accelerația imediat după decolare sau să virez brusc, în plin zbor ascensional. Aș vrea să subliniez că asemenea condiții speciale, ca în noaptea aceasta, pot surveni oricînd.

— Ca să nu spunem mereu.

— Nu, sir ! Și vă rog să nu mă mai întrerupeți. Realitatea e că atît aeroportul nostru cît și altele au făcut cam tot ce le stă în puteri în privința atenuării zgomotului. Poate că nu vă place s-o auziți — și nu oricine în sfera noastră o admite fățiș — dar adevărul este că, practic, am epuizat aproape toate formulele. E de neconceput ca ditai namila de treisute de mii de livre să se miște precum un fluturaș, fără a trezi o pasăre din somn. Și, în mod inevitabil, la coborîre și la desprinderea de pe pămînt îi zgîlțîie pe oamenii de prin apropiere de le vine rău.

Apărură cîteva zîmbete timide, nu însă și pe chipul lui Elliott Freemantle, posomorît și încruntat.

— Prin urmare — completă Mel — dacă avem nevoie de aeroporturi — și evident avem — atunci cineva, pe undeva, trebuie să se împace și cu neajunsurile inerente... sau să fugă din preajma lor.

Era rîndul lui Mel să remarce zborul condeielor pe carnetele ziariștilor.

— E adevărat că proiectanții de avioane studiază unele modalități de înăbușire a zgomotului, dar ca să fiu în continuare onest cu dumneavoastră — prea puțini din industria aeronautică îi iau în serios, și apoi înseși strădaniile lor nu țintesc spre o reformă majoră, cum ar fi de pildă, crearea unor tipuri de avioane silențioase. În cel mai bun caz, tatonările nu se vor solda decît cu niște paleative. Ca să mă credeți, îngăduiți-mi să vă reamintesc că deși camioanele au apărut înaintea avioanelor moderne, nici pînă acum nu s-a găsit formula înlăturării rateelor de la țevile de eșapament. Și încă ceva vrednic de reținut. Chiar dacă pînă în cele din urmă se va descoperi surdina magică pentru motoarele cu reacție — am spus *dacă* — cu siguranță între timp vor apare tipuri noi, infinit mai puternice, care, în ciuda surdinelor născocite, vor genera și mai mult zgomot decît cele actuale. Așa cum v-am prevenit, adăugă Mel, vă vorbesc cu toată franchețea.

— Se vede cît de colo, murmură o femeie din delegație, întunecată de revelațiile directorului.

— Și iată-ne privind spre viitor. Ei bine, trebuie să știți că se fabrică, și în curînd vor intra în circulație succesoarele aparatelor Boeing 747 — o familie nouă, tot cu motoare reactive, dar de proporții uriașe — cum sînt Lockheed 500. La foarte scurt interval le vor urma avioanele supersonice de transport Concorde ; apoi altele și altele...

Lockheed 500 ca și tipurile din aceeași categorie nu depășesc viteza sunetului ; prin urmare, ne așteptăm cam tot la vacarmul de acum sau foarte puțin sporit. În schimb, avioanele supersonice, în afara puternicei vibrații a motoarelor, vor produce și detonarea sonică la trecerea barierei sunetului — un bubuit insuportabil în comparație cu zgomotul de azi. Poate v-au ajuns la urechi sau ați citit — ca și mine — unele relatări optimiste în virtutea cărora detonarea sonică ar avea loc la înălțimi foarte mari, departe de orașe și aeroporturi, și cu un efect minor pe pămînt. Ei bine, să nu le dați crezare ! Ne-așteaptă neajunsuri serioase, și pe toți — pe dumneavoastră, în casele unde locuiți ; pe mine și pe alți confrați la aeroporturi ; apoi societățile de transporturi aeriene care au investit miliarde de dolari în aparate care se cer folosite în continuare ; altfel dau faliment. Vă rog să mă credeți că va veni vremea cînd vom tînji după puținul zgomot de care ne plîngem acum.

— Cu alte cuvinte ce le recomandați clienților mei? îl întrerupse Elliott Freemantle. Să alerge direct la ospiciul de nebuni, fără a mai aștepta să-i băgați dumneavoastră și monștrii aceia zburători de care le-ați împuiat capul ?

— Nu, îl contrazise Mel cu fermitate. Nu răstălmăci sensurile. Eu nu am făcut decît să recunosc fățiș — după cum personal mi-ai cerut-o — că nu există remedii simple și nici nu mă pot angaja cu promisiuni pe care aeroportul nu are cum să le ducă la îndeplinire. În plus, am afirmat că, după părerea mea, zgomotul va crește, în loc să scadă. De altefl, țin să vă amintesc că nu vin cu nici o noutate. Procesul e vechi, a apărut o dată cu trenurile, evoluînd pe măsură ce s-au adăugat camioanele, autobuzele și turismele ; s-a adîncit și mai mult prin tăierea șoselelor și a autostrăzilor prin zone de locuințe liniștite, pentru ca, în sfîrșit, să împrumute o formă acută la înființarea și extinderea aeroporturilor. Toate au fost create pentru binele public — sau cel puțin așa se crede — și totuși luate în parte, fiecare înseamnă o sursă de zgomot, care, cu toate efor-

torile, n-a putut fi înlăturat. Ce vreau să spun prin asta : trenurile, automobilele, şoselele, avioanele şi restul există. Fac parte din modul nostru de viaţă, or dacă nu ni-l schimbăm, singura alternativă este să îndurăm şi zgomotul generat de ele.

— Cu alte cuvinte clienţii mei trebuie să renunţe definitiv la ideea liniştei, a somnului odihnitor, fără întrerupere, a unei vieţi tihnite ?

— Nu, se apără Mel. Cred că pînă în cele din urmă vor fi obligaţi să-şi strămute locuinţele. De sigur, nu mă pronunţ oficial, dar în sinea mea sînt convins că mai tîrziu atît aeroportul nostru, cît şi altele, se vor vedea silite să investească miliarde de dolari în achiziţionarea zonelor învecinate. O bună parte din ele se vor putea utiliza în scopuri industriale, unde zgomotul nu mai contează. Se înţelege că proprietarii forţaţi să se mute vor primi despăgubiri corespunzătoare.

Elliott Freemantle se ridică să plece făcîndu-le semn delegaţilor să-i urmeze exemplul.

— Completarea din urmă este singurul lucru raţional pe care l-am auzit în seara asta, îi spuse lui Mel. Şi tot legat de ea, s-ar putea ca despăgubirile să fie onorate mai curînd decît vă aşteptaţi... şi în proporţii mai substanţiale. În scurtă vreme, veţi mai auzi de noi. Iar proxima revedere va fi la tribunal, încheie cu un salut scurt, de-abia schiţat cu capul.

Ieşi primul, urmat de ceilalţi.

Din camera vecină şi prin uşa deschisă, Mel auzi pe una din delegate exclamînd :

— Aţi fost nemaipomenit, domnule Freemantle ! O să spun la toţi.

— Mă rog, vă mulţumesc. Mulţumesc foarte...

Şi vocile se topiră.

Mel se îndreptă spre uşă, cu intenţia s-o închidă.

— Îmi pare tare rău de toată povestea, se scuză faţă de Cindy.

Acum, cînd rămăseseră doar ei doi, se simţea dezorientat, nu prea ştia ce-ar mai fi putut să-şi spună unul altuia...

— Sîntem chit, vorbi Cindy cu o răceală de gheaţă. Trebuia să te fi însurat cu un aeroport.

Ajuns în cadrul uşii, Mel observă că unul din reporteri se întorsese din drum şi şedea în anticameră. Era Tomlinson, de la „Tribune".

— Aţi putea să-mi acordaţi o clipă ?

— Despre ce e vorba ? întrebă Mel exasperat.

— Am avut impresia că n-aţi fost prea bătăios cu domnul Freemantle.

— Îmi iei un interviu pentru publicare ?

— Nu, sir.

— Atunci îţi răspund : nu te-ai înşelat.

— M-am gîndit că v-ar interesa acest amănunt, zise reporterul. E unul din formularele de angajare distribuite de Elliott Freemantle la întrunire.

— De unde l-ai luat ? se interesă Mel, parcurgîndu-l.

Ziaristul se explică.

— Cîţi au fost la întrunire ?

— După numărătoarea mea aproximativă, cam şase sute.

— Şi cîte formulare s-au semnat pe loc ?

— De asta nu pot fi sigur, domnule Bakersfeld. Vreo sută cincizeci, iscălite şi returnate avocatului, rămînînd ca alţii să le expedieze prin poştă.

Acum înţelegea perfect trucurile teatrale folosite de Elliott Freemantle ; precum şi motivul şi ţinta oribilei sale farse, cugetă Mel înăcrit şi dezgustat.

— Cred că faceţi aceleaşi calcule ca şi mine, spuse Tomlinson.

Mel recunoscu dînd din cap.

— Şi se ridică la o sumă frumuşică de tot, adăugă.

— Categoric. Nici eu nu i-aş da cu piciorul.

— Poate am greşit-o amîndoi la alegerea meseriilor.

— Ţi-ai luat notiţe şi la întrunire ?

— Da.

— Şi nimeni de acolo n-a băgat de seamă că onorariul global va atinge pe puţin cincisprezece mii de dolari ?

Tomlinson scutură din cap negativ.

— Or, nu s-au gîndit, or nu le pasă. Afară de asta, trebuie să ştiţi că Freemantle are o personalitate puternică... fascinantă, parcă aşa i se spune. Îi vrăjise pe toţi, de parcă era Billy Graham, nu altul.

— Consemnezi şi asta în articolul dumitale ? îl întrebă Mel înapoindu-i formularul.

— Aşa am de gînd, dar să nu vă prindă mirarea dacă mi-o scot şefii. Pentru nimic în lume nu vor să se atingă de oamenii legii. În schimb, cred că n-ar strica să-l daţi dumneavoastră în gît.

— Nu, se împotrivi Mel, nu ar fi etic; plus că mi-aş aprinde paie în cap cu asociaţia avocaţilor. Şi de fapt nici n-a comis o ilegalitate.

Greşeala e a clienţilor. Normal era ca proprietarii din Meadowood să se asocieze între ei, să formeze un grup şi în numele acestuia să angajeze un apărător — nu fiecare familie în parte. Dacă oamenii sînt însă creduli şi vor să-i pricopsească pe avocaţi n-au decît, îi priveşte.

Tomlinson zîmbi.

— Asta pot s-o strecor în articol ?

— Doar abia mi-ai spus că n-o să-ţi admită povestea cu banii. Şi-apoi, nu mi se ia un interviu. Ai uitat ?

— Fie.

Dacă ar fi servit la ceva, chibzui Mel, şi-ar fi retractat refuzul iniţial şi i-ar fi îngăduit ziaristului să-i reproducă afirmaţiile, cu orice risc.

Dar ştia dinainte că nu rezolvă nimic. După cum la fel de bine ştia că nu numai aici, ci prin toată ţara mişunau avocaţi de teapa lui Freemantle, adunînd de zor formulare dintr-astea, gata iscălite după care încep să şicaneze aeroporturile, companiile aeriene şi chiar pe piloţi uneori.

Nu şicanele lor îl supărau şi-l revoltau cel mai mult ; în fond fiecare avea dreptul să recurgă la ele, ca şi la acţiunile legale. Ce-l indigna pe Mel era faptul că în multe cazuri, bieţii proprietari naivi erau duşi de nas, ameţiţi cu speranţe deşarte, şi cu impresionanta listă a proceselor cîştigate — bineînţeles numai a celor cîştigate — aşa cum le înşirase şi Elliott Freemantle în seara aceasta. Ca urmare, se intentau procese peste procese — costisitoare şi ca bani şi ca timp — cele mai multe sortite eşecului dar îmbogăţindu-i pe avocaţii care le stîrniseră. Bine era să fi cunoscut dinainte cele aflate de la Tomlinson, reflectă Mel. Altfel le-ar fi vorbit delegaţilor, lăsîndu-i să întrevadă mai limpede cam cine e domnul Freemantle şi ce păcăleală le coace. Acum era prea tîrziu.

— Domnule Bakersfeld, îl auzi pe reporterul de la „Tribune" aş mai avea cîteva întrebări în legătură cu aeroportul, în general. Dacă mi-aţi acorda cîteva minute...

— Oricînd, cu dragă inimă, dar nu acum. Mel ridică mîinile într-un gest de neputinţă. În clipa de faţă se ivesc cîte cincisprezece complicaţii deodată.

Reporterul clătină din cap în semn de înţelegere.

— E clar. Dar eu mai rămîn pe aici. Aud că ceata lui Freemantle unelteşte ceva, jos în hol. Aşa că dacă aveţi timp mai tîrziu...

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă, îi făgădui Mel, cu toate că era de pe acum hotărît să-l evite în restul nopţii.

Deşi îi preţuia dorinţa de a scormoni dincolo de suprafaţă, de a pătrunde esenţa faptelor înainte de a purcede la relatările lor, socotea totuşi că pentru o singură seară îi ajungea vizita delegaţilor şi a reporterilor.

Cît despre ce mai puneau la cale Freemantle şi proprietarii, intenţiona să lase totul pe seama locotenentului Ordway şi a ciracilor săi — să nu-şi mai bată el capul.

5

LA ÎNTOARCEREA SA ÎN BIROU, după plecarea reporterului de la „Tribune“, Mel o găsi pe Cindy în picioare, punîndu-şi mănuşile.

— Cincisprezece lucruri... şi toate deodată, parcă aşa te-am auzit spunînd, îl întîmpină ironică. Indiferent care sînt cele paisprezece, sînt sigură că vor avea întîietate faţă de mine.

— N-a fost decît o figură de stil, o ştii prea bine, protestă el. Uf, Doamne ! De ce începi iar ? Ne-am înţeles, nu ? Ce rost are să mă mai sîcîi ?

— Chiar, zise Cindy dintr-o dată domesticită. Într-adevăr nu mai are sens.

Se aşternu o tăcere încărcată de incertitudini. Şi primul care o destrămă fu Mel.

— Uite ce, divorţul e un lucru foarte serios, nu numai pentru noi, ci şi pentru Roberta şi Libby. Dacă ai cele mai vagi îndoieli...

— N-am discutat o dată ?

— Ba da ; dacă vrei însă, putem reveni asupra lui încă de cincizeci de ori.

— N-am nici o intenţie şi nici dubii, susţinu Cindy scuturîndu-şi capul cu hotărîre. Cred că nici tu...

— Nu, recunosc Mel. Mă tem că nu mai am.

Cindy începu să spună ceva, apoi se opri. Ar fi vrut să-l încunoştinţeze despre Lionel Urquhart ; dar renunţă. La ce-ar fi făcut-o, cînd tot o va afla singur, cu vremea. Cît despre existenţa lui Derek Eden — de la care aproape nu-şi luase gîndul în timpul discuţiilor cu proprietarii din Meadowood, n-avea nici o intenţie să i-o dezvăluie nici lui, nici soţului în perspectivă, Lionel.

Se auzi un ciocănit delicat, dar ferm în uşă.

— Of, Dumnezeule, mîrîi Cindy. Nu e chip să rămînem o clipă singuri !

— Cine e ? întrebă Mel agasat.

— Eu eram, zise Tanya Livingston, apărută în prag. Aveam nevoie de un sfat, Mel... Dar văzînd-o pe Cindy se opri ca arsă. Scuzaţi-mă. Te credeam singur.

— Va fi, interveni Cindy... Şi chiar curînd de tot...

— Ooo, nu, vă rog ! se împotrivi Tanya, îmbujorată la faţă. Pot să revin, doamnă Bakersfeld. Nici prin minte nu mi-a trecut că aş putea inoportuna.

Cindy îi aruncă o privire fulger, din creştet pînă în tălpi, Tanya purta tot uniforma companiei Trans America.

— De altfel era şi vremea să fim deranjaţi, zise ea. Sînt mai bine de trei minute de cînd au plecat ultimii, or asta înseamnă mai mult decît timpul pe care-l petrecem deobicei împreună. N-am dreptate ? întrebă răsucindu-se către Mel.

Acesta dădu din cap fără să răspundă.

— Apropo, reluă Cindy, întorcîndu-se iar spre Tanya. M-ai făcut curioasă. De unde ai ştiut atît de precis cine sînt ?

Pentru moment, Tanya păru descumpănită, contrar obiceiului. Cînd îşi recăpătă siguranţa de sine, vorbi zîmbind de-abia perceptibil.

— Probabil am ghicit...

Cindy ridică din sprîncene.

— E rîndul meu să fac presupuneri ?

Îşi aruncă ochii spre Mel, care interveni prompt.

— Nu e cazul, zise. Şi făcu prezentările.

Era perfect conştient că Cindy o cîntărea din privire pe Tanya Livingston şi ar fi putut să şi jure că-şi formula de pe acum anumite convingeri în legătură cu ei doi. Îi cunoştea doar intuiţia, aproape fără greş în a diagnostica natura intimităţii dintre un bărbat şi o femeie. În afară de asta, era sigur că, prin simpla prezentare a Tanyei, el însuşi se trădase într-o anumită măsură. Soţii între ei erau mult prea familiarizaţi cu orice nuanţă a glasului ca să le mai poată scăpa asemenea amănunte denunţătoare. Nu l-ar fi mirat nici dacă Cindy le mirosise pînă şi întîlnirea lor de mai tîrziu deşi, se corectă el, poate în această privinţă exagera, lăsîndu-se pradă imaginaţiei.

Şi, la urma urmei, ce importanţă mai aveau presupunerile sau certitudinea ei ? Nu îi ceruse să divorţeze ? De ce ar mai fi îndîrjit-o existenţa unei femei în viaţa lui, indiferent cît de mult sau de puţin însemna Tanya pentru el — o întrebare la care singur încă nu-şi putea răspunde. Logic, aşa ar fi trebuit să gîndească.

Dar care femeie, își reaminti el, inclusiv Cindy și poate chiar Tanya, respecta cu strictețe limitele logicei ?

Ultima sa reflecție își găsi aproape pe loc confirmarea.

— Mă bucur pentru tine că nu ești condamnat să primești numai delegate bătrîne și anoste, o auzi pe Cindy cu o dulceață artificială în glas. O măsură din nou pe Tanya, cu privirea ei critică. Parcă ziceai că ai un necaz ?

Tanya rezistă vitejește examenului vizual.

— Nu ; spuneam că am nevoie de un sfat.

— Ei, nu zău ! Și mă rog, ce fel de sfat ? Într-o chestiune personală ? Sau nu mai știi... ai uitat !

— Deajuns, Cindy ! interveni Mel energic. Nimic nu te îndreptățește...

— Cum adică ? Și de ce-ar fi destul ? îl întrebă batjocoritoare, savurînd scena cu o plăcere perversă. Nu-mi reproșezi într-una că nu mă preocup îndeajuns de frămîntările tale ? Ei bine, acum fierb de curiozitate să aflu ce necaz a adus-o pe prietena ta... dacă există și în realitate... vreunul...

— E în legătură cu Trans America 2, răspunse Tanya sec. Și adăugă : cursa de Roma, domnule Bakersfeld. A decolat de o jumătate de oră.

— Și ce-i cu ea ? se interesă Mel.

— Sinceră să fiu... șovăi Tanya, nici eu nu sînt prea sigură.

— Continuă, continuă, o îndemnă Cindy. Încearcă și inventează ceva...

— Termină o dată ! o întrerupse Mel enervat. Apoi, adresîndu-se Tanyei : Ce este ?

După încă o privire aruncată Cindyei, relată discuția ei cu Standish inspectorul de la vamă. Îl descrise și pe individul cu valijoara pe care Standish îl suspectase de contrabandă.

— S-a urcat în cursa de Roma ?

— Da.

— Prin urmare se va dovedi în Italia dacă bănuielile inspectorului sînt întemeiate. Vama americană nu-și bate capul cu asemenea treburi ; le lasă pe seama altor țări să le descurce.

— Știu asta. E și soluția pe care mi-a dat-o directorul transporturilor. Și îi relată dialogul cu acesta, încheiat cu recomandarea lui iritată „să lase totul baltă“.

Mel o privi nedumerit.

— Atunci nu înțeleg...

— Ţi-am spus că nu sînt sigură şi poate e o copilărie... dar m-a urmărit toată vremea şi m-am apucat să întreb ici-şi colo...

— Cum adică ?

Amîndoi uitaseră cu totul de Cindy.

— Inspectorul Standish, se explică Tanya, spunea că tipul cu valiza s-a urcat printre ultimii în cursă. Şi probabil aşa e, pentru că un timp am fost acolo, la poartă ; pe urmă am plecat şi mi-a scăpat o bătrînă... Dar asta-i cu totul altceva, se corectă singură, conştientă că divagase de la subiect. Vorbeam de investigaţiile la care am purces ; acum cîteva minute am pus mîna pe controlorul de bilete pentru cursa de Roma şi împreună cu el am verificat lista pasagerilor şi a biletelor vîndute. A fost imposibil să-şi amintească de tipul cu valiza ; ne-am oprit însă la cinci nume.

— Şi pe urmă ?

— Mi-a venit o idee ; am chemat la telefon ghişeele de înregistrare să întreb dacă nu cumva vreunul din funcţionari reţinuse detalii mai deosebite în legătură cu cele cinci persoane. Aici, la aeoport, n-am aflat nimic. In schimb, cineva de la agenţie şi-a amintit de individul nostru suspect. Aşa că i-am aflat numele ; descrierea corespunde... şi restul datelor.

— Tot nu văd ce-ar fi aşa de extraordinar. Orice pasager trebuie să îndeplinească undeva formalităţile de plecare. Aşa că a făcut-a la agenţie.

— Ştii ce-l frapase pe funcţionar de nu l-a uitat ? Faptul că nu avea nici un alt bagaj afară de mica lui valiză. Şi încă ceva : era teribil de nervos.

— O mulţime de oameni sînt nervoşi... Mel se opri brusc şi se încruntă la faţă. Nici un bagaj ! Deşi pleca într-o călătorie la Roma ? !

— Tocmai ! Numai valijoara de mînă care l-a izbit pe inspectorul Standish. Funcţionarul de la agenţie o denumea „servietă diplomatică".

— Dar nimeni nu pleacă într-un asemenea voiaj fără bagaje. E de neînţeles.

— Aşa m-am gîndit şi eu. Tanya şovăi iar. Doar dacă nu cumva...

— Adică ce ?

— Dacă nu ştii cumva dinainte că avionul în care te urci nu va ajunge la destinaţie. O dată ce porneşti de la această premisă, natural, nu are sens să te mai încarci cu bagaje.

— Ce vrei să insinuezi, Tanya ? o întrebă Mel aproape şoptit.

— Nici eu nu sînt sigură, răspunse încurcată ; de aceea am venit. Dacă stau să reflectez, totul mi se pare absurd şi melodramatic, numai că...

— Nu te opri, continuă.

— Să presupunem că omul despre care vorbim nu face contrabandă, sau, în sfîrşit, nu în felul cum ne-am închipuit noi. Să presupunem că motivul care l-a determinat să nu-şi ia bagaje, să fie agitat, să-şi ţină valiza după cum l-a frapat pe inspectorul Standish... nu se datora faptului că ascunsese mărfuri interzise în ea... ci o bombă.

Se priviră intens. Mintea lui Mel cîntărea febril fiecare posibilitate în parte, făcea tot felul de speculaţii. Supoziţia Tanyei i se părea exagerată ; de-a dreptul absurdă. Totuşi, trecutul oferea destule exemple nefericite. Întrebarea era cum să precizeze dacă aveau de-a face cu unul de acelaşi fel. Pe măsură ce raţiona, i se părea perfect verosimil ca episodul cu omul şi valiza să fie lipsit de orice dramatism. De fapt, probabil aşa şi era. Numai că, dacă va dovedi acest lucru după ce va întoarce o lume întreagă pe dos, nu se făcea de rîs ca director ? O postură pe care oricine ar fi căutat s-o evite. Pe de altă parte, mai conta oare atît de mult ce ţi se întîmplă ţie, cînd era în joc soarta unui avion şi a celor din el ? Evident nu. Cu toate astea, ca să treci la acţiuni drastice ca acelea impuse de suspectarea unei bombe la bord — trebuie negreşit să fii înarmat cu temeiuri mai serioase decît simple presupuneri şi intuiri. Exista măcar vreo modalitate de a întări sau de a corobora simpla intuiţiei a Tanyei ? se frămînta Mel.

Pe moment, nu-i venea nici una în minte. Dar o verificare putea să facă. Tentativa era fantezistă la culme dar, în fond, nu presupunea decît un simplu telefon. Ajunsese probabil la ea printr-o asociaţie de idei, prilejuită de ultima întîlnire cu Vernon Demerest şi amintirile răscolite cu adunarea consiliului de administraţie şi ciocnirea lor de atunci... Oricum, pentru a doua oară în aceeaşi seară consultă agenda telefonică la care apela numai în cazuri excepţionale. De la un aparat pentru convorbirile interioare, aflat în faţa lui, pe birou, chemă sucursala firmei de asigurări din incinta aerogării principale. Îi răspunse o angajată veche, bine cunoscută de el.

— Mary, îi zise, după ce o informă cu cine stă de vorbă, ai vîndut multe poliţe de asigurare pentru cursa Trans America 2 ?

— Ceva mai multe ca deobicei, domnule Bakersfeld, aşa cum s-a întîmplat şi cu restul curselor. Ştiţi, cu vremea de afară ne creşte şi nouă deverul. De la avionul de Roma mi s-au prezentat

cam o duzină de clienţi, afară de ce a vîndut şi Bunnie, colega de alături.

— Uite ce te-aş ruga, zise Mel, citeşte-mi numele tuturor clienţilor şi valoarea asigurărilor cumpărate. Dar cum sesiză o oarecare ezitare la capătul firului, completă ; dacă vrei pot să-ţi cer o dezlegare şi de la director. Ştii însă dinainte că mi-o va da. E ceva important, crede-mă pe cuvînt, ca să nu mai pierd vremea cu telefoane.

— De acord, domnule Bakersfeld, dacă mă asiguraţi dumneavoastră. Va dura însă cîteva clipe pînă adun recipisele.

— Aştept.

Mel auzi cînd puse receptorul alături şi se scuză faţă de clientul pe care-l avea de servit ; apoi un foşnet de hîrtii şi vocea altei fete întrebînd : „e ceva în neregulă ?"

Acoperind cu palma capătul receptorului, vorbi către Tanya.

— Care e numele tipului... cel cu servieta ?

Tanya se uită mai întîi pe o bucăţică de hîrtie.

— Guerrero sau poate Buerrero, îi spuse, şi-l văzu tresărind. Apare în ambele versiuni. Iniţialele sînt D.O.

Cu mîna strînsă pîlnie peste microfonul receptorului Mel îşi aduna gîndurile, concentrîndu-se. Guerrero o chema pe femeia aceea adusă în anticamera biroului acum o jumătate de oră, parcă aşa spusese locotenentul Ordway. O găsiseră peregrinînd fără ţintă prin aerogară, plîngînd şi cu un aer tare nenorocit, adăugase tot poliţistul ; dar nu le dăduse nici o explicaţie. Intenţionase s-o vadă şi el, să stea de vorbă, dar n-a mai apucat. Pe urmă a zărit-o pregătindu-se de plecare, cînd năvăliseră în birou proprietarii din Meadowood şi ceilalţi. Poate nu avea nici o legătură, fireşte...

Prin telefon, îi parvenea învălmăşeala de glasuri de la ghişeul de asigurări şi, peste toate, freamătul general din holul aerogării.

— Tanya, spuse încet şi calm, cam acum douăzeci de minute a fost alături, în anticameră, o femeie între două vîrste, şleampătă, cu haine sărăcăcioase şi ude leoarcă. Cred că a şters-o în timp ce vorbeam cu delegaţii. Dar poate n-a ieşit încă din clădire. Dacă e pe undeva de găsit, ad-o încoace. Oricum, n-o lăsa din mînă. După privirea ei se vedea că nu pricepuse nimic. O cheamă Guerrero, adăugă el.

Cînd Tanya ieşea pe uşă, îi răspunse şi funcţionara de la asigurări.

— Am toate recipisele, domnule Bakersfeld. Sînteţi gata să vă notaţi numele ?

— Da, Mary. Dă-i drumul.

Ascultă cu atenţie fiecare în parte. La menţionarea unuia, către sfîrşit, se simţi dintr-odată cuprins de teamă şi, pentru prima dată, abandonă tonul calm :

— Dă-mi amănunte în legătură cu această poliţă. Tu ai eliberat-o ?

— Nu. E dintr-ale lui Bunnie. V-o dau pe ea să vorbiţi.

Ascultă relatarea fetei şi-i mai puse două, trei întrebări. Dialogul fu scurt. Il întrerupse şi formă un alt număr ; tocmai atunci se întorcea şi Tanya.

Deşi ochii ei îl chestionau curioşi, pe moment nu-i spuse nimic, lăsînd-o pe ea să vorbească.

— La mezanin n-am găsit-o. Iar jos, în hol, sînt puzderie de oameni ; exclus să dăm de ea. Să anunţăm la microfoane ?

— Putem încerca, deşi prea mari speranţe nu am.

„In virtutea celor aflate, ce mai putea obţine de la femeia Guerrero, cu sau fără apelul microfoanelor ?" cugetă el. Afară de asta, avusese tot timpul să plece, ba să şi treacă de jumătatea drumului spre centrul oraşului. Se învinuia că nu încercase s-o prindă la vorbă — după cum îşi pusese în gînd — dar avusese atîtea pe cap, reclamaţii din Meadowood, grija cu Keith. ...Işi aminti că intenţionase să se întoarcă la el... Acum însă nu mai era chip ; apoi, Cindy... Tresări vinovat — de abia în secunda aceea îi observă lipsa... Plecase fără s-o vadă...

Apucă microfonul pentru apelurile interioare şi îl împinse spre Tanya.

Tot atunci i se răspunse şi la numărul format înainte — la sediul poliţiei din aeroport.

— Vreau să vorbesc cu locotenentul Ordway, spuse pe un ton limpede şi autoritar. Mai e în aerogară ?

— Da, sir. Sergentul de serviciu identificase pe loc vocea cunoscută a lui Mel.

— Găseşte-mi-l cît mai repede. Aştept la telefon. Şi încă ceva : care era prenumele doamnei Guerrero, acostată de unul din voi în seara asta ? Mi se pare că-l ştiu, dar vreau să mă conving.

— Numai o clipă, sir ; să mă uit. Aproape imediat reveni. Inez, Inez Guerrero. Iar pe locotenent l-am şi anunţat, prin zbîrnîitoarea din buzunar.

Mel înţelesese aluzia. Locotenentul Ordway, ca şi mulţi alţii din aerogară, purta asupra sa un radioreceptor minuscul care, în

clipa cînd era căutat de urgență, emitea semnale sonore codificate. Cu siguranță, Ordway alerga acum spre telefonul cel mai apropiat.

După cîteva indicații sumare, date Tanyei, răsuci un buton prin care suprima orice transmisie din aerogară. Prin ușa deschisă a biroului auzi glasul megafoanelor gîtuit brusc.

În toți cei opt ani de cînd deținea funcția de director general al aeroportului, numai de două ori anulase în felul acesta comunicările curente, folosind microfonul din față pentru altele, speciale. Prima dată — un moment neșters din memorie — ca să anunțe moartea președintelui Kennedy ; iar pe urmă, la un an după aceea, cînd se trezise cu un puști plîngăreț, rătăcit tocmai la el în birou.

În cazul copiilor pierduți, existau procedee clasice ; atunci însă n-a mai recurs la ele, ci pusese mîna pe microfon, chemîndu-i în grabă părinții înnebuniți.

Îi făcu semn cu capul Tanyei să-și înceapă mesajul, deși încă tot nu era sigur dacă aveau vreo noimă măsurile luate. Trebuia negreșit s-o descopere pe Inez Guerrero ? Exista într-adevăr o primejdie ? Da, îi spunea instinctul ; ceva serios se întîmplase, sau era pe cale, tocmai acum. Prin urmare, încolțise și în el bănuiala și, ca întotdeauna într-o asemenea situație, lucrul cel mai inteligent era să-și adune date, la repezeală, nădăjduind că împreună cu alții va izbuti să le coreleze într-un fel și să dezlege enigma.

— Atenție, vă rog, începu Tanya cu o voce limpede, naturală, care în clipa aceea se auzea în orice ungher al clădirii. Doamna Inez Guerrero sau Buerrero e invitată, de urgență, în biroul directorului general al aeroportului, de la mezaninul principalei aerogări. Orice angajat o poate călăuzi. Repet...

La telefonul unde aștepta Mel se auzi o pocnitură pe fir și-apoi glasul locotenentului Ordway.

— Avem nevoie de femeia aceea... care a fost aici. Guerrero, preciză Mel. Tocmai anunțăm la...

— Știu ; aud și eu.

— Trebuie s-o găsim de urgență, o să-ți explic de ce, mai tîrziu. Deocamdată, ia de bun ce ți-am spus...

— Se înțelege. Cînd ați văzut-o pentru ultima dată ?

— În camera de alături. Cu dumneata.

— În regulă. Altceva ?

— S-ar putea să iasă dandana mare. Pentru moment doar atît. Așa că lasă orice altceva de o parte și pune-ți toți oamenii la treabă. Fie c-o găsiți sau nu, te aștept cît mai repede la mine.

— Am înțeles.

Urmă o nouă pocnitură cînd Ordway agăţă receptorul.

Tanya îşi terminase anunţul şi închidea microfonul. De afară, auzi altul, început chiar atunci : „Atenţiune ! Domnul Lester Mainwaring, împreună cu restul grupului, este rugat să se prezinte de urgenţă în faţa clădirii centrale a aeroportului."

În codul intern „Lester Mainwaring" însemna poliţist, iar în mod normal somaţia îl viza pe cel mai apropiat, avertizîndu-l că trebuie să se prezinte în locul unde i se specificase. „Restul grupului" aşa cum se anunţase acum, se referea însă la toţi poliţiştii din aerogară — fără excepţie. Era un sistem de alertă folosit în majoritatea aeroporturilor, fără ca publicul să-şi dea seama despre ce este vorba.

Ordway nu irosea nici o clipă şi, bineînţeles, urma să fie la fel de concis şi cu informarea oamenilor săi despre Inez Guerrero.

— Cheamă-l pe şeful transporturilor, vorbi Mel către Tanya, şi spune-i să vină de urgenţă la mine. Menţionează că e o treabă importantă. Apoi, adăugă mai mult ca pentru sine : Prima mişcare e să-i aducem pe toţi aici.

Tanya formă imediat numărul, iar la sfîrşitul convorbirii îl anunţă pe Mel :

— A şi pornit-o din loc. Vocea îi trăda nervozitate.

Mel se dusese la uşă s-o închidă.

— Încă nu mi-ai spus ce-ai aflat, îi aminti cu sfială.

— Guerrero acela, începu el, alegîndu-şi cu grijă cuvintele, tipul fără bagaje, afară de o valijoară, pe care-l suspectai că a introdus o bombă în avionul de Roma... Ei bine, chiar înainte de decolarea cursei, a cumpărat o asigurare în valoare de trei sute de mii de dolari. Beneficiara este Inez Guerrero. Şi de-abia a încropit banii să-şi plătească poliţa.

— Dumnezeule mare ! bîigui Tanya cu un glas gîtuit şi dintr-o dată albită la faţă. Ooo, cerule... nu e cu putinţă !

6

EXISTAU MOMENTE, CA ÎN NOAPTEA DE ACUM, cînd Joe Patroni se bucura că lucrează în sectorul atelierelor de reparaţii şi întreţinere a avioanelor, şi nu în cel comercial.

Se trezise gîndindu-se la asta pe cînd supraveghea săpăturile făcute dedesubt şi în jurul avionului mexican, care invalidase pista treizero.

Aşa cum vedea el lucrurile, cei de la comercial — şi aici îi băga, cu toptanul, pe toţi funcţionarii şi directorii din birourile de la faţadă — nu erau decît nişte maimuţoi — din aceia confecţionaţi din cauciuc, în care sufli şi se umflă — puşi pe rîcă şi mîncătorie între ei, asemenea unor ţînci înrăiţi. În vreme ce oamenii din ramura tehnică şi de la întreţinere îşi atestau prin comportare echilibrul şi maturitatea vîrstei lor coapte ; de asta era ferm convins.

De pildă, cei cu întreţinerea avioanelor — pentru care Patroni putea să şi pună mîna în foc — deşi angajaţii unor companii rivale, la nevoie lucrau umăr la umăr, ca fraţii, fiecare venind cu obolul priceperii şi al experienţei lui, împărtăşind pînă şi unele taine, numai să iasă treaba bine.

Un exemplu în această privinţă — nu o dată invocat de Patroni în faţa prietenilor — îl ofereau înseşi tradiţionalele întîlniri, iniţiate de fiecare companie în parte.

În plus, pentru subalternii lui Patroni, ca şi pentru cei de la majoritatea companiilor aeriene, existau convorbirile telefonice cotidiene — aşa zisele „înştiinţări fulger" — ascultate în toate secţiile regionale, în bazele şi atelierele de întreţinere din ţară, prin intermediul unui cuplaj cu circuit închis. Urmărite şi îndrumate de un vicepreşedinte, buletinele conţineau de fapt critici şi schimburi de informaţii asupra activităţii din ultimele douăzeci şi patru de ore. Şefii serviciilor de întreţinere discutau şi ei liber, fără înconjur. E drept, şi celelalte sectoare aveau astfel de informaţii zilnice dar, după părerea lui Patroni, nici pe departe de talia celor de la întreţinere. Doar participa la ele de cinci ori pe săptămînă

și, de fiecare dată, toate bazele raportau, una cîte una. Dacă se întîrzia cumva vreo lucrare în ziua precedentă, vinovații aveau datoria să se explice, să o motiveze. Nimeni nu-și bătea capul să invoce scuze. Cum spunea Patroni : „Dacă ai scrîntit-o, recunoaște-o pe față". Orice neajunsuri sau defectări ale utilajelor, fie și minore, se cereau semnalate. Doar asta se urmărea, nu ? Să spui tot ce se întîmplă, ca să previi repetarea necazului. La viitoarea sesiune programată — nu mai departe de luni — Patroni își propusese să vorbească despre încercarea din această noapte cu avionul Aéreo-Mexican 707 și rezultatele pe care le va obține, bune sau rele. In nici o comunicare — zilnică ori lunară — nu aveai cum să strecori bazaconii, cei de la întreținere erau oameni căliți și aspri, și nimeni nu încerca să umble cu cioara vopsită, pentru simplul motiv că i-ar fi mers.

Fiecărei discuții oficiale îi urmau altele — pe la colțuri, care, de obicei, nu ajungeau la urechile celor de sus. Patroni — ca și confrații săi — se instala la un telefon și parlamenta cu omologul de la altă companie, cu care se avea la toartă. Se comparau însemnările luate la buletinele zilnice, se împărtășeau noutățile vrednice de a fi răspîndite. Cine se gîndea să le păstreze pentru sufletul lui ? Asemenea cazuri — dacă chiar se iveau — erau foarte rare.

Cînd apăreau situații mai speciale — mai ales legate de siguranța avioanelor — umbla ștafeta de la o companie la alta, fără a se irosi timp. Dacă, spre exemplu, la un Dacota 9, al companiei Delta, se defecta palonierul în zbor, în numai cîteva ore se înștiințau și societățile Eastern, Trans World, Continental și altele, avînd aceleași aparate în dotare. Procedîndu-se astfel, se puteau eventual preveni neplăceri similare. Ulterior, se fotografiau piesele buclucașe și, însoțite de rapoarte, se expediau pe adresele companiilor interesate. Totodată, orice mecanic sau șef de echipă dornic să se documenteze mai serios, putea să vină la fața locului, să vadă cu ochii lui piesa avariată. „Adevărat — spunea Patroni, în afară de cei care lucrau în acest mediu de frăție și sprijinire reciprocă, și alte servicii aveau consultații și conferințe ; dar cînd îi vedeai pe directori mergînd unii la alții ? Din an în paște ! Dumnealor se întîlnesc pe teren neutru, nu ca ai noștri, care se vîntură prin sediile rivalilor ca la ei acasă !" Iar cînd serviciul vreunuia dădea de bucluc, se știe că săreau ceilalți să-l ajute, dacă le stătea în puteri. Așa cum se întîmplase și în seara aceasta, la impasul lui Joe Patroni.

În intervalul de o oră şi jumătate de cînd începuse pregătirile pentru ultima tentativă de urnire a colosului din loc, numărul ajutoarelor se dublase.

Începuse cu modesta echipă de la Aéreo-Mexican, suplimentată de o mînă de oameni de la baza Trans America, pentru ca acum să-i vadă săpînd cot la cot cu confraţii lor de la Braniff, Pan America, American şi Eastern.

Pe măsură ce apăruseră — fiecare buchet în alte vehicole de serviciu, în culorile companiei de care aparţineau — Patroni a înţeles că intrase în mişcare mecanismul nevăzut şi rapid de difuzare a ştirilor în aeroport şi, fără a aştepta rugăminţi şi apeluri, colegii de la alte companii interveniseră prompt. Gestul lor îl umplea de mulţumire şi-i sporea preţuirea faţă de ei. Dar cu tot sprijinul suplimentar, lucrările pregătitoare depăşiseră durata de o oră, după estimarea iniţială a lui Patroni. Săparea şanţurilor duble, podite cu scînduri masive, în faţa trenului de aterizare al avionului, înaintase considerabil, deşi încetişor, pentru că oamenii trebuiau să mai fugă din cînd în cînd la adăpost, să se încălzească. Bine că aveau la îndemînă cele două autobuze ale echipajului. O dată ajunşi înăuntru, începeau să bată din palme, să-şi ciupească obrajii îngheţaţi tun de vîntul cel aprig ce se rostogolea în neştire peste cîmpul înnămeţit al aeroportului. Autobuzele precum şi alte maşini grele — pluguri de curăţat zăpada, camioane, cisterna de benzină, vehiculele de serviciu şi gălăgiosul grup electrogen, majoritatea cu semnalizatoarele luminoase aprinse — erau tot îngrămădite pe alea de rulare alăturată. Şi întreaga scenă, scăldată în luminile puternice ale reflectoarelor, părea o adevărată oază albă în întunericul, ca de cărbune, din jur. Cele două şanţuri, fiecare cu o deschidere de şase picioare, pornind chiar din dreptul roţilor mari, ajunseră, în sfîrşit, în terenul întărit, unde Patroni spera să mişte uriaşul cu aripi, sub impulsul motoarelor proprii. În adîncimea şanţurilor, sub stratul de zăpadă, dăduseră de noroi — capcana de la care li se trăsese tot răul cu împotmolirea avionului. Glodul se amestecase cu zăpada înmuiată dar, pe măsură ce săpăturile ajungeau mai departe, devenea tot mai puţin vîscos. Un al treilea şanţ — mai puţin profund şi mai îngust — fusese făcut pentru roata din faţă. O dată ajuns pe pămînt mai solid, aparatul ar fi degajat pista treizero, incapacitată de una din aripile sale, şi putea fi manevrat destul de uşor pe suprafaţa rezistentă a căii de rulare paralele.

Acum, cînd lucrările preliminare erau pe sfîrșite, întregul succes atîrna de abilitatea piloților aflați tot acolo, sus, în cabina de comandă, planînd asupra activității febrile. Ei trebuiau să ambaleze masiv motoarele spre a împinge aparatul înainte, fără să-l capoteze.

De la venirea sa aici, Joe Patroni săpase la rînd cu ceilalți. Inactivitatea era potrivnică firii lui. De cîte ori i se oferea prilejul să facă puțină mișcare, nu se dădea în lături, așa și reușise ca, după aproape douăzeci de ani de cînd părăsise ringul, să fie mai sprinten și mai în puteri decît alții, cu mulți ani în minus. Pe de altă parte, pentru lucrători era o plăcere să-l vadă — vînjos și îndesat cum era — trudind la cot cu ei. Mereu înainte, îi îmboldea glumeț... „Dați-i bătaie, băieți, că doar n-om fi niște mortăciuni ce-și sapă propriile morminte..." Sau : „Ce v-o fi dînd atîta ghes să fugiți în autobuze, că doar nu v-or fi așteptînd niscaiva dame ascunse pe-acolo..." „Hei, Jack ! Dacă mai stai proptit în lopată și nu dai din mîini, o să împietrești naibii, ca femeia lui Lot...". „Măi flăcăi, noi avem de gînd să urnim avionu-ăsta pînă nu se învechește și-l trece moda..."

Cu cei din echipaj — căpitanul și ofițerul secund — încă nu vorbise, o lăsase în seama lui Ingram — șeful bazei de întreținere Aéreo-Mexican, pe care-l găsise aici la sosire. Acesta luase legătura cu ei prin aparatul de intercomunicație, informîndu-i despre evoluția pregătirilor de sub fuzelaj.

Patroni se îndreptă din șale, îi predă lopata lui Ingram și glăsui :

— Cred că în cinci minute o mîntuim și cu șanțurile. După ce sînteți gata, dați-vă la o parte și îndepărtați acareturile din jur — camioane și tot. Cînd o porni-o, spuse, arătînd spre avionul înveșmîntat în omăt, țîșnește ca dopul de la o sticlă cu șampanie.

Ingram, strîns în pufoaică, dar la fel de rebegit ca și înainte, clătină din cap, aprobativ.

— Pînă-mi executați ordinele, mă duc să-i iau la întrebări pe zburătorii de sus, adăugă Patroni.

Pasarela de modă veche adusă în grabă de la aerogară pentru debarcarea călătorilor naufragiați, era tot proptită lîngă botul avionului. Joe Patroni o escaladă, cu botinele pline de zăpadă, strecurîndu-se binișor în compartimentul din față, al pasagerilor. O apucă spre cabina piloților, cu inima ușoară și, bineînțeles, aprinzîndu-și nelipsitul trabuc.

In contrast cu gerul și vifornița de afară, în carlingă era liniște și o atmosferă îmbietoare. Ba se auzea și o undă de muzică plă-

cută, de la unul din aparatele de radio pentru comunicații, potrivit la un post comercial. La apariția lui Patroni, căpitanul de la Aéreo-Mexican, în cămașă cu mîneci scurte, se repezi la buton și opri muzica.

— Nu era cazul, îl liniști Petroni, scuturîndu-se ca un cîine lățos și împroșcînd numai zăpadă în jur. Nu-i nici un păcat să iei lucrurile cu binișorul și să nu te prăpădești cu firea... Doar nu aveam pretenții să coborîți de-aici și să vă punem lopețile în mînă.

Numai căpitanul și ofițerul secund erau în cabină. Mecanicul de bord — își aminti Patroni — plecase o dată cu stewardesele și pasagerii spre aerogară.

Căpitanul — un tip înalt și masiv, gen Anthony Quinn — se răsuci de pe scaunul său din stînga.

— Noi avem treburile noastre, voi pe ale voastre, răspunse scorțos, dar într-o engleză corectă.

— Se-nțelege, se-nțelege, făcu Patroni. Necazul e că pe-ale noastre ni le mai complică alții.

— Dacă te referi la incidentul de-aici, ripostă căpitanul, doar nu ți-oi fi închipuit, *Madre de Dios,* că am vîrît cu tot dinadinsul avionul în noroi.

— Asta nu, preciză Patroni, aruncîndu-și trabucul ferfenițit de cît îl ronțăise și aprinzîndu-și un altul proaspăt. Dar acum vreau să fiu sigur că îl urnim de-aici. Dacă nu, o să intre și mai tare la apă și nu numai aparatul ci și noi toți. Făcu semn către scaunul ocupat de căpitan. Ce-ai zice să mă lași în locul dumitale, să-l trag afară ?

Acesta se aprinse la față. Puțini angajați, din orice companie, se adresau cu atîta ireverență unui căpitan comandant, cum o făcea Joe Patroni.

— Nu, mulțumesc, refuză ofițerul oțărît.

Ar fi putut să-l pună și altfel la punct, s-o simtă mai zdravăn ; atîta doar că-l jena însăși gafa pe care-o făcuse, și-i crea un complex neplăcut. În plus, știa că a doua zi, în Mexico City, îl aștepta o porție serioasă din partea pilotului șef al companiei. *„Jesúcristo y por el amor de Dios"* își repeta în sine, fierbînd de furie.

— Sînt o droaie de oameni afară, pe jumătate degerați care și-au rupt oasele săpînd, insistă Patroni. E-al naibii de greu să-l miști acuma din loc. Dar e o treabă pe care eu am mai făcut-o. Așa că poate ar fi cazul să mă lăsați tot pe mine să-ncerc.

Căpitanul de la Aéreo-Mexican nu se lăsă strunit.

— Știu cine sînteți, domnule Patroni ; mi s-a spus că ne puteți ajuta mai bine decît alții, care n-au reușit să ne împingă din acest loc blestemat. Deci, nu mă-ndoiesc că vă pricepeți să executați o rulare. Totuși, v-aș aminti că aveți în față doi aviatori. Pentru asta sîntem plătiți — să conducem avionul. Așa că vom rămîne la posturile noastre.

— Cum doriți, replică Patroni, strîngînd din umeri și arătînd cu trabucul spre manete, în semn că se referă la ele. Dar cînd oi spune să ambalați puternic, să m-ascultați. Trageți de manete cu toată inima, nu pe jumătate.

Ieși din cabină, fără să se sinchisească de privirile sticloase, furibunde, ale piloților.

Afară, se oprise lucrul ; o parte din cei care săpaseră ședeau cuibăriți în autobuze, ca să se mai dezmorțească de frig. Atît autobuzele cît și restul mașinilor grele — afară de grupul electrogen, necesar la pornirea motoarelor — fuseseră îndepărtate de avion.

Joe Patroni închise ușa cabinei din față și coborî scara. Ingram, mai înfofolit ca oricînd în pufoaică, îi raportă :

— Totul e pregătit.

Amintindu-și de trabucul încă aprins, Patroni mai pufăi de cîteva ori din el, pe urmă îl azvîrli în zăpadă, unde se stinse. Gesticulă cu capul spre motoarele tăcute, vorbind către Ingram :

— În regulă. O să le dăm drumul la toate patru.

Vreo cîțiva oameni părăsiseră căldura autobuzului venind spre avion. Patru din ei își proptiră umerii în pasarela din dreptul cabinei și o dădură în lături. Ca răspuns la hotărîrea lui Patroni, alți doi strigară peste șuieratul vîntului.

— Sîntem gata ! Să pornească motoarele !

Unul din ei se postă în fața avionului, lîngă grupul electrogen. Își pusese casca cuplată la aparatul de intercomunicație, instalat în fuzelajul avionului. Cel de-al doilea, înarmat cu bagheta luminoasă pentru semnalizare, o porni înainte, unde putea fi văzut de piloți.

Joe Patroni, purtînd niște apărătoare de urechi, luate cu împrumut, se apropie de telegrafist. Toți din autobuze se îngrămădeau în uși, curioși să vadă ce se va întîmpla în minutele următoare.

În cabina de comandă, piloții își terminaseră clasica verificare a aparaturii de bord.

Dedesubt, telegrafistul începu ritualul pornirii.

— Vi se permite aprinderea motoarelor.

O pauză. Și-apoi glasul căpitanului.

— Sîntem gata pentru pornire şi presurizare.

Un val de compresiune, de la ventilatorul grupului electrogen, plesni starterul turbinei de aer a motorului trei. Palele compresorului prinseră a se răsuci, din ce în ce mai tare, tînguindu-se prelung. Cînd atinseră o turaţie de cincisprezece la sută, ofiţerul secund începu alimentarea cu kerosen. O dată combustibilul aprins, din spatele avionului ţîşni o rafală de fum, iar motorul se ambală icnind din răsputeri.

— Daţi-i drumul motorului patru !

Cei dinăuntru se executară. Între timp, se încărcau şi generatoarele motoarelor cu energie electrică.

— Trecem pe propriile generatoare, se auzi vocea căpitanului. Deconectaţi-ne de la grupul electrogen.

Cablurile electrice fură desprinse şi coborîte.

— V-am deconectat, li se comunică de jos. Porniţi motorul doi.

Fu ambalat şi acesta. Acum funcţionau trei motoare. Zgomotul devenea din ce în ce mai mare ; zăpada spulberată ţîşnea în jeturi, în spatele avionului.

Se porni şi ultimul motor — unu.

— Deconectaţi legătura de la alimentarea cu aer.

— Ne-am conformat.

Furtunul prin care se pompa aerul comprimat fu desprins ca un cordon ombilical. Se trase de-o parte şi grupul electrogen.

Reflectoarele din faţa avioanelor se înşirau pe o singură latură.

Patroni luă casca telegrafistului, dîndu-i, în schimb, apărătoarele lui de urechi. De acum înainte va comunica el direct cu piloţii.

— Aici Patroni. Cînd sînteţi gata, acolo sus, îi dăm drumul.

Călăuza cu baghetele luminoase din faţa avionului le ţinea ridicate, pentru a începe semnalizarea de-a lungul traiectoriei elipsoidale, prescrisă de Joe Patroni. La caz că namila împotmolită se avînta mai repede decît se aşteptau, era pregătit s-o ia la fugă. Nici poziţia lui Patroni nu era mai puţin vulnerabilă — ghemuit, cum şedea, lîngă botul avionului, cu o mînă în dreptul prizei de la aparatul de intercomunicaţii, ca să-şi deconecteze căştile la iuţeală, iar cu ochii pironiţi la trenul de aterizare, aşteptînd să surprindă cea mai mică mişcare înainte.

Se auzi iar glasul căpitanului.

— O iau din loc !

Ritmul motoarelor reactoare crescu. Într-un bubuit ca de trăsnet, avionul se scutură, cutremurînd pămîntul sub el. Dar roţile rămaseră neclintite.

— Ambalați mai tare ! Trageți manetele cît puteți !

Vuietul motoarelor se intensifică, dar nu prea mult. Observă o mișcare timidă a roților, dar nici un avans.

— Fir-ar al naibii să fie ! Trageți de ele, nu vă-ncurcați !

Cîteva secunde, ritmul motoarelor se menținu la aceeași intensitate, pe urmă, și dintr-o dată, se încetini.

Căpitanul începu să tune în receptor, cu o voce ironică.

— Patroni, *por favor*, dacă forțez manetele la refuz răstorn avionul în bot, și în loc de unul împotmolit — așa cum îl avem acum — va rămîne o epavă.

Patroni studiase roțile trenului de aterizare, care dăduseră înapoi, precum și terenul din jur.

— O să iasă, vă spun eu ! Nu-i trebuie decît curajul vostru ca să-l ambalați la maximum.

— Nu-mi vorbi mie de curaj ! i-o reteză căpitanul. Vezi-ți de-al dumitale. Eu opresc motoarele.

— Nu, lasă-le ! urlă Patroni în receptor ; ține-le la ralanti pînă vin eu.

Ieși pe sub botul avionului și făcu semn cu mîna să i se aducă repede pasarela. Dar în timp ce o montau la avion, ritmul motoarelor se reduse pînă se stinseră complet.

Cînd ajunse în cabină, piloții își desfăceau curelele de siguranță care-i fixau în scaune.

— V-a fost frică !

Căpitanul reacționă cu o surprinzătoare blîndețe.

— *Es posible*. Dar cred că e unicul lucru inteligent pe care l-am făcut astă seară. Serviciul dumneavoastră de întreținere e dispus să răspundă de acest avion ? întrebă pe un ton reținut.

— N-aveți grijă, îl preluăm noi, îl liniști Patroni, dînd din cap.

Ofițerul secund se uită la ceasul de mînă și făcu o însemnare în carnetul de bord.

— După ce îl veți scoate — indiferent cum — desigur compania dumneavoastră o va anunța pe a mea, continuă căpitanul la fel de protocolar. Pînă atunci, vă spunem *buenas noches*.

In timp ce piloții plecau — înfofoliți în paltoane groase, încheiate în nasturi pînă la beregată — Patroni examină la iuțeală aparatura de bord și de control. La un minut, două, îi urmă pe aviatori pe scărița exterioară.

Ingram, şeful bazei de întreţinere Aéro-Mexican, îl aştepta jos. Făcu semn cu capul în direcţia piloţilor care se grăbeau spre unul din autobuze.

— Aşa mi-au făcut şi mie, se plînse. N-au ambalat cît trebuie. Apoi, arătă încruntat spre trenul de aterizare. De-aia s-a cufundat, cum ziceaţi... iar acum e şi mai rău.

Tocmai de ce se temuse Patroni.

La lumina lanternei ţinută de Ingram, se ghemui sub fuzelaj examinînd roţile din faţă ; intraseră din nou în noroi şi zăpadă, cu aproape un picior mai mult decît le găsise. Smulse lanterna din mîna celuilalt şi lumină părţile de sub aripi ; distanţa dintre pămînt şi cele patru nacele ale motoarelor devenise de-a dreptul îngrijorătoare.

— Nimic nu-l mai poate urni, afară, poate, de-un cîrlig venit din ceruri, bombăni Ingram.

Patroni mai studie locul şi pe urmă dădu din cap.

— Ne mai rămîne o portiţă. O să adîncim săpăturile pînă unde au ajuns roţile şi pornim iar motoarele. Numai că de data asta le ambalez eu.

Vîntul şi zăpada se învolburau năprasnic în jurul lor.

Tremurînd din tot trupul, Ingram încuviinţă cu jumătate de gură.

— Mă rog, doar dumneata eşti doctorul. Bine cel puţin că nu sînt eu.

Joe Patroni zîmbi încolţat.

— Dacă nu-l fac să iasă, poate o să-l fac bucăţi.

Ingram o porni spre autobuzul rămas, să-i cheme pe oameni la lucru ; perechea lui dispăruse, plecînd spre aerogară cu echipajul avionului Aéreo-Mexican.

Patroni socotea în gînd : mai aveau încă o oră de muncă îndrăcită înainte de-a se încumeta să pornească din nou motoarele. Aşadar pista treizero rămînea condamnată.

Se întoarse la furgoneta ce-l transportase aici ca să-i prevină, prin radio, şi pe cei de la Dirijarea Traficului Aerian.

7.

TEORIA ÎN VIRTUTEA CĂREIA un creier biciuit pînă la istovire se poate proteja singur alunecînd într-o stare de apatie, cu rol de supapă de siguranță, îi era străină, firește, lui Inez Guerrero. Cu toate acestea, în cazul ei și-a găsit o transpunere și confirmare ideală. În clipa de față, mintea îi funcționa cu potențe reduse, deși continua să se miște, să umble normal.

Întîmplările din această noapte, cu răsunet profund și imediat, adăugate la zbuciumul și suferințele săptămînilor parcă fără șir, se dovediseră prea multe și prea grele pentru a fi îndurate. Și atunci, creierul, asemenea unui circuit supraîncărcat, refuzase să mai răspundă la apeluri. Pentru Inez, urmară momente de înstrăinare — cînd nu-și mai dădea seama nici unde se află, nici pentru ce venise — alternînd cu altele, de recăpătare a lucidității.

Vicleanul și urîciosul taximetrist, care o adusese la aeroport, nu fusese decît un chin adăugat celor dinainte. După tocmeala din oraș, acceptase șapte dolari pentru cursa cerută. La capătul ei, Inez îi întinse o bancnotă de zece dolari — aproape ultima ei resursă, așteptînd restul cuvenit. Bombănind ceva — cum că n-ar avea mărunțiș, necunoscutul o pornise cu mașina să schimbe undeva banii. Inez rămase ca pe ghimpi, uitîndu-se după el și la orologiul aerogării, care se apropia vertiginos de la ora 11 — cînd trebuia să plece avionul de Roma. Abia după zece minute de zadarnică așteptare realiză că omul nici gînd nu avusese să se mai întoarcă. Nu se uitase la numărul mașinii și nici la cel de pe insignă — amănunt înregistrat de șofer. Pe de altă parte, și dacă le-ar fi reținut, așa cum o cîntărise el pe Inez, nu era ființa care să se plîngă autorităților.

Cu toată încetineala din timpul drumului, cugetă Inez în continuare, tot ar mai fi prins cursa dacă n-ar fi tînjit după restul ce nu avea să mai vină. Dar așa, ajunsese la poartă tocmai bine cînd își lua zborul. Cu tot șocul ei de moment, mai avusese prezența de spirit să recurgă la șiretlicul sugerat de Miss Young — tînăra de la

agenția Trans World, spre a se convinge dacă într-adevăr D.O. se număra printre pasagerii plecați. Funcționarul în uniformă, pe care-l găsise postat la poarta patruzeci și șapte se pregătea s-o ia din loc. Inez îl acostă. Și nu cu întrebări, ci afirmîndu-i cu hotărîre: „Soțul meu se află în avionul care a decolat", întocmai cum o povățuise Miss Young. Mai îndrugase apoi că n-a mai apucat să-l vadă îmbarcîndu-se dar ar vrea să se asigure că plecase cu bine. Vorbindu-i, despăturise recipisa cea galbenă, descoperită printre cămășile lui D.O. în scrinul de acasă, și-o arătă. După o privire fugară, funcționarul de la Trans America începuse să caute printre hîrtiile ce le ținea în brațe. Au fost clipe în care Inez s-a lăsat legănată de speranțe; poate greșise închipuindu-și că D.O. era în avion; toată ideea cu voiajul la Roma era fantastică, de necrezut. Dar aproape imediat îl auzi pe omul în uniformă rostind un „da". — Domnul D.O. Guerrero se urcase în cursa Trans America 2, și regreta — adică el, funcționarul — că doamna Guerrero întîrziase și n-a mai putut să-l vadă, dar în noaptea asta toate merseseră anapoda din pricina viscolului, iar acum o ruga să-l scuze...

De-abia atunci, cînd l-a văzut îndepărtîndu-se și cînd, cu tot furnicarul de oameni ce mișunau împrejur, și-a dat seama cît e de singură, au podidit-o lacrimile. Mai întîi sfioase, picurîndu-i încet pe obraji, apoi, pe măsură ce-și amintea prin cîte trecuse, mai repezi, în șiroaie fierbinți și cu suspine ce-i scuturau tot trupul. Își plînse anii trecuți și clipa de față; căminul pe care-l vedea destrămat; copiii înstrăinați, fără nădejdea de a și-i ține în preajmă; pe D.O. de care, în ciuda păcatelor lui ca soț, și a neputinței de a-și susține familia se legase oricum, sufletește, și care o părăsise nepăsător.

Se jelui pe sine — cea care a fost și ruina de acum; plînse pentru că se știa fără un ban, că nu mai avea încotro s-o apuce, în afară de păduchelnița mizerabilă de unde și așa va fi aruncată în stradă, și nu mai departe de a doua zi, pentru că, după hoția șoferului, nu avea cu ce să-l mai îmbuneze pe proprietar, s-o mai păsuiască... Ba poate nici atît cît să-și plătească drumul pînă în oraș. Își plînse picioarele chinuite de pantofi; plînse paltonul jerpelit și ud leoarcă, plînse pentru că se simțea la capătul puterilor și o zgîlțîiau tot mai aprig frigurile și fierbințelile. Se plînse în sfîrșit pe ea și pe toți cei de-o seamă, năpăstuiți și lipsiți de nădejdi.

Ca să scape de privirile iscoditoare ale curioșilor ce-o împresurau, o porni în pribegie prin clădirea cea mare, hohotind în neștire. Cam pe atunci a intervenit și resortul de apărare al creierului împrimîn-

du-i o stare de amorțire proteguitoare, în care, deși îi rămînea vie senzația suferinței, pentru o vreme, din fericire, îi erau străine cauzele ei. Nu mult după aceea, o descoperise un polițist al aeroportului ; cu o mărinimie puțin caracteristică slujitorilor ordinei, a luat-o și a condus-o în cel mai retras ungher pe care l-a găsit, unde a lăsat-o pînă a vorbit la telefon. Întîmplător, locotenentul Ordway se aflase pe aproape așa că a venit personal să vadă despre ce era vorba El o diagnosticase pe Inez ca inofensivă — în pofida incoherenței și a stării ei jalnice — și tot el ordonase să fie dusă în biroul directorului general al aeroportului — singurul loc liniștit și lipsit de austeritatea sediului lor.

Inez îl urmase docilă, suind mai întîi cu un lift, străbătînd niște culoare, la etaj, mergînd ca prin vis, fără să-i pese încotro o duceau. Pe urmă i se arătase un scaun, ; s-a așezat, recunoscătoare, simțind, dacă nu în cuget, cel puțin în trup, bucuria odihnei ce i se oferea. Pe dinaintea ei treceau oameni, într-un du-te-vino continuu ; pe unii îi auzise vorbind... numai că în clipele acelea i-ar fi venit tare greu să-i deslușească la chip sau să le prindă tîlcul graiului.

După o vreme însă, imboldul de redresare, însăși forța vitală a omului, cum i se mai spune — prezentă în fiecare dintre noi, oricît de apărați sau de sfîrșiți ne-am simți — o împinse din nou la drum. Fără să știe prea bine de ce, Inez intuia că nu poate rămîne pe loc, că trebuie să-și continue calea, ca și viața, în mersul ei neîntrerupt, mereu înainte, indiferent de șirul înfrîngerilor ce ni le-a adus, indiferent de cenușiul și goliciunea în care ne-ar apare.

S-a ridicat deci de pe scaun — încă străină de locul unde se află și de motivele ce-o mînaseră aici — dar gata s-o pornească din nou. Atunci apăruseră delegații din Meadowood și locotenentul Ordway în cămăruța unde făcuse Inez popas. După intrarea lor, în biroul de alături, Ned Ordway se întoarse la ea ca să-i vorbească, sub privirea lui Mel, care-i urmărea prin ușa crăpată. In aceeași plutire între realitate și vis, Inez îl ascultă pe masivul polițist negru, cu sentimentul că-l mai văzuse cîndva, nu de mult, și că atunci se arătase la fel de cumsecade. Cu vorba blîndă, domolă, o întrebă de una, de alta, nu ca s-o iscodească ci doar ca să-i priceapă gîndurile încîlcite. Ințelese că Inez vroia să ajungă în oraș și nu era sigură dacă mai are cu ce — cu toate că nu-i pomenise de bani. Se apucase să scormonească prin geantă, să numere bietul mărunțiș cît îi mai rămăsese. Ordway o oprise și, cu spatele întors către ușa întredeschisă, îi strecurase în palmă trei bancnote de cîte un dolar. Apoi a pornit-o cu ea îndrumînd-o către un autobuz, prevenind-o

totodată că ceea ce-i dăduse o să-i ajungă nu numai pentru drumul pînă în oraş, ci şi de altele, pe care le-ar avea de făcut. Pe urmă a lăsat-o, întorcîndu-se de unde venise, iar ea a apucat-o în jos, pe scări, aşa cum îi arătase binefăcătorul. Dar tocmai în faţa uşii, cînd să iasă la autobuz, o întîmpină o privelişte familiară : o tonetă cu sandvişuri, cu cafele şi crenvurşti fierbinţi. De-abia atunci, la vederea lor, a simţit, pe lîngă toate cîte o chinuiau, o sete şi o foame cumplită.

Dibui după bani prin geantă, găsi treizeci şi cinci de cenţi şi-şi cumpără o pereche de crenvurşti şi o cafea, în pahar de hîrtie. Cînd i le întinse vînzătorul — banale şi modeste cum arătau — se mai învioră cît de cît. Nu departe de toneta cu gustări, găsi o banchetă, pe care se ghemui, într-un colţ. N-ar fi putut spune cît trecuse de atunci ; terminase crenvurştii şi cafeaua, iar după trezirea de mai înainte alunecase din nou într-o binefăcătoare plutire. Forfota mulţimii, vuietul aerogării şi anunţurile megafoanelor, toate erau prielnice, odihnitoare. De două ori avusese impresia că şi-a auzit numele rostit la megafoane ; dar se înşelase, fireşte. Cine putea s-o cheme sau măcar să ştie că se află acolo ? Cîndva, nu peste multă vreme, va trebui să se ridice, să plece — îi spunea o umbră de gînd — şi-i va veni tare greu pe o noapte ca asta. „Nu, mai rămîn niţel liniştită“, răspunse ea gîndului de-abia perceput.

8

CU O SINGURĂ EXCEPȚIE toți cei chemați în biroul directorului general al aeroportului se prezentaseră fulger. La telefoanele date — unele de Mel Bakersfeld, altele de Tanya Livingston — se subliniase caracterul urgent al convocării și implicita necesitate de a se abandona eventualele treburi de moment.

Primul apărut fusese Bert Weatherby directorul transporturilor de la Trans America și șeful Tanyei.

Aproape imediat îl urmase locotenentul Ordway, după ce, bineînțeles, își trimisese oamenii în căutarea lui Inez Guerrero — cu toate că încă nu cunoștea rațiunea acestei măsuri. Pentru moment, se văzuse silit să-i părăsească pe proprietarii din Meadowood, care se mai foiau prin holul imens, urmărindu-l pe avocatul Freemantle și expunerea pe care-o făcuse în fața camerelor de televiziune. Weatherby, de-abia sosit în biroul lui Mel, întrebă nerăbdător :

— Ce s-a întîmplat ? Despre ce-i vorba ?

— Nici noi nu sîntem siguri, Bert, și ne rămîn destule de aflat, dar bănuim că s-ar fi strecurat o bombă la bordul cursei de Roma.

Directorul îi aruncă o privire pătrunzătoare Tanyei, dar nu-și irosi vremea să mai întrebe ce căuta acolo.

— Să auzim ce-ați aflat, se întoarse spre Mel.

Adresîndu-se concomitent lui și locotenentului Ned Ordway, Mel le făcuse sumarul informațiilor sau mai exact al deducțiilor la care ajunseseră. Sesizarea inspectorului Standish în legătură cu individul cu valiza și modul suspect cum o strîngea sub braț — amănunt semnificativ venind de la un om cu ochiul format, de vameș ; identificarea tipului dubios de către Tanya ca fiind D.O. Guerrero sau Buerrero ; revelația funcționarului de la agenție cum că Guerrero se prezentase fără nici un bagaj, afară de valijoara menționată ; apoi cumpărarea — chiar în incinta aeroportului — a unei asigurări în valoare de treisute de mii de dolari, pe care de-abia avusese cu ce s-o plătească, de unde și concluzia că Guerrero pornise la un drum

de cinci mii de mile nu numai fără schimburi vestimentare, ci şi fără fonduri ; în sfîrşit, ultima şi poate o simplă coincidenţă : descoperirea doamnei Inez Guerrero — unica beneficiară a asigurării contractate de soţ, vagabondînd, într-o stare de jalnică disperare, prin clădirea aerogării.

Pe cînd Mel expunea cele de mai sus, sosiră şi inspectorul Standish — tot în uniformă însoţit de Bunnie Vorobioff. Bunnie intră sfioasă, cercetînd cu ochii plini de curiozitate figurile şi încăperea, deopotrivă străină. Cînd, în fine, sesiză gravitatea afirmaţiilor lui Mel, păli, vizibil speriată. Întîrziatul la apel era controlorul de bilete, prezent la poarta patruzeci şi şapte în momentul plecării cursei Trans America 2. Supraveghetorul pe care-l sunase Tanya cu cîteva minute înainte o informase că funcţionarul căutat îşi încheiase orele de serviciu şi o pornise spre casă. Tanya îl rugase să anunţe la domiciliu ca la sosire să telefoneze neîntîrziat. Personal nu prea vedea utilitatea rechemării lui la aeroport, doar îi declarase categoric că nu-şi amintea să-l fi văzut pe Guerrero urcîndu-se în avion. Oricum, îi lăsă mesajul spre a putea răspunde telefonic la eventuale întrebări.

— V-am invitat pe toţi cei care, într-un fel sau altul, aveţi o tangenţă cu chestiunea noastră — în ideea că vreţi să aflaţi amănunte, spuse Mel, fixîndu-l pe Weatherby. Ceea ce trebuie să hotărîm şi, după părerea mea, ţie-ţi revine ultimul cuvînt, este dacă avem destule temeiuri ca să-l prevenim pe comandantul avionului.

Îi reveni în minte gîndul pe care şi-l alungase o vreme ; anume, comandantul cursei nu era altul decît cumnatul său, Vernon Demerest. Mai tîrziu — şi o ştia de pe acum — va trebui poate să-şi reconsidere şi anumite convingeri. Dar mai tîrziu...

— Tocmai la asta reflectam, răspunse directorul transporturilor încruntat. Indiferent de hotărîrile noastre, vreau şi părerea aviatorilor. Apoi se răsuci spre Tanya. Interesează-te dacă n-a plecat încă Royce Kettering. Dacă e de găsit, să vină imediat.

Căpitanul Kettering era pilotul şef al companiei Trans World, cel care, mai devreme, executase zborul de probă al avionului N-731-TA alias „The Golden Argosy".

— Da, sir, se conformă Tanya.

În timp ce vorbea la un telefon, se auzi un altul sunînd. Răspunse Mel.

Era şeful turnului de zbor.

— Am pregătit raportul cerut în legătură cu Trans America 2.

Printre telefoanele anterioare date de Mel, se numărase şi unul la controlul traficului aerian cerîndu-le informaţii asupra orei exacte a plecării şi actuala poziţie a cursei.

— Dă-i drumul !

— A decolat la 23.13, ora locală. Mel se uită în sus, la pendula de perete. Încă puţin şi se făcea douăsprezece şi zece ; deci avionul zbura de aproape o oră. Centrul Chicago, continuă şeful turnului, a predat-o centrului Cleveland la 12.27 Est ; Cleveland a predat-o Toronto-ului la 01.03 Est, adică acum şapte minute. In clipa de faţă, centrul Toronto ne raportează prezenţa avionului în apropierea localităţii London, Ontario. Mai am şi alte date privitoare la rută, înălţime, viteză, dacă aveţi nevoie de ele...

— Deocamdată de-ajuns, zise Mel. Mulţumesc.

— Încă ceva, domnule Bakersfeld. Şi şeful turnului îi relată succint ultimul buletin transmis de Joe Patroni : pista treizero rămînea incapacitată cel puţin încă o oră. Mel ascultă impacientat. Acum îl presau alte lucruri, în aparenţă mai importante.

După ce puse receptorul în furcă, comunică şi celorlalţi datele aflate.

Tot atunci îşi încheie convorbirea şi Tanya, la aparatul de alături.

— L-am găsit pe căpitanul Kettering. E în drum spre noi.

— Femeia aceea... soţia pasagerului, începu Weatherby. Cum ziceaţi că o cheamă ?

— Inez Guerrero, răspunse Ned Ordway.

— Unde se află ?

— Nu ştiu.

Oamenii lui, explică poliţistul, porniseră în căutare prin tot aeroportul, deşi nu era exclus ca între timp să fi plecat. Anunţase şi la sediu, în oraş, şi se instaurase controlul autobuzelor venind dinspre aeroport.

— Cît a fost pe-aici, nu aveam nici cea mai vagă suspiciune, zise Mel.

Şeful direcţiei transporturilor, bombăni înciudat.

— N-am fost destul de perspicace. Îi aruncă o privire Tanyei apoi şi-o strămută spre Standish, care nu rostise încă nici un cuvînt.

„Cu siguranţă, îşi spunea Tanya, directorul se căia acum de ordinul lui «Las-o baltă», pe care i-l trîntise fără drept de apel". Întorcîndu-şi ochii din nou la ea, Weatherby continuă :

Va trebui să-l avertizăm şi pe comandantul avionului. Are dreptul să ştie măcar cît noi... deşi sînt simple supoziţii.

— Să nu-i transmitem o descriere a lui Guerrero ? sugeră Tanya. Poate căpitanul Demerest vrea să-l identifice fără să-i atragă atenția.

— Dacă decideți în acest sens, vă putem ajuta, interveni Mel. Doar avem aici oameni care l-au văzut.

— Fie, consimți directorul Weatherby. Vom începe cu asta. Între timp, Tanya, cheamă-l pe dispecerul nostru. Anunță-l că în cîteva minute avem un mesaj important de transmis și să ia legătura prin Selcal cu avionul de Roma. Nu vreau să batem toba, să ne audă și alții afară de-ai noștri. Cel puțin deocamdată să păstrăm discreție.

Tanya se instală din nou la telefon.

— Dumneata ești domnișoara Vorobioff ? se auzi Mel.

Fata răspunse scuturîndu-și capul, speriată ; toate privirile celorlalți se întoarseră către ea.

Automat ale bărbaților alunecară în jos, spre sînii uriași ; directorul Wheatherby era cît pe-aci să fluiere, dar se stăpîni la timp.

— Il știi pe pasagerul la care ne referim ? întrebă Mel.

— Păăăăiăă... nu prea.

— Cel cu numele D.O. Guerrero. I-ați vîndut o poliță de asigurare în seara asta, nu ?

Bunnie dădu iar din cap.

— Da.

— Te-ai uitat bine la el în timp ce i-ai scris-o ?

Dădu din cap în sens negativ.

— Nu, nu prea.

Fata vorbea încet de tot, și își umezea mereu buzele.

Mel nu-și putu ascunde mirarea.

— La telefon am avut impresia...

— Au fost și alții... o mulțime, se apără Bunnie.

— Dar spuneai că pe ăsta îl ții minte.

— M-am înșelat.

— Și despre Guerrero nu-ți amintești nimic ?

— Nu.

Pe Mel îl deconcertară răspunsurile.

— Lăsați-mă pe mine, domnule Bakersfeld, se oferi Ned Ordway. Iși apropie fața de obrazul fetei. Ți-e teamă să te amesteci, așa e ? Ii vorbea cu voce severă, de polițist, nicidecum cu blîndețea pe care i-o arătase lui Inez Guerrero.

Bunnie tresări, se trase înapoi, și rămase tăcută.

— Ți-e frică, așa-i ? Răspunde-mi ! insistă Ordway.

— Nu știu...

— Ba știi încă al naibii de bine. Ți-e frică să dai o mînă de ajutor, să nu-ți creezi cumva neajunsuri. Îi cunosc eu pe-ăi de soiul tău, spuse plin de dispreț, scuipînd parcă cuvintele. Pentru Mel era o revelație această latură brutală, cinică a locotenentului. Ascultă-mă cu luare aminte, fetițo. Dacă taci, de groază să nu intri la apă, află că de-abia acum o pățești. Singura cale de-a ieși cu fața curată — dacă există vreuna — e să răspunzi la întrebări. Și încă repede de tot. N-avem timp de pierdut. Bunnie tremura. Avea oroare de poliție și de interogări — amănunt pe care Ordway îl sesizase.

— Domnișoară Vorobioff, interveni Mel. Sînt aproape două sute de oameni în avion a căror soartă ne îngrijorează. S-ar putea să-i amenințe o mare primejdie. Așa că vă întreb din nou. V-ați uitat bine la Guerrero acela ?

— Da.

— Atunci, vă rog să ni-l descrieți.

Și fata l-a ascultat. Începu să vorbească, mai întîi, cu rețineri și poticneli, apoi mai cu curaj. Cu fiecare cuvînt în plus, toți cei prezenți începură să-l vadă, aproape aievea, pe D.O. Guerrero. Omul uscat, adus de spate, cu chipul palid, supt și străpuns de fălci, cu un gît lung și subțire, buze de-abia arcuite, mustață mică și ruginită de tutun, cu mîini nervoase și degete în perpetuă frămîntare. O dată ce pornise la mărturisiri, Bunnie dovedi un simț de observație ieșit din comun.

Directorul Weatherby, așezat la biroul lui Mel, consemna în scris toate aceste detalii pe care avea să le încorporeze în mesajul redactat tot de el pentru echipajul cursei de Roma.

Cînd Bunnie ajunse să povestească cum D. O. Guerrero de-abia își încropise banii de asigurare, căutînd disperat după fiecare monedă de cîte zece și douăzeci de cenți — fiindcă valută italiană nu avea — și cum sărise în sus de bucurie cînd dăduse peste bancnota de zece dolari într-unul din buzunarele hainei, Weatherby ridică ochii de pe hîrtia din fața, cu o privire scîrbită și în același timp îngrozit.

— Dumnezeule mare ! exclamă. Și după toate astea dumneata i-ai mai completat polița. N-ai fost în toate mințile.

— Am crezut că... bîigui Bunnie.

— Ai crezut ! i-o reteză el. Dar n-ai întreprins nimic, nu-i așa?

Trasă la față și palidă, Bunnie Vorobioff, clătina din cap recunoscîndu-și vina.

— Ne irosim timpul, Bert, îi aminti Mel directorului.

— Ştiu, ştiu. Şi totuşi... Weatherby îşi încleştă mîna pe creion şi mîrîi printre dinţi. Nu numai ea e de vină ci şi firma la care lucrează. Şi noi — companiile aeriene — în egală măsură. Aprobăm protestul piloţilor împotriva cabinelor cu asigurări din aeroport, dar numai în sinea noastră ; pe faţă n-avem curajul s-o spunem. Şi le lăsăm să-şi facă mendrele mai departe.

Mel îl întrerupse cu o întrebare scurtă, adresată inspectorului Standish.

— Harry, ai putea veni cu amănunte suplimentare la descrierea lui Guerrero ?

— Nu, zise acesta. N-am fost atît de aproape de el ca duduia care a observat mai multe decît mine. În schimb, am văzut cum îşi ţinea valijoara — după cum ştiţi — şi vă pot spune următoarele: dacă într-adevăr are în ea ceea ce bănuiţi voi, să nu încerce nimeni să i-o smulgă din mînă.

— Atunci ce sugerezi ?

Vameşul scutură din cap.

— Nu sînt specialist, aşa că nu vă pot da indicaţii precise ; cred, însă, că trebuie să-l păcăliţi într-un fel, să recurgeţi la un truc. Dacă e vorba de o bombă atunci o are acolo în valijoară, inclusiv dispozitivul de declanşare a exploziei. Şi, mai mult ca sigur, instalat în aşa fel ca să-l aibă la îndemînă. În momentul acesta ţine cu disperare de valiză. Şi dacă se încumetă careva să-l deposedeze de ea, îşi închipuie că a fost descoperit şi nu mai are nimic de pierdut. Pe-ăştia, cu degetul pe trăgaci, adăugă Standish, îi mai apucă şi cîte o mîncărime irezistibilă.

— E clar, încuviinţă Mel, numai că nu sîntem încă siguri dacă nu cumva avem de-a face cu un excentric de rînd care şi-a vîrît pijamaua în valijoară şi nimic altceva.

— După părerea mea, nu, se amestecă inspectorul. Deşi tare aş vrea să mă înşel, pentru că am o nepoată la bordul avionului.

Se şi gîndea de pe acuma cum s-o anunţe pe sora din Denver dacă, ferească cerul, se va întîmpla o nenorocire ? ! Avea proaspătă în minte imaginea lui Judy, drăguţă şi dulce cum o văzuse înaintea plecării, jucîndu-se cu pruncul tinerilor de alături. „Te las cu bine, unchiule Harry“, îi spusese. Şi-l sărutase. Cît de amarnic regreta că nu fusese mai hotărît şi nu intervenise la timp. Acum însă, chiar dacă era prea tîrziu, va fi categoric, fără jumătăţi de măsură.

— Aş vrea să mai adaug ceva. Şi toţi ochii din jur îl ţintuiră cu atenţie. Cum n-avem timp de pierdut etalîndu-ne modestia, am

să v-o spun direct : sînt un bun psiholog. În general, de la prima vedere îi cumpăr pe oameni şi, mai ales, îi miros pe cei răi. E vorba de un instinct, inutil să mă întrebaţi cum anume se manifestă pentru că mi-e imposibil să vă explic. În schimb, vă pot spune că în meseria noastră ne este absolut necesar. Astă seară l-am remarcat pe individ şi l-am etichetat ca „suspect". Am ales cuvîntul bănuindu-l de contrabandă, să zicem, dintr-o deformaţie profesională. Acum însă, avînd toate datele suplimentare — indiferent cît de inconsistente — voi adopta alt calificativ pentru Guerrero : „Primejdios". Standish îşi întoarse privirea spre directorul serviciului de transporturi. Domnule Weatherby îi zise, treceţi acest cuvînt „primejdios", în mesajul pe care-l pregătiţi.

— Asta şi intenţionez, inspectore, îl asigură cel interpelat, ridicîndu-şi ochii de pe hîrtie. De altfel consemnase aproape integral declaraţiile lui Standish.

Tanya, încă la telefon, vorbea pe un circuit direct cu dispecerul din New York al companiei Trans America.

— Da, spunea ea, mesajul e lung şi te-aş ruga să delegi pe cineva să-l transcrie.

În aceeaşi clipă, auziră un ciocănit gălăgios în uşa biroului, urmat de apariţia unui bărbat înalt cu o faţă bătută şi brăzdată de vînturi, şi cu ochii albaştri. Pe braţ, ţinea un palton gri, iar costumul de pe el arăta a uniformă — din serj albastru — deşi în realitate nu era. Noul venit schiţă un gest de salut mai întîi către Mel. Nu avu însă răgazul să rostească un cuvînt, pentru că i-o luă Weatherby înainte.

— Ei, Royce, îţi mulţumim că ai venit aşa prompt. Se pare că avem un necaz — şi-i întinse hîrtia pe care scrisese.

Căpitanul Kettering, pilotul şef al companiei Trans America, începu să citească atent ciorna mesajului şi, pe măsură ce lua cunoştinţă de conţinut, încordarea maxilarelor îi devenea tot mai vizibilă. Ca şi pentru mulţi alţii, printre care directorul Weatherby, era un lucru ieşit din comun ca pilotul şef să se afle la aeroport la o oră atît de tîrzie.

Tot viscolul cu modificările de orarii şi alte decizii de resortul său îl reţinuseră şi pe el la datorie.

Tăcerea din ultimele clipe fu risipită de zbîrnîitul telefonului. Răspunse Mel care-i făcu semn lui Ordway să vină la receptor. Căpitanul Kettering îşi termină lectura.

— Ești de acord să-l transmitem ? îl întrebă Weatherby. Am și cerut un circuit, prin Selcal, și ne așteaptă dispecerul.

Kettering dădu din cap afirmativ.

— Da, zise. Dar aș vrea să adăugați : Sugerăm întoarcerea sau eventual aterizarea, lăsînd la aprecierea căpitanului. Iar dispecerul să le dea și ultimele informații meteo.

— Perfect. Directorul așternu și cuvintele sugerate, apoi înmînă hîrtia Tanyei, care începu să dicteze.

Căpitanul Kettering își plimbă privirea peste toți cei adunați acolo.

— Doar atîta știm ?

— În curînd s-ar putea să mai aflăm și altele, răspunse locotenentul Ordway, care tocmai își încheiase convorbirea telefonică. Am găsit-o pe soția lui Guerrero.

Mesajul redactat de directorul Weatherby era adresat comandantului cursei Trans America 2 și începea astfel :

POSIBILITATE NECONFIRMATĂ CA PASAGERUL GUERRERO, LA BORDUL AVIONULUI, SĂ DEȚINĂ MATERIAL EXPLOZIV. PLECAT FĂRĂ BAGAJE ȘI BANI LA EL. CONTRACTAT ASIGURARE MASIVĂ ÎNAINTE DECOLARE. FEL SUSPECT DE A ȚINE VALIZA DE MÎNĂ. SEMNALMENTE...

Întocmai cum prevăzuse directorul Weatherby au trecut cîteva minute pînă s-a stabilit legătura cu avionul prin stația de comunicații radio a companiei Trans America. De la primirea primului mesaj transmis prin Selcal — cel cu pasagera clandestină — cursa ieșise din zona de jurisdicție a dispecerului din Cleveland, intrînd în perimetrul celui din New York, astfel încît convorbirea cu Demerest nu se putea efectua decît prin releul acestuia.

Mesajul dictat de Tanya era dactilografiat de o funcționară din New York, flancată de dispecerul prevenit telefonic care, după citirea primelor rînduri chemă pe un fir direct, pe operatorul unei rețele particulare de comunicații, denumită ARINC, înființată și folosită în comun de majoritatea marilor companii aeriene. Operatorul de la ARINC — situat în altă parte a New Yorkului — stabili un al doilea circuit — între el și dispecerul Trans America ; apoi introduse într-un emițător un cod din patru litere AGFG corespunzător avionului N—731—TA. Și, din nou, asemenea oricărui apel telefonic la domiciliu, se auzi sunetul unui clopoțel la bordul cursei de Roma. La numai cîteva secunde, vocea căpitanului Vernon Demerest ră-

sună limpede în New York, de acolo, de deasupra Canadei, unde zburau acum.

— Aici Trans America 2, răspundeam apelului Selcal.

— Vă vorbeşte dispecerul din New York. Avem un mesaj important. Anunţaţi cînd puteţi să-l recepţionaţi.

— În regulă New- York. Dă-i drumul.

COMANDANTUL CURSEI TRANS AMERICA 2. POSIBILITATE NECONFIRMATA...

Inez, stînd în continuare cuminte pe colţul unde se ghemuise, aproape de ghereta cu crenvurşti şi cafele, simţi la un moment dat că o zgîlţîie cineva de umăr.

— Inez Guerrero ! Nu eşti Inez Guerrero ?

Îşi înălţă privirea. I-au trebuit cîteva secunde ca să-şi adune gîndurile — tulburi şi plutitoare — dar pînă la urmă realiză că cel aplecat asupra ei era un poliţist.

O scutură din nou repetîndu-şi întrebarea.

Inez izbuti să clatine din cap un „da“ anemic. Îşi mai dădu seama că cel din faţa ei nu era poliţistul de mai înainte. Nu avea nici pielea neagră, nici bunătatea lui, nici vorba lui duioasă.

— S-o luăm din loc, cucoană ! îi zise, îmboldind-o şi mai vîrtos, de o durea umărul. Apoi o împinse şi o ridică în picioare. Hai s-o pornim, m-auzi ? Ai de sus şi-au spart plămînii urlînd după dumneata, şi toţi cîţi sîntem aici te căutăm ca pe buruiana de leac...

Zece minute mai tîrziu, în biroul lui Mel, Inez devenise obiectul atenţiei generale. Şedea pe un scaun, în mijlocul camerei, unde fusese condusă de cum apăruse. În faţă, locotenentul Ordway. Cel care o adusese, nu mai era.

Mel, Tanya, inspectorul Standish, Bunnie Vorobioff, directorul Weatherby şi pilotul şef al companiei, căpitanul Kettering, erau aliniaţi unul lîngă altul. Rămăseseră în birou la cererea lui Mel.

— Doamnă Guerrero, glăsui Ned Ordway. De ce a plecat soţul dumitale la Roma ?

Inez îl privi abătută, absentă şi nu-i răspunse. Vocea poliţistului se înăspri — fără a deveni însă dură.

— Doamnă Guerrero, te rog ascultă-mă cu atenţie. Trebuie neapărat să-ţi pun cîteva întrebări. Întrebări în legătură cu soţul dumitale şi am nevoie să mă ajuţi. Mă-nţelegi ?

— Nu... nu ştiu de ce vreţi...

— Nici nu trebuie, deocamdată ; asta o să-ţi explic mai tîrziu. Ce te rog este doar să-mi răspunzi. Vrei ? Te rog frumos...

Directorul Weatherby interveni impacientat.

— Uite ce e, locotenente, doar nu avem toată noaptea la dispoziţie. Avionul se depărtează de noi cu şase sute de mile pe oră. Dacă e musai, lăsăm mănuşile la o parte.

— Vă rog să-mi daţi voie să-mi fac datoria, răspunse Ordway înţepat. Dac-om începe să ţipăm cu toţii, ne vom pierde şi mai mult timp, fără să obţinem nimic.

Directorul se arătă la fel de revoltat dar tăcu.

— Inez, începu iar Ordway... te superi dacă-ţi spun Inez ?

Clătină din cap în semn că nu.

— Eşti aşa bună, Inez, să-mi răspunzi la întrebări ?

— Da... dacă pot.

— De ce ţi-a plecat soţul la Roma ?

Vorbi cu o voce vlăguită, mai mult în şoaptă.

— Nu ştiu.

— Aveţi prieteni acolo... rude ?

— Nu... Ba un văr depărtat de-al lui... la Milano... dar nu l-am văzut niciodată.

— Erau în corespondenţă soţul cu vărul ?

— Nu.

— Ai cumva vreo idee ce l-a apucat, aşa, dintr-o dată, să-şi vadă vărul ?

— Nu.

— Oricum, se interpuse Tanya, dacă mergea la Milano nu lua cursa noastră de Roma. Alitalia are curse directe şi la preţuri mai convenabile ; chiar în noaptea asta pleca una din ele.

Ordway îşi arătă acordul tacit.

— Cred că am putea să renunţăm la presupunerile cu vărul, spuse şi reveni către Inez. Are cumva afaceri în Italia soţul dumitale ? o întrebă.

Inez clătină din cap, negînd.

— Cu ce se ocupă ?

— Este... a fost... antreprenor.

— Ce fel de antreprenor ?

Încet de tot, dar vizibil, Inez îşi recăpătă luciditatea.

— Construia clădiri, case de locuit, instituţii...

— Spuneai că „a fost“. De ce nu mai e şi acum ?

— I-au mers rău... afacerile...

— Cum adică, a încurcat-o cu banii ?

— Da, dar... de ce mă întrebaţi ?

— Te rog, crede-mă, Inez că am motive foarte serioase, legate de viaţa soţului şi a altora. Mă crezi pe cuvînt ?

Inez îşi înălţă privirea şi o căută pe a lui. Ochii lor se întîlniră o clipă.

— Te cred, spuse ea.

— Soţul are necazuri băneşti ?

Inez şovăi, dar foarte puţin.

— Da.

— Necazuri mari ?

Încuviinţă de-abia clătinînd din cap.

— E falit ? Are datorii ?

Din nou o şoaptă :

— Da.

— Atunci de unde a avut bani de drum ?

— Cred că... începu ea, vrînd să explice cu inelul şi amanetarea lui ; îşi aminti apoi de contractul de plată în rate dintre D.O. şi compania aeriană Trans America. Aşa că scoase hîrtia gălbuie şi ponosită din geantă şi i-o întinse locotenentului, care-o examină în fugă. I se alătură şi directorul Weatherby.

— Este eliberat pe numele de Buerrero, remarcă acesta. Deşi, după semnătură, nu mai înţelegi nimic.

— Buerrero e numele pe care l-am găsit prima dată şi pe lista pasagerilor de la agenţie, completă Tanya.

Ned Ordway dădu din cap.

— Oricum tot nu mai are importanţă, — zise — dar e un truc vechi de care fac uz insolvabilii. Scrîntesc prima literă, să nu li se dea de fir sau cel puţin nu la un sondaj superficial. Pe urmă, dacă se descoperă falsul, poate fi tras la răspundere pînă şi cel care a completat formularul contractului.

De data asta se întoarse pornit către Inez, ţinînd hîrtia în mînă.

— De ce-ai fost de acord cu asta cînd ştiai că soţul dumitale comite un fals ?

— N-am ştiut, se apără ea.

— Atunci cum de ai contractul ?

Cu chiu cu vai povesti cum îl descoperise mai devreme şi cum venise la aeroport în nădejdea să-l mai prindă pe D.O, înainte de decolarea avionului.

— Cu alte cuvinte, pînă în seara asta nu ai ştiut că pleacă la drum ?

— Nu, sir.
— Nicăieri ?
Inez răspunse tot negativ.
— Şi nici acum n-ai idee ce l-a făcut să plece ?
Era buimăcită.
— Nu, se apără Inez.
— Face vreodată lucruri trăsnite, lipsite de noimă ?
Inez ezită.
— Face sau nu ? o presă Ordway.
— Cîteodată... în vremea din urmă.
— S-a comportat ca un om fără judecată ?
— Da, şopti ea.
— A fost violent ?
Fără tragere de inimă, Inez recunoscu dînd din cap.
— În seara asta soţul dumitale avea o valiză cu el, vorbi Ordway reţinut. Una micuţă şi plată, faţă de care se arăta teribil de grijuliu. Ai vreo idee ce putea să conţină ?
— Nu, sir.
— Inez, ne-ai spus că soţul dumitale a fost antreprenor... antreprenor de construcţii. A lucrat vreodată cu explozive în meseria lui ?
Întrebarea fusese pusă pe un ton atît de natural şi direct, încît trecu aproape nesesizată de către cei din jur. De-abia cînd îşi dădură seama de gravele implicaţii, în încăpere coborî o încordare ce se putea simţi pînă şi în aer.
— Aaa, da, răspunse Inez. Deseori.
Ordway făcu o pauză destul de apreciabilă, înainte de a-şi formula următoarea întrebare.
— Soţul dumitale se pricepe la explozive ?
— Cred că da. I-a plăcut întotdeauna să facă uz de ele. Dar... dintr-o dată se opri.
— Dar ce, Inez ?
În glasul lui Inez Guerrero apăru o nervozitate cu totul nouă.
— Dar... le mînuieşte cu multă grijă. Se opri din nou şi îşi roti ochii prin cameră. Vă rog frumos... despre ce e vorba ?
— Începi să pricepi, Inez, aşa-i ? îi spuse Ordway cu glas moale.
Cînd văzu că nu primeşte răspuns îşi schimbă tonul şi adoptă unul aproape indiferent.
— Unde locuieşti ? o întrebă.
Îi dădu adresa din South Side ; Ned şi-o notă.

— Aici şi-a petrecut soţul dumitale după amiaza ?
Înspăimîntată de-abinelea, clătină din cap.
Ordway se întoarse spre Tanya.
— Faceţi-mi legătura cu poliţia oraşului, îi spuse fără a-şi ridica vocea ; chemaţi la numărul ăsta — şi îl însemnă la repezeală pe o agendă. Rugaţi pe cine va răspunde să rămînă la aparat.
Tanya se precipită spre biroul lui Mel.
Ordway îşi reluă întrebările.
— Soţul dumitale avea ceva substanţe explozive în apartament ? Văzînd-o că şovăie, se răsti brutal. Pînă acum mi-ai spus adevărul. Nu-mi începe cu minciuni. Avea sau nu avea ?
— Da.
— Ce fel de explozive ?
— Nişte dinamită... şi cartuşe... resturi... rămăşiţe...
— De la fostele şantiere ?
— Da.
— A pomenit vreodată de ele ? Ţi-a dat vreo explicaţie pentru ce le ţinea ?
Inez clătină din cap, învinsă.
— Doar atîta că... dacă ştii cum să umbli cu ele... nu fac nici un rău...
— Unde şi le ţinea ?
— Într-un sertar.
— În ce sertar ?
— În dormitor. Pe faţa ei apăru o panică subită.
Ordway i-o surprinse pe loc şi-o speculă.
— Te-ai gîndit la ceva. La ce ?
— Nimic. Dar groaza era acolo — pe chip şi în glas.
— Ba da !
Ned Ordway se aplecă peste ea, aproape de tot, cu o expresie ce nu făgăduia nimic bun. Pentru a doua oară, în aceeaşi seară şi încăpere, se dezbrăcă de blîndeţe şi bunătate, arătînd nemiloasa asprime a poliţistului care are nevoie de un răspuns şi e hotărît să-l obţină.
— Nu încerca să tăinuieşti sau să minţi, strigă el. N-o să-ţi meargă. Spune-mi la ce te-ai gîndit. Inez începu să scîncească. Lasă astea, o încolţi şi mai tare. Dă-i drumul ! Vorbeşte !
— În seara asta... nu m-am gîndit pînă acum... rămăşiţele.
— Dinamita şi cartuşele ?
— Da.

— Nu-ți mai pierde vremea. Ce-i cu ele ?

— Au dispărut, șușoti ea.

Tanya anunță calmă :

— V-am obținut legătura, domnule locotenent. Sînteți așteptat la capătul firului.

Nimeni nu rosti un cuvînt.

Ordway dădu din cap, în semn că a luat notă, însă fără a-și lua ochii de la Inez.

— Știai că în seara asta, înainte de a pleca, soțul dumitale a cumpărat o asigurare împotriva accidentelor în valoare mare, mare de tot, numindu-te beneficiară pe dumneata ?

— Nu, sir. Jur că nu știu nimic...

— Te cred, spuse Ordway.

Se opri, reflectă, iar cînd vorbi din nou o făcu cu o asemenea duritate încît cei din jur îi simțiră tăișul în ureche :

— Ascultă-mă cu atenție, Inez Guerrero. Credem că soțul dumitale e în posesia explozivelor despre care ne-ai spus. Mai credem că le-a luat cu el, în cursa de Roma și, pentru că acest lucru nu se poate explica într-altfel, credem că intenționează să distrugă avionul, să se ucidă, nimicindu-i pe toți cei din el. Mai am o singură întrebare — dar înainte de a-mi răspunde cumpănește bine și gîndește-te la toți oamenii aceia nevinovați — printre care se află și copii. Inez, îți cunoști soțul... poate ca nimeni altul pe lume. Așa cum îl știi, îl crezi în stare... pentru banii asigurării... pentru dumneata... să facă ceea ce-am spus ?

Lacrimile curgeau șiroaie pe obrajii lui Inez. Ai fi zis că se prăvălește de la o clipă la alta. Și totuși, cu o voce sugrumată, horcăi încet :

— Da. Cred că e în stare.

În același moment, Ned Ordway îi întoarse spatele si se precipită spre telefon. Luă receptorul din mîna Tanyei și începu să vorbească repede, pe un ton scăzut. Raporta informațiile culese, presărînd și cîteva întrebări printre ele. La un moment dat se opri și se întoarse spre Inez Guerrero.

— Apartamentul dumitale va fi percheziționat ; dacă e necesar, pot să obțin o autorizație. Dar ar fi mai simplu dacă am avea consimțămîntul dumitale. Ni-l dai ?

Istovită, Inez de-abia mișcă din cap în semn că îl dă de pe acum.

— În regulă ; e de acord, vorbi Ordway în receptor.

După un minut, două, sfîrşi convorbirea şi se adresă lui Mel şi directorul Weatherby.

— Vom culege dovezi în apartament, la caz că le vom găsi. Cam asta e tot ce putem face deocamdată.

— Parcă nouă ce mare lucru ne-a rămas afară, poate, de rugăciuni ? spuse Weatherby întunecat.

Cu faţa stoarsă şi pămîntie, începu să redacteze un nou mesaj pentru cursa Trans America 2.

9

PILOȚII DE PE TRANS AMERICA 2 savurau aperitivele comandate de căpitanul Vernon Demerest. Variate, îmbietoare, dispăreau la iuțeală de pe tava pe care fuseseră aduse de o stewardesă, de la bucătăria clasei de lux. Demerest mușca dintr-o tartină cu omar și ciuperci, garnisită cu parmezan, scoțînd sunete de delectare și apreciere. Potrivit tradiției, stewardesele îl supraalimentau pe costelivul Cy Jordan. Așezat, cum era, în spatele celorlalți, îi strecuraseră pe furiș o porție în plus, iar acum, umflat în obraji, cu gura plină cu ficăței de pui împănați, tot aranja ceva pe la valvele de alimentare încrucișată.

Nu peste multă vreme, după ce se vor odihni pe rînd, în cabina discret luminată, urma să li se servească aceleași deliciuri oferite pasagerilor de la clasa întîi ; în afara vinului și a șampaniei, de care piloții erau lipsiți.

La fel ca majoritatea companiilor aeriene, Trans America nu precupețea nici o strădanie pentru a le asigura pasagerilor mîncăruri alese în timpul călătoriei. Uneori auzeau glasuri protestatare, susținînd cum că societățile de transporturi aeriene — chiar și cele internaționale — s-ar cuveni să se îngrijească numai de transportul propriu-zis, să adopte la bordul avioanelor sistemul automatelor și să renunțe la orice extravaganțe, inclusiv cele de ordin culinar, limitîndu-se la preparatele de serie. Alții, dimpotrivă, argumentau că, și așa, călătorul modern era saturat de prînzuri frugale, luate pe la bufete expres, iar un meniu rafinat, servit cu eleganță, nu putea decît să-i facă plăcere. De altfel, reclamațiile în acest sens sosite pe adresele companiilor aeriene erau ca și inexistente. Pentru cei mai mulți pasageri — de la ambele clase — bunătățile servite în timpul voiajului însemnau prilejuri de desfătare, înfruptîndu-se copios și cu mare poftă din ele. Aceleași reflecții gastronomice le făcea și Demerest, devorînd ultimele rămășițe suculente din omarul tartinei. Atunci se auzi și clinchetul persistent al apelului telefonic,

transmis prin Selcal, însoțit de semnalul luminos apărut pe panoul de comandă.

Anson Harris ridică din sprîncene mirat. O singură convorbire prin Selcal și era neobișnuită; dar două, și în mai puțin de o oră, nu prea se întîlneau.

— Ar trebui să ne facem rost de un număr secret, încercă să glumească Cy Jordan, din spate.

Demerest se aplecă înainte, să răsucească butonul.

— Răspund eu.

După formulele preliminare de identificare reciprocă, Vernon purcese la transcrierea mesajului, la lumina unui bec pe jumătate acoperit.

Comunicarea venea de la Lincoln International.

„...Posibilitatea neconfirmată..." Cu fiecare cuvînt scris, trăsăturile lui Demerest se ascuțeau, înăsprite, în reflexul luminii. La sfîrșit, confirmă pe scurt recepționarea și întrerupse legătura fără nici un alt comentariu. Apoi îi întinse mesajul lui Anson Harris care se aplecă într-o parte, spre lumină, ca să-l citească. Il parcurse și el, fluieră printre dinți și-l trecu mai departe lui Cy Jordan.

„Sugerăm întoarcerea sau eventual aterizarea, lăsînd la aprecierea căpitanului", conchidea mesajul.

Așa cum o știau deopotrivă și Harris și Demerest, mai întîi trebuia să se precizeze căruia dintre ei îi revenea ultimul cuvînt. Deși în această cursă Anson Harris îndeplinea atribuțiile comandantului de bord, iar Demerest pe-ale ofițerului secund — în calitatea lui de instructor — Vernon putea să-și reclame oricînd autoritatea supremă.

Dar la privirea întrebătoare a lui Harris, răspunse categoric, spulberînd orice echivoc:

— Ocupi locul din stînga. Ce mai aștepți?

O dată rolurile delimitate, Harris chibzui puțin și apoi anunță:

— Ne vom întoarce, dar printr-un viraj lent și larg, pentru ca pasagerii să nu observe nimic. In al doilea rînd, o chemăm pe Gwen Meighen să-l identifice pe individul suspectat de-ai noștri; ea o poate face cu discreție, pe cînd apariția oricăruia dintre noi i-ar putea trezi bănuieli. Dădu din umeri și adăugă: După aceea, văzînd și făcînd...

— De acord, se declară Demerest. Tu vezi-ți de viraj, iar eu mă ocup de partea a doua.

Conform unui cod interior, apăsă de trei ori pe butonul de apel al stewardeselor — semnalul adresîndu-i-se doar lui Gwen Meighen.

Prin radio, Anson Harris restabili legătura cu Centrul de Dirijare a Avioanelor.

— Vorbeşte Trans America 2. Se pare că avem o încurcătură la bord, anunţă laconic. Cerem permisiunea de a ne întoarce la Lincoln International precum şi calculul vectorial al poziţiei noastre faţă de Lincoln. În judecata sa fulgerătoare, Harris eliminase alternativa unei aterizări pe un aeroport străin.

De altfel, după informaţiile recente, aeroporturile Otawa, Toronto şi Detroit îşi încetaseră activitatea, datorită viscolului. În afară de asta, orice încercare cu individul semnalat presupunea timp, adică tocmai ce cîştigau prin întoarcerea la Lincoln International.

Cu siguranţă şi Demerest ajunsese la aceeaşi concluzie, îşi spunea Harris.

În acelaşi moment, primi şi răspunsul de la Centrul de Dirijare din Toronto, aflat la o distanţă de peste şase mile, pe verticală.

— Trans America 2, confirmăm primirea mesajului. Puteţi începe virajul pe direcţia doi-şapte-zero. Continuaţi-vă zborul la aceeaşi altitudine. Aşteptaţi noi instrucţiuni.

— Am înţeles, Toronto. Începem virajul. Intenţionăm să-l executăm lin şi larg.

— Trans America 2, vi se permite virajul larg.

Ca deobicei, dialogul se purtase pe un ton calm, reţinut. Atît echipajul cît şi cei de la centru îşi dădeau seama că emoţia şi accentele dramatice nu aduceau nimic bun. Natural, controlorul de trafic sesizase pe loc natura specială a cererii primite. La bordul cursei de Roma se ivise negreşit o primejdie. Altfel, nici un avion cu reacţie, zburînd la o altitudine de croazieră, nu se întorcea brusc la baza de unde plecase. Tot atît de bine ştia că, la momentul oportun, comandantul echipajului va anunţa oficial starea excepţională, precum şi cauzele. Pînă atunci, nu avea sens să răpească din timpul piloţilor — desigur absorbiţi de treburi urgente, sîcîindu-i cu întrebări inutile. Menirea sa de controlor îi impunea să intervină prompt, la nevoie, fără să irosească minutele cu chestionări.

Între timp, jos, pe pămînt, intrase de pe acum în mişcare angrenajul procedural. Imediat după primirea mesajului transmis de Trans America 2, controlorul de trafic de la Centrul din Toronto — instalat într-o frumoasă clădire modernă, la aproximativ pai-

sprezece mile în afara orașului, raportase unui supraveghetor. La rîndul său, acesta luase legătura cu alte sectoare, pentru a degaja culoarul din fața cursei de Roma, precum și spațiile adiacente, pe verticală — acesta din urmă mai mult ca o măsură de prevedere. Fusese alertat și centrul din Cleveland, care nu de mult predase avionul în grija celor din Toronto, dar acum se impunea să-l reprimească sub jurisdicție. Iar în momentul de față, se anunța și centrul din Chicago, să fie pregătit să-l preia de la Cleveland.

La bordul avionului se recepționă o nouă comunicare din partea controlorului de trafic.

— Începeți coborîrea pînă la nivelul de zbor doi-opt-zero. Țineți-ne la curent.

Anson Harris confirmă recepționarea mesajului.

— Centrul Toronto, aici Trans America 2. Începem coborîrea.

La ordinul lui Harris, ofițerul Jordan raporta, prin radio și pe frecvența companiei tutelare, hotărîrea de întoarcere.

Se deschise ușa cabinei și apăru Gwen Meighen.

— Uite ce e, începu ea, dacă mai vreți aperitive, regret, dar s-au isprăvit. Poate v-a scăpat din vedere numărul pasagerilor de la bord.

— Asta se cheamă indisciplină — și o să mă ocup de ea mai tîrziu, zise Demerest. Deocamdată, — și începu să-i imite pronunția englezească — avem o mică neplăcere de rezolvat.

În aparență, atmosfera din cabina piloților rămăsese aproape neschimbată de la primirea mesajului transmis de Lincoln International. Și totuși, pe undeva se simțea că pierise destinderea și buna dispoziție de mai înainte. În ciuda calmului studiat, cei trei aviatori redeveniseră profesioniști atenți, concentrați la maximum, fiecare conștient de prefacerea interioară a celui de alături. De fapt, tocmai spre această adaptare, de moment, țineau toți anii de pregătire și de experiență pe care-i străbătuseră pînă a ajunge la comanda unui avion. În fond, nu conducerea aparatului comporta dificultățile cele mai serioase; nu aici trebuia căutat meritul major, ci în prezența de spirit, în stăpînirea tainelor aviației și folosirea lor oportună și înțeleaptă — pentru asemenea calități primeau retribuții generoase piloții companiilor comerciale. Și la aceste resurse apelau acum Demerest, Harris, iar în măsura în care le deținea, și tînărul Cy Jordan.

Pentru moment, situația la bordul avionului nu era critică și, cu puțin noroc, poate nici nu se ajungea pînă acolo.

Echipajul era însă pregătit să înfrunte răul.

— Vreau să-mi localizezi un pasager, dar fără a-i atrage atenţia, o anunţă Demerest pe Gwen. Îi avem aici descrierea amănunţită. E bine s-o citeşti, şi-i întînse mesajul interceptat prin Selcal.

Gwen făcu un pas către el, ca să-l descifreze la lumina becului.

La o mică zdruncinătură a avionului, îi atinse cu mîna umărul lui Vernon — oricum conştient de apropierea ei fizică şi de unda parfumului familiar. Cum o privea dintr-o parte, îi vedea clar profilul cu toată semiobscuritatea cabinei. Lectura mesajului îi imprimase o expresie severă, dar nu de spaimă ; şi-o admiră din nou, ca şi mai devreme, pentru tăria ce-o arăta — o trăsătură definitorie, în ciuda căreia rămînea totuşi atît de feminină... Într-o străfulgerare de o secundă, îşi aminti că de două ori în ceasurile din urmă Gwen îi declarase că îl iubeşte. Oare el iubise vreodată cu adevărat ? se întrebase atunci, auzind-o. Şi îi venise greu să răspundă, deprins să-şi strunească orice vibraţie, orice ţîşnire a inimii. Acum însă ştia, i-o spunea instinctul ; chiar dacă sentimentele lui pentru Gwen nu însemnau dragoste, cu siguranţă că niciodată nu se va mai simţi atît de aproape de definiţia ei.

O văzu reluînd mesajul de la capăt, străbătîndu-l mai pe-ndelete.

Se răzvrăti la gîndul acestei complicaţii afurisite care le zădărnicea proiectul cu Neapole. Dar imediat se reculese. În astfel de momente, nu pe el trebuia să se pună pe primul plan ci soarta avionului. În afară de asta, nu era vorba decît de-o amînare — poate douăzeci şi patru de ore după sosirea la Lincoln ; însă, pînă la urmă, tot vor pleca. Nu îi trecu nici o clipă prin minte că ameninţarea sub care trăiau s-ar putea să nu fie îndepărtată cu una cu două, sau chiar să sfîrşească mai puţin paşnic decît alte pericole prin care trecuseră.

Alături de el, Anson Harris continua virajul lin, imprimînd avionului o înclinaţie cît mai redusă. Ca tehnică de execuţie, era perfect — aşa cum a arătat indicatorul de viraj — străbunul instrumentelor de zbor, încă păstrat la bordul aparatelor de reacţie, întocmai cum existase pe avionul „Spirit of St. Louis“, al lui Lindberg, şi pe altele, anterioare acestuia.

Indicatorul era înclinat, bila exact la centru. Doar compasul şi giroscopul trădau amploarea virajului de aproape o sută optzeci de grade. Harris făgăduise că pasagerii nu vor simţi schimbarea traseului, şi se ţinea de cuvînt. Nimeni nu îşi putea da seama de ceea ce se petrece, afară de un cunoscător al rutelor aeriene care, ui-

tîndu-se pe fereastră, le-ar fi raportat la poziția astrelor, observînd, implicit, abaterea de la cursul inițial. Dar care dintre călători erau familiarizați cu astfel de detalii ? Și-apoi, din fericire, sub pătura groasă de nori, orașele rămîneau ascunse privirilor, cu neputință de identificat. Între timp, sub mînuirea lui Harris, avionul începuse să piardă din înălțime, dar la fel de imperceptibil, ca și întoarcerea. Cu botul de-abia aplecat și manetele trase cît mai puțin, zgomotul motoarelor rămăsese cam tot același. Harris era concentrat, executînd manevrele cu precizie — ca la carte, cum s-ar zice — ignorîndu-i total pe Demerest și Gwen.

Aceasta înapoie carnetul de mesaje.

— Acum te întorci în compartiment și mi-l identifici, o instrui Demerest. Caută să-i dai de urma valijoarei și vezi dacă există vreo modalitate să i-o luăm. Iți dai seama că deocamdată nu putem apărea nici unul din noi, ca să nu-l speriem.

— Da, înțeleg. Dar nici eu nu am de ce să mă duc.

— Cum adică ?

— Il știu de pe acum, precum și unde se află, vorbi liniștită. Are locul paisprezece A.

Vernon Demerest o privi scrutător.

— Nu e nevoie să mai adaug cît e de importantă toată istoria asta. Așa că dacă ai cea mai mică îndoială, întoarce-te și verifică.

— Sînt absolut sigură.

Cam cu o jumătate de oră înainte, îi explică Gwen, după servirea mesei la clasa întîi, se dusese și în compartimentul de-a doua să dea o mînă de ajutor. Unul din pasageri, de pe partea stîngă și chiar lîngă fereastră — ațipise. S-a trezit însă imediat cînd i-a vorbit. Avea o valijoară pe genunchi, pe care Gwen sugerase fie să i-o înmîneze sau să o pună jos — pînă își ia gustarea. O refuzase, păstrînd-o tot pe genunchi și ținînd-o ca pe ceva de preț. Pe urmă, cînd i s-a adus tava cu mîncare, în loc să coboare măsuța din față, s-o așeze pe ea, a pus-o pe valiza din poală. Deprinsă cu originalitățile pasagerilor, nu se mai gîndise la această curiozitate, dar pe individ și-l amintea perfect. Răspundea întru totul descrierii din mesaj.

— Un alt motiv pentru care l-am reținut este că stă chiar alături de pasagera clandestină.

— Ziceai că lîngă fereastră ?

— Da.

— Atunci e mai greu să ajungem la valiză și să i-o smulgem, cumpăni Demerest cu glas tare. Aveam încă proaspăt în minte aver-

tismentul cuprins în mesaj: DACĂ PRESUPUNEREA E ÎNTEMEIATĂ, POSIBIL CA DISPOZITIVUL DE DECLANŞARE SĂ FIE LA EXTERIOR. UŞOR DE GĂSIT. MULTĂ PRECAUŢIE LA ÎNCERCAREA DE A I SE LUA VALIZA CU FORŢA". Poate şi Gwen se gîndea la acelaşi pasaj semnificativ.

Pentru prima dată se strecură umbra îndoielii în calculele lui Vernon. Nu teamă. Poate o să apară şi ea, mai tîrziu; dar încă n-o simţea. Oare sperietoarea cu bomba se va dovedi mai mult decît o gogoriţă? Nu o dată se gîndise şi discutase despre asemenea întîmplări, fără să creadă că tocmai el, Vernon Demerest, va trece printr-una.

Anson Harris încetini virajul la fel de blînd precum îl executase. Avionul se răsucise complet. Se auzi din nou zbîrnîitul apelului Selcal. Demerest făcu semn către Cy Jordan, care deschise aparatul, răspunse şi se apucă să transcrie un nou mesaj.

În acelaşi timp, Anson Harris vorbea cu Centrul de Dirijare din Toronto.

— Mă-treb dacă nu există o modalitate să-i înlăturăm pe ceilalţi de lîngă Guerrero? zise Vernon, consultîndu-se mai departe cu Gwen. În felul acesta ar rămîne singur pe toată bancheta, iar unul din noi, aplecîndu-se pe la spate, i-ar putea smulge valijoara din mînă.

— Asta l-ar pune pe gînduri şi l-ar face bănuitor, sînt sigură, susţinu Gwen. Şi-acum stă ca pe ghimpi. Iar cînd i-am pofti pe vecini să-şi părăsească locurile, indiferent de motivele invocate, o să simtă că ceva e în neregulă, şi-o să fie numai ochi şi urechi...

Jordan înmînă mesajul transmis. Era tot de la Lincoln International. Aplecaţi la lumina becului semi-acoperit, Demerest şi Gwen îl citiră:

> NOILE INFORMAŢII ÎNTĂRESC REPETĂM ÎNTĂRESC SUSPICIUNILE ANTERIOARE CU PRIVIRE LA PASAGERUL GUERRERO ŞI DEŢINEREA EXPLOZIVULUI. PASAGERUL CONSIDERAT DEZECHILIBRAT MENTAL, DISPERAT. MARE PRECAUŢIE LA APROPIEREA DE EL. REPETĂM, MAXIMUM DE PRUDENŢĂ. SUCCES.

— Îmi place chestia de la urmă, glumi Cy Jordan. Simpatică urare, n-am ce zice.

— Ţine-ţi gura! îl repezi Demerest.

Se lăsă o tăcere de cîteva clipe, timp în care nu se mai auzea decît zgomotul de fond, obişnuit, al cabinei.

— Dac-ar exista o modalitate, reflectă Demerest, cu glas scăzut... vreun şiretlic să-l păcălim şi să i-o înhăţăm. Nu ne-ar trebui mai mult de cîteva secunde să i-o luăm din mînă şi s-o punem la adăpost... chiar două secunde ar fi de-ajuns dacă acţionăm rapid.

— Nu concepe nici măcar s-o aşeze jos, lîngă el, îl făcu Gwen atent.

— Ştiu ! Ştiu ! o întrerupse Vernon enervat. Mă gîndeam şi eu, atîta tot. Apoi se opri. Hai s-o luăm de la capăt. Vasăzică sînt doi pasageri între Guerrero şi culoar. Unul din ei...

— Este un bărbat. Stă pe locul din margine. La mijloc e bătrîna, doamna Quonsett. Apoi, Guerrero.

— Prin urmare, bunicuţa se află chiar lîngă el şi alături de valiză.

— Exact. Dar la ce ajută asta ? Chiar dacă i-am dezvălui taina, tot n-ar putea să...

— Încă n-ai vorbit cu ea ? o întrebă Demerest cu asprime. Nu ştie c-am aflat cum a ajuns în avion ?

— Nu. Doar aşa mi-ai spus.

— Voiam să fiu sigur.

Şi din nou tăcere. Vernon Demerest se gîndea concentrat cîntărind fiecare posibilitate. În cele din urmă se pronunţă, vorbind rar :

— Am o idee. S-ar putea să nu prindă, dar deocamdată pare cea mai bună. Ascultă-mă cu atenţie să-ţi spun ce ai de făcut.

Cei mai mulţi dintre călătorii de la clasa a doua îşi terminaseră cina, iar stewardesele se grăbeau să adune tăvile. Ritualul serviciului durase mai puţin ca de obicei, poate şi pentru că în intervalul cît se amînase decolarea unii pasageri mîncaseră în aerogară, iar acum, la o oră atît de tîrzie, fie că refuzaseră aperitivele sau ciuguliseră numai cîte ceva.

În dreptul banchetei de trei locuri, unde doamna Ada Quonsett sporovăia neobosită cu noul amic — oboistul — una dintre stewardese, o blondă tînără şi îndrăzneaţă, întrebă :

— Aţi golit tăvile ?

— Da, domnişoară, răspunse oboistul.

— Mulţumesc, drăguţo, vorbi şi doamna Quonsett, numai zîmbete. Poţi s-o iei şi pe-a mea. Au fost delicioase.

Individul acru din stînga ei predă tava fără nici un cuvînt,

De-abia atunci observă bătrînica din San Diego şi o altă stewardesă, oprită în dreptul lor. O mai văzuse de cîteva ori trecînd, spunîndu-şi în sine că trebuie să fie mai mare peste celelalte. Era frumuşică de tot — cu părul negru, cu o feţişoară ovală şi cu ochii negri ca mura — ţintuiţi tocmai pe ea, şi scînteind cu luciri de gheaţă.

— Scuzaţi-mă, doamnă. Puteţi să-mi arătaţi biletul ?

— Biletul meu ? Cum să nu. Doamna Quonsett se arătă mirată, cu toate că ghicise pe loc ce se ascundea îndărătul cererii ; or era suspectată că n-are bilet sau se ştia precis. Numai că ea nu se dăduse niciodată învinsă cu una cu două, şi rotiţele minţii se şi învîrteau sprintene în căutarea soluţiei salvatoare. Întrebarea era : cît anume ştia fata ? Îşi deschise geanta, prefăcîndu-se că scotoceşte printre hîrtii.

— Ştiu că-l aveam, drăguţo. Trebuie să fie pe-aici, pe undeva. Îşi înălţă capul, privind-o pe stewardesă cu ochii cei mai nevinovaţi. Numai de nu mi l-o fi luat controlorul, înainte de a mă urca. L-o fi oprit fără să bag de seamă.

— Exclus, o contrazise Gwen Meighen. Dacă aţi cumpărat un bilet dus şi întors, trebuie să aveţi cuponul pentru înapoiere. Iar dacă era numai într-o direcţie, vă rămînea talonul de chitanţă şi tichetul de îmbarcare.

— Ciudat lucru !... se minună doamna Quonsett scormonind mai departe prin geantă.

— Să caut eu ? întrebă Gwen dură, implacabilă — aşa cum se arătase de la începutul dialogului, împotriva bunăvoinţei şi amabilităţii ei fireşti. Dacă există un bilet în geantă, am să-l găsesc, adăugă. Iar dacă nu, economisim timp, şi eu şi dumneavoastră.

— Asta în nici un caz, se împotrivi doamna Quonsett cu străşnicie. Apoi, cu un ton mai înmuiat. Desigur, drăguţo, dumneata n-ai intenţii rele, dar e vorba de documente personale. Ca englezoiacă, s-ar cuveni să respecţi acest lucru. Doar eşti englezoaică, nu ?

— N-are importanţă ce sînt. Acum discutăm despre biletul dumneavoastră. În caz că aveţi unul...

Glasul ei ridicat fu auzit şi de alţi pasageri, mai de la distanţă. Cîţiva întoarseră capetele.

— Vai, dar am bilet. Întrebarea e numai unde-o fi, susţinu bătrînica învăluind-o într-un zîmbet cuceritor. Cît despre faptul că eşti englezoaică, te-am recunoscut de la primul cuvînt. Oameni ca dumneata, drăguţo, vreau să spun englezi, imprimă atîta fru-

muse;e limbii noastre. Păcat că atît de puţini americani vă pot urma exemplul. Răposatul meu soţ întotdeauna spunea...

— Nu interesează ce spunea. Biletul, ce-i cu biletul ?

Era un rol ingrat pentru Gwen să se dezbrace de orice manieră, să facă pe nesuferita, ca acum. În alte circumstanţe, s-ar fi arătat fermă faţă de bătrînă, însă în limitele decenţei, ale omeníei ; detesta se bruscheze o fiinţă care avea de două ori şi mai bine vîrsta ei. Dar ordinele lui Demerest fuseseră precise şi trebuia să le respecte întocmai.

Ultima ei replică o şocă oarecum pe doamna Quonsett.

— Ţi-am dovedit că sînt răbdătoare, domnişoară, îi spuse, dar cînd mi-oi găsi biletul o să am şi eu ceva de spus despre felul în care te porţi...

— Într-adevăr, doamnă Quonsett ? Gwen observă tresărirea bătrînei la pronunţarea numelui şi, pentru prima dată, se căscă o fisură în faţada semeaţă, impozantă, de pînă acum. Sînteţi doamna Quonsett, nu-i aşa ?

Bătrînica îşi tamponă buzele cu o batistă dantelată. Apoi suspină.

— De vreme ce ştii cine sînt, ce rost ar avea să mai neg.

— Bineînţeles, mai ales că am aflat tot. Şi aveţi un palmares impresionant, n-am ce zice.

Tot mai mulţi pasageri urmăreau scena, cu capetele întoarse, cu urechile ciulite ; vreo doi îşi părăsiseră locurile, să fie cît mai aproape. Cel aşezat la marginea banchetei, care făcea conversaţie cu bătrîna la sosirea lui Gwen, se mişcă nervos şi jenat.

— Dacă există vreo neînţelegere la mijloc, poate am cum să vă ajut... se oferi.

— Nu e nici o neînţelegere, îi declină Gwen propunerea. Călătoriţi împreună cu doamna ?

— Nu.

— Atunci n-are sens să vă amestecaţi, sir.

Pînă acum, Gwen nu-şi îngăduise să-l privească direct pe pasagerul de la extremitatea cealaltă, de lîngă fereastră, despre care ştia că se numeşte Guerrero. De altfel nici el nu-şi răsucise capul ; doar după felul cum îl ţinea înclinat, era evident că urmărise cu atenţie fiecare cuvînt rostit. Cu toată discreţia impusă, Gwen observase totuşi că valijoara se afla tot pe genunchi, strînsă bine, cu mîinile. Gîndindu-se la ce ar putea să conţină, simţi ghearele reci ale spaimei şi un tremur prevestitor de nenorocire. Ar fi vrut

să fugă, să se întoarcă la Vernon, în cabină, să-l roage s-o înlocuiască. Dar rămase pe loc, şi slăbiciunea de-o clipă trecu.

— Spuneam că am aflat totul despre dumneavoastră, şi n-am exagerat cu nimic, o asigură pe Ada Quonsett. Chiar astăzi, mai devreme, aţi fost prinsă fără bilet, într-o cursă de Los Angeles. Aţi fost pusă sub pază, dar aţi reuşit să vă strecuraţi. Apoi, uzînd de minciuni, aţi pătruns în avionul nostru.

Băbuţa din San Diego, îi ripostă aproape veselă :

— Dacă ştiţi sau credeţi că ştiţi atît de mult, la ce v-aş mai contrazice ? Nu ajută la nimic.

În definitiv, îşi spuse în sine, nici n-o să-şi facă sînge rău. Doar se-aştepta s-o prindă, nu ?

Cel puţin bine că apucase să tragă o şuetă copioasă şi să se bucure de-o masă bună. Şi-apoi, nu era nici o nenorocire ! Chiar roşcata de la aeroport recunoscuse că nici o companie aeriană nu-i trage la răspundere pe călătorii clandestini. Totuşi, ardea de curiozitate să afle ce mai urmează.

— Vă întoarceţi din cauza mea ?

— Prea vă daţi importanţă, închipuindu-vă una ca asta. O să vă predăm, la aterizare, autorităţilor italiene.

Vernon Demerest o făcuse atentă să nu lase cumva a se înţelege că şi-au schimbat ruta ci, dimpotrivă, că-şi continuă drumul, neabătuţi, spre Roma. Tot el îi ceruse să fie brutală cu bătrînica — o postură respingătoare pentru Gwen, dar în acelaşi timp necesară spre a-l deruta pe Guerrero şi a-i permite lui Vernon să treacă la cel de-al doilea punct al planului său.

De fapt, fără să ştie Guerrero, întreaga înscenare îl viza doar pe el şi, dacă mergea bine, nici n-avea cum să afle decît prea tîrziu, cînd nu mai avea importanţă.

— Acum să mă urmaţi, îi porunci bătrînei. Căpitanul a primit o sesizare în legătură cu dumneavoastră şi trebuie să întocmească un raport. Înainte însă, vrea să vă vadă. Apoi, adresîndu-se pasagerului de la margine : Vă rog să-i permiteţi să iasă.

Pentru prima dată băbuţa dădea semne de nelinişte.

— M-a chemat căpitanul ?

— Da, şi nu-i place să aştepte.

Cu gesturi şovăielnice, doamna Quonsett, îşi desfăcu centura de siguranţă. Oboistul se ridică, cu un aer abătut, şi o lăsă să treacă ; cu un mers anemic, nesigur, bătrînica ieşi pe culoar. Gwen o luă de braţ şi o împinse înainte, conştientă de privirile ostile

ce-o urmăreau. În clipa aceea ar fi vrut să se întoarcă să vadă dacă și omul cu valijoara le urmărea. Dar își înfrînse curiozitatea.

— Sînt căpitanul Demerest. Vă rog veniți cît mai în față. Închide ușa, Gwen, și să vedem dacă încăpem cu toții în cutia asta. Zîmbi către doamna Quonsett. Regret, dar constructorii n-au conceput cabinele de comandă ca săli de primire.

Bătrînica din San Diego îl privi cu ochi micșorați și insistenți. De la iluminația compartimentului de unde venise îi trebuia timp să se adapteze la semiobscuritatea cabinei. Tot ce putea deslușí era conturul unor siluete așezate pe scaune și înconjurate de zeci de cadrane roșietice. Dar cîtă deosebire — și aici nu se înșela — în glasul jovial, prietenos ce-o întîmpinase, nici pe departe morocănos și aspru cum se așteptase, pregătindu-se sufletește să-l înfrunte.

Cy Jordan apăsă pe o strapontină din spatele lui Anson Harris și-o coborî. Iar Gwen, cu gesturi prevenitoare — diametral opuse comportării ei de mai înainte — o conduse spre ea, ajutînd-o să se așeze.

Avionul zbura în zone liniștite, așa că te puteai mișca în voie, fără poticniri înăuntru. Deși pierduse din înălțime, furtuna era încă departe și, în ciuda vitezei de peste cinci sute de mile pe oră, înainta lin, ca pe o mare blîndă, fără valuri.

— Doamnă Quonsett, reîncepu Demerest, nu e cazul să vă mai gîndiți la cele petrecute acolo, în compartiment. Nu pentru asta v-am invitat aici. Ai fost drastică, nu glumă, așa e ? o întrebă pe Gwen.

— Mă tem că da.

— Domnișoara Gwen n-a făcut decît să execute întocmai ordinele mele. Eu i-am spus să se poarte așa. Știam că o anumită persoană va privi și va asculta. Și voiam să aibă ce auzi și ce vedea. Ne trebuia un motiv plauzibil ca să vă aducem aici.

Umbra masivă ce-i vorbea de pe scaunul din dreapta, se contura tot mai clară. Pe cît putea să-l deslușească la chip, părea un om cumsecade, își zise bătrînica. Dar din ce-i îndruga nu pricepuse o iotă, firește. Se uită împrejur. Teribil de interesant, zău așa ! În viața ei nu fusese într-o cabină de piloți. Și nu și-o închipuise așa de mică și înghesuită. Plus că era și-o zăpușeală ! De aceea și bărbații — trei la număr, acum îi vedea bine de tot — aveau cămășile cu mîneci scurte. Iată încă ceva despre care o să-i povestească fetei ei din New York — de s-o vedea o dată ajunsă !

— Bunicuţo, îl auzi iar pe cel de se prezentase căpitanul Demerest. Te sperii uşor ?

Întrebarea i se păru ciudată şi cumpăni puţin înainte de a răspunde.

— Cred că nu, zise. Cînd şi cînd mă mai pierd cu firea, dar parcă nu atîta ca altădată. Cînd îmbătrîneşti nu prea mai are de ce să-ţi fie chiar aşa frică.

Căpitanul o privea ţintă, cu ochi pătrunzători.

— Am hotărît să-ţi spunem ceva şi pe urmă să te rugăm să ne ajuţi. Nu prea avem timp de pierdut, aşa c-o să fiu succint. Poate că l-ai observat pe tipul de-alături, vreau să spun cel de lîngă fereastră.

— Slăbănogul cu o mustăcioară firavă...

— Da, confirmă Gwen. La el se referă.

Doamna Quonsett clătină din cap, atotştiutoare.

— N-ar scoate o vorbă să-l pici cu ceară, şi are o valijoară pe care n-o slăbeşte o clipă. Cred că-l rod niscaiva gînduri...

— Şi pe noi altele, vorbi Vernon rar şi stăpînit. Avem temeiuri să bănuim că valijoara conţine o bombă. Şi vrem să i-o luăm. La asta trebuie să ne ajuţi.

Mare minune, ce linişte stăpînea aici, cugeta bătrînica. În tăcerea ce coborîse după vorbele pilotului, cineva vorbea printr-un difuzor chiar deasupra capului, nu departe de unde şedea.

— Trans America 2, aici Centrul Toronto, spunea un gals acolo. Vă aflaţi la cincisprezece mile est de farul Kleinburg. Comunicaţi nivelul de zbor şi intenţiile.

Răspunse bărbatul din partea cealaltă, din stînga, pe care nu-l văzuse la chip.

— Aici Trans America 2, către Centrul Toronto. Părăsim nivelul doi-nouă-zero. Cerem permisiunea de a ne continua coborîrea lentă. Aceleaşi intenţii de a ne întoarce, pentru aterizare, la Lincoln.

— Am înţeles, Trans America 2. Vă degajăm culoarul din faţă. Puteţi continua coborîrea înceată.

Un al treilea bărbat, la o măsuţă din dreapta, cu şi mai multe cadrane în faţă, se aplecă spre cel care vorbise, spunîndu-i :

— După calculele mele, ajungem într-o oră şi şaptesprezece minute ; dacă vîntul devine însă mai prielnic, s-ar putea şi mai repede.

— Ne întoarcem, nu-i aşa ? întrebă Ada Quonsett, forţîndu-se din răsputeri să-şi ascundă emoţia.

Demerest dădu din cap, afirmativ.

— Dar în afară de noi, numai dumneata știi acest lucru. Şi, pentru moment, trebuie să păstrezi secretul, în special față de Guerrero, adică tipul cu valijoara ; să nu ne trădezi cu nimic.

Oare nu visa, se întrebă Ada Quonsett cu sufletul la gură. Să trăiască aievea o întîmplare atît de palpitantă, cum vedeai numai în filme, la televizor ? O cam trecuseră fiorii, e drept, dar n-o să se lase stăpînită de spaimă. Esențialul era că se afla aici, că lua parte la întreaga aventură, că punea țara la cale cu căpitanul și i se încredințau secrete... Ce-o să zică fata cînd i-o povesti toate astea ?

— Ei, o să ne ajuți ?

— Cum să nu, vai de mine. Vreți poate să încerc să-i smulg drăcia din mînă...

— Ferească sfîntul ! sări Demerest ca ars, trîntindu-se pe spătarul scaunului, cu un gest de subliniere a împotrivirii. N-ai voie s-o atingi ; nici măcar să te apropii de ea, îi interzise sever.

— Dacă zici dumneata, așa o să fac, se supuse.

— Negreșit ! Şi nu uita, fiindcă e foarte important : Guerrero nu trebuie să simtă că știm despre valiză sau despre conținutul ei. Iar acum, întocmai cum am procedat și cu domnișoara mai înainte, o să-ți spun punct cu punct ce vei face o dată ce te întorci în compartiment. Te rog să mă asculți cu luare aminte.

La sfîrșit, după ce-o puse în temă, bătrînica își îngădui, discret și fugar, un zîmbet.

— Ooo, da ; cred că asta pot face !

Se ridicase de pe scaun, gata de plecare, iar Gwen o aștepta lîngă ușă, să i-o deschidă, cînd Demerest o întrebă :

— Apropo de cursa de Los Angeles unde te-au prins fără bilet... Mi s-a spus că voiai să ajungi la New York. Pentru ce ?

Îi mărturisi cum o apuca uneori urîtul, singură cuc cum trăia pe Coasta de Vest, și dorul de fiică-sa aflată tocmai la capătul celălalt, din est ; și-atunci o pornea la drum.

— Ascultă, bunicuțo, dac-om ieși cu bine din năpasta asta, nu numai că-ți făgăduiesc să te scot din beleaua care te-așteaptă la aeroport, ci și un voiaj gratuit la New York, dus și întors și la clasa întîi.

Bătrîna era într-atît de mișcată, mai să izbucnească în lacrimi.

— O, îți mulțumesc. Îți mulțumesc tare mult.

Şi în clipele acelea, lucru de necrezut, nu se simți în stare să mai spună ceva.

„Straşnic om ! îşi zise în gînd. Atît de gentil şi de mărinimos !"

Emoţia autentică ce-o copleşise i-a uşurat mult rolul în demonstraţia pe care o făcu la trecerea prin compartimentul de lux şi apoi în cel de clasa a doua. Ţinută la braţ de Gwen Meighen şi împinsă de ea, bătrînica se tot ştergea cu batista la ochi, mimînd, în modul cel mai convingător, o adîncă mîhnire şi umilinţă. Dar printre lacrimi, îşi aminti aproape cu bucurie că era la a doua ei performanţă în seara aceasta. Pe prima o regizase în holul aerogării, prefăcîndu-se bolnavă faţă de tinerelul Peter Coakley. Şi-i reuşise de minune ! Aşa că de ce nu i s-ar prinde şi-acum ? Dar iată, aproape pe loc veni şi confirmarea succesului : un pasager interveni scandalizat adresîndu-i-se lui Gwen :

— Indiferent ce-ar fi făcut, domnişoară, ai putea să te porţi mai omeneşte !

— Vă rog să nu vă amestecaţi, sir, i-o reteză Gwen pe-un ton usturător, sigură cum era c-o poate auzi şi Guerrero.

Ajunse la clasa a doua, Gwen trase draperia care separa cele două compartimente de pasageri, întocmai cum îi ceruse Vernon. Uitîndu-se cu discreţie spre capătul de unde veniseră, văzu uşa cabinei de comandă întredeschisă. Ştia că Vernon o urmăreşte, iar cînd perdeaua va fi lăsată, se va posta în dreptul ei, la pîndă, privind printr-o mică deschizătură, pe care Gwen avu grijă s-o lase între pliuri. De acolo, şi la momentul oportun, va ţîşni în compartiment şi va interveni.

Cu gîndul la ceea ce urma să se întîmple în viitoarele minute — oricare avea să fie deznodămîntul — simţi un fior de gheaţă, o prevestire nefastă — şi din nou se scutură de ea. Repetîndu-şi în minte îndatoririle ce le avea faţă de echipaj şi de pasageri — cu totul străini de drama ce se desfăşura chiar în mijlocul lor — o escortă pe doamna Quonsett către scaunul ei.

La apariţia lor în compartiment, pasagerul Guerrero îşi înălţă doar o clipă privirea, după care şi-o strămută în altă parte. La rîndul ei, Gwen observă că valiza era tot pe genunchi şi ocrotită cu aceeaşi grijă. Văzîndu-le că se apropie, pasagerul de la margine, oboistul, se ridică prevenitor. Cu o expresie de înţelegere şi compătimire, se trase în lături, ca s-o lase pe bătrînică să intre în mijloc. Pe nesimţite, Gwen îi blocă întoarcerea, aşezîndu-i-se drept în faţă. Conform planului, locul acesta, dinspre culoar, trebuia să rămînă liber pînă sosea momentul să se îndepărteze şi ea. Prin

crăpătura lăsată în draperie, zări o mişcare aproape imperceptibilă, semn că Vernon Demerest se postase acolo şi era gata să acţioneze.

Înainte de a se aşeza pe scaun, bătrînica se întoarse către Gwen, spunîndu-i printre suspine :

— Te rog ! Te implor, roagă-l pe căpitan să renunţe... să nu mă predea poliţiei italiene...

— Trebuia să vă fi gîndit la asta înainte, i-o reteză Gwen neînduărătoare. Eu nu pot să-i poruncesc căpitanului ce să facă.

— Dar poţi să-l rogi ! Pe dumneata o să te asculte.

D. O. Guerrero întoarse capul, se uită la ele, şi-l răsuci imediat spre fereastră.

Gwen o apucă zdravăn de braţ şi ţipă la ea :

— Aşezaţi-vă o dată la loc !

Vocea bătrînei deveni un scîncet.

— Tot ce vă cer este să mă duceţi înapoi. Predaţi-mă acolo, nu într-o ţară străină.

— Domnişoară, dumneata nu vezi cît de deprimată e doamna ?, se interpuse oboistul din spatele lui Gwen.

— Vă rog să nu vă amestecaţi, îl puse ea la punct. Această femeie nu are ce căuta aici. S-a strecurat ilegal, fără bilet.

— Nu mă interesează ce-a făcut, îi ripostă indignat. Trebuie să ţineţi seama de vîrstă.

Fără să-l ia în seamă, Gwen o îmbrînci zdravăn pe Ada Quonsett, proiectînd-o, cu poticneli, înainte.

— M-ai auzit ? Aşază-te o dată şi potoleşte-te !

Bătrînica se rostogoli în scaun şi începu să ţipe :

— M-ai lovit ! Aoleu, m-ai lovit ! !

Mai mulţi pasageri se ridicaseră în picioare, protestînd vehement. Numai D. O. Guerrero se uita drept în faţă, cu mîinile pe valijoară, observă Gwen.

Doamna Quonsett se porni din nou pe bocete.

— Acum te-au mai apucat şi istericalele, se răsti Gwen la ea, după care, cu toată repulsia faţă de gestul ce-l avea de făcut, se înclină şi-o plesni cu putere peste faţă.

Palma răsună de la un capăt la altul al compartimentului. Pasagerii priveau cu răsuflarea la gură.

Cele două stewardese, martore la scenă, păreau uluite. Oboistul, o apucă pe Gwen de braţ, dar ea se desprinse la iuţeală.

Tot ce a urmat s-a petrecut atît de fulgerător, încît nici cei mai apropiaţi de locul incidentului n-ar fi putut stabili succesiunea exactă a evenimentelor.

Doamna Quonsett, trîntită în scaunul ei, se întoarse către D. O. Guerrero, din stînga, cerîndu-i protecţia.

— Ajutaţi-mă, sir ! Vă rog, nu mă lăsaţi !

Fără o tresărire, ca o stană de piatră, Guerrero rămase impasibil la suplicaţia ei.

Copleşită, chipurile, de spaimă şi deznădejde, se întinse spre el, încolăcindu-l cu braţele, după gît.

— Te rog ! Te implor !

Guerrero se răsuci, încercînd să se degajeze din strînsoare, dar în zadar. Ada Quonsett i se agăţa mai cu nădejde de grumaz.

— Ajutor ! Nu mă lăsa !

Roşu la faţă, cît pe-aci să se sufoce, D. O. Guerrero îşi ridică mîinile s-o smucească în lături. Şi atunci, bătrînica, tot în chip de implorare, i le prinse într-ale ei, imobilizîndu-i-le.

În acelaşi timp, Gwen Meighen se aplecă peste scaune, se întinse după valiză şi, într-o fracţiune de secundă, i-o înşfăcă de pe genunchi. În clipa următoare, gemănţănelul era în siguranţă, în mîna ei, pe culoar. Între Guerrero şi Gwen, rămăsese ca o barieră solidă, Ada Quonsett.

Draperia dintre compartimente se dădu la o parte şi în rama uşii apăru statura masivă, impunătoare, a căpitanului Vernon Demerest în uniformă, precipitîndu-se pe culoar.

Cu faţa însenināta, scăpat de griji, întinse mîna după valiză.

— Bravo, Gwen. Ţi-ai jucat rolul ca o mare artistă. Dă-mi-o încoace.

Cu un noroc nu prea mare, incidentul s-ar fi încheiat aici, afară bineînţeles, de „scuturătura“ ulterioară a lui Guerrero. Dar nu s-a întîmplat aşa, şi numai mulţumită lui Marcus Rathbone.

Pînă în momentul acela, Rathbone fusese un pasager anonim ocupînd locul patrusprezece D, din partea opusă a culoarului. Şi cu toate că persoana lui trecuse neobservată de către ceilalţi, el punea mare preţ pe ea, îi plăcea să-şi dea aere şi să se facă remarcat.

În tîrguleţul Yowa — locul său de reşedinţă — era un negustor de mîna a şaptea, renumit însă pentru spiritul lui de contradicţie, de unde şi vecinii îl porecliseră „certăreţul“. Indiferent ce făceau confraţii sau cu ce idei înnoitoare ar fi venit, Marcus Rathbone se punea veşnic de-a curmezişul. Într-atît de multe şi diferite erau şicanele lui, încît deveniseră proverbiale. Era destul să se facă o alegere de cărţi pentru librăria locală, ca domnia sa să se declare împotrivă ; să se proiecteze un sistem de antene într-un anume

cartier de locuit, ca el să-l întoarcă pe dos; să se zugrăvească un edificiu public ca el să strîmbe din nas cum că n-ar fi potrivită culoarea și trebuia schimbată, iar la școală, unde-i învăța odrasla, se împotrivea oricărei metode de disciplinare și le găsea dascălilor nod în papură.

Chiar înainte de actuala călătorie, își dăduse toată silința și izbutise să torpileze un decret menit să aducă înfrumusețări de ordin edilitar în urbea domniei sale. Ponegrea și respingea totul fără excepție, dar în același timp nimeni nu-și amintea să fi auzit ieșind din gura lui o idee utilă, ingenioasă.

O altă ciudățenie a domnului Marcus Rathbone era supremul său dispreț pentru femei — de la care nu făcea excepție nici soția. Nici una din eternele sale obiecțiuni nu le favorizase; ba dimpotrivă. În consecință, umilirea de mai înainte a doamnei Quonsett nu-i stîrnise nici o impresie, nu-l deranjase cîtuși de puțin; în schimb, îl scandalizase s-o vadă pe Gwen Meigen deposedîndu-l pe D.O. Guerrero de valiză. Aici era vorba de forța administrativă în uniformă, și reprezentată de cine? De o femeie! care încălca grosolan drepturile unui călător cumsecade, ca și el. Spumegînd de indignare, Marcus Rothbone s-a ridicat de pe locul său și s-a interpus între Gwen și Vernon Demerest.

În aceeași secundă, D. O. Guerrero, aprins ca para focului și scrîșnind printre dinți cuvinte de neînțeles, s-a smuls de pe scaun și din strînsoarea bătrînei, năpustindu-se pe culoar. Instantaneu, domnul Rathbone a smucit valijoara din mîna lui Gwen și, înclinîndu-se politicos, i-a întins-o lui D. O. Ca o sălbăticiune și cu sclipiri demente în privire, Guerrero s-a repezit și i-a luat-o.

Vernon Demerest a țîșnit și el înainte, vrînd să-l ajungă pe Guerrero; dar prea tîrziu! Îngust cum era culoarul, și cu toți cei de acolo — Gwen, Rathbone și oboistul — s-a văzut dintr-o dată blocat. D.O. Guerrero apucase să treacă dincolo de ei și se îndrepta spre spatele avionului. O mulțime de pasageri se ridicaseră în picioare. Demerest strigă disperat:

— Opriți-l! Are o bombă!

Cuvintele lui produseră țipete și năvala călătorilor de pe scaune pe culoar, tăindu-i astfel orice posibilitate de trecere. Numai Gwen Meighen, vînzolindu-se, împingîndu-se și luptîndu-se cu coatele și cu unghiile își croise drum înainte, rămînînd în preajma lui Guerrero.

La capătul compartimentului, cu aceeași înfățișare de fiară, dar acum încolțită, Guerrero se întoarse. Între el și extremitatea pos-

terioară a avionului rămăsese doar spațiul ocupat de cele trei toalete; după anunțurile luminoase, două erau libere, una ocupată. Cu spatele întors către ele, își ținea valiza ca o pavăză, dinainte, cu o mînă pe mîner, iar cealaltă pe lațul înnodat, acum vizibil pentru oricine. Cu o voce gîfîită, ceva între șoaptă și mîrîit, îi preveni pe cei din jur:

— Rămîneți unde sînteți! Nu vă apropiați!

Pe de-asupra capetelor, Vernon Demerest strigă din nou:

— Guerrero, ascultă-mă!

Se lăsă o clipă de tăcere, în care nimeni nu se clinti din loc, singurul sunet perceptibil fiind doar acela al motoarelor cu reacție, ca un scîncet, stăruitor. Guerrero clipi din ochi, înfruntîndu-i pe cei din față cu priviri răvășite, bănuitoare.

— Știm cine ești și ce vrei să faci, se înălță iar glasul răsunător al lui Vernon Demerest. Știm despre asigurare și despre bombă, la fel ca și cei de la aeroport; așa că polița nu mai e bună de nimic. Mă înțelegi? Asigurarea nu mai e valabilă, s-a anulat, e falsă. Dacă declanșezi bomba te ucizi fără rost. Nimeni nu are de cîștigat — și cel mai puțin familia ta. Ba mai mult: o nenorocești, pentru că toată vina va cădea asupra lor și vor fi pedepsiți. Ascultă-mă! Gîndește-te!

O femeie începu să țipe. Guerrero încă șovăia.

— Guerrero, lasă-i pe oameni să-și ocupe locurile, continuă Demerest. Pe urmă, dacă vrei, stăm de vorbă. Poți să-mi pui întrebări. Îți garantez că nimeni nu se apropie de tine pînă nu vei hotărî.

Dacă putea să-i sustragă în continuare atenția, calculă Demerest în sine, între timp se va elibera și culoarul. Și atunci, va încerca să-l convingă să-i predea servieta. În cazul unui refuz, mai rămînea totuși o cale, să facă un salt, să se arunce peste și el să i-o smulgă cu forța, înainte de a apuca să tragă de laț. Firește, era riscant la culme, dar altă soluție nu exista.

Oamenii se retrăgeau agitați către locurile lor.

— Acum cînd ți-am spus că știm, Guerrero, cînd îți dai seama că nu are rost să-ți duci fapta pînă la capăt, te rog să-mi dai valiza. Demerest se silea să-și păstreze același ton cumpănit, conștient cît de important era să-l ducă cu vorba. Dacă vei face așa cum îți spun, ai promisiunea mea solemnă că nimeni din avion nu-ți va face vreun rău. În ochii lui D. D. Guerrero se citea spaimă. Își umezi buzele subțiri cu salivă. Gwen Meighen era cea mai aproape de el.

Demerest o preveni calm:

— Fii prudentă, Gwen. Găsește-ți un loc și așază-te. Dacă va fi nevoit să sară, îi trebuia cale deschisă, calcula el.

În spatele lui Guerrero, se deschise ușa toaletei ocupate și dinăuntru apăru un tînăr, cu chip de bufniță și ochelari cu lentile groase. Se opri în prag, holbîndu-se cu priviri de miop. Evident, era străin de tot ce se petrecuse în compartiment.

— Inhață-l pe individul cu valiza ! Are o bombă înăuntru, strigă un pasager.

De la primul țăcănit al zăvorului, Guerrero se răsucise pe jumătate spre ușă. Acum, se repezi spre ea, îmbrîncindu-l de-o parte pe tînărul cu ochelari, și se năpusti în toaletă.

Imediat, după el, se repezi și Gwen. La cîțiva pași, Vernon Demerest se lupta din răsputeri să-și facă loc printre pasagerii încă îngrămădiți pe culoar. Gwen ajunse la toaletă tocmai cînd se închidea ușa. Băgă piciorul între ea și pervaz, împingînd cu toată puterea. Ușa nu se închise, dar nici nu cedă. Chinuită de durerea tot mai aprigă în picior, Gwen înfrunta rezistența pe care i-o opunea Guerrero de partea cealaltă.

În mintea lui, aceste cîteva minute din urmă se amestecau într-o imagine tulbure, cu toate întîmplările de-a valma.

Nu pricepuse prea bine nimic din ce se întîmplase, după cum nu auzise nici tot ce-i spusese Demerest. Totuși, un singur lucru căpătase contur, izbutise să-l înțeleagă : la fel ca multe din proiectele sale mărețe, și acesta eșuase. Pe undeva o scrîntise — ca întotdeauna și ca în oricare din încercările lui. Intreaga-i viață fusese un eșec. Iar moartea, recunoscu cu durere, va fi tot o înfrîngere.

Se proptise cu spatele în ușă, forțîndu-se s-o țină închisă. de-afară, simțea presiune și își dădea seama că de la o clipă la alta se putea înteți, incapabil să-i mai reziste. Bîjbîi năucit după lațul de sub mînerul servietei care, o dată tras va smulge bucățica de plastic din locul ei. Unica opreliște în calea exploziei. Il găsi, în sfîrșit, și îl apucă cu nădejde ; dar chiar atunci cînd îl frămînta între degete, gata să-l smucească, îl chinuia întrebarea dacă pînă și această bombă nu se va dovedi tot un eșec ?

În ultima frîntură de secundă cît mai trăi și rămase lucid, D.O. Guerrero primi confirmarea reușitei.

10

EXPLOZIA LA BORDUL CURSEI TRANS AMERICA alias „The Golden Argosy" — a fost instantanee, monstruoasă, copleșitoare. La răbufnirea ei, în spațiul închis unde s-a produs, se părea că o sută de tunete s-au pogorît deodată, semănînd o dîră de flăcări și cutremurînd avionul din temelii, ca la izbirea cu un baros de proporții uriașe.

D. O. Guerrero muri pe loc; trupul său, aflat chiar în centrul exploziei, prefăcîndu-se în țăndări. De la o clipă la alta, n-au mai rămas din el decît biete fărîme de carne însîngerate.

În fuzelajul avionului s-a căscat o deschizătură.

Gwen Meighen, care după Guerrero fusese cea mai apropiată de locul detonării, i-a primit forța ucigătoare în față și în piept.

La o secundă după ce încărcătura de dinamită a sfîrtecat învelișul avionului s-a produs depresurizarea interioară. Cu un al doilea muget năprasnic și cu forța unei tornade, aerul rarefiat din afară, caracteristic la acea altitudine, a năvălit prin ruptura fuzelajului anulînd presiunea normală de pînă atunci. Un nor negru de praf, venind dinspre extremitatea posterioară, a invadat compartimentele pasagerilor. O dată cu el, asemenea frunzelor prinse într-un vîrtej, toate obiectele libere, bagaje de mînă, haine, începură să se rostogolească prin aer, atrase, parcă, de un aspirator gigantic. Draperiile și perdelele se rupseră. Ușile — începînd cu cea de la cabina piloților și pînă la ultima — fură smulse din balamale, proiectate și ele, împreună cu restul obiectelor plutitoare în gura aceluiași aspirator ciclonic.

În procesiunea lor anarhică loviră cîțiva pasageri. Alții, care nu aveau curele de siguranță, se agățară cu disperare de brațele scaunelor, ca să nu se lase tîrîți de trîmbele de vînt care-i mînau inexorabil spre capătul avionului.

Deasupra banchetelor, de o parte și alta a culoarului, se deschiseră automat dulăpioarele cu echipamentul de salvare. Din ele

căzură măştile galbene cu oxigen, fiecare conectat printr-un tub scurt, de plastic, la o centrală de alimentare.

Fenomenele depresurizării încetiniră după cîteva clipe. În avion se lăsă o pîclă densă şi, mai ales, se făcu frig — un frig cumplit. Zgomotul motoarelor, împletit cu şuieratul vîntului devenise asurzitor.

Vernon Demerest, aflat tot în compartimentul de clasa a doua, unde se menţinuse în picioare, apucîndu-se instinctiv de spătarul unui scaun, strigă din răsputeri :

— Puneţi-vă măștile !

Acelaşi lucru îl făcu şi el.

Spre deosebire de cei mai mulţi din jur, lipsiţi de pregătirea şi antrenamentul lui, Demerest ştia că în momentul acela aerul din avion era tot atît de rarefiat ca şi cel de afară, primejduindu-le viaţa. Dacă nu recurgeau imediat la oxigen, doar cincisprezece secunde ar mai fi rămas conştienţi.

Chiar aplicîndu-şi măştile, în următoarele cinci secunde vor resimţi o oarecare încetinire a facultăţilor mintale. Iar în alte cinci, dacă nu inhalau de pe acum oxigen, vor cădea într-o stare de euforie, în care mulţi vor renunţa la eforturile oricărei măsuri de conservare. Imediat după aceea se vor prăbuși în inconştienţă. Cei care cunoșteau riscurile depresurizării, de ani de zile insistau pe lîngă companiile aeriene să imprime o notă mai categorică anunţurilor referitoare la folosirea măștilor de oxigen. În versiunea concepută de ei, avertizarea pasagerilor trebuia să sune astfel :

„In clipa cînd vedeţi masca, luaţi-o şi puneţi-o la gură, lăsaţi întrebările pentru mai tîrziu. De la producerea depresurizării, nu mai aveţi nici o secundă de pierdut. Iar dacă se dovedeşte doar o falsă alarmă, nu vă rămîne decît să v-o scoateţi, încredinţaţi fiind că aplicarea ei nu v-a dăunat cu nimic".

La antrenamentul lor în materie de depresurizare, piloţii erau supuşi la o probă simplă, dar concludentă în privinţa efectelor lipsei de oxigen la mare înălţime. Cu măştile pe faţă, erau introduşi într-o barocameră depresurizată unde li se cerea să-şi scrie numele. După primele litere li se înlăturau măştile. Iscălitura degenera într-o mîzgăleală neinteligibilă. Înainte de a-şi pierde cunoştinţa li se aplica din nou oxigenul, iar cînd îşi reveneau complet, greu le venea să creadă ceea ce vedeau scris pe paginile din faţă.

Cu toate acestea, administraţiile companiilor foloseau neabătute vechile instrucţiuni formale, neconvingătoare, pretinzînd că altele,

mai energice, ar semăna panica printre pasageri. Stewardesele surîzătoare, cu un aer fie apatic, fie amuzat, executau fără nici o tragere de inimă demonstrația practică, pe cînd o voce nevăzută — galopînd vertiginos ca să parcurgă textul pînă la decolarea avionului — îndruga formule sterile ca: „Dacă prin absurd se întîmplă..." „Regulamentul oficial ne impune să vă informăm..." fără a se menționa vreodată necesitatea aplicării urgente a mijloacelor de salvare în caz de accidente.

Drept rezultat, călătorii afişau aceeaşi indiferență față de ele, ca şi companiile aeriene şi angajații lor. Micile dulăpioare de deasupra banchetelor precum şi demonstațiile monotone şi stereotipe (cugetau pasagerii) erau concepute, probabil, de o clică de birocrați (Şi aici urma un căscat). Toată povestea era mai mult o şaradă, perpetuată cu încăpăţînare de nişte capete pătrate, de genul perceptorilor de impozite pe venituri şi pe cheltuieli extravagante. Aşa că să le ia naiba, cu ei cu tot !

În cursele obişnuite se mai întîmpla cîteodată să se deschidă vreun dulăpior de unde se rostogoleau măştile în poala pasagerilor. Ca o reacție invariabilă, aceştia se holbau curioşi la ele, fără să manifeste nici cea mai vagă intenție de a le folosi. Întocmai aşa s-au petrecut lucrurile şi în cursa Trans America 2 — deşi pericolul era real, palpabil.

Văzîndu-i pe pasageri cum le privesc buimăciți, fără să uzeze de ele pe loc, Demerest îşi aminti, cuprins de o mînie subită, de cîte ori criticase, împreună cu alți aviatori, dulcegăreala anunțurilor de folosire a mijloacelor de salvare. Nu mai avea însă timp să lanseze un al doilea avertisment — nici măcar să se gîndească la Gwen, care poate murise, sau chiar acum îşi dădea sufletul la cîțiva paşi mai încolo. Esențialul era acum să ajungă în cabină, şi să ajute la salvarea avionului — în ipoteza că ar avea vreo putere. Inspirînd din plin oxigen, îşi calculă înaintarea. De deasupra fiecărei banchete căzuseră patru măşti — cîte una pentru fiecare pasager — plus o rezervă, la îndemîna celor aflați eventual pe culoar. La o rezervă din acestea se repezise Demerest şi-o folosea acum. Dar ca să ajungă pînă la cabină, îi trebuia o mască portabilă, care să-i permită să se mişte în voie.

Ştia că într-o nişă, în peretele despărțitor de la clasa întîi, existau două butelii mobile, cu tot dichisul. Una era deajuns să-l susțină în drumul ce-l avea de parcurs. O porni din loc înaintînd cîțiva paşi, adică exact distanța dintre două şiruri de scaune, oprindu-se în dreptul fiecăruia, şi inhalînd pe rînd, din măştile de re-

zervă. Mai departe văzu însă că nu mai avea nici una disponibilă, afară de cele trei folosite de ocupanții banchetei, pe a patra o ținea o fetișcană pe gura pruncului de alături, așezat pe genunchii mamei. Se părea că tînăra preluase inițiativa arătîndu-le, prin semne, vecinilor ce au de făcut. Demerest se răsuci spre partea opusă a compartimentului, zări o mască de rezervă suspendată și, după ce inspiră copios din cea pe care o avea, o lăsă din mînă și făcu un salt către cealaltă. O apucă și inhală profund. Îi rămînea încă de străbătut peste jumătate din lungimea culoarului. Își reluase înaintarea cînd, deodată, avionul se înclină pe o parte și apoi, la fel de neașteptat, plonjă cu mare viteză. Se apucă de spătarul unei banchete. Pentru moment, era redus la o totală neputință. Iar ce-i aștepta în următoarele clipe nu depindea de el, ci de alți factori : gradul de avariere al avionului și dibăcia lui Anson Harris, singur la comandă, lipsit de ajutorul său.

În cabina piloților, evenimentele din ultimele momente fuseseră și mai neprevăzute decît în compartimentele pasagerilor. După plecarea lui Gwen Meighen și a doamnei Quonsett, urmată de Vernon Demerest, cei doi membri ai echipajului — Anson Harris și Cy Jordan, rămași pe locurile lor — n-au mai avut cum să știe ce se petrece în spate, pînă la ivirea exploziei, însoțită la numai o secundă de a doua zguduire, a depresurizării.

Ca și restul compartimentelor, cabina a fost întunecată de pîcla de praf și fum, care n-a durat însă mai mult de cîteva clipe, dispărînd pe ușa smulsă din încheieturi și azvîrlită cît colo. În urma ei au pornit-o și obiectele smucite din locul lor și tîrîte de vîltoarea stîrnită în interiorul avionului.

Sub măsuța mecanicului de bord goarna de alarmă începu să scoată sunete interminente și ascuțite. Deasupra scaunelor din față se aprinseră două becuri gălbui. Atît semnalele sonore cît și cele luminoase anunțau grava primejdie a presiunii scăzute.

În locul norului de praf, apăru ceața și gerul usturător.

Anson Harris simți o senzație dureroasă de înfundare a timpanelor. Dar mai presus de orice, ascultă de reflexele căpătate în anii de pregătire și practică și reacționă fulgerător.

În drumul lor anevoios și lung către gradul de comandant, piloții petreceau ore multe și extenuante în sălile de clasă și în capsulele simulatoare, studiind și trăind, pe viu, orice situație ivită în timpul zborului. Scopul antrenamentului era de a le provoca reacții corecte și prompte, atît din punct de vedere psihic cît și practic.

Nu numai la bazele aeriene importante existau instalații de simulare, ci și în cadrul marilor companii comerciale, preocupate de calificarea aviatorilor angajați. Privită din afară, capsula simulatoare arăta exact ca un bot de avion, cu fuzelajul retezat, iar interiorul era aidoma cabinei de comandă, cu toate cele trebuincioase.

O dată introdus în ea, pilotul era închis și lăsat ore în șir, ca și cînd pleca într-o cursă lungă. Toate efectele erau perfect trucate ; pînă și mișcarea și zgomotul motoarelor în timpul mersului, creind senzația că te afli în real. Pentru ca impresia să fie cît mai autentică, la acestea se mai adăugau o sumedenie de detalii, la fel de fidele realității. De pildă, prin aplicarea unui ecran pe parbriz, se realiza iluzia optică a aeroportului și a pistei de decolare, mărite sau micșorate, după cum se urmărea reproducerea unei aterizări sau, dimpotrivă a desprinderii de pămînt. Unica deosebire dintre o cabină simulată și una reală consta în faptul că prima nu se înălța niciodată în aer. În rest, în interiorul ei, piloții comunicau prin radio cu o cameră de control alăturată, întocmai cum o făceau în timpul zborului cu centrele de pe rute. De aici le vorbeau specialiști în materie de dirijare-radar, reproducînd toate formele și procedeele uzuale, inventînd uneori situații critice cum ar fi defectarea motoarelor, incendiu la bord, vreme nefavorabilă, neajunsuri create de instalația electrică sau de combustibil, depresurizare explozivă, proasta funcționare a instrumentelor, precum și alte multe complicații, la fel de dramatice. Se mergea într-atît de departe cu simulările, încît se mimau pînă și prăbușirile. Nu o dată capsulele erau răsturnate pentru a se vedea ce li se întîmplă piloților dinăuntru. Și nu o dată, cei din camera de control născoceau mai multe încurcături deodată și toate precare, astfel că la sfîrșitul exercițiului aviatorii ieșeau istoviți și scăldați de sudoare. Majoritatea rezistau vitejește, iar puținii învinși aveau obligația să le reia, deși mărturia incompatibilității rămînea consemnată, iar ei personal erau ținuți sub atentă supraveghere.

Fiecare pilot trebuia să înfrunte aceste teste la anumite etape ale carierei, repetîndu-le pînă în pragul pensionării. Rezultatul lor se demonstra pregnant în situații excepționale, cînd fiecare știa exact cum să acționeze, fără să bîjbîie evaziv, irosind secunde prețioase. Această formare a reflexelor alături de alți numeroși factori, făcuse din aviația comercială mijlocul cel mai sigur de transport din întreaga istorie a omenirii. Tot datorită ei reacționase prompt și Anson Harris, numai cu gîndul la a salva avionul și pasagerii

din el. La exercițiile de depresurizare masivă, piloților li se sublinia, ca o regulă fundamentală, să aibă mai întîi grijă de ei, aplicînd măsurile de protecție individuală. Vernon Demerest se conformase întocmai, la fel ca și Anson Harris și Cy Jordan. Era necesar să-și pună repede măștile — chiar înaintea pasagerilor — pentru ca în felul acesta să-și conserve integritatea facultăților mentale în vederea deciziilor pe care le aveau de luat.

În cabină, în spatele fiecărui scaun, atîrna cîte o trusă de unde, automat, cădea masca — asemănătoare, ca formă, cu cele purtate de jucătorii de baseball. Cu îndemînarea căpătată de-a lungul orelor de antrenament, Harris își smulse de la urechi casca de telegrafist și se întinse după trusă. La o simplă smucitură, clapa de siguranță se deschise și dinăuntru sări masca. Pe lîngă cuplajul la sursa de alimentare cu oxigen, aceasta era prevăzută și cu un microfon. Pentru ascultare, acum că nu mai avea cască, Harris stabili contactele difuzorului de deasupra, punîndu-l în stare de funcționare.

În spatele său, cu aceleași mișcări rapide, Cy Jordan desprinse altă trusă, înarmîndu-se și el cu o mască.

Tot ca un act reflex, Anson Harris se îngriji și de pasageri. La scăderea presiunii, sistemele de oxigenare din compartimente acționau automat, însă, pentru orice eventualitate, pe tavan, în dreptul piloților, exista un comutator de supraveghere, asigurînd declanșarea măștilor și alimentarea lor cu oxigen. Cu mîna stîngă, Harris îl răsuci, în timp ce cu dreapta strunea cu tărie accelerația. Avionul își încetini mersul. Dar nu deajuns. Atunci trase complet și maneta de frînă. Se ridicară frînele aerodinamice de pe suprafața anterioară a aripilor, care imprimau rezistență la înaintare și, implicit, o viteză și mai redusă.

Cy Jordan opri sirena de alarmă.

Toate măsurile de pînă acum fuseseră executate mecanic. Sosise însă momentul și pentru o hotărîre lucidă. Se impunea cu stringență ca avionul să pătrundă într-o zonă mai puțin primejdioasă, la o altitudine scăzută. De la douăzeci și opt de mii de picioare, unde se afla, trebuia să coboare cam vreo trei mile și jumătate. În aerul mai dens de acolo, se putea respira și supraviețui fără măști de oxigen. Rămînea de văzut dacă vor ajunge treptat, or printr-un picaj în mare viteză. Asta chibzuia Harris.

Pînă mai acum un an sau doi, indicația dată piloților, în cazuri de depresurizare instantanee, era să plonjeze imediat. Din nefericire însă, aplicarea ei s-a soldat pe puțin cu dezmembrarea unui avion care, în alte condiții, s-ar fi putut, eventual, salva. Ca ur-

mare, aviatorii fuseseră preveniţi să verifice, mai întîi, întinderea avariilor, iar dacă erau considerabile, să coboare încet, deoarece viteza nu făcea decît să le amplifice. Acest procedeu comporta însă riscuri pe care Anson Harris le sesiză la moment. Fără îndoială, aparatul lor era foarte deteriorat. Nu apucase să afle ravagiile exploziei de acum un minut, dar depresurizarea în sine era un indiciu destul de grăitor. În alte împrejurări, l-ar fi trimis pe Cy Jordan să le constate la faţa locului şi apoi să-i raporteze ; cum însă Demerest plecase, nu se putea dispensa de tînărul asistent. Oricît de mari erau stricăciunile şi, implicit, riscurile picajului, exista un factor, poate, şi mai hotărîtor. Termometrul de afară arăta minus cincizeci de grade şi judecînd după gerul care aproape îi paraliza lui Harris mişcările, nici înăuntru temperatura nu era cu mult mai ridicată. Or, a rămîne aici, fără îmbrăcăminte de protecţie, însemna moarte curată, în cîteva minute. Prin urmare, care din alternative era de preferat : congelarea sigură sau riscul unei coborîri abrupte ? Adoptînd o hotărîre a cărei justeţe nu putea fi confirmată sau infirmată decît de consecinţele ei, Harris comunică cu Cy Jordan prin aparatul de intercomunicaţii.

— Avertizează Dirijarea Traficului Aerian ! Pornim în picaj la mare viteză.

În acelaşi moment viră scurt, spre dreapta, şi comandă scoaterea trenului de aterizare. Prin executarea virajului, Harris scontase două efecte. Primul viza pe stewardesele şi pasagerii surprinşi în picioare, neancoraţi de centurile de siguranţă ; prin forţa centrifugă îşi puteau astfel menţine echilibrul, în loc să fie proiectaţi în tavan. În al doilea rînd, prin această întoarcere se abăteau de la clasicul culoar urmat pînă atunci, nădăjduind să evite eventualele avioane angajate pe acelaşi traseu, la altitudini mai joase. Lăsarea trenului de aterizare tăia şi mai mult viteza de înaintare, imprimînd-o în schimb picajului.

Auzi prin difuzorul de deasupra capului apelul de salvare transmis de Cy Jordan.

— Zi de mai ! Zi de mai ! Aici Trans America 2. Explozie la bord şi depresurizare. Executăm coborîrea de avarie.

Harris împinse cu forţă manşa înainte. Apoi strigă peste umăr.

— Cere zece !

— Cerem zece mii de picioare, adăugă Cy Jordan.

Anson Harris răsuci receptorul de impulsuri la şaptezeci şi şapte — clasicul semnal de salvare comunicat prin radar. În aceeaşi

secundă pe ecranele de dirijare de pe pămînt apăru floarea dublă, aducătoarea mesajului de primejdie.

Plonjau vijelios ; acul altimetrului o luase razna ca limbile unui ceas căruia i-a sărit arcul... Douăzeci şi şase de mii de picioare... douăzeci şi patru... douăzeci şi trei...

Vitezometrul indica opt mii de picioare pe minut... Din nou se auzi Centrul de Dirijare din Toronto.

— Toate spaţiile pe verticală sînt libere. Raportaţi-ne la timp proximele intenţii. Rămînem pe recepţie...

Harris ieşise complet din viraj şi, cu botul avionului în jos, despica văzduhul. La frig, n-avea cînd să se mai gîndească ; numai de-ar ajunge mai repede în zone cu atmosferă viabilă... numai dacă aparatul ar rezista... să nu se sfărîme... Intîmpina de pe acum greutăţi. Direcţia devenise rigidă, compensatorul stabilizatorului nu mai răspundea cum trebuie... Douăzeci şi una de mii de picioare... douăzeci... nouăsprezece. După felul cum simţea comenzile în mînă, negreşit explozia avariase partea posterioară a avionului ; în ce măsură, vor descoperi într-un minut, sau mai puţin, cînd va încerca să oprească picajul. Va fi momentul de solicitare maximă şi cînd, dacă nu-l ascultau comenzile, se vor rostogoli la infinit...

Bine i-ar fi prins un ajutor pe scaunul din dreapta, dar era prea tîrziu să-l cheme pe Jordan alături. In plus, avea şi el o sumă de îndatoriri : să închidă supapele de ventilaţie, să injecteze cît mai multă energie calorică, să observe orice eventuală defecţiune în sistemul de alimentare, sau semnalizarea vreunui incendiu. Optsprezece mii de picioare... şaptesprezece... O dată ajunşi la paisprezece mii de picioare, hotărî Harris, va începe frînarea picajului, în speranţa că pînă la zece mii vor intra în zbor orizontal... Cincisprezece mii... paisprezece... Acum trebuia încetinită coborîrea !

Comenzile, deşi greoaie, răspundeau... Harris trase manşa înapoi. Avîntul căderii diminuă... avionul era încă întreg... Douăsprezece mii... şi mai încet... unsprezece mii... zece... zece mii ! Avionul se afla la orizontal ! Şi nu se dezmembrase ! Aerul de aici se putea respira, viaţa era posibilă şi fără surplus de oxigen. Termometrele de afară arătau minus cinci grade — destul de mult sub punctul de îngheţare al apei ; încă frig, dar nu gerul ucigător de la înălţimile pe care le părăsiseră.

Picajul propriu-zis durase două minute şi jumătate. Difuzorul reveni iar la viaţă :

— Trans America 2. Aici Centrul Toronto. Care e situaţia ?

Cy Jordan începu formula de confirmare a mesajului dar se interferă Harris :

— Zburăm orizontal zece mii de picioare ; revenim pe direcţia doi-şapte-zero. Avem avarii produse de explozie ; nu le cunoaştem proporţiile. Cerem informaţii meteo şi referitoare la pistele de aterizare pe aeroporturile Toronto, Detroit, Lincoln. Le citase pe acelea a căror imagine o avea bine conturată în minte — suficient de încăpătoare să primească un Boeing 707, mai ales în condiţii excepţionale de aterizare, ca acelea impuse de situaţia lor.

Vernon Demerest escalada uşa cabinei, smulsă şi aruncată dincolo de prag, împreună cu alte epave. Cu paşi mari şi grăbiţi ajunse la scaunul lui, din dreapta, şi se aşeză.

— Ţi-am simţit lipsa, îl întîmpină Harris.

— Putem stăpîni avionul ?

Harris dădu din cap, promiţător.

— Dacă nu i se desprinde coada mai avem încă şanse. Il informă despre defectarea direcţiei şi a stabilizatorului şi la urmă adăugă : S-a jucat cineva cu o pocnitoare, prin compartimente ?

— Aşa se pare. Numai că a făcut o plesnitură cît toate zilele în avion. N-am avut timp s-o măsor, dar e mare.

Indiferenţa afişată de amîndoi era numai de suprafaţă — şi o ştiau deopotrivă. Harris se lupta în continuare să redreseze avionul complet, căutînd, în acelaşi timp, o altitudine convenabilă şi o zonă liniştită.

— Ideea ta n-a fost rea, Vernon. Putea să meargă, îi spuse din politeţe.

— Numai că n-a mers, îi răspunse Demerest scurt. Apoi se întoarse către Cy Jordan. Du-te în compartimentul de clasa a doua, îi ordonă. Vezi care sînt stricăciunile şi raportează prin interfon. După ce ne pui la curent, ajută-i cît poţi pe oameni. Trebuie să aflăm numărul răniţilor şi starea lor. Pentru prima dată îşi îngădui să dea glas unui gînd ce-l apăsa pe suflet. Caut-o pe Gween ; vezi ce-i cu ea.

Sosi şi răspunsul Centrului din Toronto la întrebările formulate de Anson Harris : aeroportul oraşului lor rămînea în continuare inaccesibil ; pistele troienite şi viscolite. Cel din Detroit nu primea nici o cursă obişnuită ; totuşi, dacă aterizarea devenea iminentă se putea curăţa pista numărul trei, singura utilizabilă, deşi stratul invariabil de zăpadă era de şase inci, iar dedesubt gheaţă. La Lincoln International toate pistele erau deszăpezite şi în stare de

funcționare ; afară de numărul treizero, temporar incapacitată ; vizibilitatea : o milă ; vîntul bătea dinspre nordvest cu o viteză de treizeci de noduri și în rafale.

— N-am de gînd să descarc combustibilul, îl anunță Anson pe Demerest, după primirea informațiilor.

Înțelegîndu-i raționamentul, acesta își arătă acordul printr-o mișcare a capului. Chiar în ipoteza fericită că vor putea menține avionul sub control, aterizarea în sine era o manevră foarte dificilă și hazardată, datorită cantității imense de combustibil care, în alte circumstanțe ar fi fost tocmai îndestulătoare pînă la Roma. Natural, acum devenise inutilă, dar în situația lor, descărcarea în mers însemna un risc în plus. Explozia și avariile din spatele avionului provocaseră negreșit scurt circuitarea instalației electrice sau fricțiuni metalice, ambele generatoare de scîntei. Or, desfăcînd rezervoarele și lăsîndu-le să se scurgă în mers, o singură scînteie era de-ajuns ca să prefacă avionul într-o torță de flăcări. Era de preferat, deci, cumpăniră Harris și Demerest, să tîrască o povară zadarnică decît să înfrunte pericolul aprinderii. Alternativa la care ajunseră în mod tacit prezenta totuși un inconvenient, și anume nu puteau ateriza pe proximul aeroport — adică la Detroit — decît realmente într-un moment extrem. Tot din pricina sarcinei masive aterizarea trebuia să fie rapidă, pe toată lungimea pistei și folosind pînă la ultima picătură capacitatea de frînare. Or, așa cum li se anunțase, pista trei, cea mai întinsă de pe aeroportul Detroit, avea, pe lîngă stratul invariabil de zăpadă și o pojghiță de gheață — o combinație cum nu se putea mai nefericită în condițiile lor. Și mai exista o necunoscută — cum aveau să răspundă comenzile cînd de pe acum se iviseră defecțiuni la direcție și la stabilizator ?

Din cele trei alternative, Lincoln International conferea maximum de siguranță aterizării. Pînă acolo mai aveau însă cel puțin o oră de zbor. Inaintau cu două sute cincizeci de noduri pe oră — o viteză cu mult mai redusă față de cea anterioară, de la marile înălțimi, iar Harris intenționat o ținea în frîu, sperînd să evite astfel agravarea stricăciunilor existente. Numai că, din păcate, și această măsură de precauție avea inconvenientele ei. La nivelul scăzut de zece mii de picioare, unde plonjaseră, furtuna nu mai era o amintire, lăsată undeva, în urmă, ci o prezență ce se făcea simțită prin rafale sălbatice și goluri de aer. Se punea deci o altă întrebare crucială : vor rezista sau nu încă o oră de zbor ?

Cu toată învălmășeala întîmplărilor trăite, de la explozie și depresurizarea ce-a urmat-o, nu trecuseră nici cinci minute.

— Trans America 2, ce hotărîri ați luat ? îi chestionă din nou Centrul Toronto.

Răspunse Vernon Demerest : aveau nevoie de un culoar deschis și direct pînă la Detroit ; cercetările pentru stabilirea avariilor nu se încheiaseră ; în cîteva minute vor preciza și intențiile de aterizare fie la Detroit, sau pe un alt aeroport.

— Am înțeles, Trans America 2. Detroit a fost prevenit să îndepărteze plugurile de curățat zăpada de pe pista trei și, pînă la alte dispoziții, se iau toate măsurile în vederea unei aterizări în condiții excepționale.

Răsună și apelul interfonului și, imediat, glasul lui Cy Jordan, forțat și strident, spre a se face auzit peste vîjîitul vîntului.

— Am găsit o spărtură imensă, căpitane, cam de șase picioare în diametru, dincolo de ușa din spate. Din bucătărie și toalete n-a mai rămas aproape nimic. Dar după cîte văd, nu s-a desprins nici o parte din avion. Direcția e mult slăbită, cablurile de comandă arată însă bine.

— Cum se prezintă pana cîrmei ? Ai putut zări ceva ?

— Se pare că învelișul turtit al avionului a intrat și în compensatorul stabilizatorului. De aceea s-a blocat. În rest, tot ce am putut constata la învelișul exterior, sînt găuri și teșituri masive, produse — bănuiesc eu — prin ricoșarea schijelor de la bombă. Dar nu s-a desprins nici o bucată din fuzelaj — cel puțin cît am putut cuprinde cu ochii. După părerea mea, cam toată forța exploziei s-a propagat pe lateral.

Adică tocmai efectul pe care nu-l prevăzuse D.O. Guerrero. De la bun început făcuse calcule de mîntuială, eronate. Ca atare, mărețul său plan marca un nou și ultim fiasco al unei vieți irosite. Guerrero nu și-a dat seama — și aici fusese marea sa greșeală — că o dată cu străpungerea unui avion presurizat, suflul exploziei e atras în afară, risipindu-se. Apoi minimalizase soliditatea fantastică a aparatelor moderne cu reacție. În orice avion de pasageri toate sistemele sînt duble, astfel că defectarea sau blocarea unuia din ele, nu înseamnă o pierdere iremediabilă, fatală. Nu e imposibilă firește, distrugerea unui avion prin detonarea unei bombe — dar cu o singură condiție : să fie amplasată într-un punct vulnerabil. Or Guerrero nu se gîndise la asta.

— Mai putem rămîne în aer o oră ? îl chestionă mai departe Demerest pe Jordan.

— Avionul cred că rezistă ; nu sînt sigur de pasageri.

— Cîți sînt răniți ?

— Nu pot preciza încă. Am controlat mai întîi stricăciunile materiale, după cum mi-ai cerut. Dar am impresia că sînt destui şi în stare gravă.

— Rămîi acolo atît cît e nevoie, îi porunci Demerest. Fă tot ce poţi. Se opri şovăielnic, de groaza răspunsului ce-l aştepta la următoarea întrebare. Şi totuşi o rosti : Pe Gwen ai găsit-o ?

N-avea cum şti dacă nu cumva Gwen fusese smulsă din avion şi expulzată o dată cu depresurizarea interioară. O mai pătiseră şi alţii în trecut — chiar stewardese, surprinse în centrul vîrtejului fără nici o protecţie. Iar în ipoteza că scăpase de această cumplită ameninţare, rămîneau atîtea altele. O văzuse cu ochii lui la un pas de locul exploziei.

— Gwen e aici, îl auzi pe Cy Jordan ; dar cred că e rău de tot. Sînt vreo trei doctori la bord, care se ocupă de ea şi de alţii răniţi. O să vă mai informez după ce mai aflu amănunte.

Vernon Demerest puse receptorul la loc. In ciuda ultimei întrebări şi a celor aflate, tot nu-şi îngăduia să se lase copleşit de gînduri şi emoţii legate de viaţa sa intimă ; pentru ele avea timp mai tîrziu. Acum însă, şi înainte de orice, era dator să se îngrijească de soarta avionului şi a celor din el, să-i salveze. Ii împărtăşi pe scurt şi lui Harris relatările primite.

Anson ascultă atent, cîntărind fiecare factor în parte.

După cîte lăsase de înţeles, Vernon Demerest nu avea de gînd să preia comanda, şi aderase la toate deciziile sale. La fel se părea că va face şi în privinţa aterizării şi alegerii locului — aştepta de la Harris ultimul cuvînt.

Deşi într-o situaţie cum nu se putea mai precară, căpitanul Demerest se păstra în limitele rolului iniţial de instructor.

— Vom încerca să ajungem la Lincoln, îşi anunţă Harris hotărîrea.

Se gîndise, fireşte, mai întîi la siguranţa avionului — latura cea mai esenţială, nădăjduind totodată că în ciuda condiţiilor vitrege din compartimentele pasagerilor, vor rezista într-un fel pînă la destinaţie.

Demerest îşi dădu consimţămîntul clătinînd din cap şi avertiză Centrul Toronto, în consecinţă. De aici i se răspunse că peste cîteva minute vor fi preluaţi de Cleveland. In comunicarea sa, Demerest ceru ca aeroportul Metropolitan din Detroit să rămînă pregătit, gata să-i primească în ipoteza unei schimbări fortuite — iar Lincoln International să fie prevenit de întoarcerea lor pentru o aterizare de avarie.

— Am luat notă, Trans America 2. Vom anunţa la Detroit şi Lincoln International, confirmă Centrul Toronto.

Urmă o deviere a rutei. Se apropiau de malul de vest al lacului Huron şi totodată de frontiera canadiană.

Pe pămînt, după cum o ştiau şi Harris şi Vernon, cursa lor concentrase atenţia generală. Controlorii de trafic şi supraveghetorii de la centrele aeriene continuau desfăşurarea unei activităţi febrile, coordonînd, cu alte sectoare, abaterea avioanelor din imediata vecinătate şi degajarea rutelor aeriene pe perimetre întinse.

Orice cerere transmisă de pe „Golden Argosy" se bucura de întîietate în îndeplinire.

La trecerea frontierei, Centrul Toronto îşi încetă emisiunea, adăugînd la încheierea ultimului dialog: „Noapte bună şi mult succes!"

La numai o secundă, se auzi Centrul din Cleveland, care-i preluase.

Privind înapoi prin golul căscat în locul fostei uşi, Demerest zări o mişcare în compartimentul de clasa întîi — siluete de-abia conturate, în lumina slabă, micşorată de Jordan, spre a nu-i stînjeni pe piloţi în cabina de comandă. După cîte putea desluşi, se părea că pasagerii erau transportaţi în partea mai adăpostită, din faţă — semn că cineva intervenise energic — probabil Cy Jordan — care, de la o clipă la alta, trebuia să revină cu un nou raport. Frigul era încă aspru, chiar şi în cabina de comandă, iar dincolo, în compartimente, şi mai pătrunzător. Din nou i se strînse inima cînd se gîndi la Gwen şi din nou, cu o tărie sălbatică, se scutură de el, adunîndu-şi judecata pentru ce-i rămînea de făcut.

Deşi se hotărîse să mai zboare o oră — iar de atunci nu trecuseră mai mult de două minute — de pe acum se cerea să întocmească planul de apropiere şi de aterizare pe Lincoln International. În vreme ce Anson Harris continua conducerea aparatului, Vernon luă schemele pistelor şi le întinse pe genunchi.

Pentru el, ca şi pentru Harris, Lincoln era aeroportul de bază şi deci îl cunoşteau ca în palmă — atît ca dispunere terestră, cît şi spaţiul aerian, înconjurător. Cu toate acestea, aşa cum le-o imprimase pregătirea şi o cereau normele de siguranţă, trebuia să-şi reîmprospăteze memoria şi totodată s-o verifice.

Confruntarea schemelor le confirmă ceea ce ştiau deopotrivă.

Pentru aterizarea rapidă şi cu încărcătura pe care-o aveau la bord era nevoie de pista cea mai întinsă, atît în lungime cît şi în lăţime. Condiţia din urmă era impusă de rigiditatea direcţiei, iar o

alta, la fel de imperioasă, era orientarea ei. Conform previziunilor meteorologice, la Lincoln vîntul bătea dinspre nordvest, cu treizeci de noduri pe oră şi în rafale.

O singură pistă întrunea toate aceste deziderate.

— Ne trebuie treizero, decretă Demerest.

— După ultimul comunicat, e încă scoasă din uz, îl preveni Harris.

— Am auzit, bombăni Demerest. De ore întregi e blocată de un nenorocit de avion mexican. Împături schiţa căilor de acces, o agăţă cu o clamă de maneta sa de comandă şi, pe urmă, exclamă scos din răbdări : Naiba s-o ia de blocare ! Le dăm o păsuire de cincizeci de minute să ia drăcia aia din drum !

În timp ce apăsa pe butonul microfonului spre a le comunica verdictul controlorilor de la radar, apăru şi Cy Jordan cu o faţă pămîntie, descompusă de emoţie.

11

ÎN AEROGARA PRINCIPALĂ de la Lincoln International, avocatul Freemantle era profund descumpănit, nu mai ştia ce să creadă.

Nemaipomenit de ciudat, îşi zicea în sine, să nu se opună nimeni demonstraţiei şi larmei tot mai supărătoare stîrnită de proprietarii din Meadowood care, în clipa aceea, acaparaseră o bună parte din clădirea centrală.

Mai devreme, cînd el în persoană ceruse îngăduinţa poliţistului negru să ţină o întrunire publică, locotenentul se arătase neînduplecat. Şi, totuşi, se strînseseră cu toţii, plus sumedenia de gură-cască din jur — şi nici ţipenie de poliţist !

Zău că nu era de înţeles ! îşi repetă Freemantle în sine. Cu toate astea, explicaţia enigmei era cum nu se poate mai simplă.

După intrevederea cu Backersfeld, directorul general al aeroportului, delegaţii, cu Elliott Freemantle în frunte, coborîseră în hol unde, potrivit instrucţiunilor prealabile ale avocatului, cei de la televiziune îşi montaseră aparatele în linie de bătaie. Falnica delegaţie fu împresurată de cel puţin cinci sute de manifestanţi, care se foiseră pe lîngă operatori, în aşteptare.

Freemantle primi semnalul de alarmă chiar de la un operator, întîmpinîndu-l cu întrebarea :

— Îi dăm drumul, domnule Freemantle ? Noi sîntem gata.

De fapt, nu numai una ci două staţii de televiziune erau reprezentate, fiecare urmărind interviuri separate, pentru programul de a doua zi. Cu viclenia-i specifică, Freemantle se interesase cum şi pentru cine se făceau filmările, ca să pozeze în consecinţă. Prima, află el, era destinată unui program popular distractiv, la care se cerea polemică, multă vervă, şi chiar poante şocante. Freemantle le putea furniza pe toate.

Reporterul de la televiziune — un june arătos şi elegant, într-un palton de păr de cămilă — îşi începu chestionarul.

— Pentru ce-ați venit aici, domnule Freemantle ?

— Pentru că acest aeroport e o vizuină de hoți.

— Sînteți bun să vă explicați ?

— Se-nțelege. Proprietarii din comunitatea Meadowood sînt jefuiți. Jefuiți de liniște, de dreptul lor la somn și odihnă, cîștigat prin sudoarea muncii. Jefuiți de destindere, de sănătatea fizică și mentală, de tihna și buna dezvoltare a copiilor. Toate aceste drepturi — consfințite prin constituție — le sînt furate, fără rușine, de conducătorii aeroportului Lincoln, care nici n-o recunosc și nici nu-i compensează în vreun fel.

Reporterul zîmbi, etalînd o dantură impecabilă.

— Bătăioase cuvinte, maestre ! exclamă arătîndu-și perlele din gură.

— Da, așa este, și clienții mei și cu mine am pornit la luptă.

— Sau poate că ați vorbit la mînie ; v-a supărat cineva astă seară ?

— Și asta e adevărat, sir. Am văzut cu ochii noștri crunta indiferență a aeroportului față de suferințele împricinaților.

— Și ce aveți de gînd ?

— Vom cere la tribunal — dacă e nevoie și la tribunalul suprem — interdicția anumitor piste, chiar suspendarea întregii activități a aeroportului pe timp de noapte. În Europa — unde asemenea lucruri se tratează cu mai multă omenie — la aeroportul din Paris, de exemplu, s-a instituit o interdicție după anumite ore. În caz că nu vom obține satisfacție în această privință, atunci cerem despăgubiri proporționale gravelor prejudicii aduse proprietarilor.

— Presupun că prin însăși acțiunea de acum urmăriți să vă cîștigați suportul opiniei publice ?

— Exact, sir.

— Și credeți că publicul o să vă sprijine ?

— Dacă n-o fac, îi poftesc să petreacă douăzeci și patru de ore în Meadowood cu condiția să aibă timpane zdravene și un sistem nervos de oțel.

— Dar în mod cert, maestre, aeroporturile au luat măsuri pentru atenuarea zgomotului.

— Baliverne, sir ! Trucuri ! Minciuni pentru amețirea publicului ! Însuși directorul general al aeroportului mi-a mărturisit în seara asta că pînă și aceste simulacre, denumite de ei „măsuri de protecție", nu se respectă.

Și așa mai departe.

Pe urmă, Elliot Freemantle s-a întrebat dacă nu s-ar fi cuvenit să-l parafrazeze ceva mai fidel pe Bakersfeld, specificînd că nerespectarea se datora condiţiilor atmosferice cu totul excepţionale din seara aceea. Însă chiar dacă afirmaţia fusese numai pe jumătate exactă, formularea lui conferise mai multă greutate şi nu prea vedea cum ar putea fi contestată. Cea de a doua performanţă a fost la fel de convingătoare şi izbutită ca şi prima. Iar de-a lungul ambelor interviuri filmate, camerele au surprins cîteva primplanuri cu mutre expresive printre proprietarii răzvrătiţi din Meadowood. Elliott Freemantle nădăjduia că-şi vor vedea şi ei chipurile, a doua zi, pe ecrane, şi, vrînd nevrînd, îşi vor aminti datorită cui ajunseseră vedete, în centrul atenţiei generale.

Îl uluise cît de mulţi veniseră la aeroport — de parcă era flautistul cel din poveste, cu cîntecu-i fermecat. La întrunirea de la şcoala baptistă, să fi tot fost vreo şase sute. Dintre aceştia, se aşteptase să vadă cam jumătate urmîndu-l pe o vreme aşa de nenorocită şi la oră atît de tîrzie ; în realitate, însă, nu se adunaseră numai cei de la şcoală, ci şi alţii, prieteni şi vecini, probabil convocaţi la telefon. În plus, i se mai ceruseră formulare de angajament şi, bineînţeles, fusese încîntat să le distribuie.

Revizuindu-şi primele calcule, ajunsese la plăcuta constatare că, în lumina noilor perspective, onorariul global de douăzeci şi cinci de mii de dolari în care sperase, avea toate şansele să fie depăşit — şi încă bine de tot.

După interviurile luate de televiziune, îl interpelă şi reporterul Tomlinson de la „Tribune" care, în timpul filmărilor, îşi notase neobosit totul într-un carnet.

— Ce mai urmează, domnule Freemantle ? îl întrebă el. Aveţi de gînd să daţi curs vreunei demonstraţii, aici, pe loc ?

Avocatul îi confirmă bănuielile scuturînd energic din cap.

— Din nefericire, îi răspunse, cei de la conducerea aeroportului nu cred în libertatea cuvîntului aşa că ne-au privat de privilegiul elementar de a ne manifesta pe faţă, în văzul tuturor. Totuşi — şi arătă către localnicii din Meadowood — eu le voi comunica acestor domni şi doamne rezultatul tratativelor.

— Şi asta nu înseamnă o manifestaţie publică ?

— Nu, negă avocatul energic.

Bine că făcuse şi această precizare, îşi spuse Elliott Freemantle ; îi va prinde bine, mai ales că avea de gînd să manevreze în aşa fel situaţia, încît, pînă la urmă, să iasă o răzmeriţă în lege. Ca

să-şi pună planul în aplicare, se impunea să înceapă cu un discurs aprig — pe care, cum era şi de datoria lor — poliţiştii aeroportului îi vor cere să-l întrerupă. Era hotărît de pe acum să nu li se opună, ca să nu intre la vreun bucluc mai mare, sau să fie arestat. Dar simpla intervenţie a poliţiei — mai cu seamă dac-o da Domnul să-l întrerupă în plin avînt oratoric — va face din el un martir în ochii clienţilor, imprimînd, totodată, şi mai mult colorit istorioarei ce avea să apară în presa de a doua zi. (Cert lucru, ziarele de dimineaţă îşi încheiaseră ştirile cu relatări despre el şi despre adunarea din Meadowood, aşa că editorii pentru numărul de după-amiază nu puteau decît să-i fie recunoscători pentru noua poantă ce le-o oferea). Dar mai presus de toate acestea, proprietarii din Meadowood îşi vor întări convingerea că şi-au angajat un apărător destoinic, un conducător dîrz, care-şi merită onorariul ; parcă vedea cum peste două zile vor şi începe să-i curgă cecurile cu prima rată din angajament.

— Noi sîntem gata să vă ascultăm, îl anunţă Floyd Zanetta, care prezidase întrunirea de la şcoală.

În timp ce Freemantle se întreţinuse cu reporterul de la Tribune, o mînă de manifestanţi instalaseră la iuţeală sistemul de amplificare portabil, adus la sugestia lui Freemantle. Unul din ei îi întinse juristului un microfon de mînă şi, vorbind în el, începu să se adreseze mulţimii.

— Prieteni, am venit aici, astă seară, porniţi pe discuţii raţionale şi constructive. Am căutat să imprimăm aceleaşi intenţii şi conducerii aeroportului, convinşi că sîntem mînaţi de motive reale şi stringente, ce merită să fie luate în seamă şi judecate cu toată atenţia. În numele dumneavoastră, cu vorbe cumpănite dar ferme, am încercat să exprim aceste doleanţe. Speram că la întoarcere am să vă pot aduce făgăduinţa unui ajutor, cît de cît, sau să vă spun că am găsit înţelegere şi compasiune. Spre regretul meu, însă, mă văd nevoit să vă declar că delegaţia noastră nu s-a ales cu nimic din toate acestea. Dimpotrivă, am fost trataţi cu ostilitate, rea-voinţă, nepăsare şi, ca un corolar, am fost asiguraţi cu cinism că pe viitor vacarmul din jurul şi de pe deasupra caselor dumneavoastră va creşte şi mai mult.

Se auzi un strigăt de indignare. Freemantle ridică mîna.

— Întrebaţi-i şi pe ceilalţi, care m-au însoţit. Şi o să vă confirme. Arătă cu degetul spre cîţiva din faţă, interpelîndu-i direct. Ne-a spus sau nu directorul aeroportului să ne aşteptăm şi la mai rău ?

La început, cei vizaţi ezitară ; pe urmă dădură din cap, aprobativ.

Răstălmăcind cu rea-credinţă şi dibăcie francheţea şi cinstea lui Mel Bakersfeld, Elliott Freemantle îşi continuă peroraţia :

— Pe lîngă prietenii şi clienţii mei din Meadowood, văd şi alte figuri, necunoscute, care ni s-au alăturat, din dorinţa să afle ce se întîmplă aici. Salutăm interesul lor, e bine să ştie...

Şi vorbi mai departe, în stilul lui vehement.

Rîndurile mulţimii, deşi compacte de la bun început, se îngroşau văzînd cu ochii. Călătorii ce trebuiau să ajungă la porţile de ieşire la avioane, de-abia îşi croiau cale de trecere. Glasul difuzoarelor, anunţînd plecările curselor, era acoperit de zarva demonstranţilor. Printre localnicii din Meadwood cîţiva arboraseră mici pancarde pe care scria : „Avioanele sau oamenii, mai înainte de toate ?"... „Interziceţi zborul aparatelor cu reacţie peste Meadowood !"... „Spunem nu, zgomotului dăunător !"... „Şi cei din Meadowood plătesc impozite !"... „Acuzăm aeroportul Lincoln !"

La fiecare pauză a lui Freemantle, ţipetele şi vacarmul general se înteţeau. Un bărbat cărunt, într-un impermeabil din pînză groasă, strigă :

— Să-i servim şi noi aeroportului o porţie de gălăgie — să-i simtă şi ei gustul.

Cuvintele sale produseră un ropot de aprobări. Ce mai încolo şi încoace, „comunicarea" pe care dorise s-o facă domnul Elliott Freemantle clienţilor se transformase într-o demonstraţie în toată puterea cuvîntului. Dintr-un moment în altul, socotea el în gînd, trebuia să apară şi poliţia.

Ceea ce scăpase însă calculelor domniei sale era un factor cu totul necunoscut şi anume : tocmai cînd începuse hărmălaia lor din hol, sus, în biroul lui Mel apăruse frămîntarea cu bomba de la bordul avionului Trans America 2, absorbindu-i pe toţi, după cum o ştim. La scurt timp după sesizarea Tanyei, toţi poliţiştii porniseră în căutarea lui Inez Guerrero, fără să mai acorde atenţie manifestaţiei de protest, înscenată în hol.

Chiar după găsirea lui Inez, locotenentul Ordway rămăsese în continuare la convocarea urgentă, iniţiată de Mel.

Trecură astfel încă cincisprezece minute — timp în care locuitorii din Meadowood îşi făcuseră de cap în tihnă, încît Elliot Freemantle intrase pur şi simplu la griji. Oricît de impresionantă era

demonstrația, dacă nu era oprită de autoritatea oficială, nu prea își avea rostul.

„Unde naiba intrase poliția aeroportului, își repeta avocatul impacientat, și de ce nu-și făcea datoria ?“

În clipa aceea apăru și locotenentul Ordway însoțit de Mel Bakersfeld, coborînd de la etajul ocupat de birourile administrative. Cu cîteva minute înainte se încheiaseră și consultările din biroul directorial. După interogarea lui Inez Guerrero și trimiterea celui de al doilea avertisment comandantului cursei Trans America 2, Mel socotise că nu mai avea rațiune să-i rețină pe oameni, să se întindă la vorbă. Așa că Tanya, împreună cu directorul ei și pilotul șef al companiei se întoarseră la sediul lor, în așteptarea eventualelor știri. Același lucru îl făcură și ceilalți, fiecare revenind la treburile curente, afară numai de Inez Guerrero, reținută de detectivii poliției orășenești pentru continuarea cercetărilor. La plecare, Tanya îi făgăduise lui Standish — inspectorul de la vamă, necăjit și alarmat de soarta nepoatei din avion — să-l țină la curent cu orice veste primită.

Mel, dezorientat, fără să știe prea bine încotro să-și îndrepte mai întîi grija, părăsi biroul, o dată cu Ned Ordway.

Locotenentul fu primul care observă învălmășeala din hol și pe Elliott Freemantle.

— Iar afurisitul ăla de clănțău ? ! exclamă el. I-am spus doar că aici nu e loc de demonstrații. Își iuți pasul, ca să ajungă mai repede la gloata de jos. Îi risipesc eu, cît ai zice pește, făgădui hotărît.

Mel, de-alături, îl făcu atent :

— Poate că tocmai asta și așteaptă ca să poată poza în erou.

Ordway își despica drum prin mulțime, cu umerii săi solizi și, o dată ajunși mai aproape, îl auziră pe Freemantle proclamînd sus și tare :

— În ciuda asigurărilor primite mai devreme din partea conducerii aeroportului, iată că și la o oră atît de tîrzie încă mai circulă o sumedenie de avioane provocînd același zgomot asurzitor, dementțial, ca întotdeauna. Chiar și acum...

— Lasă chestia asta, îl întrerupse Ned Ordway. Te-am prevenit că aici, în aerogară, n-o să fie nici o răzmeriță.

— Dar, vă asigur, domnule locotenent, că nu e vorba de așa ceva. Freemantle ținea, mai departe, microfonul la gură, ca să i se audă limpede fiecare cuvînt. N-am dat decît un interviu tele-

viziunii după întîlnirea — aş putea spune foarte nesatisfăcătoare — cu reprezentanţii aeroportului, şi pe urmă i-am informat pe aceşti oameni.

— Informează-i în altă parte ! i-o reteză Ordway, după care, se întoarse cu faţa la cei adunaţi şi le strigă : Acum risipiţi-vă !

Mulţi îl mîncau din priviri, alţii bombăneau furioşi. Cînd poliţistul se răsuci din nou către Elliott Freemantle scînteiară şi bliţurile fotografilor, iar reflectoarele televiziunii, pînă atunci stinse, reveniră şi ele la viaţă, inundînd cu lumina lor prim-planurile surprinse la repezeală de camerele de filmat. In sfîrşit, se îndurase cerul să meargă lucrurile aşa cum şi-o dorise, îşi spuse Freemantle cu sufletul uşurat.

Mai încolo, la margine, Mel Bakersfeld rămăsese de vorbă cu reporterii de la televiziune şi cu ziaristul Tomlinson, de la „Tribune“. Consultîndu-şi notiţele, acesta îi citea un pasaj din declaraţiile avocatului. Pe măsură ce asculta, Mel se întuneca la faţă.

— Am cel mai mare respect pentru dumneavoastră şi uniforma ce-o purtaţi, domnule locotenent, spunea Elliott Freemantle, adresîndu-i-se locotenentului. Cu toate acestea, ţin să vă aduc la cunoştinţă că ne-am mai adunat astă seară în altă parte — în Meadowood — dar din pricina zgomotului venind de la aeroport nu ne-am auzit unii pe alţii.

— Cu mine nu aveţi ce argumenta, domnule Freemantle, îi ripostă Ordway implacabil. Dacă nu faceţi exact ce v-am spus, vă arestez. Vă ordon să împrăştiaţi oamenii de aici.

Cineva din mulţime strigă :

— Şi dacă nu vrem ?

— Să nu ne clintim din loc ! pledă o altă voce. N-au cum să ne lege pe toţi.

— Nu ! se interpuse Freemantle, ridicînd mîna ca să se facă pace. Vă rog să-mi daţi voi ascultare ! Nu vom produce nici un fel de dezordine ; nu vom arăta nici o împotrivire. Prieteni şi clienţi, domnul poliţist ne-a poruncit să ne sistăm întîlnirea şi să plecăm. Aşa vom face ; îi ascultăm ordinul. L-am putea interpreta ca o gravă încălcare a libertăţii cuvîntului... (fu întrerupt de urale şi urlete aprobative)... dar să nu dăm prilejul să se spună că am desconsiderat legea. Şi, pe un ton ultragiat la culme, încheie scurt : Voi avea de făcut o declaraţie presei ; afară, nu aici !

— O clipă ! se auzi glasul viguros al lui Mel Bakersfeld, peste capetele tuturor. Îşi croi drum printre oameni şi se apropie de

avocat: M-ar interesa, Freemantle, să ştiu ce-o să conţină declaraţia dată presei? Alte răstălmăciri? Alte dezinformări juridice menite să-i ducă de nas pe neofiţii care te ascultă? Sau, pur şi simplu, vechile panglicării în care eşti aşa de expert?

Mel vorbise tare de tot, fiind auzit de cei din preajmă. Cuvintel sale stîrniră un zumzet general, atestînd interes şi curiozitate. Cei care o luaseră din loc se opriseră să-l asculte.

— Asta e o răutate, o calomnie! Dar, mirosind primejdia, se replie imediat. Şi totuşi, voi trece peste ea.

— De ce? Dacă e o defăimare, ştii prea bine cum merită tratată. Şi Mel îşi înteţi atacul frontal: Sau poate ţi-e teamă să nu reiasă, dimpotrivă, c-am afirmat adevărul.

— Nu mă tem de nimic, domnule Bakersfeld. Dar poliţistul de faţă ne-a suspendat dreptul de-a mai vorbi, aşa că mă scuzaţi...

— Ţi l-am suspendat dumitale, însă cu domnul Baskerfeld e altceva, preciză Ned Ordway. Dînsul are deplină autoritate aici. În timp ce vorbea, Ned i se alătură lui Mel, amîndoi blocîndu-i trecerea.

— Ca adevărat apărător al ordinei s-ar cuveni să nu faci diferenţieri, să ne priveşti ca egali, obiectă Freemantle.

— Cred că are dreptate, spuse Mel pe neaşteptate. Ordway îi aruncă o privire nedumerită. Ar trebui să ne acorzi drepturi egale. Şi, în loc să interzici întrunirea, să-mi îngădui privilegiul de care s-a bucurat şi domnule Freemantle, de a le vorbi şi eu ascultătorilor. Asta dacă ţii să te dovedeşti un adevărat apărător al ordinei...

— Mai încape vorbă? zise vînjosul negru zîmbind peste capetele amîndorura. Încep să vă dau dreptate şi dumneavoastră şi domnului Freemantle.

— Vedeţi, a revenit la sentimente mai bune, spuse Mel avocatului, chipurile, binevoitor. Şi acum, pentru că ne aflăm cu toţii aici, să clarificăm cîteva lucruri. Întinse mîna după microfon: dă-mi-l şi mie, zise.

Expresia indignării violente ce i se imprimase pe chip acum un minut, două, se mai estompase. Atunci, aflînd din carnetul lui Tomlinson despre declaraţiile făcute de Freemantle în faţa camerelor de filmare se aprinsese pe loc, spumegînd de mînie. Şi, întrebat de aceasta şi de reporterul televiziunii dacă va da vreo replică, îi asigurase c-o va face, fără întîrziere.

— Aaa, nu, asta nu ! se împotrivi Freemantle, scuturîndu-şi capul energic.

Primejdia pe care-o mirosise mai înainte se contura dintr-o dată reală şi ameninţătoare. Îl mai subestimase o dată în seara aceasta pe Bakersfeld, şi n-avea de gînd să repete eroarea. Deocamdată, îi avea pe toţi proprietarii în mînă, şi nu-şi putea îngădui luxul să-i scape de sub control. Singurul lucru pe care şi-l dorea acum cu ardoare era să-i vadă risipindu-se, şi cît mai repede.

Arogîndu-şi un aer atotştiutor, declară emfatic :

— S-au spus şi-aşa prea multe... Apoi, ignorînd cererea lui Mel de a-i trece lui microfonul, îl înmînă unui localnic din Meadowood şi, arătînd către instalaţia de amplificare, conchise irevocabil : Demontaţi-o şi să ne vedem de drum.

— Dă-mi-l încoace, se amestecă Ordway, întinzîndu-se după microfon. Şi lăsaţi totul aşa cum e ! În acelaşi timp, făcu un semn cu capul către cîţiva poliţişti apăruţi pe la marginea imensului chiorchine de oameni, care imediat se şi amestecaseră printre ei. Sub privirea îngrozită şi neputincioasă a lui Freementale, Ned îi predă microfonul lui Mel.

— Mulţumesc, zise directorul, întors cu faţa către rebelii din Meadowood — mulţi fulgerîndu-l cu priviri ostile — cît şi spre curioşii opriţi să asculte şi să vadă ce se petrece.

Deşi ceasul arăta douăzeci de minute peste miezul nopţii, deci sîmbătă dimineaţă — în aerogară domnea aceeaşi aglomeraţie, care, probabil, nici nu avea să scadă, ci dimpotrivă, să atingă culmi şi mai mari, toată noaptea şi în ziua următoare, pînă la remedierea întîrzierilor şi revenirea la orarii normale. Dacă scopul manifestanţilor din Meadowood fusese să le înăsprească şi mai mult situaţia, cugeta Mel, apoi şi-l atinseseră din plin. Numărul lor — în jur de vreo mie — apăsa greu spaţiul aerogării, interpunîndu-se valului de pasageri ca un banc de nisip, tăindu-le drumul şi silindu-i să lupte din răsputeri să-şi facă loc. Atîta doar că întreaga poveste nu putea să dureze mai mult de cîteva minute.

— Voi fi scurt, anunţă el şi, cu microfonul la gură, se prezentă auditoriului, specificînd şi calitatea sa de director. Mai devreme am primit o delegaţie reprezentîndu-vă pe toţi. Le-am expus care sînt greutăţile aici, la aeroport şi, totodată, le-am explicat că vi le înţeleg şi pe-ale dumneavoastră şi regret că aveţi de suferit. Mă aşteptam să vi se comunice toate acestea, dacă nu integral, cel puţin în esenţă. În schimb, aflu că spusele mele au fost întoarse pe dos, iar dumneavoastră induşi în eroare.

Elliott Freemantle scoase un răget de mînie.

— Minciună ! Asta-i minciună ! Era congestionat la faţă, iar freza, pînă atunci impecabilă, se deteriorase. Locotenentul Ordway îl înşfăcă de braţ.

— Acum taci din gură ! Ai vorbit cînd ţi-a fost rîndul.

În faţa lui Mel se mai instalase un microfon al televiziunii, afară de cel pe care-l ţinea în mînă, iar cînd reîncepu să vorbească, se aprinseră şi reflectoarele.

— Domnul Freemantle mă acuză că mint. Astă seară şi-a demonstrat predilecţia pentru cuvinte tari. Mel îşi aruncă ochii pe notiţa din mînă. După cîte înţeleg, în registrul termenilor folosiţi au intrat cuvinte ca „jefuire", „indiferenţă", „ostilitate" şi „rea-voinţă", cei din urmă atribuiţi atitudinii mele faţă de delegaţie ; încercările noastre de reducere a zgomotului au fost calificate de dînsul drept „baliverne", „trucuri" şi „minciuni pentru ameţirea publicului". Ei bine, veţi vedea acum cine minte sau mistifică, şi cine spune adevărul.

Greşise, şi de-abia acum îşi dădea seama, că nu vorbise din capul locului demonstranţilor, recunoştea în sine. Chibzuise că va putea ajunge la o înţelegere şi fără a produce perturbări în aerogară. Dar iată că nu-şi împlinise nici unul din obiective. Învălmăşeala tot se produsese ; cel puţin măcar de-ar obţine înţelegerea ascultătorilor !

— Îngăduiţi-mi să vă schiţez punctul nostru de vedere în privinţa reprimării zgomotului.

Şi, pentru a doua oară în seara aceea, Mel enumeră măsurile impuse piloţilor şi companiilor lor tutelare.

— În condiţii normale, adăugă el, aceste restricţii sînt respectate. Însă pe vreme nefavorabilă, ca viscolul de acum, trebuie să le acordăm îngăduinţă piloţilor, să ne gîndim mai întîi la securitatea avioanelor. Cît despre folosirea pistelor, de cîte ori ne stă în putere evităm decolările de pe cea care ţinteşte spre Meadowood — adică pe doicinci. Totuşi, se mai ivesc momente explică el, în care sîntem siliţi să recurgem la ea — ca în clipa de faţă, cînd pista treizero e scoasă din uz. Facem tot ce putem pentru dumneavoastră, susţinu Mel, şi nu sîntem de loc indiferenţi, aşa cum s-a afirmat dar, ca aeroport în plină activitate comercială, nu ne este îngăduit să desconsiderăm îndatoririle noastre fundamentale şi, mai presus de orice, siguranţa avioanelor.

Era încă vizibilă ostilitatea ascultătorilor, deși acum dublată de interes. Și tocmai acest amănunt îl înnebunea pe Elliott Freemantle, care-l străfulgera pe Mel cu priviri furibunde.

— Din cîte am putut auzi, continuă Mel, domnul Freemantle a preferat să treacă sub tăcere unele observații făcute de mine față de delegați, pe tema generală a zgomotului creat de aeroporturi. Ele n-au fost nicidecum exprimate — și aici, își consultă iar notița — cu „nepăsare" și „cinism", așa cum vi s-a relatat — ci cu deplină onestitate. De altfel, aceeași franchețe am s-o arăt și aici, față de dumneavoastră.

Ca și mai devreme recunoscu din nou că mari minuni nu se mai puteau face în materie de atenuare a zgomotului, iar cînd aminti și de noile avioane, așteptate în curînd, cu surplusul inconvenientelor sonore, mulți se încruntară la chip, de-a dreptul înspăimîntați. Totuși, oamenii îi apreciau cinstea și obiectivitatea, amănunt pe care-l sesiză și el. Afară de cîteva intervenții izolate, lipsite de importanță, nimeni nu-l întrerupse, cuvintele lui răsunînd întregi și limpezi peste bîzîitul necurmat din aerogară.

— Mai sînt două lucruri pe care nu le-am menționat față de delegați, dar intenționez să le spun acum. Vocea lui deveni aspră. Mă tem că n-o să vă placă. Primul, se referă la comunitatea dumneavoastră, din Meadowood. Cu doisprezece ani în urmă, acest cartier nu exista. Pămîntul — un teren viran — era împărțit în parcele mărunte și ieftine, a căror valoare a crescut brusc și considerabil, o dată cu dezvoltarea aeroportului. Exemplul nu este de loc izolat, asemenea comunități, ca Meadowood, sînt cu miile, în lumea întreagă, apărînd și crescînd ca ciupercile în apropierea aeroporturilor.

— Dar cînd ne-am instalat noi aici, habar n-aveam de avioane cu reacție și de vacarmul lor, strigă un glas de femeie.

— Noi însă știam, ripostă Mel ridicînd un deget spre vorbitoare. Administrația aeroportului era la curent cu apariția aparatelor reactive, cu bubuitul lor, și i-a prevenit de nenumărate ori pe oameni și comisiile de parcelare, implorîndu-i să nu construiască locuințe acolo. Pe atunci nu eram la conducerea aeroportului, dar există documente și fotografii la dosare. Tot din inițiativa aeroportului s-au înfipt semne și pancarde în cartierul ridicat de dumneavoastră pe care scria : AVIOANELE VOR DECOLA ȘI VOR RE-

VENI LA ATERIZARE PE DEASUPRA ACESTUI TEREN. Şi alte aeroporturi au procedat la fel. Numai că proprietarii funciari şi samsarii le azvîrleau cît colo. Apoi v-au vîndut parcelele dumneavoastră, sau case gata construite, fără să sufle o vorbă despre zgomotul ce avea să vină şi planurile de extindere ale aeroportului — deşi le cunoşteau. Aşa că pînă la urmă, ei sînt cei care ne-au tras pe sfoară — şi pe dumneavoastră şi pe noi.

De astă dată nu mai apăru nici o replică, ci numai chipuri abătute şi îngîndurate. Spusele lui loviseră tocmai unde-i durea, cugetă Mel şi, în sinea lui, îi deplîngea în mod sincer. În fond, nu avea în faţă duşmani pe care voia să-i înfrîngă. Ci oameni cumsecade, frămîntaţi de-un necaz real şi apăsător; vecini, pe care ar fi dorit să-i poată ajuta mai mult.

Surprinse privirea întărîtată a lui Freemantle, şi rînjetul său batjocoritor.

— Consideri probabil că ai lucrat dibaci, Bakersfeld, îl înfruntă avocatul. Apoi se întoarse, răcnind cît îl ţinea gura, ca să se facă auzit şi fără microfon : Să nu-i daţi crezare ! Vrea să vă înmoaie dîrzenia ! Dacă mă urmaţi pe mine, îi dăm în gît pe ăştia de la aeroport, şi le luăm despăgubirile.

— În caz că n-aţi auzit ce-a spus, domnul Freemantle vă sfătuieşte să rămîneţi alături de el, repetă Mel la microfon. Apropo de asta, am şi eu ceva de adăugat. Aşteptă pînă redobîndi atenţia abătută a ascultătorilor, şi de-abia atunci continuă : Mulţi oameni, oameni ca dumneavoastră — s-au lăsat prinşi în capcane cumpărînd terenuri sau case în zone care nu trebuiau valorificate, sau cel puţin nu în scopuri domestice, ci industriale — o ambianţă în care zgomotul nu deranjează. Totuşi, nu vă puteţi considera iremediabil păgubiţi, deoarece sînteţi proprietarii terenului şi ai locuinţelor, cu toată valoarea lor scăzută.

— Aici ai spus o vorbă mare, îl aprobă, cu tristeţe, unul dintre bărbaţi.

— Acum vi se pregăteşte o nouă păcăleală, menită să vă frustreze în plus. De la un capăt la altul al Statelor Unite, avocaţii iau cu asalt cartierele din preajma aeroporturilor. De ce ? Pentru că pacostea cu zgomotul reprezintă o mină de aur.

— Dacă mai spui un singur cuvînt te dau în judecată, urlă Freemantle, cu faţa sîngerie şi strîmbă.

— Şi pe ce motiv, mă rog ? i-o întoarse Mel. Doar n-oi fi ghicind ce am de gînd să spun...

Amenințarea avocatului se putea transforma într-un proces de calomnie, cumpăni Mel, deși nu prea-l vedea punîndu-și-o în aplicare. Oricum, era prea tîrziu să dea înapoi, îi revenise îndrăzneala de altă dată — plăcerea de-a spune lucrurilor pe nume, indiferent de consecințe — un simțămînt pe care nu-l încercase prea des în ultimii doi, trei ani.

— Localnicii din comunitățile la care m-am referit, continuă neabătut, se lasă convinși că aeroporturile pot fi trase la răspundere, și cu succes, în fața tribunalelor. Li se făgăduiesc despăgubiri generoase de parcă la fiecare capăt de drum s-ar afla cîte o căldare cu dolari. Firește, nu afirm că aeroporturile nu pot fi date în judecată, sau că n-ar exista o seamă de avocați serioși, cu o reputație solidă, angajați în astfel de litigii. Vă avertizez însă că mulți, chiar foarte mulți, sînt și de altă categorie.

— Și după ce să-i recunoaștem noi ? întrebă aceeași femeie care intervenise mai înainte, dar de astă dată cu un glas îmblînzit.

— E foarte greu fără un îndrumar — vreau să spun fără cunoașterea unor antecedente în materie de procese intentate împotriva aeroporturilor. Dacă nu sînteți înarmați cu ele, vă puteți lăsa prostiți numai de enumerarea unilaterală a cazurilor fericite. Șovăi o secundă și adăugă : Am auzit și eu astă seară o listă de precedente. Dacă doriți vă pot oferi și reversul ei.

— Să auzim și versiunea dumitale, sir, îl încurajă un bărbat chiar din primul șir.

Cîțiva se uitau iscoditori înspre Elliott Freemantle. Mel ezitase să atingă această latură, socotind că, și așa, povestea durase mai mult decît plănuise inițial. Acum însă, cîteva minute în sus sau în jos, tot nu mai contau. Între timp, o zări și pe Tanya apărută la extremitatea grupului.

— Litigiile enunțate într-un stil curgător, atît în fața dumneavoastră cît și a mea, sînt de mult perimate pentru noi, care diriguim treburile aeroporturilor. După cîte îmi amintesc, primul a fost Causby împotriva statului american. Acest caz — tocmai stîlpul de susținere în pledoaria lui Fremmantle în amfiteatrul școlii — datează de douăzeci de ani, explică Mel. Părțile angajate : un crescător de pui și avioane militare. Acestea zburau foarte jos,

pe deasupra fermei, la șaizeci și șapte de picioare de la pămînt — ceea ce nu se întîmplă, nici pe departe, cu avioanele care trec peste Meadowood. Puii intrau în sperieți, mulți au pierit. După ani și ani de tărăgăneală, procesul a ajuns, în fine, la tribunalul suprem, care și-a dat pronunțarea. Despăgubirile acordate n-au atins nici patru sute de dolari — adică exact contravaloarea puilor morți. După cum vedeți, adăugă el, fermierul nu s-a umplut de bani, așa cum n-o să vă pricopsiți nici dumneavoastră de pe urma unui proces.

Îl zări pe Elliott Freemantle, făcînd fețe-fețe, de mînie, cînd aprinzîndu-se ca o flacără, cînd albindu-se ca varul. Mai văzu că Ned Ordway îl apucase iar de braț, să-l strunească.

— Există în schimb un caz, pe care domnul Freemantle n-a binevoit să vi-l împărtășească, deși foarte important, ajuns tot la tribunalul suprem și extrem de notoriu. Din păcate, însă, nu vine în sprijinul argumentării avocatului dumneavoastră, ci dimpotrivă.

Era vorba de procesul Batten împotriva statului, respins de curtea supremă, în 1963, pe motiv că numai „încălcarea bunurilor materiale" aduce după sine penalizări, nu însă și simplul zgomot. Tot cu un eșec se soldase și acțiunea clubului civil Loma Portal împotriva companiei aeriene „American". Prin decizia din 1964, a Curții Supreme din California, se stabilise că proprietarii nu aveau dreptul să ceară sistarea zborurilor pe deasupra imobilelor personale, aflate lîngă aeroport. Infinit mai importantă era continuarea activității companiei în interesul publicului... Așa sunase hotărîrea definitivă. Mel citase cazurile fără ezitare și din memorie, fapt care, fără îndoială, impresionase audiența.

— Precedentele în justiție sînt ca și statisticile, urmă zîmbind. Dacă jonglezi cu ele, poți dovedi orice. Dar dumneavoastră nu trebuie să mă credeți numai pe cuvînt, adăugă. Cercetați-le. Găsiți totul la dosare.

— Pe-astea nu ni le-ai spus, bombăni o femeie de lîngă Elliott Freemantle. Ni le-ai înșirat doar pe-alea care ți-au convenit.

O parte din ostilitățile îndreptate mai înainte spre Mel, se întoarseră către avocat.

Freemantle ridică din umeri. La urma urmei, hotărî în sine, tot avea peste o sută șaizeci de formulare gata completate și puse la

loc sigur, într-o servietă încuiată, și vîrîte în portbagajul mașinei. Nimic din ce se îndruga aici nu mai putea altera această realitate palpabilă.

Dar numai după o secundă sau două începu să-l încerce unele dubii. Vedea că Mel Bakersfel era asaltat de întrebările cîtorva prăpădiți în legătură cu contractele de angajare a avocatului, semnate în aceeași seară. Iar vocile lor trădau suspiciune. Ce mai încolo și încoace, îi pusese la pămînt Bakersfeld cu felul lui de a se purta, și cu ce le înșirase. Grupul compact din față se fărîmiță în cete mărunte, toți sporovăind cu înflăcărare între ei.

— Mi s-au pus întrebări privitoare la un contract, anunță Mel. Ca prin farmec, oamenii amuțiră. Cred că știți la ce contract mă refer. Am avut și eu în mînă un formular.

Elliott Freemantle făcu un pas înainte.

— Și ce dacă ! Doar nu ești avocat, asta am stabilit-o mai devreme ! Prin urmare, nu te pricepi la contracte.

De astă dată fusese destul de aproape de microfon să se facă auzit de întreaga mulțime.

— Te înșeli ; nu e zi să n-am de-a face cu ele, i-o reteză Mel. Fiecare concesiune din aeroport — de la compania cea mai mare, pînă la standul cu antinevralgice — funcționează în virtutea unui contract aprobat de mine și negociat de către angajații mei.

Se răsuci către ascultători.

— Domnul Freemantle mă face atent, și pe bună dreptate, că nu sînt avocat ; așa că o să vă dau un sfat de om de afaceri. În anumite circumstanțe s-ar putea să vi se impună onorarea contractelor încheiate în seara asta. Un contract e un contract. Puteți fi dați în judecată pentru nerespectarea lui, vi se pot imputa banii. După părerea mea însă, dacă veți face pe loc o notificare, anulați ambele alternative. Pe de o parte, nu ați primit nici un fel de bunuri, nici un serviciu. Iar pe de alta, ar însemna să vă tragă pe fiecare : separat la răspundere. Or asta ar fi o treabă, nu glumă ! zîmbi Mel. Și un ultim amănunt. De astă dată se uită țintă la Elliott Freemantle. Nu văd care tribunal ar privi cu ochi buni un onorariu global în jurul a cincisprezece mii de dolari pentru un serviciu, pe care, cu un eufemism l-am putea denumi „nebulos".

— Atunci ce ne rămîne de făcut ? se auzi din nou bărbatul de mai înainte.

— Dacă, realmente, v-ați răzgîndit, vă sugerez ca astăzi sau mîine să trimiteți o scrisoare pe adresa domnului Freemantle. Specificați că ați renunțat la serviciile domniei sale, menționînd și motivul. Păstrați-vă neapărat o copie. Și astfel, cred că se va încheia totul.

Mel fusese mai dur decît își propusese și, totodată, prea îndrăzneț, împingînd lucrurile atît de departe. Dacă ținea cu orice preț, Freemantle putea să i-o plătească. De fapt, se interferase între clienți și avocat, punîndu-l într-o lumină nefavorabilă, și, mai ales, dezbătînd o problemă care viza direct interesele aeroportului, și implicit pe el — ca director. Judecînd după sclipirile de ură din ochii avocatului, evident nu-și dorea decît să-și ia revanșa dacă-i va sta în puteri. Și totuși, instinctul îi spunea că n-o va face ; nu-i convenea lui Freemantle o cercetare mai amănunțită și, mai ales, publică, a metodelor de recrutare a clientelei și a procedeelor sale neortodoxe. Ajunși la proces, un judecător pătruns de etica profesională putea să ridice întrebări penibile, ba chiar și Asociația Juriștilor, veșnica apărătoare a moralității confraților. Cu cît cugeta mai mult, cu atît își dădea seama că nu are temeiuri de îngrijorare. De altfel, fără ca Mel s-o știe, Elliott Freemantle ajunsese la aceleași concluzii.

Indiferent ce s-ar fi spus despre el, rămînea un pragmatic. De mult pătrunsese adevărul că în viață există jocuri pe care le cîștigi, iar altele iremediabil pierdute. Uneori pierderea era neașteptată — un fleac, o nimica toată putea preface o izbîndă ca și cîștigată într-o ireversibilă și dureroasă înfrîngere. Din fericire însă, pentru oamenii ca Freemantle uneori și reversul era adevărat.

Directorul aeroportului — Bakersfeld — se dovedise a fi una din aceste piedici mărunte, desigur nebănuite — pe care, dacă ar fi privit-o mai cu luare aminte, desigur, ar fi putut-o înlătura. Chiar după prima lor confruntare, care ar fi trebuit să-i servească de avertisment, a continuat să-și subestimeze adversarul, rămînînd în vizuina lui în loc să o șteargă fără să privească înapoi. Un alt detaliu revelator, dar descoperit la fel de tardiv, era că, deși subtil și precaut, Bakersfeld juca pînă la ultima carte — întocmai ca și el. Asta se văzuse clar în ultimile minute, cînd întinsese coarda la maximum. Și de-atunci, din momentul acela, Elliott Freemantle știuse că Bakersfeld cîștigă partida, în detrimentul său.

Fără doar şi poate, Asociaţia Juriştilor nu l-ar felicita pentru activitatea din noaptea aceasta. În plus, nu trebuia să uite ciocnirea pe care-o mai avusese cîndva cu o comisie de cercetare; şi o experienţă fusese deajuns.

Bakersfeld intuise exact, reflecta el. Nu-şi va sili clienţii să-i achite rata la care se angajaseră. Riscurile unei asemenea stăruinţe erau prea mari, iar rezultatele incerte.

Dar nici să capituleze, aşa, dintr-odată, nu avea de gînd. Chiar a doua zi va bate o depeşă către cei care semnaseră formularele, încercînd, pe cît îi va sta în putinţă, să-i convingă de a-l menţine ca apărător al onorariului stabilit. Mari iluzii nu-şi făcea în privinţa răspunsurilor. Prea le stîrnise Bekersfeld, bănuielile, fi-i-ar curajul de rîs! Totuşi, măcar o parte din avans poate îi mai rămînea; s-or găsi niscaiva printre ei dornici de a continua lupta; iar mai tîrziu, o să vadă chiar el dacă merita osteneala.

Dar marea lovitură — viţelul cel gras — îi scăpase şi pace! Cu toate acestea, nu se dădea bătut; va dibui altceva. Şi curînd de tot. Că doar aşa se întîmpla de regulă.

Ned Ordway împreună cu alţi cîţiva poliţişti împrăştiau mulţimea din holul aerogării, redîndu-i înfăţişarea şi pulsaţia normală. Se dezmembră, în sfîrşit, şi instalaţia de amplificare şi se dădu de-o parte.

Mel Bakersfeld observă că Tanya, apărută acum cîteva clipe, înainta spre el.

O femeie venită cu cei din Meadowood, pe care o mai remarcase în cîteva rînduri, i se postă drept în faţă. Avea trăsături bine conturate, o expresie inteligentă şi un păr castaniu, ce-i cădea pe umeri.

— Domnule Bakersfeld, i se adresă pe un ton cumpănit. S-au vorbit multe şi de toate, şi am ajuns să privim altfel unele lucruri, mai bine, mai limpede. Totuşi, plec fără să ştiu ce să le spun copiilor mei cînd ţipă speriaţi şi mă întreabă de ce nu-i slăbeşte larma avioanelor, ca să poată dormi? Despre asta n-aţi pomenit nimic.

Mel scutură din cap învins. În puţine cuvinte, femeia îl făcuse să înţeleagă cît de inutile fuseseră eforturile sale — tot ce se petrecuse în noaptea aceea. Ştia că nu-i poate da nici un răspuns

şi, că, probabil, nu va exista nici unul atîta vreme cît va dăinui această vecinătate între aeroporturi şi locuinţe.

Tot dibuia după o formulă, oarecare, cînd Tanya, ajunsă lîngă el, îi întinse o foaie de hîrtie împăturită.

O desfăcu şi citi mesajul; după felul cum arăta se vedea că fusese bătut la maşină în mare grabă:

> explozie la bordul cursei 2 în timpul zborului. avarii structurale şi răniţi. vine aici pentru aterizare urgentă. soseşte 0130 est. căpitanul cere pista treizero. turnul control informează: încă blocată.

12

LA CAPĂTUL COMPARTIMENTULUI de clasa a doua, unde totul era stropit cu sînge, ca într-un abator, Milton Compagno, medic practician, făcea apel la întreaga-i pricepere profesională încercînd să-i salveze viața lui Gwen Meighen. Nu avea însă nici o certitudine că va izbuti.

În clipa detonării bombei, Gwen, plantată în spatele lui Guerrero, fusese, după el, cea mai apropiată de centrul exploziei.

În alte împrejurări, ar fi fost ucisă pe loc, ca și Guerrero. Doi factori o salvaseră — cel puțin pentru moment. Între ea și locul dinamitării se interpusese Guerrero plus ușa toaletei. Privite în parte, nici una nu putea fi socotită o pavăză eficace, dar împreună întîrziaseră cu o fracțiune de secundă forța inițială a exploziei. În acel interval fulgerător se produsese spărtura în învelișul avionului, provocînd o a doua detonare — aceea a depresurizării.

Într-adevăr, Gwen fusese izbită de suflul dinamitei, proiectată îndărăt, grav rănită și sîngerîndă, însă, între timp, forța exploziei întîlnise o alta, antagonică, și anume vîrtejul de aer năvălit prin spărtura din fuzelaj.

Era ca și cînd două tornade se încrucișaseră, luptîndu-se între ele pentru supremație. În secunda următoare, depresurizarea înfrînse tăria exploziei inițiale, azvîrlind-o în văzduh și în bezna nopții de afară.

Deși puternică, explozia nu făcuse ravagii întinse.

Gwen Meighen, victima cea mai gravă, zăcea în stare de inconștiență pe podeaua culoarului. Alături, tinerelul cu chip de bufniță, care ieșise din toaletă, speriindu-l pe Guerrero, sîngera abundent, era amețit, însă lucid și pe picioare. Cîțiva pasageri, vreo șase, și tot de prin apropriere, căzuseră victimele schijelor și ale fărîmelor de bombă, care le pricinuiseră răni sau contuzii.

Alții, loviți sau zgîriați de vîrtejul obiectelor, stîrnit de depresurizarea interioară, nu-și reveniseră încă din șoc; totuși, nici starea, nici leziunile lor nu erau îngrijorătoare.

La declanșarea vîrtejului în compartimente, cei care nu erau protejați de curelele de siguranță se treziseră împinși spre spărtura căscată în avion — o nouă primejdie ce o amenințase în special pe Gwen Meighen. Dar la cădere, fie din pură întîmplare sau instinctiv, Gwen își încolăcise brațul după piciorul unei banchete. Așa scăpase neaspirată, apărîndu-i cu trupul ei, și pe alții tîrîți în neant.

După primele trîmbe de aer, fenomenele de absorbție se diminuaseră.

În schimb, rămăsese un alt pericol, la fel de mare și de imediat pentru toți pasagerii, fie răniți sau nevătămați : lipsa de oxigen.

Cu toată desprinderea automată a măștilor, doar cîțiva dovediseră prezența de spirit de a le aplica fără întîrziere. Din fericire s-au găsit oameni care să intervină energic înainte de a fi prea tîrziu.

În virtutea antrenamentului, stewardesele, indiferent de locul unde fuseseră surprinse de năprasnica învălmășeală, luaseră măștile, îndemnîndu-i și pe alții, prin semne, să le urmeze exemplul. Cu aceleași reacții spontane răspunseseră și cei trei medici aflați la bord cu soțiile lor ; conștienți de necesitatea oxigenării, nu-și irosiseră secunde prețioase, instruindu-i pe toți cei din jur să procedeze la fel. Judy, isteața nepoată a inspectorului Standish, după ce se pusese pe ea și pe pruncul de alături la adăpost, se îngrijise și de vecinii apropiați. stimulîndu-i prin gesturi să folosească măștile.

Bătrîna doamnă Quonsett, după atîtea demonstrații de salvare la care asistase în călătoriile ei ilicite, știa prea bine ce are de făcut. Se înarmase prompt cu o mască, întinzîndu-i una și amicului — oboistul — pe care, de la pătrunderea primelor jeturi de aer îl trăsese pe scaun, alături. Despre ea însăși, nu avea nici cea mai vagă idee dacă va scăpa cu viață sau va muri, dar constată că acest gînd din urmă nu o tulbura prea mult ; oricare avea să fie sfîrșitul, ținea negreșit să urmărească tot ce se întîmplă, pînă în ultima clipă.

Cineva îi aruncă o mască și tînărului rănit de lîngă Gwen. Clătinîndu-se și fără a pricepe prea bine ce se petrece în avion, își duse oxigenul la gură și inspiră.

Cu toate aceste intervenții, la capătul primelor cincisprezece secunde — și deci la limita critică — nici jumătate din pasageri nu își puseseră măștile. Cei care nu le aveau, începuseră să dea semne de

ameţeală şi somnolenţă, ameninţaţi, în următoarele cincisprezece secunde, să-şi piardă cunoştinţa.

Gwen Meighen nu primise nici oxigen, nici alt ajutor, prăvălindu-se tot mai adînc în inconştienţa provocată de răni şi lovituri. Acesta fusese mometul cînd, cu riscul măririi avariilor sau chiar al distrugerii avionului, Anson Harris hotărîse coborîrea vertiginoasă, salvînd astfel viaţa lui Gwen şi a multora în pericol de asfixiere.

Pornind de la douăzecişiopt de mii de picioare, picajul durase două minute şi jumătate.

Or carenţa de oxigen nu era permisă mai mult de trei, patru minute, deoarece după acest interval apăreau leziuni pe creier.

După primul minut şi un sfert, avionul ajunsese la nouăsprezece mii de picioare, dar şi aici aerul era la fel de rarefiat, insuficient pentru susţinerea vieţii. Sub această limită, atmosfera devenea mai oxigenată şi ceva mai propice, pentru ca la douăsprezece mii de picioare să se poată respira normal.

Curînd după statornicirea avionului la înălţimea de zece mii de picioare, cei care-şi pierduseră cunoştinţa şi-au recăpătat-o, cu excepţia lui Gwen. Mulţi chiar nici nu-şi dădeau seama de starea prin care trecuseră.

Treptat, pe măsură ce se atenuau simptomele şocului, pasagerii şi stewardesele reveneau la realitatea înconjurătoare. Oak Lawn, stewardesa blondă şi înţepată, a doua în ierarhie după Gwen, se precipită spre răniţii dinspre partea posterioară a avionului. Deşi, după paloarea feţei se vedea cît era de emoţionată, vorbi cu un glas imperativ :

— Avem nevoie de un doctor. Există vreunul printre dumneavoastră ?

— Da, domnişoară.

De altfel, Milton Compagno se ridicase de pe scaun înaintea apelului ei. Mic de statură, cu trăsături ascuţite, mişcîndu-se vioi şi vorbind repede, cu accent de Brooklyn, examină atent situaţia la locul exploziei, stînjenit de frigul usturător şi vîntul ce se rostogolea mugind prin deschizătura ivită în trupul avionului. Din fosta bucătărie şi toalete nu rămăsese decît o masă informă de metal şi lemnărie carbonizată, stropită cu sînge. Spatele fuzelajului, pe dinăuntru, era sfîrtecat ; cablurile de comandă şi alte instalaţii complet dezvelite.

Medicul își ridică vocea spre a se face auzit peste larma vîntului și a motoarelor, acum stăpînitoare în compartiment, devreme ce nu mai era ermetic.

— Ar trebui să duceți cît mai mulți oameni înspre cabina din față, să le asigurați maximum de căldură posibilă. Pentru răniți avem nevoie de pături.

— Voi încerca să găsesc, făgădui stewardesa nu prea sigură de reușită.

Multe din păturile așezate în plasele de deasupra banchetelor zburaseră afară, o dată cu hainele pasagerilor și cu alte obiecte prinse în vîltoarea depresurizării.

Între timp, lui Compagno i se mai alăturaseră încă doi medici.

— Aduceți-ne tot ce aveți ca instrumentar și medicamente de prim ajutor, se adresă unul din ei altei stewardese.

Singur Compagno — îngenuncheat acum lîngă Gwen — își luase trusa medicală la drum. Colegii săi, nu.

Potrivit unei vechi tradiții, Milton Compagno nu pleca nicăieri neînarmat cu cele trebuincioase intervențiilor de urgență. De aceea și-aici preluase primul inițiativa deși, ca medic practician, s-ar fi cuvenit să acorde întîietatea celorlalți doi, care erau specialiști, superiori profesional.

Milton Compagno se socotea întotdeauna la datorie. Cu treizeci și cinci de ani în urmă, cînd o pornise pe povîrnișul vieții luînd-o de jos de tot — dintr-o mahala a New York-ului — își agățase prima lui firmă în Mica Italie din Chicago, lîngă Milwaukee și Grand Avenues. Iar de atunci, așa cum spunea soția — deobicei, resemnată — nu încetase să practice medicina decît în timpul somnului. Îi făcea plăcere să fie solicitat. Pentru el, meseria era un fel de premiu pe care-l cîștigase și trebuia să și-l apere cu sfințenie, indiferent de ora cînd l-ar fi căutat, așa cum nu existase ocazie să se eschiveze de la o vizită la domiciliul bolnavului. Spre deosebire de mulți confrați, care treceau pe lîngă accidente fără să se oprească, temîndu-se de urmările unei asistențe ineficiente, Compagno întotdeauna cobora din mașină și-i ajuta pe cei în nevoie cu ce putea. La fel de conștiincios ținea pasul cu orice noutate apărută în profesie. Și totuși, cu cît trudea mai din greu cu atît părea că înflorește. Storcea fiecare minut din ziua de muncă — de parcă își pusese de gînd ca într-o singură viață, din care prea puțin îi mai rămăsese, să aline suferințele întregii omeniri.

După mulți ani de amînări, plecase în sfîrșit la Roma, împreună cu soția, să viziteze locurile natale ale părinților. Urma să petreacă

o lună pe aceste meleaguri şi, cum nu mai era tînăr, consimţise să folosească prilejul pentru a se odihni din plin. Cu toate acestea, nu-i scăpase din vedere eventualitatea de a fi chemat să dea o mînă de ajutor, fie în decursul călătoriei sau chiar în Italia, şi era hotărît s-o acorde, indiferent ce scria la lege ! De aceea se pregătise, şi nu îl mira de loc solicitarea de acum.

Îşi îndreptă atenţia întîi spre Gwen — evident, în starea cea mai gravă — spunîndu-le peste umăr colegilor :

— De restul ocupaţi-vă voi.

Pe culoarul strîmt al compartimentului unde zăcea Gwen, Compagno o întoarse puţin într-o parte, aplecîndu-se peste ea să vadă dacă mai respiră. Da, respira ; dar superficial şi sacadat. O chemă din nou pe stewardesa blondă.

— Am nevoie de oxigen, o anunţă.

Şi pînă i se aduse o butelie de oxigen şi o mască, îi căscă gura rănitei ca să stabilească în ce măsură căile respiratorii erau libere ; găsi dinţi zdrobiţi pe care îi scoase, şi mult sînge. Controlă dacă sîngerarea nu jena respiraţia.

— Ţine-i masca la gură, spuse stewardesei. Şi oxigenul prinse a şuiera. La un minut, două, apăru o urmă de culoare pe chipul pămîntiu, stors de viaţă, al lui Gwen.

Între timp, începu să oprească sîngerarea abundentă la nivelul feţei şi al toracelui. Lucrînd expeditiv, prinse cu pensa hemostatică o arteră facială, — punctul cel mai important al hemoragiei externe, iar în rest aplică pansamente compresive. Descoperise şi semnele unei fracturi claviculare şi a braţului stîng, care necesitau să fie imobilizate ulterior. Cu mare strîngere de inimă, observă ceea ce părea a fi nişte aşchii în ochiul stîng al pacientei ; despre dreptul era mai puţin sigur.

Ofiţerul Jordan, mişcîndu-se cu precauţie în jurul doctorului Compagno şi al lui Gwen, supraveghea activitatea stewardeselor şi mutarea pasagerilor în partea mai ferită de frig. Mulţi erau conduşi la clasa întîi, aşezaţi cîte doi pe un loc, alţii în holişorul semicircular al aceluiaşi compartiment de lux, unde existau permanent scaune disponibile. Îmbrăcămintea rămasă de pe urma suflului interior era împărţită călătorilor aflaţi în stare mai critică, fără a se ţine seama, fireşte, de adevăraţii ei posesori. Ca întotdeauna în astfel de împrejurări, oamenii se arătau gata de a se ajuta între ei cu generozitate şi chiar cu mici ieşiri hilare.

Colegii lui Compagno îngrijeau de răniţii mai puţin gravi. Tînărul cu ochelari, surprins de explozie în spatele lui Gwen, avea o

tăietură foarte adîncă la braț, însă remediabilă cu îngrijirile de rigoare. În afară de ea, suferise leziuni mai mărunte pe față și în regiunea umerilor. Ajutorul de moment se limitase la aplicarea pansamentelor compresive pe braț, o injecție cu morfină, asigurarea unei poziții cît mai confortabile și maximum de căldură. Atît asistența medicală cît și mișcarea pasagerilor dintr-un compartiment în altul, erau mult îngreuiate de oscilațiile avionului, izbit din toate părțile de furtuna ce împresura la joasa altitudine de acum. Căderile în gol, alternate cu puternice legănări laterale, se succedau la intervale scurte, de numai cîteva minute, astfel că mulți pasageri începuseră să se resimtă de pe urma lor, adăugîndu-se la suferințele preexistente și neplăcutul rău de avion.

După a doua convorbire telefonică cu Demerest, Cy Jordan reveni lîngă Milton Compagno.

— Căpitanul Demerest m-a însărcinat să vă mulțumesc dumneavoastră și celorlalți doctori pentru tot ceea ce faceți. Totodată vă roagă, dacă vreți, dacă aveți un moment liber, să poftiți în cabină să-l informați despre starea răniților ca s-o comunice la rîndul său prin radio.

— Ține-mi compresa, îi ceru medicul pe un ton poruncitor: apasă tare pe locul unde se află. Acum vreau să mă ajuți să improvizez o atelă. O să folosim una din coperțile de piele în care puneți revistele, și un prosop dedesubt. Adu-mi coperta cea mai mare și lasă revista înăuntru. Se opri, și apoi adăugă: O să mă duc și în cabină cînd pot. Pînă atunci, spune-i așa căpitanului: în cel mai scurt timp trebuie să le vorbească pasagerilor. Acum au trecut peste șoc și le-ar prinde bine cîteva cuvinte de îmbărbătare.

— Da, sir. Cy Jordan se uita în jos, la Gwen, încă inconștientă; chipul lui posac și scofîlcit arăta mai jalnic ca oricînd. E vreo nădejde să scape, doctore?

— Da, tinere, deși incertă. Depinde foarte mult de vigoarea ei fizică și morală.

— De asta nu a dus lipsă niciodată.

— A fost și drăguță, nu?

Cu carnea ciopîrțită, plină de sînge, de praf și cu părul ciufulit, era greu să fii sigur.

— Nu drăguță, foarte frumoasă...

Compagno rămase tăcut. Oricare avea să fie deznodămîntul, fata de pe podea nu se va mai putea numi niciodată drăguță, decît cu intervenția chirurgilor estetici.

— Am să-i predau căpitanului mesajul dumneavoastră, sir. Şi, cu un aer mai mohorît ca înainte, Cy Jordan se îndreptă spre cabina de comandă.

La foarte puţin timp, se auzi prin difuzoare vocea calmă a lui Vernon Demerest.

— Doamnelor şi domnilor, vă vorbeşte căpitanul Demerest... Pentru a învinge urletele vîntului şi ale motoarelor Cy Jordan răsucise la maximum butonul volumului, aşa că fiecare cuvînt răsuna clar. Ştiţi că am fost în impas, într-un mare impas. Şi n-am să încerc să-l minimalizez. Nici glume n-am să fac, pentru că aici, în cabina de comandă, nu ne arde de şotii, şi cred că nici dumneavoastră. Am trecut cu toţii printr-o experienţă unică, chiar pentru noi, piloţii, şi nădăjduim să n-o mai reedităm vreodată. Dar am depăşit-o. În clipa de faţă avem avionul sub control ; zburăm către Lincoln International, unde sperăm că vom ateriza în aproximativ trei sferturi de oră.

Pasagerii din cele două compartimente, de clasa întîi şi a doua, amestecaţi acum de-a valma, încetaseră orice conversaţie şi nu mai făceau nici o mişcare. Instinctiv, îşi îndreptară ochii spre difuzoarele de deasupra, ascultînd atenţi să nu piardă nici un cuvînt.

— Ştiţi, desigur, că avionul este avariat. Dar nu-i mai puţin adevărat, că putea să fie infinit mai rău.

Cu microfonul în mînă, Demerest se întreba cît de precis şi de onest trebuie să fie în indicaţiile sale. În cursele obişnuite, anunţurile făcute de el erau laconice, limitîndu-se la informaţiile stricte. Avea aversiune faţă de comandanţii guralivi, care-şi bombardau ascultătorii captivi cu tot felul de comentarii de-a lungul traseului. Totuşi, de astă dată, intuia că trebuie să spună mai multe ; pasagerii erau îndreptăţiţi să cunoască realitatea.

— N-am să vă ascund că ne mai aşteaptă cîteva greutăţi. Aterizarea va fi dificilă şi nu putem şti cît de mult va fi afectată de stricăciunile aparatului. Vă spun acest lucru, deoarece la sfîrşitul acestui comunicat, membrii echipajului vor face cu dumneavoastră un instructaj cu privire la poziţia pe care trebuie s-o adoptaţi şi la măsurile de protecţie ce se impun în decursul manevrelor de coborîre. Tot de la ei veţi afla cum veţi părăsi avionul, la nevoie, imediat după aterizare. În cazul cînd veţi fi puşi în această situaţie, vă rugăm să acţionaţi cu calm şi iuţeală, respectînd întocmai indicaţiile personalului nostru. Vreau să vă asigur că jos, pe pămînt, se iau toate măsurile pentru a ne veni în ajutor.

Cu gîndul la pista treizero, Demerest nădăjduia că mai ales această ultimă afimaţie corespundea adevărului. Socoti că nu avea sens să intre în detalii, cum ar fi fost blocarea stabilizatorului, sau alte neajunsuri tehnice pe care mulţi călători tot nu le-ar fi priceput. Aşa că vorbi despre altceva, şi cu o undă de veselie în glas.

— Intr-un fel, vă puteţi considera norocoşi, pentru că astă seară în loc de un singur căpitan cu experienţă, la cîrma avionului, întîmplător aveţi doi. Căpitanul Harris şi pe mine. Sîntem o pereche de pelicani bătrîni, însumînd în palmaresul nostru mai mulţi ani de zbor decît ne convine, în anumite momente, să recunoaştem — afară de momentul acesta, de-acum, cînd ne dăm seama cît de utilă se dovedeşte experienţa amîndurora. Ne vom completa deci unul pe altul, în vreme ce ofiţerul Jordan va rămîne mai tot timpul cu dumneavoastră. Vă cerem tot ajutorul şi, dacă ni-l acordaţi, vă făgăduim că vom ieşi cu bine pînă la capăt.

Demerest puse la loc microfonul.

— Bine ai mai întors-o din condei, observă Anson Harris fără să-şi dezlipească ochii de pe instrumentele de comandă. Ar trebui să faci politică.

— Nimeni nu m-ar vota, zise Vernon, cu amărăciune. In general oamenilor nu le place să le vorbeşti deschis, să le spui adevărul de la obraz.

Îşi aminti înciudat de adunarea consiliului administrativ de la Lincoln, cînd ceruse cu atîta însufleţire să se interzică vînzarea asigurărilor la cabinele din aeroport. Şi care fuseseră urmările sincerităţii lui de atunci ? Lamentabile ! In acelaşi timp, se întreba cam cum s-or fi simţind membrii consiliului, inclusiv microsul şi îngîmfatul lui de cumnat, după ce aflase de poliţa lui D.O. Guerrero şi încercarea lui criminală de-a nimici avionul ? Poate mai mulţumiţi de sine ca întotdeauna, îşi zise Vernon, iar pe viitor, în loc să-l placheze cu vechea formulă : „Asta nu se va întîmpla niciodată“, o vor schimba, spunîndu-i : „A fost un incident cu totul excepţional, dar nu înseamnă că se va şi repeta“. Mă rog, orice s-a spus sau nu, dacă vor ajunge cu bine şi-o să dea ochii cu ei, era hotărît să-şi reia vechea luptă — şi cu mai mare tam-tam. Spre deosebire de trecut, de astă dată va avea un auditoriu mai larg. Indiferent cum o va primi administraţia, experienţa din seara aceasta — cînd avionul şi cei de la bord se aflaseră la un pas de pieire — cu siguranţă că va umple paginile ziarelor ; iar el, Demerest, o va folosi la maximum. Va discuta făţiş cu reporterii, le va spune părerea lui despre asigurările împotriva accidentelor, despre domnii con-

silieri ai aeroportului Lincoln şi, mai ales, despre nepreţuitul cumnat — Mel Bakersfeld. Desigur, momîile de la Relaţiile cu publicul vor face pe dracu în patru să-i ţină gura închisă „pentru reputaţia companiei".

— Dar lasă-i numai să-ncerce !

În aparatul de radio se auziră pîrîiturile anterioare emisiei.

— Trans America 2 ; vorbeşte Centrul din Cleveland. De la Lincoln se anunţă că pista treizero e încă indisponibilă. Se încearcă înlăturarea obstacolului. În caz de nereuşită, aterizaţi pe doicinci.

Auzindu-l pe Demerest repetînd mesajul spre confirmare, Harris se întunecă la faţă. Doicinci era cu o mie de picioare mai scurtă precum şi mai îngustă şi cu un vînt potrivnic. Folosirea ei însemna dublarea riscurilor, şi-aşa foarte mari.

Expresia lui Vernon reflecta, fără echivoc, propria sa reacţie faţă de cele comunicate.

Avionul rămînea tot în voia furtunii — izbit cu sălbăticie din toate părţile — iar eforturie de a-l menţine în echilibru îl solicitau într-atît de mult pe Harris, încît nu mai avea timp de altceva.

Demerest se întoarse către ofiţerul Jordan.

— Cy, du-te înapoi în compartimente şi diriguieşte treburile acolo. Vezi dacă fetele şi-au început instructajul în vederea aterizării şi dacă toţi înţeleg ce-au de făcut. Apoi alege o mînă de oameni, care ţi se par mai destoinici. Arată-le pe unde sînt ieşirile în caz de pericol şi învaţă-i cum să le folosească. O dată ce-am depăşit marginea pistei — ceea ce sigur se va întîmpla dacă aterizăm pe doicinci, aparatul se poate dezmembra, şi-l lăsăm în urmă, bucăţi. Desigur, ne vom repezi să-i culegem pe cei pierduţi pe drum ; dar poate că n-o s-avem timp.

— Am înţeles, sir.

Şi din nou, Jordan se strecură de pe scaunul său.

Nerăbdător cum era să vadă cu ochii lui ce se întîmplă cu Gwen, Demerest ar fi dat orice să-l părăsească pe Harris, să-l lase de unul singur la comandă.

Însă la numai cîteva momente de la plecarea tînărului pilot, însuşi Compagno apăru în pragul cabinei. Între timp, Jordan degajase intrarea — înlăturînd uşa desprinsă din balamale, acoperită cu tot soiul de alte sfărîmături, şi înlesnind astfel trecerea.

Milton Compagno se prezentă foarte sumar.

— Acum vă pot raporta, domnule căpitan, situaţia exactă a răniţilor, după cum mi-aţi cerut-o.

— Vă rămînem recunoscători, doctore. Dacă nu erați dumneavoastră...

Compagno îi stăvili efuziunea printr-un gest al mîinii.

— Să lăsăm asta pentru mai tîrziu. Își deschise o agendă legată în piele la pagina marcată printr-un creionaș subțire, de aur. Iarăși un lucru tipic pentru Compagno — își întocmise o informare complexă, cu numele, starea și tratamentele administrate pacienților. Domnișoara Gwen — stewardesa — începu medicul, este cea mai amenințată. Are leziuni multiple în regiunea feței și a toracelui și sîngerări abundente, o dublă fractură la brațul stîng și, firește, starea de șoc. De asemenea, v-aș ruga să anunțați pe cei în măsură ca la sosirea avionului să ne aștepte un chirurg oftalmolog.

Deși vizibil tulburat — judecînd după paloarea feței — Vernon își impusese întreaga tărie pentru a nota relatările doctorului pe carnetul de bord. Totuși, la ultimele cuvinte ale medicului, se opri ca trăsnit.

— Un oftalmolog ? ! Vreți să spuneți... ochii...

— Mă tem că da, afirmă doctorul cu gravitate. Apoi se corectă ; cel puțin ochiul stîng e invadat de așchii metalice sau de lemn — exact nu pot să-mi dau seama. Ne trebuie un specialist să precizeze dacă e atinsă și retina. Cît privește ochiul drept s-ar părea că e nevătămat.

— Ooo, cerule ! exclamă Demerest simțind că i se face rău și acoperindu-și fața cu mîna.

Milton Compagno clătină din cap.

— E prematur să tragem concluzii. Chirurgia modernă face minuni. Dar orice intervenție sau tratament necesită timp.

— Vom transmite prin radio ce ne-ați spus, interveni Anson Harris. Au destul răgaz pentru toate pregătirile, îl asigură pe Compagno.

— Atunci să trecem la ceilalți accidentați.

Demerest își însemnă mecanic toate informațiile. În comparație cu suferințele lui Gwen, restul victimelor nu aveau aproape nimic.

— E cazul să mă întorc să văd dacă a survenit vreo schimbare, anunță medicul.

— Nu, nu plecați, spuse Demerest brusc.

Medicul se opri, măsurîndu-l cu un aer de curiozitate.

— Gwen, adică domnișoara Meighen... începu Vernon cu o voce forțată, penibilă, pe care nici el nu și-o recunoștea... în sfîrșit... este... însărcinată. Asta complică lucrurile ?

În stînga lui, Anson Harris tresări mirat, şi Vernon îl văzu.
— N-aveam de unde să ştiu, răspunse medicul oarecum în apărarea sa. Desigur sarcina nu e prea avansată.
— Nu, confirmă Demerest, evitîndu-i privirea. Nu este. Cu cîteva minute înainte, hotărîse să nu pună această întrebare. Pe urmă însă tot el îşi spusese că trebuia negreşit să ştie la ce să se aştepte.
Milton Compagno cumpăni înainte de a-şi da verdictul.
— Desigur nu impietează nimic asupra capacităţii de refacere a bolnavei. Cît despre copil, mama nu a rămas prea multă vreme fără oxigen, ca să-i dăuneze şi lui. Nu a suferit nici lovituri în regiunea abdomenului. Se opri puţin şi pe urmă continuă agitat : Prin urmare, nu văd efecte negative. Dacă domnişoara Meighen va supravieţui — şi, o dată în spital, cu îngrijire promptă, are destule şanse — copilul se va naşte normal..
Demerest dădu din cap, incapabil să articuleze un cuvînt.
După o clipă de şovăire, doctorul Compagno plecă. În urma lui, se aşternu tăcere. Curînd însă Anson Harris o risipi.
— Aş vrea să mă odihnesc, Vernon, înainte de aterizare. Vrei să-mi iei un timp locul ?
Demerest acceptă tacit şi, ca un robot, se transferă la cîrma avionului. Cel puţin bine că Harris nu-i punea întrebări şi nu făcea comentarii în legătură cu Gwen. Indiferent ce gînduri îl bîntuiau, avusese decenţa să le păstreze pentru sine.
Harris întinse mîna spre carnetul de mesaje, cu datele furnizate de doctor.
— Am să le comunic eu, şi răsuci butonul radio să-l cheme pe dispecerul de la Trans America.
Pentru Vernon, conducerea avionului era, într-un fel, o reconfortare fizică, după şocul şi emoţiile pricinuite de ultimele veşti. Probabil şi Harris se gîndise la asta — sau poate nu ? Oricum, cererea lui mai avea şi altă explicaţie logică. Pilotul de la comanda avionului trebuia să-şi conserve forţele pentru momentul aterizării. Şi cu toate riscurile ce le comporta coborîrea lor pe Lincoln, era limpede că Harris intenţiona să execute el aterizarea. Aşa cum o va şi face, hotărî Demerest, ţinînd seama de comportarea lui impecabilă de pînă acum.
După ce-şi termină transmiterea mesajului, Harris îşi lăsă scaunul pe spate, să se odihnească. Alături de el, Vernon se străduia să-şi strunească gîndurile, adunîndu-le numai asupra comenzilor. Dar în zadar ! Pentru un pilot abil şi experimentat, concentrarea totală în decursul zborului la orizontal nu era nici obişnuită nici ne-

cesară — chiar în momente dificile, ca cele de acum. Cu toate încercările de a le alunga sau amîna, grijile pentru Gwen îl urmăreau neabătute.

Gwen... despre care i se spusese că are „destule șanse" să scape cu viață. Gwen... cea frumoasă, deșteaptă și plină de făgăduinți, așa cum o văzuse în seara aceasta, nu va mai merge la Neapole... Gwen, care cu o oră sau două în urmă îi mărturisise în englezește „Din întîmplare te iubesc"... Gwen pe care, cu toată împotrivirea, o iubea și el, de ce n-ar fi recunoscut-o ? Cu inima strînsă, îndurerată, și-o închipui rănită, căzută în inconștiență și... cu pruncul lui în pîntece ; copilul pe care o îndemnase să-l azvîrle ca pe un gunoi... Iar ea îi răspunsese cu duh : „Tocmai mă întrebam cînd ai să ajungi și la asta..." Pe urmă o văzuse tulburată. „E un privilegiu... ceva măreț și minunat... și, dintr-o dată, mă văd silită să renunț la darul pe care l-am primit, să-l nimicesc". După pledoariile lui se lăsase convinsă, cedase : „Cred că pînă la urmă voi proceda rațional. O să accept acest raclaj". Lucru de neconceput, în situația de acum. În spitalul unde va fi internată, nu-l mai putea face decît în caz extrem — numai cînd copilul i-ar primejdui viața și ar trebui să se aleagă între mamă și el. Or doctorul Compagno părea înclinat să creadă că nu se va ivi un asemenea pericol ; iar pe urmă, va fi prea tîrziu. Deci dacă Gwen va supraviețui, se va naște și copilul. Se simțea oare mai împăcat în cuget sau îi părea rău ? Nici el nu era sigur. Și totuși, Gwen îi spusese : „Deosebirea dintre mine și tine este că tu ai mai avut un copil... o perpetuare a ființei tale... oriunde s-ar afla..." Se referise la fetița născută cu asistența companiei Trans America, în cadrul așa zisului PPP 3 și dispărută fără urme. Întrebat de Gwen — în aceeași noapte — recunoscuse că uneori îi mai fuge gîndul la ea. Nu adăugase însă cît de des și de necontrolat i se întîmpla acest lucru.

Copilul lui necunoscut avea unsprezece ani. Demerest îi ținea minte ziua de naștere și, cu toate încercările de a-i ignora aniversarea, nu era an să nu și-o amintească, dorindu-și același lucru de fiecare dată : să poată face ceva pentru ea, un fleac, cît de mic, cum ar fi, de pildă, să-i trimită o felicitare... Probabil asta se datora faptului că el și cu Sarah (în pofida năzuinței comune) nu avuseseră un copil... pe care să-l poată sărbători... Alteori, îl năpădeau întrebări fără de răspuns : „Unde se afla fiica lui ? Cum arăta oare ? Era fericită ?" Cîteodată îi fugeau ochii la copiii de pe stradă, și dacă i se păreau de aceeași vîrstă cu fetița lui se trezea făcînd speculații... dacă nu cumva... prin absurd... Dar imediat se dojenea

pentru o asemenea inepţie. Uneori îl încolţea ideea că fetiţa e maltratată, sau are nevoie de ajutor, iar el nu ştie şi nu are cum să i-l dea. La gîndul acesta se trezi, instinctiv, încleştîndu-şi mîinile pe manşă. Pentru prima dată, îşi dădu seama că n-ar mai îndura asemenea incertitudini cu firea lui posesivă. Raclajul ar fi fost altceva ; îl mulţumea ca modalitate — certă, definitivă — şi nimic nu l-ar fi abătut de la hotărîrea luată — nici dialogul de mai înainte cu Anson Harris. Adevărat ; nu era exclus ca pe urmă să-l încolţească îndoielile, poate chiar regretele. Dar faptul se consuma — şi ştia cum.

Glasul difuzorului de deasupra îi frînă firul gîndurilor.

— Trans America 2, vorbeşte Centrul din Cleveland. Viraţi la stînga pe direcţia pistei doicinci. Vi se permite coborîrea, pînă la şase mii. Comunicaţi-ne cînd sînteţi gata.

Demerest împinse toate cele patru manete pentru a începe să piardă din altitudine. Reglă indicatorul de rută şi se angajă într-un viraj lin.

— Trans America 2 se îndreaptă spre doicinci, răspunse Anson Harris. În momentul acesta coborîm sub plafonul de zece mii.

Pe măsură ce spintecau spaţiul, se înteţeau şi izbiturile în avion, dar cu fiecare minut erau tot mai aproape de destinaţie şi de salvare. În acelaşi timp, se apropiau şi de punctul de frontieră aeriană, de unde Cleveland urma să-i predea centrului din Chicago. După altă jumătate de oră de zbor, intrau sub jurisdicţia aeroportului Lincoln care le va dirija accesul.

— Cred că ştii, Vernon, cît de rău îmi pare de Gwen, vorbi Harris liniştit. Şovăi puţin. Nu mă priveşte ce este între voi doi, însă dacă aş putea face ceva, ca prieten...

— N-ai nimic de făcut, îl repezi Demerest.

N-avea nici o intenţie să-şi descarce sufletul în poala lui Anson Harris ; era el priceput în ale meseriei, nimic de zis, dar în rest avea concepţii de fată bătrînă. Ba chiar se căia pentru slăbiciunea de mai înainte prin care se trădase, dar prea îl copleşise emoţia — lucru atît de rar la el. Îşi reluă expresia acră, ostilă, paravanul îndărătul căruia îşi ascundea orice emoţie, orice trăire intimă.

— Trecem de opt mii de picioare, informă Harris Centrul de Dirijare.

Demerest menţinea avionul în coborîre şi pe aceeaşi rută aeriană, urmărind din ochi şi pe rînd toate indicatoarele.

Îşi aminti ceva despre copil, despre fetiţa lui apărută cu unsprezece ani în urmă. În săptămînile premergătoare naşterii, se luptase

cu el însuşi dacă să-i mărturisească lui Sarah infidelitatea, în ideea de a adopta pruncul, de a-l păstra lîngă ei. Pînă la urmă însă, nu avusese curajul s-o facă. Îl înspăimîntase reacţia ei violentă ; se temuse că n-o să accepte copilul, a cărui prezenţă va rămîne ca un memento dureros pentru ea. Mult după aceea, și tardiv, își dăduse seama că în judecata lui o nedreptăţise. Desigur, Sarah ar fi fost şocată, rănită, ca şi acum, cînd ar afla despre Gwen. Dar cu vremea, şi chiar curînd, puterea ei de adaptare ar fi învins. Cu toată impasibilitatea ei, cu toată acea mediocritate, cum o considera Demerest, cu toate activităţile banale, mic burgheze — jocurile de cărţi de la club şi picturile în ulei, făcute cu titlu de amator — Sarah avea o structură solidă, sănătoasă. Poate de aceea şi rămăsese lîngă ea ; şi, chiar acum, nu avea tăria să se gîndească la un divorţ.

Negreşit, Sarah ar fi găsit o portiţă de ieşire. Natural, nu l-ar fi scutit de şicane, i-ar fi făcut zile fripte, şi nu puţine probabil. Dar ar fi consimţit să adopte copilul — singurul care n-ar mai fi avut de suferit. Însăşi Sarah s-ar fi îngrijit de acest lucru, doar îi cunoștea firea. „Numai dacă..." cugetă Demerest, şi aproape simultan repetă cu glas tare :

— De n-ar fi atîţia afurisiţi de „dacă" în viaţa asta !

La şase mii de picioare, redresă avionul la zbor orizontal împingînd manetele ca să menţină viteza. Tînguitul motoarelor se înteţi simţitor. Cum trecuseră de sub dirijarea unui centru sub jurisdicţia altuia, Harris fusese absorbit de comunicările radio, stabilind legătura cu Chicago.

— Ai spus ceva ? îl întrebă pe Demerest.

Acesta negă, clătinînd din cap.

Perturbările atmosferice erau mai violente ca oricînd, lovind avionul şi balansîndu-l cînd într-o parte, cînd în alta.

— Trans America 2, vă urmărim pe ecranele radar, răsună o nouă voce de la Centrul din Chicago.

Harris rămase mai departe pe post de telegrafist ; Demerest cu gîndurile sale. De ce n-ar lua acum o hotărîre definitivă în legătură cu Gwen ? Şi aşa făcu. Va avea de înfruntat lacrimile şi acuzările lui Sarah, poate chiar mînia ei, dar îi va mărturisi adevărul despre Gwen. Va recunoaște paternitatea copilului ce-l avea în pîntece. Întrevedea de pe acum scene penibile, bocete, ţipete, şi nu o zi, nici două ; chiar după calmarea spiritelor tot vor dăinui sîcîielile, săptămîni şi poate luni în şir — o perioadă de cumplite suferinţe pentru el. Dar după ce vor trece, vor găsi o ieşire, o formulă oarecare. Ciudat ! Însă în privinţa aceasta nu avea nici o îndoială.

Oare încrederea lui în Sarah îi dădea atîta siguranță ? Probabil. Natural, nu putea să prevadă exact ce vor face ; foarte mult va depinde și de Gwen. În ciuda stării ei grave — așa cum i-o relatase medicul — era totuși convins că va scăpa cu viață. Gwen avea rezistență și curaj, chiar inconștientă se va lupta să învingă moartea, iar în cele din urmă, se va împăca și cu semnele mutilante ale suferințelor de acum, oricare ar fi. Desigur, va veni cu ideile și pretențiile ei în privința copilului. S-ar putea să nu renunțe cu una, cu două la el ; poate de loc. Gwen nu era ființa care să se lase desconsiderată sau condusă.

Nu era exclus să se vadă cu două femei pe cap, în loc de una — plus un copil ! Și-atunci să te ții ! Dar în această ipostază mai apărea o întrebare : cît de departe va merge Sarah cu toleranța ei ? Dumnezeule ! Ce încurcătură infernală ! Totuși, o dată ce avusese tăria primei hotărîri, îi era peste poate să creadă că n-o să iasă la un liman. Ar fi fost culmea să se întîmple altfel — își zise cu ironie sinistră — după apăsătorul tribut moral și material pe care îl va plăti.

Acul altimetrului arătă că trecuseră de cinci mii de picioare.

Ei, și pe urmă va fi copilul ! O perspectivă pe care de pe acum începuse s-o întrevadă într-o lumină nouă. Firește nu-și va îngădui să alunece pe panta unui sentimentalism dezgustător, așa cum făceau alții — de pildă, Anson Harris, dar, oricum, va fi copilul lui. O experiență cu totul inedită.

Oare ce-i spusese Gwen în mașină, cînd veneau la aeroport ?... „port în pîntece un mic Vernon Demerest. Dacă e băiat, i-am putea da numele de Vernon Demerest-junior, după tradiția americană". Poate nu era rea ideea. Zău că nu ! Și chicoti.

Harris îl privi pieziș.

— De ce rîzi ?

— Nu rîd de loc, explodă Demerest. De ce naiba aș face-o ? Avem careva din noi vreun motiv de hlizeală ?

Celălalt ridică din umeri.

— Mi s-a părut că te aud chicotind.

— E pentru a doua oară cînd ai iluzii auditive. După zborul ăsta de control, ar fi cazul să te duci la orelist, să-ți facă un examen.

— N-ai de ce să fii grosolan.

— N-am de ce ? N-am de ce ? urlă Demerest revenit complet la realitate. Poate că tocmai de asta-i nevoie într-o situaţie ca a noastră. Să-i sară unuia din noi ţandăra şi să facă tărăboi.

— Dacă-i aşa, atunci eşti cel mai calificat.

— Cînd o să termini cu întrebările neghioabe, treci din nou la cîrmă şi lasă-mă să vorbesc cu adormiţii ăia de jos.

Anson Harris îşi îndreptă din nou scaunul.

— Pofteşte, mă rog ; de ce m-aş opune ? Am preluat comenzile.

O dată eliberat, Demerest se şi întinse după microfon. După hotărîrile luate în tăcere, se simţea mai bine, mai în puteri. Acum se va ocupa de lucruri de strictă urgenţă. Începu să vorbească cu o voce voit brutală.

— Centrul Chicago, aici e căpitanul Demerest, pe Trans America 2. Mai ascultaţi acolo sau aţi înghiţit niscaiva pilule de somn şi sforăiţi ?

— Aici Centrul din Chicago, căpitane. Sîntem pe recepţie, şi toţi la datorie.

În glasul controlorului se simţea o undă de imputare. Însă Demerest n-o luă în seamă.

— Atunci de ce naiba nu vă faceţi simţiţi ? Avionul este în mare primejdie. Avem nevoie de ajutor.

— Rămîneţi în emisie, vă rog. Urmă o pauză şi apăru o voce nouă. Aici supraveghetorul Centrului Chicago. Am auzit comunicatul, căpitane. Fiţi siguri că facem tot ce ne stă în puteri. Înainte de a vă prelua, o duzină de oameni au lucrat pentru dumneavoastră să vă degajeze ruta. Acelaşi lucru îl fac şi acum. Vă acordăm întîietate, o frecvenţă clară şi un zbor direct la Lincoln.

— Nu e de-ajuns, urlă Demerest. Tăcu un moment, lăsînd microfonul deschis. Ascultă-mă cu atenţie, Chicago, reluă el. Nu ne serveşte la nimic zborul direct la Lincoln dacă acolo ne aşteaptă pista doicinci, în loc de treizero. Să nu-mi spui iar că treizero e blocată, am mai auzit-o, şi ştiu şi de ce. Scrie ce-ţi spun şi deschideţi capul ălora de la Lincoln. Avionul nostru este foarte încărcat, vom ateriza în mare viteză. În plus, avem avarii serioase, printre care blocarea stabilizatorului şi o direcţie nesigură. Dacă sîntem dirijaţi spre pista doicinci avionul se rupe în bucăţi şi mulţi vor muri. Cheamă deci Lincolnul şi strîngeţi-i cu uşa. Spune-le că nu ne interesează cum vor face — pot să arunce şi în aer obstacolul de pe pistă, numai să ne-o elibereze. M-ai înţeles ?

Da, Trans America 2, e clar. Totuşi, în timbrul mecanic ca de robot al supraveghetorului se strecurase o vibraţie umană. Transmitem chiar acum mesajul la Lincoln.

— În regulă, zise Demerest. Acum mai scrie unul. E adresat lui Mel Bakersfeld, directorul general al aeroportului Lincoln. După ce i-l dai pe primul, continui cu acesta — personal, de la cumnatul său : „Nu m-ai ascultat cu asigurările, ticălosule, şi uite ce nenorocire ai înlesnit. Acum mişcă-ţi piciorul schilod şi vezi să se elibereze pista ; e o datorie faţă de mine şi de toţi cei din avion".

— Trans America 2, am copiat mesajul, spuse supraveghetorul cu un glas plin de îndoieli. Să folosim chiar cuvintele acestea ?

— Ba bine că nu, şi încă întocmai ! îi ripostă Demerest neînduplecat. Îţi ordon să transmiţi mesajul repede, cu glas tare şi răspicat.

13

PRIN APARATUL DE RADIO, din maşină, Mel Bakersfeld urmărea transmisiile Centrului de Dirijare a circulaţiei terestre, chemînd toate vehiculele de salvare şi indicîndu-le amplasarea în teren.

— Dirijarea terestră către baza douăzeci şi cinci.

Acesta era apelul cifrat folosit pentru şeful pompierilor din aeroport.

— Aici baza douăzeci şi cinci, în mers. Dă-i drumul, Centrule !

— Informaţii suplimentare. Alarmă de categoria a doua în aproximativ treizeci şi cinci de minute. Avionul vizat a suferit avarii şi va ateriza pe pista treizero, dacă nu va mai fi blocată. În caz contrar, coboară pe doicinci.

În măsura posibilului, dispecerii aeroportului evitau să specifice, prin radio, denumirea unei curse superficial sau grav accidentate. Ca o substituire se folosea expresia „avionul vizat". Companiile aeriene erau susceptibile la asemenea amănunte, considerînd cu totul inoportună menţionarea firmei în contexte nefavorabile.

Cu toată respectarea discreţiei, cugeta Mel, păţania cu Trans America 2 va face oricum mare senzaţie în presă, şi nu numai în cea indigenă, ci şi peste hotare.

— Baza douăzeci şi cinci către dirijarea terestră. Echipajul ne cere spumă pe pistă ?

— Nu. Repet : nu se pulverizează spumă.

Asta însemna că trenul de aterizare era în stare de funcţionare şi deci, avionul va veni pe roţi, nu tîrîndu-se.

Toate vehiculele de intervenţie — cisternele de dragare, autocamioanele de depanare, ambulanţele — se înşirau, după cum ştia Mel, în urma maşinii de control în care se afla şeful pompierilor, iar acesta comunica prin radio cu fiecare în parte. În clipa cînd se anunţa o alarmă, nimeni nu mai aştepta, ci intrau pe loc în acţiune.

In asemenea împrejurări, principiul suveran era mai bine mai devreme decît prea tîrziu. Echipele de salvare urmau să fie amplasate între cele două piste, gata să intervină la oricare dintre ele. Nimic nu era făcut la întîmplare ; nimic nu se improviza pe moment. Întreaga operație, eșalonată pe etape, decurgea după un plan prestabilit, studiat în detaliu și special conceput pentru situații excepționale.

Mel profită de o pauză ivită în transmisii și deschise microfonul.

— Mașina directorului către Dirijarea terestră.

— Te ascultăm.

— I s-a anunțat alarma și lui Joe Patroni, care lucrează la dislocarea avionului de pe pista treizero ?

— Afirmativ. Păstrăm legătura radio cu el.

— Cum merg treburile acolo ? Ce v-a spus ?

— Speră să înlăture avionul buclucaș cam în douăzeci de minute.

— E sigur ?

— Negativ.

Mel Bakersfeld rămase puțin pe gînduri înainte de a continua dialogul. Pentru a doua oară în aceeași seară străbătea cîmpul aeroportului, cu o mînă pe volanul mașinii și în cealaltă cu microfonul, accelerînd pe cît îl ținea curajul prin vîltoarea zăpezii și cu o vizibilitate mai mult decît aproximativă. De o parte și de alta clipeau intermitent semnalizatoarele de pe piste și căile de rulare, singurele călăuze în imensitatea întunericului înconjurător. Alături de el, pe bancheta din față, se aflau Tanya Livingston și ziaristul Tomlinson, de la „Tribune".

Cu cîteva minute înainte, cînd Tanya îi întinsese notița ce-i anunța explozia produsă la bordul cursei Trans America 2 și hotărîrea piloților de a ajunge cu orice preț pe Lincoln International, Mel se desprinsese numaidecît de mulțimea manifestanților din Meadowood și, cu Tanya alături, o pornise spre lifturile ce duceau la garajele de la subsol, unde-l aștepta mașina de serviciu. Locul său era pe pista treizero, chibzuise pe moment, pentru ca la nevoie să preia conducerea lucrărilor în curs. Croindu-și drum cu umerii prin aglomerația din holul central, îl zărise pe ziaristul de la „Tribune" și-l invitase laconic : „Urmează-mă !" Se simțise dator să-i întoarcă, într-un fel, serviciile sale discrete pe care i le adusese în legătură cu Elliott Freemantle, arătîndu-i, mai întîi, formularul de angajare a avocatului, iar pe urmă punîndu-l în temă cu falsele

declarații ale acestuia, și înlesnindu-i, astfel, posibilitatea să le repudieze după cum o și făcuse. La chemarea lui, Tomlinson ezitase.

— N-am timp de pierdut, îi spusese Mel nerăbdător. Îți ofer un prilej pe care s-ar putea să-l regreți că nu l-ai folosit.

Învins de acest argument, Tomlinson o pornise în pas cu el, fără alte întrebări. În timp ce goneau cu mașina — pe care Mel o ambala la refuz ca s-o ia înaintea avioanelor ce amenințau să-i taie drumul — Tanya îi repeta ziaristului sumarul știrilor primite de la bordul cursei de Roma.

— Fă-mă să pricep un lucru, zise Tomlinson. Cum adică nu aveți decît o singură pistă suficient de lungă și orientată cum trebuie ?

— Asta e realitatea, confirmă Mel abătut. Cu toate că am avea neapărată nevoie de două. Își aminti cu strîngere de inimă de repetatele lui propuneri din ultimii trei ani de a se construi încă o pistă în paralel cu treizero — o necesitate pe cît de stringentă pe atît de obiectivă, pentru aeroport. Însuși volumul circulației și siguranța avioanelor pledau în mod ireductibil în favoarea ideii sale și a aplicării cît mai urgente, mai ales că lucrările de amenajare în sine durau doi ani încheiați. Din păcate, însă, alte influențe se dovediseră inflexibile, astfel că nici pînă acum nu se obținuseră fonduri și lucrările nu începuseră. Ba, mai grav — cu toate presiunile lui Mel, nici măcar planul de construcție nu se aprobase.

Adevărat, nu o dată și nu pentru o singură inițiativă personală Mel obținuse consensul consiliului de administrație, reușind să-și imprime punctul de vedere. În schimb, cu proiectul acesta se izbea de zidul tuturor consilierilor ; fiecare, luat în parte, așa cum căutase să-i lumineze și să-i convingă, îi făgăduise sprijin deplin, pentru ca mai tîrziu să-i retragă promisiunile în bloc. Teoretic, membrii consiliului nu se lăsau influențați de criterii politice ; practic, însă, li se datora chiar numirea președintelui, în afară de faptul că cei mai mulți dintre ei nutreau anumite simpatii politice. Or dacă se făceau presiuni asupra președintelui ca să tergiverseze aprobarea unui fond, în favoarea altor proiecte — finanțate din același buget al aeroportului, dar mai spectaculoase și deci mai de efect în alegerile electorale — acesta, la rîndul său îi constrîngea pe alții. Era un lanț al slăbiciunilor care, în cazul în speță, îi prinsese în veriga pe toți membrii consiliului, smulgîndu-le acordul de trei ori consecutiv, și torpilîndu-i ideea lui Mel. Ca o ironie amară, îi reveni pentru a doua oară în minte planul de triplă etajare a spațiilor de parcare a mașinilor — o lucrare infinit mai puțin utilă, care

înfunise însă sufragiul consiliului. De ce ? Pentru că era la vedere şi lua ochii alegătorilor.

Pe scurt, şi cu vorbe neocolite — aşa cum se exprima în adunările ţinute cu uşile închise — Mel îi relată ziaristului adevărata stare de lucruri, revelîndu-i, bineînţeles, şi sforăriile politice.

— Mi-ar plăcea să public tot ce mi-aţi declarat, conchise Tomlinson, căutînd să-şi domine entuziasmul de ziarist care mirosise un material preţios. Îmi permiteţi ?

Mel putea să plătească scump apariţia acestor consideraţii personale în presă — lucru de care era perfect conştient ; de pe acum parcă auzea zbîrnîindu-i telefoanele de pe birou, luni de dimineaţă, şi glasul indignat al preşedintelui protestînd vehement. Dar cineva trebuia să aibă curajul adevărului şi să avertizeze publicul de gravitatea situaţiei.

— Dă-i drumul, consimţi el. Se pare că sînt într-o dispoziţie grozavă pentru publicitate.

— Acelaşi lucru mi l-am spus şi eu, întări Tomlinson, cercetîndu-l cu ochi iscoditori de pe colţul banchetei unde şedea. Să nu mi-o luaţi în nume de rău, dar astă seară sînteţi în mare formă. Şi în expunerea de acum ca şi în cea de adineaori, în faţa proprietarilor din Meadowood... mai aduceţi cu cel de altă dată... E mult de cînd nu v-am mai auzit vorbind în maniera asta.

Mel privea atent înainte, aşteptînd ca un Eastern Dc-8, să vireze la stînga pe aceeaşi cale de rulare pe care înaintau şi ei. „Oare atît de evidentă să fi fost apatia lui din ultimii doi, trei ani, încît au remarcat-o şi alţii ?" se întrebă în sine.

Alături, şi destul de aproape ca să-i simtă vecinătatea şi căldura, Tanya spuse cu glas moale :

— Voi discutaţi despre piste, despre public, Meadowood şi alte lucruri... iar eu mă gîndesc tot timpul la oamenii aceia, din Trans America 2. Ce-or fi simţind ? Le-o fi teamă ?

— Dacă sînt cît de cît raţionali şi-şi dau seama de ce se petrece cu ei, natural că le e frică, răspunse Mel. Şi mie mi-ar fi.

Îşi aminti de spaima de demult — cînd se văzuse captiv în avionul militar, iremediabil sortit prăbuşirii. Stîrnită parcă de evocare, vechea rană de la picior zvîcni dureros. În tumultul emoţiilor din ultima oră izbutise s-o ignoreze, dar aşa cum se întîmpla veşnic, pînă la urmă, pe fondul de oboseală şi neslăbită încordare, suferinţa revenea şi mai aprigă, iar junghiurile atroce îl făceau să strîngă din maxilare, în nădejdea că le va birui. Aşteptase mereu

să se ivească o pauză între comunicațiile succesive transmise prin radio ; profită de prima și redeschise microfonul.

— Aici mașina directorului, către Dirijarea terestră. Știți cumva cît de imperioasă e cererea piloților de pe avionul avariat pentru pista treizero ?

— După cîte înțelegem e foarte acută. Vorbește domnul Bakersfeld ?

— Da.

— Rămîneți pe recepție, sir. Chiar acum primim informații suplimentare.

Mel așteptă, continuînd să gonească către treizero. În funcție de ce va afla, putea hotărî dacă va duce sau nu pînă la capăt drasticele măsuri pe care și le propusese.

— Dirijarea terestră către baza mobilă 1. Vă citesc mesajul primit prin Centrul Chicago de la avionul vizat. Ascultați-l : „Nu ne servește la nimic zborul direct la Lincoln dacă acolo ne așteaptă pista doicinci în loc de treizero. Avionul nostru este foarte încărcat ; vom ateriza în mare viteză..."

Cei trei din mașină ascultau încordați apelul lui Vernon Demerest. Cînd dispecerul pronunță cuvintele „Dacă sîntem dirijați spre pista doicinci avionul se rupe în bucăți și mulți vor muri", Mel auzi respirația întretăiată a Tanyei și o simți tremurînd lîngă el.

Tocmai era pe cale să confirme de primire și să închidă microfonul cînd auzi din nou glasul dispecerului.

— Domnule Bakersfeld, mai avem un mesaj, adresat de cumnatul dumneavoastră, care vă privește personal. Puteți să ajungeți la un telefon ?

— Negativ. Citește-l acum, te rog.

— Mesajul e formulat într-un limbaj foarte personal, reluă dispecerul vădit încurcat.

Ca și Mel, se gîndise, desigur, la sutele de urechi din raza aeroportului ce-l vor intercepta.

— Cuprinsul vizează situația actuală ?

— Afirmativ.

— Atunci, citește-l.

— Da, sir, se conformă celălalt, fără a mai ezita. Încep mesajul : „Nu m-ai ascultat cu asigurările, ticălosule, și uite ce nenorocire ai înlesnit..." Mel își încleștă fălcile, și-l ascultă fără să sufle un cuvînt. La sfîrșit, confirmă de primire pe un ton indiferent.

— S-a înțeles, închei emisia.

Era convins că, prin transmiterea depeşei, Vernon îşi oferise o mare plăcere — în măsura în care noţiunea de „plăcere" îşi mai putea găsi sensul la bordul cursei Trans America 2. În plus, va jubila aflînd în ce condiţii i-a fost predat. Utilitatea mesajului în sine era nulă. Mel îşi întocmise dinainte planul de acţiune în virtutea primului comunicat.

Între timp, se angajaseră cu maşina pe pista treizero, alergînd cu aceeaşi viteză. În cercul reflectoarelor, zări avionul mexican şi vehiculele ce-l împresurau. Spre mulţumirea lui, constată că stratul de zăpadă pe pistă era destul de superficial, ceea ce însemna că, în ciuda porţiunii blocate, plugurile îşi făcuseră datoria, curăţind-o într-una. Îşi acordă aparatul radio pe frecvenţa centrului cu lucrările de deszăpezire.

— Aici maşina directorului, către Centrul de Deszăpezire, vorbi din nou în microfon.

— Da, ascult răspunse Danny Farrow cu o voce vlăguită — fapt întru totul explicabil.

— Danny, retrage imediat echipajele „Conga" de oriunde s-ar afla. Am nevoie de pluguri Oshkosh şi gradere masive pe pista treizero. Trimite-le spre zona condamnată de avionul mexican unde vor aştepta noi instrucţiuni. Expediază-le şi apoi cheamă-mă din nou.

— S-a înţeles. Aşa voi face. Se părea că Danny ar fi vrut să pună o întrebare, dar renunţă. La cîteva secunde şi pe aceeaşi frecvenţă, cei din maşină îl auziră dînd ordine conducătorului de echipe din aşa zisul convoi „Conga".

Ziaristul de la „Tribune" se aplecă spre parbriz ca să-l poată vedea pe Mel, de care-l despărţea Tanya, aşezată între ei.

— Îmi tot completez şarada, începu Tomlinson ; tot adun bucăţele şi le pun unele lîngă altele. Mă gîndesc la partea aceea cu poliţele de asigurare... Cumnatul dumneavoastră, de nu mă înşel, e un pivot al Asociaţiei Piloţilor, nu ?

— Da, îi confirmă el, oprind maşina la puţină distanţă de luminile reflectoarelor proiectate de avionul împotmolit.

Activitatea era în toi. Asta se vedea clar. Sub fuzelaj, cît şi de o parte şi alta a uriaşului înfipt în pămînt, se făceau săpături intense. Mel zări şi silueta măruntă şi îndesată a lui Joe Patroni agitîndu-se încolo şi încoace, supraveghind lucrul. În cîteva secunde va fi alături de el ; aştepta doar răspunsul lui Danny Farrow.

— Cred că am auzit ceva... şi nu de mult, reluă ziaristul, tatonînd terenul cu precauţie. Cumnatul dumneavoastră, pare-mi-se,

a susținut cu multă tărie desființarea sucursalelor de asigurări din incinta aeroportului, așa cum o cere însăși Asociația Piloților, iar dumneavoastră l-ați torpilat ?

— Nu eu, ci consiliul de administrație, îl corectă Mel, dar am fost de acord.

— Dacă nu considerați deplasată întrebarea, v-ați schimbat cumva punctul de vedere în urma actualei întîmplări ?

Tanya protestă :

— Nu e de loc momentul pentru...

— Ba nu, am să-i răspund, o întrerupse Mel. Nu, nu mi l-am schimbat. Cel puțin deocamdată. Dar reflectez...

Chiar dacă va veni vremea să-și reconsidere vechea concepție în materie de asigurări, o va face în tihnă, socoti Mel, nu hărțuit ca acum și tulburat de perspectiva unei eventuale tragedii. Peste o zi două, altfel va privi totul, mult mai lucid și detașat. Numai atunci va putea hotărî dacă e cazul să îndemne sau nu consiliul să-și revizuiască optica în această privință. Un lucru era însă limpede — și pentru el și pentru oricare altul — și anume că odiseea acestei nopți va potența argumentele lui Vernon Demerest și ale Asociației Piloților.

Dar chiar și așa, nu era exclus să se ajungă la un compromis, specula el mai departe. Cîndva, un purtător de cuvînt al Asociației îi mărturisise că înșiși piloții nu se așteptau la un succes imediat sau total : izbînda presupunea ani de strădanii și concesii „pe felii" — cum se taie salamul, cîte una, pe rînd. O asemenea „felie" la Lincoln International putea să însemne desființarea automatelor lipsite de orice control, după cum se și procedase la unele aeroporturi. În Colorado, acest gen de vînzare fusese interzis prin lege. Și, după cîte știa Mel, și alte state tindeau să urmeze exemplul, dar pînă la hotărîrea lor definitivă, natural că nimeni nu putea interzice aeroporturilor să acționeze pe cont propriu.

De altfel, nici el nu văzuse cu ochi buni aceste automate ; deși Guerrero nu de la ele își cumpărase imensa asigurare... Cît privea sucursalele propriu-zise, în ipoteza că va trebui să le mai tolereze cîțiva ani — pînă se va pregăti opinia publică — se impuneau negreșit suplimentarea măsurilor de precauție...

Și iată că, deși fusese împotriva unei hotărîri de moment, era limpede cam spre ce soluție ținteau raționamentele sale.

Aparatul de radio pe care-l lăsase tot timpul deschis în așteptatea răspunsului de la Danny Farow, zbîrnîia necontenit, cu dialogurile dintre vehicule.

De-abia acum îl auzi cu clasica formulare :

— Aici Centrul de Deszăpezire către baza mobilă 1.

— Te ascult, Danny, răspunse Mel.

— După cum ai cerut, patru pluguri şi trei gradere, împreună cu şeful convoiului „Conga" au şi pornit spre pista treizero. Ce ordine urmează ?

Mel îşi cîntări cu grijă cuvintele, ştiind că pe undeva, în păienjenişul electronic instalat sub turnul de zbor, i se va înregistra fiecare în parte, iar mai tîrziu ar putea fi chemat să le justifice. În afară de asta, trebuia să fie cît mai explicit faţă de cel care-l asculta, ca să nu se strecoare nici cel mai mic echivoc.

— Maşina directorului, către Centrul de Deszăpezire. Toate utilajele grele, sub comanda şefului de convoi vor rămîne în aşteptare, în apropierea avionului mexican care paralizează pista treizero. Să fie în aşa fel încolonate încît să nu stînjenească — repet, să nu stînjenească avionul care, în cîteva minute va încerca să se disloce impulsionat de propriile motoare. În caz că încercarea dă greş, vom interveni cu plugurile şi graderele pentru a-l împinge într-o parte ca să degajăm pista — cu orice preţ şi cît mai rapid. Este absolut imperios ca treizero să reintre în funcţiune în aproximativ o jumătate de oră. Pînă atunci trebuie să dispară şi avionul şi toate vehiculele staţionate pe ea. Voi rămîne în legătură cu turnul, ca să calculez exact momentul intervenirii cu utilajele grele — dacă, bineînţeles, nu-mi rămîne vreo alternativă. Repetă instrucţiunile să văd dacă le-ai înţeles corect.

În maşină, Tomlinson fluieră a mirare. Tanya se răsucise spre Mel căutîndu-i privirea.

După cîteva secunde de tăcere se auzi din nou glasul lui Danny Farrow.

— Cred că le-am înţeles ; dar, ca să fiu sigur, le repet. Reluă pe rînd indicaţiile primite şi, ascultîndu-l, Mel parcă-l şi vedea asudînd din toţi porii, aşa cum îl surprinsese şi mai devreme, cînd fusese la el în birou.

— În regulă, îi spuse la sfîrşit. Dar să-ţi fie clar, Danny. Plugurile şi graderele nu acţionează decît la ordinul meu şi numai al meu.

— E limpede, şi slavă cerului că îl dai tu şi nu eu. Cred că te-ai gîndit cam ce-o să se întîmple cu 707 după ce-or intra plugurile în el... ?

— O s-o ia din loc, îi replică Mel scurt. În clipa de faţă asta contează.

După aceea închise microfonul și îl puse la loc...

— Auzi dumneata, să-l dai așa de-o parte ? exclamă Tomlinson cuprins de mirare și neîncredere. Un avion care costă șase milioane de dolari, să-l iei în botul plugurilor și să-l împingi ! Dumnezeule mare, o să-l facă zob ! La fel cum o să vă facă și pe dumneavoastră proprietarii lui și cei de la asigurări.

— Nu m-aș mira, spuse Mel, deși depinde foarte mult și din ce unghi judeci situația. Dacă proprietarii aceia și domnii de la asigurări s-ar afla acum în cursa de Roma, ar sălta de bucurie să știe că înlătur obstacolul din calea lor.

— Ce să mai zic, urmă ziaristul. Trebuie să recunosc că sînteți pus în fața unor hotărîri de mare curaj.

Tanya își lăsă binișor mîna în jos, căutîndu-i-o pe a lui Mel, și i-o cuprinse.

— Eu una mă bucur din suflet de hotărîrea ta, îi spuse încet, cu un glas sugrumat de emoție. Și n-am s-o uit niciodată, indiferent de urmări...

Nu departe, în zare, plugurile și graderele cerute de Mel își anunțau sosirea prin sclipirile semnalizatoarelor de pe acoperișuri.

— S-ar putea foarte bine să nu existe nici un fel de urmări, o liniști Mel strîngîndu-i mîna. Apoi, deschise portiera și adăugă : mai avem douăzeci de minute în care putem spera într-o rezolvare mai fericită — fără dureri de cap ulterioare.

Pe Joe Patroni îl găsi bătătorind pămîntul cu picioarele, încercînd să se mai dezmorțească de frig, deși fără prea mari rezultate, în ciuda botinelor îmblănite și a șubei groase în care era înfășurat. În afara celor cîteva minute cît rămăsese în cabina de comandă, negociind cu piloții avionului mexican, restul timpului, de la sosirea la aeroport și pînă acum — adică de trei ore și mai bine — Patroni stătuse numai afară, biciuit de vînt și de ninsoarea țepoasă. La rebegeala și istovirea fizică — atît de explicabilă după o zi și o noapte de peripeții și necurmate eforturi — se adăugase și eșecul celor două încercări — alte picături în paharul, aproape saturat, al limitei de îndurare. Iar cînd îl mai auzi și pe Mel cu năstrușnica sa idee, era gata să se reverse. Și ar fi făcut-o negreșit dacă nu era vorba de un bun prieten — așa cum îl considera pe Mel ; pe oricare altul l-ar fi acoperit cu potopul furiei și al sudălmilor. Dar așa, își smulse din gură trabucul neaprins, măsurîndu-și amicul cu un aer consternat.

— Să iei în coarnele plugurilor un avion nou-nouț ? Ce, nu ai minte ?

— Nu am piste, îl înfruntă Bakersfeld imperturbabil, dar nu și fără o strîngere de inimă la gîndul că nimeni în afară de el nu părea a înțelege cît de vitală era necesitatea de a se elibera pista, indiferent de riscurile sau pierderile implicate. Putea fi sigur că o dată ce-și va pune planul în aplicare, prea puțini vor veni întru apărarea lui la ceasul răfuielilor, arătîndu-și acordul față de ceea ce făcuse. Nu mai departe de a doua zi, se vor găsi o droaie de viteji — ca după orice luptă — cu fel și fel de idei... de ce n-a făcut așa ? de ce n-a făcut altfel ? În definitiv, Trans America 2 putea să aterizeze și pe doicinci... Și, printre toți, va răsuna mai ales verdictul inchizitorial al companiei mexicane... ! Se vedea complet izolat în pragul unei hotărîri atît de mari. Singur — dar cu o neclintită credință că trebuie să-și ducă ideea la îndeplinire. Cînd mai dădu cu ochii și de coloana plugurilor uriașe înșirate la cîțiva pași, Patroni își trînti trabucul de pămînt, și, bîjbîind după altul proaspăt, scrîșni printre dinți :

— N-o să te las eu pradă nebuniei ce te-a cuprins, te scap eu de ea. Ia-mi de pe cap blestematele astea de jucării ale tale, să nu-mi stea în calea avionului. În cincisprezece minute, poate și mai puțin, ai să-l vezi rulînd.

— Să fim înțeleși, Joe, îi strigă Mel spre a se face auzit peste trîmbițele crivățului și vuietul vehiculelor. În clipa cînd turnul ne somează, dau drumul la pluguri ; să n-avem discuții. Sînt în joc viețile oamenilor din cursa care sosește. Dacă motoarele sînt pornite, le oprești. În aceeași secundă se vor da la o parte și echipele cu utilajele grele. Spune-le-o de pe acum, să știe oamenii ce au de făcut. Plugurile vor fi puse în mișcare la ordinul meu. Și o dată ce ajung să-l pronunț, se și execută — fulger.

Patroni clătină din cap, încruntat. Cu toată ieșirea impulsivă de mai înainte, Joe își mai pierduse din obișnuita lui siguranță de cocoș semeț — sau cel puțin așa i se păru lui Mel.

O dată întors la mașină, îl urmară și Tanya cu ziaristul care, cu toate hainele groase, zăboviseră destul prin ger, urmărind săpăturile din jurul avionului, ca să se bucure acum de binefăcătoarea căldură dinăuntru.

Mel- își reluă convorbirile-radio, de astă dată cerînd să vorbească chiar cu șeful turnului de zbor.

Aşteptă puţin pînă se prezentă; apoi îi explică pe scurt intenţiile, cerîndu-i totodată şi informaţiile de care avea nevoie. Pentru desfăşurarea planului său, trebuia să ştie precis cît răgaz îi mai putea acorda lui Patroni, cînd anume să abandoneze încercarea şi să ordone forţarea obstacolului cu plugurile, ţinînd seama că această operaţie din urmă va dura doar cîteva minute.

— Aşa cum se prezintă lucrurile acum, „avionul vizat" va ajunge mai devreme decît ne aşteptam, răspunse prompt şeful turnului. Centrul din Chicago ne anunţă că ni-l va preda în aproximativ douăsprezece minute. Ori de atunci şi pînă la apariţia lui pe aeroport mai trec doar opt minute; prin urmare la 01.28, cel mai tîrziu, va ateriza.

Mel îşi controlă ceasul de mînă la lumina palidă a cadranelor de la bordul maşinii. Era 1.01 a.m.

— Alegerea irevocabilă a pistei, continuă şeful turnului, trebuie făcută cu cinci minute înainte de aterizare. După angajarea avionului, orice abatere de la direcţia iniţială devine imposibilă. Asta însemna că-i mai rămîneau şaptesprezece minute pînă la propria sa hotărîre, calculă Mel, poate şi mai puţin, în funcţie de viitorul comunicat al Centrului din Chicago. Iar lui Patroni îi spusese mai mult...

Constată că începuse şi el să asude.

Să-l cheme din nou pe Joe şi să-l prevină de cele aflate? Nu, hotărî tot el. Şi fără acest avertisment, şeful serviciului de întreţinere urgenta cît mai mult operaţiunile. La ce bun să-l mai sîcîie?!

— Baza mobilă unu către şeful turnului, vorbi Bakersfeld. Trebuie să mă ţii la curent cu evoluţia zborului. Putem comunica pe această frecvenţă?

— Afirmativ, i se răspunse. De pe acum am recurs la altele pentru dirijarea circulaţiei obişnuite. O să vă ţinem la curent.

După formula clasică de încheiere, Mel închise microfonul.

— Acum ce mai urmează? îl întrebă Tanya, de alături.

— Aşteptăm.

Şi din nou îşi consultă ceasul de la mînă.

Trecu un minut, trecură două.

Afară se vedeau oamenii mînuind cu nădejde lopeţile, adîncind şanţurile din faţă şi de pe părţile laterale ale avionului. O pereche de faruri anunţă sosirea unui nou camion, din care începură să

sară muncitori și să se alăture, în grabă, celor aflați la lucru. Silueta solidă și îndesată a lui Joe Patroni se vedea cînd aici, cînd dincolo, îndemîndu-i pe săpători să tragă tare, or instruindu-i pe alții ce au de făcut.

Plugurile și graderele erau înșirate ca soldații — gata de atac. „Ba nu, ca vulturii", își corectă Mel metafora. Tăcerea din mașină fu întreruptă de Tomlinson.

— Cugetam la trecut, spuse el. Cînd eram puști — și nu e prea mult de atunci — pe aici se întindea un cîmp de grîu, de secară, și fîșii de fînețe. Era și un aeroport mititel acoperit cu iarbă. Dar cine ar fi putut bănui că o să ajungă la asemenea proporții ? Amatorii de călătorii cu avionul se îmbarcau de pe aeroportul din centru.

— Asta e aviația, se amestecă Tanya, bucuroasă pentru un moment că se poate rupe de apăsarea evenimentelor ce aveau să vină, alunecînd într-o discuție nouă. Cineva spunea o dată că muncind în aviație — cu veșnicile-i prefaceri atît de fulgerătoare — chiar viața ți se pare mai lungă.

— Nu totul se schimbă așa de rapid, obiectă ziaristul. De pildă, la aeroporturi transformările se lasă cam mult așteptate. De aceea, în trei, patru ani, le va acoperi haosul ? Nu credeți, domnule Bakersfeld ?

— Haosul e o noțiune relativă. În multe privințe ne-am împăcat cu el ; trăim în mijlocul lui.

Mintea îi era în continuare absorbită de priveliștea ce i se înfățișa prin parbrizul mașinii.

— Nu cumva parați întrebarea ?

— Da, cred că da, recunoscu Mel.

„Și nici nu e de mirare", completă pentru sine. În acea clipă participa cu întreaga sa ființă la eforturile disperate ale celor de afară ; nu-i ardea de filozofări pe tema aviației. Sesiză însă nevoia Tanyei de o destindere, fie chiar iluzorie — o intuire care ținea de însăși contopirea lor sufletească, pare-se profundă și reală. Își aminti totodată că, de fapt, așteptau o cursă a cărei aterizare nu se știa dacă va reuși sau nu. Or, dintre ei toți, Tanya lucra la compania Trans America ; ea ajutase la plecarea avionului și, la drept vorbind, era cea mai direct interesată de ce avea să se întîmple.

Cu un suprem efort, reconsideră întrebarea lansată de Tomlinson.

— Ca să începem cu un adevăr etern, în aviaţie a existat şi dăinuie decalajul între dezvoltarea aparatelor de zbor şi a instalaţiilor terestre, rămase mereu în urmă. Uneori ne liniştim pe noi înşine spunîndu-ne că le vom ajunge din urmă. Cam pe la mijlocul decadei 1960—70 ne consideram aproape de înfăptuirea acestui miracol. În general, însă, ne iluzionăm. Ca să fim realişti, trebuie să recunoaştem că, în cel mai fericit caz, se mai reduce din decalaj. Dar atît.

— Cum ar trebui să arate aeroporturile ? îl iscodi Tomlinson. Ce posibilităţi avem ?

— Ca să putem gîndi liber, cu mai multă imaginaţie, se impune o condiţie esenţială. Să ne scoatem din minte imaginea staţiilor de cale ferată.

— Credeţi c-o mai păstrăm ?

Mel dădu din cap afirmativ.

— Din păcate o atestă o mulţime de aeroporturi. Cele vechi imită perfect gările, lucru explicabil prin faptul că proiectanţii trebuiau să se inspire de undeva — şi au luat ca sursă ce aveau la îndemînă. Cu timpul, modelul a devenit tradiţie. Doar avem atîtea aeroporturi înşirate pe linie dreaptă, cu clădiri în lanţ, unde pasagerii sînt siliţi să parcurgă mile şi mile nesfîrşite.

— Nu s-au ivit schimbări în această orientare clasică ? se interesă Tomlinson curios.

— Foarte puţine. Şi prefacerea e anevoioasă. Ca întotdeauna, în ciuda încordării ce-l stăpînea, Mel se încinsese la vorbă, furat de subiect. S-au construit cîteva aeroporturi circulare — ca nişte gogoşi, cu locurile de parcare în interior, cu distanţe minime de parcurs, cu lifturi de mare viteză, cu avioanele aduse în preajma pasagerilor şi nu invers. Asta înseamnă că, în sfîrşit, începe să se confere şi aeroporturilor o personalitate a lor, distinctă. De asemenea că sînt privite ca un tot unitar şi nu ca elemente disparate. Îşi fac loc ideile creatoare ; devenim receptivi la ce s-a făcut peste graniţă. Los Angeles are în proiect un vast aeroport construit pe apă ; Chicago amenajarea unei insule pe lacul Michigan tot în acelaşi scop, şi nimeni nu ia în derîdere asemenea planuri cutezătoare. Compania aeriană American are în perspectivă crearea unui imens lift hidraulic cu ajutorul căruia să stivuiască avioanele unele peste altele, la încărcare şi descărcare. Dar schimbările sînt

încete, și de loc coordonate. Construim aeroporturi precum castelele din cuburi, la care, pe măsură ce-ți vine o idee, mai adaugi un cub. E ca și cînd niște abonați la telefon, după ce și-au confecționat și și-au instalat singuri aparatele la domiciliu, au pretenția să le fie cuplate la un sistem internațional.

O voce în aparatul de radio îi întrerupse brusc dizertația.

— Dirijarea terestră către mașina directorului și baza mobilă douăzeci și cinci. Centrul Chicago comunică ora estimativă de predare a „cursei vizate", ol.17.

Ceasul de mînă al lui Mel arăta 1.06.a.m. Potrivit mesajului, Trans America 2 ajungea cu un minut mai devreme față de calculele turnului de zbor. Un minut mai puțin pentru Patroni și doar unsprezece minute pînă la verdictul lui Mel.

— Aici mașina directorului ; a survenit vreo schimbare pe treizero ?

— Negativ. Situația staționară.

Oare nu lăsase să treacă prea mult timp ? se întreba Mel. Fu ispitit să părăsească pe loc folosirea mașinilor grele, dar tot el se frînă. Asumarea răspunderii era un cuțit cu două tăișuri, mai ales cînd ordinul dat de tine însemna vătămarea — dacă nu chiar distrugerea — unui avion în valoare de șase milioane de dolari. Poate șansele lui Patroni nu se epuizaseră, deși, cert lucru, cu fiecare secundă se împuținau. Observă că unele reflectoare și alte instalații din fața avionului blocat se dădeau la o parte. Totuși, motoarele nu fuseseră încă pornite.

— Tipii cu idei novatoare, se auzi din nou Tomlinson, despre care vorbeați adineaori, cine sînt, unde lucrează ?

— E greu să întocmesc o listă, răspunse Mel cu jumătate de gură.

Urmărea intens scena de afară. Se îndepărtau ultimele obstacole din calea Boeing-ului 707, iar Joe Patroni, albit de ninsoare, escalada scara postată pe botul avionului. Aproape de capătul superior, Patroni se opri, se întoarse și gesticulă ; s-ar fi zis că țipă la ceilalți, de jos. În sfîrșit ajunse la ușă, o deschise și dispăru în pîntecul avionului. Aproape imediat, o altă siluetă, mai zveltă, se cățără pe scară și intră după el. Se închise ușa. O mînă de oameni desprinseră pasarela și o traseră de-o parte.

În mașină, ziaristul o ținea una și bună.

— N-aţi putea, domnule Bakersfeld, să-mi daţi numele unor reformatori în materie de aeroporturi ? Dintre cei mai ingenioşi, se înţelege.

— Chiar, n-ai vrea ? insistă Tanya.

„Ţara arde şi babele se piaptănă", îşi zise Mel. Dar de vreme ce i-o cerea Tanya, de ce n-ar face-o ?

— Stai niţel să-mi aduc aminte, începu. Da, Fox, din Los Angeles ; Joseph Foster, din Homston, actualmente membru al Asociaţiei Companiilor de Transport Americane ; Alan Boyd din guvern, şi Thomas Sullivan — şeful portului New York. Din sînul societăţilor de transporturi aeriene Halaby, de la Pan American ; Herb Godfrey de la United, apoi John C. Parkin în Canada, iar în Europa Pierre Cot, de la Air France, Castell în Germania şi alţii.

— Printre care şi Mel Bakersfeld, adăugă Tanya. Nu cumva pe el l-ai uitat ?

— L-am şi trecut, mormăi Tomlinson printre rînduri. Se înţelege de la sine.

Mel zîmbi. Oare chiar aşa, „de la sine" ? se întrebă. Altădată aceeaşi declaraţie i s-ar fi părut cu totul justificată ; dar, cu trecerea anilor, coborîse de pe scena naţională, alunecînd în anonimat. Iar o dată ce se întîmpla acest lucru — o dată ce ieşeai de pe făgaşul principal — indiferent de cauze — repede te şi acoperea uitarea. Şi chiar dacă mai tîrziu ai fi vrut să revii, nu o dată strădania se dovedea zadarnică, aşa cum se petrecuse cu el — şi nu pentru că ar fi avut un rol minor, sau nu se achita de el cu destulă pricepere. Dimpotrivă. Conducea destinele aeroportului la fel ca întotdeauna, sau poate şi mai bine. Dar nimeni nu-şi mai aducea aminte de cutezătoarele-i idei de odinioară, de ce făgăduise să realizeze pe-atunci. Încetase de a mai fi în atenţia publică.

Fără să vrea, constată că, pentru a doua oară în orele din urmă, îi fugise gîndul la această latură. Oare, notorietatea era atît de importantă ? Însemna ceva pentru el ? Da, însemna, îşi răspunse cu hotărîre.

— Uitaţi-vă ! strigă Tanya. Pornesc motoarele !

Ziaristul îşi întinse gîtul, să vadă. Mel se simţi înfiorat de emoţie.

În spatele motorului trei, apăru un nouraş de fum plumburiu care se mărea văzînd cu ochii, pentru ca, la cîteva secunde, să fie

împins în lături şi răvăşit de explozia motorului, la fel ca şi ninsoarea — azvîrlită cu putere înapoi.

Apăru un al doilea puf, cenuşiu, la motorul numărul patru, curînd risipit împreună cu fulgii de nea.

— Dirijarea terestră, către baza mobilă douăzeci şi cinci, se auzi o voce de radio, într-atît de neaşteptată încît Mel o simţi pe Tanya tresărind, speriată, lîngă el. Centrul Chicago anunţă : s-a recalculat ora preluării „avionului vizat", timpul fixat este ol.16... adică peste şapte minute.

Vasăzică Trans America 2 sosea chiar mai devreme decît ultimele prevederi. Alte minute pierdute pentru ei : unul mai puţin pentru Joe Patroni, în încercarea de a urni avionul cu propriile motoare ; şapte minute pentru el însuşi şi hotărîrea de a recurge sau nu la mijloacele brutale şi de a strica avionul ca să elibereze pista.

Îşi apropie iar ceasul de cadranele luminoase de la bordul maşinii.

În aceeaşi secundă, peste drum de ei, Joe Patroni pornea motorul numărul doi. Urmă imediat numărul unu.

— Ar mai avea timp să-l disloce, zise Mel aproape şoptit. Dar îşi aminti că de două ori în aceeaşi seară se mai aprinseseră motoarele şi de fiecare dată încercarea eşuase.

O siluetă solitară, înarmată cu două bastonaşe fosforescente, se plantase la o oarecare distanţă în faţa Boeing-ului 707, de unde putea fi văzută de cei din cabina de comandă. Acum le ridicase deasupra capului, în semn că „drumul era deschis". Deşi auzea şi simţea trepidaţia puternică a motoarelor cu reacţie, Mel îşi dădu seama că nu fuseseră puternic ambalate.

Mai erau cinci minute. De ce nu accelera Patroni ?

— Cred că n-am să pot îndura aşteptarea, se tîngui Tanya încleştată de emoţie.

Ziaristul se mişcă iritat, pe locul său.

— Au început să curgă şi pe mine năduşelile.

În sfîrşit, Joe Patroni accelera zdravăn. Slavă cerului ! Motoarele prinseră a vîjîi, făcînd să trepideze pămîntul în jur. Zăpada din spatele avionului era împroşcată în jeturi, dincolo de luminile pistei, unde o înghiţea întunericul.

— Către maşina directorului : vorbeşte Dirijarea terestră, bubui o voce în aparat. S-a produs vreo schimbare pe treizero ?

Patroni mai avea trei minute, calculă Mel cu ochii pe ceas.

— Avionul e neclintit, observă Tanya cu privirea aţintită pe parbriz. Merg toate patru motoarele, dar nu se mişcă din loc.

Avionul se opintea înainte cu disperare — asta întrezărea şi Mel printre vîrtejurile de zăpadă dar, aşa cum spusese Tanya, roţile rămîneau tot înfipte în pămînt.

După luminiţele intermitente de pe acoperişuri se vedea că plugurile şi graderele se apropiaseră şi mai mult unele de altele, aliniate în aşteptare.

— Stai pe loc ! strigă Mel în microfon. Opreşte-te ! Nu dirija „cursa vizată spre doicinci". Într-un fel sau altul, tot se va produce o schimbare pe treizero. Apoi comută pe frecvenţa Centrului de Dezăpezire, pentru a fi gata să ordone asaltul cu plugurile.

14

DE OBICEI, DUPĂ MIEZUL NOPŢII, la dirijarea traficului aerian se observa o oarecare destindere ; suprasolicitările începeau să se împuţineze. Nu însă şi în noaptea aceasta. Datorită viscolului necurmat, aeroportul Lincoln International expedia şi primea în continuare curse cu întîrzieri de ordinul orelor, la care, aproape invariabil, se mai adăugau şi altele, pricinuite de aglomerarea pistelor şi a căilor de rulare.

La douăsprezece punct, majoritatea controlorilor din schimbul de după amiază îşi încheiaseră cele opt ore de veghe şi o porniseră, osteniţi, către case.

Natural, în locul lor veniseră alţii. Totuşi, se mai vedeau cîţiva şi din vechea tură, reţinuţi pentru încă două ore să înlocuiască pe cei bolnavi sau, pur şi simplu, să suplinească lipsa de oameni. Printre aceştia se numărau şeful turnului de zbor, supraveghetorul Wayne Tevis şi Keith Bakersfeld. După emoţionanta discuţie cu fratele său — încheiată abrupt şi prematur, cu o oră şi jumătate în urmă — Keith încercase să-şi strunească gîndurile, adunîndu-le mai ales asupra ecranului radar, din faţă. Dacă reuşea să-şi menţină concentrarea de acum, socotise el, nici nu va simţi orele pe care le mai avea de făcut — de altfel ultimele din cariera lui. Continuase să dirijeze sosirile din est, colaborînd cu tînărul asistent din stînga sa — ţinut în rezervă. La fel şi Wayne Tevis, supraveghetorul, se mişcase tot timpul, împingîndu-se cu carîmbul cizmelor texane pe scaunul cu rotile, deşi tot mai vlăguit de puteri, pe măsură ce se apropia de capătul ceasurilor de trudă.

Într-adevăr, Keith izbutise să se concentreze — dar într-un chip ciudat : creierul lui părea împărţit în două compartimente, ca un duplex — la fel de prezent şi lucid în fiecare din ele. Unul rezolva prompt zborurile avioanelor din sectorul de est — pentru moment scutit de complicaţii ; celălalt era prins cu reflecţii personale şi introspective.

Starea nu putea să dureze, firește, dar, așa cum și-o tălmăcea Keith metaforic, asemenea unui bec ce sclipește cu toată tăria înainte de a se arde iremediabil, creierul său se consuma cu risipă în ultimele efervescențe.

Spre deosebire de alte dăți, gîndurile legate de viața lui nu-l mai răscoleau ci și le depăna în liniște; poate măcar la asta îi servise întîlnirea cu Mel, dacă nu și la altceva. Tot ce avea să urmeze i se părea dinainte orînduit și hotărît. Curînd va ieși din tură, va pleca de la aeroport și, puțin după aceea, toate suferințele și așteptările vor lua sfîrșit. De altfel, avea sentimentul ferm că de pe acum viața lui era definitiv ruptă de a celorlalți, că nu mai aparținea Nataliei, lui Mel sau lui Brian și Theo... precum nici ei nu-i mai aparțineau lui. Trecuse în lumea morților, era cu ei — cu victimele din micuțul „Beech Bonanza"... cu Valerie, cu frățiorul și părinții pieriți în accident... Da, asta era ! Cum de nu se gîndise mai dinainte ?! Să nu-și dea el seama că propria-i moarte era o îndatorire față de familia Redfern ?! Cu aceeași impasibilitate se întrebă dacă nu cumva își pierduse mințile ; numai nebunii — așa se spune — își pun capăt zilelor. Dar asta nu conta. El avusese de ales între chinuri și pace ; și, înainte de revărsatul zorilor, își va găsi mult dorita liniște. Așa cum făcuse în repetate rînduri în ultimele ore, își duse mîna la buzunar să pipăie cheia cu numărul 224, de la hotelui O' Hagan.

Iar în tot acest răstimp, primul compartiment al creierului, ajutat de vechile lui reflexe profesionale, se îngrijea de sosirile avioanelor din est.

Treptat, pe bucățele, luase cunoștință și de urgența apărută cu Trans America 2.

Cu aproape o oră în urmă — adică la cîteva secunde după hotărîrea căpitanului Anson Harris — dirijarea traficului fusese înștiințată de intențiile echipajului de a reveni pe Lincoln. Mesajul parvenise prin „firul roșu de alarmă", direct de la supraveghetorul Centrului din Chicago către șeful turnului de zbor, după ce străbătuse aceeași filieră excepțională a Centrelor Cleveland și Toronto.

Cum în faza inițială mare lucru nu se putea face la Lincoln, se comunicase celor direct interesați dorința expresă a echipajului de a ateriza pe treizero — și atît.

De-abia mai tîrziu, cînd cursa ieșise din raza Centrului Cleveland, fiind preluată de Chicago, se trecuse la măsuri mai precise.

Şeful turnului de control, venit în persoană în secţia radar, îl informase pe Wayne Tevis, supraveghetorul, despre starea avionului, ora estimativă a sosirii şi nebuloasa care încă plana asupra alegerii pistei.

Concomitent, dirijarea circulaţiei lansase semnalul de alarmă către serviciile de salvare care, aproape instantaneu îşi trimiseră mesagerii spre locul de intervenţie. Se mai verificase o dată, prin radio, dacă Patroni era la curent cu solicitarea urgentă a pistei treizero. Se răspunsese pozitiv. Tot atunci, turnul de zbor, folosind o frecvenţă de rezervă, stabilise legătura şi cu cabina de comandă a avionului mexican pentru a se stabili comunicarea cu Joe Patroni în ipoteza cînd reuşea să-l pornească.

Ca o primă reacţie la ştirile date de şeful turnului, Wayne Tevis aruncă o privire piezişă spre Keith. Dacă nu se proceda la o remaniere rapidă, Keith era cel chemat să preia Trans America 2 de la Centrul din Chicago şi s-o călăuzească la aterizare, la fel ca restul avioanelor din sectorul de est.

— Ar fi cazul să-l înlocuim pe Keith ? se consultă Tevis cu şeful turnului vorbind pe un ton scăzut.

Celălalt ezită descumpănit. Îi veni în minte proaspătul precedent cu avionul militar KC 135, un moment la fel de critic, cînd sub un pretext oarecare, îl înlăturase pe Keith, socotind că-l va depăşi situaţia, pentru ca după aceea să-l încolţească îndoielile, să se întrebe dacă nu se pripise.

Cînd aveai de-a face cu un om pe cale de a-şi pierde încrederea în sine — cum era Keith — foarte uşor, şi cu totul involuntar, puteai să înclini balanţa tocmai în partea greşită, pricinuind un rău. Şi, tot legat de Keith, avea sentimentul că-l mai nedreptăţise într-un fel, smulgîndu-l de lîngă Mel Bakersfeld şi dintr-o discuţie desigur intimă, cînd îi găsise pe culoar mai devreme. În definitiv nu se prăpădea lumea dacă mai aştepta puţin, să nu-i fi stingherit din vorbă ; din păcate, procedase însă tocmai pe dos, fără pic de tact. Cugetînd la toate acestea, şeful turnului se simţea din ce în ce mai apăsat de povara propriei oboseli, nu numai de pe urma sîcîitoarei ture de acum, ci şi a multora, dinainte.

Oare unde citise de curînd despre reorganizarea secţiilor radar ? Acolo se spunea că, începînd din 1975, sectorul fiecărui controlor se va reduce la jumătate — o măsură menită să stăvilească imensele eforturi profesionale şi, implicit, avalanşa asteniilor nervoase. Da, aşa citise cu ochii lui, dar de crezut, crezuse numai pe jumă-

tate. Cum era de conceput să scadă vreodată aglomerația de pe rutele aeriene sau suprapunerea situațiilor critice chiar într-o zonă mai restrînsă ?! Prin urmare, dacă se încerca remedierea unor neajunsuri, slujitorii ecranelor luminoase rămîneau osîndiți la altele, tot atît de mari. Şi, la gîndul acesta, nu avea decît compătimire față de cei care, asemenea lui Keith — cu fața suptă, palidă și răvășită — căzuseră victimele meseriei lor.

Cu aceeași voce reținută de mai înainte, Wayne Tevis își repetă întrebarea :

— Să-l înlocuim sau nu ?

Seful turnului clătină din cap, împotrivindu-se.

— Să nu ne grăbim, zise aproape în șoaptă. Lasă-l mai departe să-și vadă de treabă, dar nu-l slăbi din ochi.

Atunci îi observase și Keith șușotind între ei și înțelese că e vorba de un avion în pericol. Doar de atîția ani, de cînd lucra la radar, se familiarizase cu semnele prevestitoare oricărei crize. Mai intui că o parte din conversația superiorilor se referea la el, negreșit, și nu i-ar fi putut învinui. Cu siguranță, în cîteva minute i se va spune că este liber și poate pleca, sau va fi transferat la un ecran mai puțin important. Oricum, nici una din perspective nu îl mîhnea. Dar spre mirarea lui, Tevis nu îl expediase ci, cu el de față, anunță tuturor primejdia în care se afla cursa Trans America 2, prognosticurile de sosire și întîietatea pe care o va avea la coborîre. În același sens, îi preveni și pe controlorii de la sectoarele decolări, cerîndu-le să orienteze în așa fel avioanele, încît să nu le trimită în calea acelui avariat, stînjenindu-i accesul spre aeroport. Apropiindu-se de Keith, explică apoi și dilema cu alegerea pistelor care avea să dăinuiască, probabil, pînă în ultimele minute.

— Dar tu fă-ți planul în tihnă, băiete, îl povățui supraveghetorul, vorbindu-i pe nas și tărăgănat, cum îi era felul. Iar din clipa cînd preiei cursa, nu te mai ocupi decît de ea ; restul treburilor ți le luăm noi de pe cap.

Keith schiță un semn de supunere, și atît. Pe urmă, automat, începu să-și înjghebe planul de zbor pentru Trans America 2. Ca și pe altele, și-l plăsmuia în gînd. Niciodată nu avea vreme să le aștearnă pe hîrtie, în afară de faptul că, mai în toate ocaziile, calculele nu se aplicau *ad literam,* ci cu mici improvizări, cerute de moment.

O dată ce va prelua cursa de la centrul Chicago, chibzui Keith, o va dirija către treizero, dar cu destulă suplețe ca, în ultimă ins-

tanţă, dacă vor fi siliţi să recurgă la pista doicinci, s-o poată abate spre stînga, însă fără viraje scurte, la joasă înălţime.

Vasăzică apropierea pentru aterizare va dura zece minute, socoti mai departe, iar Tevis îl prevenise de pe acum că numai în ultimele cinci minute se va preciza şi pista definitivă. Un răgaz foarte scurt, care va stoarce sudori nu numai aici, la radar, ci şi sus, în aer. Pe muche de cuţit, ce-i drept, dar se putea scoate la capăt. Îşi revăzu încă o dată planul în minte, stabilind direcţiile exacte.

Între timp, de la turnul de zbor se mai filtraseră unele amănunte, pe care controlorii se grăbeau să şi le împărtăşească în pauzele infime dintre convorbirile cu avioanele călăuzite de ei... La bordul cursei se produsese o explozie, rănind oameni, deteriorînd serios aparatul, care de-abia se mai tîra spre Lincoln... Comenzile nu mai răspundeau prompt. Piloţii cereau pista cea mai întinsă, deşi o ştiau blocată, dar nu-i interesa... Se repetase avertismentul căpitanului Demerest... „Dacă aterizăm pe doicinci avionul se rupe în bucăţi, mulţi vor muri"... Tot Demerest transmisese un mesaj violent către directorul aeroportului. Bakersfeld fugise pe treizero, încercînd s-o elibereze cu orice chip... Minutele disponibile se împuţinau.

Pînă şi controlorii de la radar, pentru care încordarea devenise un fel de a doua natură, începuseră să dea semne de nelinişte. Tînărul stagiar, aşezat lîngă Keith, îi transmitea ştirile în crîmpeie, aşa cum îi ajungeau şi lui la urechi. Keith le asculta cu inima tot mai strînsă, acum cînd vedea şi mai limpede ce-l aşteaptă. Numai de aşa ceva nu ducea lipsă ! Nu căuta să dovedească nimic ; chiar presupunînd că se descurca bine, la ce îi va folosi ? Ce mai putea să repare ? Iar dacă se întîmpla cumva să dea greş, însemna să-i trimită la moarte pe toţi cei din avion, aşa cum mai făcuse o dată...

De la un telefon direct, aflat la capătul opus al sălii, Wayne Tevis vorbea cu şeful turnului de zbor. De cîteva minute, acesta urcase cu un etaj mai sus, în „colivia" de sticlă, ca să-l secondeze pe dispecer.

După ce puse receptorul în furcă, Tevis se opinti în scaunul cu rotile şi o porni prin sală.

— Tocmai acum a vorbit şi bătrînul cu Centrul. Peste trei minute vom prelua cursa, anunţă el, trecînd prin dreptul lui Keith.

Îşi continuă drumul spre sectorul cu dirijarea decolărilor, ca să controleze dacă, aşa cum dăduse dispoziţii, se degajase calea de acces pentru Trans America 2.

Stagiarul îl informă pe Keith că afară, pe aeroport, se făceau încercări disperate să se urnească avionul de pe treizero. Îi porniseră motoarele, dar namila nu se clintise încă. Chiar domnul Bakersfeld preluase conducerea operațiilor iar dacă nu izbuteau să-l miște propriile-i motoare, hotărîse să-l facă bucăți și să-l dea la o parte. Atîta doar se întrebau oamenii : mai aveau timp ? De vreme ce Mel calculase totul, se gîndi Keith, probabil că aveau. Mel făcea față oricărei situații ; știa să descurce lucrurile — o dovedise mereu. El însă, Keith, nu — sau cel puțin nu întotdeauna și niciodată ca fratele său. Prin asta se și deosebeau.

Trecuseră încă două minute.

Asistentul de lîngă el îi anunță calm :

— Apar pe ecran. Și-ntr-adevăr ; la marginea suprafeței verzui se contura „floarea dublă" — semnalul primejdiei — care nu putea fi decît Trans America 2.

Keith ar fi vrut să fugă. Nu se simțea în stare de-o asemenea misiune. Trebuia neapărat să fie înlocuit ; poate chiar de Tevis. Mai era timp. Se întoarse brusc de la ecran, căutîndu-l pe Tevis din ochi. Acesta era tot la sectorul decolărilor, întors cu spatele. Keith, deschise gura să-l strige... Dar, spre stupoarea lui, nu putu să articuleze nici un cuvînt. Încercă încă o dată... și din nou aceeași lipsă de grai. Întocmai ca în vis, ca în coșmarele lui, cînd voia să vorbească și nu-l ajuta glasul. Bine, dar asta se petrecea în somn, or acum era treaz ! Sau nu ?... Se lupta deznădăjduit cu muțenia-i subită, fără s-o poată înfrînge. Și atunci îl cuprinse panica.

Pe un panou, deasupra ecranului radar, se aprinsese o luminiță albă semn că sînt chemați de Centrul din Chicago. Stagiarul apucă un telefon cu fir direct și răspunse.

— Te ascultăm Chicago. Totodată, răsuci butonul care punea în funcțiune difuzorul de deasupra, ca să poată auzi și Keith.

— Lincoln, cursa Trans America 2 se află la treizeci de mile sudest de aeroport. I s-au dat coordonatele pentru pista doicinci.

— S-a înțeles. Am interceptat-o pe ecrane. Comut-o pe frecvența noastră.

Tînărul închise telefonul. După cum știau cu toții chiar în clipa aceea centrul Chicago le comunica piloților schimbarea frecvenței, urîndu-le probabil „mult noroc". Era o formulă tradițională, oferită avioanelor în primejdie, o reconfortare minimă din partea celor aflați la adăpostul unei clădiri cu temeliile pe pămînt.

Chiar și aici, în încăperea plăcut încălzită, cu murmurul discret al aparatelor, era greu să concepi că, undeva, pe afară, zburînd prin văzduhul neguros și izbit de vînt și furtună, un avion schilodit se luptă să vină acasă, fără a ști dacă va ajunge sau nu.

Pe frecvența radio pentru comunicările din sectorul de est, se auzi o voce aspră, care nu putea fi decît a lui Vernon Demerest. Pe Keith îl luă cu totul prin surprindere.

— Dirijarea Lincoln, aici Trans America 2. Zburăm la șase mii de picioare ; ne îndreptăm spre doicinci.

Tînărul asistent nu mai interveni. Acum era rîndul lui Keith să răspundă. Iar Keith nu avea decît un gînd : „să fugă !“ Wayne Tevis ședea tot cu spatele. „Ce mă fac ? își spuse Keith înspăimîntat ; nu pot să scot o vorbă !"

— Dirijarea Lincoln, se auzi același glas supărător la urechi, unde naiba ați intrat ?

„Chiar, unde naiba... ?“ repetă Keith.

„De ce nu s-o fi întorcînd Tevis cu fața ?“

După stupoarea, panica și groaza prin care trecuse pe rînd, acum clocotea de mînie. La naiba cu Tevis ! Blestemată să fie meseria de controlor !

Blestemat fie tatăl lui, Wild Blue Bakersfeld, care îl împinsese spre ea, împotriva oricărei dorinți. La naiba cu Mel, cu desăvîrșita lui competență care te scotea din răbdări ! Ducă-se toate la naiba !...

Stagiarul se holba la el, cu ochi dilatați de curiozitate. De la o clipă la alta Trans America 2 urma să-și repete apelul. Pe de altă parte Keith își dădea seama că a căzut în cursă. Fără să știe dacă va fi capabil să articuleze un cuvînt, își deschise microfonul de la piept.

— Trans America 2, aici Dirijarea Lincoln, se auzi spunînd. Iertați întîrzierea. Încă nădăjduiam să obținem treizero ; o vom ști sigur în trei pînă la cinci minute.

I se răspunse cu un mîrîit :

— Am înțeles, Lincoln. Țineți-ne la curent.

Keith începu să se concentreze ; al doilea compartiment al creierului i se închisese. Îl uită pe Tevis, pe tatăl lui, pe Mel și chiar pe el însuși. Excluse orice gînd străin de cursa pe care o avea sub control.

Își reluă transmisia, vorbind limpede și calm :

— Trans America 2, vă aflaţi la douăzeci şi cinci de mile est faţă de markerul exterior. Începeţi coborîrea la discreţie. Executaţi un viraj spre dreapta în direcţia doi-şase-zero...

La etajul de deasupra, în turnul împrejmuit de sticlă, dispecerul luase legătura cu Mel Bakersfeld anunţîndu-i preluarea cursei de la centrul Chicago.

— Am dat ordin să intre plugurile în avionul mexican, răspunse Mel. Comunică-i lui Patroni să oprească numaidecît motoarele. Dacă poate, spune-i să iasă şi el din cabină, dacă nu, să se ţină bine de tot. Rămîi pe recepţie să-ţi anunţ eliberarea pistei.

Concomitent, dar pe o altă frecvenţă, şeful turnului de zbor, îl şi informa pe Joe Patroni despre hotărîrea directorului.

15

JOE PATRONI ŞTIA DINAINTE că timpul nu-i prieten, că-i fuge printre degete, şi-l va trăda. În mod deliberat, amînase pornirea motoarelor pînă în ultimul moment posibil, cu gîndul să-i lase pe oameni să sape cît mai mult în faţa şi în jurul avionului. Cînd şi-a dat seama că nu mai poate aştepta, a purces la o ultimă examinare a terenului. Şi constatările făcute nu au fost nici pe departe îmbucurătoare.

Trenul de aterizare era încă înfundat în pămînt, noroi şi zăpadă. Nici şanţurile nu arătau destul de adînci şi largi, precum le ceruse, în plus, nu mergeau în pantă ascendentă de la nivelul roţilor către suprafaţa betonată, solidă, a pistei învecinate. Încă un sfert de oră de săpături intense şi treaba ar fi fost făcută cum trebuie. Dar Patroni îşi dădea seama că nu mai avea timp.

Nemulţumit şi fără tragere de inimă, o porni în sus, pe scăriţa fixată la avion, să purceadă la o nouă încercare, de astă dată manevrînd personal avionul.

— Toţi la o parte ! îi strigă lui Ingram, şeful bazei de întreţinere a companiei Aéreo-Mexican. Pornim motoarele !

De sub fuzelaj, trupurile lucrătorilor roiau ca furnicile.

Ninsoarea îşi cernea mai departe fulgii, deşi printr-o sită mai deasă decît înainte. Joe Patroni se opri în capul scăriţei şi mai strigă o dată.

— Mai am nevoie de cineva, sus la cîrmă, dar nu de-un grăsan, ca să îngreuiăm şi mai mult avionul. Careva slăbuţ şi priceput la mecanica de bord.

Pe urmă se strecură pe uşa din faţă a fuzelajului şi dispăru.

Ajuns în cabină, zări prin fereastră maşina lui Mel Bakersfeld

ca o pată galbenă punctată pe fondul tuciuriu al nopții. Era parcată pe pistă, în partea stîngă, nu departe de graderele și plugurile înșirate în chip de avertisment — dacă mai avea nevoie de vreunul — cum că minutele îi sînt numărate.

Se crucise, cuprins de uimire și neîncredere, auzindu-l pe Mel că vrea să înlăture avionul chiar cu mijloace brutale, numai să degajeze pista. Reacția lui fusese spontană, firească, dar nicidecum pornită din nepăsare față de soarta celor aflați la bordul năpăstuitei curse Trans America 2. Doar nu la siguranța avioanelor se gîndea clipă de clipă ? Nu pentru asta trudea zi cu zi ? Ceea ce nu putea însă pricepe Patroni. o dată cu capul, era cum să prefaci un avion bun, teafăr, într-o grămadă de fiare vechi, sau, mă rog, cam așa ceva ? În concepția lui, un avion — indiferent care — însemna dăruire, pricepere, măiestrie tehnică, ore necurmate de muncă, și chiar un simbol al dragostei. Deci, orice soluție era preferabilă în locul distrugerii cu bună știință. Oricare alta.

Și era hotărît să salveze aparatul dacă-i stătea în puteri.

Auzi deschizîndu-se și trîntindu-se ușa în spatele lui.

Un mecanic tînăr, mărunțel și sfrijit, venea spre cabina de comandă, scuturîndu-și zăpada de pe haine. Joe Patroni se descătușase de șubă și se căznea să se comprime în scaunul strîmt, din stînga.

— Cum te cheamă, fiule ?

— Urnitu, sir.

Patroni chicoti amuzat.

— Cum s-ar zice, tocmai ce vrem să facem cu avionul ăsta. Te pomenești că ne aduci noroc ?!?

În timp ce mecanicul se dezbrăcă de pufoaică și apoi se așeză pe locul din dreapta, Patroni se uita, peste umăr, pe fereastră. Cei de afară desprinseseră scărița și o trăgeau deoparte.

Sună telefonul și răspunse Patroni. Era Ingram, care-l chema de jos.

— Noi sîntem gata, îl anunță el.

Joe Patroni îi aruncă o privire tînărului asistent.

— Totul în regulă, fiule ?

Celălalt confirmă, dînd din cap.

— Numărul trei — întrerupătorul starterului de sol.

Mecanicul răsuci un buton ; Patroni porunci în receptorul telefonului :

— Daţi-i drumul la alimentare !

Aerul comprimat de la grupul electrogen de dedesubt, prinsese a sîsîi. Joe Patroni reglă demararea în poziţia zero ; mecanicul de alături, cu ochii pe instrumente, raportă :

— S-a aprins trei.

Scîncetul motorului se înteţi pînă la un bubuit constant.

Pe rînd, şi într-o perfectă succesiune, porniră şi celelalte : patru, doi şi unu.

La telefon, vocea lui Ingram se auzea mai slabă, acoperită de vîjîitul vîntului combinat cu huruitul motoarelor.

— S-a dat la o parte grupul electrogen. Aveţi cale liberă.

— În regulă, ţipă Patroni. Decuplează telefonul, şi dă-te naibii la o parte ! Apoi către ajutorul din dreapta : Ţin-te bine, fiule ! Cu toată forţa !

Patroni îşi plimbă trabucul printre dinţi pînă-l împinse în colţul gurii ; pe acesta nu-l mai morfolea ca pe altele, de formă, ci, împotriva oricărei restricţii, şi-l aprinsese în lege. Cu degetele lui rotofee, răsfirate ca o greblă, apăsă cele patru manete înainte.

O dată cu acceleraţia, crescu şi larma motoarelor.

Afară, prin perdeaua ninsorii, se vedea silueta călăuzei, postată în faţa avionului, cu bastonaşele ridicate. Patroni rînji, uitîndu-se la el.

— Dac-om lua-o din loc cu viteză, sper să-l ţină picioarele, s-o ia la sănătoasa.

Toate frînele erau decuplate ; flapsurile lăsate în jos, ca să imprime mai multă forţă avionului la desprinderea de pe pămînt. Mecanicul ţinea manşa spre el în timp ce Patroni apăsă alternativ pe pedalele direcţiei, căutînd să impulsioneze aparatul prin solicitări transversale.

Îşi aruncă iar ochii pe fereastra din stînga şi văzu maşina lui Mel Bakersfeld staţionată în aceeaşi poziţie. Potrivit calculelor sale anterioare, cu siguranţă nu mai avea decît foarte puţine minute la îndemînă, poate chiar unul singur.

Ambalase pe trei sferturi motoarele. Judecînd după stridenţa sunetului, turaţia lor de acum era cu mult mai mare decît mai devreme, cînd se aflase căpitanul mexican la cîrmă. Avionul vibra

puternic, lucru cu totul explicabil pentru Patroni. În condiții normale, o dată ajuns în acest stadiu, nimic nu l-ar mai fi putut stăvili, ci ar fi țîșnit cu repeziciune pe pistă. Dar așa, ținut în imobilitate, trepida din temelii, fiecare părticică a fuzelajului zvîcnind înainte, luptîndu-se cu înțepeneala roților ce-l țintuiau pe pămînt. După înclinația pe care și-o luase, era amenințat să capoteze în orice clipă și să rămînă așa cu botul în jos.

Mecanicul arunca priviri neliniștite într-o parte și într-alta. Patroni le observă și mormăi :

— Mai bine ar porni-o acum, altfel, prafu se alege de el.

Dar avionul nu se clinti. Cu încăpățînarea ce-o arătase și în celelalte două rînduri, se crampona de pămînt ca un țăruș bine înfipt.

Sperînd să-i degajeze roțile, Patroni făcea jocuri de accelerație, slăbind-o și mărind-o alternativ.

În zadar însă, colosul rămase nemișcat. Trabucul, înmuiat de salivă, după cît îl răsucise printre dinți înainte de a și-l aprinde, se stinsese cu totul. Dezgustat, îl aruncă pe podea, căutînd după altul în buzunarul de la piept. Dar nu mai găsi nici unul ; fusese ultimul. Trînti o înjurătură zdravănă și reveni cu mîna pe manete împingîndu-le și mîrîind.

— Mișcă-te ! Ieși o dată, cățea nenorocită !

— Domnul Patroni, îl făcu atent mecanicul. Nu suportă mai multă accelerație.

Dintr-o dată, se treziră la viață și difuzoarele instalate pe tavan.

— Către Joe Patroni, de la bordul cursei Aéreo-Mexican, vorbi șeful turnului de zbor. Aici Dirijarea. Ai un mesaj de la domnul Bakersfeld. Îl citesc : „Nu mai avem timp. Oprește motoarele". Repet...

Patroni se uită pe fereastră și văzu șirul graderelor și al plugurilor puse în mișcare. Dar nu se puteau apropia — se liniști tot el — atîta timp cît motoarele erau în stare de funcțiune. Îi veni în minte avertismentul lui Mel : „dacă turnul ne somează, dau drumul la pluguri ; să n-avem discuții".

„Parcă cineva stă să discute ?" își zise Patroni. Se auzi din nou — de astă dată și mai imperios — glasul din difuzor :

— Mă asculți, Joe Patroni ? Confirmă primirea mesajului !

— Domnu Patroni, strigă mecanicul. Aţi auzit ? Trebuie să le oprim.

— Cu zarva asta, fiule, cine naiba mai poate auzi ceva ? se dezvinovăţi Patroni. Şi apoi, numai pentru sine : Orice lucrător oţelit de la întreţinere îşi mai ia un minut de la el, peste ce-i acordă fricoşii din birourile de la faţadă...

Toate ca toate, lipsa trabucului îl scotea din răbdări. Deodată îi veni în minte pariul la care-l provocase Mel Bakersfeld acum cîteva ore, precum şi miza — o cutie cu ţigări de foi — dacă reuşeşte să urnească avionul pînă la ziuă.

— În sfîrşit, ştiu şi eu pe ce lupt, strigă însufleţit. Acum, ori niciodată !

Cu o singură mişcare rapidă împinse manetele pînă la refuz. Şi, de unde vacarmul şi trepidaţia de mai înainte păreau de netolerat, acum creară un adevărat infern. Avionul se cutremură din toate fibrele, de parcă era gata să se desfacă în bucăţi. Joe Patroni mai trase un şut în pedalele direcţiei. Toată cabina scînteia cu semnale incadescente, de alarmă, emise de motoare. „Ploaie de artificii, nu alta, parcă eram la Vegas“, avea să povestească mecanicul mai tîrziu. Pentru moment, însă, anunţă alarmat :

— Temperatura gazelor, la ieşire, şapte sute !

Difuzoarele turuiau într-una cu ordine şi instrucţiuni de tot felul ; printre altele, Joe Patroni era somat să părăsească neîntîrziat cabina, şi să se pună la adăpost. „Se vede că n-am încotro şi va trebui s-o fac“, îşi spuse amărît, încleştînd mîna pe manete, să le tragă înapoi.

Dar, ca prin farmec, tocmai atunci, avionul o porni înainte. Mai întîi încet, apoi, cu o viteză de spaimă, năpustindu-se spre pistă. Mecanicul lansă un avertisment, ca din gura morţii.

Joe smuci manetele spre el şi comandă :

— Flapsurile sus !

Pe fereastră, într-o imagine fulgerătoare şi tulbure, îi zăriră pe toţi cei de jos, alergînd într-un maraton demenţial.

La cincizeci de picioare de pistă, avionul tot mai galopa şi dacă Patroni nu-l vira brusc, cu siguranţă ar fi depăşit-o ajungînd tocmai în partea cealaltă, în zăpada stivuită de viscol şi de pluguri, unde s-ar fi împotmolit din nou. Dar aşa, cînd simţi roţile alunecînd pe suprafaţa betonată, cu o mînă percută viguros frînele din stînga,

împingînd cu cealaltă manetele de la tribord. Atît frînele cît şi motoarele răspunseră la comenzi şi avionul se răsuci pe loc, într-un arc de nouăzeci de grade. Pe la jumătatea virajului, Joe retrase cele două manete, apelînd simultan şi la toate sistemele de frînare. După această manevră, Aéreo-Mexican 707 îşi mai continuă puţin rularea, într-un ritm tot mai lent, pînă ce, în sfîrşit, se opri.

Patroni rînjea cu gura pînă la urechi. Parcase avionul cum nu se poate mai reglementar — exact în centrul pistei. În paralel cu ea, la o depărtare de numai două sute de picioare, se vedea treizero, în sfîrşit liberă !

În maşina lui Mel Bakersfeld, Tanya hohotea fericită :

— A reuşit ! A reuşit !

Alături, Mel, cu microfonul la gură, ordona întoarcerea plugurilor şi a graderelor.

Trecuseră doar cîteva clipe de cînd tot el se răstise ameninţător către cei din turn, cerînd pentru a treia oară oprirea motoarelor şi evacuarea cabinei. I se dăduseră tot soiul de asigurări că mesajele au fost transmise la timp, dar Joe Patroni le ignorase.

Mînia lui Mel încă nu se risipise ; chiar acum putea să-l tragă pe Joe la răspundere, să-l scuture serios, pentru nerespectarea — sau chiar pentru neconfirmarea unui ordin directorial de cea mai mare importanţă şi urgenţă. În cugetul lui, însă, ştia că nu o va face. Patroni repurtase o reală victorie, or în faţa acestui deznodămînt fericit, ce om cu judecată se mai gîndea la represalii ? În schimb, îi fugi gîndul la cu totul altceva : cu siguranţă că odiseea acestei nopţi se va alătura legendei Patroni — pe care o va întregi. Graderele şi plugurile făceau cale întoarsă. Mel comută aparatul pe altă frecvenţă, continuînd seria comunicatelor.

— Aici maşina directorului, vorbi către turnul zbor. Avionul mexican de pe treizero a fost înlăturat. Urmează evacuarea vehiculelor. Eu mai rămîn să inspectez terenul.

La lumina unei lanterne, luată din maşină, Mel examină suprafaţa pistei. Alături, Tanya şi ziaristul Tomlinson îi urmară exemplul. Orice sculă sau rămăşiţe lăsate de lucrători — cum se mai întîmpla cîteodată după asemenea incidente — însemna o primejdie pentru un avion venit la aterizare sau decolare. Dar în afara denivelărilor create de zăpadă nu găsiră nimic.

Ultimul plug din convoiul maşinilor grele, cerute de Mel, o cotea la intersecţia cea mai apropiată. Mel acceleră să-l ajungă din urmă şi să-l păstreze ca reper.

Şi el, ca şi Tanya şi ziaristul erau storşi de emoţiile minutelor din urmă. Cu toate acestea, îşi dădeau seama că de-abia de aici înainte îi aştepta marele examen al nervilor. Ţinîndu-se după convoi, Mel viră maşina la stînga, raportînd totodată la aerogară :

— Treizero e liberă.

16

CURSA TRANS AMERICA 2 — „GOLDEN ARGOSY" se afla la numai zece mile de aeroport, zburînd printre nori, la o înălţime de cincisprezece mii de picioare.

După ce se mai odihnise puţin, Anson Harris preluase comanda.

Controlorul de trafic de la Lincoln International, cu un glas oarecum familiar lui Vernon Demerest — dar încă neidentificat, în ciuda eforturilor sale de memorie — îi călăuzise pe o serie de rute obligatorii, cu viraje line, în coborîrea lor.

Cu multă abilitate — aşa cum ambii căpitani o recunoşteau — avionul fusese astfel plasat, ca angajare definitivă, spre oricare din cele două piste posibile, ca să nu comporte manevre greoaie şi ample. Dintr-un moment într-altul trebuia totuşi să li se comunice care anume le era sortită. Şi, pe măsură ce se apropiau de clipa decisivă, crisparea creştea. Rechemat de Demerest în cabina de comandă, Cy Jordan calculase, la ordinul acestuia, greutatea estimativă la aterizare, ţinînd seamă de cantitatea combustibilului consumat şi de cea rămasă. După îndeplinirea îndatoririlor ce-i reveneau în calitate de mecanic de bord, Jordan se întorsese fără întîrziere în compartimentul de clasa întîi unde avea să-i îndrume şi să-i ajute pe pasageri la eventualele accidente ivite în clipa aterizării. Pe de altă parte, Anson Harris, asistat de Demerest, stabilise manevrele cerute de starea excepţională a aparatului, cu comenzile evazive şi compensatorul stabilizatorului blocat. Tocmai cînd îşi încheiaseră pregătirile, apăru şi Milton Compagno în spatele lor.

— M-am gîndit că v-ar bucura să aflaţi... stewardesa dumneavoastră, domnişoara Meighen, rezistă vitejeşte. Dacă o putem transporta curînd la spital, sînt sigur că va scăpa cu viaţă.

Cum i-ar fi fost teribil de greu să-şi ascundă emoţia momentului, Demerest preferă să nu scoată un cuvînt.

În locul lui, Anson Harris se întoarse pe jumătate şi-i spuse mesajerului :

— Îţi mulţumim, doctore. Mai avem doar cîteva minute de zbor.

În ambele compartimente se luaseră toate măsurile de precauţie posibile. Răniţii, cu excepţia lui Gwen Meighen, fuseseră legaţi cu curelele de siguranţă. Doi medici o flancau pe Gwen, gata s-o sprijine în clipa impactului. Stewardesele şi Cy Jordan arătaseră pasagerilor cum să se apere, să nu se lase catapultaţi de trepidaţiile avionului la dificila aterizare ce-i aştepta.

Bătrînica fără bilet, doamna Quonsett — pînă la urmă cuprinsă de spaimă — se agăţase de mîna prietenului ei — oboistul de alături — şi i-o strîngea ca într-un cleşte. Începuse să-şi spună cuvîntul şi oboseala unei zile mult prea încărcată de eforturi şi emoţii. Totuşi, mesajul căpitanului Demerest, primit printr-o stewardesă cu puţin timp înainte, avusese darul s-o mai înviorеze. Acesta îi mulţumea pentru tot ce făcuse şi cum doamna Quonsett respectase înţelegerea dintre ei, după aterizare — aşa cum îi făgăduise — va primi biletul să-şi continue drumul la New York. „Ce lucru extraordinar ! Ce frumos din partea lui, drăguţul, să se mai gîndească la ea, cînd avea atîtea treburi şi griji pe cap !" Aşa cugetase pe moment furată de entuziasmul perspectivei ce i se oferea ; acum însă începeau s-o roadă îndoielile şi să se întrebe dacă va mai putea rezista şi la o altă călătorie... ? !

Judy, nepoţica inspectorului Standish, preocupată mereu de pruncul tinerilor de alături, după ce-l adormise în braţe, i-l înapoie mamei. Dintre toate fiinţele aflate la bord, el era singurul care-şi vedea liniştit de somn şi de vise.

În cabina de comandă, Vernon Demerest examina calculul întocmit de Cy Jordan, raportîndu-l la datele apărute pe panoul de instrumente. După o revizuire amănunţită anunţă laconic :

— Potrivit indicatoarelor de deranjament — o sută cincizeci de noduri. Altfel spus, ţinînd seama de avarii, de blocarea stabilizatorului şi de sarcina considerabilă a avionului, aceasta era limita de viteză reglementară pentru pătrunderea în raza aeroportului.

Harris dădu din cap. Cu o expresie crispată, întinse mîna să regleze acul de avertizare pe vitezometru. O operaţie pe care o repetă şi Demerest, la indicatorul din dreptul său.

Chiar şi pe cea mai întinsă pistă, aterizarea le rezerva aceleaşi riscuri enorme. Actuala viteză — de peste o sută şaptezeci de noduri — era de-a dreptul diabolică. Amîndoi erau conştienţi că şi după atingerea pămîntului trebuiau să-şi continue rularea pe o distanţă imensă şi în acelaşi ritm rapid, imposibil de-a fi încetinit

brusc, datorită încărcăturii de la bord. Şi totuşi, orice scădere sub cifra calculată de Demerest ar fi însemnat pur şi simplu sinucidere ; avionul ar fi intrat în aşa numita „limită de viteză“ şi s-ar fi rostogolit spre pămînt, lipsit de orice control.

Demerest se întinse să-şi ia microfonul, dar mai înainte de a începe comunicarea, se auzi vocea lui Keith Bakersfeld.

— Trans America 2, viraţi dreapta, pe direcţia doi-opt-cinci. Treizero e liberă.

— Dumnezeule ! exclamă Demerest. Era şi vremea ! Deschise microfonul şi confirmă primirea mesajului.

Pe urmă, împreună cu Harris, făcu ultimele verificări premergătoare aterizării.

Se auzi un bubuit surd, de la un capăt la altul al avionului, provocat de lăsarea trenului de aterizare.

— Vom avea o înălţime foarte redusă la pătrunderea în aeroport ca să atingem repede pămîntul, anunţă Harris. Nu trebuie să pierdem nici un centimetru din fîşia betonată, de acolo, de jos.

Demerest mormăi ceva în semn de acord. Cu ochii ţintă înainte, scruta orizontul, străduindu-se să pătrundă dincolo de nori şi de întuneric, să surprindă luminiţele aeroportului care trebuiau să apară de la o clipă la alta. În pofida calmului aparent, nu-şi putea abate gîndurile de la stricăciunile avionului. Încă nu le cunoştea natura exactă şi amploarea — şi nici în ce măsură se agravaseră în lupta cu nemiloasa vijelie ce nu-i slăbise tot drumul. Ştia de spărtura nenorocită din spate, şi mai ştia cît de grea şi ameninţătoare va fi aterizarea... Dumnezeule ! Toată coada avionului putea să se desprindă... „Dacă se va întîmpla una ca asta, şi la o viteză de o sută cincizeci de noduri, ne-am dus !“ decretă în sine. Nemernicul ăla cu bomba lui ! Păcat că murise ! Tare ar fi vrut să-l aibă acum dinainte, să-i înfigă mîna în beregata lui împuţită şi să i-o smulgă.

Alături, Anson Harris manevra avionul conform indicaţiilor primite prin radio, mărind ritmul de coborîre de la şapte sute, la opt sute de picioare pe minut.

Demerest îşi dorea cu disperare să fie el la cîrmă. De n-ar fi fost Harris, pe oricare alt căpitan — mai tînăr sau cu mai puţină vechime — l-ar fi înlocuit fără discuţie. Dar lui nu avea ce să-i reproşeze ; se achitase magistral pînă acum şi nădăjduia să nu se dezmintă nici la aterizare.

Se întoarse cu gîndul spre călătorii din compartimente. „Am ajuns, Gwen ! Luptă-te mai departe să trăieşti !“ În clipa aceea era

mai convins ca oricînd că se va aranja şi cu copilul, va găsi, împreună cu Gwen şi cu Sarah, soluţia cea mai bună.

La radio, vocea lui Keith Bakersfeld răspîndea calm şi încredere.

— Trans America 2, zborul pe traseu şi coborîrea sînt satisfăcătoare. Vă informăm că pe treizero stratul de zăpadă este subţire. Vîntul bate dinspre nordvest, cu treizeci de noduri. Sînteţi primii la aterizare.

La cîteva secunde străpunseră pătura norilor şi zăriră nesfîrşitele brazde, punctate de luminile reflectoarelor.

— Dirijarea Lincoln, anunţă Demerest prin radio, de pe acum vedem pista.

— În regulă, Trans America, răspunse controlorul cu o voce vizibil destinsă. Turnul vă autorizează să aterizaţi ; informaţi-i pe frecvenţă directă cînd sînteţi gata. Noroc şi daţi-i drumul !

Vernon Demerest închise şi redeschise butonul de două ori — ceea ce în limbaj aviatic înseamnă „vă mulţumim".

— Aprinde luminile pentru aterizare, ordonă Anson Harris, pe un ton grav. Flapsurile la cincizeci de grade.

Demerest se conformă prompt.

Coborau vertiginos.

— S-ar putea să am nevoie de ajutor la manevrarea direcţiei, îl avertiză Harris.

— N-ai grijă, zise Demerest, fixîndu-şi picioarele pe pedalele direcţiei.

O dată cu scăderea vitezei, direcţia — din cauza dispozitivelor auxiliare distruse — devenea rigidă, asemenea unui volan de automobil blocat, ba chiar şi mai ţeapănă. De aceea nu era exclus ca, după aterizare, piloţii să fie siliţi să lupte din răsputeri s-o ţină sub control.

Vuietul motoarelor spinteca bariera aeroportului ; acum luminile pistelor formau adevărate şiraguri de perle, şerpuind spre un singur punct. În dreapta şi în stînga lor, troiene de zăpadă, iar mai departe, şi tot în lături, împărăţia întunericului de nepătruns. Harris zburase cît îndrăznise mai jos, dar pe măsură ce se apropiau de pămînt, îşi dădeau seama de imensa viteză a avionului. Fîşia de o milă şi trei sferturi de beton, pe care o aveau dinaintea ochilor, nu li se păruse nicicînd mai scurtă şi mai meschină.

Nemulţumit şi îngrijorat la culme, Harris redresă avionul pe direcţie, blocînd totodată şi cele patru manete în poziţia zero.

Subit, se domoli şi vuietul motoarelor, lăsîndu-i supremaţia vîntului, la fel de strident şi de supărător.

O dată trecuţi de marginea pistei, Vernon Demerest zări fugitiv şi neclar convoiul utilajelor de intervenţie ; ştia pentru ce veniseră, aşa cum ştia că-i vor urmări pe întreaga traiectorie, gata să le vină într-ajutor. „S-ar putea să avem mare nevoie de ele, reflectă abătut. Ţine-te bine, Gwen !“ Continuau să plutească, aproape la aceeaşi viteză primejdioasă. În sfîrşit, avionul atinse pămîntul, scuturîndu-se din toate încheieturile. Înaintau vertiginos. Cu gesturi rapide, Harris ridică frînele aerodinamice, apoi plesni reversorul de jet, răsucindu-l în sus. Motoarele răspunseră pe loc şi cu un muget prelung ; forţa lor, folosită acum ca frînare, se împotrivea înaintării avionului.

Epuizaseră trei sferturi din lungimea pistei. Ritmul se mai încetinise, dar nici pe departe cît trebuia.

— Reglează-l la dreapta ! strigă Harris. Avionul o apucase ameninţător către stînga. Amîndoi se luptau din răsputeri să-l readucă la calea cea bună. Se apropiau vertiginos de capătul pistei, străjuit de zidurile albe ale nămeţilor, peste care se întindea văgăuna nopţii.

Anson Harris, cu călcîile înfipte în frînele de picior, apăsa din răsputeri. Metalul începu să se dilate ; cauciucul gemea. Iar meterezele întunericului păreau că aleargă spre ei...

Deodată se simţi o încetinire... Apoi mai mare... tot mai mare...

La numai trei paşi de limita pistei, cursa Trans America 2 se opri.

17

KEITH BAKERSFELD SE UITĂ LA OROLOGIUL din perete ; mai avea exact o jumătate de oră pînă la expirarea ceasurilor de veghe. Dar asta nu-l mai interesa.

Împinse în lături scaunul dinaintea ecranului, își desfăcu casca de telegrafist de la urechi și se ridică. Îmbrățișă cu privirea toată sala-radar ; știa că o vede pentru ultima oară.

— Alo, alo ! interveni Wayne Tevis. Ce te-a apucat ?

— Vino puțin, îl chemă Keith. Ia asta. Poate o să aibă altcineva nevoie de ea. Îi puse casca în brațe și, fără să-l onoreze cu explicații, ieși.

Trebuia s-o fi făcut cu ani de zile înainte. Își simțea capul ușor, o senzație ciudată, ca și cum i se ridicase un plumb de pe creștet. Oare de ce ? se întrebă, ajuns în coridor. Nu pentru că dirijase cursa Trans America 2 ; nu era omul să se amăgească cu astfel de iluzii. Fără îndoială, se achitase onorabil de misiune, dar oricare din colegi ar fi arătat aceeași competență, dacă nu și mai mare. Nu, asta nu anula vechiul său eșec — întocmai cum se și așteptase ; nici măcar nu-l contracara în vreun fel. Nici înfrîngerea inhibării lui cerebrale de acum zece minute nu mai împrumuta semnificații în retrospectiva de moment. Singurul lucru pe care și-l dorise cu deznădejde era să scape, să fugă ; restul nu-l mai interesa. Așa cum tot ce a urmat după aceea, n-a mai putut să-l abată de la hotărîrea luată.

Oare se petrecuse vreo primenire în mînia sa mută de pînă atunci ? În recunoașterea fățișă că detestă aviația, că a urît-o dintotdeauna ? Niciodată și față de nimeni nu avusese tăria să admită acest adevăr ; nici chiar în tainicele dialoguri purtate cu el însuși. Pentru ca acum, după cincisprezece ani, să regrete amînarea acestei mărturisiri, să deplîngă timpul irosit.

Intră în vestiarul cu bănci de lemn și cu panoul înțesat cu anunțuri, prinse de-a valma. Își deschise dulăpiorul, scoase hainele de oraș și se îmbrăcă.

Pe rafturi, erau înşirate cîteva obiecte personale, dar nu le luă în seamă. Singurul lucru care ţinea să-l aibă era fotografia în culori a Nataliei. O desfăcu cu migală de pe interiorul uşii metalice, unde o lipise... Natalie în bikini şi rîzînd ; cu aerul ei provocator, insolent, cu faţa pistruiată şi cu părul revărsat pe umeri... Cînd se uită la ea, simţi că-l podidesc lacrimile. Sub poză, era notiţa pe care-o păstrase ca pe un bun de preţ :

Mă bucur că noi i-am creat,
Prin amor adevărat.

Keith le luă pe amîndouă şi le băgă în buzunar. Restul măruntişurilor le putea strînge oricine. Lui tot nu-i mai foloseau şi nu voia să se încarce cu fleacuri care să-i amintească de locul acesta. Dorea să-l uite cu totul.

Se opri.

Dintr-o dată, îşi dădu seama că, fără voie, ajunsese la o nouă hotărîre. Nu putea să-i discearnă implicaţiile ; nu era sigur cum avea s-o privească nu mai departe de a doua zi, sau dacă-i va rămîne credincios şi după aceea. Oricum ar fi, chiar şi în ipoteza că nu va putea s-o înfrunte, tot îi mai rămînea o portiţă deschisă, rezerva unei salvări de ultimă clipă : cutiuţa cu somnifere din buzunar !

Deocamdată, lucrul cel mai esenţial era că de aici nu va merge la hotelul O'Hagan. Ci acasă. Şi încă ceva, de care era la fel de convins ; orice perspectivă de viitor, dacă-l mai aştepta vreuna, trebuia negreşit să şi-o caute departe de aviaţie. Deşi, după cum o aflase de la colegii plecaţi de la radar, însăşi această dezertare nu era de loc simplă sau uşoară ; era poate cumpăna cea mai grea. Or, de vreme ce era hotărît s-o treacă, de ce nu ar recunoaşte de pe acum că vor veni clipe — şi nu una — cînd se va întoarce cu gîndul înapoi. Cînd îi va reveni în minte Lincoln International, Leesburg şi toate întîmplările trăite în aceste locuri. De orice te puteai scutura — cu o judecată robustă şi sănătoasă — afară doar de amintiri. Deci imaginea familiei Redfern... pieriţi împreună cu micuţa Valerie... îl va urmări de-a pururi.

Totuşi, memoria avea legile ei, nu ? Era supusă timpului, raţiunii, realităţilor de fiecare zi, care o modelau, împrumutîndu-i noi sensuri. Inginerul Redfern şi toţi ai săi erau morţi. Lăsaţi-i pe morţi cu cei morţi — aşa scria la cartea sfîntă.

Nimic nu-i mai putea întoarce la viaţă ; trecutul era ireversibil. Şi Keith se întrebă sfios... dacă de acum înainte... chiar sub

povara tristei memorii a celor dispăruţi... a familiei Redfern... nu va avea puterea să-şi făurescă un nou ideal, acela de a lupta pentru binele şi fericirea Nataliei şi a copiilor... să-şi facă din ei... cei în viaţă, prima şi cea mai mare grijă a existenţei.

Nu avea nici o certitudine că va izbuti. Nu ştia dacă i-au mai rămas suficiente resurse morale şi fizice. Prea multă vreme plutise în incertitudini. Dar, oricum, va încerca.

Se urcă în liftul anume rezervat celor din turnul de zbor.

Afară, înainte de a ajunge la locul unde-şi ţinea parcată maşina, se opri. Sub un impuls de moment, de care se putea căi mai tîrziu, scoase din buzunar cutia cu somnifere şi o goli în zăpadă.

18

NU DEPARTE DE TREIZERO unde se oprise cu maşina, Mel Bakersfeld urmărea Trans America 2. Piloţii nu-şi iroseau nici o secundă, cotinuînd rularea direct spre aerogară. Luminile avionului, încă vizibile pe la jumătatea cîmpului, spintecau cu iuţeală întunericul. Prin aparatul radio, acordat la dirijarea terestră, Mel auzea indicaţiile controlorilor prin care blocau circulaţia avioanelor la intersecţii, lăsîndu-i calea liberă celui accidentat. Răniţii se aflau tot la bord. Trans America 2 primise dispoziţii să tragă în faţa porţii patruzeci şi şapte, unde aşteptau ambulanţele, medicii şi personalul companiei tutelare.

Mel îi urmărea luminile din ce în ce mai firave, care, cîteva clipe mai tîrziu, se pierdură în galaxia fosforescentă a aerogării.

Cortegiul vehiculelor de salvare — inutile pînă în cele din urmă — se îndepărta şi el de locul presupusei intervenţii.

Tanya, însoţită de ziaristul Tomlinson, o pornise către aerogară, împreună cu Joe Patroni, după ce acesta predase avionul Aéreo-Mexican 707 spre a fi dus la hangar.

Tanya ţinuse morţiş să ajungă la poarta patruzeci şi şapte şi să asiste la evacuarea pasagerilor din Trans America 2. În calitatea ei, desigur o aşteptau încă obligaţii.

Inainte de a pleca, îl întrebase pe Mel cu o voce domoală :

— Tot mai intenţionezi să vii cu mine, acasă ?

— Aş vrea, dacă nu e prea tîrziu, îi spusese.

Il urmări, îndepărtîndu-şi o şuviţă roşcată de pe obraz. Pe urmă îşi înălţă ochii spre el, fixîndu-l cu privirea ei limpede, fără ocolişuri :

— Nu, nu e prea tîrziu.

Rămaseră înţeleşi să se întîlnească după trei sferturi de oră, la ieşirea din aerogara principală.

Pe Tomlinson îl zoriseră alte treburi. Vroia să-i ia un interviu cald lui Joe Patroni şi apoi echipajului de pe Trans America 2. In numai cîteva ore, cugetă Mel, figurile piloţilor şi a lui Patroni vor

fi aureolate de glorie ; toți vor fi decretați eroi. În mod fatal, peripețiile cu explozia de la bord și salvarea avionului vor eclipsa propriile sale declarații făcute reporterului pe o temă atît de pămînteană cum era aeroportul și carențele ce-l năpăstuiau. Deși — se corectă el — poate că nu în întregime. Tomlinson era un ziarist inteligent și cu tact, așa că nu era exclus să îmbine dramaticele evenimente ale serii cu ideile sale de perspectivă, la fel de semnificative ca implicații.

Colosul Aéreo-Mexican 707, care invalidase pista treizero, o pornea către hangar. După înfățișare, nu suferise nici o avarie dar, fără îndoială, i se va face toaleta precum și o revizie minuțioasă înainte de a fi redat echipajului, pentru cursa fără escală pînă la Acapulco.

Numeroasele mașini de serviciu, care-l înconjuraseră în tot ceremonialul smulgerii lui din captivitate, îl urmau ca o ceată de pitici.

De fapt, nici Mel nu mai avea de ce zăbovi. Curînd, foarte, foarte curînd, va pleca după ele. Dar pentru moment, așa cum mai simțise o dată în noaptea aceasta, singuraticul cîmp al aeroportului — pragul de trecere către adevărata împărăție a aviației : văzduhul înconjurător — îi stimula gîndurile, i le înaripa.

Numai cu cîteva ore în urmă, și tot aici, trăise fiorul sumbrelor prevestiri, senzația de a se afla în preajma unor evenimente cu un sfîrșit catastrofal. Și prevestirea i se adeverise într-un anumit fel. Se ivise un dezastru ; din fericire, însă, fără amploarea și tragismul pe care le-ar fi putut avea și, totodată, fără să angajeze ca factor de primă răspundere competența aeroportului și organizarea lui. Se aflaseră la numai un pas de această primejdie, nenorocirea putea să se declanșeze aici, la aterizare. Și atunci s-ar fi consumat pînă la capăt, tocmai datorită acelor carențe pe care Mel le semnalase în atîtea rînduri, cerînd, fără succes, să fie remediate.

Pentru că Lincoln International era perimat. În ciuda administrării lui corecte, a fățuielii în crom și sticlă, care-ți luau ochii cu strălucirea lor ; în pofida imensului volum de avioane și a statisticilor fără egal în materie de pasageri ; a uriașului tonaj de mărfuri transportate ; a năzuințelor sale de a depăși toate recordurile de pînă acum, și în ciuda prezumțioasei titulaturi de RĂSCRUCE A AVIAȚIEI MONDIALE pe care și-o autoconferise.

Aeroportul se învechise pentru că, așa cum se întîmplase atît de des în cele șapte decade de istorie a aviației moderne, progresul

din aeronautică răsturnase orice prevedere. O dată, în plus, planificatorii specialiști fuseseră dezmințiți în calculele lor, pe cînd cutezătorii vizionari își văzuseră visele împlinite.

Și asta nu numai la Lincoln, ci pretutindeni pe plan național și mondial. Peste tot se trîmbița despre dezvoltarea aviației și cerințele ei ; despre noile tipuri de avioane de pasageri și de mărfuri — drept mijloacele cele mai economice de transport din cîte s-au pomenit vreodată ; despre perspectiva ce-o ofereau națiunilor de a se cunoaște mai bine, stimulîndu-le dorința de a trăi în pace ; despre prosperitatea comerțului, prin înlesnirea unor schimburi mai libere. Dar cu toate că năzuințele țintcau spre creșterea actualului volum, amenajările și construcțiile terestre rămăseseră aproape neschimbate.

Firește, un singur glas nu putea să aducă prefacerile dorite ; mai multe însă, și exprimînd cu convingere teze bine fundamentate, însemnau, oricum, un imbold.

De cîteva ore încoace — deși singur nu știa cum ajunsese aici, Mel hotărîse s-o rupă cu tăcerea îndelungată și să vorbească deschis, cum o făcuse în noaptea aceasta. Și o va face chiar de mîine, sau mai exact de astăzi, doar peste cîteva ceasuri, convocînd de urgență pentru luni dimineața plenul consiliului administrativ.

Desigur rostul acestei întruniri excepționale nu era altul decît să le forțeze mîna să consimtă la amenajarea unei noi piste în paralel cu treizero, așa cum o preconizase de atîta timp.

Dramatica experiență a serii venea ca un argument ireductibil în sprijinul vechii lui pledoarii de a se mări capacitatea aeroportului. Iar de astă dată, va lăsa mănușile deoparte și va vorbi răspicat, chiar brutal, arătînd catastrofele ce amenință la orizont, atîta vreme cît necesitățile strict organice sînt respinse sau inventariate la dosare și stivuite în rafturi ; cît grija pentru securitatea călătorilor e pur formală. Va lua și toate măsurile să-și alăture presa și opinia publică — o armă prețioasă și pe înțelesul domnilor politicieni din oraș, de care atîrnă aprobarea fondurilor.

Și, după ce o să vadă cu ochii cîteva piste gata construite, va trece la alte proiecte, pe care nu-și îngăduise decît să le spere sau să le enunțe foarte timid. Printre ele se numărau o aerogară complet nouă, cu complex propriu de piste și căi de rulare ; un sistem mai ingenios pentru transportarea călătorilor și a mărfurilor la avioane ; cîteva terenuri satelite, în vederea decolărilor verticale, impuse de noile tipuri de aparate, așteptate în curînd. Trebuia să se precizeze o dată dacă Lincoln International era sau nu apt pen-

tru era avioanelor cu reacţie. Iar dacă „da" se cerea s-o şi dovedească, nu ca pînă acum. Aeroporturile nu mai însemnau de mult un capriciu sau un lux urbanistic. Aproape toate îşi dobîndiseră autonomia, aduceau venituri uriaşe, asigurau existenţa unui imens număr de angajaţi.

Fără îndoială, nu toate bătăliile pentru modernizare şi extindere vor fi încununate de victorie; aşa ceva nu se întîmpla niciodată. Totuşi, o parte din ele se puteau cîştiga, iar izbînzile obţinute la Lincoln vor arunca sămînţa cea bună şi pe alte pămînturi, nu numai în ţară, ci şi în străinătate — ţinînd seama de prestigiul lui Mel pe arena administraţiei aviatice. Şi atunci, cu atît mai mare îi va fi răsplata eforturilor.

Poetul englez John Donne scrisese cîndva: „Nici un om nu e o insulă, de sine stătătoare; ci o frîntură dintr-un întreg, dintr-un continent".

Nici aeroportul nu era o insulă. Se autointitulase „International" dar nu ajungea s-o scrie numai pe firmă, ci trebuia s-o dovedească şi în concepţii. „Poate conlucrînd cu alţii, le-aş putea arăta în ce constă acest lucru şi cum se realizează", cugetă Mel.

Cei care nu mai auziseră o vreme de Mel Bakersfeld, aveau toate şansele să afle că încă există — şi asta curînd de tot. Munca intensă în perspectivă, cît şi îndeletnicirea de cercetător al universului industrial — la care era hotărît să se întoarcă cu sîrguinţa de odinioară — vor însemna şi o evadare din încleştarea frămîntărilor sufleteşti de acum. Sau cel puţin aşa nădăjduia. Gîndul acesta îl readuse la realitatea de moment, amintindu-i că nu peste multă vreme — poate chiar mîine — trebuia să vorbească cu Cindy, să aranjeze cînd şi cum se va duce acasă să-şi ia ceea ce-i aparţine. Amarnică şi tristă corvoadă, la care spera să nu le aibă ca martore pe Roberta şi pe Libby.

Cu titlu de provizorat, pînă se va îngriji de un apartament potrivit, va locui desigur într-un hotel.

Oricum va fi, de un lucru era definitiv convins — şi anume că hotărîrea lui şi a Cindyei fusese inevitabilă. Amîndoi o ştiuseră cu mult înainte, iar tranşarea de astă seară se rezuma, de fapt, la înlăturarea unei faţade sterpe, îndărătul căreia de mult nu mai sălăşluia decît un gol imens. Nimănui n-ar fi adus nimic bun amînarea pe mai departe a deznodămîntului — nici lui şi nici Cindyei, nici copiilor. Însă, pînă la limpezirea şi aşezarea lucrurilor, natural că se cerea timp.

Dar Tanya ? În clipa de față nu putea să întrevadă ce le rezervă viitorul, cu toate năzuințele ce se avîntau numai spre ea. Totuși, ceasul marelui legămînt — chiar de avea să sune și pentru ei — socotea că mai trebuia amînat. Deocamdată, după istovitoarea zi prin care trecuse, simțea doar o nevoie nețărmurită de înțelegere, de duioșie și de căldură, iar dintre ființele cele mai apropiate din jur, singură Tanya i le putea dărui. Or tocmai această regăsire în ea — afară de alte calități majore ale Tanyei — își va spune probabil cuvîntul pînă în cele din urmă.

Aprinse contactul la mașină și o porni pe una din șoselele ce duceau către aerogară. În dreapta, mai avea încă pista treizero. Deși de puțin timp redată aeroportului — avioanele coborau pe ea într-o succesiune neîntreruptă, chiar la o oră atît de tîrzie. Pe deasupra lui Mel, zbură un Convair 880 al companiei Trans World, care atinse imediat pămîntul.

După el, și cam la o jumătate de milă înălțime, se zăreau luminițele altuia, venind la aterizare. Și apoi al treilea, mai sus. De-abia acesta din urmă, perceptibil la o asemenea depărtare, îl făcu să-și dea seama că pătura densă a norilor se înălțase considerabil. Tot atunci observă că încetase și ninsoarea, iar către miazăzi apăruseră cîteva pete de senin pe bolta neguroasă.

O dată parcă cu norii cei grei i se ridică și apăsarea din suflet : furtuna se răzbunase și acum își vedea de drum...



Lector : ANTOANETA RALIAN
Tehnoredactor : AURICA IONESCU

Tiraj 62.160. Coli de tipar 30,5



Tiparul executat sub comanda nr. 20.633 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Piața Scînteii, nr. 1, București, Republica Socialistă România



Scris într-un ritm cinematografic, alternînd secvențe palpitante petrecute în văzduh și pe pămînt, romanul *Aeroportul* a constituit unul dintre marile succese ale literaturii americane din ultimii ani.

Un roman de trepidantă acțiune, străbătut însă de poezia zborurilor temerare și de lirismul unor trăiri autentice.

Lei 18